

КОРЕНА
СВЕТОВНА
ФИНАСТИКА

Присъществата на
Майкъл Борзочентан

ФИНАСТИКА

91

ЛОИС МАКМАСТЪР
БЮДЖОЛД

ЦИВИЛНА
КАМПАНИЯ

ИЗДАТЕЛСТВО "МАКМИ" БИРО

Лоис Макмастър Бюджолд

Цивилна кампания

ГЛАВА 1

Голямата наземна кола наби спирачки на сантиметри от возилото отпред и гвардеец Пим изпсува. На седалката до него Майлс примижа пред въображаемата картина на грозната улична сцена, от която ги бяха спасили бързите рефлексии на Пим. Зачуди се дали би могъл да убеди безотговорния пролетарий отпред, че да бъдеш забърсан изотзад от имперски ревизор е всъщност привилегия. Надали. Студентът от Ворбарсултанския университет, който бе изскочил изневиделица на булеварда и за малко не бе причинил верижна катастрофа, продължи да се провира през трафика, без да погледне назад. Редицата наземни коли потегли отново.

– Да сте чували дали градската система за контрол на трафика няма да проработи скоро? – попита Пим по повод на разминалата се на косъм катастрофа, която по сметките на Майлс беше третата им за тази седмица.

– Не. Поредното техническо забавяне, както докладва лорд Ворбон Младши. Заради увеличения брой на фатални катастрофи с въздушни коли, са решили да ускорят пускане на автоматизираната система за въздушен контрол, а наземната ще трябва да почака.

Пим кимна и насочи вниманието си към натовареното движение. Гвардеецът беше както винаги в добра физическа форма, а сивите нишки по слепоочията му изглеждаха по-скоро като аксесоар към униформата му в кафяво и сребристо. Служеше като васален гвардеец на семейство Воркосиган още от времето, когато Майлс се бе подвизавал като кадет в Академията, и без съмнение щеше да продължи да служи като такъв, докато не се споменеше от старост или докато всички не загинеха при пътна катастрофа.

Видя се колко струва идеята да минат напъйко. Следващият път щяха да заобиколят студентското градче. Майлс гледаше през прозореца как по-високите нови сгради на университета остават назад, заместени от големите порти от ковано желязо, зад които се простираше приятната стара и тиха жилищна част, предпочитана от семействата на по-висшите преподаватели и служители. Архитектурата датираше от последното неелектрифицирано десетилетие преди края на Изолацията. Районът беше отвоюван от разрухата при предишното поколение и сега се кипреше със зелени дървета от Земята, а под високите тесни прозорци на

високите тесни къщи грееха саксии с ярки цветя. Майлс хвана по-здраво големия букет, който крепеше между коленете си. Дали получателката му нямаше да го сметне за твърде разточителен?

Пим хвърли поглед към него и каза:

– Дамата, с която сте се запознали на Комар, изглежда, ви е направила силно впечатление, милорд.

– Да – отговори кратко Майлс.

– Госпожа майка ви хранеше големи надежди за онази изключително привлекателна госпожица капитан Куин, която водехте въкъщи преди. – Прикрит копнеж ли беше тази странна нотка в гласа на Пим?

– Вече е госпожица адмирал Куин – поправи го с въздишка Майлс.

– И аз хранех надежди. Но тя направи правилния за себе си избор. – Обърна глава към прозореца и изкриви лице в гримаса. – Заклех се да не се влюбвам в жени, които обикалят галактиката, и после да ги убеждавам колко прекрасно би било да се заселят на Бараяр. Стигнах до заключението, че единствената ми надежда е да намеря жена, която не смята Бараяр за чак толкова непоносим, и едва след това да я убедя да хареса и мен.

– А мадам Ворсоасон харесва ли Бараяр?

– Долу-горе колкото го харесвам и аз. – Той се усмихна горчиво.

– Ами... втората част?

– Ще видим, Пим. – „Или пък няма да видим, кой знае.“ Ако не друго, спектакълът с главен герой мъж на трийсет и отгоре, който се е заел сериозно да ухажва жена за пръв път в живота си – за пръв път според бараярския обичай, във всеки случай, – поне щеше да осигури продължително забавление на любопитните му подчинени.

Майлс издиша силно с надеждата да прогони и притеснението през ноздрите си заедно с дъха. Пим вече търсеше място за паркиране пред входната врата на лорд ревизор Вортис и майсторски вклиняваше старата лъсната бронирана кола в крайно недостатъчното за тази цел място. После вдигна купола, Майлс слезе и се втрени в облицованата с цветни плочи фасада на дома на своя колега, която се издигаше над него с три-те си етажа.

Георг Вортис цели тридесет години беше работил като преподавател по анализ на инженерните грешки в Имперския университет. Той и жена му бяха живели в тази къща през по-голямата част на съвместния си живот, като междувременно бяха отгледали три деца и две академични кариери, преди император Грегор да назначи Вортис за един от личните си имперски ревизори. Нито професор Вортис, нито съпругата му –

също професор – бяха сметнали за нужно да променят удобния си начин на живот само защото пенсионираният инженер е бил овластен със страховитите правомощия на Императорски глас. Госпожа професор доктор Вортис и досега ходеше пеша до университета и продължаваше да преподава на студентите. „Хич не ми е притрябвало, Майлс“ – беше възкликнала веднъж, когато той бе изказал на глас удивлението си, че пропускат възможността да блеснат в обществото. „Как си представяш да преместим всички тези книги?“ Да не споменаваме лабораторията и работилницата, които заемаха цялото мазе.

Тази им жизнерадостна инерция се оказа неочаквано удобна, когато поканиха наскоро овдовялата си племенница и малкия ѝ син да останат при тях, докато младата жена завърши образованието си. „Има предостатъчно място – бодро беше заявил професорът с бумтящия си глас. – Горният етаж изглежда толкова празен, откакто децата се изнесоха.“ „И е толкова близо до университета“ – беше побързала да добави професорката. „На няма и шест километра от къщи!“ – беше възликувал Майлс наум, докато на глас мърмореше нещо учтиво в подкрепа на предложението. И ето че Екатерин Найл Ворвейн Ворсоасон беше пристигнала. „Тя е тук, тук е!“ Дали и в момента не го гледаше, застанала в сянка зад някой от високите прозорци на горния етаж?

Майлс сведе тревожен поглед към твърде малката височина на собственото си тяло. Дори джуджешкият му ръст да я притесняваше, поне досега не го беше показала с нищо. Дотук добре. Следваха аспектите от външността му, които беше в състояние да контролира – нямаше лекета от храна по семплата му сива туника, нито злощастни парчета улична кал, залепнали за лъснатите му ботуши. Хвърли поглед към разкривеното си отражение в задния купол на колата. Изпъкналото стъкло разширяваше стегнатото му, пък макар и малко прегърбено тяло, и така приличаше на възпълния си брат-клонинг Марк – сравнение, което побърза да отхвърли възмутено. Слава богу, Марк не беше тук. Разтегли устни в пробна усмивка, един вид упражнение. Отражението ѝ в купола на колата се оказа разкривено и отблъскващо. Е, поне косата му не стърчеше.

– Много добре си изглеждате, милорд – обади се окуражително Пим.

Майлс усети как се изчервява и бързо се дръпна от отражението си. Запази самообладание колкото да вземе букета и навитата на руло тънка хартия, която му подаде Пим, с изражение, или поне така се надяваше, което бе поносимо лишено от силни емоции. После се обърна към няколкото стъпала пред вратата и си пое дълбоко дъх.

След около минута Пим се обади услужливо иззад гърба му:

– Искате ли да взема едното?

– Не, благодаря.

Майлс изкачи някак стъпалата, изви с мъка един от пръстите си, без да изпуска нещата, които носеше, и натисна звънеца. Пим извади едно четящо устройство и доволно се облегна на седалката – щеше да чака на разположение на господаря си.

Отвътре се чуха стъпки, вратата се отвори широко и Майлс видя усмихнатото розово лице на професорката. Сивата ѝ коса беше навита на тила в обичайната прическа. Беше облечена с тъмнорозова рокля и светлорозово болеро с избродирани по него зелени лози, както се носеха жените в областта, където беше родена. Това донякъде официално ворско облекло, навеждащо на мисълта, че професорката или излиза, или току-що се е прибрала, беше в несъответствие с меките ѝ пантофи.

– Здравей, Майлс. Боже, ама и ти не си губиш времето.

– Професорке. – Майлс пречупи кръст в лек поклон и ѝ върна усмивката. – Тя тук ли е? Вкъщи ли е? Добре ли е? Ти каза, че моментът е удобен. Не съм подранил, нали? Мислех, че ще закъснея. Движението беше ужасно. И ти ще си с нас, нали? Видж какво донесох. Дали ще ги хареса, как мислиш? – Червените цветя погъделичкаха носа му, когато ги вирна, за да демонстрира подаръка си, като продължаваше да стиска навитата хартия, която беше склонна да се развива и изплъзва всеки път, щом я отпуснеше малко.

– Влизай, влизай, всичко е тип-топ. Тук е, добре е, а цветята са много хубави... – Професорката спаси букета и подбутна Майлс към коридора, като решително затвори входната врата с крак. След пролетното слънце навън къщата му се стори тъмна и хладна, усещаше се лек аромат на восък и стари книги, всичко това с добавката на отлежал академичен прах.

– Изглеждаше доста бледа и уморена на погребението на Тиен, заобиколена от всичките онези роднини. Така и не можах да поговоря с тях, разменихме само по няколко думи. – „Моите съболезнования“ и „Благодаря“, ако трябваше да бъде точен. Не че беше умирал от желание да си говори надълго и широко със семейството на покойния Тиен Ворсоасон.

– Никак не ѝ беше лесно, ако питаш мен – замислено рече професорката. – Преживя такъв ужас, а като изключим Георг и мен – и теб, – там нямаше нито един човек, с когото би могла да поговори откровено за случилото се. Разбира се, първата ѝ грижа беше за Ники. Но се държа

мъжки от началото до края. Гордея се с нея.

– Наистина. Та къде... – Майлс проточи врат към стаите, в които се влизаше от антрето – претъпкан кабинет с лавици за книги от пода до тавана и претъпкан салон с лавици за книги от тавана до пода. И без млади вдовици.

– Оттук. – Професорката го поведе по коридора, оттам през кухнята, докато не излязоха в малка задна градинка. Две високи дървета и тухлен зид ѝ придаваха така необходимия сред столичния град уют. От другата страна на малък кръг зелена трева, на маса под сянката на едното дърво, една жена седеше, забила поглед в листовите и четящото устройство пред себе си. Гризеше разсеяно края на химикалката, а тъмните ѝ вежди се бяха сбрали съсредоточено. Носеше рокля до средата на прасците, в почти същия стил като тази на вуйна си, но изцяло черна и с висока, закопчана догоре яка. Болерото ѝ беше сиво, обточено със семпъл черен ширит. Тъмната ѝ коса беше прибрана в завита на тила ѝ плитка. Тя вдигна очи при звука на отварящата се врата, веждите ѝ литнаха нагоре, а устните ѝ се разделиха в ослепителна усмивка, от която Майлс примигна зашеметено. „Екатерин.“

– Майлс... милорд ревизор! – Стана, широките ѝ поли изшумоляха, а той се наведе над ръката ѝ.

– Мадам Ворсоасон. Изглеждате добре. – Изглеждаше прекрасна, макар и все още твърде бледа. Част от бледността ѝ може би се дължеше на отвратително черната ѝ рокля, затова пък черното подчертаваше още повече синьо-сивия цвят на очите ѝ. – Добре дошли във Ворбар Султана. Донесох ви... – Майлс посочи букета и професорката го сложи на масата. – Макар че едва ли има нужда от повече цветя тук.

– Прекрасни са – увери го Екатерина и вдъхна одобрително аромата им. – После ще ги занеса в стаята си, където ще бъдат добре дошли. Откакто времето се оправи, гледам да стоя колкото се може повече тук, навън, под истинското небе.

Беше прекарала почти година затворена под купола на един комарски град.

– Напълно разбираемо – каза Майлс.

Разговорът хлъцна и замря за кратко, докато двамата се усмихваха един на друг.

Екатерин се осъзна първа.

– Благодаря, че дойдохте на погребението на Тиен. Това означаваше много за мен.

– Беше най-малкото, което можех да направя при така стеклите се

обстоятелства. Съжалявам единствено, че не можах да направя нещо повече.

– Но вие вече направихте толкова много за двама ни с Ники... – Замълча при притеснения му жест и смени темата: – Защо не седнете? И ти, вуйно. – Погледна професорката и издърпа един от градинските столове с тесни и високи облегалки.

Вуйна ѝ поклати глава.

– Имам да свърша някои неща. Вие си говорете. – После добави някак загадъчно: – Ще се справите чудесно.

Скри се в къщата, а Майлс седна срещу Екатерина и постави рулото хартия на масата, където трябваше да изчака стратегическия момент. И където нетърпеливо се разви наполовина.

– Приключихте ли вече със случая? – попита тя.

– С последствията от този случай тепърва ще се сблъскваме, но засега приключих с него – отвърна Майлс. – Чак вчера предадох последните си доклади, иначе щях да дойда по-рано да ви поздравя с добре дошли. – Е, заради това, както и заради едно почти закърняло чувство, че е редно да остави бедната жена поне да си разопакова багажа, преди да я подложи на масираната си офанзива.

– Сега на нова задача ли ви изпращат?

– Не мисля, че Грегор ще рискува да затына в някое разследване извън Бараяр преди да е минала сватбата му. Боя се, че през следващите един-два месеца задълженията ми ще бъдат изцяло светски.

– Сигурна съм, че ще се справите с тях с обичайния си безпогрешен усет.

„Да не дава Господ.“

– Не мисля, че безпогрешният усет е онова мое качество, което леля ми Ворпатрил – тя отговаря за всички приготовления около императорската сватба – би приветствала от моя страна. По-скоро нещо от сорта на „Затваряй си устата и прави каквото ти кажат, Майлс“. Но като говорим за бумащина, как вървят нещата при вас? Уреди ли се въпросът със завещанието на Тиен? Успяхте ли да си върнете попечителството над Ники от онзи негов братовчед?

– Василий Ворсоасон? Да, слава богу, в това отношение няхах проблеми.

– Ами... тогава... какво е всичко това? – Майлс кимна към отрупаната с листове маса.

– Съставям учебната си програма за следващия семестър в университета. Закъснях за пролетния семестър, така че ще започна през есента.

Изборът е толкова голям! Чувствам се абсолютно невежа.

– Хората се записват в университета, за да излязат оттам образовани, а не да влязат такива.

– Прав сте, май е така.

– И на какво ще се спрете?

– О, ще започна с основните дисциплини – биология, химия... – Лицето ѝ се проясни. – Курсове, които наистина да ме подготвят за градинарка. – Махна към листовите. – Опитвам се да си намеря някаква работа за месеците до началото на семестъра. Ще ми се да не се чувствам изцяло зависима от роднините си, пък дори и да си изкарвам само джобните пари.

Това май беше точно онази пролука в разговора, която чакаше Майлс, но в същия миг погледът му попадна върху една червена керамична саксия, поставена на огладените дъски, които оформяха тясна пейка покрай една издигната леха. Точно в средата на саксията от пръстта се подаваше нещо безформено и червеникавокафяво, с неравен израстък като петлов гребен, избил на една страна. Ако беше онова, за което го мислеше... Той посочи саксията.

– Онова там да не би случайно да е вашият стар скелит-бонзай? Ще оцелее ли?

Тя се усмихна.

– Е, ако не друго, поне е начало на нов скелит. Повечето коренчета от старото дръвче загинаха по пътя от Комар дотук, но това се прихвана.

– Май наистина имате златни ръце, опре ли до растения.

– Е, местните бараярски растения са толкова жизнеспособни, че в повечето случаи не е необходим особен талант.

– Като говорим за градини... – Така, въпросът сега беше как да прокара офертата си, без да оплеска пейзажа. – Май не успях, в целия този калабалък, да ви кажа колко впечатлен останах от градинарските проекти, които видях в комтаблото ви.

– О? – Усмивката ѝ се стопи и тя сви рамене. – Не бяха нищо особено. Просто си убивах времето с тях.

Точно така. Най-добре беше да не се връщат към близкото минало повече, отколкото е абсолютно необходимо, докато времето не си свърши работата и не притъпи остритето на спомените.

– Окоето ми хвана най-вече бараярската ви градина, онази с местните видове. Не бях виждал такова нещо.

– На Бараяр има десетки като нея. В някои от окръжните

университети ги ползват като естествени лаборатории за студентите по биология. В идеята няма нищо ново.

– Е – продължи да упорства той; чувстваше се като риба, която плува срещу течението на собственото си чувство за малоценност, – на мен ми се стори много хубава и си помислих, че не заслужава да си остане градина призрак, затворена в холовидеото. Виждате ли, имам един свободен участък...

Майлс разви рулото тънка хартия и показа плана на терена, върху който беше построен Дом Воркосиган. Сложи пръст върху празния квадрат в единия край.

– Тук имаше друга голяма къща, която събориха по време на Регентството. От ИмпСи не ни позволиха да построим нищо на нейно място – искаха парцелът да остане празен като един вид осигурителна зона. Има само трева и две дървета, които някак оцеляха въпреки любовта на ИмпСи към чистите огневи линии. Както и истинска плетеница от пътеки – хората минаваха напъйко, докато всичко се разкаля. Накрая от Сигурността се предадох и посипаха тук-там с чакъл. Едно изоставено и твърде нелицеприятно парче земя. – Толкова нелицеприятно, че той изобщо не му беше обръщал внимание. До този момент.

Тя килна глава и проследи с поглед движенията на ръката му, които отделяха парцела от другата част на скицата. Понечи сама да проследи с пръст очертаванията на един плавен завой, после срамежливо дръпна ръка. Майлс се запита каква ли възможност е съзряло въображението ѝ.

– Ако трябва да съм честен, мисля – храбро продължи той, – че би било чудесно да се направи една бараярска градина – изцяло от местни видове, – която хората да посещават свободно, тук, на това място. Нещо като дар от семейство Воркосиган за град Ворбар Султана. С течаща сода, като на вашия проект, с алеи и пейки и всичките други цивилизовани работи. И с малки, ненаатрапващи се етикетчета с наименованието, така че хората да научат нещо повече за старата местна растителност и прочие. – Така, включи изкуство, обществена полза, образователна цел – беше ли пропуснал да заложи още някоя стръв на въдицата си? А да, парите. – Имаме късмет, че си търсите работа за през лятото, – „Късмет, ха, само гледай дали ще оставя нещо на късмета“, – защото според мен вие сте най-подходящият човек, който да се заеме с това. Да направите проекта и после да наглеждате работата по изпълнението му. Мога да ви осигуря неограничен, е, щедър бюджет, както и заплата, разбира се. Може да наемете работници, да поръчате всичко, което ви е необходимо.

И щеше да ѝ се налага да идва в Дом Воркосиган всеки божи ден и

да се консултира често с господаря на дома. А когато шокът от смъртта на съпруга ѝ отшумеше и тя се почувстваше готова да свали официалния траур, при което всички ворски ергени в столицата щяха да дотърчат да търкат стъпалата пред вратата ѝ, Майлс вече щеше да е сложил печата си върху симпатиите ѝ и щеше да е в състояние да се пребори и с най-бляскавата конкуренция. Беше твърде рано, повече от твърде рано, да натрапва ухажването си на наранените ѝ чувства, и това му беше съвсем ясно, макар че от тази тактика сърцето му надаваше възмутен вой. Но едно делово партньорство можеше като нищо да се промъкне покрай защитните и бариери...

Веждите ѝ бяха литнали нагоре, а пръстът ѝ докосваше неуверено изящните, бледи устни, по които нямаше и следа от червило.

– Точно за такова нещо ми се иска да се изуча. Но все още не знам как се прави.

– Ще се учите в движение – моментално реагира Майлс. – Чиракуване. Теорията на практика. Все трябва да започнете с нещо. Колкото по-скоро, толкова по-добре, а по-скоро от това няма къде.

– А ако направи някоя ужасна грешка?

– Лично аз го виждам като проект в движение. Останал съм с впечатлението, че хората, които се интересуват сериозно от такива неща, непрекъснато променят градините си. Предполагам, че им става скучно да гледат все едно и също. Ако впоследствие ви хрумне по-добра идея, винаги можете да промените проекта. Така нещата ще станат разнообразни.

– Не искам да ви пиляя парите.

Ако някога станеше лейди Воркосиган, щеше да се наложи да преодолее този си предразсъдък, твърдо реши Майлс.

– Не е нужно да решавате веднага – измърка той и се изкашля да прочисти гърлото си. „По-полека с този тон, момче. Водиш делови разговор.“ – Защо не дойдете утре в Дом Воркосиган? Ще разгледате терена на място и ще видите какви идеи ще ви хрумнат. Човек трудно може да се ориентира на хартия. След това може да обядваме и да поговорим за евентуалните проблеми и възможности. Звучи логично, нали?

Тя примигна.

– Да, много. – Ръката ѝ се плъзна любопитно към скицата.

– По кое време да дойда да ви взема?

– Когато на вас ви е удобно, лорд Воркосиган. О, всъщност не е точно така. Ако дойдете след дванайсет, вуйна ще се е върнала от сутрешните си занятия и Ники ще може да остане при нея.

– Чудесно! – Да, колкото и да харесваше сина на Екатерин, можеше да мине и без помощта на едно палаво деветгодишно момче в деликатния танц, който беше подхванал. – Нека бъде дванайсет тогава. Смятайте го за решено. – И с малко закъснение добави: – На Ники харесва ли му Ворбар Султана?

– Харесва стаята си, къщата също. Мисля, че доста ще му доскучае, ако трябва да изчака началото на учебната година, за да се запознае с деца на своята възраст.

Май нямаше как да остави Николай Ворсоасон във от уравнението.

– Да разбирам ли в такъв случай, че ретрогените са свършили работа и вече няма опасност да развие симптомите на дистрофията на Ворзон?

Усмивка на дълбока майчина радост смекчи чертите ѝ.

– Точно така. Толкова съм щастлива... Лекарите в тукашната клиника казаха, че ретрогените са се прихванали чудесно на клетъчно ниво. Оттук нататък би трябвало да се развива така, сякаш въобще не е наследявал мутацията от баща си. – Тя го погледна в очите. – Имах чувството, че са ми вдигнали петототинкилограмова тежест от плещите. Направо можех да полетя.

„И така трябва.“

В този момент се появи и самият Ники, понесъл важно-важно чиния с курабийки и следван от професорката, натоварена с поднос за чай. Майлс и Екатерин побързаха да разчистят масата.

– Здравей, Ники – каза Майлс.

– Здравсти, лорд Воркосиган. Онази наземна кола отпред ваша ли е?

– Да.

– Голяма таратайка. – Наблюдението беше изказано без сянка от пренебрежение, по-скоро като изтъкване на интересен факт.

– Знам. Реликва е от времето, когато баща ми беше регент. Всъщност е бронирана и има страховтно ускорение.

– Сериозно? – Интересът на Ники хвъркна до небето. – Някога стреляли ли са по нея?

– Не, точно тази кола май не е имала честта, не.

Когато за последен път беше видял Ники, лицето му изглеждаше бледо и вкаменено от съсредоточение – носеше свещта, с която щеше да запали погребалното приношение на баща си, и явно бе твърдо решен да изпълни както трябва своята част от церемонията. Сега изглеждаше значително по-добре, кафявите му очи шареха, а лицето му отново беше оживено. Професорката седна и наля чай, после разговорът се насочи

към по-обща теми.

Скоро стана ясно, че интересът на Ники е насочен повече към храната, отколкото към госта на майка му – отказа ласкателната за дете на неговите години покана да пие чай с възрастните и с позволение на професорката, награби няколко курабийки и изтича обратно в къщата, явно да възобнови заниманието, от което го бяха откъснали, каквото и да беше то. Майлс се опита да си спомни на колко години е бил, когато бе престанал да възприема приятелите на собствените си родители като част от мебелировката. Е, с изключение на военните от полка на баща му, разбира се, които винаги бяха приковавали вниманието му. Но пък Майлс си беше луд по военните работи още откакто ходеше прав под масата. Ники беше луд по скоковите кораби и навярно би светнал в присъствието на пилот. Може пък Майлс да успееше да осигури някой пилот за радост на Ники. Някой щастливо женен пилот, поправи се веднага той.

Беше заложил стръвта си на масата и Екатерина я беше захапала – време беше да се оттегли, докато все още печелеше. Но пък знаеше със сигурност, че тя вече е отклонила едно преждевременно предложение за женитба от съвършено неочакван източник. Дали и някой от избилствашите ворски ергени във Ворбар Султана вече не я беше открил? Столицата бъкеше от млади офицери, издигащи се бюрократи, агресивни предприемачи, мъже с амбиция, богатство и сан, привлечени към сърцето на империята, в съотношение почти пет към три спрямо сестрите си. Родителите от предишното поколение бяха отишли твърде далеч в изпълването на галактическата технология за предварителен избор на пола, водени от глупавия си стремеж да си осигурят наследници от мъжки пол, и същите тези синове, към които така ентусиазирано се бяха стремили – младите мъже от поколението на Майлс, – бяха наследили така оформилата се каша от несъответствие в съотношенията. На което и официално събиране да отидеше човек във Ворбар Султана напоследък, направо можеше да подуши проклетия тестостерон във въздуха, изпарен, без съмнение, с помощта на алкохола.

– Ами, тъ... имяхте ли и други посетители вече, Екатерина?

– Пристигнах едва преди седмица.

Това не беше нито „да“, нито „не“.

– Аз пък си помислих, че вече сте вдигнали ергените по тревога. – Чакай, не беше имал намерение да го изрича на глас...

– Това – тя махна към черната си рокля – със сигурност ще ги държи настрана. Стига да имат и най-малкото чувство за благоприличие.

– Не съм толкова сигурен. Общественият живот в момента е доста интензивен.

Тя поклати глава и се усмихна вяло.

– За мен това е без значение. Минах през едно десетилетие на... семенен живот. Нямам желание да повтарям експеримента. Другите жени да се занимават с ергените, отстъпвам им и моя дял. – Решимостта, изписана на лицето ѝ, беше подсилена и от нехарактерна за нея студенина в гласа. – Това е грешка, която няма да повторя. Никога няма да се омъжа пак.

Майлс овладя спазъма, обхванал мускулите му, и дори успя да изпише върху лицето си една съпричастна, подходяща за случая усмивка. „Ние сме просто приятели. Не ти се натрапвам, не, не. Не е нужно да вдигате защитни стени, милейди, поне за мен.“

Нямаше начин да задвижи нещата по-бързо – увеличи ли натиска, само щеше да прецака всичко. Принуден да се задоволи с еднодневния си напредък, Майлс изпи чая си, замени още няколко учтиви реплики с двете жени и си тръгна.

Пим побърза да отвори вратата на колата, докато Майлс слизаше по стълбите, взимайки последните три стъпала на един скок. Тръсна се на мястото си, а когато Пим се настани на седалката зад волана и затвори купола, махна с ръка.

– Вкъщи, Пим.

Пим изкара внимателно колата на улицата и кротко попита:

– Добре мина, нали, милорд?

– Точно както го бях планирал. Утре ще дойде на обяд в Дом Воркосиган. Веднага щом се приберем, искам да се обадиш на онази градинарска фирма – довечера да пратят свои хора да пооправят градината колкото могат. И говори със... не, аз ще говоря с Мама Кости. Обядът трябва да е... изискан, точно така. Иван винаги е твърдял, че жените обичат храната. Но да не е твърде тежка. Вино... чудя се дали пие вино през деня? Все пак ще ѝ предложи. Нещо от имението. И чай, ако не иска вино – знам, че обича чай. И се обади на онази фирма за почистване, да махнат всичките калъфи от мебелите на първия етаж... от всички мебели, на всички етажи. Искам да я разведа из къщата, докато още не е осъзнала, че... Не, чакай. Чудя се... ако къщата е нагоре с краката, типично по ергенски, може да ѝ дожалее за мен. Може бе ще е по-добре да разхвърлям още малко: мръсни чаши, натрупани на стратегически места, обелки от плодове тук-там под диваните – един вид мълчалив зов „Помогни ни! Нанеси се и вкарай горкия човечец в правия път“... или

пък ще вземе да се уплаши? Ти как мислиш, Пим?

Пим нацупи замислено устни, сякаш не можеше да реши дали влиза в задълженията му на гвардеец да съветва господаря си за импровизирани представления. Накрая предпазливо каза:

– Ако позволите да говоря от името на персонала, мисля, че бихме предпочели да се представим в най-добрата си светлина. При тези обстоятелства.

– О? Добре.

Майлс се умълча. Пълзяха по натоварените градски улици, от района на университета, през подобния на лабиринт Стар град и встрани към Дом Воркосиган. Когато отново заговори, маниашкото вълнение се бе отцедило от гласа му и той каза доста по-хладно и безизразно:

– Ще отидем да я вземем в дванайсет на обяд. Ти ще караш. Винаги ти ще караш, когато мадам Ворсоасон или синът ѝ са в колата. Смятай го за част от задълженията си.

– Да, милорд. – И добави предпазливо и лаконично: – С удоволствие.

Пристъпите бяха последният сувенир, който капитанът от ИмПСи Майлс Воркосиган си бе донесъл у дома за спомен от десетте години военни операции. Беше извадил късмета да излезе от криокамерата жив и с неувреден разсъдък – ясно му беше, че мнозина не се оправяха и наполовина толкова добре. Че е имал късмета да го уволнят от военна служба по здравословни причини, вместо да го погребат с почести – него, последния представител на знатния си род, или да вегетира до края на живота си като безмозъчно същество. Стимулаторът, предизвикващ изкуствено пристъпите, определено не беше лекарство, но поне му даваше възможност сам да избира кога и къде да бъде повален от поредната конвулсия. Позволяваше си да шофира и да лети със скутера си, но при условие, че е сам. Вече не взимаше пътници. Задълженията на Пим като негов личен гвардеец от известно време включваха и медицинско съдействие – вече беше наблюдавал достатъчно от стряскащите припадъци на Майлс, за да оцени по достойнство този внезапен пристъп на благоразумие от страна на господаря си.

Едното ъгълче на устата на Майлс се кривна нагоре. След кратко мълчание той попита:

– А ти как излъга мама Пим навремето? Представи се в най-добрата си светлина?

– Е, това беше преди осемнайсет години. Подробностите ми се губят вече. – Пим се усмихна. – По онова време бях главен сержант.

Тъкмо бях завършил курса за напреднали към ИмпСи и бях назначен в охраната на Двореца Ворхартунг. Тя работеше в тамошните архиви. Реших, че вече не съм в първа младост и че е време да погледна сериозно на нещата... макар че не съм много сигурен дали въпросната идея не е била нейно дело, защото, според собствените ѝ твърдения, тя ме била набелязала първа.

– Аха, хубавецът в униформа, разбирам. Действа безотказно. Та ти защо реши да напуснеш имперската служба и да кандидатстваш за работа при негово графско височество баща ми?

– Ами, стори ми се, че е в реда на нещата. Щерката вече се беше родила по онова време, двайсетгодишната ми служба беше на привършване и трябваше да реша дали да продължа договора си, или не. Семейството на жена ми е оттук, а и тя не беше особено навита да се мести от назначение на назначение с деца за полата. Капитан Илян, който знаеше, че съм роден тук, беше така добър да ми намекне, че се е овакантило място в личния взвод на баща ви. Даде ми и препоръки, когато се престраших да кандидатствам за мястото. Реших, че службата на графски гвардеец ще е по-подходяща за един семеен мъж.

Стигнаха Дом Врокосиган. Дежурният ефрейтор от ИмпСи отвори портите, Пим зави по алеята и вдигна купола.

– Благодаря, Пим – каза Майлс, после замълча нерешително. – Трябва да ти кажа нещо. Две неща, но да си остане между нас.

Пим гледаше съсредоточено напред.

– Знаем, че си говорите с гвардейците от други Домове... та ще съм ти особено благодарен, ако не споменаваш за мадам Ворсоасон в тези ви разговори. Не бих искал да става обект на нежелани клюки, пък и, въ... по-добре да не предизвикваме интереса на всичко живо с панталони в града. Какво ще кажеш?

– Един верен гвардеец не клюкарства, милорд – безизразно рече Пим.

– Да, разбира се, разбира се. Извинявай, не исках да кажа, че... въ, извинявай. Както и да е. Другото нещо. Самият аз май се разприказвах твърде много. Аз всъщност не ухажвам мадам Ворсоасон.

Пим се постара да запази безизразната си физиономия, но въпреки това на лицето му се изписа известно объркване. Майлс побърза да добави:

– Имам предвид не официално. Още не. Тя... тя преживя труден период, наскоро, и е малко... плашлива. Избързам ли, провалът ще е пълен, така поне ми се струва. Въпросът е да се подбере подходящият

момент. Дискретност е ключовата дума, ако разбираш какво имам предвид.

Пим се пробва с една дискретна и в същото време съпричастна усмивка.

– Ние сме просто добри приятели – повтори Майлс. – Или поне ще станем такива.

– Да, милорд. Разбирам.

– Благодаря ти. – Майлс слезе от колата и добави през рамо, докато се отправяше към къщата: – Ела в кухнята, след като прибереш колата.

* * *

Екатерин стоеше в средата на празния, обрасъл с трева квадрат, и в главата ѝ се блъскаха образи на градини.

– Ако се изкопае пръст от ей там – посочи тя – и се натрупа от онази страна, ще се получи достатъчен наклон за течаща вода. И една ниска стена там, за да се блокира шумът от улицата и да се засили ефектът. А алеята може да се вие надолу... – Тя се обърна към лорд Воркосиган, който я гледаше усмихнат, пъхнал ръце в джобовите на сивите си панталони. – Или бихте предпочели нещо по-геометрично?

– Моля? – примигна той.

– Въпрос на естетика.

– Аз, въ... естетиката не е сред силните ми страни. – Каза го с тон на съкрушена изповед, сякаш беше нещо, което допреди секунда не е и подозирал.

Ръцете ѝ литнаха, очертавайки мисления проект, в опит да съживят градината от празния въздух.

– Какво искате – да се създаде илюзия за естествен терен, Бараяр преди да го докосне човешка ръка, водата във вид на камъни и поточе, парче от провинцията наред града... или нещо по-метафорично, с бараярски растения между линии, сиволизиращи човешкото присъствие – навярно от бетон. С вода и бетон могат да се направят чудесни неща.

– Кое е по-добро?

– Не става въпрос кое е по-добро. А какво се опитвате да кажете.

– Не съм го обмислял от политическата му страна. Смятах да бъде просто един подарък за столицата.

– Щом градината е ваша, хората ще търсят в нея политика, без значение дали вие сте вложили такова значение в нея, или не.

Тъгълчето на устните му потрепна.

– Ще трябва да помисля върху това. Но според вас може да се

направи нещо с това място, нали?

– О, без съмнение. – Двете земни дървета, сякаш боднати в равния терен без никакъв предварителен замисъл, трябваше да се изкоренят. Кленът и без това беше заболял, но младият дъб изглеждаше здрав – навярно можеше да се премести. Тераформираният горен слой на почвата също трябваше да се запази. Ръцете я сърбяха сама да грабне мотиката. – Истинско чудо е, че такова място се е запазило непокътнато в центъра на Ворбар Султана. – От другата страна на улицата се издигаше десететажна сграда с търговски офиси. За щастие, беше от северната страна и не пречеше на светлината. Шумът на наземните коли долиташе на таласи откъм натоварения булевард в горния край на терена, където тя мислено бе поставила ниската стена. На отсрещната стена вече се издигаше висок зид от сиви каменни блокове с метални зъбци отгоре. Стърчащите над него върхове на дърветата наполовина скриваха от погледа огромната къща, издигаща се в центъра на имението.

– Бих ви поканил да поседнете, докато обмислям въпроса, но от ИмпСи така и не сложиха пейки – не искаха разни хора да се мотаят около дома на регента. Може би ще е най-добре да скицирате двата проекта на комтаблото си и после да ми ги донесете да ги прегледам. Междувременно какво ще кажете да ви разведа из къщата? Мисля, че готвачката ми скоро ще е готова с обяда.

– О... добре... – Екатеринбургин хвърли последен поглед на пленителните възможности зад гърба си и го последва към къщата.

Минаха направо през тревата. Зад ъгъла на каменния зид, до централния вход на Дом Воркосиган, имаше бетонна будка, приютяваща охранител в непарадната зелена униформа на ИмпСи. Той вкара кода, отварящ железната порта, и изчака малкият лорд ревизор и гостенката му да минат през нея, като кимна отсечено в отговор на небрежния поздрав на Воркосиган, а на Екатеринбургин се усмихна любезно.

Мрачната каменна зидария на голямата къща се възправи пред тях – две основни крила от по четири етажа. Поне дузина прозорци им се въсеха отвисоко. Малкият полукръг на алеята се виеше около лъскавата зелена трева и свършваше под колониада, приютила резбована двойна врата с два високи тесни прозореца.

– Имението Воркосиган е на почти двеста години. Построено е от моя прапрапрадядо, седмия граф, в период на крайно необичаен за семейството ни просперитет, който приключил благодарение на, наред с други неща, построяването на замъка Воркосиган – осведоми я жизнерадостно лорд Воркосиган. – Построяването му е пенсионирило някаква

прогнала семейна крепост в стария квартал Кервансарай, и то далеч не преждевременно, доколкото знам.

Вдигна ръка към длановата ключалка, но вратите се отвориха безшумно, преди да е докоснал разчитащото устройство. Вдигнал вежди, той се дръпна леко встрани и, с лека чупка в кръста, я покани да влезе.

Двама гвардейци в сребристокафявата униформа на Воркосиган стояха мирно от двете страни на входа към облицования с черни и бели каменни плочи вестибюл. Трети мъж в униформа – високият шофьор, с когото се беше запознала, когато Воркосиган мина да я вземе – тъкмо се отдръпваше от контролния панел на вратата. Той също застана мирно пред господаря си. Екатерина се стъписа. Когато се запозна с Воркосиган на Комар, не бе останала с впечатлението, че се придържа към старите ворски официалности чак до такава степен. Макар официалностите да не бяха съвсем официални всъщност – вместо изискваните от традицията безизразни физиономии, на лицата на гвардейците бяха изписани искрени и определено одобрителни усмивки.

– Благодаря, Пим – автоматично каза Майлс, после спря, вдигна вежди и добави: – Ти нали беше нощна смяна, Роик? Не трябва ли да си в леглото сега?

Най-едрият и най-млад от гвардейците се изпъна още повече и промърмори едно: „Милорд“.

– „Милорд“ не е отговор. „Милорд“ е начин да се измъкнеш от отговора – каза Воркосиган, по-скоро като констатация, отколкото като критика. Гвардеецът си позволи една несмела усмивка. Воркосиган въздъхна и му обърна гръб. – Мадам Ворсоасон, позволете да ви представя и останалите гвардейци на Воркосиган, преведени понастоящем на служба при мен – гвардеец Янковски, гвардеец Роик. Мадам Ворсоасон.

Тя кимна и двамата на свой ред ѝ кимнаха и промърмориха: „Мадам Ворсоасон“ и „Удоволствието е мое, мадам“.

– Пим, кажи на Мама Кости, че сме тук. Благодаря ви, господа, вече сте свободни – добави Воркосиган, като незнайно защо наблегна точно на тази дума.

С още една доза зле прикрити усмивки, двамата се скриха в задния коридор. Гласът на Пим долетя от същата посока:

– Видяхте ли, какво ви казах... – По-нататъшните му разяснения, каквито и да бяха те, заглъхнаха нечленоразделно с разстоянието.

Воркосиган потри устни, възвърна си задължителната за един домакин сърдечност и отново се обърна към Екатерина.

– Искате ли да се разходим из къщата преди обяда? Мнозина я

смятат за историческа забележителност.

Лично тя намираще идеята за фантастична, но не искаше да изглежда като някоя облещена туристка от дълбоката провинция.

– Не искам да ви притеснявам, лорд Воркосиган.

Устните му потрепнаха объркано, после отново се разтеглиха в познатата топла усмивка.

– Въобще не ме притеснявате. Всъщност ще ми е особено приятно.

– Погледът му стана необичайно напрегнат.

Дали не му се искаше тя да се съгласи? Може би се гордееше с къщата си.

– В такъв случай благодаря. С удоволствие бих разгледала дома ви.

Явно това беше правилният отговор. Жизнерадостното му настроение моментално се върна и той я поведе вляво от вестибула. Второ, помалко преддверие водеше към прекрасна библиотека, простираща се по цялата дължина в дъното на крилото – наложи й се да пхне ръце дълбоко в джобовете на болерото си, толко силно бе желанието й да грабне първата попаднала й от стотиците стари, печатани на хартия книги с кожени подвързии, които се редяха от пода до тавана по стените на стаята. През стъклена врата в дъното на библиотеката излязоха в градина, където усилията на няколко поколения домашна прислуга не бяха оставили почти никакво пространство за подобрения. Помисли си, че сигурно би могла да зарови ръката си до лакътя в почвата на лехите с многогодишните растения. Явно решил да не пропуска нищо, той я поведе към другото крило и надолу към огромна изба, съхраняваща виното, произведено в множеството лозя, собственост на семейството. Минаха през подземния гараж. Там беше лъщящата бронирана наземна кола, както и един лъскав червен скутер, паркиран в ъгъла.

– Ваш ли е? – заинтригувано попита Екатеринбург.

Отговорът му беше необичайно лаконичен:

– Да. Но вече рядко летя с него.

„О, вярно! Пристъпите му.“ Идеше й сама да се срита. От страх, че някой нескоропосан опит да се извини може само да влоши нещата, тя замълча и го последва през огромния кухненски комплекс. Там Воркосиган я запозна със знаменитата си готвачка, пълната Мама Кости, която се усмихна широко на Екатеринбург и набързо осуети опита на господаря си да опита къкрещия на печката обяд. Мама Кости даде ясно да се разбере, че просторното й царство се използва крайно недостатъчно – но колко ли пък може да изяде един дребен мъж, в края на краищата? Би трябвало по-често да си води компания, надявам се скоро пак да

дойдете, и често, мадам Ворсоасон.

После Мама Кости мило ги подкани да си вървят по пътя и Воркосиган преведе Екатерин през объркваща поредица от официални салони, докато накрая не се озоваха обратно във вестибюла с черните и бели плочи.

– Това са стаите, в които приемаме гости – каза ѝ той. – Вторият етаж е изцяло моя територия. – После със заразителен ентузиазъм я подкара нагоре по виещото се стълбище, за да ѝ покаже стаите, обитавани навремето, както я увери, от прочутия генерал Пьотър и които сега обитаваше самият той. Постара се изрично да ѝ обърне внимание на прекрасния изглед към задните градини, който се откриваше от прозорците на дневната му.

– Има още два етажа, плюс таванските стаи. А таванските стаи на Дом Воркосиган си заслужава да се видят. Бихте ли искали да им хвърлите едно око? Има ли нещо по-специално, което бихте искали да видите?

– Не знам – каза тя, с чувството, че всичко това ѝ идва малко нанагорно. – Тук ли сте израснали? – Обходи с поглед дневната и се опита да си представи как малкият Майлс си играе в нея, както и да реши дали следва да е благодарна, задето се бе въздържал да ѝ покаже и спалнята си, която се виждаше през отворената врата в дъното на стаята.

– Всъщност до петата ми година живеехме в императорския дворец с Грегор – отвърна той. – Родителите ми и дядо ми имаха известни, въ, несъгласия през първите години на Регентството, но после се сдобриха, а Грегор замина за подготвителната академия. Родителите ми се пренесоха тук. Заплюха си третия етаж, така както аз по-късно си заплюх втория. Привилегия на наследника. Няколко поколения в една къща могат да живеят нормално само ако къщата е много голяма. Дядо ми живя в тази стаи, докато почина, по онова време бях на седемнайсет. Имах стая на етажа на родителите си, само че в другото крило. Избрали я, защото Илян казал, че е най-защитена от обстрел откъм... въ, че има хубав изглед към градината. Бихте ли искали да... – Той се обърна, махна подканящо с ръка, хвърли ѝ една усмивка и я поведе към горния етаж, където завиха зад един ъгъл и продължиха по дълъг коридор.

Стаята, в която влязоха, наистина имаше хубав изглед към градината, но всяка следа от малкия Майлс беше заличена. Понастоящем беше мебелирана като стая за гости и не се отличаваше с особена индивидуалност, с изключение на онази, придавана ѝ от приказната атмосфера на самата къща.

– Колко време сте живели тук? – попита тя.

– До миналата зима, в интерес на истината. Пренесох се долу едва след като ме пенсионираха по здравословни причини. – Брадичката му подскочи в обичайния му нервен тик. – През десетте ми години работа за ИмпСи се прибирах толкова рядко у дома, че не ми е и хрумвало да се пренеса в някой от големите апартаменти.

– Поне сте си имали собствена баня. Тези къщи от времето на Изолацията понякога са... – Тя млъкна рязко. Вратата, която беше отворила, се оказа врата на дрешник. Другата до нея сигурно водеше към банята. Мекото осветление се включи автоматично.

Дрешникът беше пълен с униформи – старите военни униформи на лорд Воркосиган, ако се съдеше по размера им. В края на краищата, и да бе искал, не би могъл да се възползва от стандартните униформи. Имаше черни нарядни комплекти, непарадни и парадни имперски униформи в зелено, както и блестящи с великолепието си официални парадни униформи в червено и синьо. Редица ботуши се нижеше на пост по пода. И дрехите, и обувките бяха прибрани чисти, но миризмата на Майлс все още се усещаше в топлия, сух въздух на затвореното помещение, който галеше лицето ѝ като милувка. Тя вдиша, зашеметена от военно-мъжкия аромат, който сякаш се плъзна от ноздрите директно в тялото ѝ, заобикаляйки мозъка. Майлс пристъпи тревожно към нея, вперил поглед в лицето ѝ. Добре подбраният аромат, който използваше и който беше усетила в хладния въздух на наземната му кола – мускусно-цитрусово ухаение върху чисто мъжко тяло – внезапно се усили от близостта му.

За пръв път след смъртта на Тиен я връхлиташе вълна от спонтанна чувственост. „Ха, от години преди смъртта на Тиен.“ Беше смущаващо и в същото време странно успокоително. „Може би все пак съм жива и от шията надолу?“ Внезапно си даде сметка, че това също е спалня.

– Това какво е? – Успя да овладее гласа си, така че да не прозвучи прекалено пискливо, протегна ръка и извади една непозната сива униформа заедно със закачалката – тежка къса куртка с еполети, множество джобове и бяла ивица по края, плюс панталони в същия стил. Нашивките на ръкавите и множеството разноцветни значки, обозначаващи чина, не ѝ говореха нищо, но определено бяха в изобилие. На пипане платът имаше онова особено качество, характерно за наистина скъпата военна екипировка.

Усмивката му се смекчи.

– Я да видим. – Той свали куртката от закачалката в ръката на Екатерина и я вдигна пред себе си. – Не се познавате с адмирал Нейсмит,

нали? Любимото ми прикритие. Той... тоест аз... ръководеше Свободната наемническа флотилия на Дендариин години наред.

– Престрували сте се на галактически адмирал?

– Започна като преструвка – каза той с крива усмивка. – Аз го направих истина. – Крайчецът на устата му се кривна нагоре. Той закачи куртката на дръжката на вратата, съблече сивата си туника и остана по бялата риза от фин плат, която носеше отдолу. До ребрата му отляво прилепваше ръчно оръжие в раменен кобур. Не бе предполагала, че носи оръжие. „Дори тук ходи въоръжен?“ Оръжието беше обикновен зашеметител, но той го носеше така небрежно, както носеше ризата си. „Е, за един Воркосиган зашеметителят може би спада към ежедневното облекло.“

Той закачи туниката на дръжката на вратата и облече куртката. Панталоните от костюма му бяха толкова близки по цвят, че не беше нужно да облича униформените, за да постигне търсения ефект. Разкърши се и в следващия миг тялото му се вля в стойка, каквато тя никога преди не беше забелязвала у него – изглеждаше отпуснат, по-едър и незнайно как запълваше пространство много по-голямо от дребното си тяло. Едната му ръка се вдигна и той се подпря небрежно на рамката на вратата, а кривата му усмивка се превърна в нещо ослепително. С напълно безучастен и съвършен бетански акцент, който звучеше така, сякаш притежателят му никога не е чувал за съществуването на ворската каста, Майлс каза:

– Не позволявайте на тоз тъп, овалян в прах бараярец да ви заземи. Стойте близо до мене, госпожо, и аз ще ви покажа цялата галактика.

Екатерин стреснато отстъпи.

Той вирна брадичка, като продължаваше да се хили безумно, и се зае да закопчава куртката. Ръцете му стигнаха до копчето на кръста, опънаха колана и застинаха. Между краищата оставаха няколко сантиметра и иликът определено не стигаше до копчето, дори след като подръпна скришом плата. Майлс зяпна предателски стеснилата се дреха с такова откровено сачисване, че Екатерина едва успя да потисне смеха си.

Воркосиган вдигна глава към нея и в отговор на едва съдържания й смях на устните му се изписа жаловита усмивка. Гласът му се върна към нормалния си бараярски говор:

– Не съм обличал това повече от година. Изглежда, надрастваме миналото си в повече от едно отношение. – Той съблече куртката. – Хм. Е, запознахте се с готвачката ми. За нея храната не е работа, а свещено

призвание.

– Може да се е свила при прането – опита се да го успокои тя.

– Златни ти уста. Не. – Той въздъхна. – Дълбокото прикритие на адмирала се беше износило още преди да го убият. Дните на Нейсмит и без това бяха преброени.

Каза го небрежно, но тя беше виждала белезите по гърдите му, оставени от иглената граната. Сети се за пристъпа, на който беше станала свидетел – онзи на пода в гостната на малкия апартамент, в който бяха живели на Комар двамата с Тиен. Спомни си израза в очите му след края на епилептичния припадък – объркване, срам, безсилен гняв. Беше пришпорвал тялото си далеч отвъд вродените му ограничения, очевидно воден от убеждението, че голата воля може да постигне всичко.

„Значи е възможно. За известно време.“ После времето ти свършва... не. Времето продължава. Времето няма край. Ти обаче идваш до края на самия себе си, а времето продължава и те оставя назад." Годините ѝ с Тиен я бяха научили поне на това.

– Май ще е по-добре да ги дам на Ники да си играе – каза той и махна небрежно към редицата униформи. Но ръцете му изпънаха грижливо сивата куртка на закачалката, махнаха някаква невидима пращинка и я сложиха обратно на мястото ѝ. – Докато все още може и е достатъчно малък, за да иска. Предполагам, че до една-две години вече няма да се побира в тях.

Тя си пое рязко дъх. „А според мен би било богохулно.“ Тези реликви очевидно значеха много за него, с тях бе срещал и живота, и смъртта. Какво го бе прихванало да се преструва, че стават само за детска игра? Не се сещаше как да го откаже от тази ужасна идея, без да прозвучи така, сякаш отхвърля подаръка му с презрение. Вместо това, след като краткото мълчание започна да се проточва опасно, тя избъбри първото, което ѝ дойде наум:

– Бихте ли се върнали? Ако можете?

Погледът му се зарея някъде в пространството.

– Ами... точно това е най-странното в цялата работа. Мисля, че бих се чувствал като змия, която се опитва да пропъзли обратно в мъртвата си кожа. Липса ми непрекъснато, а нямам никакво желание да се върна. – Вдигна поглед към нея и се усмихна. – Иглените гранати са добър урок, ако ги погледнеш от тази им страна.

Явно това беше представата му за шега. Не беше сигурна дали иска да го излекува с целувка, или да избяга с писъци. Успя да изпише на лицето си нещо като усмивка.

Той навлече семплата си цивилна туника и зловещият кобур се скри под нея. После затвори решително вратата на дрешника и я поведе на бърза обиколка из останалата част на третия етаж. Показа ѝ къде е апартаментът на отсъстващите му в момента родители, но, за нейно тайно облекчение, не предложи да я разведе из всички стаи. Би било твърде странно преживяване да си пъха носа в личните покои на известните графски височества.

Накрая се добраха до „неговия“ етаж, в една светла стая в дъното на главното крило, която той нарече „Жълтия салон“ и която очевидно използваше за трапезария. Една малка маса беше подредена с изящни прибори за вина. Слава богу, че не се налагаше да обядват на долния етаж, в онази пещера с прекрасната ламперия от пода до тавана и масата за четиридесет и осем души (деветдесет и шест, ако се сгъчат малко и се прибави втората маса, умело прикрита зад ламперията, както я бе уверил той). Уведомена от някакъв незнаен сигнал, Мама Кости се появи с обяда на количка – супа, чай и богата салата, включваща култивирани скариди, плодове и ядки. След като им сервира по всички правила на изкуството, Мама Кости се оттегли и остави господаря си и гостенката му насаме, ако се изключеше големият сребърен поднос с висок капак на количката до лакътя на лорд Воркосиган, който обещаваще още наслади за небцето.

– Къщата е великолепна – каза лорд Воркосиган на Екатерин между хапките, – но нощем наистина става много тихо. Самотно. Не е строена за сам човек. Редно е пак да се напълни с живот, както в златните дни на баща ми. – Думите му прозвучаха почти неутешимо.

– Вицекралят и вицекралицата ще се приберат за сватбата на императора, нали? Значи на Летния празник отново ще е пълна.

– О, да, заедно с целия си антураж. Всички ще се приберат на Бараяр за сватбата. – Той се поколеба. – В това число и брат ми Марк. Май е редно да ви предупредя за Марк.

– Вуйчо веднъж спомена, че имате клонинг. Той ли е хм... това?

– „Това“ и „то“ са предпочитаните бетански местоимения за хермафродитите, но Марк определено е „той“. Да.

– Вуйчо Вортис не спомена защо вие – или са били родителите ви? – сте поръчали създаването на клонинг. Каза само, че било сложно и че трябвало да попитам вас.

Първото логично обяснение, за което се сещаше човек, бе, че граф Воркосиган е искал здрав заместител на увредения си от солтоксин наследник, но случаят явно не беше такъв.

– Точно това му е сложното – не ние го поръчахме. Идеята хрумнала на група комарски изгнаници, заточени на Земята, като част от един, откъдето и да го погледнеш, твърде причудлив заговор срещу баща ми. Предполагам, че като не са успели да вдигнат революция, са решили да се пробват с евтина биологическа диверсия. Открили и подкупили човек, който да открадне тъканна проба от мен – което едва ли е било особено трудно, защото като дете минах през стотици изследвания, биопсии и медицински процедури – после я връчили на един от недотам почтените клонингови лордове от Джаксън Хол.

– Ужас. Но вуйчо Вортис каза, че клонингът ви не приличал на вас; да не би да е израснал без вашата, хм, пренатална увреда? – Тя му кимна кратко, но учтиво задържа погледа си върху лицето му. Вече се беше сблъсквала с донякъде непредсказуемата му чувствителност във връзка с вродените му дефекти. „Тератогенни, а не генетични“ – беше се постарал да ѝ изясни той.

– Де да беше толкова просто... Той всъщност е започнал растежа си нормално, така че се е наложило да деформират тялото му до моите размери. И форма. Доста страховито. Идеята е била да мине за мен дори и при най-подробна проверка, така че когато на мен ми се случваха разни неща, например смяната на разтрошените кости на крака ми със синтетични, неговите също се били подменяни оперативно. Имам съвсем точна представа какви болки е изпитал. Освен това са го обучавали да бъде пълно мое копие. През всичките години, в които си мислех, че съм единствено дете, той е развивал най-тежкия случай на съперничество между братя, който човек може да си представи. Само си помислете. Нито за миг да не ти позволят да бъдеш самия себе си и постоянно – под заплахата от изтезания, всъщност – да те сравняват с по-големия ти брат... По времето, когато заговорът се провали, той беше на крачка от лудостта.

– Едва ли е изненадващо! Но... вие как го измъкнахте от комарците?

Той помълча, после каза:

– В известен смисъл той се измъкна сам. Веднага щом влезе в орбитата на моята майка бетанка. Бетанците имат много стриктни и ясни убеждения относно родителските задължения към клонингите. Мисля, че му дойде като гръм от ясно небе. Знаел е, че има брат – факт, който буквално са му набивали в главата в продължение на години – но не е очаквал да си има работа с родители. И определено не е очаквал да си има работа с Корделия Воркосиган. Семейството ми го осинови, тази

формулировка май е най-лесносмилаемата. Известно време прекара тук, на Бараяр, а миналата година майка го прати на колонията Бета със заръка да се запише в университет и да се лекува под надзора на бетанската ми баба.

– Това звучи добре – каза тя, доволна от щастливия край на причудливата история. По всичко личеше, че членовете на семейство Воркосиган отстояват своето.

– Хм, може би. Ако съдя по оскъдната информация, която баба благоволява да ми отпусне от време на време, изглежда, му е доста трудно. Разбирате ли, той си има една идея фикс – напълно разбираема, между другото – да бъде колкото се може по-различен от мен, така че никой повече да не ни бърка. Срещу което аз нямам нищо против, не ме разбирайте погрешно. Според мен е страхотна идея. Но... но можеше да си промени лицето или тялото, или да се натъпче с хормони на растежа, или да промени цвета на очите си, или да си изруси косата, или нещо друго, но... вместо това той реши да увеличи теглото си. При ръст като моя ефектът е направо страховит. Мисля, че на него това му харесва. Прави го нарочно. – Той впери замислено очи в чинията си. – Надявах се бетанската терапия да постигне нещо в това отношение, но явно не е станало.

Покривката в ъгъла на масата внезапно натежа и Екатерина се стресна – едно изпълнено с решимост черно-бяло коте се покатери на масата, прибра миниатюрните си нотки във възглавничките на лапите си и се отправи към чинията на Воркосиган. Той се усмихна разсеяно, взе две скариди от салатата си и ги сложи пред малкото зверче, което замърка и задъвка ентузиазирано.

– Котката на портиера непрекъснато има котенца – обясни той. – Отношението им към живота ме изпълва с възхищение, но пък изникват в най-непод... – Той вдигна похлупака на подноса и захлупи котето. Неустрашимото мъркане се усили – като някаква малка машинария, която сменя скоростите. – Десерт?

На сребърния поднос имаше поне осем вида пасти, така стряскащо красиви, че на Екатерина ѝ се стори престъпление срещу естетиката да ги изяде преди да ги е увековечила поне на видеозапис за поколенията.

– О, Боже! – След дълга пауза тя посочи една паста с дебел слой сметана и захаросани плодове, които лъщяха като скъпоценни камъни. Воркосиган сложи пастата в чинийка и ѝ я подаде през масата. Самият той също се загледа с копнеж в богатия асортимент, но не понечи да си вземе. „Изобщо не е дебел – помисли тя. – А когато се е преструвал на

адмирал Нейсмит, сигурно е бил направо гърчав. “ Вкусът на пастата по нищо не отстъпваше на външния ѝ вид и приносът на Екатерин към разговора за известно време секна. Воркосиган я наблюдаваше усмихнат, макар вкусотията да я поглъщаше тя.

Докато Екатерин остъргваше с вилицата последните молекули сметана от чинийката си, в коридора се чуха стъпки и мъжки гласове. Тя позна боботенето на Пим, който тъкмо казваше:

– Не, милорд води делови разговор с новия си парков дизайнер. Не мисля, че би искал да го прекъсват.

Отговори му провлачен баритон:

– Даа, даа, Пим. И аз не искам. Идвам по поръчка на майка ми, важно е.

Воркосиган се намръщи и измърмори някаква ругатня. Когато обаче посетителят се появи на прага на Жълтия салон, лицето на лорд Воркосиган излъчваше единствено спокойствие и невъзмутимост.

Мъжът, комуто Пим не бе успял да препречи пътя, се оказа млад офицер, висок и изключително красив капитан в непарадна зелена униформа. Имаше тъмна коса, засмени кафяви очи и ленива усмивка. Спря, колкото да се поклони шеговито на Воркосиган, и каза:

– Привет, о лорд ревизор братчеде. Божке, това, дето съзират очите ми, да не би да е обяд, сготвен от Мама Кости? Не ми казвай, че съм закъснял. Остана ли нещичко? Може ли да оближа трохите от чинията ти? – Влезе в стаята и погледът му забърса Екатерин. – Няма ли да ме представиш на своя парков дизайнер, Майлс?

Лорд Воркосиган каза, малко нещо през зъби:

– Мадам Ворсоасон, позволете да ви запозная с моя лекомислен братовчед капитан Иван Ворпатрил. Иване, запознай се с мадам Ворсоасон.

Незасегнат от пренебрежителната характеристика, Ворпатрил се ухили, поклони се и ѝ целуна ръка. Устните му се забавиха одобрително секунда в повече от приетото, но поне бяха сухи и топли, така че ѝ бе спестено неудобството да изтрива скришно ръка в полата си, когато най-после той я пусна.

– Приемате ли поръчки, мадам Ворсоасон?

Екатерин не беше съвсем сигурна дали да се засмее, или да се обиди от искрящия му похотлив поглед, но първото ѝ се стори по-безопасно и тя си позволи една бегла усмивка.

– Тепърва прохождам в бизнеса.

Лорд Воркосиган побърза да уточни:

– Иван живее в апартамент. Ако не се лъжа, на балкона му има една саксия, но когато за последен път я видях, съдържанието ѝ беше предало богу дух.

– Това беше през зимата, Майлс. – Слабо мячуне откъм сребърния купол до лакътя му го разсея за миг. Той се втренчи в похлупака, надигна го любопитно от едната страна, каза: „А, едно от вас“, и го пусна обратно. Обиколи масата, забеляза неизползваната десертна чинийка, усмихна се блажено, сложи си две пасти и грабна вилицата на братовчед си. Отиде до свободното място от другата страна на масата, придърпа си един стол и се настани между лорд Воркосиган и Екатерина. Погледна отново към сребърния похлупак, откъдето долитаха все по-мощни и възмутени мяукания, въздъхна, освободи котетето от затвора му, сложи го в скута си върху салфетка от фин лен и му намери занимание, като омаза лапите и муцунката му със сметана. – Недейте да прекъсвате заради мен – добави той с пълна уста.

– Тъкмо приключвахме – каза Воркосиган. – А ти защо си тук, Иване? – После добави тихо: – И защо трима гвардейци не могат да те спрат? Или трябва да издам заповед да стрелят на месо?

– Силата ми е голяма, защото каузата ми е справедлива – отвърна Ворпатрил. – Майка ме прати със списък от задачи за теб, дълъг колкото ръката ми до лакътя. С бележки под линия. – Измъкна навити на руло листове изпод туниката си и ги размаха пред лицето на братовчед си. Котето се търколи по гръб, задраска с лапи по рулото и Иван се включи в играта, с което го забавлява близо минута: – Мац-пис-пис-пис!

– Решимостта ти е твърда, защото те е страх повече от майка ти, отколкото от моите гвардейци.

– Същото може да се каже и за теб. Както и за гвардейците ти – отбеляза лорд Ворпатрил и лапна поредната хапка.

Воркосиган се подсмихна, после отново си надяна суровата си маска.

– Ааа... мадам Ворсоасон, изглежда, ще трябва да се заема с това. Може би ще е най-добре да приключим за днес. – Усмихна ѝ се извинително и бутна стола си назад.

Лорд Воркосиган без съмнение имаше да обсъжда важни държавни дела с младия офицер.

– Разбира се. Беше ми приятно да се запознаем, лорд Ворпатрил.

Възпрепятстван от котето, капитанът не стана, но затова пък ѝ кимна най-сърдечно за довиждане.

– Мадам Ворсоасон, удоволствието беше мое. Надявам се скоро да

се видим пак.

Усмивката на Воркосиган се стопи. Екатерин стана заедно с него и той я изпрати в коридора, като пътно промърмори в комуникатора на китката си:

– Пим, докарай колата отпред. – Махна с ръка и двамата закрачиха един до друг по коридора. – Извинете ме заради Иван.

Не ѝ беше съвсем ясно за какво точно ѝ се извинява, така че прикри объркването си с вдигане на рамене.

– Та значи се уговорихме? – продължи той. – Ще се заемете ли с моя проект?

– Може би ще е по-добре първо да видите няколко примерни разработки.

– Да, разбира се. Утре... или ми се обадете, когато сте готова. Имате номера ми, нали?

– Да, дадохте ми няколко номера, докато бяхме още на Комар. Пазя ги.

– А, добре. – Свърнаха по централното стълбище и Воркосиган се умълча. После вдигна очи към нея и добави: – А пазите ли онзи малък сувенир?

Имаше предвид миниатюрния Бараяр, медальон на верижка, спомен от мрачните събития, за които не можеха да говорят на обществено място.

– О, да.

Воркосиган замълча обнадеждено и тя с удивление си даде сметка, че той очаква от нея да извади бижутото изпод черната си блуза, което за съжаление нямаше как да направи – беше решила, че е твърде ценно, за да го носи всеки ден, и го беше прибрала, увито грижливо, в едно чекмедже в къщата на вуйна си. След миг бумтенето на наземната кола долетя отвън и той я поведе към двойната врата.

– Е, довиждане, мадам Ворсоасон. – Стисна ѝ ръката, крепко и без да я задържа прекалено дълго, после я изчака да се настани на задната седалка. – Май е по-добре да се заема с Иван. – След като куполът се затвори и колата потегли, той се обърна и тръгна към къщата. Когато Пим и Екатерин минаха през портата, вече беше влязъл.

* * *

Иван остави една от мръсните чинии за салата на пода и метна котето до нея. Трябваше да признае, че от малките на почти всички животни стават чудесни помощници – беше забелязал как хладното изражение

на мадам Ворсоасон се смекчава, докато той се лигавеше с дребната космата напаст. Откъде беше намерил Майлс тази страхотна вдовица? Облегна се на стола, загледа се в котето, чието розово езиче ближеше на бързи обороти салатения сос, и се замисли мрачно за собствената си кампания от предната вечер.

Мацката му се беше сторила толкова възможна млада жена – студентка в университета, за пръв път далеч от дома, просто нямаше как да не се впечатли от един имперски офицер, при това вор. Не ѝ липсваше кураж за сметка на стеснителност – тя го беше взела със своя скутер. Иван беше експерт по употребата на скутери за разчупване на психологическите бариери и създаване на подходящо настроение. Няколко плавни виража почти безотказно водеха до сладки писъчета, после младата дама се притиска до ръката ти, а гърдите ѝ се надигат и спускат, докато дъхът ѝ излиза все по-бързо между полуотворените ѝ и все по-целуваеми устни. Това момиче обаче... не беше се озовавал толкова близо до зрелищна раздяла със съдържанието на стомаха си от онзи път, когато се озова в един скутер с Майлс – братовчед му беше изпаднал в по-редното си маниакално настроение и непременно държеше да демонстрира летателните си умения над Хасадар. Та въпросната дама се беше смяла демонично, докато Иван се бе усмихвал безпомощно през стиснати зъби и кокалчетата на ръцете му побеляваха върху предпазните колани.

После, в ресторанта, който тя беше избрала, съвсем случайно се засякоха с онова навъсено пале – студент последна година, и пъзелът беше започнал да се нарежда. Беше го използвала, по дяволите, за да изпробва верността на навъсеното студентче. И тъпото пале се бе търколило по гръб и бе размахало опашка, точно както се очакваше от него. „Приятно ми е, сър. О, това не е ли чичо ти, за когото спомена, че работел в Службата? Извинете...“ Изящният начин, по който бе превърнал прекомерно любезно издърпания стол в обида, беше достоен за уважение. Иван бе избягал малко след това, като мълчаливо им бе пожелал да се наслаждават един на друг. Краставите магарета и така нататък. Какво им ставаше на бараярските момичета напоследък? Превръщаха се почти... почти в галактички, сякаш бяха ходили на уроци при онази Куин, страховитата приятелка на Майлс. Саркастичната препоръка на майка му да се придържа към жени от собствената му класа и възрастова група започваше почти да придобива смисъл.

Леки стъпки долетяха откъм коридора и братовчед му се появи на прага. Иван обмисли и отхвърли идеята да удостои Майлс с живописен

презраказ на снощния си разгром. Каквито и чувства да свиваха устните на Майлс и да свеждаха главата му в тази стойка на булдог с трън в задника, със сигурност не обещаваха съчувствие.

– Зле избра момента, Иване – озъби му се Майлс.

– Какво, да не би да ти развалих тет-а-тетото? Парков дизайнер, а? И аз бих развил внезапен интерес към пейзаж като този. Какъв релеф само!

– Изящен – прошепна Майлс, за миг разсеян от някакъв въображаем образ.

– А и лицето ѝ не е лошо, нали? – добави Иван, без да сваля очи от него.

Майлс за малко да захапе въдицата, но в последния момент предъвка отговора, който му беше на езика, и вместо това се навъси.

– Не ставай алчен. Не ми ли разправяше за любовните погледи, които си мятате с мадам Вор не знам коя си? – Тръшна се на стола си и загледа Иван с присвити очи.

– Е, тая работа май пропадна.

– Удивляваш ме. Да не би услужливият съпруг в крайна сметка да не се е оказал чак толкова услужлив?

– Не виждам защо се вдигна толкова шум. Тоест, в момента детето им го дундурка утробен репликатор. В наши дни човек дори не може да присади някое копеленце към семейното дърво, нали така? Както и да е, мъжът ѝ се добрал до някаква служба в колониалната администрация и я подбра към Сергияр. Дори не ни остави да си вземем довиждане като хората. – Всъщност сцената беше доста неприятна и придружена с косвени смъртни заплахи. Въпросната дама можеше да смекчи удара, като покаже поне малък признак на съжаление или дори загриженост за живота и доброто здраве на Иван, но вместо това през цялото време вися на ръката на мъжа си и определено изглеждаше впечатлена от гръмкия начин, по който той защитаваше територията си. Колкото до провинциалната невръстна терористка със скутера, която се беше опитал да прикотка, за да изцери разбитото му сърце... Иван потисна полазилите го тръпки.

Отърси се от краткото си ретроспективно униние и продължи:

– Обаче вдовица, истинска, жива млада вдовица! Даваш ли си сметка колко е трудно да се открие такава в наши дни? Познавам колеги от щаба, които биха дали дясната си ръка за приятелски настроена вдовица, само дето въпросната ръка им е необходима за дългите самотни нощи. Та как се натъкна на това гърненце с мед?

Братовчед му не благоволи да отговори. След миг махна към рулото листове, което лежеше забравено до чинията на Иван.

– Та за какво е всичко това?

– А, това ли? – Иван разстла рулото, оглади листовите и ги подаде на Майлс през масата. – Това е дневен ред на предстоящата ти среща с императора, бъдещата императрица и майка ми. Притиснала е Грегор до стената и го тормози за последните подробности около церемонията. Тъй като ти ще си му Секундант, присъствието ти е желателно и задължително.

– Аха. – Майлс хвърли един поглед на съдържанието. Челото му се събърчи озадачено и той вдигна поглед към Иван. – Не че това тук не е важно, но ти не трябваше ли в момента да си дежурен в Операции?

– Ха – възкликна Иван. – Знаеш ли какво ми направиха онези копелета?

Майлс поклати глава и вдигна въпросително вежди.

– Прехвърлиха ме официално към майка ми – към майка ми! – като адютант, докато не мине сватбата. Записах се в Службата, за да се махна от майка си, по дяволите. А ето че тя изведнъж ми се оказа началник!

Широката усмивка, разтеглила устните на братовчед му, беше лишена от всякакво съчувствие.

– Докато Лайза не я оженят по живо по здраво за Грегор и не поеме задълженията си като негова официална домакиня, майка ти е най-важният човек във Ворбар Султана. Не я подценявай. Виждал съм планове за иланетарна инвазия, които не са и наполовина толкова сложни, колкото подготовката за тази императорска сватба. Леля Алис ще се нуждае от всичките си организационни умения, за да се справи със ситуацията.

Иван поклати глава.

– Знаех си, че трябваше да кандидатствам за извънпланетарна служба, докато още можех. Комар, Сергияр, някое забравено от бога посолство, където и да е, само не и Ворбар Султана.

Лицето на Майлс стана сериозно.

– Не знам, Иване. Като изключим някое внезапно нападение, това е най-значимото от политическа гледна точка събитие на... щях да кажа на годината, но ще е по-вярно да кажа, че е най-важното политическо събитие в целия ни досегашен живот. Колкото повече малки наследничета успеят да поставят между двама ни с теб и императорския трон Грегор и Лайза, толкова по-добре. И за нас, и за семействата ни.

– Ние още нямаме семейства – отбеляза Иван. „Значи това си е научил относно хубавата вдовичка, а? О, не!“

– А ти би ли посмял да създадеш семейство? Аз определено се замислям по този въпрос всеки път, когато се сближа достатъчно с някоя жена, за да... няма значение. Но тази сватба трябва да мине по мед и масло, Иване.

– Това изобщо не го оспорвам – откровено заяви Иван и посегна да погали котето, което, след като бе облизало щателно чинията, се бе заело да остри ноктите си върху лъснатите му ботуши. Вдигна го в скута си, с което го подкупи да забрави временно ентузиазма си в тази посока, и зверчето се зае със сериозната задача да мърка, да храносмила и да произвежда нови косми, които по-късно да остави по други имперски униформи.

– Та какво, каза, е първото име на твоята вдовичка? – Всъщност Майлс все още не беше му споделил тази информация.

– Екатерина – тихо каза Майлс. Устата му сякаш галеше всяка от четирите срички преди с неохота да се раздели с тях.

„Охо, ясна е работата.“ Иван си спомни всичките задявки, на които го беше подлагал Майлс по повод на многобройните му любовни връзки. „Ти какво си мислеше – че съм кремък, на който да си точиш остроумието?“ По всичко личеше, че на хоризонта, като дъждовни облаци след дълга суша, се появяват удобни възможности да изравни резултата.

– Та казваш, че е потънала в скръб значи? Ако питаш мен, добре ще ѝ дойде някой с чувство за хумор, да я поразее. Може би трябва да се прежалея и да я поразведа из града.

Майлс си беше налял още чай и тъкмо вдигаше краката си на съседния стол. При думите на Иван краката му тупнаха с трясък на пода.

– Да не си си го помислил дори! Тази е моя.

– Така ли? Вече сте се сгодили тайно значи? Бързо действаш, братчед.

– Не сме – намусено призна Майлс.

– Но все пак сте се разбрали, един вид?

– Не още.

– Което означава, че на практика тя не принадлежи на никого, освен на самата себе си. Засега.

Майлс отпи бавно от чая си преди да отговори – нищо твърде нетипично за него.

– Смятам да променя това. Когато настъпи подходящият момент.

– Виж, в любовта и войната е позволено всичко. Защо и аз да не си опитам късмета?

Майлс му се озъби:

– Ако си напъхаш носа в това, войната ти е в кърпа вързана.

– Новият ти висок сан май ти е размътил мозъка, братчед. Дори един имперски ревизор не може да заповяда на една жена да легне с него.

– Да се омъжи за него – с леден тон го поправи Майлс.

Иван килна глава и се усмихна широко.

– Мили Боже Господи, ти наистина си превъртял!

– За разлика от теб, аз никога не съм се преструвал, че това не ме интересува. И не съм си дробил дръзки ергенски изявления, които да сърбам сега – процеди Майлс през зъби. – Нито ми се налага постоянно да защитавам младежката си репутация на расов жребец. Или да се наждавам хората да я забравят, което и от двете да е вярно в твоя случай.

– Божке, много сме докачливи днес.

Майлс си пое дълбоко дъх, но Иван го изпревари.

– Да знаеш, че като скърцаш така враждебно със зъби и се пулиш злобно, изглеждаш още по-гърбав. Добре е да го имаш предвид.

След дълга, смразяваща пауза, Майлс кротко каза:

– Да не би да ми хвърляш ръкавица на бойното поле на остроуемие-то... Иване?

– А... – Не му трябваше много време да стигне до правилния отговор: – Не.

– Хубаво – прошепна Майлс. – Добре... – Последва още една дълга и все по-неприятна пауза, през време на която Майлс наблюдаваше Иван с присвити очи. Най-накрая, изглежда, стигна до някакво решение. – Иване, моля те за думата ти на Ворпатрил – само между теб и мен, – че ще оставиш Екатерина на мира.

Веждите на Иван хвъркнаха нагоре.

– Това е малко прекалено, не мислиш ли? Тоест, тя също има право на глас, нали?

Ноздрите на Майлс се разшириха.

– Ти всъщност не се интересуваеш истински от нея.

– Откъде знаеш? Откъде аз мога да знам? Едва успях да ѝ кажа едно „добър ден“, преди да я отпратиш.

– Познавам те. За теб тя е заменима с всяка от следващите десет жени, на които хвърлиш око. Предлагам ти сделка. Можеш да имаш всички останали жени във вселената. Аз искам само тази. Мисля, че е честно.

Още един от онези Майлсови аргументи със запазена марка, които неизменно доказваха, по силата на логиката, че Майлс е прав да получи

онова, което иска, каквото и да е то. Моделът му беше до болка познат – Майлс не се беше променил, откакто и двамата бяха по на пет години. Променило се беше само съдържанието.

– Проблемът е в това, че останалите жени във вселената не са твои, че да ми ги отстъпиш – победоносно отбеляза Иван. След две десетилетия и половина практика вече не се минаваше толкова лесно. – Опитваш се да замениш нещо, което нямаш, срещу... нещо, което нямаш.

Майлс го изгледа злобно.

– Сериозно – каза Иван. – Страстното ти желание не е ли малко внезапно за човек, който едва на Зимния празник е прекъснал връзката си с достойната за възхищение Куин? И къде си крил тази Кат междувременно?

– Екатерин. Запознахме се на Комар – отговори Майлс.

– По време на разследването ти? Значи наистина е отскоро. А бе, ти така и не ми разказа подробно за разследването си, лорд ревизор братче-де. Целият шум около слънчевото им огледало затихна някак прекалено внезапно. – Той замълча подканящо, но Майлс не захпа въдицата. Явно не беше в словоохотливо настроение. „Когато мълчи, думите му с ченгел да ги вадиш, разприказва ли се, не можеш го спря.“ Е, ако имаше възможност да избира, за невинните странични наблюдатели беше безопасно, когато Майлс мълчеше, отколкото когато бърбореше. След миг Иван добави: – Случайно да има сестра?

– Не.

– Все така става – въздъхна Иван. – Коя е тя всъщност? Къде живее?

– Племенница е на лорд ревизор Вортис, а съпругът ѝ умря по ужасен начин преди няма и два месеца. Съмнявам се да е в подходящо настроение за твоя хумор.

По всичко личеше, че не е единствената, на която ѝ липсва подобна склонност. Дяволите го взели, днес Майлс определено се беше нажил.

– Напъхал си е носа в някоя от твоите работи, нали? – Иван се ухили кисело. – Ето ти един начин да се реши проблемът с недостига на вдовици. Сам да си направиш такава.

Позадрямалото чувство за хумор, което бе парирало до този момент качките на Иван, внезапно се изпари от лицето на братовчед му. Майлс се наведе напред и ръцете му стиснаха страничните облегалки на стола. Гласът му спадна до арктически мраз:

– Ще ти бъда благодарен, лорд Ворпатрил, ако се постараш повече да не изричаш тази клевета. Никога.

Иван се изненада. Наистина. На няколко пъти беше виждал Майлс да влиза в кожата на лорд ревизор, но за пръв път обект на промяната ставаше самият той. Студените сиви очи на братовчед му внезапно му заприличаха на пистолетни дула. Иван отвори уста, после я затвори предпазливо. Какво ставаше, по дяволите? И как беше възможно някой толкова нисък да изглежда толкова заплашителен? От годините практика трябваше да е.

– Пошегувах се, Майлс.

– Изобщо не ми се стори смешно. – Майлс потри китките си и се намръщи, вперил поглед някъде пред себе си. Едно мускулче на бузата му потрепна и брадичката му се вирна. След миг добави по-спокойно: – Нищо няма да ти кажа за комарското разследване. Вредно е за здравето. Ще ти кажа само едно и очаквам да не питаш повече. Етиен Ворсоасон беше убит и аз определено не успях да предотвратя смъртта му. Но не съм я причинил.

– За бога, Майлс, не искам да кажа, че ти наистина...

– Както и да е – извиси глас братовчед му, преди Иван да е успял да продължи – всички доказателства, потвърждаващи това, за момента са дълбоко засекретени. Оттук следва, че ако срещу мен бъде отправено подобно обвинение, аз няма как да се добера до факти или свидетелства, с чиято помощ да го оборя. Помисли за последствията от такова нещо, ако обичаш. Особено ако... ако ухажването ми се увенчае с успех.

Иван притеснено загриза бузата си. После лицето му просветна.

– Но... Грегор има достъп до документите. Кой може да оспори думата му? Грегор може да те обяви за невинен.

– Моят доведен брат императорът, който ме е назначил за ревизор като услуга към баща ми? Както мислят всички?

Иван се размърда неспокойно. Значи Майлс бе разбрал какво се приказва из града?

– Нека си приказват. Важното е, че който трябва, знае как стоят нещата в действителност. Ти откъде ги разбираш тези работи, между другото?

Суховато свиване на раменете и кратко махване с ръка бяха единственият отговор, който получи. Напоследък Майлс твърде много се съобразяваше с политиката, направо изнервящо. Желанието на Иван да се набърква в политиката беше малко по-слабо от това да допре плазмена пушка до слепоочието си и да натисне спусъка. Не че се втурваше да бяга с писъци всеки път, когато някой повдигнеше щекотлива тема – това би привлякло твърде много внимание. Да се отдалечиш бавно и

небрежно, това беше номерът. Майлс... Майлс беше достатъчно луд, за да издържи напрежението на една политическа кариера. Открай време. „По-добре ти, отколкото аз.“

Майлс, който от известно време съсредоточено разглеждаше ботушите си, отново вдигна поглед.

– Знам, че нямам право да изисквам нищо от теб, Иване. Все още съм ти длъжник покрай... покрай събитията от миналата есен. Както и за десетината други случаи, когато си ми спасявал кожата или си се опитвал да го направиш. Мога само да те помоля. Моля те. Съдбата не ми е отредила много възможности, а тази наистина означава много за мен. – Думите му бяха последвани от крива усмивка.

„Дяволите да я вземат тази усмивка.“ Иван ли беше виновен, че се е родил неувреден, а братовчед му се е родил сакат? Не, мамка му. Проклетата политика му го беше причинила и човек би предположил, че ще му е за урок, ама не. Както се видя, даже и снайперисткият огън не бе могъл да спре този хиперактивен дребосък. В деветдесет процента от времето той го вбесяваше до такава степен, че му идеше да го удуши със собствените си ръце, а в останалите десет правеше или казваше нещо такова, че да се гордееш с него и чак сълзи да рониш от умиление. Иван поне се беше постарал никой да не види лицето му, докато бе наблюдавал от галерията на Съвета как Майлс полага ревизорската си клетва – с типичната си ужасяваща решимост, сам пред стеклия се бляскав бараярски елит. Толкова малък, толкова разкривен, толкова отвратителен. И така осветен от вътрешен пламък. „Дай на хората светлина и те ще я следват навсякъде.“ Съзнаваше ли Майлс колко е опасен?

И този дребен параноик наистина вярваше, че Иван притежава магията да прилъже жена, която Майлс иска за себе си! Иван никога не би признал на глас колко се ласкае от тези опасения на братовчед си. Но пък Майлс толкова рядко изпаднаше в пристъпи на смирение, че би било грях да му отнеме подобна възможност. Би било вредно за душата му, нали така?

– Добре – каза Иван и въздъхна. – Но ти отстъпвам само правото на първи изстрел, да знаеш. Ако ти отреже квитанцията, не виждам защо аз да не съм следващият на опашката.

Майлс се поотпусна.

– За друго не те и моля. – После се напрегна отново. – Имам думата ти на Ворпатрил, нали?

– Давам ти думата си на Ворпатрил – съгласи се намусено Иван след доста дълга пауза.

Този път Майлс наистина се отпусна и лицето му се проясни. Няколкото минути ленив разговор относно въздългия списък на лейди Алис със сватбени приготовления постепенно премина в изброяване на многобройните добродетели на мадам Ворсоасон. Ако имаше нещо непоносимо от неоснователната ревност на братовчед му, реши Иван, това беше задължението да изслушва романтичните му брътвежи. Явно замъкът Воркосиган нямаше да му осигури приятно местенце, където да се скрие от лейди Алис днес следобед, нито, както подозираше, през останалите следобеди в обозримото бъдеще. Майлс не прояви интерес дори към предложението да пийнат по едно за отскок, а когато се зае да обяснява на Иван за новите си озеленителни проекти, капитанът се извини със служебните си задължения и избяга.

Докато вървеше към централното стълбище, му светна, че Майлс отново го е изиграл. Беше постигнал точно каквото искаше, а Иван дори не беше сигурен как точно е станало това. Изобщо не беше възнамерявал да дава думата си на Ворпатрил. Самата идея изглеждаше направо обидна, ако я погледнеш под определен ъгъл. Той се смръщи объркано.

Всичко това беше една голяма грешка. Ако тази Екатерина наистина беше толкова съвършена, значи заслужаваше мъж, който да се бори за нея. И ако чувствата на вдовицата към Майлс трябваше да се подложат на изпитание, по-добре беше това да стане рано, отколкото късно. Майлс нямаше чувство за мярка, нямаше спирачка, нямаше чувство за... за самосъхранение. Колко ужасно би било, ако тя реши да го отхвърли. На Иван пак щеше да му се наложи да прибягва до познатата терапия с леденостудената вана. „Следващия път ще му задържа тиквата по-дълго под водата. Много бързо го пуснах последния път, в това ми беше грешката...“

Щеше да бъде един вид услуга към обществото да размаха пред лицето на вдовицата другите ѝ алтернативи преди Майлс да ѝ е размътил главата, както правеше с всички останали. Но... Майлс му бе изтръгнал онова обещание, решително и безмилостно. Но пък направо го беше насилил, а насила дадено обещание не е никакво обещание.

Начинът да заобиколи тази дилема му хрумна някъде по средата на стълбището и той чак подсвирна. Планът му беше почти... почти „а ла Майлс“.

ГЛАВА 2

Карийн Куделка нетърпеливо се намести на седалката до прозореца на орбиталната совалка и притисна нос до люка. Засега се виждаше само трансферната станция и звездите зад нея. След няколко сякаш безкрайни минути познатото тракане и разтърсване оповестиха разкачването с дока и совалката бавно се отдалечи от станцията. Ослепително красивата цветна дъга на линията между осветената и неосветена част на Бараяр се скри постепенно от погледа ѝ, докато совалката се спускаше надолу. Западната част на Северния континент все още грееше под лъчите на следобедното слънце. Ето че се видяха и моретата. Отново у дома, след кажи-речи цяла година. Карийн се отпусна в седалката и се опита да въведе ред в смесените си чувства.

Искаше ѝ се Марк да е тук, за да си сравнят бележките. Как ли се справяха хора като Майлс, напускали родния свят поне петдесетина пъти, с културния шок на завръщането? Самият той също бе прекарал една година като студент на колонията Бета, при това тогава беше бил по-млад, отколкото бе тя сега. Даде си сметка колко въпроси имаше към него, стига да се престрашеше да го попита.

Значи Майлс Воркосиган наистина бе станал имперски ревизор. Трудно ѝ беше да си го представи като един от онези строги старчоци. Марк беше упражнявал надълго и широко остроумието си по този повод, преди да изпрати поздравително съобщения по теснолъчевия сигнал, но пък Марк имаше онова Нещо по отношение на Майлс. „Нещо“ не спадаше към възприетата психонаучна терминология, както я бе информирала терапевтката му, но едва ли съществуваше друга дума с необходимия обхват и гъвкавост, която да отрази цялата сложнотия на... Нещото.

Ръката ѝ се плъзна надолу за проверка на инвентара, подръпна ризата и приглади панталоните ѝ. Смесичата на стилове в тоалета ѝ – панталони по комарската мода, бараярско болеро, риза от синтетична ескобарска коприна нямаше да шокира семейството ѝ. Издърпа една от пепеляворусите си къдрици и я огледа, кръстосала очи заради малкото разстояние. Косата ѝ беше почти пораснала до дължината, на която я носеше преди да замине. Да, всички важни промени бяха на скришно място в душата ѝ – можеше да ги разкрие или не, когато тя реши, според това дали моментът ѝ се струва подходящ и безопасен. „Безопасен?“ –

удивено повтори тя собствената си мисъл. Май беше допуснала да се зарази от параноята на Марк. И все пак...

Намръщи се, свали с неохота бетанските обици от ушите си и ги прибра в джоба на болерото. Майка ѝ се беше въртяла около графиня Корделия достатъчно дълго и току-виж успяла да разчете бетанското им послание. Моделът им казваше – да, аз съм използващ контрацептиви зрял човек без предразсъдъци, но понастоящем имам сериозна връзка, така че моля да не поставяте и двама ни в неудобно положение, като си опитвате късмета. Доста дълго изявление, закодирано в няколко извити метални пластинки, а бетанците имаха още десетина модела за различни нюанси на значението – докато учеше, мина през няколко от тях. Контрацептивният имплантант, който оповестяваше съобщението, можеше засега да си остане в тайна – в крайна сметка това си беше лично нейна работа.

Карийн лениво се замисли за сродните на бетанските обици сигнали, които бяха в обръщение сред другите култури – брачната халка, определен начин на обличане или шапки, воали, лицево окосмяване и татуировки. Всички подобни сигнали можеха да бъдат престъпени, например при неверните съпрузи и съпруги, чието поведение противоречеше на външните сигнали за моногамия, но бетанците, изглежда, наистина се придържаха към своите символи. Но пък те имаха наистина голям избор. Обществото там определено не одобряваше носенето на фалшиви сигнали. „Това пречи на всички останали – беше ѝ обяснила една бетанка. – Нали идеята е да елиминираме извратената игра на отгатване.“ Честността им заслужаваше възхищение. Нищо чудно, че бяха толкова добри в науките. Като се вземеше всичко това предвид, реши Карийн, навярно сега тя щеше да е в състояние да проумее в известна степен понякога ужасяващо рационалната графиня Корделия Воркосиган, бетанка по произход. Но леля Корделия щеше да се прибере у дома чак за императорската сватба на Летния празник. Карийн въздъхна.

А после, когато Ворбар Султана изникна пред погледа ѝ, забрави за дилемите на плътта. Беше вечер и великолепият залез рисуваше по облаците, докато совалката се снижаваше към космодрума. Градските светлини придаваха на привечерния пейзаж нещо вълшебно. Скъпите познати неща изникваха едно след друго пред погледа ѝ – извиращата се река, истинска река след мизерните фонтани в подземния свят на бетанците, големите мостове – възпяващата ги народна песен на четири езика зазвуча в главата ѝ, – основните монорелсови линии... после приземяването и финалният вой, когато совалката спря на пистата. „У дома, у

дома, вече съм си у дома!“ Едва се сдържаше да не разблъска бавните стари хора пред себе си. Но ето че най-после се измъкна – през свързващия ръкав, после през лабиринта от коридори. „Дали ще ме чакат? Всички ли са тук?“

Не я разочароваха. Всичките бяха тук, до последния, цял взвод, заели най-доброто място до колоните, възможно най-близо до изхода – мама, стиснала огромен букет цветя, Оливия, вдигнала над главата си голям цветен плакат, украсен с шарени панделки, който гласеше „ДОБРЕ ДОШЛА У ДОМА, КАРИЙН!“, Мартя, която заподскача възбудено, когато я видя, Делия, която изглеждаше толкова сдържана и зряла, и самият татко, все още облечен в непарадната си зелена униформа, явно дошъл направо от кабинета си в щаба, който се подпираше на бастуна си и се смееше. Груповата прегръдка разтопи болното от носталгия сърце на Карийн, нищо че плакатът се нагърчи, а цветята се смачкаха. Оливия се кискаше, Мартя пишеше от радост и дори татко изтри с ръка насълзените си очи. Другите пътници ги зяпаха – онези от мъжки пол с копнеж. Русият командоски отряд на комодор Куделка, както обичаха да се шегуват младите офицери от щаба. Тя се зачуди дали Мартя и Оливия продължават да ги тормозят нарочно. Бедните момчета полагаха неимоверни усилия да се предадат, но досега нито една от сестрите не беше пожелала да вземе пленници, с изключение на Делия, която явно бе довела до капитулация комарския приятел на Майлс по време на Зимния празник – цял комодор от ИмпСи, представете си! Карийн нямаше търпение да се прибират вкъщи и да научи всички подробности около годежа.

Като говореха всички едновременно, освен татко, който се беше отказал още преди години и сега само слушаше доволно, се отправиха да приберат багажа на Карийн и после към наземната кола. Татко и мама явно бяха заели за случая огромната кола на лорд Воркосиган, в комплект с гвардеец Пим, който да шофира, така че всички да се поберат в задното ѝ отделение. Пим я поздрави сърдечно с добре дошла от свое име и от името на господаря си, струпа куфарите ѝ на седалката до себе си и колата потегли.

– Мислех, че ще се прибереш, облечена в един от онези бетански саронги тип монокини – подразни я Мартя, когато колата напусна космодрума и се отправи към дома.

– Имах такова намерение. – Карийн скри ухиленото си лице в огромния букет, който изпълваше ръцете ѝ. – Но тук е малко студено за такова облекло.

– Ама ти наистина ли си носила такива сарноги на Бета?

За щастие, преди Карийн да бъде принудена или да отговори, или да се направи на разсеяна, се намеси Оливия.

– Като видях колата на лорд Воркосиган, помислих, че може и лорд Марк да се прибира заедно с тебе, но мама каза, че не било така. Няма ли да дойде за сватбата?

– О, ще дойде. Той всъщност тръгна от Бета преди мен, но по пътя смяташе да спре на Ескобар, за да... – тя се поколеба – по някаква своя работа. – В действителност Марк беше отишъл да си набави лекарства за отслабване, по-силни от онези, които бетанската му терапевтка беше склонна да му предпише, от една клиника на избягали от Джаксън Хол лекари, в която Марк имаше финансово участие. Без съмнение щеше едновременно с това да провери как върви и бизнесът на клиниката, така че не беше излъгала съвсем.

Двамата за малко да се скарат сериозно за пръв път по повод на това му съмнително решение, но, трябваше да признае Карийн, решението наистина си беше негово. Въпросите на телесния контрол бяха близо до същината на най-дълбоките му проблеми, а тя беше развила инстинкт – а ако не се самозаблуждаваше, и нещо повече – за това кога може да го притиска за негово добро. И кога просто да изчака и да остави Марк да се бори сам със себе си. Беше се ползвала с донякъде ужасяващата привилегия да наблюдава и слуша, през изминалата година, как терапевтката му го обработва. Беше имала и вълнуващата възможност да участва лично, под наблюдението на терапевтката, в процеса на частично подобрене, което Марк беше постигнал. И да научи, че любовта има и по-важни страни от неудържимото физическо влечение – доверието например. И търпението. И, доста парадоксално, но и повече от задължително в случая на Марк, известна хладна и строга автономност. Отне й месеци, докато проумее последното. И нямаше намерение да обяснява всичко това на шумното си, обичано и склонно на хапливи закачки семейство.

– Станали сте добри приятели... – рече подканящо майка й.

– Той имаше нужда от приятел. – „Отчаяно.“

– Да, ама не сте ли и нещо повече от приятели? – Мартя нямаше нужното търпение да подпитва отдалеч, винаги предпочиташе да е наясно с всичко.

– Докато беше тук миналата година, ми се струваше, че си е паднал по теб – отбеляза Делия. – А на Бета сте били непрекъснато заедно. Да не би да си загубила интерес?

Оливия добави:

– Предполагам, че е достатъчно умен, за да е интересен – имам предвид, че е близък на Майлс, няма как да не е умен – но на мен ми се стори малко зловещ.

Карийн застина. „И теб ако се те клонирали като роб, ако са те отгледали терористи, обучавали те да бъдеш убиец, посредством методи, равняващи се на физическо и психическо изтезание, и ти се е наложило да убиеш хора, за да избягаш, сигурно и ти би изглеждала малко зловеща.“ Марк не беше чак зловещ и това му правеше чест. Марк изграждаше самия себе си от нулата, полагайки огромни усилия, които не ставаха по-малко героични от факта, че в голямата си част оставаха невидими за външния наблюдател. Представи си как се опитва да обясни това на Оливия или Мартя, и се отказа. Делия... не, дори и на Делия не. Само да споменеше на разчетворената му личност, всяка част от която беше полуавтономна и си имаше собствен прякор, и разговорът моменталически щеше да се сгромоляса до точката на замръзване и да си остане там. Да им опише удивителния начин, по който всички тези подличности бяха работили заедно, за да подкрепят крехката структура на съзнанието му, едва ли би зарадвало семейство бараярци, които явно опипаха почвата за приемлив зет.

– Спокойно, момичета – намеси се баща ѝ в полумрака на колата, с което си спечели благодарността на Карийн. После обаче добави: – Все пак, ако има вероятност да ни се изгърси някой Баба от страна на семейство Воркосиган, би било добре да ме предупредиш предварително, така че да се подготвя душевно за шока. Майлс познавам, откакто се помня. Марк... е друго нещо.

Толкова ли не можеха да си представят друга роля за един мъж в живота ѝ освен тази на потенциален съпруг? Карийн изобщо не беше уверена, че Марк е потенциален съпруг. Той все още се бореше да се превърне в потенциално човешко същество. Всичко ѝ се беше струвало толкова ясно на Бета. А сега почти физически усещаше лепливото съмнение, надигащо се около нея. Определено се радваше, че е свалила обичите си.

– Прав си – честно отговори тя.

– А. – Баща ѝ се отпусна назад, очевидно с олекнало сърце.

– Той наистина ли е надобелял още повече на Бета? – жизнерадостно попита Оливия. – Как бетанският му терапевт е допуснал такова нещо? Нали точно това се предполага, че лекуват? Искам да кажа, че той си беше дебел още преди да замине за колонията.

Карийн се удържа да не си заскубе косите, или още по-добре,

косите на Оливия.

– Ти пък откъде си го чула това?

– Мама каза, че лейди Корделия й каза, че майка й й каза. – изреди Оливия брънките на веригата от клюки. – Когато беше тук на Зимния празник за годежа на Грегор.

През изминалата година бабата на Марк беше играла ролята на добрата бетанска фея за двамата объркани бараярски студенти. Карийн си бе давала сметка, че жената е източник, от който загрижената й дъщеря черпи информация за клонирания си син, когото почти не познаваше, при това с онази особена откровеност, възможна само между две бетанки – леля Нейсмит често споменаваше за съобщенията, които беше изпратила или получила, и им предаваше поздрави и новини от Бараяр. Виж, за възможността леля Корделия да е говорила с мама не се беше сетила, осъзна Карийн. В края на краищата леля Корделия живееше на Сергияр, а мама тук... Осъзна, че трескаво пресмята назад датите, сравнявайки календара на двете планети. Бяха ли двамата с Марк станали вече любовници по времето на бараярския Зимен празник, когато Арал и Корделия Воркосиган за последен път се бяха прибирили у дома? Не, уф! Каквото и да знаеше леля Корделия сега, не го беше знаела тогава.

– Мислех, че бетанците могат да променят химията на мозъка ти както си поискат – каза Мартя – Не могат ли просто да го направят нормален – хоп, и готово? Защо става толкова бавно?

– Точно в това е проблемът – каза Карийн. – През по-голямата част от живота си Марк е бил манипулиран, както тялото, така и психиката му, от други хора. Нужно му е време, за да реши кой е сега, когато не го тъпчат с разни химикали. Време да си изгради основа, както се изразява терапевтката му. Става му Нещо, когато някой заговори за лекарства, ако ме разбирате. – Макар това явно да не важеше за онези, които му бяха намерили бегълците от Джаксън Хол. – Когато се почувства готов... както и да е, няма значение.

– Терапията му постигна ли въобще някакъв резултат? – тревожно попита майка й.

– О, да, има голям напредък – отвърна Карийн, доволна, че най-после може да каже за Марк и нещо хубаво.

– Какъв по-точно? – попита озадачено майка й.

Карийн си представи как изтърсва: „Ами напълно се възстанови от причинената си от изтезанията импотентност и беше обучен как да бъде нежен и внимателен любовник. Терапевтката му казва, че страшно се гордее с него, а Сръдльо е направо в екстаз. Лакомника можеше да се

превърне в разумен почитател на добрата храна, ако не беше асимилиран от Ревльо, за да задоволи нуждите му, и именно аз се сетих, че точно на това се дължи прекаляването с храна. Терапевтката на Марк ме поздрави за прозрението и ми връчи цял куп каталози за пет различни бетански учебни програми за терапевти, като каза, че ще ми съдейства за стипендия, ако проявя интерес. Още не е съвсем наясно какво да прави с Убиец, но мен Убиец не ме притеснява. С Ревльо обаче не мога да се справя. Та това е напредъкът ни за една година. А, да, и на фона на целия този личен стрес и напрежение Марк завърши първи в курса си в онова негово елитно училище по финанси, ако някой се интересува.“

– Доста сложно е за обяснение – успя да измърмори накрая.

Време беше да смени темата. Сигурно имаше и нечии други любовни забегки, които да бъдат подложени на публична дисекция.

– Делия! Твоят комарски комодор познава ли се с годеницата на Грегор? Ти срещна ли се вече с нея?

Делия се изпъчи.

– Да, Дъв се познава с Лайза още от Комар. Имали са някои общи... академични интереси.

Мартя вметна напевно:

– Тя е сладка, мъничка и пухкава. Има страхотни синьо-зелени очи и смята да наложи модата на сутиените с подплънки. За твой късмет. Сложи ли някой и друг килограм тази година?

– Всички се запознахме с Лайза – намеси се мама преди темата да се е изродила в саркастични нападки. – Изглежда много приятна жена. Много интелигентна.

– Да – потвърди Делия и метна презрителен поглед към Мартя. – С Дъв се надяваме Грегор да не пилее способностите ѝ в светски обязанности, макар че ще ѝ се наложи да се занимава и с това, разбира се. Учила е икономика на Комар. Според Дъв спокойно би могла да ръководи някоя от министерските комисии, стига да ѝ позволят. Ако не друго, поне старите вори няма как да я изтикат в ъгъла като кобила за разплод. Грегор и Лайза вече се погрижиха да се разчуе, макар и неофициално, че възнамеряват да използват утробни репликатори за бебетата си.

– Традиционалистите по горните етажи на властта не им ли създават проблеми в това отношение? – попита Карийн.

– Грегор каза, че ако го направят, щял да ги изпрати да спорят по въпроса с лейди Корделия. – Мартя се изкиска. – Стига да посмеят.

– Тя ще им връчи собствените им глави на подноси, ако се опитат – бодро рече баща ѝ. – И те много добре знаят, че е способна да го

направи. Пък и самите ние бихме могли да помогнем, като посочим Карийн и Оливия. Те са живо доказателство за добрите резултати, които дават репликаторите.

Карийн се ухили. Усмивката на Оливия беше с няколко градуса по-хладна. Демографията на собственото им семейство отразяваше появата на тази галактическа технология в света на Бараяр – Куделка бяха сред първите обикновени бараярци, доверили се на новия метод за износване на бременността, чрез който се бяха появили на бял свят двете им помалки дъщери. Да ги представят наляво и надясно като някакви земеделски продукти, спечелили награда на окръжен панаир, по някое време беше станало твърде досадно, но Карийн предпочиташе да мисли за това като за служба в полза на обществото. Напоследък се случваше значително по-рядко, защото технологията се използваше все по-масово, предимно в големите градове и от онези, които можеха да си го позволят финансово. За пръв път се запита как ли са се чувствали сестрите, служили за сравнение – Делия и Мартя.

– Какво мислят комарците за сватбата? Твоят Дъв казва ли нещо? – попита тя Делия.

– Приемат го със смесени чувства, но какво друго може да се очаква от един завладян свят? Империята смята да пусне в обръщение цялата позитивна пропаганда, която успее да измисли, разбира се. Даже дотам да повторят сватбата на Комар според комарските традиции. Лайза и Грегор направо да ги ожалиш. Всички годишни отпуски в ИмпСи са отменени до след втората церемония, което означава, че сватбените ни планове с Дъв ще трябва да почакаат. – Тя въздъхна дълбоко. – Все пак предпочитам да получа цялото му внимание, дори да трябва да почакам за тази цел. Той прави всичко възможно да навлезе бързо в работата си, да, но след като е първият комарец, оглавяващ Комарския отдел, всички очи в Империята са вперени в него. Особено ако нещо се обърка. – Тя направи гримаса. – Нали се сещате чия глава ще е на подноса тогава?

Делия се беше променила през изтеклата година. Последния път, когато бяха говорили за събитията в Империята, разговорът се беше въртял около това какво да облекат – не че координирането на цветовете при сестрите Куделка не беше предизвикателство, само по себе си достойно за военен стратег. Карийн си помисли, че току-виж харесала този Дъв Галени. Зет, хм. Трябваше да свикне с тази представа.

Миг по-късно колата зави зад последния ъгъл и тя видя родния си дом. Къщата на семейство Куделка беше последната на пресечка, застроена с високи жилищни кооперации – просторна триетажна сграда с

множество прозорци, гледащи към оформен като полумесец парк, точно в центъра на столицата и на няма и пет-шест пресечки от замъка Ворко-сиган. Родителите ѝ я бяха купили преди двадесет и пет години, когато баща ѝ бил личен адютант на регента, а майка им тъкмо била напуснала службата си в ИмпСи като телохранител на Грегор и доведената му майка лейди Корделия, за да износи и роди Делия. Кариин и да искаше, не можеше да изчисли колко се е вдигнала цената ѝ оттогава, макар да се обзалагаше, че за Марк това би било детска игра. И чисто теоретично упражнение – кой би си помислил да продаде милата ѝ къща, колкото и да скърцаше вече от старост? Тя изскочи радостно от колата.

* * *

Чак късно вечерта Кариин издебна подходящ момент да поговори насаме с родителите си. Най-напред трябваше да разопаковат багажа ѝ, да се раздадат подаръците и да разчисти стаята си от боклуците, които сестрите ѝ безмилостно бяха трупали там цяла година. После дойде ред на семейната вечеря, на която бяха поканени и трите ѝ най-добри приятелки от старото време. Всички бърбеха без спирачка, с изключение на татко, разбира се, който отпиваше от виното си и изглеждаше доволен като стар котарак от факта, че седи на една маса с осем жени. Сред цялото това камуфлажно бърборене Кариин лека-полека си даде сметка, че скрива зад параван от мълчание нещата, които бяха от най-голямо и спешно значение за нея. Странно чувство.

Сега седеше в крайчеца на леглото на родителите си, докато те се приготвяха за лягане. Мама правеше обичайните си изометрични упражнения, както ги беше правила всяка вечер, откакто се помнеше Кариин. Дори след две раждания и натрупалите се години, все още имаше мускулния тонус на атлет. Татко докуцука през стаята и подпря бастуна с прибраната в него сабя до своята страна на леглото, седна трмаво и се загледа усмихнато в мама. Косата му беше съвсем посивяла, забеляза Кариин. Сплетената грива на мама все още пазеше естествения си светлокестеняв цвят, макар и с едва доловим сребрист оттенък. Несръчните ръце на татко се заеха с нелеката задача да свалят полуботушите му. Очите на Кариин срещаша трудности с реадаптирането. Бараярците в средата на петдесетте си години изглеждаха така, както бетанците изглеждаха на седемдесет и даже на осемдесет, а нейните родители бяха имали трудна младост, преминала в служба и военни стълкновения. Кариин се изкашля и с бодра усмивка почна:

– Колкото до следващата учебна година...

– Ще продължиш в Окръжния университет, нали? – каза мама, набра се бавно на лоста, монтиран на подпори под тавана, повдигна крака хоризонтално пред себе си и ги задържа така, докато преброи наум до двацет. – Не сме отделяли цял живот от залька си, за да ти осигурим галактическо образование, а ти да го зарежеш наполовина. Би било ужасно.

– О, да, искам да продължа. Искам да се върна на Бета. – Така, каза го.

Кратко мълчание. После татко каза жаловито:

– Но ти тъкмо се прибра у дома, миличко.

– И се радвам, че съм тук – увери го тя. – Радвам се да ви видя всичките. Просто си мислех, че... че е време да си планирам нещата. Ка-то прекрасно си давам сметка какво искам от вас...

– Време да започнеш кампания? – вдигна вежди татко.

Тя овладя раздражението си. Да не беше някое малко момиченце, което врънка родителите си за пони! Ставаше въпрос за целия ѝ живот.

– Време да планирам. Сериозно.

Мама каза бавно, може би защото обмисляше внимателно думите си, а може би защото се набираще на лоста:

– Избрала ли си какво да учиш този път? Нещата, които си избра миналата година, изглеждаха малко... необичайни.

– Справих се добре по всички предмети – побърза да се защити Кариън.

– По всичките четиринайсет абсолютно несвързани един с друг учебни курсове – измърмори татко. – Вярно е.

– Имаше толкова голям избор.

– Голям избор има и във Ворбар Султана – посочи мама. – Повече, отколкото би могла да научиш за няколко живота, дори да са дълги колкото на бетанците. И таксите са значително по-ниски.

„Но Марк няма да е във Ворбар Султана. А на Бета.“

– Терапевтката на Марк спомена за някаква стипендия в нейната област.

– Това ли е най-новият ти интерес? – попита татко. – Психоинженерството?

– Не съм сигурна – искрено отговори тя. – Наистина е интересно, както го практикуват на Бета поне. – Но дали я пленяваше психологията по принцип, или само приложението ѝ върху психиката на Марк? Не би могла да отговори на този въпрос. Е... може пък и да можеше. Само де-то отговорът не ѝ харесваше особено.

– Няма съмнение – вава мама, – че всяко галактическо образование, било то медицинско или техническо, ще ти послужи добре тук. Стига да успееш да се спреш върху една определена специалност достатъчно дълго, за да... Проблемът е в парите, мила. Ако не беше стипендията, която ти отпусна лейди Корделия, щяхме само да си мечтаем да учиш извън планетата. А доколкото знам, стипендията за следващата година вече е дадена на друго момиче.

– Не съм и очаквала да я молиш за още. Тя вече направи предостатъчно за мен. Но има възможност да ми отпуснат бетанска стипендия. А бих могла и да поработя това лято. Това, плюс сумата, която и без това щяхте да похарчите за Окръжния университет... не бихте очаквали нещо толкова незначително като парите да спре лорд Майлс например, нали?

– Не бих очаквал и плазмен преграден огън да спре Майлс. – Татко се ухили. – Но той е, как да се изразя, особен случай.

За миг Карийн се запита какво ли захранва прословутия хъс на Майлс. Дали беше безадресният гняв, който подгръвяваше понастоящем и собствената ѝ решителност? И колко точно гняв? Беше ли Марк, така болезнено чувствителен към всичко свързано с близнака му, осъзнал нещо във връзка с Майлс, което убягваше на нея?

– Сигурна съм, че бихме могли да стигнем до някакво разрешение на проблема. Стига всички да положим усилия.

Мама и татко се спогледаха. Татко каза:

– Боя се, че в момента сме го позакъсали. С училищните такси на всички ви и боледуването на покойната баба Куделка... преди две години се наложи да ипотекираме къщата до морето.

Мама добави:

– Това лято сме решили да я дадем под наем. За целия сезон с изключение на една седмица. Преценихме, че при всичките събития около Летния празник едва ли ще ни остане време да отидем по за дълго в провинцията.

– А майка ти в момента води курс по самоотбрана за служителите в министерствата – добави татко. – Така че прави всичко по силите си, както виждаш. Боя се, че не са останали много източници на доходи, които вече да не сме пуснали в обръщение.

– Приятно ми е да преподавам – каза мама. Успокояваше ли го? После добави, като се обърна към Карийн: – И е по-добре, отколкото да погасим дълга, като продадем лятната къща, което доскоро изглеждаше твърде вероятно.

Да продадат къщата край морето, която беше центърът на детските й спомени? Кариин потръпна ужасено. Къщата на източното крайбрежие беше сватбен подарък на родителите ѝ от самата лейди Алис Ворпатрил – нещо във връзка с това, че спасили нея и невръстния лорд Иван по време на войната за Претендентството. Кариин не беше предполагала, че имат такива финансови проблеми. Но сега, като си помислеше за бройката сестри преди нея и всичките им нужди... хм.

– Можеше да бъде и по-лошо – рече бодро татко. – Само си представи какво би било да издържам харема си в старите времена, когато зестрите са били задължителни!

Кариин се усмихна, както се очакваше от нея – баща ѝ прибъгваше до тази шега поне от петнайсет години, – и си отиде в стаята. Налагаше се да намери друго разрешение. И да разчита единствено на себе си.

* * *

Декорът на Зелената стая в императорския дворец удряше в земята обзавеждането на всяка друга конферентна зала, в която беше попадал Майлс. Старинната копринена дамска по стените, тежките драперии и дебелите килими ѝ придаваха смълчана, строга и някак подводна атмосфера, а изящният сервиз за чай върху инкрустирания бюфет оставяше пресованата храна в пластмасови съдинки, поднасяна на всяка среднотатистическа военна сбирка, да му диша прахта. Лъчите на пролетното слънце струяха през прозорците и рисуваха по пода топли златни решетки. Майлс ги беше наблюдавал как пълзят с напредването на утрото.

Вездесъщият военен привкус бе осигурен от присъствието на трима мъже в униформа – полковник лорд Вортала Младши, шеф на специалния отряд към ИмпСи, комуто бе възложено да се грижи за сигурността на императорската сватба; капитан Иван Ворпатрил, послушно водещ бележки за лейди Алис Ворпатрил, същото, което би правил и като адютант на своя командир по време на военно съвещание в щаба, и комодор Дъв Галени, шеф на Комарския отдел в ИмпСи, който се готвеше за деня, когато голямото представление щеше да има втората си премиера на Комар. Майлс се чудеше дали Галени, четиридесетгодишен и сприхав по природа, не събира идеи за собствената си сватба с Делия Куделка, или чувството му за самосъхранение е достатъчно силно, за да се сниши и да остави всичко на високо компетентните, или по-точно твърдоглави, жени от семейство Куделка. Цели пет. Майлс би предложил на Дъв убежище в замъка Воркосиган, само че момичетата веднага биха го открили там.

Грегор и Лайза, изглежда, се справяха добре засега. Император Грегор, в средата на трийсетте, беше висок и слаб, мургав и сдържан. Доктор Лайза Тоскана беше дребна, с пепеляворуси къдрици и синьо-зелени очи, които често се присвиваха развеселено, и фигурка, която, ако питаха Майлс, направо те зовеше да се метнеш отгоре ѝ и да се заровиш там за през зимата. В което нямаше и намек за държавна измяна – той не завиждаше на Грегор за късмета му. Всъщност Майлс смяташе месеците на публични церемонии, които възпрепятстваха Грегор от въпросната консумация, за жестокост, близка до откровен садизъм. Ако, разбира се, наистина го възпрепятстваха...

Гласовете продължиха да жужат, а мислите на Майлс се отплеснаха още повече. Замечтано се запита къде двамата с Екатерин биха вдигнали собствената си бъдеща сватба. В балната зала на имението Воркосиган, в центъра на Империята? Залата можеше и да не побере достатъчно хора. А на това събитие той определено държеше да има свидетели. Или пък имаше политическото задължение, като наследник на негово графско височество баща си, да вдигне сватбата в столицата на окръг Воркосиган Хасадар? Модерната графска резиденция в Хасадар винаги му беше приличала повече на хотел, отколкото на дом, още повече заради съседството ѝ с всички окръжни административни институции, които ограждаха централния градски площад. Най-романтично би се получило в къщата във Воркосиган Сърло, в градините край брега на Дългото езеро. Сватба на открито, да, на Екатерин това би ѝ харесало. В известен смисъл сержант Ботари също би присъствал, както и генерал Пьотър. „Помислял ли си някога, че и за мен ще дойде този ден, дядо?“ Привлекателността на подобно решение би била в пряка зависимост от сезона, разбира се – в разгара на лятото би било великолепно, но едва ли щеше да е особено романтично под суграшицата в средата на зимата. Никак не беше сигурен, че ще успее да примами Екатерин до венчалния кръг преди есента, а да отлага церемонията до следващата пролет би било също толкова болезнено, колкото онова, през което Грегор минаваше в момента...

Лайза, седнала срещу Майлс на конферентната маса, отгърна следващия лист от програмата, хвърли му едно око и възкликна:

– Не може да говорите сериозно бе, хора!

Грегор, който седеше до нея, се стресна и се наведе да прочете какво пише в листа.

„О, сигурно сме стигнали до страница дванайсет.“ Майлс бързо се ориентира в дневния ред и се направи на съсредоточен.

Лейди Алис го изгледа хладно преди да насочи вниманието си към Лайза. Това половингодишно брачно изпитание, започнало с годежа на Зимния празник и на път да свърши с предстоящата сватба на Летния, беше лебедовата песен в службата на лейди Алис като официална домакиня на Грегор. Беше дала ясно да се разбере, че „всичко ще бъде направено според изискванията“.

Проблемът възникна, когато дойде ред да се уточни какво точно съдържат „изискванията“. Последната сватба на действащ император беше претупаното военновременно бракосъчетание на дядото на Грегор, император Ецар, и сестрата на починалия малко след това император Юри, известен под прозвището Лудия, което, по редица основателни исторически и естетически съображения, Алис не изгаряше от желание да вземе за пример. Повечето останали императори бяха били женени от години преди да седнат на трона. Преди Ецар човек трябваше да се върне двеста години назад, до сватбата на Влад Ворбара Мъдрия и лейди Ворлайтли, през най-безвкусно пищния архаичен период от времето на Изолацията.

– Наистина ли са накарали горката булка да се съблече чисто гола пред всичките гости на сватбата? – попита Лайза и посочи на Грегор обидния пасаж от историческата справка.

– О, Влад също е трябвало да се съблече – съвсем сериозно я увери Грегор. – Сватовете не биха допуснали да се измъкне. Било е нещо като проверка. В случай, че се появят някакви мутации при бъдещото поколение, всяка страна е държала да се знае, че вината не е в тяхната кръв.

– Този обичай до голяма степен отмря през последните години – отбеляза лейди Алис, – освен в някои от най-отдалечените окръзи и в определени езикови общности.

– Има предвид гръцките селяндури – услужливо обясни Иван на Лайза. Майка му се намръщи неодобрително при тази му изцепка.

Майлс се изкашля.

– Императорската сватба със сигурност ще съживи всички стари обичаи, които бъдат включени в церемонията. Лично аз бих предпочел този да не е един от тях.

– А бе, ти от майтап не разбираш ли? – каза Иван. – Аз пък мисля, че това би внесло известно оживление в сватбените церемонии. Би било по-добра примамка от надпиването.

– Последвано от надповръщане – промърмори Майлс. – Да не споменавам за вълнуващите, макар и малко откачени, ворски състезания по пълзене. Мисля, че ти спечели едно такова състезание навремето, нали,

Иване?

– Учудвам се, че си спомняш. Нали обикновено ти пръв заспиваш под масата?

– Господа – студено каза лейди Алис. – Остава ни да прегледаме още много материал. И никой от вас двамата няма да си тръгне преди да сме приключили. – Остави последните си думи да повисят заплашително във въздуха, просто като намек, после продължи: – Идеята ми не беше да възпроизвеждаме съвсем точно този стар обичай, Лайза. Включих го в списъка, защото той наистина символизира нещо, което е от голямо културно значение за по-консервативните бараярци. Надявах се, че може да се спрем на една осъвременена версия, която да постигне същия психологически резултат.

Тъмните вежди на Дъв Галени се свиха.

– Да публикуваме резултатите от генетичното им сканиране? – предложи той.

Грегор се смръщи, но после стисна гоненицата си за ръката и ѝ се усмихна.

– Сигурен съм, че всичко при Лайза ще е наред.

– Естествено, че е наред – каза тя. – Родителите ми са ме изследвали още преди да ме сложат в утробния репликатор...

Грегор я целуна по дланта.

– Да, и се обзалагам, че си била най-сладкото ембрионче.

Тя му се ухили замаяно. Алис се усмихна едва-едва, в пристъп на краткотрайно снизхождение. Иван, изглежда, имаше проблеми със стомаха. Полковник Вортала, обучен в ИмПСи и натрупал многогодишен опит на столичната светска сцена, успя да запази разсеяно-безизразна физиономия. Галени не падна много по-долу от Вортала, с изключение на леката вдървеност в областта на гърба и раменете.

Майлс се възползва от този стратегически момент, за да се наведе през масата и да попита шепнешком Галени:

– Карийн се е прибрала, Делия каза ли ти?

Лицето на Галени се проясни.

– Да. Довечера ще се запознаем.

– Ще ми се да организирам нещо за добре дошла. Мислех дали да не покания целия клан Куделка на вечеря тия дни. Проявяваш ли интерес?

– Ами да...

Грегор откъсна оглупелия си от любов поглед от Лайза и каза любезно:

– Благодаря ти, Дъв. Някой да има други идеи?

Явно нямаше желание да прави генетичната си карта обществено достояние. Майлс прехвърли наум няколко регионални варианта на стария обичай.

– Може да се направи като прием с ограничен достъп. Всяка група сватове, или които там решиш, че имат право на глас, плюс лекар по темен избор, ще посети бъдещия си зет или снаха съответно, сутринта преди сватбата, и ще бъде направен кратък медицински преглед. Всяка от делегациите публично ще обяви, че е удовлетворена от видяното, в подходящ за това момент по време на официалната церемония. Частна проверка, публично изявление. Ще бъдат обслужени едновременно свенливостта, честта и параноята.

– Тъкмо докторът ще ви даде успокоителните – посочи Иван, обзет от веселяшко настроение. – И без това дотогава вече ще чувствате остра нужда от тях.

– Благодаря, Иване – промърмори Грегор. – Много предвидливо от твоя страна.

Лайза успя само да кимне развеселено. Очите на лейди Алис се присвиха замислено.

– Грегор, Лайза? И двамата ли сте съгласни с предложението?

– Мен ме устройва – каза Грегор.

– Мисля, че родителите ми няма да имат нищо против да участват – потвърди и Лайза. – Хм... кой ще участва вместо твоите родители, Грегор?

– В сватбения кръг мястото им ще заемат граф и графиня Воркосиган, разбира се – каза Грегор. – Предполагам, че ще се нагърбят и с това... какво ще кажеш, Майлс?

– На майка ми и окото няма да й мигне – отвърна Майлс, – макар да не гарантирам, че ще си спести саркастичните забележки относно бараярските нрави. Колкото до баща ми...

Над масата надвисна политически обосновано мълчание. Всички гледаха Дъв Галени, чиито челюсти едва доловимо се стегнаха.

– Дъв, Лайза. – Лейди Алис тропна по полирания плот на масата със съвършено маникюрираните си нокти. – Комарската социополитическа реакция по този въпрос. Откровено, моля.

– Аз нямам никакви лични възражения срещу участието на граф Воркосиган – каза Лайза.

Галени въздъхна.

– Всяка... нееднозначност, която можем да избегнем, ще е добре

дошла.

„Добре казано, Дъв. Имаш мая за политик.“

– С други думи, представата как Касапина на Комар оглежда голата им жертвена девица би била точно толкова привлекателна за комарците, колкото епидемия от чума например – вметна Майлс, понеже никой друг не би могъл. Е, Иван може би. На лейди Алис биха ѝ трябвали още няколко секунди, за да изнамери учтив начин за изразяване на проблема. Галени му хвърли един умерено признателен поглед. – Напълно разбираемо – продължи Майлс. – Ако липсата на симетрия не е твърде очевидна, изпратете майка ми и лейди Алис като делегация от страна на Грегор, заедно например с една от братовчедките на майка му, принцеса Карийн. Бараярските традиционалисти ще се хванат, защото опазването на генома винаги се е смятало за женска работа.

Бараярците около масата изсумтяха в съгласие. Лейди Алис се усмихна и отметна точката.

Последва труден и продължителен дебат относно това дали двойката трябва да повтори клетвите си на всичките четири бараярски езика. После дойде ред на трийсетминутна дискусия как да се организира медийното отразяване – местното и галактическото, в която Майлс умело, и със силната поддръжка на Галени, успя да се измъкне от нови задачи, изискващи личното му участие. Лейди Алис отгърна на следващия лист и се намръщи.

– Между другото, Грегор, реши ли вече какво ще правиш по случая Ворбретен?

Грегор поклати глава.

– Засега избягвам всякакви публични изказвания по този въпрос. Поне докато Съветът на графовете продължава да си блъска главата с него. Накъдето и да се наклонят везните обаче, апелативната молба на загубилия без съмнение ще кацне в skutа ми минути след като Съветът произнесе решението си.

Майлс погледна объркано дневния ред пред себе си. Следващата точка беше „Разпределение на вечерите“.

– Случаят Ворбретен?

– Няма начин да не си чул за скандала... – започна лейди Алис. – О, да, тогава ти беше на Комар. Иван не ти ли разказа градските клюки? Бедният Рене. Цялото семейство е в паника.

– Да не би нещо да се е случило с Рене Ворбретен? – попита разтревожено Майлс.

Рене беше следвал в Академията два курса преди Майлс, и по

всичко личеше, че върви по бляскавите стъпки на баща си. Комодор лорд Ворбретен си беше извоювал славата на един от най-доверените офицери в шаба на граф Арал Воркосиган, докато преди десетина години не го бе застигнала преждевременна, макар и героична смърт под сетагандански обстрел. След по-малко от година се беше споминал и старият граф Ворбретен – според някои от скръб по загубата на любимия си най-голям син и Рене бе принуден да се откаже от военната си кариера и да поеме графските си задължения към семейния окръг. Преди три години, след шеметна връзка, забавлявала от сърце цял Ворбар Султана, Рене се беше оженил за великолепната осемнадесетгодишна дъщеря на богатия лорд Воркерес. „Пари при пари отиват“, както казваха в провинцията.

– Ами... – каза Грегор. – И да, и не. Хм...

– Хм какво?

Лейди Алис въздъхна.

– Граф и графиня Ворбретен преценили, че е време да се заемат сериозно със семейните си задължения и съвсем разумно решили да използват утробен репликатор за първородния си син, така че евентуалните дефекти да бъдат отстранени още в ембриона. За която цел, разбира се, и двамата се подложили на генетично сканиране.

– И Рене е открил, че е мутант? – невярващо попита Майлс.

Високият, красив, атлетичен Рене? Рене, който говореше четири езика с модулиран баритон, който разтопяваше женските сърца и съпротивата на мъжете, който свиреше омайващо на три музикални инструмента и в добавка пееше като ангел? Рене, при вида на когото дори Иван скърцаше със зъби от завист?

– Не точно – отговори лейди Алис, – освен ако не броиш за дефект факта, че е една осма сетагандански гем.

– Боже! И кога е станало това?

– Сметката едва ли ще те затрудни – промърмори Иван.

– Зависи по чия линия е.

– По мъжка – каза лейди Алис. – За жалост.

Така. Дядото на Рене, седмият граф Ворбретен, наистина беше роден по време на сетаганданската окупация. Членовете на семейство Ворбретен, както и много бараярци, бяха направили необходимото, за да оцелеят...

– Значи прабабата на Рене е била колаборационистка. Или... е било нещо по-неприятно?

– Доколкото може да се вярва на малкото оцелели документи,

които ИмпСи успя да изрови – каза Грегор, – вероятно се касае за доброволна и доста продължителна връзка с един – или повече – от висшите офицери гем, участвали в окупацията на окръга им. След толкова време е трудно да се каже дали е било любов, егоистичен интерес или опит да откупи безопасността на семейството си чрез единствената разменна монета, с която е разполагала.

– Може да е било и трите едновременно – каза лейди Алис. – Животът във военна зона не е просто нещо.

– Във всеки случай – каза Грегор, – по нищо не личи да е било резултат от изнасилване.

– А знае ли се кой от гем-лордовете е пращадото на Рене?

– Генетичната му карта може да се изпрати на Сетаганда и да се разбере, но доколкото знам, все още не е взето такова решение. Но това е по-скоро от академичен интерес. Извън... чисто академичната страна на въпроса остава фактът, че седмият граф Ворбретен не е бил син на шестия граф Ворбретен.

– От седмица в щаба го наричат Рене Гембретен – обади се Иван.

Грегор се намръщи.

– Не мога да повярвам, че от семейството са допуснали това да се разчуе – каза Майлс. – Или информацията е изтекла от другаде – от лекаря или медтехника.

– Хм, това е друга част от историята – каза Грегор. – Въобще не са имали намерение да го разгласяват. Но Рене казал на сестрите си и на брат си, защото преценил, че е редно да знаят, а младата графиня казала на родителите си. Накрая слухът стигнал до ушите на Сигюр Ворбретен, който е пряк потомък на по-малкия брат на шестия граф и по стечение на обстоятелствата зет на граф Борис Вормонкриеф. По някакъв начин Сигюр – в момента се гледа друго дело относно методите му – се добрал до копие от генетичната карта на Рене. А граф Вормонкриеф завел дело пред Съвета на графовете от името на зет си с искане графската титла и поземлените владения да бъдат присъдени на Сигюр. Та така стоят нещата понастоящем.

– Значи... Рене още ли е граф, или не? Съветът утвърди титлата му в негово присъствие, заедно с всичките необходими документи... самият аз присъствах, по дяволите. Не е задължително един граф да е син на предишния граф – имало е племенници, братовчеди, роднини по сребрена линия, случвало се е родът да бъде прекъснат нацияло поради измяна или война – някой сети ли се вече да се позове на лорд Полунощ, коня на петия граф Вортала? Щом един кон може да наследи графска

титла, не виждам какви теоретически възражения може да има срещу един сетаганданец. При това само отчасти сетаганданец.

– Освен това се съмнявам бащата на лорд Полунощ да е бил женен за майка му – бодро отбеляза Иван.

– И двете страни са се позовали на този казус като прецедент, според последното, което чух – вметна лорд Вортала, самият той потомък на печално известния пети граф. – Едната, защото конят е бил утвърден за граф, другата, защото по-късно решението е било отменено.

Галени, който следеше с удивление разговора, поклати невярващо глава. Лайза загриза кокалчетата на пръстите си, явно с цел да предотврати издайническата извивка на устните си. Само очите ѝ се присвиха леко.

– Как го приема Рене? – попита Майлс.

– Напоследък не се показва много в обществото – загрижено отговори лейди Алис.

– Аз... може да му се обадя.

– Би било добре – сериозно рече Грегор. – В съдебния иск на Сигюр е посочено цялото наследство на Рене, но той даде да се разбере, че е склонен да се задоволи само с графската титла и привилегиите, които вървят с нея. А предполагам, че част от собствеността на Рене идва по сребрена линия и нея никой не я оспорва.

– А междувременно – каза Алис – Сигюр прати съобщение до канцеларията ми, в което моли за полагащото му се място в сватбената процесия и полагането на клетва като граф Ворбретен. Рене пък ми прати съобщение с молба Сигюр да не бъде допуснат на церемониите, в случай че дотогава делото не е решено в негова полза. Е, Грегор? Кой от двамата ще постави ръцете си между Лайзините, когато я провъзгласят за императрица, ако дотогава Съветът на графовете не е произнесъл така нареченото си колективно решение?

Грегор потри носа си и присви очи.

– Не знам. Може да поканим и двамата. Като компромисен вариант.

– Двамата заедно? – каза лейди Алис и горната ѝ устна потрепна възмутено. – Чувам, че страстите са се разгорещили. – После изгледа страховито Иван. – Подпомогнати от шегите, които някои малоумни особи си правят за сметка на една ситуация, която в действителност е особено болезнена за пряко засегнатите.

Иван понечи да се усмихне, после явно прецени, че идеята не е добра.

– Вярвам, че не биха опетнили с действията си едно толкова важно

събитие – каза Грегор. – Особено ако апелативната им молба към мен все още е включена в дневния им ред. Май ще трябва да измисля някакъв начин да ги уведомя за това, съвсем тактично. Понастоящем обаче съм принуден да стоя настрана... – Погледът му падна върху Майлс. – А, лорд ревизор Воркосиган. Тази задача изглежда точно във вашата компетентност. Бихте ли имали грижата да напомните и на двамата за деликатното им положение, в случай че нещата в един или друг момент загубеят?

Тъй като официалните служебни задължения на един имперски ревизор на практика се свеждаха до „Както кажеш, Грегор“, Майлс не можеше да спори по въпроса. Е, можеше да бъде и по-лошо. Потръпна при мисълта с колко ли още задачи щяха да са го натоварили досега, ако бе направил глупостта да не се яви на това съвещание.

– Да, сир – въздъхна той. – Ще се постарая.

– Скоро ще започнем да разпращаме официалните покани. Уведомете ме, ако има някаква промяна – каза лейди Алис и отгърна на последната страница. – О, имаш ли вече представа кога точно ще пристигнат родителите ти, Майлс?

– Мислех, че вие ще научите преди мен. Грегор?

– Два имперски кораба са на разположение на вицекраля – каза Грегор. – Ако на Сергияр не възникне някоя криза, която да ги забави, граф Воркосиган намекна, че би искал този път да се прибере навреме, а не като за последния Зимен празник.

– Заедно ли ще пътуват? Мислех, че майка ми може да си дойде по-рано, за да помогне на леля Алис – каза Майлс.

– Много обичам майка ти, Майлс – въздъхна лейди Алис, – но когато след годежа ѝ предложих да си дойде по-рано и да ми помогне с приготовленията, тя каза, че ако имат ум в главите, Лайза и Грегор трябвало да избягат някъде и да си пристанат.

Както Грегор, така и Лайза, изглежда, силно се заинтригуваха от тази идея и стиснаха ръцете си под масата. Лейди Алис се намръщи неспокойно при този опасен лъх на непокорство.

Майлс се ухили.

– Ами да. Нали тя така е направила. В крайна сметка, при нея се е получило.

– Не мисля, че говореше сериозно, но с Корделия човек никога не знае. Направо е ужасяващо как тази тема събужда всичко бетанско у нея. Мога само да благодаря на бога, че в момента е на Сергияр. – Лейди Алис се навъси на листовите пред себе си и добави: – Фойerverки.

Майлс примигна, после осъзна, че думите ѝ не са предсказание за вероятния резултат от сблъсъка между бетанската му майка и бараярската му леля, а последната – слава богу! – точка от днешния дневен ред.

– Да! – рече Грегор и се усмихна нетърпеливо.

Всички бараярци около масата, включително лейди Алис, се ободриха едновременно с него. Наследена народопсихологична страст към всичко, което правеше „бум“, вероятно.

– Кога да бъдат? – попита лейди Алис. – Разбира се, остава традиционната програма в деня на Летния празник, вечерта след Имперския военен парад. Искате ли да има фойерверки всяка от трите вечери, които делят парада от сватбата, както и вечерта на самата сватба?

– Дай да видя бюджета – каза Грегор на Иван. Иван го извика на дисплея и му го показа. – Хм. Нали не искаме хората да се преситят. Нека други организации, като общината на Ворбар Султана или Съвета на графовете да финансират фойерверките в трите междинни вечери. А бюджетът за следсватбеното шоу да се увеличи с петдесет процента, от личните ми средства на граф Ворбара.

– Ооо – одобрително рече Иван и вкара промените. – Чудно.

Майлс се протегна. Свършиха най-после.

– О, да, за малко да забравя – добави лейди Алис. – Ето ти твоя списък с вечерите, Майлс.

– Списък ми с какво? – Той автоматично взе листа от ръката ѝ.

– Грегор и Лайза получиха десетки покани за седмицата между парада и сватбата от най-различни организации, които биха искали да ги почетат – както и самите себе си, – като започнеш с Корпуса на имперските ветерани и стигнеш до Почитаемия орден на градските аптекари. И актьори. И агрономи. И адвокати. Да не споменавам останалите букви от азбуката. Много повече, отколкото Грегор и Лайза биха били в състояние да приемат, разбира се. Ще приемат най-важните, толкова, колкото успеят да вместят в програмата си, но оттам нататък ти ще поемеш щафетата като секундант на Грегор.

– Някой от тези хора поканил ли ме е всъщност, лично мен? – попита Майлс, като местеше очи надолу по списъка. – Или ги чака ужасна изненада? Не мога да изям всичко това!

– Изкуството иска жертви, момче! – ухили се Иван. – Твой дълг е да спасиш императора от преяждане.

– Ние, разбира се, ще ги уведомим. Може да се наложи да държиш и няколко кратки благодарствени речи, съобразени с професионалното поприще на домакините ти. А това – добави Алис – е твоят списък,

Иване.

Ухилената физиономия на Иван помръкна, докато той се взираше в собствения си списък.

– Не предполагах, че в този проклет град има толкова много гилдии...

Една чудесна мисъл хрумна на Майлс – че може би ще успее да заведе Екатерин на една разумно подбрана селекция от въпросните вечери. Да, нека види лорд ревизор Воркосиган в действие. А нейната ведра и строга елегантност щеше да прибави немалко блясък към собствения му бляскав сан. Той изправи гръб, внезапно успокоен, сгъна листа на четирите и го пхна в туниката си.

– Не може ли Марк да отиде на някои от тези? – жално предложи Иван. – Дотогава ще се е върнал. Пък и той също е Воркосиган. И определено е с по-висок ранг от някакъв си Ворпатрил. Освен това яденето е по неговата част.

Веждите на Галени, се вдигнаха в неохотно съгласие с последната оценка, макар на лицето му да беше изписано сурово изумление в толкова чист вид, че бе достойно да влезе в учебниците. Майлс се запита дали и Галени не разсъждава в момента над факта, че другият забележителен талант на Марк са убийствата. „Поне не яде каквото убие.“

Майлс тъкмо се обръщаше да изгледа страховитото братовчед си, но леля Алис го изпревари:

– Обуздай чувството си за хумор, ако обичаш. Лорд Марк не е нито секундант на императора, нито е имперски ревизор, нито има опит в деликатни ситуации като тази. А и въпреки всичко, което Арал и Корделия направиха за него миналата година, за повечето хора мястото му в семейството си остава спорно. Нито пък, както ми бе дадено да разбере, е достатъчно стабилен психически, за да го подлагаме на стреса, придружаващ подобни светски събития. Въпреки терапията му.

– Пошегувах се – измърмори в своя защита Иван. – Как очакваш да оживеем при цялата тази работа, ако не ни е позволено дори да се шегуваме от време на време?

– Ами стегни се малко – срыза го майка му.

С тези страховити думи съвещанието завърши.

ГЛАВА 3

Над града ръмеше хладен пролетен дъждец. Майлс притича на сушина до входната врата на семейство Вортис. В сивия въздух пищната, облицована с каменни плочи фасада на къщата не се набиваше толкова в очи и приличаше повече на изячна разноцветна хоросанова мазилка. Екатерина бе отложила несъзнателно тази им среща, като му бе изпратила предложенията си за парковите проекти по комтаблото. За щастие, не му се наложи да имитира нерешителност относно избора си – и двата проекта бяха много хубави. Надяваше се, че въпреки неочакваното развитие на нещата днес следобед пак ще прекарат часове заедно, навели глави пред дисплея на комтаблото, заети да сравняват и обсъждат подробностите.

Внезапно си спомни за еротичния сън, споходил го точно преди да се събуди сутринта, и усети как лицето му се сгорещява. Беше повторение на първата им среща тук, в градината, но в тази си версия срещата им бе приела един много, хм, много по-вълнуващ и неочакван обрат. Само едно не разбираше – защо тъпото му подсъзнание бе пропиляло толкова време в притеснения за издайническите зелени следи от тревата по коленете на панталоните му, вместо да произведе още от онези приказни мигове на самозабрава? А после се беше събудил – твърде рано, по дяволите...

Професорката му отвори и го поздрави с усмивка.

– Влизай, Майлс. – После, докато той влизаше в коридора, добави: – Споменава ли съм досега колко високо ценя факта, че винаги се обаждаш да предупредиш за визитите си?

Този път в къщата липсваше обичайната ѝ приглушена, библиотечна тишина. Изглежда, имаха гости. Майлс завъртя стреснатата глава към портала вляво от себе си. Потракване на чинии и стъклария, уханье на чай и кайсиеви сладки.

Екатерин, усмихната любезно, но с две успоредни линии на напрежение между веждите, седеше като на трон в тапицирания стол на вуйчо си в ъгъла на стаята и държеше чаша чай. Наредени покрай стените на по-декоративни столове, трима мъже седяха срещу нея, двама в имперски непарадни униформи и един в цивилна туника и панталон.

Майлс не познаваше набития мъж с майорските нашивки и значката на Операции на високата яка. Другият офицер беше лейтенант

Алексей Вормонкриеф, когото Майлс познаваше бегло. От знаците на петлиците му ставаше ясно, че също работи в Операции. Третият мъж, в майсторски скроените цивилни дрехи, беше специалист в избягването на всякаква работа, доколкото знаеше Майлс. Биърли Ворутиър никога не беше работил в Службата, а се беше подвизавал като градския шут, поне откакто го познаваше Майлс. Биърли имаше безупречен вкус за всичко друго освен за собствените си пороци. На Майле би му било изключително неприятно да го представи на Екатерин, дори и след като тя бъдеше безопасно сгодена.

– Тези пък откъде се взеха? – тихо попита той професорката.

– Майор Замори ми беше студент преди петнайсетина години – отговори професорката шепнешком. – Донесе ми една книга, която според него щяла да ми хареса. Което е вярно – вече си я бях купила. Младият Вормонкриеф дойде да сравни родословното си дърво с това на Екатерин. Решил, че може да са роднини, понеже баба му била Ворвен. Лелята на министъра на тежката индустрия, ако се сещаш.

– Да, познавам този клон на рода.

– През последния час установиха, че макар родовете Ворвейн и Ворвен наистина да са имали общ корен, клоновете са се отделили поне преди пет поколения. Нямам представа защо Биърли Ворутиър е тук. Пропусна да ме уведоми за претекста си.

– На Биърли не му е необходим претекст. – Но Майлс мислеше, че знае за какво са се довели тук тези тримата, каквото и да разправяха, и въпросното нещо стискаше чашата си за чай в ъгъла и имаше вид на хванато в капан зверче. Не можеха ли да измислят нещо по-добро от тези очевидно прозрачни истории? – Братовчед ми Иван тук ли е? – добави той с опасно съдържан тон. Иван също работеше в Операции. Ако беше един, да си помислиш, че е съвпадение, обаче двама...

– Иван Ворпатрил? Не. О, боже, да не би и той да идва? Свършиха ми се сладките. Бях ги купила за десерт на професора...

– Едва ли – промърмори Майлс, нагласи една любезна усмивка на физиономията си и влезе в салона. Професорката го последва.

Екатерин вдигна брадичка, усмихна се и свали ненадеждния щит на чашата си.

– О, лорд Воркосиган! Толкова се радвам, че дойдохте. Тъ... познавате ли се с тези господа?

– С двама от тримата, мадам. Добро утро, Вормонкриеф. Здравей, Биърли.

Тримата си размениха предпазливи погледи. Вормонкриеф любезно

каза:

– Добро утро, милорд ревизор.

– Майор Замори, това е лорд ревизор Майлс Воркосиган – предста-ви го професорката.

– Добър ден, сър – каза Замори. – Чувал съм за вас. – Погледът му беше директен и безстрашен, въпреки значителното числено превъзходство на ворски лордове в стаята. Но пък Вормонкриеф беше нищо и никакъв лейтенант, а Биърли Ворутиър въобще не беше военен. – Лорд ревизора Вортис ли сте дошли да видите? Той току-що излезе.

Екатерин кимна.

– Излезе да се поразходи.

– В този дъжд?

Професорката завъртя очи, от което Майлс отсъди, че съпругът ѝ е избягал и я е оставил сама да се оправя с гостите.

– Няма значение – продължи Майлс. – Всъщност дойдох да поговори по работа с мадам Ворсоасон. – И ако решаха, че въпросната работа е свързана с поста му на имперски ревизор, а не със статута му на частно лице, кой беше той да им отваря очите?

– Да – кимна Екатерина в потвърждение на думите му.

– Извинявам се, задето ви прекъсвам – добави Майлс, като се надяваше наемкът да е достатъчно прозрачен. Не седна, а се подпря на рамката на портала и скръсти ръце. Никой не помръдна.

– Тъкмо обсъждахме родословните си дървета – обясни Вормонкриеф.

– Доста подробно – измърмори Екатерина.

– Като говорим за странни роднински връзки, Алексей, двамата с лорд Воркосиган за малко да се окажем много по-близки роднини – отбеляза Биърли. – Чувствам го почти като част от семейството.

– Така ли? – попита Вормонкриеф озадачено.

– О, да. Една от лелите ми от страната на семейство Ворутиър някога е била омъжена за баща му. Така че на теория, ако не и на практика, Арал Воркосиган ми се пада нещо като вуйчо. Но тя починала млада, уви – безмилостно откъсната от дървото – без да ми роди братовчед, който да лиши неродения по онова време Майлс от семейното наследство. – Биърли вдигна вежда. – Сещате ли се с умиление за нея, докато вечеряте в семейната трапезария?

– Рядко говорим за членовете на семейство Ворутиър – каза Майлс.

– Колко странно. И ние рядко говорим за членовете на семейство Воркосиган. Никак всъщност. Какво гръмко мълчание, нали?

Майлс се усмихна и остави в стаята да се възцари също толкова гръмко мълчание, любопитен на кого пръв ще му изневерят нервите. В очите на Биърли просветна одобрително пламъче, но пръв загуби самообладание един от невинните наблюдатели.

Майор Замори се изкашля.

– Е, лорд ревизор Воркосиган. Каква е крайната оценка за инцидента на Комар? Саботаж ли е било?

Майлс сви рамене и мислено обърна гръб на обичайното за Биърли заяждане.

– След като месец и половина преглеждахме данните, с лорд ревизор Вортис стигнахме до заключението, че се касае за вероятна пилотска грешка. Обсъдихме възможността пилотът да е избрал този странен начин да сложи край на живота си, но в крайна сметка отхвърлихме тази идея.

– А вашето лично мнение какво беше? – попита заинтригувано Замори. – Катастрофа или самоубийство?

– Хм. Имах чувството, че самоубийството би обяснило някои от физическите аспекти на сблъсъка – отвърна Майлс, като отправи наум една молитва-извинение към оклеветената комарка, пилотираща товарния шлеп. – Но тъй като мъртвият пилот бе пропуснал да ни снабди с подкрепящи тезата доказателства – дневник, прощално писмо или терапевтични сеанси – нямаше как да облечем становището си в официална форма. Не ме цитирайте – добави той за правдоподобност.

Екатерин кимна от убежището на креслото си в знак, че разбира необходимостта от тази официална лъжа, и навярно я добави към собствения си репертоар за бъдеща употреба.

– А какво мислите за комарската сватба на императора? – обади се Вормонкриеф. – Предполагам, че я одобрявате – щом ще участвате в нея.

Майлс си отбеляза наум многозначителния му тон. А, да, чичото на Вормонкриеф, граф Борис Вормонкриеф, когото калта на скандала не бе успяла да опръска (макар и на косъм), бе наследил водачеството на смаляващата се Консервативна партия след падението на граф Вортрифрани. Реакцията на Консервативната партия към бъдещата императрица не се бе отличила с особена сърдечност, макар че, в интерес на истината, никаква откровена враждебност не бе проличала в публичните им изказвания, където някой – тоест ИмпСи – би бил принуден да ѝ обърне внимание. От друга страна, само защото Борис и Алексей бяха роднини, още не значеше, че споделят еднакви политически възгледи.

– Мисля, че е страхотно – отговори Майлс. – Доктор Тоскана е умна и красива, а колкото до Грегор, е, според мен е крайно време да се погрижи за наследник. А като се замисли човек, ако не друго, така поне остава още една бараярска жена за нас останалите.

– Е, остава още една бараярска жена за един от нас – поправи го любезно Биърли Ворутиър. – Освен ако не намекаваш за нещо твърде екстравагантно, колкото и съблазнително да звучи.

Усмивката на Майлс се стопи. Шегите на Иван, колкото и досадни да ставаха понякога, поне не бяха обидни, благодарение на присъщото му простодушие. За разлика от Иван, Биърли никога не обиждаше никого случайно.

– Би трябвало всички вие да се поразходите до Комар, господа – сърдечно им препоръча Майлс. – Куполите там направо бъкат от красиви жени, всичките с безупречни генетични карти и галактическо образование. А и семейство Тоскана не са единственият клан с наследница за женене. Много от комарските дами са богати... Биърли. – Въздържа се да обясни услужливо на всички присъстващи, че безразсъдният покоен съпруг на мадам Ворсоасон я е оставил без пукната пара, първо, защото Екатерина също се намираще в стаята и го гледаше с вдигнати вежди, и второ, защото нямаше начин Биърли, точно той от всички, да не е осведомен за този факт.

Биърли се усмихна.

– Казват, че парите не били всичко.

„Грешка.“

– Все пак, сигурен съм, че би могъл да се харесаш на дамите, ако решиш да опиташ.

Биърли изкриви едва доловимо уста.

– Вярата ти в мен е затрогваща, Воркосиган.

Алексей Вормонкриеф заяви решително:

– Една ворска дъщеря е достатъчно добра за мен, благодаря. Нямам нужда, нито вкус към извънбараярската екзотика.

Докато Майлс все още се чудеше дали последното не е злобен намек за бетанската му майка – ако беше дошло от Биърли, съмнения нямаше да има, но Вормонкриеф никога не му беше правил впечатление на човек, надарен с изтънчено остроумие, Екатерина бодро каза:

– Ще ида до стаята си да взема онези инфодискове, става ли?

– Ако обичате, мадам.

Майлс се надяваше, че Биърли не се е възползвал от възможността да я подложи на партизанските си методи за водене на разговор. В

противен случай на Майлс току-виж му се наложило да проведе един частен разговор с така наречения си братовчед. Или дори да прати гвардейците си да го проведат, точно като в доброто старо време...

Тя стана, излезе в коридора и тръгна нагоре по стълбите. Не се върна. Най-накрая Вормонкриеф и Замори си размениха разочаровани погледи и по едно „време е да вървим“, после се надигнаха от столовете си. Военният дъждобран на Вормонкриеф беше имал време да изсъхне, отбеляза с неодобрение Майлс. Господата се сбогуваха учтиво с набеде-ната си домакиня, професорката.

– Кажете на мадам Ворсоасон, че ще донеса онзи диск с модели на скокови кораби за Ники веднага щом мога. – увери я майор Замори и погледна нагоре към стълбището.

„Замори е идвал тук достатъчно често, за да познава Ники?“ Майлс огледа притеснено изпънатата му стойка. Изглеждаше висок, макар и не колкото Вормонкриеф. Но заради едрата си фигура изглеждаше така, сякаш се извисява над всички останали. Биърли беше достатъчно слаб, за да не се набива в очи високият му ръст.

Помотеха се още малко като ято крякащи гъски в пренаселения вестибюл, но Екатерин не се появи, така че накрая се предадоха и се оставиха професорката да ги подбере към входната врата. Дъждът се беше засилил, както забеляза Майлс с известно задоволство. Замори се гмурна под дъжда, свил глава между раменете си. Професорката затвори вратата след тях с гримаса на облекчение.

– Двамата с Екатерин можете да използвате комтаблото в кабинета ми – насочи тя Майлс и влезе в салона да събере чиниите и чашите.

Майлс влезе в стаята от другата страна на коридора, където по съвместителство съжителстваха библиотеката и кабинетът ѝ, и се огледа. Да, уютната стая щеше да е съвършен декор за събеседването им. Прозорецът откъм фасадната страна беше повдигнат леко, колкото да се усеща свежият пролетен полъх. Гласовете откъм верандата се носеха през влажния въздух с неприятна отчетливост.

– Биърли, нали не мислиш, че Воркосиган е хвърлил око на мадам Ворсоасон? – Това беше Вормонкриеф.

Биърли Ворутиър отвърна безразлично:

– Защо не?

– Човек би си помислил, че жена като нея би се отвратила. Не, сигурно е нещо във връзка със случая му.

– Не бих заложил на това. Познавам достатъчно жени, които биха си стиснали носовете и биха се гмурнали след един графски наследник,

дори ако им дойде обрасъл със зелена козина.

Юмрукът на Майлс се сви, после бавно се отпусна. „О, така значи? Защо тогава не си ме снабдил с този си списък досега, Биърли?“ Не че на Майлс му пукаше вече...

– Не твърдя, че разбирам жените, но опитът ми показва, че си падат повече по мъже като Иван – каза Вормонкриеф. – Ако убийците са били малко по-компетентни навремето, можеше той да наследи графската титла на Воркосиган. Жалко. Чичо казва, че Иван би се вписал идеално в партията ни, ако не беше свързан семейно с проклетата Прогресивна партия на Арал Воркосиган.

– Иван Ворпатрил? – изсумтя Биърли. – Не по политически сборки си пада той, Алексей. Ходи само на такива, където виното се лее щедро.

Екатерин се появи на прага и се усмихна смутено на Майлс. Той се зачуди дали да не затвори прозореца, с трясък. Но имаше технически пречки за осъществяването на тази идея – отварящият механизъм беше застопорен на желаната височина. Екатерина също бе чула гласовете – откога ли? Влезе в стаята, наклони глава встрани и вдигна въпросително и многозначително вежда, сякаш казваше: „Пак подслушваш, нали?“ Майлс успя да изкриви устни в кратка смутена усмивка.

– А, ето го най-после и шофьора ти – добави Биърли. – Ще ми услужиш ли с дъждобрана си, Алексей? Не искам дъждът да съсипе хубавия ми нов костюм. Харесва ли ти? Цветът отива на тена ми, не мислиш ли?

– Хич не ме интересува тенът ти, Биърли.

– О, но според шивача ми е точно така. Благодаря ти. Шофьорът ти вдига купола. Колкото до тичането под дъжда – ти тичай. Аз ще вървя с достойнство, наметнат с тази грозна, но безспорно водонепроницаема имперска дреха. Готови, старт... – Два чифта стъпки заглъхнаха под дъжда.

– Голяма скица е, нали? – каза Екатерина с усмивка.

– Кой? Биърли?

– Да. Много е остроумен. Направо не вярвах на ушите си какви неща изрича. През повечето време ми идеше да се разсмея на глас.

– И на мен ми е трудно да повярвам на нещата, които казва Биърли – лаконично отвърна Майлс, издърпа още един стол пред комтаблото, толкова близо до първия, колкото посмя, и й помогна да се настани. – Откъде се взеха всичките? – Освен че следите им водеха към отдел Операции към Имперския щаб. „Иване, плъх такъв, с теб тепърва ще си поприказваме що за клюки сееш на работното си място...“

– Майор Замори намина при професорката миналата седмица – каза

Екатерин. – Изглежда приятен човек. Поприказва си с Ники... Бях впечатлена от търпението му.

Майлс пък беше впечатлен от съобразителността му. Проклетият му майор съвсем правилно беше разпознал Ники като една от малкото пукнатини в защитата на Екатеринбург.

– Вормонкриеф се появи за пръв път преди няколко дни. Боя се, че е малко отегчителен, горкият. Ворутиър дойде с него днес сутринта. Не мисля, че е бил поканен или нещо такова.

– Предполагам, че си е намерил нова жертва, която да дои – каза Майлс. Членовете на рода Ворутиър, изглежда, се делиха на две категории – шумни и саможиви. Бащата на Биърли, най-малкият син от своето поколение, беше стиснат човекомразец от втория тип и идваше в столицата само в краен случай. – Биърли е печално известен с очевидната си липса на източници за издръжка.

– Добре се прикрива, ако е така – замислено рече Екатеринбург.

Бедността сред представителите на висшата класа беше добре познатата на Екатеринбург, осъзна Майлс. Думите му не бяха предназначени да предизвикат съчувствие към Биърли Ворутиър. По дяволите.

– Стори ми се, че майор Замори не остана много доволен, когато се появиха изневиделица – продължи Екатеринбург. После добави неспокойно: – Изобщо не знам защо дойдоха.

„Скоро поглежда ли си се в огледалото?“ – въздържа се да й подкаже Майлс. Вместо това вдигна вежди.

– Така ли?

Тя сви рамене и се усмихна с известна доза горчивина.

– Намеренията им са добри, предполагам. Сигурно съм била твърде наивна да смятам, че това – тя посочи черната си рокля – ще е достатъчно, за да ми спести тази досада. Благодаря, че се опитахте да ги отпратите на Комар, макар да не мисля, че схванаха подтекста. Моите намеци, изглежда, не действат. А не ми се иска да бъда груба.

– Защо не? – каза Майлс с надеждата да окуражи този й ред на мисли. Макар че грубостта можеше и да не подейства при Биърли – току-виж само го настървила да се включи в състезанието. Майлс потисна нездравия импулс да се осведоми дали и други необвързани господа са изниквали на прага й през последната седмица, или групичката отпреди малко изчерпва целия инвентар. Предпочиташе да не знае отговора. – Но стига сме говорили за тази, както вие се изразихте, досада. Хайде да поговорим за моята градина.

– Да, хайде – признателно откликна тя и извика на дисплея двата

виртуални проекта, които условно бяха нарекли „селската градина“ и „градската градина“. Главите им се сведоха една към друга, точно както си го беше представял Майлс. При всяко вдишване усещаше парфюма в косите ѝ.

Селската градина беше решена в натуралистичен стил, с неравни пътечки, провиращи се през засадени нагъсто местни растения, имаше игриво поточе и дървени пейки, пръснати тук-там. Градската градина представляваше съвкупност от правоъгълни тераси, изградени от лят пластобетон, които служеха едновременно за пейки, алеи и канали за те-чашката вода. Посредством серия умели въпроси, Екатерин му помогна да стигне до заключението, че сърцето му е откраднала селската градина, макар окоето му да беше съблазнено от пластобетонните фонтани.

Пред смаяния му поглед тя нанесе промени в селския проект, като увеличи наклона, за да подчертае поточето, което започваше със скалист водопад, извиваше се под формата на S и свършваше в малка изкуствена пещера. Централния кръг, където пътечките се пресичаха, промени в традиционната тухлена мозайка, с герба на Воркосиган – стилизирано кленово листо на фона на три застъпващи се триъгълника, символизиращи планините на семейния окръг – очертан с по-светли тонове за контраст. Целият парк потъгна още малко под нивото на улицата, така че да се увеличи дължината на склоновете, а градският шум да намалее.

– Да – каза най-накрая той, повече от доволно. – Това е то. Дерзайте оттук нататък. Можете да започнете с подбора на фирмите изпълнители и офертите, които ще ви предложат.

– Сигурен ли сте, че наистина искате да продължим? – попита Екатерина. – Боя се, че опитът ми стига дотук. Всичките ми проекти досега са били виртуални.

– А – самодоволно изсумтя Майлс, защото беше очаквал това колебание в последната минута. – Сега е моментът да ви свържа с човека, който се занимава с бизнесделата ми – Ципис. Той се е занимавал с организацията на всичките строителни работи и поддръжката на семейната собственост през последните трийсет години. Знае на кои хора може да се разчита и от кои семейни имения да изтегли работна ръка или материали. Ще се радва да ви помага за проекта. – „Всъщност вече го уведомих, че ще му отрежа главата, ако не се радва от началото до края.“ Не че му се беше наложило да го притисне особено – Ципис, изглежда, намираще странно очарование във всички аспекти на бизнесуправлението и беше в състояние да говори за тях с часове. На Майлс му идеше да се размее, макар и горчиво, при мисълта колко пъти бе спасявал кожата

на наемническата си флотилия благодарение не на обучението си в Им-пСи, а на някой от презираните уроци на Ципис. – Ако сте склонна да му станете ученичка, той ще бъде ваш роб.

Ципис, грижливо инструктиран, отговори лично по комтаблото от офиса си в Хасадар и Майлс ги представи един на друг. Новото запознанство обещавахе да се развие добре – Ципис беше на възраст, семеен от много време и искрено заинтригуван от парковия проект. Почти веднага преодоля бдителната свенливост на Екатеринбург. Още преди края на първия им дълъг разговор тя вече беше превключила от режим на „определено не бих могла“ към обсъждане на евентуалните фирми изпълнителки и съставянето на строен план, който, с малко късмет, щеше да започне с изкопни работи още в началото на следващата седмица. О, да. Определено обещавахе да потръгне. Ципис високо ценеше схватливите ученици. Екатеринбург беше от онези хора, тип „покажи им само веднъж“, които, както се бе убедил Майлс през наемническия си период, бяха по-ценни от неочакван резерв кислород в спешни случаи. А Екатеринбург дори не подозираше колко рядко се срещат такива хора.

– Мили боже! – възкликна тя, докато подреждаше записките си, след като Ципис прекъсна връзката. – Колко много знае този човек! Май ще трябва да ви плащам за уроците му.

– Заплащане – сети се Майлс. – Да. – Извади един кредитен чип от джоба си. – Ципис ви отвори сметка, от която да покривате всички възникнали разходи. А това е личният ви хонорар за направения проект.

Екатерин го вкара в комтаблото.

– Лорд Воркосиган, това е твърде много!

– Не, не е. Накарах Ципис да проучи колко взимат за подобна проектантска работа в три различни компании. – Е, въпросните три компании случайно бяха най-добрите в проектантския бизнес, но пък нима би наел нещо по-малко? – Тази сума е средна спрямо офертите им. Ципис може да ви ги покаже.

– Но аз съм аматьор.

– Не за дълго.

Чудо на чудесата, последното успя да си спечели усмивка, в която се четеше все по-голяма увереност в собствените сили.

– Аз само подредих няколко съвсем стандартни проектантски елемента.

– Добре де, значи десет процента от сумата е за проектантските елементи. Останалите деветдесет процента са за това, че знаете как да ги подредите.

Ха, това не го оспори. Няма начин да си толкова добър в нещо и да не го знаеш, пък макар и в някое тайно кътче на сърцето си, колкото и да си бил принуден от обстоятелствата и хората да наденеш за постоянно маската на комплексирана скромност.

Това, усети той, беше подходящ момент срещата им да приключи в добро настроение. Не искаше да се мотае наоколо дотам, че да я отегчи, както очевидно беше направил Вормонкриеф. Беше ли прекалено рано да... не, щеше да опита.

– Между другото, организирам вечеря за няколко мои стари приятели – семейство Куделка. Карийн Куделка, тя е нещо като протеже на майка ми, тъкмо се върна от колонията Бета, където учи една година. Едва ли ѝ липсват ангажименти, но веднага щом определя ден, когато всички да са свободни, бих искал и вие да дойдете и да се запознаете с тях.

– Не бих искала да се натрапвам...

– Четири дъщери – прекъсна я любезно той, – Карийн е най-малката. И майка им, Дру. И комодор Куделка, разбира се. Познавам ги, откакто се помня. И годеникът на Делия, Дъв Галени.

– Семейство с пет жени? Всичките накуп? – Осезателна нотка на завист се прокрадна в тона ѝ.

– Мисля, че ще ги харесате много. Както и те вас.

– Не познавам много жени във Ворбар Султана... всички са толкова заети... – Погледна черната си рокля. – Наистина не е редно да ходя на гости толкова скоро.

– Семейно събиране – подчерта той, обръщайки платната да хване благоприятния вятър. – Разбира се, ще поканя и професора и професорката. – Защо не? В крайна сметка имаше деветдесет и шест стола.

– Навярно... тогава би било приемливо.

– Отлично! Ще ви се обадя за деня. О, и погрижете се да уведомите Пим, така че да предупреди охраната кога ще пристигнат работниците, иначе няма да ги пуснат.

– Непременно.

И на вълната на този грижливо балансиран тон – топъл, но без да е прекалено интимен, той се извини и вдигна лагера.

Така, значи врагът вече обсаждаше портите ѝ. „Не се паникьосвай, момче.“ Докато станеше време за вечерята с Куделка, току-виж вече я обработил достатъчно, за да го придружи на част от светските му ангажименти през седмицата на сватбените церемонии. А след като се покажеха като двойка на половин дузина официални вечери, е, кой знае...

„Не и аз, за съжаление.“

Въздъхна и хукна под дъжда към чакащата го кола.

* * *

Екатерин тръгна към кухнята да види дали вуйна ѝ не се нуждае от помощ в разчистването. Боеше се, че е закъсняла, и наистина завари професорката да седи на кухненската маса с чаша чай и купчина есета – на първокурсници, ако се съдеше по смаяния ѝ израз.

Вуйна ѝ се намръщи свирепо и задраска нещо, после вдигна глава и се усмихна.

– Приключихте ли, мила?

– По-скоро едва сега започваме. Лорд Воркосиган се спря на селската градина. И наистина държи да продължа нататък.

– Въобще не съм се и съмнявала. Той държи на решенията си.

– Съжалявам за неудобството тази сутрин. – Екатерина махна с ръка към салона.

– Не виждам защо ти да се извиняваш. Не си ги поканила.

– Така е, не съм. – Екатерина вдигна новия си кредитен чип и се усмихна. – Лорд Воркосиган вече ми плати за проекта! Сега мога да ви плащам наем за двама ни с Ники.

– Мили боже, никакъв наем не ни дължиш. Нищо не ни струва да използваш онези празни стаи.

Екатерин се поколеба.

– Не можеш да кажеш, че храната, която ядем, е безплатна.

– Ако искаш да купиш някакви хранителни продукти, добре. Но, ако питаш мен, по-добре да спестиш парите за есента, когато ще си на училище.

– Ще направя и двете. – Екатерина кимна решително. Ако ги разпредеше разумно, парите в кредитния чип щяха да ѝ спестят необходимостта да моли баща си за издръжка през следващите няколко месеца. Баща ѝ не беше стиснат, но предпочиташе да не му дава основания да я засипва с топове хартия, изписани с нежелани съвети как да управлява живота си. На погребението на Тиен ѝ беше дал ясно да разбере, че не е доволен, задето е решила да не се връща вкъщи, както подобава на една ворска вдовица, или да отиде при майката на покойния си съпруг, нищо че въпросната дама беше пропуснала да я покани.

Как по-точно си представяше баща ѝ двамата с Ники да се настанят в малкия му апартамент, да не говорим за възможностите за образование, предлагани от малкия град на Южния континент, където той се

беше заселил след пенсионирането си? На моменти Саша Ворвейн й приличаше на човек, надвит от живота. Винаги бе залагал на консервативния избор. Майка й бе имала по-дързък дух, но пък бе имала възможност да го прилага само в тесните граници, достъпни за една чиновническа съпруга. Беше ли поражението станало заразително към края на живота й? Понякога Екатерина се питаше дали и бракът на родителите й не е бил, по един по-ненатрапващ се начин, също толкова неуспешен като нейния.

Една белокоса глава се мярна през прозореца, после нещо издрънча, задната врата се отвори и пропусна вуйчо й, следван по петите от Ники. Професорът подаде глава в кухнята и прошепна драматично:

– Тръгнаха ли си? Можем ли вече да се приберем?

– Теренът е чист – докладва жена му и той влезе с тежка стъпка в кухнята.

Носеше голяма хартиена торба, която тръсна на масата. Оказа се, че съдържа заместители, в неколкократно по-големи количества, на излапаните от гостите сладки.

– Дали ще са достатъчно, как мислиш? – суховато се осведоми професорката.

– Мразя изкуствения дефицит – обяви съпругът й. – Помня, когато момичетата минаваха през тази фаза. Бяхме затънали до уши в млади мъже, които идваха по което време им падне и до вечерта не оставаше и трошичка в цялата къща. Така и не проумях стратегията ти да ги тъпчеш щедро с лакомствена. – После се обърна и обясни на Екатерина: – Искях да намаля броя им, като им предложа омекнали зеленчуци или ги хвана да свършат нещо из къщата. Сметнах, че ако дойдат пак след такова посрещане, значи наистина имат сериозни намерения. Какво ще кажеш, Ники? Но по някаква причина жените не се съгласиха.

– Чувствай се свободен да им предложиш всичките развалени зеленчуци и неприятни задачи, за които се сетиш – каза му Екатерина. „Ако и това не проработи, може да заключим вратите и да се преструваме, че ни няма...“ Тя седна намусено до вуйна си и си взе една сладка. – Двамата с Ники хапнахте ли си от сладките, или не?

– В пекарната се наядохме с курабийки, аз пих едно кафе, а Ники изгълта чаша мляко – увери я професорът. Ники млясна доволно и кимна.

– Дядо Воргис казва, че всички тези мъже искат да се оженят за теб – добави той, явно намирайки подобно твърдение за твърде невероятно. – Това наистина ли е вярно?

„Благодаря ти, скъпи ми вуйчо“ – помисли си раздражено Екатерина. Беше се чудила как да обясни ситуацията на едно деветгодишно момче. Макар че, за разлика от нея, Ники, изглежда, не намираше идея за чак толкова ужасяваща.

– Това би било незаконно – промърмори тя. – Ексцентрично, във всички случаи. – Усмихна се едва-едва, сетила се за определението, използвано от Биърли Ворутиър.

Ники нацупи презрително устни на шегата ѝ.

– Знаеш какво имам предвид! Ще избереш ли някой от тях?

– Не, миличък – увери го тя.

– Добре. – После след кратко мълчание добави: – Макар че ако избираше, майор би било по-добре от лейтенант.

– Защо?

Екатерин го наблюдаваше заинтригувано как се мъчи да формулира нещо от сорта на: „Вормонкриеф е един досаден вор, който се държи покровителствено“, но, за нейно облекчение, Ники не намери подходящите думи. Най-накрая се спря на следното:

– Майорите изкарват повече пари.

– Много практично – отбеляза вуйчо Вортис и явно все още подозиращ жена си в неразумна щедрост, пресипа половината от новия си запас сладки в друг плик и тръгна да ги скрие на сигурно място в лабораторията си, която се помещаваше в мазето. Ники се повлече след него.

Екатерин опря лакти на кухненската маса, подпря брадичка на дланите си и въздъхна.

– Стратегията на вуйчо Вортис може и да не е толкова лоша като идея. Заплахата да ги хванат на работа може да ни отърве от Вормонкриеф и със сигурност ще прогони Ворутиър. Макар да не съм сигурна, че ще проработи при майор Замори. Виж, омекналите зеленчуци може да постигнат успех и на трите фронта.

Вуйна Вортис я погледна с насмешлива усмивка.

– И какво искаш да направя, Екатерина? Да започна да казвам на потенциалните ти ухажори, че не приемаш посетители?

– Мислиш ли, че би могла? След като започна работата по парковия проект, няма да е далеч от истината – каза Екатерина.

– Горките момчета. Направо да ги ожалиш.

Екатерин се усмихна бегло. Усещаше придърпването на това съчувствие, като хищна ръка, която я тегли назад към мрака. Кожата ѝ настръхна.

Напоследък всяка нощ, която прекарваше сама в леглото, без Тиен,

беше като отрязък от някакъв рай за самотници. Можеше да протяга на воля ръце и крака, да лежи вляво, вдясно или по средата и да не мисли за компромиси, да не чувства объркване, да не се примирява с наложени задължения, уговорки, кухо уважение и необходимостта да изпуска парата на нечие напрежение. Да не мисли за Тиен. През дългите години на брака им почти беше престанала да усеща хомотите, привързващи я към него – обещанията и страха, нуждите му, които все не търпяха отлагане, тайните и лъжите му. Когато смъртта му най-после я бе отгървала от оковите на собствената ѝ клетва, сякаш цялата ѝ душа се бе събудила отведнъж, изтръпнала болезнено, като крайник след възстановяване на кръвообращението. „Не бях подозирала в какъв затвор съм живяла, докато не излязох на свобода.“ При мисълта отново да влезе доброволно в килията на семейния живот и да заключи вратата след себе си с нова клетва, ѝ идеше да побегне с писъци. Тя поклати глава.

– Не ми трябва друг използвач.

Вуйна ѝ скъси вежди.

– Не ти трябва друг Тиен, това е сигурно. Но не всички мъже са като Тиен.

Екатерин сви замислено юмрук.

– Но аз съм си същата. Не знам дали мога да бъда близка с някого, без несъзнателно да се върна към старите си изровени коловози. Без да се раздам до дъно и после да се оплаквам, че не ми е останало нищо. Най-ужасната мисъл, с която се сблъскам, погледна ли назад, е мисълта, че вината не беше само на Тиен. Аз допуснах положението да става все по-лошо и по-лошо. Ако беше имал късмета да си вземе жена, която да застане решително до него, която да настоява...

– От логиката ти ме заболява главата – тихо отбеляза вуйна ѝ.

Екатерин сви рамене.

– Всичко това си е чиста теория. Вече.

След дълго мълчание професорката я попита любопитно:

– А какво мислиш за Майлс Воркосиган?

– Готин е. От него не ми настръхва перушината.

– Мислех, че... когато бяхме още на Комар... стори ми се, че самият той се интересува от теб.

– О, това беше само шега – решително заяви Екатерина. Шегата им беше преминала малко границите навярно, но тогава и двамата бяха уморени и изпълнени с еуфория след щастливия край на цялото онова страховито преживяване... спомни си ослепителната усмивка и грейналите очи върху умореното му лице. Трябваше да е шега. Защото ако не

беше шегата... щеше да ѝ се наложи да побегне с писъци. А беше толкова уморена, че едва можеше да се изправи на крака. – Но е хубаво, че открий някой, който искрено се интересува от градини.

– Хм – промърмори вуйна ѝ и взе следващото есе от купчината.

* * *

Следобедното слънце на Ворбарсултанската пролет стопляше сивия камък на замъка Воркосиган до нещо почти приемливо, отсъди Марк, докато колата му под наем завиваше в алеята. Охранителят от ИмПСи на портата не беше сред онези, с които Марк се беше запознал миналата година. Държеше се почитателно, но не за сметка на задълженията си, и дори стигна дотам да провери длановия отпечатък и да сканира ретината му преди да им махне да продължат, като измърмори нещо, което може и да беше извинение. Марк гледаше втрънено през купола на колата, докато завиваха по алеята към колонадата пред официалния вход.

Ето я пак къщата на Воркосиган. Дали беше дом? Чувстваше уютното си студентско апартаментче на колонията Бета много повече като дом от тази огромна купчина камъни. Но макар да беше гладен, изнервен, уморен, напрегнат и загубил представа за времето след пътуването със скоковия кораб, този път поне не се мяташе в пристъп на ужас. Беше си просто къщата на Воркосиган. Можеше да се справи. И веднага щом влезе, можеше да се обади на Карийн, точно така! Отвори купола веднага щом колата спря с въздишка до бордюра, и се обърна да помогне на Енрике с разтоварването на багажа.

Краката му едва бяха докоснали настилката, когато гвардеец Пим изскочи през вратата и му отдаде чест – отсечено, но и някак укорително.

– Милорд Марк! Трябваше да се обадите от космодрума, милорд. Щяхме да ви вземем както подобава.

– Няма нищо, Пим. Пък и не мисля, че багажът ни щеше да се събере в бронираната кола. Не се притеснявай, тепърва има с какво да ми помогнеш. – Взетата под наем товарна кола, която ги беше следвала от космодрума, мина покрай охранителя при портите, продължи с пухтене по алеята и спря със скърцане зад тях.

– Божке, божке – промърмори под сурдинка Енрике, когато Майлс му се притече на помощ да извадят чупливия сандък, който беше пътувал между двамата в наземната кола, и да го оставят на земята. – Ти наистина си лорд Воркосиган. Честно казано, досега не ми се вярваше много-много.

– Наистина съм лорд Марк – поправи го той. – Гледай да го запомниш. Тук това е важно. Не съм и никога няма да бъда наследник на графската титла. – Марк кимна към дребния мъж, който тъкмо излизаше от господарската къща през орнаментирани двойни врати, сега широко и гостоприемно отворени. – Той е лорд Воркосиган.

Майлс не изглеждаше зле, въпреки слуховете за влошеното му здраве, изтекли до колонията Бета. Някой се беше погрижил да подобри цивилния му гардероб, ако се съдеше по хубавия сив костюм, с който беше облечен; освен това Майлс го изпълваше добре – нямаше и помен от болезнената му слабост отпреди година, когато Марк го беше видял за последно. Той тръгна ухилен към Марк, с протегната ръка. Успяха да се здрависат – крепко и по братски. Марк умираше за една прегръдка, но не от Майлс.

– Марк, дяволите те взели, изненада ни. Трябваше да ни се обадиш още при влизането в орбита. Пим щеше да те чака на космодрума.

– Вече ме посъветваха в същия смисъл.

Майлс отстъпи крачка назад и го огледа отгоре до долу, при което Марк пламна в остър пристъп на стеснителност. Благодарение на медикаментите, дадени му от Лили Дърона, беше изпикал повече сланина за значително по-кратко време от нормалното и се бе придържал с религиозно себеотрицание към строгия режим на хранене и количество изпити течности, който трябваше да обезвреди патологичните странични ефекти. Беше му казала, че към лекарството не се привиква, и Марк й вярваше – нямаше търпение да се отърве от омразното тегло. Сега тежеше съвсем малко повече от последния път, когато кракът му беше стъпил на Бараяр, точно според плана. Убиец беше освободен от затвора на плътта и вече можеше да ги защитава в случай на крайна необходимост... Но Марк не беше предполагал, че ще изглежда толкова провиснал и сивкав, сякаш се топеше и разкривяваше като свещ на слънце.

И наистина, следващите думи на брат му бяха:

– Как си? Не изглеждаш много добре.

– От скоковете е. Ще се оправя. – Усмихна се с усилие на волята. Не знаеше дали е от лекарствата, от Бараяр, или от това, че Карийн му липсваше, но определено се чувстваше на нокти. Затова пък съвсем точно знаеше какво ще го оправи. – Чувал ли си се с Карийн? Нормално ли е пристигнала?

– Да, дойде си жива и здрава, миналата седмица. Какво има в онзи странен сандък с нивата?

На Марк му се искаше да се види с Карийн повече от всичко във

вселената, но първо трябваше да свърши нещо друго. Обърна се към Енрике, който зяпаше двамата близнаци с откровено любопитство.

– Доведох си гостенин. Майлс, позволи ми да ти представя доктор Енрике Боргос. Енрике, моят брат Майлс, лорд Воркосиган.

– Добре дошли, доктор Боргос – каза Майлс и двамата се здрависаха според изискванията на етикета. – Името ми звучи ескобарско, прав ли съм?

– Да, лорд Воркосиган.

Чудо на чудесата, този път Енрике не обърка титлата. Марк беше започнал да го тренира в нюансите на бараярския етикет само преди десет дни...

– И по какво сте доктор? – Майлс хвърли още един разтревожен поглед към Марк. Навярно през главата му се нижеше серия от страховити теории относно здравето на клонирания му брат, досети се Марк.

– Не по медицина – увери го той. – Доктор Боргос е биохимик и генетичен ентомолог.

– Произхода на думите? Не, това беше етимология. Буболечки, точно така. – Погледът на Майлс отново се лепна върху големия противоударен, обкован със стомана сандък в краката им. – Марк, този сандък защо има вентилационни отвори?

– Двамата с лорд Марк ще работим заедно – съвсем сериозно обясни дългнестият доктор.

– Надявам се, че ще можем да го настаним в къщата – добави Марк.

– Разбира се, място колкото искаш. Къщата е на ваше разположение. Миналата зима се преместих в големия апартамент на втория етаж в източното крило, така че цялото северно крило е свободно от втория етаж нагоре. С изключение на стаята на четвъртия, където е настанен гвардеец Роик. Той спи през деня, така че ще е добре да си изберете поотдалечени стаи от неговата. Баща ми и майка ми ще си доведат обичайния антураж, когато се приберат за Летния празник, но дотогава изборът ви е почти неограничен.

– Енрике би искал да използва някое помещение за малка временна лаборатория, ако нямаш нищо против – каза Марк.

– Не е нещо, което гърми, надявам се? Нито е токсично?

– О, не, не, лорд Воркосиган – побърза да го успокои Енрике. – Нищо подобно, уверявам ви.

– Тогава не виждам защо не. – Погледна надолу и добави по-тихо: – Марк... защо вентилационните отвори имат предпазни екрани?

– Всичко ще ти обясня – увери го жизнерадостно Марк, – веднага

шом разтоварим и се разплатя с шофьорите. – Гвардеец Янковски беше цъфнал до лакътя на Пим, докато вървеше представянето. – Големият син куфар е мой, Пим. Всичко останало е на доктор Боргос.

С помощта на шофьорите багажът беше разтоварен за нула време и струпан в предверието с черно-белите плочки. За момент настана паника, когато гвардеец Янковски, натоварен с чанта, съдържаща, както знаеше Марк, набързо опаковани лабораторни стъклари, стъпи върху някакво черно-бяло коте, добре замаскирано върху плочките. Вбесеното зверче нададе пронизителен вой, озъби се страховито и се шмугна между краката на Енрике, като едва не препъна ескобареца, който с мъка крепеше един изключително скъп молекулярен анализатор. Пим сграбчи уреда в последния момент.

Едва не ги бяха сгасчили по време на онзи среднощен набег в заключената лаборатория, снабдил ги с жизненоважните бележки и незаменимите образци, когато Енрике беше настоял да се върнат за трижди проклетия анализатор. Марк би го приел като поредното проявление на черното чувство за хумор на вселената, нещо като космическо „Нали ти казах“, ако Енрике го беше изпуснал сега. „Ще ти купя цяла нова лаборатория, когато се доберем до Бараяр“, многократно се беше опитвал да убеди той ескобареца. Енрике, изглежда, смяташе, че Бараяр още се гърчи в лапите на Изолацията и стъпят ли веднъж тук, няма да може да се снабди с нищо по-сложно от реторта, дестилатор и може би длето за трепанация.

Настаняването им отне още известно време, тъй като помещението, на което Енрике веднага хвърли око като идеално за новата му лаборатория, беше огромната, модернизирана, ярко осветена и щедро снабдена с източници на енергия кухня. Когато пратиха Пим да попита дали може, Майлс дотърча моментално да защити въпросното помещение като запазена територия на готвачката си, страховита на вид жена, която в неговите очи явно беше абсолютно задължителна предпоставка за успеха както на домакинството, така и на политическата му кариера. След като Марк поясни, снишил глас, че фразата „къщата е на ваше разположение“ е само учтив израз и не следва да се приема буквално, Енрике се остави да го убедят в предимствата на едно от по-малките перални помещения в сутерена на северното крило, което не беше толкова просторно като кухнята, но имаше течаща вода и отпадъчни шахти. Марк обеща възможно най-скоро да излязат на пазар за каквито там инструменти, машинарийки, джунджурийки, маси и осветителни тела са по сърцето на Енрике и го остави да започне с подредбата на съкровищата си.

Ученият не прояви никакъв интерес към избора на спалня. Марк си помисли, че в най-скоро време докторът ще довлече някоя кушетка в новата си лаборатория и ще се настани там като квачка, бранеща пиленцата си.

Марк метна куфара си в същата стая, където беше отседнал миналата година, и се върна в пералното, за да се подготви да изложи офертата си пред своя по-голям брат. На Ескобар всичко му беше изглеждало толкова логично, но пък тогава не познаваше Енрике така добре. Човекът беше гений, но, бог му е свидетел, някой трябваше да го пази. Струваше му се, че разбира напълно цялата каша около банкрута и делата за измама, сега обаче.

– Остави ме аз да говоря, разбираш ли? – твърдо му рече Марк. – Майлс е важна клечка тук, имперски ревизор, освен това е ухо на самия император. Подкрепата му може да ни даде голяма начална скорост. – Нещо по-важно, активното му противопоставяне можеше да се окаже фатално за целия им план. С една дума, можеше да провали всичко. – Знам как да го обработя. Просто се съгласявай с всичко, което кажа, и не се опитвай да разкрасяваш нещата.

Енрике кимна нетърпеливо и го последва като огромно пале през лабиринта на къщата. Откриха Майлс в голямата библиотека. Пим тъкмо подреждаше на масата прибори за чай, кафе, вина от избите на Воркосиган, два вида пиво от едноименния окръг и поднос с разнообразни ордьоври, които изглеждаха като цветно стъкло, внезапно превърнато в храна. Гвардеецът кимна сърдечно на Марк и се оттегли, оставяйки двамата братя да запълнят празнините от изминалата година.

– Колко удобно – каза Марк и си придърпа стол близо до ниската масичка. – Закуски. По една случайност имам нов продукт, който да опиташ, Майлс. Мисля, че може да се окаже много печеливш.

Майлс вдигна заинтригувано вежда и се наведе към Марк, който тъкмо развиваше червеното фолио около нещо квадратно, както се оказва – меко бяло кубче.

– Някакъв вид сирене, така ли?

– Не точно, макар че наистина е животински продукт, в известен смисъл. Това е основната, неовкусена версия. Вкус и цвят могат да си добавят по избор, по-късно ще ти покажа и от тях, след като ни остане време да ги забъркаме. Страшно хранително е – съвършено балансирана смес от въглехидрати, протеини и мазнини с всички важни витамини в правилното съотношение. Можеш да живееш само на това нещо и вода, ако ти се наложи.

– Цели три месеца се храних само с него! – обади се гордо Енрике. Марк му хвърли многозначителен поглед и ескобарецът сгърби рамене.

Марк взе един от сребърните ножове на подноса, разряза кубчето на четири и лапна едната четвъртинка.

– Опитай! – каза той и задъвка. В последния момент се съдържа да не примляска артистично. Енрике също си взе парченце. Същото направи и Майлс, малко по-предпазливо. Поколеба се, вдигнал парчето до устните си. Другите двама го наблюдаваха напрегнато. Веждите му подкочиха нагоре и той го лапна. Възцари се напрегната тишина. Майлс съдъвка и преглътна.

Енрике, неспособен да се удържа повече, попита:

– Как ви се струва?

Майлс сви рамене.

– Ами... нищо му няма. Безвкусно е, но пък ти каза, че няма добавки. Ял съм и много по-гадни армейски порции.

– А, армейските порции – каза Енрике. – Виж, за това приложение не се бях сетил...

– На този въпрос ще се върнем по-късно – прекъсна го Марк.

– Та какво го прави толкова потенциално печелившо? – любопитно попита Майлс.

– Защото, благодарение на чудесата на съвременното биоинженерство, разходите за производство на практика са нулеви. След като клиентът си купи първоначалния запас от маслени буболечки, друго не му и трябва.

Последва кратка, но тежка тишина.

– Какво да си купи?

Марк извади малката кутийка от джоба на самото си и внимателно повдигна капачето. Енрике се напрегна в очакване.

– Това – каза Марк и приближи кутийката към брат си – е маслена буболечка.

Майлс сведе очи към вътрешността на кутийката и рязко се дръпна назад.

– Пфу! Това е най-отвратителното нещо, което съм виждал!

Голямата колкото палец маслена буболечка-работничка драпаше насам-натам с шестте си къси крачета, размахваше трескаво антените си и всячески се опитваше да избяга от кутийката. Марк нежно избута миниатюрните й щипки от ръба. Избяляокафявите й закърнели крилца потрепнаха и буболечката се сниши, провлачвайки бялото си, меко, кашкаво на вид коремче към относителната безопасност на един от

ъглите.

Майлс надникна в кутийката с израз на отвратено любопитство.

– Прилича на кръстоска между хлебарка, термит и... и гнойна пъпка.

– Трябва да признаем, че външният ѝ вид не ѝ прави особена реклама.

Енрике изглеждаше възмутен, но се въздържа да отхвърли на глас последното изказване.

– Огромната ѝ стойност се крие в ефективността ѝ – продължи Марк. Добре че не бяха показали на неподготвения Майлс цялата колония от маслени буболечки. Можеха и по-късно да стигнат до цариците, след като преведяха бъдещия си патрон през първите няколко психологически бариери. – Тези неща ядат почти всички видове органична храна с ниски енергийни стойности. Царевични стъбла, трева, водорасли, за каквото се сетиш. После, вътре в тях, органичната материя се обработва от прецизно оркестрирана смес от симбиотични бактерии във... в масленобуболечошко пресечено мляко. Кое то зелените буболечки пов... връщат обратно през устата си и складира в специални клетки в кошерите си, откъдето човек трябва просто да го събере. Суровият маслен крем...

Енрике, напълно излишно, посочи последното парченце, останало във фолиото.

– Е напълно годен за консумация още на този етап – продължи Марк по-високо, – макар че може да се овкуси или обработи допълнително. В момента работим върху технология за добавяне на специални бактерии, които ще осигурят желания вкус на маслото още докато е в коремчето на буболечките, така че да се избегне допълнителната обработка.

– Повръщано от буболечки. – каза Майлс. – Даде ми да ям повръщано от буболечки. – Вдигна ръка към устата си и побърза да си налее малко вино. Погледна маслената буболечка, после парченцето масло във фолиото и отпи голяма глътка. – Направо си се побъркал – убедено заяви той. Отпи още веднъж като грижливо и продължително плакна устата си с виното преди да преглътне.

– Като меда е – хитро обясни Марк, – само малко по-различно.

Челото на Майлс се набръчка, докато обмисляше довода му.

– Много по-различно. Чакай. Това ли има в сандъка, който донесохте – цял сандък повръщащи буболечки?

– Маслени буболечки – с мразовит тон го поправи Енрике. – Заемат съвсем малко...

– Колко... маслени буболечки?

– Двайсет царици със семействата им в най-различни стадии на развитието. Във всяко семейство има по около двеста работнички – обясни Енрике. – Пътуването им понесе много добре – храбрите ми момичета – и почти удвоиха броя си, докато бяхме на път. Работливичките ми те!

Устните на Майлс се раздвижиха, докато пресмяташе наум.

– Внесли сте осем хиляди от тези отвратителни неща в къщата ми?

– Разбирам какво те притеснява – намеси се бързо Марк, – и те уверявам, че няма да има проблеми.

– Не съм сигурен, че разбираш какво ме притеснява, но кажи с какво според теб нямало да има проблеми?

– Маслените буболечки се поддават на пълен контрол, от екологична гледна точка. Работничките са стерилни, само цариците могат да се размножават, и то посредством партеногенеза, тоест безполово, и също са стерилни, докато не бъдат обработени със специални хормони. Зрелите царици не могат дори да се движат, освен ако човекът, който се грижи за тях, сам не ги премести. Дори да се измъкне някоя работничка, тя просто ще се мотае насам-натам, докато не умре, и толкова.

Лицето на Енрике се сгърчи болезнено при тази тъжна картина.

– Бедното мъниче – промърмори той.

– Колкото по-скоро, толкова по-добре – студено заяви Майлс. – Пфу!

Енрике изгледа укорително Марк и рече с глас в ниските регистри:

– Ти обеща, че щял да ни помогне. Но и той е същият като другите. Не вижда по-далеч от носа си, води се от празни емоции, не мисли...

Марк вдигна ръка да го спре.

– Успокой се. Още не сме стигнали до основното. – После се обърна към Майлс. – Става въпрос за истински пробив. Смятаме, че Енрике може да създаде разновидност на маслените буболечки, които се хранят с местна бараярска растителност и я преобразуват в ядовита за човека храна.

Устата на Майлс се отвори, после се затвори. В очите му проблесна интерес.

– Продължавай...

– Само си представи! Всеки фермер или заселник в провинцията може да си гледа един такъв кошер с маслени буболечки, които ще си пълзят мирно и кротко наоколо и ще изядат всичката дива и вредна растителност, с която вие се борите от толкова години, горите я, подлагате я на скъпи тераформиращи процедури и така нататък. И фермерите

ще получават не само безплатна храна, а и безплатен тор. Гуаното на маслените буболечки прави чудеса с растенията – те направо го попиват и растат като полудели.

– О! – Майлс се облегна назад с блеснали очи. – Познавам един човек, който силно се интересува от торове...

Марк продължи:

– Искам да основа развойна компания тук, на Бараяр, която да пусне на пазара съществуващите маслени буболечки и едновременно с това да финансира създаването на нови разновидности. Мисля, че с научен гений като Енрике и с финансов гений като мен – „и нека не смесваме двете неща“, – ами, мисля, че няма да има какво да ни спре.

Майлс се намръщи замислено.

– А какво ви спря на Ескобар, ако мога да попитам? Защо доведе този твой гений и продукта му чак тук?

„Енрике щяха да го осъдят на десетина години затвор, ако не се бях появил аз, но по-добре да не навлизаме в подробности.“

– Просто Енрике не е имал кой да му движи финансовата част. А и бараярското приложение е истински удар, не мислиш ли?

– Стига да проработи.

– Буболечките и сега могат да преработват органична материя със земен произход. Това ще го пуснем на пазара колкото се може по-скоро и ще използваме приходите за финансиране на изследователската работа по другото приложение. Не мога да кажа кога ще стане, докато Енрике не се запознае отблизо с бараярската биохимия. Може би година или две, докато, тъ, дресираме мъничетата. – Марк разтегли устни в кратка, но лъчезарна усмивка.

– Марк... – Майлс се намръщи, вперил поглед в кутийката с буболечката, която сега стоеше затворена на масата. От вътрешността ѝ се чуваха тихи драскащи звуци. – Звучи логично, но не знам дали логиката ще може да продаде гадинките ти на средния потребител. Никой няма да яде храна, произвеждана в червата на нещо, което изглежда така. За бога, няма да ядат нещо, до което тези гадинки дори са се докоснали.

– Хората ядат мед – отбеляза Марк. – А той също идва от буболечки.

– Пчелите са... някак сладки. Имат мъх по коремчето и носят страхотни раирани униформи. Въоръжени са с жилата си като с малки мечове, което кара хората да ги уважават.

– А, разбирам... насекомският вариант на ворската класа – промърмори любезно Марк. Двамата с Майлс си размениха криви усмивки.

Енрике се обади, очевидно сащисан:

– Мислите ли, че ако сложа жила на маслените си буболечки, барарците ще ги харесват повече?

– Не! – отговориха в един глас Майлс и Марк. Енрике ги изгледа засегнато.

– Така. – Марк се изкашля. – Ето какъв е планът. Ще настаня Енрике и лабораторията му някъде веднага щом ми остане време да намеря подходящо за целта място. Не знам дали ще е по-добре да остане във Ворбар Султана, или да го преместя в Хасадар – ако потръгне, може да се открият много работни места, което ще е добре за окръга.

– Вярно е... – съгласи се Майлс, макар и малко неохотно. – Говори с Ципис.

– Така и смятам да направя. Сега вече разбираш ли защо ги смятам за златни буболечки? Може би сам ще пожелаеш да инвестираш? Не става въпрос за акционерно участие или равни дялове, просто...

– Не... на този етап ще се въздържа. Но все пак благодаря за предложението – каза Майлс предпазливо.

– Ние, въ, оценяваме факта, че ни приюти временно в къщата си и така нататък.

– Няма проблем. Или поне... – от погледа му повя хлад – надявай се да няма.

По време на неангажиращия разговор, който последва, Майлс явно си спомни, че е домакин, и им предложи да се подкрепят с ордьоврите и напитките. Енрике си избра бира и по този повод ги удостои с лекция върху историческата роля на маята в производството на човешката храна. Върна се чак до Луи Пастър, като от време на време украсяваше изложението си със странични коментари върху приликите между организмите, участващи в производството на маята, и симбиотичните бактерии на маслените буболечки. Майлс продължи да се налива с вино и си мълча през повечето време. Марк поглеждаше жадно към огромния поднос, натоварен с възхитителни ордьоври, и пресмяташе кога свършват хапчетата му за отслабване. А може би още тази вечер щеше да ги изсипе в тоалетната и да пусне водата.

Накрая Пим, който, изглежда, бе поел ролята на иконом в малобройното ергенско домакинство на Майлс, се появи да събере чиниите и чашите. Енрике огледа любопитно кафявата му униформа и попита за значението и историята на сребърните декорации по яката и маншетите му. Това съживи за кратко Майлс и той разказа на Енрике някои интересни моменти от семейната история (като любезно пропусна

съществената роля на рода в неуспешната бараярска инвазия на Ескобар преди едно поколение), както и за миналото на Дом Воркосиган и за историята на семейния герб. Ескобарецът остана дълбоко впечатлен от факта, че въпросните планини и кленово листо за пръв път са били въведени в употреба, за да се подпечатват с тях торбите с данъчните приходи на окръга. Марк доволно си отбеляза, че Енрике, изглежда, най-после е започнал да развива някакво чувство за светски обноски. Току-виж продължил в същия дух. Надеждата умира последна.

След като мина достатъчно време, по сметките на Марк, така че двамата с Майлс спокойно да могат да кажат, че са изпълнили несвойствения си и все още несръчен братски ритуал за след дълга раздяла, той спомена, че трябвало да довърши разопаковането на багажа си, и партието за добре дошъл у дома се разтури. Марк върна Енрике в новопридобитата му лаборатория, просто за да е сигурен, че ескобарецът няма да се изгуби из коридорите.

– Е – бодро каза той на учения. – Мина по-добре, отколкото очаквах.

– О, да – разсеяно отвърна Енрике. Погледът му отново се беше отнесъл, което обикновено означаваше, че пред вътрешния му взор се точат дълги вериги от навързани молекули. Добър знак. Ескобарецът явно щеше да оцелее след травматичното си трансплантиране на Бараяр. – Пък и ми хрумна една страхотна идея как да накарам брат ти да хареса моите буболечици.

– Супер – каза Марк, донякъде напосоки, и го остави с идеята му. Тръгна бързо към задното стълбище, изкачи го на бегом и хукна към стаята си и комтаблото, което го очакваше там, за да се обади на Карийн, Карийн, Карийн.

ГЛАВА 4

Иван тъкмо беше приключил с мисията си по доставянето на стотици изработени покани за императорската сватба в щаба на Операции, които по-нататък щяха да бъдат препратени извън планетата до подбрани висши офицери, когато видя Алексей Вормонкриеф, който също преминаваше през охранителните скенери във файето на сградата.

– Иване! – извика му бодряшки Алексей. – Точно ти ми трябваш! Изчакай ме.

Иван спря до автоматичните врати, като съставяше наум достоверно звучаща заповед от „тази, която ръководи парада до след сватбата“, в случай че му потрябваше претекст да се спасява. Алексей не беше най-умопомрачително отегчителният досадник във Ворбар Султана – няколко господа от по-старото поколение си оспорваха понастоящем титлата, – но определено беше достоен за техен наследник. От друга страна, Иван беше особено любопитен дали семето, което беше посял в ушите му преди няколко седмици, не е родило вече забавен плод. Алексей най-после мина през проверката и се приближи леко задъхан.

– Тъкмо ми свърши дежурството, а на теб? Да те черпя едно, какво ще кажеш? Имам една специална новина и искам пръв ти да я чуеш – избълва той и се залюля на пети.

Щом Алексей плащаше, защо не?

– Добре.

Двамата пресякоха улицата и влязоха в таверната, която офицерите от Операции смятаха за своя колективна собственост. Заведението беше нещо като институция, отворило врати само десетина минути след като Операции се беше преместил в новата си по онова време сграда, малко след войната за Претендентството. Атмосферата беше съзнателно мрачна, тихомълком обезкуражавайки всеки дамски набег в този мъжки бастион.

Седнаха на една маса в дъното. Някакъв мъж в хубав граждански костюм висеше на бара и обърна глава след тях. Иван позна в него Биърли Ворутиър. Повечето градски контета не бяха чести клиенти на офицерските барове, но Биърли никнеше, където не го сееш. Връзките му край нямаха. Той козирува насмешливо на Вормонкриеф, който настойчиво му махна да седне при тях. Иван вдигна вежда. Биърли неведнъж беше казал, че презира компанията на хора, които, както сам се изразяваше,

влизат невъоръжени в битката на умовете. Иван не можеше да си представи защо му е да търси дружбата на Вормонкриеф. Привличане на противоположностите?

– Сядай, сядай – каза Вормонкриеф на Биърли. – Аз черпя.

– В такъв случай ще седна, и още как – отвърна Биърли и се настана елегантно на стола. После кимна сърдечно на Иван, който му върна кимването, застанал нащрек. Майлс не беше тук да му служи като словесен щит. Биърли никога не се заяждаше с Иван, когато Майлс беше наблизо. Иван не беше съвсем сигурен дали това се дължи на факта, че братовчед му винаги беше крачка напред и обираше всичките лоши топки, или Биърли просто предпочиташе по-достойния съперник. А може би Майлс вървеше с крачка напред, защото беше по-достойният съперник. От друга страна, може би братовчед му гледаше на Иван като на личната си мишена и просто не искаше да го дели с друг. Семейна солидарност или просто извратено чувство за собственост у Майлс?

Набраха поръчките си на устройството в центъра на масата и Алексей вкара кредитния си чип.

– О, приеми най-искрените ми съболезнования, между другото, за смъртта на братовчед ти Пиер – каза той на Биърли. – Все забравям да го спомена, защото не носиш семейния траур. А трябва, да знаеш. В правото си си, кръвните ви линии са достатъчно близки. Определиха ли най-после причината за смъртта?

– О, да. Сърдечна недостатъчност, строполил се като дърво.

– Веднага ли е починал?

– Доколкото е възможно да се определи, да. Беше действащ граф, така че аутопсията му е била пълна. Ако не беше такъв асоциален тип, някой можеше и да открие тялото преди мозъкът да се е увредил необратимо.

– Толкова млад, на няма и петдесет. Срамота е, че почина, без да остави наследник.

– Още по-голяма срамота е, че и другите ми чичовци Ворутиър не умряха без наследници. – Биърли въздъхна. – Щях да си имам нова работа.

– Не знаех, че си хвърлил око на окръг Ворутиър, Биърли – каза Иван. – Граф Биърли? Политическа кариера?

– Опазил бог. Нямам никакво желание да се присъединя към групата дърлеши се изкопаеми в Двореца Ворхартунг, а окръгът ме отегчава до сълзи. Призрачно място. Само ако плодовитият ми братовчед Ришар не беше такъв завършен кучи син – с което не искам да обидя покойната

му майка, – бих му пожелал всичко най-хубаво в бъдещото му поприще. Ако се добере до него. За жалост, той наистина го намира за хубаво, което пък моментално лишава въпросното поприще от всякаква хубост, що се отнася до мен.

– Какво му е на Ришар? – попита безучастно Алексей. – Виждали сме се няколко пъти и ми се стори солиден човек. Политическите му възгледи са съвсем разумни.

– Няма значение, Алексей.

Алексей озадачено поклати глава.

– Биърли, нямаш ли поне малко уважение към семейството си?

Биърли махна подразбиращо се с ръка и каза:

– Аз въобще нямам семейство като хората. Вместо уважение – отвращение. С навярно едно или две изключения.

Челото на Иван се набръчка, докато той си проправяше път през лабиринта от думите на Биърли.

– Ако се добере до него? С какви пречки би могъл да се сблъска Ришар? – Ришар беше най-големият син на най-големия чичо, пълнолетен и, доколкото знаеше Иван, в добро психическо здраве. Исторически погледнато, това, че някой е кучи син, никога не се бе възприемало като основателен претекст за недопускане до Съвета на графовете, който в противен случай би бил далеч по-малоброен. Дисквалифицираха те само ако си копеле. – Да не би някой да е открил, че и Ришар е сетаганданец като бедния Рене Ворбретен?

– За жалост не. – Биърли погледна Иван и в очите му проблесна някакво странно, пресметливо пламъче. – Но лейди Дона – мисля, че ти я познаваш, Иване – внесе в Съвета официален иск за възпрепятстване само ден след смъртта на Пиер, което временно блокира утвърждаването на Ришар.

– Дочух нещо такова, но не обърнах внимание. – Иван не беше виждал лейди Дона, по-малката сестра на Пиер, на живо – а колко жива беше дамата навремето, – откакто тя се беше отгървала от третия си съпруг и се беше оттеглила в окръг Ворутиър, където пое задълженията на официална домакиня на брат си и на неофициален негов заместник в управлението на окръга. Говореше се, че нейната дума тежала повече от тази на Пиер в ежедневните управленски дела. Вече трябваше да гони четирийсетака и Иван се зачуди дали не е започнала да дебелее. Което не би я загрозило непременно. Кожа като слонова кост, къдрава черна коса до под кръста и горещи кафяви очи като въглени...

– А аз се чудех защо се бавят толкова с утвърждаването на Ришар –

каза Алексей.

Бнърли сви рамене.

– Ще видим дали лейди Дона ще успее да защити иска си, когато се върне от колонията Бета.

– Майка ми каза, че е странно, дето е заминала преди погребението – рече Иван. – Не била чувала да е имало вражда между нея и Пиер.

– Даже се разбираха доста добре, като за хора от моето семейство. Но проблемът не търпеше отлагане.

Забежката на Иван с Дона беше незабравима. По онова време той беше зелен млад офицер, а тя – с десет години по-голяма от него и временно без съпруг. Не бяха си говорили много за роднините си. Така и не й беше казал, осъзна той, как сладостните й уроци му бяха спасили задника няколко години по-късно, по време на онази ужасна дипломатическа мисия на Сетаганда, която за малко да завърши с катастрофален провал. Наистина трябваше да й се обади, когато се върнеше от колонията Бета. Ами да, тя можеше да се е депресирала от понатрупалите се годинки и да се нуждае от малко утешение...

– И на какво основание е подала иск за възпрепятстване? – попита Вормонкриеф. – И какво общо има с това колонията Бета?

– Е, това ще го разберем, когато се върне. Ще бъде изненада. Лично аз най-искрено й стискам палци. – На устните на Биърли потрепна особена усмивка.

Питиетата им пристигнаха.

– О, чудесно. – Вормонкриеф вдигна високо чашата си. – Господа, да прием за свещения брачен съюз. Изпратих Баба!

Иван замръзна с чаша на педя пред устата си.

– К'во?

– Срегнах една жена – самодоволно рече Алексей. – Всъщност мога да кажа, че срещнах жената. За което трябва да благодаря на теб, Иване. Въобще нямаше да разбере за съществуването й, ако не беше ти. Биърли също я видя – тя е напълно достойна да стане мадам Вормонкриеф, не смяташ ли, Биърли? Има страхотни връзки – племенница е на лорд ревизор Воргис. Ти откъде научи за нея, Иване?

– Аз... запознахме се у братовчед ми Майлс. Тя изработва парков проект по негова поръчка. – „Как успя Алексей да стигне толкова далеч за толкова кратко време?“

– Не знаех, че лорд Воркосиган се интересува от озеленяване. Свят широк, хора всякакви. Както и да е, успех да се добера да името и адреса на баща й, докато водехме онзи светски разговор за фамилиите

дървета. Южния континент. Наложил се да купя на Бабата билет за отиване и връщане, но затова пък тя е една от най-опитните сватовници – не че са останали много – във Ворбар Султана. Винаги наемай най-добрите, така казвам аз.

– Мадам Ворсоасон е приела предложението ти? – рече стъписан Иван. „Въобщо не съм искал да се стига до това...“

– Е, смятам, че ще приеме. Когато ѝ препратят офертата. Вече почти никой не използва старата официална традиция. Надявам се да го възприеме като романтична изненада. Направо ще се разтопи. – Зад самодоволството му прозираше известна тревога, която той успокои с голяма глътка бира. Биърли Ворутиър отпи от виното си, като заедно с него преглътна и думите, напирани на езика му, каквито и да бяха те.

– Смяташ, че ще приеме? – предпазливо попита Иван.

– За жена в нейното положение не виждам защо да не приеме. Така пак ще си има собствен дом, както навярно е свикнала, а как иначе ще се сдобие с такъв? Тя е истински вор и със сигурност ще оцени деликатността ми. Освен това така ще подлеля вода на майор Замори.

Значи засега не беше приела. Още имаше надежда. Това тук не беше празнуване, а нервно бърбене, нуждаещо се от алкохолен седатив. Добра идея – Иван на свой ред отпи жадно от чашата си. „Чакай малко...“

– Замори? Не съм казвал на Замори за вдовицата.

Иван се беше спрял на Вормонкриеф след грижливо обмисляне, понеже кандидатурата му в най-голяма степен обещаваше достоверна заплаха, която да постресне Майлс, без на практика да поставя ухажването му в реална опасност. По отношение на статута, един вор от средна ръка, който дори не притежава лордска титла, не можеше да се състезава с графски наследник и имперски ревизор. Физически... хм. Може би не беше обърнал достатъчно внимание на този аспект. Вормонкриеф изглеждаше доста добре. Окажеше ли се мадам Ворсоасон извън обхвата на Майлсовото силово поле от интензивен чар, сравнението можеше да се окаже... твърде неприятно. Но Вормонкриеф беше глупак – нямаше начин тя да го предпочете... „А колко женени глупаци познаваш? Все някой ги е предпочел. Това едва ли е голяма пречка.“ Замори обаче... Замори беше сериозен човек и определено не беше глупак.

– Боя се, че го чу от мен, макар и неволно. – Вормонкриеф вдигна рамене. – Няма значение. Той не е вор. В очите на семейството ѝ това ми дава предимство, което Замори не може да стопи. Преди е била женена за вор, в края на краищата. А и сигурно съзнава, че сама жена не

може да отгледа сина си като хората. Ще бъде финансово бреме, вярно, но ако тропна по масата, все ще я убедя някак да го изстреля в истинско ворско училище скоро след сватбата, така мисля. Там ще го направят мъж и ще му избият глезотиите от главата преди да са му станали навик.

Бяха изпили бирата си и Иван поръча по още едно. Вормонкриеф отиде до тоалетната.

Иван загриза кокалчетата на ръката си и погледна Биърли.

– Проблеми ли имаш, Иване? – небрежно се осведоми Биърли.

– Братовчед ми Майлс ухажва мадам Ворсоасон. Предупреди ме да я оставя на мира, иначе щял да ме направи основна мишена на остроумието си.

Веждите на Биърли подскочиха нагоре.

– Значи ще ти бъде забавно да наблюдаваш как унищожава Вормонкриеф. Или по-скоро ще ти допадне обратният вариант?

– Направо ще ме изкорми, ако разбере, че аз съм пуснал Вормонкриеф по дирите на вдовицата. И Замори! Божке, лошо ми се пише.

Биърли се усмихна бегло с единия край на устата си.

– Стига, стига. Нали бях там. Вормонкриеф я отегчи до сълзи.

– Да, но... може би положението ѝ е такова, че... Може би е склонна да приеме първия билет, който обещава да я измъкне от него... чакай, ти? Ти пък как си се озовал там?

– Алексей... много приказва. Има такъв навик.

– Не знаех, че си търсиш съпруга.

– Не си търся. Не се паникьосвай. Нито възнамерявам да тропосам някой Баба – боже, какъв анахронизъм само – на бедната жена. Все пак нека да отбележа, че аз не я отегчих. Дори ми се стори, че успях да я заинтригувам донякъде. Не е лошо като за първо разузнаване на терена. Може и за в бъдеще да взимам Вормонкриеф със себе си, когато реша да опипам почвата пред някоя дама – като един вид ползотворен контраст. – Биърли вдигна глава да се увери, че обектът на анализа им не се връща, после се наведе напред и сниши поверително глас. Но не продължи по темата, нито по същество, нито като повод да упражни остроумието си. Вместо това прошепна: – Знаеш ли, мисля, че лейди Дона много би се радвала, ако я подкрепиш в предстоящото дело. Би могъл много да ѝ помогнеш. Например да прошепнеш това-онова в ушето на твоя лорд ревизор – нисичък, вярно, на затова пък изненадващо убедителен в новата си роля, направо останах впечатлен – на лейди Алис, на самия Грегор дори. Всичките сте все важни особи.

– Те са важни особи. Аз не съм. – Защо, по дяволите, Биърли му се

подмазваше? На него? Сигурно искаше нещо, при това го искаше много.

– Какво ще кажеш да се срещнеш с лейди Дона, когато се върне?

– О? – Иван примигна. – Това да, с удоволствие. Но... – Той премисли положението. – Не съм съвсем сигурен какво се надява да постигне. Дори да осуети утвърждаването на Ришар, графската титла и окръгът ще отидат при някой от неговите синове или по-малки братя. Освен ако не си замислил масово убийство на следващата ви семейна среща, което предполага по-голямо усилие, отколкото бих очаквал от теб, не виждам какво печелиш от всичко това.

Биърли се усмихна едва-едва.

– Вече ти казах, че не се интересувам от графството. Поговори с Дона. Тя ще ти обясни всичко.

– Ами... добре. Желая й късмет, все пак.

Биърли се отпусна назад.

– Добре.

Вормонкриеф се върна и поде на нова сметка несвързаното си бърборене относно ворската си сватовническа тактика, докато се наливаше с втората си бира. Иван безуспешно се опита да смени темата. Биърли се измъкна точно преди да дойде негов ред да поръча пиене. Иван се извини с имперските си задължения, без да уточнява в какво се състоят те, и най-после избяга.

За известно време не трябваше да се мярка пред очите на Майлс, но как? Не можеше да подаде молба за преместване в някое забутано посолство преди да е минала проклетата сватба. А тогава щеше да е твърде късно. Дезертърството също беше възможност, мрачно си помисли той – можеше да си опита късмета в Кшартианския чуждестранен легион. Не, при всичките галактически връзки на Майлс нямаше и едно ъгълче във възлената връзка, колкото и да е забутано то, което да го спаси от гнева на братовчед му. И от жилото на остроумието му. Налагаше се да разчита на късмета си, което при Вормонкриеф беше равнозначно да заложил на отегчителната му природа, а при Замори... какво – отвлечане? Убийство? Може би ако го запознае с други жени? А, да! Не с лейди Дона обаче. Нея Иван възнамеряваше да запази за себе си.

Лейди Дона. Виж, тя не беше провинциална пубертетка. Всеки съпруг, осмелил се да повиши глас в нейно присъствие, рискуваше тежка телесна повреда. Елегантна, изтънчена, уверена... жена, която знае какво иска и как да си го поиска. Жена от неговата собствена класа, която познаваше правилата на играта. Малко по-възрастна от него, да, но пък при продължителността на живота, която се увеличаваше с такива

темпове напоследък, какво от това? Само погледнете бетанците – бетанската баба на Майлс, която сигурно отдавна беше чукинала деветдесетте, си била хванала осемдесетгодишно гадже, моля ви се. Защо не се беше сетил по-рано за Дона?

Дона. Дона, Дона, Дона. Хм. Тази среща не би я пропуснал за нищо на света.

* * *

– Поканих я да изчака във вестибюла пред библиотеката, милорд – долетя до ушите на Кариин познатото боботене на Пим. – Ще искате ли да ви донеса нещо?

– Не. Благодаря – чу се по-тихият глас на лорд Марк откъм централния коридор. – Нищо не носи. Това е всичко, благодаря.

Стъпките на Марк изкънтяха по каменните плочи – три бързи крачки, две подскачания, леко колебание, после по-премерени стъпки, които го доведоха до портала на вестибюла. „Подскоци? Марк?“ Кариин скочи, когато той се показа иззад ъгъла. О, Боже, не бе възможно да загуби толкова килограми за толкова малко време и това да не се отрази на здравето му – вместо познатата й, малко прекалено закръглена, но затова пък стабилна снага, сега той беше провиснал отвсякъде, съвсем различен, с изключение на широката му усмивка и блесналите очи...

– А! Стой там и не мърдай! – нареди й той, грабна една табуретка, сложи я пред краката й, качи се на нея и я прегърна. Тя също го прегърна и за известно време разговорът беше отложен в полза на трескавите целувки – давани, връщани и така по няколко пъти.

Той спря да си поеме дъх, колкото да попита:

– Как дойде дотук? – След което през следващата минута не й даде възможност да отговори.

– Пеша – каза тя задъхано.

– Пеша? Сигурно има километър и половина!

Кариин сложи ръце на раменете му и се дръпна малко назад, колкото да огледа лицето му. Беше прекалено блед, констатира неодобрително тя, почти сивкав. Още по-лошо, погребаната му прилика с Майлс изплуваше на повърхността заедно с костите – наблюдение, което би го ужасило, както тя много добре знаеше. Така че го запази за себе си.

– И какво от това? Баща ми е идвал пеша дотук всеки божи ден, с бастуна си и така нататък, когато е бил секретар на лорд регента.

– Ако се беше обадила, щях да пратя Пим с колата – по дяволите, сам щях да дойда. Майлс ми позволи да използвам скутера му винаги

когато ми потрябва.

– Въздушен скутер? За шест пресечки? – извика възмутено тя между поредните две целувки. – В хубава пролетна сутрин като тази?

– Ами, тук нямат подвижни тротоари... ммм... О, това беше хубаво... – Завря нос в ухото ѝ, вдъхна аромата на немирните къдрици, които си мряха да го гъделичкат, и очерта спирална линия от звучни целувки от ухото ѝ чак до ключицата. Тя го прегърна здраво. Целувките сякаш прегаряха кожата ѝ като миниатюрни огнени стъпки. – Липсваше ми, липсваше ми, липсваше ми...

– И ти и ти и ти и ти ми липсваше. – Макар че можеха да пътуват заедно, ако не беше настоял да се отбие на Ескобар.

– Разходката поне те е затоплила... може да се качим в стаята ми и да съблечеш всичките тези сгорещени дрехи... може ли Сръдльо да си поиграе малко, а?

– Тук? В Дом Воркосиган? При всичките гвардейци, дето се мотаят наоколо?

– Нали тук живея? Засега. Освен това гвардейците са само трима, от които единият спи през деня. – Челото му се сбърчи загрижено. – У вас? – попита той с крехка надежда.

– Още по-лошо. Къщата гъмжи от родители. И сестри. Сестри клюкарки.

– Да си наемем стая някъде? – предложи той след миг на смутено мълчание.

Тя поклати глава и затърси обяснение за обърканите си чувства, които сама не разбираше.

– Може да вземем скутера на Майлс...

Последното я накара да се изкиска въпреки всичко.

– Много е тясно. Дори ако и двамата се нагълтаме с гадните ти хапчета.

– Да, не знам къде му е бил акълът, когато е купувал това нещо. Трябвало е да вземе просторна въздушна кола с широки и удобни тапицирани седалки. Които могат да се разтягат. Като онази огромна наземна кола, която им е останала от времето на Регентството... хей! Може да се сврем в задното купе, да затъмним купола...

Карийн поклати безпомощно глава.

– Където и да е на Бараяр?

– Точно в това е проблемът – каза тя. – Бараяр.

– А в орбита? – Той посочи обнадеждено към небето.

Карийн се засмя горчиво.

– Не знам, не знам...

– Карийн, какво има? – Сега вече наистина изглеждаше притеснен. – Да не би аз да съм направил нещо? Да съм казал нещо? Какво съм... да не би още да се сърдиш заради лекарствата? Съжалявам. Съжалявам. Ще ги спра. Ще... ще напълнея отново. Каквото кажеш.

– Не е това. – Тя отстъпи половин крачка назад, макар че никой от двамата не пусна ръцете на другия. Карийн килна глава встрани. – Маркар да не разбирам защо когато човек отслабне, изглежда с половин глава по-нисък. Странна оптическа илюзия. Защо масата се отразява на ръста, физиологично имам предвид? Както и да е. Причината не е в теб. В мен е.

Той стисна силно ръцете й и я зяпна сащисан.

– Не разбирам.

– Мислих за това през десетте дни, докато те чаках да пристигнеш. За теб, за нас, за мен. През последната седмица се чувствам все по-странно и по-странно. Докато бяхме на Бета, изглеждаше толкова нормално, толкова логично. Открито, официално, одобрено. Тук... не събрах сили да кажа на родителите си за нас. Опитах се. Дори на сестрите си не можах да кажа. Ако се бяхме прибрали заедно, може би нямаше да изгубя смелост, но... но я изгубих и толкова.

– Да не си... да не би да мислиш за онази бараярска народна приказка, в която главата на любовника се озовала в тавата с босилек, когато роднините на момичето го хванали?

– Тава с босилек? Не!

– Аз си мислех за нея обаче... Подозирам, че сестрите ти биха могли да го направят, ако се съюзят. Да ми връчат собствената ми глава, тоест. А знам, че и майка ти би могла – нали тя ви е отгледала всичките.

– Как ми се иска леля Корделия да беше тук! – Чакай, това май не беше най-подходящата реплика, както се развиваше разговорът. Тави с босилек, мили боже! Марк така го блъскаше параноята... твърде много. Няма значение. – Не за теб мислех, въобще.

– О. – Гласът му прозвуча безучастно.

– Не това исках да кажа! Мислех за теб ден и нощ. За нас. Но се чувствам толкова неспокойна, откакто се върнах. Сякаш с кожата си усещам как се нагъвам обратно на старото си място в бараярската културна матрица. Усещам го, но не мога да го спра. Ужасно е.

– Защитна окраска? – От тона му личеше, че може да разбере желанието да се скриеш. Пръстите му зашариха по ключицата й и пропъзляха нагоре по шията. Умееше да разтрива, а един масаж би й дошъл така

добре в момента... Толкова усилия беше положил, докато се научи да докосва и да бъде докосван, докато се пребори с паниката, с инстинкта да се отдръпне и с пристъпите на задушаване. Дъхът му се учести.

– Нещо такова. Но мразя тайните и лъжите.

– Не можеш ли просто... да кажеш на семейството си?

– Опитах се. И не можах. Би ли могъл ти да им кажеш?

Марк направо се вцепени.

– Искаш аз да... Това със сигурност ще ми осигури босилека.

– Не, не, чисто хипотетично.

– Бих могъл да кажа на моята майка.

– И аз бих могла да кажа на твоята майка. Тя е от Бета. От друг свят, от другия свят, онзи, където всичко беше наред. С моята майка не мога да говоря. А преди ми беше толкова лесно. – Осъзна, че тялото ѝ трепери, мъничко. Марк също го усещаше, през ръцете ѝ – разбра го по изряза на лицето му, когато вдигна глава към нея.

– Не разбирам как изглежда толкова нормално там и толкова нередно тук – каза Карийн. – Би трябвало да не е нередно тук. Или да не е редно там. Съвсем се оплетох.

– В това няма никакъв смисъл. Тук или там, каква е разликата?

– Щом няма разлика, тогава защо си направи целия този труд да отслабнеш преди отново да стъпиш на Бараяр?

Той отвори уста, после я затвори. Най-после каза:

– Добре де. Става въпрос само за два месеца. Мога да преживея два месеца.

– По-лошо е. О, Марк! Няма да мога да се върна на Бета.

– Какво? Защо да не можеш? Бяхме планирали... ти беше планирала... да не би родителите ти да дозират нещо за нас? Забраниха ли ти?

– Не е това. Поне не мисля, че е. Заради парите е. Или по-скоро заради липсата им. И миналата година нямаше да мога да замина, ако не беше стипендията на графинята. Мама и татко казват, че нямат възможност, а аз не знам как да изкарам толкова пари за два месеца. – После прехапа устни в пристъп на подновена решителност. – Но смятам да измисля нещо.

– Но ако не можеш да... аз още не съм приключил с нещата си на Бета – жално изрече той. – Имам да уча още една година, толкова ще продължи и терапията ми.

„Или повече.“

– Но смяташ да се върнеш на Бараяр след това, нали?

– Да. Но цяла година разделени... – Той я стисна по-здраво, сякаш

разни гневни родители се спускаха отгоре им да я откъснат от него още тук и сега.

Целуна ръцете ѝ.

– Няма нужда да се паникьосваме – обърна се сериозно той към кокачетата ѝ. – Имаме цели два месеца да измислим нещо. Всичко може да се случи дотогава. – вдигна глава и ѝ отправи подобие на нормална усмивка. – Както и да е, радвам се, че си тук. Непременно трябва видиш моите маслени буболечки.

– Какво да видя?

– Защо всички се затрудняват толкова с това име? Мислех, че е съвсем простичко. Маслени буболечки. А ако не бях отишъл на Ескобар, въобще нямаше и да разбере за тях, така че с един удар уцелих два заека. Лили Дърона ми каза за тях, или по-скоро за Енрике, който си имаше известни неприятности. Гениален биохимик, но нищо не разбира от финанси. Платих му гаранцията и му помогнах да спаси експерименталните си кошери от слабоумните кредитори, които ги бяха конфискували. Щеше да си умреш от смях, ако ни беше видяла как за малко не оплескахме нещата при набега в лабораторията му. Хайде, ела да ги видиш.

Докато я теглеше за ръката през огромната къща, Карийн озадачено попита;

– Набег? На Ескобар?

– Може би набег не е най-точната дума. Мина съвсем безкръвно, слава Богу. Обир с взлом, може би. Наложил се да изтупам от прахта някои от предишните си умения, ако щеш вярвай.

– Не звучи много... законно.

– Да, но затова пък моралното право беше на наша страна. Буболечките си бяха на Енрике – той ги е създал, в края на краищата. И си ги обича като домашни любимци. Плака, когато умря една от любимите му царици. Беше много трогателно, по някакъв странен начин. Ако точно в онзи момент не ми се искаше да му извия врата, сигурно щях да се развълнувам до дъното на душата си.

Карийн тъкмо започваше да се пита дали проклетите лекарства за отслабване нямат никакви странични ефекти върху психиката, за които Марк не ѝ беше казал, когато стигнаха до едно помещение, всъщност едно от пералните помещения в сутерена, сети се тя след кратък размисъл. Не беше стъпвала в тази част от къщата, откакто със сестрите ѝ бяха играли на криеница като деца. Прозорците, разположени високо в каменните стени, пропускаха по някой и друг лъч слънчева светлина. Някакъв дългурест човек с тъмна коса – не изглеждаше на повече от

двайсет и няколко години, се мотаеше отнесено сред натрупани безразборно кутии в различни стадии на разопаковане.

– А, Марк – каза той. – Трябват ми повече рафтове. И маси. И осветление. И повече топлина. Момичетата са се разкиснали. Ти ми обеща.

– Може да проверите какво има в таванските помещения преди да хукнете да купувате ново оборудване – практично ги посъветва Карийн.

– О, добра идея. Карийн, това е доктор Енрике Боргос от Ескобар. Енрике, това е моята... една моя приятелка, Карийн Куделка. Най-добрата ми приятелка. – Марк стискаше здраво и собственически ръката ѝ, докато казваше това. Но Енрике само ѝ кимна разсеяно.

Марк пристъпи към един широк покрит метален поднос, закрепен не особено стабилно върху сандъка отдолу, и каза през рамо на Карийн:

– Не гледай, докато не ти кажа.

Спомен от премеждията ѝ като най-малката от четири сестри се раздвижи в главата на Карийн: „Отвори уста, затвори очи и ще получиш една голяма изненада...“ Като разумна жена, тя пропусна инструкцията му покрай ушите си и се приближи да види какво прави.

Марк вдигна похлупака на подноса – отдолу се разкри гърчеща се маса от кафяво-бели гадинки, които бръмчаха тихо и пълпеха една върху друга. Очите ѝ различаха потресено детайлите – инсектоиди, големи, много крака и размахани пипала...

Марк пхна ръка в гъмжилото и от устата на Карийн се изплъзна едно „Пфу!“, преди да е успяла да го преглътне.

– Няма нищо. Не хапят и не жият – увери я ухилено той. – Ето, вида ли? Карийн, запознай се с маслената буболечка. Буболечко, това е Карийн.

Той протегна ръка – в дланта му се мъдреше една от гадинките, голяма колкото палеца ѝ.

„Той наистина ли очаква да пипна това нещо?“ Е, нали беше минала през бетанско сексуално обучение, в края на краищата. Какво толкова? Разкъсвана между любопитство и отвращение, тя протегна ръка и Марк прехвърли буболечката върху дланта ѝ.

Малките крачка на насекомото я погъделичкаха и Карийн се изкиска нервно. Не помнеше да е виждала по-грозно живо същество през живота си. Макар че част от нещата, на които беше правила дисекция в курса си по ксенозоология миналата година, можеха да минат и за погядни – но пък преди да ги спиртосат, сигурно бяха изглеждали по-добре. Буболечките не миришеха лошо всъщност. На зелено някак, като

окошено сено. Ако някой се нуждаеше от баня, това беше по-скоро създателят им.

Марк се впусна да обяснява как буболечките преработвали органичната материя в отвратителните си на вид коремчета и лекцията му беше допълнително усложнена от педантичните технически корекции относно биохимичните подробности, които новият му приятел Енрике вмъкваше при всеки удобен случай. От биологична гледна точка изглеждаше разумно, доколкото можеше да прецени Карийн.

Енрике откъсна листенце от цвета на една бледочервена роза, която лежеше с още дузина други в една кутия. Кутията, която също се крепеше на магия върху купчина сандъци, беше с марката на една от водещите цветарски фирми във Ворбар Султана. Енрике сложи листото в дланта ѝ до буболечката, буболечката го стисна с предните си щипки и загриза крайчето му. Той се усмихна с обич на насекомото.

– А, още нещо, Марк – добави той, – на момичетата ще им трябва още храна, колкото се може по-скоро. Тези ги взех сутринта, но до довечера ще свършат. – Той махна към луксозната кутия.

Марк, който беше зает да наблюдава изражението на Карийн, която на свой ред зяпаше буболечката в ръката си, изглежда, чак сега забеляза розите.

– Откъде взе тези цветя? Чакай малко, купил си рози за буболечешки фураж?

– Попитах брат ти откъде да взема нещо ботаническо със земен произход, което да се хареса на момичетата. Той ми даде един номер и ми каза да се обадя и да поръчам. Кой е Иван? Но се оказа ужасно скъпо. Боя се, че ще се наложи да преосмислим бюджета си.

Марк се усмихна едва-едва и изглежда, преброи до пет преди да отговори:

– Разбирам. Малко недоразумение. Иван е наш братовчед. Боя се, че все някога ще ти се наложи да се запознаеш с него. Има други ботанически работи със земен произход, които са значително по-евтини. Може да си набереш от тях вълн... не, по-добре да не те пращам сам... – Впери в Енрике поглед, наситен с дълбоко противоречиви емоции, почти като онези, които се четяха по лицето на Карийн, докато зяпаше буболечката в ръката си. Която вече беше преполовила розовото листенце.

– О, освен това трябва да ми намериш помощник за лабораторията в най-скоро време – добави Енрике, – така че да мога да се посветя изцяло на новите си изследвания. И да ми осигуриш достъп до всичко, което хората тук знаят за местната биохимия. Не бива да губим ценно време,

преоткривайки колелото, нали се сещаш.

– Мисля, че брат ми има някакви връзки в университета на Ворбар Султана. И в Имперската академия на науките. Убеден съм, че ще може да ти осигури достъп до всичко, което не е свързано с имперската сигурност. – Марк засмука устната си, свъсил вежди в типичната за Майлс гримаса на трескава умствена дейност. – Карийн... ти не каза ли, че си търсиш работа?

– Да...

– Какво ще кажеш за работата на лабораторен помощник? Нали на Бета изкара два курса по биология?

– Бетанско образование? – наостри уши Енрике. – Някой с бетанско образование в това затънтено място?

– Само два въвеждащи курса – побърза да обясни Карийн. – А на Бараяр има много хора с галактическо образование в най-различни области на науката. – „Той какво си мисли, че още сме във времето на Изолацията?“

– Все е нещо като за начало – отсъди Енрике одобрително. – Аз обаче тъкмо се канех да те попитам, Марк, дали имаме достатъчно пари да наемаме човек на този етап?

– Хм – беше единственото, което каза Марк в отговор.

– Какво, да не си свършил парите? – обърна се невярващо към него Карийн. – Какво си правил на Ескобар?

– Не съм ги свършил. Просто за момента са вложени в множество неликвидни активи, а и изхарчих доста повече от предвиденото. Касае се за временен проблем с паричния поток, който се надявам скоро да разреша. Но трябва да си призная, че си отдъхнах, когато Майлс се съгласи да настаня Енрике и проекта му тук за известно време.

– Може пак да опитаме с продажба на акции – предложи Енрике. – Така направих преди – обясни той на Карийн.

Марк примижа.

– Не мисля. Вече ти обясних за покритието, нали?

– Но хората наистина използват този начин да наберат рисков капитал – отбеляза Карийн.

– Но обикновено не пускат на борсата акции, чиято равностойност покрива петстотин и осемдесет процента от реалните активи на компанията им – каза Марк.

– О!

– Щях да се разплатя – отхвърли с възмущение обвинението Енрике. – Бях толкова близо до големия пробив, че не можех да спра точно

тогава!

– Ъъ... извини ни за момент, Енрике. – Марк изведе Кариин в коридора и затвори плътно вратата. После се обърна към нея. – Той няма нужда от помощник. Има нужда от майка. Боже, Кариин, нямаш представа колко ще ми помогнеш, ако му стегнеш малко юздите. На теб спокойно бих могъл да поверя кредитните чипове, би могла да водиш счетоводството, да му следиш джобните пари, да го държиш далеч от тъмните улички, да не му позволяваш да бере цветята пред Императорския дворец или да се дърли с охраната от ИмпСи, или каквито там самоубийствени неща му дойдат наум. Работата е там, че, хм... Какво ще кажеш да ти дам акции като допълнителна гаранция срещу заплатата ти, поне на първо време? Така няма да имаш много пари в брой, знам, но пък нали каза, че искаш да спестяваш...

Тя погледна нерешително към маслената буболечка, която все така гъделичкаше дланта ѝ, довършвайки последните остатъци от розовото листенце.

– Наистина ли можеш да ми дадеш акции? Акции от какво? Ако... ако нещата не потръгнат така, както се надяваш, няма да имам нищо друго, на което да разчитам.

– Ще потръгнат – настойчиво я увери той. – Ще се погрижа да потръгнат. Притежавам петдесет и един процента от проекта. Ципис ми помага да се регистрираме официално като изследователска и развойна компания със седалище в Хасадар.

Искаше от нея да заложи общото им бъдеще върху неочаквания му интерес към биоиндустрията, а тя дори не беше сигурна дали Марк е напълно с ума си.

– А какво мисли твоята Черна банда за всичко това?

– Не е по тяхната част.

Е, това звучеше успокоително. Явно беше дело на доминиращата му личност, тази на лорд Марк, и беше за доброто на цялостната му същност, а не интрига на някоя от подличностите му, обслужваща единствено собствените ѝ егоистични нужди.

– Наистина ли мислиш, че този Енрике е чак такъв гений? Марк, отначалото си помислих, че вонята в лабораторията идва от буболечките, но не миришат те, а той. Кога се е къпал за последен път?

– Сигурно е забравил да го направи. Спокойно можеш да му напомняш. Няма да се засегне. Всъщност приеми го като част от работата си. Карай го да се мие и да яде, поеми контрола над кредитния му чип, заеми се с реда в лабораторията, карай го да се оглежда и в двете посоки,

преди да пресече улицата. Освен това така ще имаш извинение да идваш тук всеки ден.

Погледнато от този ъгъл... а и Марк пак я гледаше с едно от онези свои изражения на сритано кученце. По свой особен начин Марк го биваше почти колкото Майлс, решише ли да придума човек да направи нещо, за което въпросният човек подозира, че по-късно ще съжалява дълбоко. Явно беше заразно и се предаваше в семейството.

– Ами... – Тихичка бръмлива оригния привлече погледа ѝ надолу. – О не, Марк! На твоята буболечка ѝ е лошо. – Няколко милиметра гъста бяла течност се точеше от устата на буболечката върху дланта ѝ.

– Какво? – Марк пристъпи разтревожено напред. – По какво съдиш?

– По това, че повръща. Пфу! Да не би да е скокова болест? От нея някои хора повръщат дни наред. – Тя се огледа трескаво за място, където да остави буболечката, преди да е избухнала или нещо друго. А може би следващият симптом на буболечешката скокова болест беше буболечешка диария?

– О, нищо ѝ няма. Това е нормално. Така произвежда буболечешкото си масло. Браво, малката – похвали той буболечката. Или поне Карийн се надяваше, че се обръща към буболечката.

Карийн хвана решително ръката му и изтръска в шепата му лепкавото същество. После отри ръка в ризата му.

– Буболечката си е твоя. Дръж си я.

– Не искаш ли да стане наша? – предложи той. – Моля те...

Повръщаното всъщност не миришеше лошо. Даже миришеше по-скоро на рози, на рози и сладолед. Все пак Карийн прецени, че импулсът да обlige лепкавото нещо от дланта си е съвсем устоим. Марк обаче... не беше толкова устоим.

– О, добре де. – „Представа си нямам как успява да ме убеди за неща като това.“ – Договорихме се.

ГЛАВА 5

Гвардеец Пим въведе Екатерин във величественото централно преддверие. Тя със закъснение се зачуди дали не е трябвало да мине през служебния вход, но при обиколката им отпреди две седмици Воркосиган не ѝ беше показал къде е. Пим ѝ се усмихваше с обичайното си дружеско чувство, така че може и да не беше сбъркала.

– Мадам Ворсоасон. Добре дошли, добре дошли. Какво мога да направя за вас?

– Трябва да говоря по един въпрос с лорд Воркосиган. Не е нещо важно, но си помислих, че ако е тук и не е зает...

– Ако не се лъжа, той още е горе, мадам. Ако бъдете така добра да изчакате в библиотеката, веднага ще го доведе.

– Знам пътя, благодаря – побърза да каже тя, предугаждайки желанието му да я ескортира до библиотеката. – О, чакайте... ако още спи, моля не го... – Но Пим вече се качваше по стълбите.

Тя поклати глава и тръгна към библиотеката. Гвардейците на Воркосиган изглеждаха впечатляващо ентусиазирани, енергични и привързани към господаря си, трябваше да го признае. И удивително сърдечни към посетителите.

Зачуди се дали в библиотеката се пазят някои от онези прекрасни стари ръчно илюстрирани книги за билките, печатани в периода на Изолацията, и дали не би могла да вземе... тя се закова на място. В стаята имаше някой – един нисък дебел тъмнокош млад мъж седеше пред комтабло, което изглеждаше съвсем не на място сред приказните антики. Над видплочата се въртеше серия от цветни диаграми. Той вдигна поглед при звука от стъпките ѝ по паркета.

Екатерин се ококори. „При ръст като моя – беше се оплакал лорд Воркосиган – ефектът е направо страховит.“ Но страховита беше не толкова прекомерната мека плът, а приликата с... каква дума използваша при клонингите, с първообраза му, – която беше наполовина погребана под... защо първото определение, дошло ѝ наум, беше „бариера от плът“? Очите му бяха със същия наситен сив цвят като на Майлс... като на лорд Воркосиган, но изражението им беше съдържано и някак нащрек. Носеше черни панталони и черна риза, а шкембето му стърчеше от разкопчано елече в селски стил, чийто зелен цвят беше отстъпка пред пролетното време навън, макар зеленото да беше толкова тъмно, че почти

се сливаше с черното.

– О, вие трябва да сте лорд Марк. Съжалявам – реагира спонтанно тя на бдителността в погледа му.

Той се облегна назад и вдигна пръст към устните си – жест, типичен за лорд Воркосиган – но после го спусна към двойната си брадичка и я стисна между палеца и показалеца си в демонстративна вариация на оригинала, която явно си беше лично негова.

– Аз, от друга страна, не съжалявам, дори напротив.

Екатерин се изчерви смутено.

– Нямах предвид... не исках да се натрапвам.

Веждите му литнаха нагоре.

– Вие знаете кой съм аз, нещо, което, за съжаление, не мога да кажа за себе си по отношение на вас, милейди. – Гласът му много приличаше на братовия му, може би беше съвсем мъничко по-плътен. Акцентът му беше странна смесица – нито изцяло бараярски, нито изцяло галактически.

– Не „милейди“, просто „мадам“. Екатеринбург Ворсоасон. Извинете. Аз съм... работя за брат ви като парков консултант. Дойдох да го попитам какво иска да направим с клена, който ще отсечем. Органична тор, дърва за огрев... – Тя махна към незапалената камина от бял мрамор. – Или просто да го продам за дървен материал.

– Клен значи. Това трябва да е някой вид със земен произход, нали?

– Ами да.

– Аз ще взема каквото не му трябва на него.

– Къде... бихте искали да го доставим?

– В гаража. Там ще е подръка.

Тя си представи купчината клони в средата на безупречния гараж на Пим.

– Дървото е доста голямо.

– Още по-добре.

– Вие занимавате ли се с градинарство... лорд Марк?

– Ни най-малко.

Определено несвързаният им разговор бе прекъснат от тежки стъпки, последвани от гвардеец Пим, който подаде глава през вратата и обяви:

– Милордът ще слезе след няколко минутки, мадам Ворсоасон. Каза да ви помоля да не си тръгвате. – После добави с поверителен тон: – Снощи имаше пристъп, така че тази сутрин се справя малко по-бавно от обичайното.

– О, боже! И го мъчи такова главоболие след това. Не бива да го притеснявам преди да си е изпил болкоуспокояващите и кафето. – Тя се обърна към вратата.

– Не, не! Седнете, мадам, седнете, моля ви. Милорд много ще ми се разсърди, ако не изпълня нареждането му. – Пим, усмихнат притеснено, я подкара настойчиво към един стол. Екатерина неохотно седна. – Точно така. Добре. Не мърдайте. – Задържа поглед върху нея за още няколко секунди, сякаш да се увери, че няма да хукне към вратата, после излезе. Лорд Марк го проследи с поглед.

Не беше предполагала, че лорд Воркосиган е от онези стари вори, които замерят прислугата си с ботуши при всяко опущение, но Пим наистина изглеждаше притеснен, така че кой знае? Огледа се и установи, че лорд Марк се е облегал назад, допрял е пръстите на двете си ръце и я наблюдава любопитно.

– Пристъпи... – повтори подканящо той.

Тя го зяпна на свой ред, без да има и най-малка представа за какво я пита.

– От тях има ужасен махмурлук на следващия ден, нали знаете.

– Бях разбрал, че са го излекували. Не е ли така?

– Излекували? Не, поне ако съдя от пристъпа, на който пристъпах.

Но можел да ги контролира, според думите му.

Очите му се присвиха.

– И, въ... къде наблюдавахте въпросното представление?

– Пристъпа ли? Но пода на гостната ми, ако трябва да бъдем точни.

В стария ми апартамент на Комар – почувства се длъжна да обясни тя при погледа, който ѝ хвърли лорд Марк. – Запознахме се, докато той работеше по последния си случай там.

– Явно. – Огледа я от главата до петите, като задържа очи на вдовишкото ѝ облекло. Какъв ли... разбор ѝ правеше?

– Има едно малко устройство като слушалки, което са му направили лекарите и което отключва като спусък пристъпите по негов избор. – Зачуди се дали снощният е бил предизвикан, или пак е изчакал твърде дълго и е трябвало да изтърпи по-тежкия, спонтанен вариант. Твърдеше, че си е взел поука, но...

– Пропуснал е да ме уведоми за всичките тези подробности, кой знае защо – промърмори лорд Марк. Една странно лишена от веселие усмивка прекоси лицето му и изчезна също толкова бързо. – А обясни ли ви как се е добил с пристъпите?

Вниманието, с което я следеше, ставаше все по-настойчиво.

Екатерин затърси трескаво правилното равновесие между истината и дискретността.

– Страничен ефект при криосъживяване, така ми каза. Веднъж видях белезите от иглената граната по гърдите му. Има късмет, че е жив.

– Хм. А дали е споменал и факта, че по времето, когато се сблъска с гранатата, се опитваше да спаси нещастния ми задник?

– Не... – Тя се поколеба, защото не знаеше как точно да тълкува предизвикателно вирнатата му брадичка. – Мисля, че няма право да говори свободно за своята... своята бивша кариера.

Той се усмихна бегло и потропа с пръсти по комтаблото.

– Брат ми има лошия навик да редактира действителността във версия, която най-добре да пасне на публиката му, ако разбирате какво искам да кажа.

Екатерин разбираше защо лорд Воркосиган мрази да показва каквато и да било слабост. Дали лорд Марк се беше разсърдил за нещо? Защо? Трескаво затърси някаква по-неутрална тема на разговор.

– Значи го наричате брат, а не първообраз?

– Зависи от настроението ми.

В този момент обектът на разговора им пристигна и това сложи край на темата. Лорд Воркосиган беше с един от хубавите си сиви костюми и с лъснати полуботуши, косата му беше гладко вчесана и все още влажна, а лекият аромат на одеколона му се подсилваше от затоплената му от душа кожа. Това спретнато впечатление за сутрешна енергия за съжаление се разваляше от сивкавото му лице и подпухналите му очи, така че общият ефект напомняше на труп, който е бил съживен и наконтен като за парти. Той успя да прати една мъртвешка усмивка на Екатерина и един подозрителен поглед с присвити очи към клонирания си брат, после се настани вдървено в един фотьойл помежду им и каза:

– Уф!

Изглеждаше ужасно, точно както през онази сутрин на Комар, само без кървавите петна по дрехите и завяхващите ожулвания по китките.

– Лорд Воркосиган, изобщо не е трябвало да ставате от леглото!

Той махна немощно с ръка, което можеше да означава както съгласие, така и несъгласие с думите ѝ. После се появи Пим. Носеше поднос, върху който се крепяха каничка с кафе, чаши и покрит с шарена кърпа панер, от който се носеше интригуващо ухание на прясно изпечен хляб с подправки. Екатерина гледеше очаровано как Пим налива кафе в първата чаша и свива пръстите на господаря си около нея. Лорд Воркосиган отпи, пое си въздух – изглеждаше така, сякаш беше първото му

вдишване за днешния ден – после отпи отново, вдигна глава и примигна.

– Добро утро, мадам Ворсоасон. – Гласът му вече не звучеше толкова глухо.

– Добро утро... о... – Пим ѝ наля чаша кафе преди да е успяла да го спре. Лорд Марк махна диаграмите от комтаблото, добави в чашата си захар и сметана и заразглежда брат си с нескрит интерес. – Благодаря – каза Екатеринбург на Пим. Надяваше се Воркосиган да е изпил болкоуспокояващите си още в леглото – изглежда, наистина го беше направил, ако се съдеше по благоприятната и бърза промяна в цвета на лицето му и по това, че вече не се държеше като човек, който се бои, че главата му ще се катурне в скута при първото по-рязко движение.

– Рано сте станали – ѝ каза Воркосиган.

Тя понечи да му припомни колко е часът, но в последния момент реши, че може би идеята не е добра.

– Не можах да спя от вълнение, че започвам първия си професионален проект. Работниците вече пристигнаха – навиват чимове и събират тераформираната почва. Всеки момент ще дойдат и хората, които ще пресадят дъба. Реших да ви попитам дали ще искате клена за дърва за камината или за органична тор.

– Дърва за камината. Определено. От време на време я палим с дърва, когато решим да демонстрираме колко сме архаични – бетанските гости на майка ми остават направо изумени, – а да не забравяме и празничните огньове по време на Зимния празник. В задната градина има един куп. Пим ще ви покаже къде е.

Пим кимна.

– Аз вече си дадох заявката за листата и каквото друго остане – вметна лорд Марк. – За Енрике.

Лорд Воркосиган сви рамене и вдигна ръка, сякаш да се защити от нещо.

– Това си е между теб и осемте ти хиляди малки приятелки.

Лорд Марк, изглежда, не намери тази неясна реплика за странна, а само кимна в смисъл на „благодаря“. След като, макар и неволно, беше вдигнала работодателя си от леглото след тежка нощ, Екатеринбург се зачуди дали няма да е неучтиво, ако си тръгне веднага. Може би трябваше да остане поне колкото да изпие една чаша от кафето на Пим.

– Ако всичко мине добре, още утре можем да започнем с изкопните работи – добави тя.

– А, добре. Ципис обясни ли ви как да се сдобияте с

разрешителните за прикачване към водоснабдителните и енергопреносните мрежи?

– Да, вече направих постъпки. И научих за инфраструктурата на Ворбар Султана много повече, отколкото очаквах.

– Тя е много по-стара и странна, отколкото би си помислил човек. Трябва някой път Дру Куделка да ви разкаже как са избягали през каналите, след като се сдобили с главата на Претендента. Може би на вечерята, която организирам, ще я придумам да разкаже.

Лорд Марк подпря лакът на комтаблото, загриза кокалчетата на ръката си и потри разсеяно гърло.

– По всичко личи, че другата седмица, смятано от утре, ще мога да събера всички на вечеря – добави лорд Воркосиган. – На вас ще ви бъде ли удобно?

– Мисля, че да.

– Добре. – Той се размърда неспокойно и Пим побърза да му налее още кафе. – Съжалявам, че пропуснах началото на работата. Наистина смятах да дойда и да погледам заедно с вас. Грегор ме прати в провинцията преди два дни със задача, която се оказа твърде необичайна, и успях да се прибера едва късно снощи.

– Да, за какво беше цялото това бързане? – попита лорд Марк. – Или е имперска тайна?

– Не, за съжаление. Всъщност целият град вече говори. Може пък това да отклони вниманието от случая Ворбретен. Макар да не съм сигурен, че може да се нарече точно секс скандал. – Изкриви лице в отвратена гримаса и продължи: – Грегор ми каза: „Ти си наполовина бетанец, Майлс, така че си най-подходящият от ревизорите да се справиш с това“. А аз казах: „Благодаря ви, сир“.

Спря, колкото да отхапе от сладкия хляб с подправки и да отпие поедната голяма глътка кафе, после продължи по темата:

– На граф Вормюир му хрумнала гениална идея как разреши демографския проблем в окръга си. Или поне той така си мислел. Чу ли вече за последните разгорещени демографски кавги между окръзите, Марк?

Лорд Марк махна отрицателно с ръка и посегна към панера с хляба.

– През последната година не съм следил бараярската политика.

– Този въпрос датира от по-отдавна. Една от първите реформи, които баща ми направи, докато беше регент, засягаше именно демографията – успя да наложи всеобщи и опростени правила за това как обикновените граждани мога да сменят местожителството си по окръзи и да полагат клетва пред новия си граф, която обезсилва тази пред стария. Тъй

като всеки от шейсетте графа се опитваше да привлече население в окръга си за сметка на своите колеги по титла, баща ми успя някак да прокара предложението си през Съвета, макар че в същото време всеки от членовете му се стараше да попречи на собствените си поданици да го напускат. Всеки граф се ползва с голяма свобода как да управлява окръга си, как да съставя окръжното си правителство, какви данъци да налага, как да развива икономиката си, какви подобрения да прави за поданиците си, каква партия ще им натрапи – Консервативната, Прогресивната, или някаква своя, като онзи полуидиот Ворфолс от южното крайбрежие, и така нататък и така нататък. Ако питаш майка ми, окръзите са шейсет различни социополитически блюда с културен миш-маш. Аз бих добавил и икономически.

– Тази част съм я проучвал – съгласи се лорд Марк. – От значение е, когато решавам къде да вложа инвестициите си.

Воркосиган кимна.

– На практика новият закон дава на всеки имперски поданик правото да смени окръга, вместо да гласува за местното правителство с надеждата за подобрения. Вечерта, след като законът беше утвърден, родителите ми пиха шампанско, а майка ми се хилеше доволно дни наред. Трябва да съм бил някъде на шест, защото помня, че тогава вече живеехме тук. Дългосрочният ефект, както можете да си представите, беше чиста проба биологическо състезание. Граф Ворпросветен прави така, че хората му да живеят добре, окръгът му съответно нараства, както и печалбите му. Неговият съсед граф Ворглупак прави точно обратното и в резултат губи хора като пробита торба и печалбите му спадат. И, забележете, никой от колегите му не му съчувства, защото неговата загуба е печалба за тях.

– Аха – кимна Марк. – А окръг Воркосиган от кои е – от печелещите или от губещите?

– Нито едното, нито другото, струва ми се. Открай време губим хора, привлечени от възможностите, които предлага Ворбар Султана. А и дяволски много верноподаници последваха вицекраля на Сергийр миналата година. От друга страна, Окръжният университет и новите колежи и медицински комплекси в Хасадар привличат немалко нови поданици. Както и да е, граф Вормюир от доста време насам е губещ в тази демографска надпревара. Така че измислил решение, което според него било изключително прогресивно и лично – аз бих казал, твърде лично – изстрадано.

Чашата на Екатерин беше празна, но тя бе изгубила всякакво

желание да си тръгва. Можеше да слуша лорд Воркосиган с часове, когато разказваше така. Беше си върнал живеца и енергията и разказът искрено го забавляваше.

– Вормюир – продължи Воркосиган – си купил трийсет утробни репликатора, наел от странство няколко техници, които да работят с тях, и започнал, въ, да си произвежда собствени поданици. Негови собствени детски ясли, но с един-единствен донор на сперма. Познайте кой.

– Вормюир? – предположи Марк.

– Той и никой друг. На същия принцип като харемите, предполагам. Само че по-различно. О, и му отглеждат в репликаторите само момиченца, засега поне. Децата от първото люпило са почти двегодишни. Видях ги. Толкова са сладки накуп, че чак страх да те хване.

Очите на Екатерин се разшириха при представата за цял гръмовен взвод от малки момиченца. Ефектът сигурно напомняше на детска градина... или, в зависимост от децибелите, на момичешка граната. „Винаги съм искала да имам дъщери.“ Не само една, много – сестрички, каквито тя самата никога не беше имала. „Вече е твърде късно.“ Нито една за нея, десетки за Вормюир – ама че свиня, не беше честно! Смутено си помисли, че би трябвало да изпитва гняв, а чувствата й по-скоро приличаха на разлютена завист. А жена му какво ли... чакай малко. Тя свъси вежди.

– А откъде взима яйцеклетките? От графинята?

– Това всъщност е другият малък законов проблем в цялата бъркотия – ентузиазизирано продължи Воркосиган. – Графинята, която има четири свои... и негови... собствени деца на училищна възраст, не пожела да има нищо общо с това. Даже спряла да му говори и се изнесла. Един от гвардейците му споделил с Пим – много поверително, – че последния път, когато графът се опитал да си издейства, въ, брачна визита при нея и заплашил да разбие вратата й, тя го заляла с кофа вода през прозореца – било през зимата – и го предупредила, че лично ще го стопли с плазмената си пушка, ако не се разкара. После метнала по него и кофата, с думите, че щом толкова си пада по пластмасови контейнери, да иде при някой от тях и да го използва по предназначение. Правилно ли съм разбрал, Пим?

– Не със същите думи, но достатъчно близко по смисъл, милорд.

– Уцелила ли го е? – попита заинтригувано Марк.

– Да – каза Пим, – и двата пъти. Доколкото разбрах, имала отличен мерник.

– Предполагам, че това е придало убедителност на заплахата с

плазмената пушка.

– От професионална гледна точка, когато си на мушка, един нападател с лош мерник е много по-опасен. Гвардейците на графа все пак го убедили да се откаже.

– Отклонихме се. – Воркосиган се ухили. – А, благодаря ти, Пим. – Гвардеецът не се нуждаеше от друго подканяне и любезно сипа още кафе на господаря си, след което напълни отново чашите на Марк и Катерин.

Воркосиган продължи:

– В окръжната столица на Вормюир има частна репликаторна клиника, която от няколко години отглежда бебета за по-заможните граждани. Когато една двойка се запише за тази услуга, техниците обикновено взимат по повече от една яйцеклетка от жената, тъй като това е по-сложната и по-скъпа част от процедурата. Резервните яйцеклетки се държат замразени известно време и ако никой не ги поиска дотогава, просто се изхвърлят. Или поне така би трябвало да бъде. Граф Вормюир се сетил как хитро да си спести допълнителни разходи. Накарал техниците си да събират всички жизнеспособни яйцеклетки веднага след изхвърлянето им. С тази част от схемата си беше особено горд, докато ми обясняваше как стоят нещата.

Виж, това наистина беше ужасяващо. Ники беше роден по стария начин, но можеше и да не бъде така. Ако Тиен беше проявил здрав разум или ако тя не се беше увлякла по романтично-драматичната тръпка на телесното раждане, може би щяха да изберат утробния репликатор. Представи си как научава, че дъщеричката, по която копнее отдавна, понастоящем е собственост на ексцентрик като Вормюир...

– А онези жени знаят ли? – попита Катерин. – Тези, чиито яйцеклетки са били... може ли да се каже, че са били откраднати?

– В началото не са знаели. Но отнякъде изтекла информация, плъзнали слухове и в резултат императорът се видя принуден да прати най-новия си ревизор да разследва случая. – Той й се поклонил, без да става от фотьойла. – Колкото до това дали би могло да се нарече кражба... Вормюир твърди, че не е в нарушение на нито един бараярски закон. И го твърди доста самодоволно. Тия дни ще се консултирам с няколко от имперските адвокати на Грегор и ще се опитам да разбера дали наистина е така. Ако беше станало на колонията Бета, досега да са го провесили на първото дърво, заедно с техниците му за компания, но, разбира се, на Бета той никога не би успял да стигне толкова далеч.

Лорд Марк се размърда на стола си.

– И колко малки момиченца има Вормюир досега?

– Осемдесет и осем, плюс още трийсет, които са в репликаторите. Плюс първите си четири. Сто двайсет и две деца за онзи идиот и нито едно за... както и да е, наредих му със силата на Императорския глас да не зарежда репликаторите с нови ембриони, докато Грегор не се произнесе по въпроса. Вормюир беше склонен да протестира, но аз му посочих, че понеже репликаторите му така и така са заети и ще си останат заети през следващите седем-осем месеца, възбраната няма да го ошети съществено. Това му затвори устата, но човекът отиде да се консултира със собствените си адвокати. А аз се качих на совалката за Ворбар Султана, докладвах на Грегор и се прибрах да си легна.

Беше пропуснал да спомене за пристъпа си, забеляза Екатерина. Тогава защо Пим беше насочил вниманието ѝ върху него?

– Трябва да има някакъв закон – каза лорд Марк.

– Трябва – отвърна брат му, – но няма. Това тук е Бараяр, не забравяй. Да пренесем цялото бетанско законодателство на местна почва ми звучи като рецепта за революция, а и много от специфичните им закони просто са неприложими за Бараяр. Съществуват още десетина галактически кодекси, които третират този въпрос, освен бетанския. Когато снощи си тръгнах за къщи, оставих Грегор да си мърмори нещо за назначаването на специална комисия, която да ги проучи и да препоръча някой от тях за одобрение от Съвета. И аз съм включен като наказание за греховете си. Мразя комисииите. Предпочитам йерархията в управлението, там поне всичко е ясно.

– Само ако си на върха ѝ – суховато отбеляза лорд Марк.

Лорд Воркосиган махна язвително с ръка в знак, че признава обвинението.

– Ами, да.

Екатерин попита:

– Но дали ще можете да притиснете Вормюир с един нов закон? Не е ли нарушението му, хм... със задна дата?

Лорд Воркосиган се ухили, после пак стана сериозен.

– Точно в това е проблемът. Трябва да го заковем по някой съществуващ вече закон, който да извъртим така, че да ни свърши работа, иначе току-виж се появили последователи на идеята му. И в същото време да прокараме новия закон, каквато и форма да приеме накрая, през графския и министерския законодателни органи. Не можем да се позовем на обвинение в изнасилване – прегледах всички технически дефиниции и просто няма как да ги разтеглим достатъчно.

Лорд Марк разтревожено попита:

– Малките момиченца изглеждаха ли малтретирани или недохранени?

Лорд Воркосиган му хвърли един доста рязък поглед.

– Не съм експерт като тебе по грижите за дребни момиченца, но ми се сториха в отлично състояние. Здрави... шумни... крякаха и се кискаха непрекъснато. Вормюир ми каза, че е осигурил на всеки шест деца по две гледачки, работели на смени. Освен това ми обясни как възнамерявал да направи икономии, като възложи на по-големите да се грижат за по-малките, в далечна перспектива, което ми прозвуча като твърде обезпокоителен намек за дългосрочността на генетичното му предприятие. Не можем да го пипнем и по параграфа за робството, защото на практика всички те са негови дъщери. А и идеята за кражба на яйцеклетките също търпи критика при настоящата законова уредба. – После добави раздранено: – Бараярци!

Клонираният му брат го изгледа особено. Екатерина предпазливо каза:

– Според бараярското обичайно право, когато едно семейство от ворската каста бъде разделено поради смърт или други причини, дъщерите отиват при майката или при рода ѝ, а синовете – при бащата. Тези момичета не принадлежат ли по право на майките си?

– Сетих се и за това. Дори да оставим настрана факта, че Вормюир не е женен за никоя от тях, подозирам, че много малко от майките ще поискат да припознаят момичетата, а всичките без изключение ще останат дълбоко потресени и разстроени.

Екатерин не беше съвсем съгласна с първата част от аргумента му, но втората описваше съвсем точно евентуалната реакция на жените.

– А дори ако принудим семействата на майките да приемат децата, това с нищо няма да засегне Вормюир. Окръгът му пак ще може да се похвали със сто и осемнайсет момиченца в повече, а той дори ще си спести разходите по изхранването им. – Остави на подноса преполовената филия и се намръщи. Лорд Марк си взе втора, не, трета порязаница хляб и я загриза на малки хапки. Възцари се мрачно мълчание.

Веждите на Екатерина се свъсиха замислено.

– От думите ви излиза, че Вормюир е силно загрижен да прави икономии, по един или друг начин. – Ники отдавна се беше родил, когато тя за пръв път се бе запитала дали Тиен не беше настоял да прибягнат до старомодния начин само защото той е далеч по-евтин. „Така не се налага да чакаме, докато съберем достатъчно пари, за да си го позволим“ –

беше звучало като разумен аргумент в нетърпеливите ѝ уши. Действията на Вормюир изглеждаха колкото генетично, толкова и икономически мотивирани – крайната цел беше просперитет за окръга му, а следователно и за него. Този техно-харем бе предназначен да осигури допълнителни данъкоплатци в бъдеще, наред със съпрузите, които той, без съмнение, се надяваше да привлече, и чиито данъци щяха да подсладят живота му на старини. – На практика момичетата са признати незаконни дъщери на графа. Сигурна съм, че някъде четох... в периода на Изолацията незаконните дъщери на императора и окръжните графове не са ли имали право на зестра от високопоставения си баща? И се е изисквало някакъв вид императорско разрешение... зестрата е била един вид знак за законно припознаване на момичето. Обзалагам се, че професорката ще знае всички исторически подробности, включително и случаите, когато зестрата е трябвало да бъде изтръгната насила. Едно императорско разрешение не е ли на практика императорска заповед? Би ли могъл император Грегор да определи... голям размер на зестрите, платими от граф Вормюир?

– О! – Лорд Воркосигаи се облегна назад и очите му се разшириха доволно. – Аха! – Зла усмивка се плъзна за миг по лицето му. – Произволно голям всъщност. О... ама че... – Той я погледна. – Мадам Ворсоасон, струва ми се, че току-що измислихте едно възможно решение. Ще предам идеята ви където трябва и колкото се може по-скоро.

Сърцето ѝ се разтупка при очевидното му задоволство... е, добре де, злорадство по-скоро, при това остро като бръснач. Както и да е, той се усмихна на нейната усмивка на неговата усмивка. Можеше само да се надява, че е допринесла с нещо за облекчаването на следпристъпното му главоболие. Откъм преддверието долетяха звънките удари на стенен часовник. Екатерина погледна собствения си часовник на китката. Чакай, наистина ли беше станало толкова късно?

– О, боже, как лети времето! Работниците ще дойдат всеки момент. Лорд Воркосиган, ще ме извините, но трябва да тръгна.

Тя стана и се сбогува учтиво с лорд Марк. Пим и лорд Воркосиган я изпратиха лично до входната врата. Воркосиган все още изглеждаше вдървен и Екатерина се зачуди колко ли болка отрича той с този си жест на излишна учтивост. Или беше един вид предизвикателство към болката? Настойчиво я покани да се отбие отново, изникне ли и най-дребният въпрос за доуточняване, или ако се нуждае от нещо, каквото и да е, после прати Пим да ѝ покаже къде работниците да оставят кленовите цепеници и остана на прага, докато и двамата не се скриха зад ъгъла на

голямата къща.

Екатерин хвърли поглед през рамо.

– Не изглежда добре тази сутрин, Пим. Не трябваше да го вдигате от леглото.

– О, аз ли не го знам, мадам – съгласи се навъсено Пим. – Но какво може да направи един обикновен гвардеец? Нямам право да оспорвам нарежданията му. На него му трябва някой, дето няма да му търпи глупостите. Една святна лейди Воркосиган би свършила работа. Не някое от онези срамежливи глуповато усмихнати наивни момиченца, по които си падат напоследък младите лордове, такава той направо ще я прегази. Трябва му жена с опит, която да му е равна във всяко отношение. – Той ѝ се усмихна извинително от висотата на ръста си.

– Сигурно – въздъхна Екатерина. Не се беше замисляла как ли изглежда театърът на ворското ухаждане от гледната точка на гвардейците. Да не би Пим да намекуваше, че господарят му е хвърлил око на някое подобно момиченце и че хората му се притесняват заради неподходящия избор?

Пим ѝ показа навеса на дървата и изказа разумното предложение купчината от клонки и листа за лорд Марк да бъде струпана близо до навеса вместо в подземния гараж, като я увери, че там ще е на сигурно място. Екатерина му благодари и тръгна към портата.

Наивни момиченца. Е, ако един вор искаше да си вземе жена от собствената си каста, самите обстоятелства му налагаха да обърне поглед към по-младото поколение. Воркосиган не ѝ бе направил впечатление на човек, който би се задоволил с жена, чийто интелектуален багаж не е на собственото му ниво, но какъв избор имаше всъщност? Логично беше всяка жена, която има достатъчно ум, за да събуди интереса му, да не е толкова глупава, че да го отхвърли заради физическите му... изобщо не беше нейна работа, решително си каза тя. И беше нелепо да позволява представата за това въображаемо момиченце, което нанарявя дълбоко чувствата му с въображаемото си отвращение към недъзите му, да ѝ вдига кръвното. Абсолютно нелепо. Тя забърза към парка, за да наглежда отсичането на загнилото дърво.

* * *

Марк тъкмо посягаше да включи отново комтаблото, когато Майлс се върна в библиотеката с отнесена усмивка. Понечи да се тръшне във фотьойла си, после се поколеба за миг и се отпусна предпазливо на меката тапицерия. Разкърши рамене, сякаш да отпусне стегнатите си на

възли мускули, облегна се и изпружи крака. Взе преполовената си филия, отбеляза лъчезарно: „Мина добре, какво ще кажеш?“, и я захапа.

Марк го изгледа неуверено.

– Кое да е минало добре?

– 'азговора. – Майлс прокара хапката си с последната глътка от истиналото кафе. – Значи се запозна с Екатерина. Хубаво. За какво си говорихте преди да слеза?

– За теб всъщност.

– А? – Лицето на Майлс грейна и той поизправи гръб. – И какво каза тя за мен?

– Говорихме най-вече за пристъпите ти – мрачно рече Марк. – Тя, изглежда, знае за тях много повече от онова, което си сметнал за нужно да кажеш на мен.

Майлс се вкисна отново и се намръщи.

– Хм. Не точно върху тази си характеристика държа да привличам вниманието й. Все пак добре е, че знае. Спестява ми изкушението отново да прикрия проблем от такъв мащаб. Научих си урока.

– О, така значи? – Марк го изгледа студено.

– Уведомих те за основното – възрази брат му в отговор на обвиняващия му поглед. – Не ти трябваше да знаеш всичките кървави медицински подробности. По онова време ти беше на Бета, така че и без това не можеш да направя кой знае какво по въпроса.

– Аз съм виновен за пристъпите ти.

– Глупости! – Възмутеното изсумтяване на Майлс наистина беше на висота. Марк прецени, че именно нотката, типична за неговата – тяхната – леля Ворпатрил, беше придала на въпросното изсумтяване елитната му острота. Майлс махна категорично с ръка. – Виновен е снайперистът, плюс един куп медицински фактори, върху които нямах контрол. Каквото било, било. Важното е, че пак съм жив и смятам да си остана такъв.

Марк въздъхна, осъзнал с неохота, че ако държи да се валя в блатото на вината, то ще е без съдействието на батко си. Който, по всичко личеше, си имаше други грижи.

– Е, какво мислиш за нея? – нетърпеливо попита Майлс.

– За кого?

– За Екатерина, за коя друга!

– Като за парков дизайнер ли? Ще трябва първо да видя проекта й.

– Не, не, не! Не като за парков дизайнер, макар че и в това е добра. Като за следващата лейди Воркосиган.

Марк примигна.

– Какво?!

– Какво „какво“? Тя е красива, умна – зестри, божке, направо гениално, Вормюир ще се пръсне от яд – освен това запазва изключително самообладание в трудни ситуации. Спокойна е, нали разбираш? Направо обожавам спокойствието ѝ. Мога да плувам в него. Кураж и ум ведно.

– Не поставях под въпрос пригодността ѝ. Беше просто случаен израз на изненада.

– Тя е племенница на лорд ревизор Вортис. Има син, Ники, почти на десет години. Сладко дете. Иска да стане скоков пилот и според мен притежава необходимата решителност, за да го постигне. Екатерина иска да бъде парков дизайнер, но според мен може да израсне и до специалист по тераформиране. Понякога е твърде скромна – има нужда от повече самоувереност.

– Или пък просто чакаше възможност да вмъкне някоя дума в разговора – предположи Марк.

Майлс млъкна, обзет – за кратко – от съмнения.

– Мислиш ли, че говорих прекалено много?

Марк махна с ръка в смисъл „забрави какво казах“, после се разрови из панера с надеждата да открие някоя заблудила се коричка. Майлс впери поглед в тавана, протегна крака и завъртя стъпалата си в противоположни посоки.

Марк се замисли за жената, с която се беше запознал преди малко. Хубавичка, по онзи изящен начин, типичен за умните брюнетки, по които си падаше Майлс. Спокойна? Навярно. Сдържана със сигурност. Не особено изразителна. Закръглените блондинки бяха много по-сексапилни. Карийн беше толкова изразителна – дори бе успяла да го зарази с някои от тези си чисто човешки качества, както обичаше да си мисли той в по-оптимистичните си моменти. Майлс също беше изразителен, дори твърде, по своя си изненадващ начин. Половината от изразителността му беше прах в очите, но човек никога не можеше да е сигурен коя половина по-точно.

„Карийн, Карийн, Карийн.“ Не биваше да приема пристъпа ѝ на нервност като знак, че го отхвърля. „Срещнала е някой по-добър и сега ни зарязва“ – прошепна някой от Черната банда в главата му и това определено не беше лъстивият Сръдльо. „Знам няколко начина да се отърва от подобни натрапници. Дори и трупове им няма да намерят.“ Марк не обърна внимание на зловредното предложение. „Нямаш думата

по този въпрос, Убиец.“

Дори да беше срещнала някой друг, на път за Бараяр да кажем – съвсем самичка, защото той беше настоял да тръгне по другия маршрут – беше толкова безкомпромисно честна, че щеше да му го каже. Именно честността ѝ беше в дъното на сегашния им проблем. Беше принципно неспособна да се преструва на непорочна бараярска девица, освен ако наистина не бе такава. И сегашното ѝ въздържание беше несъзнателна реакция на дисхармонията, предизвикана от разкъсващата дилема между бараярската и бетанската културни традиции.

Марк знаеше само едно – че ако въпросът опре до това да избира между Карийн и кислорода, би предпочел да се откаже от второто. Замисли се, съвсем за кратко, дали да не сподели сексуалните си проблеми с Майлс и да му поиска съвет. Беше идеалната възможност, защото Майлс вече бе насочил разговора в подходящите коловози, признавайки за собственото си любовно увлечение. Работата беше там, че Марк никак не беше сигурен на чия страна би застанал Майлс. Комодор Куделка беше негов наставник и приятел още от времето, когато Майлс е бил крехък юноша, безнадеждно запален по военната кариера. Щеше ли Майлс да прояви съчувствие, или щеше да оглави, съвсем по бараярски, хайката, тръгнала на лов за главата на Марк? Напоследък в поведението му се прокрадваха ужасяващо ворски тенденции.

Да, значи след всичките си екзотични галактически забежки Майлс в крайна сметка се беше уредил с една най-обикновена представителка на собствената си класа. В случай че „уредил“ беше най-подходящият термин – в думите му звучеше увереност, която си противоречеше с езика на тялото му. Челото на Марк се свъси озадачено.

– Мадам Ворсоасон знае ли? – попита той най-накрая.

– Какво да знае?

– Че ти, въ... си я набелязал за следващата лейди Воркосиган. – И какъв странен начин да каже: „Обичам я и искам да се ожена за нея.“ Макар че беше напълно в неговия стил.

– А! – Майлс вдигна ръка към устните си. – Точно там е работата. Тя овдовя съвсем наскоро. Тиен Ворсоасон беше убит по един твърде ужасяващ начин преди по-малко от два месеца на Комар.

– И ти какво... общо имаше с това?

Майлс изкриви лице.

– Не мога да ти кажа подробности, секретни са. Официалното заключение беше инцидент с дихателна маска. Но на практика аз бях на две крачки от него. Знаеш какво е.

Марк рязко вдигна ръка в знак, че се предава. Майлс кимна и продължи:

– Но тя все още не може да се отърси. И изобщо не е готова за нечие ухажване. За жалост, това не възпира местната конкуренция. Няма пари, но е красива, а потеклото ѝ е безупречно.

– Ти съпруга ли си избираш, или купуваш кон?

– Просто ти обяснявам как разсъждават ворските ми съперници. Някои от тях поне. – Навъси се още повече. – За майор Замори не съм сигурен. Той може да се окаже по-умен.

– Вече имаш съперници? – „Долу, Убиец. Не те е молил за помощ.“

– И още как. Имам си и теория откъде са се взели... няма значение. В момента за мен е важно с нея да станем приятели, да се сбlijим, без това да я постави нащрек, без да я обиди. После, когато настъпи подходящият момент... е, тогава ще му мисля.

– И кога смяташ да я сюрпризираш с тази смайваща новина? – пита очарован Марк.

Майлс се загледа в ботушите си.

– Не знам. Дойде ли тактически правилният момент, ще го усетя, предполагам. Стига чувството ми за подходящи моменти да не ме е изоставило съвсем. Навлизане в периметъра, изработване на план за действие, поставяне на условията и атака. Пълна победа! Може би. – Започна да върти стъпалата си в обратната посока.

– Виждам, че си планирал цялата си кампания – безучастно рече Марк и се надигна. Енрике щеше да се зарадва на новината за безплатния буболечешки фураж. А Карийн скоро щеше да се яви на работното си място – организационните ѝ умения вече се бяха отразили значително на хаоса, заобикалящ ескобареца.

– Съвсем точно казано. Така че гледай да не ме издадеш пред нея и да развалиш работата, ако обичаш. Просто следвай стъпките ми.

– Хм, не бих си и помислил да се намесвам. – Марк тръгна към вратата. – Макар хич да не съм сигурен, че лично аз бих планирал най-интимната си връзка според законите на войната. Тя врагът ли е или какво?

Беше избрал идеалния момент – стъпалата на Майлс се бяха строполили на пода и той още пелтечеше, когато Марк прекрачи прага. Подаде глава през вратата и добави:

– Надявам се мерникът ѝ да не пада по-долу от този на графиня Вормюир.

„Още нещо за последно – аз спечелих.“ Той излезе ухилен до уши.

ГЛАВА 6

– Извинете? – чу се нечий мек алтов глас откъм прага на бившето перално и настояща лаборатория. – Тук ли е лорд Марк?

Кариин вдигна очи от новия стелаж на колелца, който сглобяваше. На прага стоеше смутена тъмнокоса жена. Носеше строги вдовишки дрехи – черна риза с дълги ръкави и черна пола. Единствено сивото болеро освежаваше донякъде тоалета ѝ, но бледото ѝ лице беше неочаквано младо.

Кариин остави инструментите и се изправи с мъка след дългото клечане.

– Ще се върне всеки момент. Аз към Кариин Куделка. Мога ли да ви помогна с нещо?

Усмивка озари очите на жената, но твърде за кратко.

– О, вие трябва да сте приятелката, която наскоро се е върнала от Бета. Радвам се да се запознаем. Аз съм Екатерина Ворсоасон, парковият дизайнер. Работниците ми изкорениха амеланшовите храсти по северната страна и се сетих, че лорд Марк може да ги иска.

Значи така се наричали онези дръгливи неща.

– Ще попитам. Енрике, можем ли да използваме въ, амелнезнам-какви си храсти?

Енрике се наведе иззад комтаблото си и погледна новодошлата.

– Това органична материя със земен произход ли е?

– Да – отвърна жената.

– Безплатно?

– Предполагам. Бяха на лорд Воркосиган.

– Ще ги пробваме. – И изчезна отново зад миш-маша от цветни изображения, които, както сам беше уверил Кариин, представлявали схеми на ензимни реакции.

Жената любопитно огледа новата лаборатория. Кариин проследи с гордост погледа ѝ. Обстановката започваше да придобива доста подреден, научен и привлекателен за бъдещите клиенти вид. Стените светеха прясно боядисани в кремаво – Енрике беше избрал този цвят, защото имал съвсем същия оттенък като буболечешкото масло. Самият Енрике и комтаблото му заемаха една ниша в ъгъла. Мократа лабораторна маса беше свързана с водопровода, а използваната вода се отвеждаше в бившото корито за пране. Сухата лабораторна маса, със спретнатата си

подредба от инструменти и с яркото си осветление, се простираше покрай стената, от единия до другия ѝ край. В дъното на помещението се намираха няколко стелажа с изработени по поръчка чистак нови буболечешки къщи. Веднага щом Карийн сглобеше и последния, можеха да освободят семействата от тясната им пътна кутия и да ги настанят в просторните им и чисти нови домове. По високите лавици от двете страни на вратата бяха натрупани умножаващите се хранителни и други запаси. Голямо пластмасово кошче за отпадъци, пълно догоре с фураж. Друго такова използваша като временен склад за буболечешко гуано. Буболечешките изпражнения не се бяха оказали нито толкова миризливи, нито толкова изобилни, колкото беше очаквала Карийн, което беше добре, тъй като задачата да чисти ежедневно къщите им се беше паднала на нея. Хич не беше зле като за първа работна седмица.

– Ще ми се да попитам – каза жената и погледна към натрупаните кленови клонки в първото кошче. – За какво са ви всичките тези клонки и листа?

– О, влезте и ще ви покажа – отвърна ентузиазирано Карийн.

Тъмнокосата жена откликна на дружелюбната ѝ усмивка, въпреки очевидната си сдържаност.

– Аз съм главният буболечешки пастир на цялото предприятие – продължи Карийн. – Искане да ме нарекат помощник-лаборант, но аз реших, че, в качеството си на акционер следва сама да си избира име на длъжността. Признавам, че засега няма други пастири, на които да съм началник, но от оптимизъм глава не боли.

– Наистина. – В леката усмивка на жената нямаше и помен от типичната ворска надменност. По дяволите, не беше уточнила дали е „лейди“ или „мадам“ Ворсоасон. Някои вори бяха много чувствителни по отношение на титлите си, особено ако те бяха главното им постижение в живота. Не, ако тази Екатерина беше от въпросния вид, досега да е намерила повод да наблегне на „лейди“-то.

Карийн свали стоманения капак на един от сандъците, бръкна и навади една работничка. Ставаше все по-добра в това – вече спокойно държеше в ръка дребните гадинки, без да получава моментални позиви за повръщане, стига да не се заглеждаше за дълго в бледите им пулсиращи тумбачета. Карийн протегна буболечката към парковата дизайнерка и отпочна едно поносимо подобие на рекламните бръщолевения на Марк в стил „Марковите мили маслбуболечки за един по-добър свят“.

Макар веждите на мадам Ворсоасон да подскочиха, тя не изпищя, не припадна, нито си плю на петите при вида на гадинката. Проследи с

интерес обясненията на Карийн и дори се съгласи да подържи буболечката и да я нахрани с кленово листо. Имаше нещо много привързващо в това да храниш живи неща, трябваше да признае Карийн – трябваше да запомни този трик за бъдещите си рекламни презентации. Енрике, чийто интерес се бе събудил от гласовете, които долитаха покрай комтаблото му и обсъждаха любимата му тема, дойде при тях и направи всичко по силите си да развали рекламата, като вмъкваше дълги и отегчителни технически разяснения в лаконичния и изчистен поток на мисълта на Карийн. Интересът на парковата дизайнерка се засили видимо, когато Карийн стигна до частта за бъдещата изследователска и развойна компания, поставила си за цел да създаде буболечка, консумираща местна бараярска растителност.

– Ако ги научите да ядат лози удушвачки, фермерите от Южния континент ще купуват цели колонии само заради това им приложение – каза мадам Ворсоасон на Енрике, – без значение дали произвеждат ядивна храна, или не.

– Наистина ли? – възкликна Енрике. – Това не го знаех. Запозната ли сте с местната планетарна флора?

– Нямам степен по ботаника... все още... но имам известен практически опит, да.

– Практически – повтори като ехо Карийн. Една седмица с Енрике беше повишила значително мнението ѝ за това качество.

– Хайде да погледнем тора на тези животинки – каза градинарката.

Карийн я заведе при кошчето и свали капака. Жената заоглежда внимателно купчината тъмна ронлива маса, наведе се, подуши я, напълни шепата си и стрипи нещото, после го остави да се изсипе през пръстите ѝ.

– Мили боже!

– Какво? – попита разтревожено Енрике.

– Това нещо изглежда, мирише и на пипане е като най-добрата органична тор, която съм виждала. Какво показва химичният му анализ?

– Ами, зависи какво са яли момичетата, но... – Оттук нататък Енрике превключи на бързи обороти, подхващайки реч, която звучеше като рецитация на периодичната таблица на химическите елементи. Карийн съумя да схване значението на около половината от казаното.

Мадам Ворсоасон обаче изглеждаше впечатлена.

– Може ли да взема малко и да го изпробвам върху растенията вкъщи? – попита тя.

– О, да – с благодарност рече Карийн. – Вземете колкото искате.

Количеството му расте непрекъснато и вече започвам да се чудя къде ще го изхвърлям.

– Да го изхвърляте? Ако е наполовина толкова добро, колкото изглежда, по-добре го сложете в торби от по десет килограма и го продавайте! Всеки, който се опитва да отглежда земни растения тук, ще иска да го пробва.

– Така ли мислите? – каза Енрике, тревожен и доволен едновременно. – Не успях да заинтересувам никого, докато бях на Ескобар.

– Сега сте на Бараяр. За дълго време изгарянето на местната растителност и торенето с органична тор беше единственият начин да се тераформира почвата и все още е най-евтиният. Но никога няма достатъчно тор от земни растения, така че хем да се поддържа плодородието на тераформираните терени, хем да се отвоюва нова земя. По времето на Изолацията дори се е водила война за конска тор.

– Да бе, помня, че учихме за това в часовете по история – ухили се Карийн. – Малка война, но все пак много... символична.

– Кой срещу кого е воювал? – попита Енрике. – И защо?

– Предполагам, че войната всъщност се е водила за пари и за традиционните ворски привилегии – обясни му мадам Ворсоасон. – Съществувал е обичай в окръзите, където е имало разквартирувани части на Имперската кавалерия, торта от оборите да бъде давана безплатно на всеки селянин, който се появи с каруцата си, един вид – който преварил, той натоварил. Един от финансово по-притеснените императори решил да запази цялата тор за Имперските земи или да я продава. Това му решение се отразило на някакъв окръжен спор за наследство и така избухнала войната.

– И какво станало накрая?

– При тогавашното поколение правото било извоювано от окръжните графове. При следващото поколение императорът си го върнал. И при поколенията след него... ами, по онова време вече не сме имали кой знае каква кавалерия. – Тя отиде да се измие на мивката и добави през рамо: – Обичаят все още съществува – всяка седмица в Императорските обори тук, във Ворбар Султана, където се държат конете на церемониалния кавалерийски взвод, се раздава тор. Хората идват с наземните си коли и отнасят по един-два чувала за цветните си градини, в памет на доброто старо време.

– Мадам Ворсоасон, от четири години живея сред изпразнеността на маслени буболечки – съвсем сериозно ѝ каза Енрике, докато тя си подсушаваше ръцете.

– Мм – беше единствената реакция на Екатерина, заедно с едва забележимо разширяване на очите, с което моментално си спечели симпатиите на Карийн.

– Наистина имаме нужда от някой, който да ни служи като гид в местния растителен свят – продължи Енрике. – Дали вие не бихте могли да ни съдействате?

– Предполагам, че бих могла да ви помогна с един общ поглед върху видовете и с някоя и друга идея за подходящи терени. Но най-добре ще е да се обърнете към окръжен агроном – лорд Марк сигурно ще може да ви свърже с някой от окръг Воркосиган.

– Ето, виждате ли! – извика Енрике. – Аз дори не знаех, че съществува такова нещо като окръжен агроном.

– Според мен и самият Марк едва ли го знае – добави замислено Карийн.

– Обзалагам се, че бизнес управителят на семейство Воркосиган, Ципис, може да ви насочи – каза мадам Ворсоасон.

– О, значи познавате Ципис? Нали е страхотен? – каза Карийн.

Мадам Ворсоасон кимна енергично в знак на съгласие.

– Още не сме се срещали лично, но той ми помогна страшно много по комтаблото за парковия проект на лорд Воркосиган. Мисля да го попитам дали може да прескоча до окръга и да избира камъни и по-големи скални късове от планината Дендари, които да наредя покрай бреговете на поточето – смятаме да оформим водната част от парка като планинско поточе и си помислих, че този шрих от дома би се харесал на лорд Воркосиган.

– На Майлс? Да, той си обича планините. Непрекъснато яздеше из тях, когато беше по-млад.

– Така ли? Не ми е разказвал много за тази част от живота си...

В този момент Марк се появи на прага, помъкнал голяма кутия с лабораторни консумативи. Енрике я пое от него с вик на задоволство, отнесе я на сухата маса и се зае да разопакова дългоочакваните реактиви.

– А, мадам Ворсоасон – поздрави я задъхан Марк. – Благодаря ви за кленовите клонки. Направиха истински бум. Запознахте ли се с всички?

– Току-що – увери го Карийн.

– Нашите буболечки й харесаха – щастливо рече Енрике.

– Опитахте ли от буболечешкото масло? – попита Марк.

– Не – каза мадам Ворсоасон.

– Искате ли да го опитате? В смисъл, видели сте буболечките,

нали? – Марк се усмихна неуверено.

– Ами... добре. – Усмивката на градинарката не беше точно ентузиасирана. – Една малка хапчица. Защо не.

– Дай ѝ да го пробва, Карийн.

Карийн взе една от еднолитровите туби с буболечешко масло, подредени на лавицата, и я отвори. След като бъдеше стерилизирано и запечатано, маслото можеше да се съхранява дълго време при стайна температура. Тази партида беше от сутринта – буболечките откликваха с голям ентузиазъм на новия фураж.

– Марк, ще ни трябват още от тези туби. По-големи. Един литър масло от една къща на ден ще ни снабди с твърде голямо количество, при това скоро. – Много скоро всъщност. Особено при положение, че не бяха успели да убедят нито един от членовете на домакинството да изяде повече от хапка наведнъж. Гвардейците вече избягваха района на пералното.

– О, момичетата ще увеличат добива още повече, след като започнахме да ги храним подобаващо – информира ги лъчезарно Енрике.

Карийн се нагледа замислено в двайсетте туби, които беше напълнила тази сутрин и които се крепяха на върха на малката планина от миналата седмица. За щастие, сградата имаше достатъчно голям складов капацитет. Взе една от лъжичките за еднократна употреба, които държаха специално за тази цел, и я подаде на мадам Ворсоасон. Мадам Ворсоасон я взе, примигна неуверено, загреба от маслото в контейнера и смело пхна лъжичката в устата си. Карийн и Марк я наблюдаваха със смесица от тревога и нетърпение.

– Интересен вкус – отбеляза любезно тя, след като преглътна.

Раменете на Марк се сгърбиха.

Екатерин го погледна със съчувствие, после отмести поглед към струпаните контейнери. След миг попита:

– Може ли да се замразява? Опитайте ли да го прекарате през замразител за сладолед с малко захар и различни есенции?

– Не сме – каза Марк. После кривна замислено глава. – Хм. Мислиш ли, че може да се направи, Енрике?

– Не виждам защо да не може – отвърна ученият. – Колоидалният вискозитет не се влияе от отрицателни температури. Протеиновата микроструктура се променя само при рязко температурно ускорение, а оттам и текстурата.

– Става като гума, когато го готвиш – преведе думите му Марк. – Но и върху това работим.

– Опитайте да го замразите – предложи мадам Ворсоасон. – А и... може би едно по-десертно звучащо наименование?

– А, маркетингът – въздъхна Марк. – Това е следващото в списъка ми.

– Мадам Ворсоасон каза, че ще изпробва буболечешките акита върху растенията си – успокои го Карийн.

– О, страхотно! – Марк се усмихна на парковата дизайнерка. – Хей, Карийн, вдругиден ще лети до окръга, искаш ли да дойдеш с мен и да ми помогнеш да изберем местата за бъдещата ни дейност?

Енрике зарязва за миг разопаковането, погледът му се разфокусира, вперен някъде във въздуха, и от устните му се отрони въздишка.

– „Изследователски парк Боргос“.

– Всъщност смятах да го нарека „Компания Марк Воркосиган“ – каза Марк. – Мислите ли, че трябва да го изписвам цялото? „Компания МВК“ може да се обърка с инициалите на Майлс.

– „Ранчо за маслени буболечки Карийн“ – решително вметна Карийн.

– Явно ще трябва да го подложим на акционерно гласуване – самодоволено обяви Марк.

– Но така ще спечелиш при всички случаи – отбеляза намусено Енрике.

– Не непременно – успокои го Карийн и хвърли високомерен поглед на Марк, макар че едва сподавяше усмивката си. – Както и да е, Марк, преди да дойдеш тъкмо говорехме за окръга. Мадам Ворсоасон трябва да иде там и да събере камъни. Освен това каза на Енрике, че може да му помогне с местната бараярска растителност. Какво ще кажете всички да отидем заедно? Мадам Ворсоасон каза, че е говорила с Ципис само по комтаблото. Може да ги запознаем и после да си направим нещо като пикник.

А така нямаше да се озове сам-сама с Марк, изложена на всякак-ви... изкушения, и объркване, и разтапящи разтривки на врата, и на гърба, и гризкане на ушенца, и... изобщо не искаше да мисли за това. Последната седмица го бяха карали много професионално, което за нея се беше оказало и много удобно. Много делово. Деловото вършеше работа. Компанията вършеше работа. Двамата сами... хм.

– Но така ще трябва да вземем Енрике и... – промърмори Марк. Ако съдеше по физиономията му, точно „двамата сами“ му се беше въртяло в главата.

– О, хайде де, ще бъде весело. – Карийн решително се зае с

уреждането на въпроса. Няколко минути убеждаване и сравняване на ангажиментите и квартетът се оформи, часът на потеглянето беше уточнен и така нататък. Напомни си да не забрави, че трябва да дойде в замяка Воркосиган доста преди и без това ранния час на тръгване, за да е сигурна, че Енрике е окъпан, облечен и готов да го покажат пред хората.

Нечии бързи и леки стъпки долетяха откъм коридора и Майлс влетя през прага като пехотинец, който се хвърля през шлюз на совалка.

– А! Мадам Ворсоасон – задъхано изрече той. – Гвардеец Янковски едва сега ми каза, че сте тук. – Погледът му обходи набързо стаята и забеляза следите от приключилата демонстрация. – Нали не сте се оставили да ви нахранят с това буболечешко пов... буболечешко нещо? Марк...!

– Всъщност не е толкова лошо – увери го мадам Ворсоасон, с което си спечели един пълен с облекчение поглед от страна на Марк, последван от вирната брадичка в стил „нали ти казах“ по посока на брат му. – Може би се нуждае от лека преработка преди да стане готово за пазара.

Майлс завъртя очи.

– Лека, как ли не!

Мадам Ворсоасон погледна часовника си.

– Работниците ще се върнат от обяд всеки момент. Радвам се, че се запознахме, госпожице Куделка, доктор Боргос. Значи до вдругиден, нали? – Тя взе плика, който Карийн ѝ беше напълнила с тор, усмихна се и се извини. Майлс я последва.

Върна се след две минути, след като явно я беше изпратил до вратата в другия край на коридора.

– Мили боже, Марк! Не мога да повярвам, че си ѝ дал да опита буболечешко повръщано. Как можа!

– Мадам Ворсоасон – с достойнство отвърна Марк – е една изключително разумна жена. Когато се сблъска с нещо непознато, тя, за разлика от други хора, не позволява на импулсивните си емоции да вземат връх над ясната ѝ мисъл.

Майлс прокара ръце през косата си.

– Да, знам.

– Направо впечатляваща дама – каза Енрике. – Имах чувството, че разбира какво ще кажа още преди да съм го казал.

– И след като го казваше също – многозначително отбеляза Карийн. – Което е дори по-впечатляващо.

Енрике се ухили глуповато.

– Дали не се изразявах твърде технически, как мислиш?

– Очевидно не и в този случай.

Веждите на Майлс се свъсиха.

– Та какво ще става вдругиден?

Карийн отвърна засмяна:

– Всички заминаваме за окръга да се видим с Ципис и да потърсим разни неща, които ни трябва. Мадам Ворсоасон обеща да запознае лично Енрике с местната бараярска флора, така че той да се заеме с модифицирането на буболечките.

– Аз се канех да я заведа на първата ѝ обиколка из окръга. Всичко бях планирал. Хасадар, Воркосиган Сърло, Дендарийския пролом... жизненоважно е първото ѝ впечатление да бъде каквото трябва.

– Кофти – отбеляза Марк без грам съчувствие. – Успокой се. Само ще обядваме в Хасадар и ще огледаме тук-там. Окръгът е голям, Майлс, ще остане достатъчно, с което да ѝ се изфукаш.

– Чакай, сетих се! Ще дойда с вас. Ще ускорим малко нещата, точно така.

– Скутерът е четириместен – напомни му Марк. – Аз ще го пилотирам, Енрике има нужда от мадам Ворсоасон, а проклет да съм ако взема теб на мястото на Карийн. – Незнайно как успя едновременно да се усмихне влюбено на Карийн и да се облещи страховито на брат си.

– Ами да, Майлс, ти дори не си акционер – подкрепи го Карийн.

След като на свой ред им се облещи злобно, Майлс излезе и продължи да мърмори ядосано. „Не мога да повярвам, че ѝ е дал да опита буболечешко повръщано... само ако се бях довялкъл тук по-рано... Янковски, дяволите те взели, двамата с теб тепърва ще си...“

Марк и Карийн също излязоха в коридора и го загледаха как се отдалечава.

– Сега пък каква муха му е влязла в главата? – попита учудено Карийн.

Марк се ухили злорадо.

– Влюбен е.

– В градинарката си? – Веждите на Карийн хвъркнаха нагоре.

– Причинно-следствената връзка е в обратната посока, доколкото разбирам. Срещнал я на Комар, докато работел по последния си случай там. Наел я е за градинарка, за да я държи близо до себе си. Ухажва я тайно.

– Тайно? Защо? На мен тя ми изглежда добра партия – от ворската каста е дори... или е вор само по брак? Но това едва ли има значение за Майлс всъщност. Или... да не би нейните роднини да са против, заради

неговите... – Бегъл жест по посока на тялото ѝ намекна за предполагаемите мутации на Майлс. После се смръщи гневно при мисълта за този романтично-трагичен сценарий. Как смееха да си вирят носовете пред Майлс заради...

– Не, тайно от нея, доколкото разбрах.

Карийн набръчка нос.

– Чакай, чакай, какво?

– Най-добре питай него. На мен лично ми прозвуча напълно лишено от смисъл. Дори и по неговите стандарти за това кое е смислено и кое не. – Марк се намръщи. – Освен ако не страда от мощен пристъп на сексуална стеснителност.

– Сексуално стеснителен? Майлс? – Карийн изпръхтя. – Познаваш онази капитан Куин, която беше забърсал, нали?

– О, да. Всъщност познавам няколко от гаджетата му. Най-ужасяващата групичка кръвожадни амазонки, която можеш да си представиш. Боже, направо си бяха страшнички. – Марк потръпна. – Разбира се, навремето всички те ми бяха дяволски ядосани, задето станах причина да го убият, което сигурно обяснява част от впечатлението, което ми направиха. Но се чудех... знаеш ли, наистина се чудя дали той ги е избрал... или те са избрали него? Може би той не е чак такъв велик съблазнител, а просто човек, който не може да казва „не“. Това определено би обяснило защо всичките бяха високи, агресивни жени, свикнали да получават онова, което искат. Но сега – навярно за пръв път – му се налага сам да избере. И не знае как. Защото няма никакъв опит. – Бавна, широка усмивка се разпростря по лицето на Марк при тази мисъл. – Ооо. Това не бих го пропуснал за нищо на света.

Карийн го удари с юмрук по рамото.

– Марк, не е хубаво така. Майлс заслужава да срещне подходящата жена. Искам да кажа, че годинките се трупат, нали?

– Някои от нас получават онова, което заслужават, други получават повече. – Сграбчи ръката ѝ и притисна нос до вътрешната страна на китката ѝ, с което успя да накара косъмчетата по ръката ѝ да настръхнат.

– Майлс винаги е казвал, че човек сам изковава късмета си. Престани. – Тя издърпа ръката си. – Ако капиталовата възвръщаемост във вид на пот е единственият начин да се върна на Бета, значи трябва да се връщам на работа. – Влезе в лабораторията и Марк я последва.

– Много ли се ядоса лорд Воркосиган? – разтревожено попита Енрике, когато се появиха. – Но мадам Ворсоасон каза, че няма нищо против да опита буболечешкото ни масло...

– Не се притеснявай за това, Енрике – весело го прекъсна Марк. – Брат ми си е наумил нещо и затова се държи като умопобъркан. Ако имаме късмет, ще си изкара яда на гвардейците.

– Добре тогава. Имам план как да го привлечем на наша страна.

– Сериозно? – рече скептично Марк. – Какъв план?

– Изненада е – каза ученият с лукава усмивка, или поне толкова лукава, колкото му беше по силите, което всъщност не беше особено лукаво. – Ако се получи де. Трябват ми още няколко дни.

Марк вдигна рамене и погледна Карийн.

– Ти имаш ли представа какво е замислил?

Тя поклати глава и клекна да досглоби стелажа.

– А ти се погрижи да намериш някой замразител за сладолед. Първо попитай Мама Кости. Майлс, изглежда, я е затрупал с всички видове уреди за приготвяне и съхраняване на храна, за които може да се сети човек. Мисля, че се е опитвал да я подкупи, иначе току-виж приела някое от предложенията за работа, с които я засипват всичките му приятели. – Карийн примигна, обзета от вдъхновение.

Развой на продукта, точно така, че и отгоре. По дяволите уредите, имаха подръка истински гений тук, на място. Гений, когото определено не използваша достатъчно. Мама Кости настойчиво и ежедневно канеше потъналите в работа предприемачи в кухнята на богати обеди, пригответни специално за тях, и често-често пращаше подноси със закуски в лабораторията. Готвачката вече беше взела Марк присърце, нищо че беше минала само седмица – но пък и той така очевидно се наслаждаваше на изкуството ѝ. Въобще, взаимната им симпатия нарастваше от ден на ден.

Тя скочи и връчи отвертката на Марк.

– Дръж. И довърши това.

После грабна шест туби буболечешко масло и тръгна към кухнята.

* * *

Майлс слезе от старата бронирана наземна кола и спря на миг на извиващата се алея с цветни лехи отстрани, загледан завистливо в стопроцентова модерната градска къща на Рене Ворбретен. Дом Ворбретен беше кацнал върху отвесната скална стена с изглед към реката, почти срещуположно на двореца Ворхартунг. Гражданската война като метод за градско обновление – скърцащата древна укрепена господарска къща, заемала мястото преди, пострадала толкова тежко при Войната за претендентството, че предишният граф и синът му, когато се върнали в

града с победната армия на Арал Воркосиган, решили да я съборят и да построят нова. На мястото на снажните, негостоприемни и непотребни с оглед на защитата стари каменни стени сега имаше силови полета, осигуряващи напълно ефикасна защита. Новата къща беше светла и просторна, с много открити пространства, и се възползваше в пълна степен от прекрасния изглед към Ворбар Султана надолу и нагоре по течението на реката. И без съмнение имаше достатъчно бани за всичките гвардейци на Ворбретен. А Майлс можеше да се хване на бас и че Рене няма проблеми с канализацията. „А ако Сигюр Ворбретен спечели делото, Рене ще загуби всичко това.“ Майлс поклати глава и тръгна към аркообразния портик, където чакаше един бдителен гвардеец, готов да въведе Майлс при господаря си, а Пим, без съмнение, в сутерена, където да се наклюкарстват на воля. Гвардеецът заведе Майлс във великолепната гостна с изцяло остъклена стена, от която се откриваше гледка към Звездния мост и двореца отсреща. Тази сутрин обаче стената беше затъмнена до полумрак и на гвардееца му се наложи да махне към сензора за осветлението, когато влязоха. Рене, който седеше в голямо кресло, с гръб към гледката, скочи още преди гвардеецът да е довършил своето: „Лорд ревизор Воркосиган, милорд“.

Рене преглътна, кимна на гвардееца в знак, че е свободен, и той мълчаливо се оттегли. Ако не друго, Рене поне изглеждаше трезвен, прилично облечен и с депилирана брада, макар че лицето му беше мъртвешки бледо.

– Милорд ревизор. Какво мога да направя за вас?

– Успокой се, Рене, не съм дошъл по работа. Просто се отбих да ти кажа здрасти.

– О! – Рене си отдъхна с очевидно облекчение, и изкуствената безизразност на лицето му се смени с обикновена умора. – Мислех, че си... помислих, че Грегор те е изпратил да ми съобщиш лошата новина.

– Не, не, не. Пък и Съветът не би могъл да гласува, без да те уведоми предварително. – Майлс кимна към реката и седалището на Съвета на другия ѝ бряг. Това, изглежда, напомни на Рене за задълженията му на домакин, защото той побърза да деполяризира прозореца и да придърпа столове за себе си и за Майлс, така че да се наслаждават на гледката, докато разговарят. Майлс се настани с лице към младия граф. Рене беше съобразил да приготви нисък стол, така че краката на Майлс не висяха във въздуха.

– Но можеше да си дошъл да... ами, не знам за какво можеше да си дошъл – жално рече Рене, седна и потърка врата си. – Не те очаквах.

Нито теб, нито някой друг. Светският ни живот издъхна със смайваща бързина. Явно не е полезно да познаваш граф и графиня Гембретен.

– Опа! Значи ги го чул?

– Гвардейците ми го чули първи. Разправя се като виц из целия град, нали?

– В известен смисъл. – Майлс се прокашля. – Извинявай, че не дойдох по-рано. Бях на Комар, когато се е разrazil скандалът, и чух за това едва когато се върнах, а после Грегор ме прати със задача в провинцията и, виж, майната им на извиненията. Съжалявам, че ти се е случило такова нещо. Но мога твърдо да заявя, че Прогресистите не искат да те загубят.

– Можеш ли? Мислех, че се изчервяват до уши от срам само като чуват името ми.

– Един глас си е един глас. А преминаването от една партийна квота в друга се случва веднъж на сто години.

– Обикновено – сухо вметна Рене.

Майлс само сви рамене.

– Срамът е нетрайно чувство. Ако Сигюр заеме мястото ти в Съвета, това ще коства на Прогресистите един глас за десетилетия напред. Ще те подкрепят. – Майлс се поколеба. – Подкрепят те, нали?

– Повече или по-малко. Повече. Някои от тях. – Рене се усмихва иронично. – Някои мислят, че ако гласуват срещу Сигюр и загубят, ще си създадат пожизнен враг в Съвета. А един глас, както сам каза, си е един глас.

– Имаш ли вече представа какво е съотношението?

Рене сви рамене.

– Една дузина твърдо зад мен и една дузина твърдо зад Сигюр. Съдбата ми ще се реши от тези по средата. Повечето от които не си говорят със семейство Гембретен през последния месец. Мисля, че нещата не отиват на добре, Майлс. – Той погледна госта си с изражение, представляващо странна смесица от настойчивост и колебание. После добави с неутрален тон: – А ти знаеш ли вече как ще гласува окръг Воркосиган?

Майлс знаеше, че ще му се наложи да отговори на този въпрос. Кое то, без съмнение, важеше и за всеки граф или графски заместник, което пък обясняваше внезапното засушаване в светския живот на Рене напоследък – онези, които не избягваха него, избягваха въпроса. Майлс беше разполагал с две седмици, през които да го обмисли, така че отговорът му беше готов.

– Ние сме с теб. Нима си се съмнявал?

Рене успя да изпише на лицето си жална усмивка.

– Бях почти сигурен в подкрепата ви, но пък да не забравяме онази огромна радиоактивна дупка, която навремето сетаганданците отвориха наред окръга ви.

– Това е история. Подкрепата ми променя ли съотношението на гласовете?

– Не – въздъхна Рене. – Вече те бях включил в сметките.

– Понякога един глас дели победата от поражението.

– Направо откачам като си помисля, че всичко може зависи от един-единствен глас – призна Рене. – Не издържам вече. Ще ми се да беше приключило.

– Търпение, Рене – посъветва го Майлс. – Не бива да отхвърляш и най-малкото предимство само защото нервите ти са опънати до скъсване. – Той смръщи замислено чело. – Както изглежда, разполагаме с два равностойни правни прецедента, които се изключват взаимно. Всеки граф има правото сам да назове наследника си със съгласието на Съвета, изразено чрез вота му на одобрение, какъвто е случаят и с лорд Полунощ.

Рене се усмихна криво.

– Щом едно магаре, пък макар и в човешки образ, може да бъде граф, защо и един кон да не може?

– Ако не ме лъже паметта, точно този е бил и един от аргументите на петия граф Вортала. Чудя се дали в архивите още се пазят протоколите от онези заседания? Трябва да ги прочета някой ден, в случай че наистина ги пазят. Както и да е, случаят с Полунощ категорично отхвърля пряката кръвна връзка като задължителна при наследяване на титлата, а дори и да забравим за Полунощ, има десетки не толкова фрапантни прецеденти в същия смисъл. Графският избор има предимство пред графската кръв, освен ако въпросният граф не е пропуснал да огласи избора си. Само тогава въпросът опира до първородни синове и така нататък. Дядо ти е бил утвърден за наследник, докато неговият... докато съпругът на майка му е бил още жив, нали? – Самият Майлс беше утвърден за наследник на баща си още по време на Регентството, когато баща му разполагаше с достатъчно власт и влияние, за да си осигури съдействието на Съвета.

– Да, но е бил подведен, според иска на Сигюр. А това обезсилвало всякакви правни решения в тази връзка.

– Предполагам, че старецът не е знаел. Има ли някакъв начин да се докаже обратното? Защото ако е знаел, че дядо ти не е негов син, то

утвърждаването му е било съвсем законно и тезата на Сигюр се изпарява.

– Дори шестият граф да е знаел, не успяхме да открием и най-дребното доказателство за това. А от седмици преравяме семейните архиви. Според мен едва ли е знаел, иначе със сигурност е щял да убие момчето. Както и майка му.

– Не съм толкова сигурен. По време на Окупацията са ставали какви ли не неща. Сещам се например за Войната на копелетата в планините Дендариини. – Майлс издиша шумно. – Когато се знаело, че детето е заченато от сетаганданец, майките правели аборт или убивали новородените още при раждането. От време на време партизаните правели гаден номер, като оставяли трупчетата така, че войниците на окупатора да ги намерят. Това направо побърквало редовите сетагандански войници. Първо, заради нормалната им човешка реакция, и второ, защото дори онези от тях, които били озверели дотам, че да не им пука, си правели простата сметка, че вместо мъртвото бебе сме можели да им пробутаме бомба.

Рене отвратено изкриви лице и Майлс със закъснение осъзна, че за събеседника му този мрачен пример от историята може да е придобил ново, лично звучене. Затова побърза да продължи:

– Сетаганданците не били единствените, които се противопоставяли на тези номера. Някои бараярци също ги осъждали и ги смятали за петно върху честта ни – принц Ксав например. Знаем, че е спорил ожесточено по въпроса с дядо ми. Твоят пра... шестият граф може също да е разсъждавал като Ксав и постъпката му спрямо дядо ти може да е била един вид мълчалив протест.

Рене го гледаше смаяно.

– Не се бях сещал за това. Двамата със стария Ксав наистина са били приятели. Но нямаме никакво веществено доказателство. Кой знае какво един мъртвец е знаел, но никога не е изрекъл на глас?

– Ти може и да нямаш доказателство, но същото важи и за Сигюр.

Лицето на Рене леко просветна.

– Така е.

Майлс отново плъзна поглед към великолепната гледка на застрояната речна долина. Няколко малки лодки плаваха по реката. В стари времена Ворбар Султана бил крайната точка, до която стигали корабите, идващи от морето, защото бързеите и водопадите край града възпрепятствали търговския транспорт към вътрешността на континента. След края на Изолацията язовирът и шлюзовете над Звездния мост били

разрушавани и издигани цели три пъти.

На другия бряг на реката, точно отсреща, се издигаха наъбените стени на двореца Ворхартунг – сиви и архаични над пролетнозелените върхове на дърветата. Традиционното седалище на Съвета на графовете бе наблюдавало от високо – и в двата смисъла, помисли си с ирония Майлс – всички тези трансформации. Когато не се водеше война, промени в състава на Съвета настъпваха единствено при смърт на някой от членовете му, а за такова овакантияване можеше да се чака доста дълго. Един или двама гушваха годишно букета, средностатистически, а темпът на поколенческо обновяване се забавяше допълнително от увеличаващата се продължителност на живота. Да се овакантият две места едновременно, като всяко от тях можеше да бъде грабнато както от поддръжник на Прогресивната, така и на Консервативната партия, беше доста необичайно събитие. Или по-точно, мястото на Рене щеше да бъде обект на това боричкане между двете основни партии. При другото нещата стояха по-неясно.

– Имаш ли някаква представа на какво основание лейди Дона Ворутиър е подала иска си срещу утвърждаването на братовчед й Ришар за наследник на графската титла? – попита Майлс. – Да си чул нещо?

Рене махна с ръка.

– Не много, но то пък и кой ли говори с мен напоследък. Присъстващите се изключват. – Хвърли на Майлс един признателен поглед. – Приятел в нужда се познава.

Майлс се смути при мисълта колко време му беше отнело, докато се навие да дойде тук.

– Не ме мисли за по-добродетелен, отколкото съм, Рене. Най-малко аз бих могъл да твърдя, че някоя и друга капка чуждопланетна кръв следва да дисквалифицира човек от състезанието за графска титла.

– Да де. Ти си наполовина бетанец, вярно. Но в твоя случай половинката е от майка ти, а това е друго.

– Пет осми бетанец, ако трябва да сме точни. Даже и половин барярец не съм – каза Майлс и осъзна, че току-що се е открил за стрелба по повод на ръста си, но Рене не се възползва от случая. Биърли Ворутиър никога не би пропуснал такава пряка линия за обстрел, а Иван би събрал куража да се ухили, ако не друго. – Обикновено се старая да не привличам хорското внимание върху тази сметка.

– В интерес на истината, имам някои идеи във връзка с лейди Дона – каза Рене. – Искът ѝ като нищо може да рефлектира и върху твоето семейство.

– Така ли?

Рене, отклонен от мрачните размисли върху собствената си дилема, видимо се оживи.

– Тя внесе иска си за възпрепятстване и моментално запраши към колонията Бета. Това за какво ти говори?

– Бил съм на Бета. Възможностите са толкова многобройни, че свят да ти се завие. Първата и най-елементарна, за която се сещам, е че е отишла да събере някакви незначителни доказателства, свързани с родословието, гените или евентуалните престъпления на братовчед си Ришар.

– Познаваш ли лейди Дона? Не бих използвал определението „елементарна“, за да опиша каквото и да било, свързано с нея.

– Хм, така значи. Трябва да питам Иван дали не знае нещо. Ако не се лъжа, известно време спеше с нея.

– Тогава не бях в града. Бях в армията. – В гласа на Рене се прокрадна сянка на съжаление за зарязаната военна кариера – или може би Майлс му приписваше собствените си чувства. – Но не се учудвам. Носеше ѝ се славата, че колекционира мъже.

Майлс вдигна заинтригувано вежда.

– Теб успя ли да включи в колекцията си?

Рене се ухили.

– Някак успях да се размина с тази чест. – После му върна ироничния поглед. – А теб включи ли те?

– При положение, че Иван ѝ е бил подръка? Съмнявам се, че въобще някога е свеждала поглед достатъчно, че да ме забележи.

Рене разпери пръсти, сякаш да отблъсне този кратък пристъп на самоунижение от страна на Майлс, при което на Майлс му се прииска да си беше отхапал езика. Сега беше имперски ревизор и хленченето пред публика заради житейската му орис звучеше странно в ушите на околните. Беше оцелял, нали? Вече никой не можеше да го гледа отвисоко. Но дали дори и ревизорският му сан беше достатъчен, за да отвлече вниманието на среднестатистическата бараярска жена от останалото, което вървеше в пакет с него? „Е, в такъв случай е добре, че не си влюбен в среднестатистическа жена, нали, момче?“

Рене продължи:

– Сетих се за твоя клонинг, лорд Марк, и за натиска, който оказва семейството ти, за да го признаят за твой брат.

– Той наистина е мой брат, Рене. Мой законен наследник и така нататък.

– Да, така твърдеше и семейството ти. Но я си представи, че лейди

Дона е следила внимателно развитието на проблема и особено начина, по който доказахте правотата си. Бас държа, че е отишла на Бета, за да направят клонинг на бедния стар Пиер, когото ще доведе на Бараяр и ще го предложи за наследник на титлата вместо Ришар. Все някой ще се сети за такъв вариант, рано или късно.

– Това... определено е възможно. Не знам обаче как ще реагират изкопаемите. Те едва не се задавиха с Марк по-миналата година. – Майлс се намръщи. Можеше ли това да засегне по някакъв начин положението на Марк? – Чух, че на практика тя, а не Пиер, е управлявала окръга през последните пет години. Ако успее да се намърда за законен настойник на клонинга, може да продължи да го управлява и през следващите двайсет. Обикновено не назначават роднини от женски пол за графски настойници, но все пак има няколко прецедента.

– Включително онази графиня, която била законно обявена за мъж, така че да наследи титлата – вметна Рене.

– А по-късно се водило и онова изключително странно дело за женитбата ѝ.

– О, да, чел съм за това. Но по онова време е имало гражданска война, което е премахнало бариерите по пътя ѝ. Нищо не помага толкова, колкото да си на страната на печелещите батальони. В случая обаче дамата не разполага с гражданска война, освен каквото има там между нея и Ришар, а не съм чувал за кръвна вражда между двамата. Чудя се... – ако си прав – дали ще прибегне до утробен репликатор за целта, или ще предпочете да ѝ имплантират ембриона за телесно раждане?

– Телесното раждане твърде много намирисва на кръвосмешение – каза Рене отвратено. – Вуртигър определено са странен род, като си помислиш. Надявам се да предпочете репликатора.

– Хм, да, но самата тя няма деца. На колко е – на четирийсет или там някъде... освен това, ако клонингът расте в собственото ѝ тяло, поне ще може да му осигури възможно най-добрата защита. Така ще е много по-трудно да ѝ го отнемат или да твърдят, че някой друг трябва да му стане настойник. Ришар например. Виж, това би било интересно развитие на нещата.

– Ако Ришар му е настойник, колко дълго според теб ще живее детето?

– Няма да доживее пълнолетие, подозирам. – Майлс се намръщи при мисълта за такъв сценарий. – Не че смъртта му няма да е безукорно организирана.

– Е, скоро ще разберам какво е намислила лейди Дона – каза Рене.

– В противен случай ще загуби делото поради неявяване. Трите месеца, в които трябва да приведе доказателство в полза на тезата си, почти изтекоха. Доста щедра отсрочка на пръв поглед, но в старите времена всекиму се е полагало достатъчно време, за да отиде и да се върне. На конски гръб, предполагам.

– Да, не е добре за един окръг да остава за толкова дълго време без законен владетел. В края на краищата, нали не искаме селяните да осъзнаят, че могат да се оправят добре и без нас.

Веждите на Рене помръднаха в знак, че е разбрал шегата му.

– Бетанската ти кръв си личи, Майлс.

– Не, само бетанското ми възпитание.

– Биологията не определя съдбата, така ли?

– Вече не.

Леката музика на женски гласове долетя до гостната откъм централното стълбище. Нечий дълбок алт, който се стори познат на Майлс, избъбри нещо и предизвика сребрист поток от женски смях.

Рене се обърна към вратата и се усмихна.

– Върнаха се. И тя се смее. От седмици не съм чувал Татя да се смее. Бог да поживи Мартя!

Значи гласът беше на Мартя Куделка? Топуркането на изненадващ брой женски крачета разтресе стълбището и три жени нахлуха в стаята, под одобрителния поглед на Майлс. „Да.“ Двете руси сестри Куделка, Мартя и Оливия, бяха идеален фон за тъмнокосата хубост на по-дребната трета жена. Младата графиня Татя Ворбретен имаше лъчезарни, широко разположени кафяви очи на сърцевидно лице с брадичка като на лисичка. И с трапчинки. Цялата тази радваща окото композиция вървеше с рамка от черни къдрици, които в момента подскачаха, също като собственичката си.

– Ура, Рене! – викна Мартя. – Вече не седиш сам в тъмното. Здравсти, Майлс! Да не би най-после да си дошъл да поразсееш Рене? Браво на теб!

– Повече или по-малко – каза Майлс. – Не знаех, че се познавате толкова добре.

Мартя тръсна глава.

– Оливия и Татя са съученички. Аз просто наминах да ги пораздвижа малко. Можеш ли да повярваш, че в прекрасна утрин като тази те искаха да си стоят вкъщи?

Оливия се усмихна срамежливо и двете с графиня Татя пристъпиха несъзнателно една към друга, сякаш да почерпят кураж от численото си

превъзходство. А, да. Татя Воркерес още не беше графиня, когато двете учеха в частното училище, макар вече със сигурност да беше красавица, както и наследница.

– Къде бяхте? – попита Рене, като не преставаше да се усмихва на съпругата си.

– Пазарувахме в Кервансарай. Пихме чай и хапнахме пасти в едно кафене на Големия площад, хванахме и смяната на караула пред Министерството. – Графинята се обърна към Майлс. – Братовчед ми Станис е диригент на духовия оркестър към Градската гвардия. Махнахме му, но той не можа да ни отговори, разбира се. Беше на служба.

– Искаше ми се да беше дошъл с нас – каза Оливия на Рене, – но сега се радвам, че си остана въщи. Иначе щеше да изпуснеш Майлс.

– Няма нищо, дами – решително заяви Мартя. – За компенсация гласувам Рене да ни заведе всичките в концертната зала утре вечер. Случайно знам откъде можем да намерим четири билета.

Предложението беше подкрепено и прието с пълно единодушие, без да бъде съгласувано с графа, но пък Майлс и не смяташе, че Рене би се възпротивил особено на предложението да придружи три красиви дами, за да се насладят на музика, която самият той обожаваше. И наистина, след един донякъде глуповат поглед към Майлс, той се остави да го убедят. Майлс се зачуди как ли Мартя се е добрала до билетите, които обикновено се разпродаваха година и дори две предварително. Да не би да се възползваше от връзките на сестра си Делия в ИмпСи? Цялата тази работа намирисваше на отбора Куделка в действие.

Графинята се усмихна и показа на мъжа си някакъв плик с калиграфски надпис.

– Виж, Рене! Гвардеец Келсо ми го даде на влизане. От графиня Воргарин е.

– На мен ми прилича на покана – с огромно задоволство отсъди Мартя. – Виждаш ли, положението не е толкова лошо, колкото си мислеше.

– Отвори го – подкани я Оливия.

Татя го направи. Погледът ѝ пробяга по изписаните на ръка редове и лицето ѝ помръкна.

– О! – възкликна тя и смачка листа.

– Какво пише? – разтревожено попита Оливия.

Мартя грабна листа и го прочете. После викна:

– Гъската му с гъска! Това е антипокана! За кръщенето на дъщеря ѝ. „...боя се, че бихте се чувствали неудобно“, дрън-дрън! Страхливка.

Гъска!

Графиня Татя замига бързо-бързо.

– Няма нищо – рече тя пресекнато. – И без това не смятах да ходя.

– Но нали каза, че ще си облечеш... – започна Рене и затвори рязко уста. Едно мускулче заигра по бузата му.

– Всичките тези жени – и майките им, – които не успяха да уловят Рене в мрежите си преди да се ожените, сега се държат като... като... – Мартя се обърна към Майлс и довърши ядно: – Като гъски!

– Така само обиждаш гъските – каза Оливия. – Те не са толкова гадни.

Рене погледна Майлс, после каза със съвършено лишен от емоции тон:

– Нямахме как да не забележа, че още не сме получили покана за сватбата на Грегор и доктор Тоскана.

Майлс вдигна ръка в успокоителен жест.

– Тукашните покани още не са разпратени. Знам го от първа ръка. – Моментът едва ли беше подходящ да спомене за кратката политическа дискусия по въпроса, на която беше присъствал в Императорския дворец. Още повече че не беше взето окончателно решение.

Обхвана с поглед живата картина пред себе си – Мартя беснееше, Оливия изглеждаше поразена, графинята беше като попарена, а Рене седеше като истукан, с почервеняло лице. И го споходи вдъхновение. „Деведесет и шест стола.“

– Организирам малка вечеря вдругиден. В чест на Карийн Куделка и брат ми Марк, които наскоро се върнаха от колонията Бета. Оливия ще е там, както и цялото семейство Куделка, също лейди Алис Ворпатрил и Саймън Илян, братовчед ми Иван и още няколко скъпи на сърцето ми приятели. За мен ще е чест, ако и вие двамата се присъедините към компанията.

Рене успя някак да се усмихне на тази очевидна благотворителност от страна на Майлс.

– Благодаря ти. Но не мисля, че...

– О, Татя, точно така, непременно трябва да дойдете – прекъсна го Оливия и стисна настойчиво приятелката си за лакътя. – Майлс най-последно ще ни запознае с любимата си. Досега само Карийн я е виждала. Направо умираме от любопитство.

Веждите на Рене подскочиха.

– Ти ли, Майлс? Мислех те за също толкова заклет ерген като братовчед ти Иван. Женен за кариерата си.

Майлс изглежда страховито Оливия и трепна при последните думи на Рене.

– С кариерата си се разведох по здравословни причини. Оливия, ти защо реши, че мадам Ворсоасон... тя е моят парков дизайнер, Рене, освен това е племенница на лорд ревизор Вортис, запознахме се на Комар, овдовя съвсем наскоро и определено не е... не е готова да бъде нечия любима. Лорд ревизор Вортис и професорката също ще бъдат там, един вид семейно тържество, ако ме разбираш, нищо, което да я злепостави.

– Кого? – попита Мартя.

– Екатеринбург – изплъзна се от устата на Майлс. Всичките четири прекрасни срички.

Мартя му се ухили без грам разкаяние. Рене и съпругата му се спогледаха – трапчинката на Татя се показва, а Рене сви замислено устни.

– Карийн каза, че лорд Марк ѝ казал, че ти си му казал – невинно рече Оливия. – Кой тогава е излъгал?

– Никой, по дяволите, но... но... – Той преглътна и се приготви да повтори упражнението за пореден път. – Мадам Ворсоасон е... е... – Защо му ставаше все по-трудно да го обяснява, вместо да е по-лесно? – Тя е в официален траур заради покойния си съпруг. Имам твърдото намерение да ѝ се обясня, когато дойде подходящият момент. Понастоящем моментът не е такъв. Така че се налага да изчакам. – Стисна зъби до болка. Сега Рене беше опрял брадичка на ръката си с пръст на устните, а в очите му се четеше оживление. – А мразя да чакам! – избухна той.

– Разбирам – каза Рене.

– И тя ли е влюбена във вас? – попита Татя и хвърли скришен, топъл поглед на съпруга си.

Боже, тези двамата бяха също толкова оглупели от любов като Грегор и Лайза, при това след цели три години брак. Брачният ентусиазъм си беше истинска зараза, по дяволите!

– Не знам – тихо призна Майлс.

– Казал е на Марк, че я ухажва тайно – обясни Мартя на двамата Ворбретен. – Тайно от нея. Това все още се опитваме да го проумеем.

– Какво, целият град ли вече знае за поверителните ми разговори? – озъби ѝ се Майлс. – Марк направо ще го удуша.

Мартя премигна насреща му с добре изиграна невинност.

– Карийн го е научила от Марк. А аз го разбрах от Иван. Мама го е чула от Грегор. А татко – от Пим. Ако искаш да го запазиш в тайна, тогава защо го разправяш наляво и надясно, Майлс?

Майлс си пое дълбоко дъх.

Графиня Ворбретен каза сериозно, макар да личеше, че едва съдържа усмивката си:

– Благодаря ви, лорд Воркосиган. Със съпруга ми ще се радваме да дойдем. – И го удостои с порция трапчинки.

Майлс издиша заедно с едно: „Добре сте дошли.“

– Вицекралят и вицекралицата ще са се върнали ли от Сергияр? – попита Рене. В гласа му се прокрадваше нотка на политическо любопитство.

– Не. Макар че ги очаквам скоро. Аз давам вечерята. Това е последният ми шанс да се възползвам от Дом Воркосиган преди пътуващият цирк да го е окупирали. – Не че не се радваше на предстоящото завръщане на родителите си, но временната му роля на стопанин се беше оказала доста... приятна, както се бе убедил през последните няколко месеца. Освен това първата среща на Екатеринбург с граф и графиня Воркосиган, бъдещите й свекър и свекърва, изискваше личната му и изключително прецизна режисура.

Така, вече бе посветил достатъчно време на светските си задължения. Успя да се изправи с известно достойнство, сбогува се с всички и любезно предложи на Мартя и Оливия да ги закара, в случай че проявят такова желание. Оливия каза, че щяла да поостане още малко при приятелката си, но Мартя прие предложението му.

Майлс изгледа страховито Пим, докато гвардеецът вдигаше купола на наземната кола, за да се настанят в задното отделение. Винаги беше отдавал невероятната способност на Пим да събира клюки – едно изключително ценно умение за новия пост на Майлс – на предишното му обучение в ИмПСи. Досега не му беше хрумвало, че Пим може би обменя клюки. Пим, който схвана погледа, но не и причината му, стана малко по-сериозен от обикновено, но иначе с нищо не показва да е притеснен от недоволството на господаря си.

Докато седеше с Мартя в задното отделение, а колата завиваше към Звездния мост, Майлс сериозно се замисли дали да не смъмри спътничката си, задето го беше пекла на бавен огън пред двамата Ворбретен с тъпите си подмятания за Екатеринбург. Та той беше имперски ревизор! Но така щеше да си отреже пътя към по-нататъшната информация, която би могъл да изстиска от нея. Така че овладя яда си.

– Как се справят двамата Ворбретен, от твоя гледна точка?

Тя сви рамене.

– Правят се, че не им пука, но според мен са разтърсени жестоко. Рене мисли, че ще загуби делото, окръга си и всичко.

– И аз останах със същото впечатление. Може и да ги загуби, ако не направи нещо по въпроса. – Майлс свъси чело.

– Той мрази сетаганданците още откакто убиха баща му във войната за Центъра Хеген. Направо откачал при мисълта, че самият той е отчасти сетаганданец, така каза Татя. А според мен и нея я побиват тръпки. Имам предвид, че... сега вече е ясно откъде се е сдобил този клон на семейство Ворбретен с изключителния си музикален талант, точно след Окупацията.

– И аз се сетих за това. Но тя стои твърдо зад него, или поне така изглежда. Колко неприятно, ако тази неразбория костваше на Рене и брака му, наред с кариерата.

– И на нея не ѝ е лесно. Харесва ѝ да е графиня. Оливия каза, че когато били още ученички, момичетата понякога тормозели Татя просто от завист. Това, че е Рене я избрал, един вид повдигнало самочувствието ѝ, не че изборът му изненадал останалите – с великолепно сопрано като нейното. Тя направо го обожава.

– Значи според теб бракът им ще издържи на бурята? – обнадежено попита той.

– Хм...

– „Хм“?

– Цялата тази история започнала, когато решили да си родят бебе. Което обаче не са направили. Татя... не говори за това. Склонна е да говори за всичко друго, но но и за това.

Майлс се опита да реши какво може да означава избирателното мълчание на младата графиня. Не му звучеше много окуражаващо.

– Оливия е кажи-речи единствената от старите приятелки на Татя, които не я изоставиха, след като се раздуха скандалът. Дори и сестрите на Рене са се скрили вдън земя, макар и вероятно по други причини. Сякаш никой не иска да я погледне.

– Ако се върнеш достатъчно назад във времето, всички ние произлизаме от другопланетяни, по дяволите! – едно изсумтя Майлс. – Какво е една осма? Нюанс някакъв. Защо този нюанс да изхвърля от играта един от най-свестните хора, с които може да се похвали Бараяр? Компетентността все трябва да се брой за нещо.

Усмивката на Мартя со изкриви.

– Ако търсиш съчувствие, чукаш на грешната врата, Майлс. Ако баща ми беше граф, изобщо нямаше да има значение колко съм компетентна, защото пак нямаше да го наследя. Цялата интелигентност на света нямаше да има и най-малкото значение. А ако ти чак сега откриваш, че

светът ни е устроен несправедливо, значи здравата си закъснял.

Майлс изкриви лице.

– Това не е нещо ново за мен, Мартя. – Колата отби пред градската къща на комодор Куделка. – Но справедливостта не влезаше в длъжностната ми характеристика, поне преди. – „А властта не е толкова всемогъща, колкото изглежда отстрани.“ – Но това навярно е единственият въпрос, по който не мога да ти помогна. Имам най-силните лични причини да не искам правото на наследяване по женска линия да бъде върнато в бараярското законодателство. Въпрос на оцеляване, ако искаш. Харесвам работата си. И определено не искам тази на Грегор.

Той вдигна купола, Мартя слезе и му кимна одобрително, както по повод на последното му изявление, така и задето я беше докарал.

– Ще се видим на вечерята у вас.

– Поздрави комодора и Дру от мен – извика след нея Майлс.

Тя му хвърли през рамо една широка усмивка а ла отбор Куделка и бодро забърза към къщи.

ГЛАВА 7

Марк поведе скутера в плавен завой, така че да осигури на пътниците си в задното отделение – Карийн и мадам Ворсоасон – по-добър изглед към столицата на окръг Воркосиган, която блещукаше на хоризонта. Времето му съдействаше – слънцето грееше жизнерадостно и напевваше обещания за настъпващото лято. Скутерът на Майлс беше направо страхотен – бърза и маневрена, машината се връзваше в топлия въздух като нож в масло, и което беше най-хубаво, контролните уреди бяха монтирани така, че да предоставят максимум удобство за човек с ръста на Марк. И какво ако седалката му е малко по-тесничка? Не можеш да имаш всичко. „Майлс например вече не може да се радва на това.“ При тази мисъл Марк сви устни и бързо я изхвърли от главата си.

– Прекрасна земя – отбеляза мадам Ворсоасон и залепи лице до стъкления купол.

– Майлс щеше да се зарадва, ако можеше да ви чуе – предпазливо я подбутна към този ред на мисли Марк. – Много е привързан към това място.

Тази сутрин определено виждаха района в най-добрата светлина, буквално и преносно. Пролетна зеленина като съшит от парчета юрган се стелеше под тях, с по-светлите и по-тъмни нюанси на ферми и малки гори – последните в не по-малка степен продукт на човешките усилия от първите. Зеленото се редуваше в хармоничен контраст с неправилни петна от местно червено-кафяво в клисурите, по дъното на поточетата и по протежение на необработваемите склонове.

Енрике, чийто нос също беше залепен за купола, каза:

– Не точно това очаквах от Бараяр.

– А какво сте очаквали? – любопитно попита мадам Ворсоасон.

– Километър след километър равен сив бетон. Казарми и мъже в униформи, които набиват крак.

– Икономически неприемливо за цяла планетарна повърхност. Макар че униформи си имаме в изобилие – призна Марк.

– Да, но когато става въпрос за неколкостотин различни вида, униформеният ефект до голяма степен се губи. А и някои от цветовете са малко... неочаквани.

– Прав си. Направо ми е жал за онези графове, които е трябвало последни да избират фамилията си цветове – съгласи се Марк. – Мисля,

че Воркосиган са се паднали някъде по средата. Тоест, кафяво и сиво не е зле, но видя ли някой в синьо и златно, или в черно и сребърно, винаги имам чувството, че дрехите им са шити при най-добрите модисти. – Не му беше трудно да си се представи в черно и сребристо с русата и висока Карийн под ръка.

– Можеше да е и по-лошо – бодро вметна Карийн. – Как според тебе би изглеждал в кадетска униформа с фамилните цветове на бедните Ворхаропулос например – резеда и алено?

– Като светофар в ботуши. – Марк направи гримаса. – Маршовата стъпка също липсва, както забелязвам напоследък. По-скоро се бутат като стадо без куче. Беше... почти разочаровашо в началото, тоест дори ако оставим настрана вражеската пропаганда, не това е имиджът, към който Бараяр се стреми в момента, нали така? Макар че като посвикнах, дори започна да ми харесва.

Отново завиха.

– Къде е печално известната радиоактивна зона? – попита мадам Ворсоасон.

Сетаганданското нападение от преди три поколения, унищожило старата окръжна столица Воркосиган Вашной, беше изтръгнало сърцето на окръг Воркосиган.

– На югоизток от Хасадар – отвърна Марк. – Днес няма да минем оттам. Ще трябва да накарате Майлс да ви го покаже някой ден. – Той потисна една злорада усмивчица. Бетански долари срещу пясък, че позразените земи не влизаха в туристическия маршрут на Майлс.

– Не целият Бараяр изглежда така – каза мадам Ворсоасон на Енрике. – Частта от Южния континент, където съм родена, е равна като плодова пита, макар че най-високата планинска верига на планетата – Черните чуки – е току отвъд хоризонта.

– Не е ли твърде еднообразно? – попита Енрике.

– Не, защото хоризонтът е безкраен. Излезеш ли от къщи, е все едно че стъпваш право в небето. Облаците, светлината, бурите... по-хубави изгреви и залези не съм виждала.

Пресякоха невидимата бариера на Хасадарския въздушен контрол и Марк прехвърли управлението на скутера на градските компютри. След още няколко минути и две-три бързи кодирани трансмисии бяха приземени внимателно на една много частна и с много ограничен достъп pista върху покрива на графската резиденция. Резиденцията беше просторна модерна сграда, облицована с каменни плочи от планината Дендариин. Заедно с прилепените до нея градски и окръжни канцеларии

резиденцията заемаше почти изцяло едната страна на централния градски площад.

Ципис ги чакаше край пистата, спретнат, сив и гърчав както винаги. Здрависа се с мадам Ворсоасон, сякаш бяха стари приятели, чужденеца Енрике поздрави с лекотата на роден дипломат, а Кариин прегърна по роднински.

Прехвърлиха се в една очакваща ги въздушна кола и Ципис ги разведе на бърза обиколка до три подходящи места за бъдещия комплекс, както и да го кръстеха, а именно – един неизползван градски склад и две ферми близо до столицата. И двете ферми бяха празни, защото бившите им обитатели бяха последвали своя граф до новия му пост на Сергияр, а никой друг не бе изявил желание да се нагърби с неблагоприятната задача да води постоянна борба за оцеляване върху определено негостоприемните им земи: едната ферма беше мочурлива, а другата – камениста и суха. Марк внимателно провери статуса им в радиоактивния план на областта. Всичките бяха собственост на Воркосиган, така че не се налагаше да водят преговори в това отношение.

– Може дори да убедиш брат си да ти опрости наема – предложи Ципис по отношение на двете ферми, обзет от ентузиазизиран пристъп на икономичност. – Може да го направи. Баща ви му прехвърли всички законни права над окръга преди да замине за Сергияр. В края на краищата понастоящем семейството не получава никакви приходи от двата парцела. Така ще си спестите капитал, с който да се покрият други начални разходи.

Ципис знаеше съвсем точно с какъв бюджет разполага Марк – бяха прегледали разработката му по комтаблото в началото на седмицата. Мисълта да поиска услуга от брат си не му беше много присърце, но... нали и той беше Воркосиган все пак? Огледа порутената ферма в опит да се почувства собственик по право.

С Кариин сбраха глави и заобсъждаха възможностите. Енрике получи разрешение да се разходи с мадам Ворсоасон и да се запознае с някои бараярски бурени. Състоянието на сградите, водопровода и енергийното снабдяване взеха връх над състоянието на терена и в крайна сметка двамата се спряха на фермата с по-нови – сравнително – и по-просторни сгради. След още една, по-подробна обиколка из помещението, Ципис ги закара обратно в Хасадар.

За обяд ги заведе в най-рядко посещавания хасадарски ресторант – официалната трапезария на графската резиденция с изглед към площада. Забележителният обяд, който персоналът поднесе, говореше за

невидимата ръка на Майлс, който, изглежда, беше изпратил спешни и категорични инструкции относно грижите и храната на... на своята градинарка. Марк получи потвърждение на това си умозаключение след десерта, когато Кариин подбра Енрике и вдовицата да разгледат градината и фонтана във вътрешния двор на резиденцията, а те двамата с Ципис останаха да се насладят спокойно на изящния букет от вина, които се бутилираха в именията на Воркосиган и обикновено се пазеха за посещенията на император Грегор.

– И така, лорд Марк – започна Ципис, след като отпи с благоговение. – Какво мислите за братовата ви мадам Ворсоасон?

– Мисля... че още не ми е братова.

– Хм, да, това и аз го разбрах. Или по-право, беше ми обяснено.

– Той какво всъщност ти каза за нея?

– Въпросът не е толкова в това какво е казал, а как го каза. И колко често се повтаря.

– Вярно. Ако беше някой друг, а не Майлс, направо щях да пукна от смях. То пак си е смешно де. Но е и... хм.

Ципис примигна и се усмихна в знак, че го разбира отлично.

– Сърцераздиращо... мисля, че това е подходящото определение.

– А речникът на Ципис винаги беше прецизен, точно като подстрижката му. Той погледна към площада през високите прозорци на трапезарията.

– Често го виждах като дете, когато задълженията ми ме задържаха за по-дълго край родителите ви. Той постоянно надскачаше физическите си ограничения. Но никога не плачеше много, когато си счупеше някоя кост. Самообладанието му беше толкова необичайно за дете на неговата възраст, че човек направо го побиваха тръпки. Но веднъж, беше по време на Хасадарския окръжен панаир, случайно станах свидетел как няколко деца, към които Майлс направи опит да се присламчи, го отблъснаха жестоко. – Ципис отпи от виното си.

– Заплака ли тогава? – попита Марк.

– Не. Макар че лицето му беше много странно, когато им обърна гръб. Ботари беше с мен тогава – той също не можеше да направи нищо, защото Майлс не беше заплашен физически. Но на следващия ден Майлс пострада при езда, едно от най-лошите му падания дотогава. Скачал, което му беше забранено да прави, с един наскоро обязен кон, който изрично му беше казано да не язди... Граф Пьотър беше толкова бесен – и уплашен, – че имаше вид, сякаш всеки момент ще получи удар. По-късно се питах доколко случайна е била тази злополука. – Ципис се поколеба. – Винаги съм си мислил, че Майлс ще си избере

съпруга с галактически мироглед, също като баща си. А не някоя бара-
ярка. Не знам какво си въобразява Майлс за тази млада дама. Постила
си пак да падне от коня?

– Твърди, че имал Стратегия – с главно „с“.

– Както винаги...

Марк безпомощно вдигна рамене.

– Да ти кажа истината, самият аз почти не я познавам. Ти си рабо-
тил с нея напоследък – какво мислиш?

Ципис замислено поклати глава.

– Схваща бързо и е честна до издребняване.

Това не звучеше като особено голяма похвала, освен ако човек не
знаеше, че това са двете качества, заемащи първите места в списъка с
добродетели на Ципис.

– И е доста симпатична, на живо – добави той след кратко замисля-
не. – И не е... чак толкова по-висока, колкото очаквах.

Марк се ухили.

– Мисля, че може да се справи с изискванията към една бъдеща
графиня.

– Майлс също смята така – отбеляза Марк. – А казват, че подборът
на екипаж бил един от най-изявените му военни таланти. – А колкото
по-добре опознаваше Ципис, толкова по-склонен беше да мисли, че въп-
росния талант Майлс най-вероятно е наследил от своя... от техния...
баща.

– Вече му е време, това поне е сигурно – въздъхна Ципис. – Добре
би било граф Арал да се сдобие с внучета, докато е все още жив, за да
им се порадва.

„Последното към мен ли беше адресирано?“

– Ще държиш под око развитието на нещата, нали? – добави
Ципис.

– Не знам какво смяташ, че бих могъл да направя. Не е като да мога
да я накарам да се влюби в него. Ако имах такава власт над жените, сам
сях да се възползвам от нея.

Ципис се усмихна тайнствено и за миг погледна към мястото, на
което беше седяла Карийн.

– Останах с впечатлението, че подобна власт не ти липсва.

Марк се размърда. През последната седмица новопридобитата му
бетанска рационалност губеше почва по отношение на Карийн и под-
личностите му ставаха неспокойни с нарастването на вътрешното му
напрежение. Но Ципис му беше финансов съветник, а не психотерапевт.

Нито дори – това беше Бараяр, в края на краищата – негов Баба.

– Забелязал ли си въобще някакъв знак, че мадам Ворсоасон споделя чувствата на брат ти? – продължи с доста нажален тон Ципис.

– Не – призна Марк. – Но пък тя е много съдържана. – И беше ли това знак за безчувственост, или просто самообладание, хипертрофирало до стряскащи размери? Кой би могъл да каже, без преди това да й е влязъл под кожата? – Чакай, сетих се! Ще го възложя на Карийн. Жените си споделят такива неща. Точно затова толкова често се измъкват заедно до дамската тоалетна – за по една бърза дисекция на кавалерите си. Или поне Карийн ми каза така веднъж, когато се оплаках, че ме е зарязала сам на масата...

– Определено ми допада чувството за хумор на това момиче. Винаги съм харесвал момичетата на комодор Куделка. – За миг очите му станаха непроницаеми. – Надявам се, че ще се отнасяш добре с нея, нали?

„Босилекова тревога, босилекова тревога!“

– О, да! – пламенно го увери Марк.

А, ако трябваше да бъде по-точен, Сръдльо направо умираше да се отнесе добре с нея по всички правила на усвоеното бетанско изкуство, само дето тя не му даваше. Лакомник, на когото му беше станало хоби да я храни с кулинарни вкусотии, беше доволен от днешния ден. Убиец дебнеше в сенките, готов да види сметката на всеки враг, когото тя решише да назове, само дето Карийн нямаше врагове, а само приятели. Дори и Ревльо беше необичайно спокоен през последната седмица, понеже неприятностите на другите бяха манна небесна за него. По този въпрос Черната банда гласуваше единодушно.

Тази прекрасна, топла, открита жена... В нейно присъствие се чувстваше като някакво лепкаво, студенокръвно същество, което изпълзва изпод камъка, където се е скрило, за да умре, и най-неочаквано попада под вълшебните милувки на слънцето. Можеше по цял ден да се влачи по петите й и да блее жално с надеждата, че тя пак ще е с него, пък макар и само за още един вълшебен миг. Терапевтката му го беше мъмрила на няколко пъти заради това му пристрастяване. „Не е честно спрямо Карийн да я товариш с такова бреме, не мислиш ли? Трябва да се научиш да даваш, защото имаш, а не да взимаш, защото ти трябва.“ Съвсем вярно, съвсем вярно. Но, дявол го взел, дори и терапевтката му харесваше Карийн и се опитваше да я спечели за своята професия. Всички харесваха Карийн, защото Карийн харесваше всички. Хората искаха да са близо до нея, защото ги караше да се чувстват добре. Биха направили всичко за нея. Тя притежаваше в изобилие всичко, което липсваше на

Марк и по което той най-силно копнееше – ведрост, заразителен ентусиазъм, съпричастие, здрав разум. Имаше страхотно бъдеще в продажбите – какъв отбор можеха да бъдат двамата само: Марк да се занимава с икономическия анализ, а Кариин да поддържа връзка с останалата част на човечеството... Самата мисъл да я загуби го хвърляше в паника.

Зараждащата се паническа атака утихна и дишането му се успокои, когато тя се върна жива и здрава с Енрике и мадам Ворсоасон. Въпреки ленивото настроение, обзело всички след обилния обяд, Кариин успя да ги раздвижи и ги подкара към втората им задача за деня, а именно камънаците, които трябваше да съберат за парка на Майлс. Ципис ги беше снабдил с холокарта, указания и двама яки любезни млади мъже в комплект с инструменти и подежник. Подежникът последва скутера на юг към надвисналия сив гръбнак на планините Дендарии.

Марк приземи скутера в една планинска долчинка, оградена от каменисто дефиле. Този район също се числеше към собствеността на семейството, макар да беше недокоснат от човешка ръка. Не беше трудно да се види защо. Девственият участък местна бараярска... е, едва ли можеше да се нарече гора, „шубрак“ по-добре пасваше на параметрите ѝ – се стелеше с километри по негостоприемните склонове.

Мадам Ворсоасон слезе от скутера и се загледа на север, над населените низини на окръг Воркосиган. Топлият въздух размиваше хоризонта във вълшебна синя мъгла, но погледът въпреки това стигаше далеч, на сто и повече километра. Кълбести облаци се кипреха като бели топки необработен памук, сбрани на три раздалечени една от друга арки, надвиснали над сребристосивата небесна шир като вражески крепости.

– О – възкликна тихо тя. – Това се казва небе! Такова трябва да е небето. Сега разбирам защо каза, че на лорд Воркосиган му харесва тук, Кариин. – Ръцете ѝ се протегнаха настрани, сякаш посегнаха да обгърнат празното пространство. – Хълмовете обикновено ги чувствам като стени около себе си, но това... това е различно, и хубаво.

Бикоподобните същества с подежника кацнаха до скутера. Мадам Ворсоасон ги поведе заедно с оборудването им надолу към дефилето, където щяха да съберат необходимите ѝ радващи окото оригинални дендарийски камънаци, които подчинените на лорд ревизора по-късно щяха да доставят във Ворбар Султана. Енрике ги последва като някое дългуресто и трмаво пале. Тъй като всичко живо, озовало се долу, после щеше да пухти и пъшка по нанагорнището, Марк се задоволи да надзърне през ръба, след което се посвети на разходка из недотам страховития

релеф на долчинката, хванал Карийн за ръка.

Когато плъзна ръка около кръста ѝ и се сгуши по-близо до нея, тя отвърна с разтапяща прегръдка, но опитът му да ѝ пробута подсъзнателен сексуален импулс, завирайки нос в гърдите ѝ, претърпя провал – Карийн застина унило и се дръпна. По дяволите!

– Карийн... запротестира жално той.

Тя поклати глава.

– Съжалявам. Извинявай.

– Недей... не ми се извинявай. Това ме кара да се чувствам като някой извратеняк. Искам и ти да ме искаш, иначе няма никакъв смисъл. Мислех, че ме искаш.

– Така беше. Така е. Аз... – Карийн прехапа устни, после опита наивно: – Докато бяхме на Бета, мислех, че съм пораснала, че съм станала наистина зрял човек. После се върнах тук... и осъзнах, че за всяка хапка, която слагам в устата си, и за всяко парцалче, което слагам на гърба си, за всичко завися от семейството си. И винаги е било така, дори докато живеех на Бета. Може би всичко е било... фалшиво.

Той стисна силно ръката ѝ – поне нея можеше да не пуска.

– Искаш да бъдеш добра дъщеря. Добре, това го разбирам. Но трябва да внимаваш кой определя значението на тази твоя представа. Терористите, които ме създадоха, ме научиха поне на това.

Тя го притисна до гърдите си и успя да изпише на лицето си съпричастие. Поколеба се, после продължи:

– Именно взаимно изключващите се определения ме подлудяват. Не мога да бъда добра и за двете места едновременно. Научих се как да съм добро момиче на Бета, и, по свой собствен начин, това беше също толкова трудно, колкото да съм добро момиче тук, на Бараяр. И доста по-страшно понякога. Но... чувствах как някак израствам вътрешно, ако разбираш какво искам да кажа.

– Струва ми се, че разбирам. – Надяваше се, че част от това „страшно“ не се е дължало на него, но подозираше, че е точно така. Добре де, знаеше, че е така. Бяха минали през няколко доста мрачни периода миналата година. Но въпреки това тя беше останала с него. – Трябва обаче да избереш онова, което е добро за Карийн, а не за Бараяр... – Пое си дълбоко дъх, защото честността изискваше усилия. – Дори не за Бета. – „Дори не и за мен?“

– Откакто се върнах, сякаш не мога да открия самата себе си, за да се попитам.

За нея това беше метафора, напомни си Марк. Макар че може би и

самият той беше метафора, вътре в главата си с Черната банда. Метафора, развила метастази. Метафорите можеха да го правят, ако ги подложиш на достатъчно силен натиск.

– Искам да се върна на Бета – каза тя с тих, пламенен глас, като се вираше неவிждащо в секващата дъха гледка под тях. – Искам да стоя там, докато не стана наистина зрял човек и не мога да бъда самата себе си, където и да отида. Като графиня Воркосиган.

Марк вдигна вежди – странен обект на подражание за нежната Кариин. Но едно трябваше да се признае на майка му – тя не цепеше басма на никого и по никаква причина. Би било за предпочитане обаче, ако човек можеше да се сдобие с частица от това качество, без да е минал с бои крака през война и огън като графинята.

Разстроената Кариин беше като слънце зад облаци. Той я гушна разтревожено през кръста. За щастие, тя разчете жеста му като знак на подкрепа, точно какъвто си беше, а не като поредната досадна молба за близост, и на свой ред се притисна към него.

Черната банда се изживяваше като специално подразделение в случай на нужда, но като командири ги нямаше никакви. Налагаше се Сръдльо да почака още малко. Като напират толкова, да си уреди среща с дясната ръка на Марк или нещо подобно. Моментът беше прекалено важен, за да го прецака, и точка.

Ами ако тя вземеше че израсне до така желаната зрелост по начин, който да не оставя място за него?

Няма нищо за ядене, долу. Смяна на темата, веднага.

– Ципис, изглежда, харесва мадам Ворсоасон.

Лицето ѝ се проясни и в очите ѝ се мярна признателност и облекчение. „Което означава, че съм я притискал.“ Ревльо захленчи някъде в дълбокото и Марк набързо му затвори устата.

– Екатеринбург ли? Аз също я харесвам.

Значи вече е „Екатерин“ – минали са на „ти“, добре. Трябваше да ги отпрати още няколко пъти до дамската тоалетна.

– Знаеш ли, дали тя харесва Майлс?

Кариин вдигна рамене.

– Така изглежда. Заела се е много сериозно с парка му.

– Имам предвид дали изпитва някакви романтични чувства към него. Дори не съм я чувал до го нарича на малко име. Как може да си влюбен в някого и да му говориш на „вис“?

– О, това е просто защото са вор.

– Ха! – Уверението ѝ не му прозвуча много убедително. – Вярно, че

напоследък Майлс направо е пощурял по тези ворски глупости. Мисля, че ревизорството му е размътило главата. Дали ще можеш да се позавъртиш около нея и да поразузнаеш, как мислиш?

– Да я шпионирам? – Кариин се намръщи неодобрително. – Майлс ли ти даде тази безценна идея?

– Всъщност не. Идеята е на Ципис. Тревожи са за Майлс. Аз... също се тревожа.

– Бих се радвала двете да се сприятелим...

„Естествено.“

– Изглежда, няма много приятелки. Местила се е непрекъснато. Ако питаш мен, каквото и да се е случило със съпруга ѝ на Комар, е било много по-гадно, отколкото е склонна да признае. Пълна е с толкова мълчания, че направо преливат през ръба.

– Но дали става за Майлс? Дали ще е добра за него?

Кариин вдигна вежда.

– А някой задава ли си въпроса дали Майлс ще е добър за нея?

– Хм... защо не? Графски наследник. Финансово обезпечен. Имперски ревизор, за Бога! Какво повече може да иска една ворска жена?

– Не знам, Марк. Зависи от жената. Аз например, сто пъти бих предпочела теб, заедно с цялата Черна банда в най-необузданото им настроение, пред това да ме затворят за една седмица с Майлс. Той... направо те поглъща.

– Само ако му позволиш. – Но му стана добре при мисълта, че тя наистина, действително може да предпочете него пред великолепия Майлс, и внезапно гладът му понамаля.

– А имаш ли някаква представа колко е трудно да му попречиш? Още помня как като деца ходехме с мама на гости на леля Корделия и докато двете си приказваха, Майлс имаше задачата да ни забавлява. Кое то си е било направо садизъм спрямо едно четиринайсетгодишно момче, но аз откъде да го знам тогава? Та той най-редовно решаваше, че четирите ставаме за момичешко кадетско подразделение, и ни караше да маршируваме насам-натам из задната градина, или в балната зала, в случай че валеше. Трябва да съм била на четири по онова време. – Тя се намръщи. – Майлс има нужда от жена, която да го праща по дяволите от време на време, или бракът му скоро ще се превърне в катастрофа. За нея, не за него. – След миг добави разсъдливо: – Макар че и за него също, рано или късно.

– Аха.

В този момент усмихнатите млади бичета се появиха задъхани от

дефилето, качиха се на подемника и се спуснаха обратно. Последва дрънчене и тъпи удари, после товаренето явно завърши, защото подемникът се издигна тежко във въздуха и отлетя на север. Малко по-късно се появиха Енрике и мадам Ворсоасон, останали без дъх. Енрике, гушнал в ръце огромен сноп местни бараярски растения, изглеждаше доста бодър. Даже изглеждаше като човек с кръвообращение. Нищо чудно с години да не бе излизал сред природата – свежият въздух определено му се отразяваше добре, въпреки факта, че беше мокър до кости, понеже цопнал в потока.

Успяха да набутат растенията отзад, да поизсушат Енрике и да се натоварят дружно в скутера малко преди слънцето да се е килнало на запад. Марк си позволи удоволствието да изпробва скоростта на скутера в една последна обиколка над долчинката преди да завие на север към столицата. Машината свистеше като стрела, реагираше послушно на стъпалата и пръстите му и веселата компания стигна до покрайнините на Ворбар Султана още преди слънцето да е залязло.

Най-напред оставиха мадам Ворсоасон пред дома на вуйчо ѝ близо до университета, след като многократно я накараха да обещае, че на другата сутрин ще се отбие и ще помогне на Енрике да открие научните названия на новите си ботанически образци. Карийн изскочи на ъгъла пред градската къща на семейството си и млясна Марк по бузата за довиждане. „Долу, Сръдльо. Това не беше по твой адрес.“

Марк вмъкна скутера в обичайното му тъгълче в подземния гараж и последва Енрике в лабораторията, където му помогна да нагости маслените буболечки с вечерната им порция фураж. Енрике се удържа да не запее приспивни песни на малките пълзящи гадинки и се задоволи с обичайното си каканижене, наполовина на тях, наполовина на себе си, докато се суетеше из лабораторията. Твърде дълго беше работил съвсем сам, ако питаша Марк. Тази вечер обаче ученият все пак си затананика, докато сортираше новия си запас от растения според критерий, известен само на него и на мадам Ворсоасон – някои натопи в кани с вода, други разтла да съхнат върху лабораторната маса.

Марк привърши с претеглянето, описването и разпръскването на няколко щедри шепи фураж в буболечешките къщи и се обърна да види какво прави Енрике – ескобарецът беше седнал зад комтаблото си и му задаваше някакви команди. Добре. Може пък тази нощ да постигне още някой научен подвиг с бъдеща парична възвръщаемост. Марк се приближи до него, готов да му повиси одобрително над главата. Този път Енрике не се занимаваше с причиняващи световъртеж молекулярни

модели, а с някакъв ситно написан текст.

– Какво е това? – попита Марк.

– Обещах да изпратя на Екатерин копие от доктората си. Тя ме помоли – обясни гордо Енрике, макар в гласа му да се промъкна нотка на неувереност, сякаш сам не можеше да повярва на оказаната му чест. – „Към бактериален и гъбичен групов синтез на извънклетъчни енергосъдържащи съединения“. Това беше основата на цялата ми по-нататъшна работа с маслените буболечки, след като най-накрая осъзнах, че те са идеалният носител на микробната група.

– Аха. – Марк се поколеба. „Значи и за тебе е станала вече «Екатерин», така ли?“ Е, щом Карийн бе минала на „ти“ с вдовицата, ако бяха изключили Енрике от това развитие, щяха да го обидят, нали? – Тя дали ще може да го прочете? – Досегашният опит на Марк показваше, че Енрике пише по същия начин, по който говори.

– О, аз и не очаквам от нея да разбере математическия израз на молекулярния енергиен поток – дори преподавателите ми във факултета имаха известни затруднения с него, – но със сигурност ще схване основното от анимираните примери. Все пак... сигурно ще мога да поопростя този параграф, така че да стане малко по-привлекателен дори на пръв поглед. Трябва да призная, че е малко сухичък. – Той прехапа устни и се наведе над комтаблото. След малко попита: – Сещаш ли се за дума, която да се римува с „глиоксилат“?

– Не... не се сещам в момента. Пробвай с „оранжев“. Или „сребърен“.

– Те пък въобще с нищо не се римуват. Ако не можеш да ми помогнеш, Марк, по-добре си върви.

– Не разбирам какво правиш.

– Изоцитрат, разбира се, но това пък не изразява съвсем... Опитвам се да подобря впечатлението, като моделирам откъса в сонетна форма.

– Това звучи направо... смайващо.

– Мислиш ли? – Лицето на Енрике светна и той си затананика: – Треорнин, серин, полярен, молекулярен...

– Печален – изстреля напосоки Марк. – Вулгарен. – Енрике му махна раздражено да мълчи. По дяволите, Енрике не трябваше да си губи ценната умствена енергия за съчиняване на поезия – трябваше да създава комплекси от дълги молекулярни вериги с висок енергиен пренос или каквото там беше. Марк погледна внимателно ескобареца, сгънат съсредоточено като крива солета пред комтаблото, и веждите му се свъсиха при внезапната и тревожна мисъл, на която го наведе тази гледка.

Дори и Енрике едва ли си въобразяваше, че може да привлече вниманието на някоя жена с помощта на дисертацията си, нали? Или не беше ли по-правилна формулировката: „само Енрике може да си въобрази...“? В края на краищата въпросната дисертация беше единственият му безспорен успех до този момент. Едно беше сигурно – че жената, която успеше да привлече по този начин, би била точно като за него, но... но не и тази жена. Не жената, в която се беше влюбил Майлс. Обаче мадам Ворсоасон беше прекалено любезна. Със сигурност щеше да каже нещо мило, без значение в какъв ужас я е хвърлил молекулярният сонет. А Енрике, който страдаше от жесток недостиг на мило отношение също като... също като един друг човек, когото Марк познаваше твърде добре, щеше да си въобрази...

Преместването на лабораторията на постоянното ѝ място край Хасадар внезапно му се стори много по-спешна задача. Стиснал замислено устни, Марк излезе на пръсти от лабораторията.

Докато крачеше тихо по коридора, до слуха му продължи да долита довольното каканижене на Енрике:

– Мукополизахарид, хм, хубаво е, да, добър ритъм, муу-ко-по-лии-за-хаа-рид...

* * *

Космодрумът на Ворбар Султана се радваше на привечерно затишие в трафика. Иван нетърпеливо оглеждаше голямата зала и току местеше посрещаческия си букет уханни орхидеи от дясната ръка в лявата и обратно. Надяваше се лейди Дона да не пристигне твърде замаяна от скоковете, иначе щеше да му се наложи да преразгледа плановете си за вечерта. Цветята трябваше да послужат като подходящата увертюра към това подновяване на познанството им – не твърде много и не крещящи, което би прозвучало като вопъл на отчаяние от негова страна, но достатъчно елегантни и скъпи, за да обозначат сериозен интерес за всеки, запознат отблизо с нюансите като Дона.

На крачка от Иван Биърли Ворутиър се облегна небрежно на една колона и скръсти ръце. Хвърли поглед на букета и поизкриви устни в патентованата си бегла усмивка, която не убягна на Иван. Той обаче не ѝ обърна внимание – Биърли може и да беше непресъхващ извор на къде остроумни, къде не толкова остроумни коментарии, но определено не му беше конкуренция за романтичното внимание на братовчедка си.

Няколко размиващи се по краищата откъси от снощния му еротичен сън, с Дона в главната женска роля, погъделичкаха мислите му.

Щеше да ѝ предложи да ѝ вземе багажа, или по-скоро част от него, каквото там носеше в ръка, един вид размяна срещу букета. Лейди Дона никога не пътуваше само с ръчен багаж, доколкото си спомняше.

Освен ако не пристигнеше, помъкнала утробен репликатор с клонинга на Пиер в него. Виж, това Биърли можеше да си го носи сам. Иван не би го докоснал и с пръчка. Биърли го беше вбесил с необичайното си мълчание по въпроса какво толкова се надява да получи на Бета лейди Дона, което да препъне братовчед ѝ Ришар по пътя към законното му наследство, но рано или късно някой щеше да си изпробва късмета с тази клонингова история. Политическите усложнения можеха да се стоварят на главите на братовчедите му Воркосиган, но като Ворпатрил от неголямо фамилно разклонение, Иван най-вероятно щеше да излезе чист от кашата. Той нямаше глас в Съвета на графовете, слава богу.

– Ето ги. – Биърли се оттласна от колоната, загледан в далечния край на залата, и вдигна ръка в кратък поздрав. – Пристигнаха.

Иван проследи погледа му. Трима мъже се приближаваха към тях. Белокосият със суровото изражение вдясно, който беше махнал в отговор на Биърли, позна дори без обичайната му униформа. Беше коравият старши гвардеец на покойния граф Пиер... как му беше името?... а, да, Забо. Добре, значи лейди Дона се беше погрижила да си набави помощ и защита по време на дългото пътуване. Високият мъж вляво, също в цивилни дрехи, беше друг от гвардейците на Пиер. По-низшият му ранг личеше както от възрастта му, така и от факта, че именно той теглеше платформата на въздушна възглавница с трите куфара. На лицето му се беше изписало изражение, което Иван познаваше добре – с мъка прикривано стъписване, типично за всички бараярци след първото им посещение на Бета, сякаш не бяха сигурни дали да се хвърлят на земята и да за целуват бетона, или да се обърнат и да хукнат обратно към совалката.

Мъжа в средата не беше виждал. Атлетичен на вид човек със среден ръст, по-скоро жилив, отколкото мускулест, макар че раменете му изпълваха добре цивилната туника. Беше облечен изцяло в черно, с възможно най-дискретни кантове в бледосиво, които отдаваха дължимото на псевдовоенната украса, по която си падаха бараярците. На фона на ненатрапчивото облекло фините му черти изпъкваха още повече – бледа кожа, плътни черни вежди, ниско подстригана черна коса и добре оформена лъскава черна брада и мустаци. Стъпваше енергично. Очите му бяха наситено кафяви и се стрелкаха насам-натам, сякаш виждаха мястото за пръв път и видяното им харесваше.

О, по дяволите, да не би Дона да беше забърсала някой бетански

любовник? Това би било неприятно. Мъжът не беше някое недорасло момченце, установи Иван, когато групичката се приближи до него и Биърли – беше поне на трийсет и пет. И в него имаше нещо странно познато. Приличаше на истински Ворутиър, дяволите го взели – косата, очите, наперената походка. Неизвестен син на Пиер? Тайнствената причина графът така и да не се ожени? Пиер трябва да беше бил на не повече от петнайсет, когато е станал татко, но не беше невъзможно.

Биърли кимна сърдечно на усмихнатия непознат и се обърна към Иван.

– Вас двамата не се налага да ви запознавам, нали?

– Напротив – възрази Иван.

Искрящата усмивка на непознатия се разшири още повече и той протегна ръка, която Иван инстинктивно пое. Ръкостискането на мъжа беше крепко, а дланта му – суха.

– Лорд Доно Ворутиър на вашите услуги, лорд Ворпатрил. – Гласът му беше с приятно тенорно звучене, а акцентът изобщо не беше бетански. Беше си като на образован бараярец от ворската класа.

Но не друго, а усмихнатите очи най-после свършиха своето. Искрящи като въглени.

– Ааа, мамка му! – изсъска Иван, сви се като опарен и издърпа ръката си. – Дона, нали не си... – Бетанска медицина, трижди проклетата да е! И бетанска хирургия! Можеха, и правеха, какво ли не на колонията Бета, стига да имаш достатъчно пари и да ги убедиш, че такава е свободната ти воля на зрял човек.

– А ако постигна своето в Съвета на графовете, скоро ще бъда и граф Доно Ворутиър – преспокойно продължи Дона... или Доно...

– Или ще те убият с камъни още като те видят. – Иван се втренчи в... него, посъзвел се малко от потреса. – Не мислиш сериозно, че това може да мине, нали?

Той... тя... мръдна вежда по посока на гвардеец Забо, който вирна брадичката си с един сантиметър. После Дона/Доно каза:

– О, обмислили сме подробно всички рискове. – Тя/той, така де, забеляза орхидеите, които Иван стискаше в лявата си ръка. – Я, Иване, тези за мен ли са? Колко мило от твоя страна! – Изтръгна цветята от ръката му и ги вдигна пред носа си. И с временно прикрита брада му изпърха скромно с черните си мигли над букета, внезапно и ужасяващо превърнала се отново в старата му познайница лейди Дона.

– Не правете това на публично място – рече през зъби гвардеец Забо.

– Извинявай, Забо. Не можах да се сдържа. Та това е Иван, ако ме разбираш.

Забо сви рамене, съгласен с аргумента, но не и с последствията от него.

– Вече ще се владее, обещавам. – Лорд Доно прехвърли цветята в една си ръка и ги долепи до бедрото си, сякаш държеше копие, после изправи снага, изпъна рамене и разтвори леко крака в полувоенна стойка „мирно“.

– Така е по-добре – отсъди Забо.

Иван зяпаше сащисано.

– Бетанските доктори да не са те направили и по-висока? – Поглед-на надолу, но токовете на полуботушите не бяха особено високи.

– Ръстът ми е абсолютно същият, Иване. Други неща се промениха, но не и височината ми.

– Не, по-висока си, по дяволите! Поне с десет сантиметра.

– Само така си мислиш. Това е един от многото удивителни странични ефекти от тестостерона, които откривам напоследък, наред с невероятните промени в настроението. Когато се приберем у дома, може да се премеря и сам ще се увериш.

– Да – каза Биърли и се огледа. – Горещо ви препоръчвам да продължим този разговор на някое по-уединено място. Наземната кола ви чака, както наредихте, лорд Доно, заедно с шофьора ви. – После отправи към братовчед си малък, ироничен поклон.

– Вие... не бих искал да се натрапвам на тази семейна среща – извини се Иван. И се заизмъква странично.

– О, напротив – възрази Биърли. С еднакви злоради усмивки, двамата Ворутиър хванаха Иван за ръцете и го поведоха към изхода. Хватката на Доно определено си беше мъжка. Гвардейците ги последваха.

Намериха официалната наземна кола на покойния граф Пиер там, където я беше оставил Биърли. Очакващият ги шофьор гвардеец в известната униформа в синьо и сиво на рода Ворутиър се разбърза да вдигне задния купол за лорд Доно и придружителите му. Шофьорът хвърли няколко коси погледа към новия лорд, но определено не изглеждаше изненадан от трансформацията. По-младият гвардеец натовари куфарите и се тръшна в предното отделение до шофьора с думите:

– Ох, слава богу, че пак съм си у дома. Йорис, няма да повярваш какво видях на Бета...

Куполът се спусна около Доно, Биърли, Забо и Иван и им попречи да чуят остатъка от изречението. Колата гладко потегли към изхода на

космодрума. Иван попита жално:

– Само това ли ти е багажът? – Лейди Дона обикновено се нуждае от втора кола, за да го натовари всичкия. – Къде е останалият?

Лорд Доно се облегна удобно на седалката, вирна брадичка и изпружи крака.

– Зарязах го всичкия на Бета. А моите гвардейци не пътуват с повече от един куфар, Иване. Живей и се учи.

Иван не пропусна да забележи притежателното местоимение в първо лице – моите гвардейци.

– Те... – Той кимна към Забо, който преспокойно следеше разговора. – И те ли участват във всичко това?

– Разбира се – спокойно отвърна Доно. – Нямаше друг начин. Събрахме се вечерта след като Пиер почина, двамата със Забо им разказахме за плана и те ми се заклеха във вярност.

– Много, въ... лоялно от тяхна страна.

– От години гледахме как лейди Дона помага в управлението на окръга – каза Забо. – Дори и моите подчинени, които не бяха така... така лично заангажирани с плана, са местни хора, родени и верни на окръга си. Никой не искаше земята ни да падне в ръчичките на Ришар.

– Е, всички сте имали възможност да го наблюдавате през годините – призна Иван. После добави: – Но как успя да вбеси всички ви?

– Не стана за една нощ – каза Биърли. – Ришар не е чак такъв герой. Отне му години непрестанни усилия.

– Съмнявам се – каза Доно с внезапно безучастен тон, – че някой би се впечатлил, след толкова много време, от новината, че Ришар се опита да ме изнасили, когато бях на дванайсет, а след като му избягах, за отмъщение удави новото ми кученце. В края на краищата и тогава никому не направи впечатление.

Иван само изохка.

– Не бъди толкова строг към семейството си – вметна Биърли. – Ришар ги убеди, че ти си бил виновен за смъртта на кученцето. Винаги е имал изключителен талант за такива неща.

– Ти обаче повярва на моята версия – каза Доно. – Кажеш речта единственият човек, който ми повярва.

– Да, но по онова време вече познавах това-онова на характера на Ришар – каза Биърли. Без да ги удостои с подробности.

– Тогава още не бях на служба при баща ви – отбеляза Забо, вероятно като оправдание.

– Смятай се за късметлия тогава – въздъхна Доно. – Би било твърде

любезно човек да опише онзи дом като „разпуснат“. И никой друг не успя да наложи ред, докато старецът най-накрая не получи удар.

– Ришар Ворутиър – продължи разказа си гвардеец Забо, обръщайки се към Иван – впредвид, въ, здравословните проблеми на граф Пиер, смяташе графската титла и окръга за своя собственост, и така през последните двайсет години. Нямаше интерес бедният Пиер да оздравее, нито да създаде свое собствено семейство. Със сигурност знам, че е подкупил роднините на първата му годеница да развалят годежа и да я продадат другаде. Втория романтичен опит на Пиер осуети, като тайно и незаконно запозна семейството на момичето с личните медицински данни на графа. Смъртта на третата годеница при катастрофа със скутер беше обявена за злополука. Но Пиер не вярваше, че е било злополука.

– Пиер... вярваше в доста странни неща – притеснено отбеляза Иван.

– Аз също не мислех, че е било злополука – сухо отвърна Забо. – Управляваше го един от най-добрите ми хора. Той също загина.

– О? Но нали в смъртта на самия Пиер няма нещо...

Забо сви рамене.

– Убеден съм, че фамилното предразположение към сърдечносъдовите заболявания нямаше да убие Пиер, ако той не беше прекалено депресиран, за да се погрижи както трябва за здравето си.

– Опитих се, Забо – каза Доно... Дона... унило. – След онази случка с медицинските му данни той беше развил истинска параноя по отношение на лекарите си.

– Да, знам. – Забо понечи да я потуша по ръката, но се осъзна навреме и вместо това го плясна успокоително по рамото. Доно се усмихна при тази проява на бърз рефлекс.

– Във всеки случай – продължи Забо – беше повече от ясно, че никой от гвардейците, които са били верни на Пиер – а ние всичките бяхме такива, лека му пръст – нямаше да просъществува и пет минути на служба при Ришар. Първата му стъпка – както всички сме го чували да казва неведнъж – щяла да бъде да разчисти всичко и всички, свързани с Пиер, и да си назначи собствени подлизурковци. Като сестрата на Пиер щяла да си отиде първа, разбира се.

– Противното би означавало, че Ришар няма и грам инстинкт за самосъхранение – промърмори ожесточено Доно.

– Може ли да го направи? – попита Иван, като явно го смяташе за съмнително. – Да те изгони от собствения ти дом? Нямаш ли никакви права според завещанието на Пиер?

– От дома ми, от окръга, от всичко. – Доно се усмихна сурово. – Пиер не остави завещание, Иване. Не искаше да определи Ришар за свой наследник, не харесваше особено и братята и синовете на Ришар, а според мен все още се надяваше да отреже амбициите му, като сам има син. За бога, Пиер можеше да живее още четиридесет години, при съвременната медицина. Като лейди Дона щях да получа само зестрата си. А владенията ни са в пълен хаос.

– Това не ме учудва – каза Иван. – Но наистина ли смяташ, че планът ти ще проработи? Тоест, Ришар така или иначе е предполагаемият наследник. А каквато и да си сега, не си била по-малкият брат на Пиер по времето, когато Пиер е починал.

– Това е най-важното законово основание в плана ни. Графският наследник влиза във владение при смъртта на предшественика си само ако вече е положил клетва пред Съвета. В противен случай окръгът бива наследен едва след като графовете утвърдят наследника. А когато настъпи този момент – някъде през следващите две седмици, – аз ще бъда, съвсем очевидно, по-малкият брат на Пиер.

Иван се опитваше да проумее казаното. Ако се съдеше по добре прилепналата черна туника, прекрасните големи гърди, които той някога... няма значение – както и да е, тях очевидно вече ги нямаше.

– Ти наистина си се подложила на операция... Какво направи със... не си направила онова хермафродитско нещо, нали? Или къде е... всичко?

– Ако питаш за предишните ми женски органи, тях ги зарязах заедно с останалия си багаж на Бета. Белезите са почти незабележими, хирургът беше много добър. Бяха си отбили вече службата... определено не ми липсват, това мога да кажа.

На Иван обаче вече му липсваха. Отчаяно.

– Чудех се дали не си ги замразила. В случай, че планът ти се провали или си промениш решението – каза Иван, като се опита обнадеждениата нотка да не проличи в гласа му. – Знам, че някои бетанци променят пола си по три-четири пъти.

– Да, запознах се с няколко от тях в клиниката. Бяха изключително услужливи и дружелюбни, между другото.

Забо завъртя очи. Да не би сега да се явяваше личен камериер на лорд Доно? Тази роля не беше необичайна за главния гвардеец на един граф. Забо сигурно бе станал свидетел на всичко, до най-малката подробност. „Двама свидетели. Осигурила си е двама свидетели.“

– Не – продължи Доно, – ако реша да се върна към предишния си

пол – което е малко вероятно, четиридесет години ми стигат – ще използвам прясно клонирани органи, точно както направих сега. Може дори отново да стана девствена. Каква ужасна мисъл!

Иван се поколеба, но все пак попита:

– Не трябваше ли да си набавиш Y-хромозома отнякъде? Откъде я взе? Бетанците ли я осигуриха? – Погледна безсилно към чатала на Доно, после бързо отклони поглед. – Не може ли Ришар да пледира, че... че генетичната ти информация е отчасти бетанска?

– Помислих за това. Така че я взех от Пиер.

– Новите ти, съ, мъжки органи нали не са клонирани от неговите? – Иван преглътна с мъка при тази гротескна представа. Направо го заболя мозъкът. Какво беше това, нещо като техно-кръвосмешение ли, що ли?

– Не, не! Признавам, че наистина взех на заем малка тъканна проба от брат си – по онова време тя вече не му беше нужна – и бетанските лекари наистина използваха част от хромозома, взета от нея, за новите ми клонирани органи. В тестисите ми има по-малко от два процента генетичен материал от Пиер, или там някъде, зависи по какъв метод се изчислява. Ако някога реша да дам прякор на члена си, както правят някои мъже, предполагам, че ще трябва да го кръстя на него. Макар че засега нямам такова желание. Чувствам го като неразделна част от себе си.

– Но хромозомите в тялото ти все още ли са женски, два хикса?

– Е, да. – Доно се намръщи притеснено и се почеса по брадата. – Предполагам, че Ришар ще направи опит да се възползва от това, стига да се сети. Поинтересувах се от ретрогенната терапия за пълна соматична трансформация. Но времето нямаше да ми стигне, усложненията са непредвидими, а и при толкова мащабно генетично снаждане резултатът рядко е по-добър от частична клетъчна мозайка, като изстрел в тъмното. Което е приемливо при лечението на някои генетични заболявания, но не и при съзнателно и законно избраното заболяване да си женчо на клетъчно ниво. Но онази част от тъканите ми, която е отговорна за зачеването на следващия малък наследник Ворутиър, определено е с хромозоми XY, освен това е изчистена от всякакви генетични заболявания, увреди и мутации. Следващият граф Ворутиър няма да страда от болно сърце. И от други неща. Пишката и без това открай време е била най-важното задължително условие, за да се класира човек за графската титла. Както недвусмислено доказва историята.

Биърли се изхили.

– Може пък да оставят на пишката да гласува. – Той изобрази със замах един хикс пред чатала си и пропя с дебел глас: – Подписът на

Доно.

Лорд Доно се ухили.

– Тъй като няма да е за пръв път пишките да решават спорни въпроси в Съвета на графовете, се надявам на по-убедителна победа. Точно тук идва твоята роля, Иване.

– Аз? Не виждам защо трябва да имам нещо общо с това! Не искам! – Сашисаният му протест секна, когато колата намали пред градската къща на Ворутиър и зави в алеята.

Дом Ворутиър беше с едно поколение по-стар от Дом Воркосиган и приликата му с крепост съответно беше по-голяма. Суровите му каменни стени хвърляха назъбени сенки по тротоара и бяха идеални за кръс-тосан огън към улицата, която в златните дни на огромната къща бе представлявала разкаляно платно с декорация от конски фъшкии. На първия етаж нямаше нито един прозорец, само тесни процепи за стрелба. Двойни врати от дебели, подсилени с метал дъски, без лиготии като резба или някакви други украшения, пазеха входа към вътрешния двор. Сега се отвориха навътре при автоматичния сигнал и наземната кола се провря през отвора. Стените носеха следи от емайла на други превозни средства с недостатъчно внимателни шофьори. Иван се запита дали отворите за врящо масло в тъмния таван все още функционират. Най-вероятно.

Мястото било обновено според всички изисквания на отбраната от самия граф Пиер Ворутиър Кървавия, останал в историята като доверената дясна ръка и старши главорез на император Дорка в гражданската война, която бе отнела властта на независимите графове малко преди края на Изолацията. Пиер си създаде множество кръвни врагове и ги надживял всичките без изключение, достигайки до преклонна възраст и нови лични рекорди в псувните. Едва сетаганданските завоеватели с всичките си модерни оръжия най-после успели да му видят сметката, при това трудно, след една печално известна и прескъпа обсада – не на тази крепост, разбира се. Най-голямата дъщеря на стария Пиер се омъжила за един от по-раншните графове Воркосиган, откъдето се беше пръкнало и второто име на Марк – Пиер. Иван се зачуди какво ли би казал старият Пиер за съвременните издънки на рода си. Може би Ришар щеше да му легне най-много на сърцето. Може би призракът му все още бродеше тук. Иван потръпна и стъпи на тъмния калдъръм.

Шофьорът закара колата в гаража, а лорд Доно поведе енергично останалите по стълбището от зелено-черен гранит, което водеше от двора към вътрешността на къщата. Спря на най-горното стъпало и

погледна към каменния двор, каменните стени и другите каменни работи.

– Знам какво ще направя най-напред – ще вкарам малко светлина в това място – каза той на Забо.

– Най-напред трябва да си осигуриш титлата пред името – мрачно каза Забо.

– Пред новото ми име. – Доно кимна и продължи напред.

Вътрешността на къщата беше толкова слабо осветена, че човек трудно се ориентираше сред хаоса, но явно всичко беше оставено във вида, в който го бе зарязал граф Пиер, когато бе заминал за последен път за окръга си преди няколко месеца. Кънтящите помещения миришеха на застояло. Най-накрая се домъкнаха, след още две потънали в мрак стълбища, до празната спалня на покойния граф.

– Май ще трябва да спя тук нощес – каза лорд Доно, като оглеждаше обстановката без особен ентузиазъм. – Първо обаче ще трябва да се сменят чаршафите.

– Да, милорд – каза Забо.

Биърли разчисти натрупаните безредно листа, мръсни дрехи, изсъхнали обелки от плодове и други боклуци от един фотьойл и се настани удобно, кръстосал крака. Доно обиколи стаята, като поглеждаше тъжно малкото лични вещи, останали от мъртвия му брат, и току се спираше пред някоя четка за коса – Пиер беше започнал да оплешивява, – празно шишенце от одеколон или забравени дребни монети, взимаше ги, после ги връщаше на мястото им.

– Искам къщата да се почисти, още утре. Няма какво да чакам решението на Съвета, щом ще трябва да живея тук.

– Знам една добра фирма – не може да се сдържи Иван. – Майлс ги е наел да чистят, когато графът и графинята не са във Ворбар Султана.

– А? Добре. – Лорд Доно махна на Забо. Гвардеецът кимна и чинно се осведоми за подробностите от Иван, като ги записа на джобния си аудиосекретар.

– Ришар на два пъти се опита да завземе старата крепост, докато те нямаше – докладва Биърли. – Първия път гвардейците ти не го пуснаха да влезе.

– Добри са ми хората – промърмори Забо.

– Втория път дойде с взвод градски гвардейци и заповед, която изкрънкал от лорд Ворбон. Главният ти дежурен гвардеец ми се обади и аз успях да извадя контразаповед от лорд пазителя на ораторския кръг, която ги убеди да се оттеглят. За момент стана доста интересно. Бутаха се

и се ръгаха на входа... никой не извади оръжие, нито пострада сериозно, за жалост. Иначе можеше да успеем да осъдим Ришар.

– Имаме си достатъчно дела. – Доно въздъхна, приседна на ръба на леглото и кръстоса крак върху крак. – Но ти благодаря за съдействието, Биърли.

Биърли махна с ръка.

– Под коленете, ако толкова не можеш да се удържиш – каза Забо. – А най-добре коленете да са раздалечени.

Доно веднага размести краката си, като ги скръсти при глезените, но не пропусна да отбележи:

– И Биърли седи така.

– Биърли не е най-добрият мъжки образец за подражание.

Биърли се нацупи.

– Ама наистина, Забо, как може да си толкова жесток? И то при положение, че спасих старата ти родна крепост.

Никой не му обърна внимание.

– А Иван става ли? – попита Доно гвардееца, като оглеждаше замислено обекта на въпроса си.

Иван внезапно изпадна в неведение къде да сложи краката си, да не говорим за ръцете.

– Хм, донякъде. Най-добрият образец за подражание, стига да си спомняш как точно се движеше, е Арал Воркосиган. Виж, това е истинска енергия в действие. Синът му също не се справя зле, успява някак да изглежда доста по-едър от действителните си размери. Въпреки че при младия лорд Воркосиган това е донякъде заучено. На граф Воркосиган му идва отвътре.

Плътните черни вежди на лорд Доно литнаха нагоре, той стана, пресече стаята, завъртя стола пред писалището и го възседна на обратно, кръстосал ръце върху облегалката. Подпря брадичка на ръцете си и ги изгледа страховито.

– Ха! Това ми е познато – каза Забо. – Не е зле, но има какво още да се желае. Разпери повече лактите.

Доно се ухили, после скочи, отиде до дрешника на Пиер, отвори широко вратите и започна да рови из съдържанието му. Една униформена туника на Дом Ворутиър литна към леглото, последвана от панталон и риза. После излетяха чифт високи ботуши. Доно изскочи от дрешника, прахен и със светнали очи.

– Пиер не беше много по-висок от мен, а и обувките му винаги са ми ставали, стига да ги нося с дебели чорапи. Погрижи се утре да дойде

някоя шивачка...

– Шивач – поправи го Забо.

– Шивач, и ще видим колко от тези ще мога да използвам в случай на нужда.

– Разбрано, милорд.

Доно започна да разкопчава черната си туника.

– Мисля, че вече ми е време да си тръгвам – каза Иван.

– Седнете, ако обичате, лорд Ворпатрил – каза гвардеец Забо.

– Да, ела да седнеш до мен, Иване. – Биърли потупа подканящо тапицираната странична облегалка на фотьойла.

– Сядай, Иване – изръмжа лорд Доно. Край искрящите му очи неочаквано се врязаха малки бръчици и той промърмори: – В името на доброто старо време, ако не друго. Преди се натискаше да влезеш в спалнята ми, докато се събличам, а не да излезеш от нея. Трябва ли да заключа вратата и пак да си играем на „намери ключа“?

Иван отвори широко уста, вдигна укорително пръст да протестира, после реши друго и седна на ръба на леглото. „Не би посмяла“ вече му се струваше като твърде неразумно предизвикателство към бившата лейди Дона Ворутиър. Кръстоса крака при глезените, после набързо ги разкръстоса и раздалечи колене, после пак ги кръстоса и преплете пръсти с чувство на неизмеримо неудобство.

– Не знам за какво съм ти притрябвал – жално рече той.

– За свидетел – каза Забо.

– За да можеш да свидетелстваш – каза Доно.

Туниката тупна на леглото до Иван, при което той подскочи; последва я и черната тениска. Е, Доно беше казал истината за бетанския хирург – не се забелязваха никакви белези. На гърдите му се кипреше редичко валмо черни косми, а мускулатурата му клонеше към жилестия вид. Туниката явно не беше снабдена с подплънки на раменете.

– И за да клюкарстваш, разбира се – каза Биърли. Устните му бяха леко разтворени – или от някакво извратено любопитство, или от искрена наслада при вида на притеснения Иван, а най-вероятно и от двете.

– Ако си мислиш, че ще кажа и една дума за това на когото и да било...

С плавно движение, Доно изрита черните си панталони на леглото върху туниката. После дойде ред на слиповете.

– Е? – Доно застана пред Иван с лъчезарна и предоволна усмивка. – Какво ще кажеш? Добре ли са си свършили работата на Бета, или не?

Иван му хвърли един кос поглед, после бързо-бързо погледна

някъде встрани.

– Изглеждаш... нормално – неохотно призна той.

– Хайде покажи ми и на мен де, щом така и така си решил да показваш – каза Биърли.

Доно се обърна към него.

– Не е зле – отсъди Биърли, – но не ти ли е малко, въ, младежки?

Доно въздъхна.

– Трябваше да се действа бързо. Качествено, но бързо. От болницата тръгнах право към скоковия кораб. Органите щели да завършат растежа си „на място“, както се изразиха лекарите. Още няколко месеца, докато достигнат нормалния размер на зрялата мъжка анатомия. Важното е, че вече нямам болки на мястото на разрезите.

– Ооо – провлачи Биърли. – Пубертет. Колко забавно.

– При това на бързи обороти. Макар че бетанците се погрижиха адаптацията да протече сравнително гладко. Едно трябва да им се признае – знаят как да контролират хормоните.

Иван се съгласи с неохота:

– Братовчед ми Майлс, след като му смениха сърцето, белите дробове и червата, каза, че минала почти цяла година преди дишането и силите му да се възстановят напълно. И неговите органи трябвало да израснат до пълните си размери след имплантирането. Сигурен съм, че... и твоят ще порасне. – И след миг на безсилно мълчание добави: – Работи ли?

– Мога да пикая прав, да. – Доно се приближи да си вземе слипове-те и ги нахлузи. – Колкото до другото, и то ще стане в най-скоро време, така поне ми казаха. С нетърпение чакам първия си мокър сън.

– Но дали някоя жена ще иска да... не е като да го пазиш в тайна кой и какво си бил преди да... как ще, хм... Стигне ли се дотам, твоят Пигмалион в гвардейска униформа – Иван махна към Забо – няма да ти е поддръка с необходимите указания.

Забо се усмихна едва-едва – най-изразителната физиономия, която Иван беше виждал на лицето му, откакто се появиха на космодрума.

– Иване, Иване... – Доно поклати глава и взе униформените панталони от леглото. – Нали тебе аз те научих, помниш ли? От всички проблеми, които ме чакат... неизвестностите на мъжката девственост и евентуалната ѝ загуба ме тревожат най-малко. Наистина.

– Не... не е честно – оплака се с изтънял глас Иван. – Искам да кажа, ние трябваше сами да гадаем кое как става, когато бяхме на тринайсет.

– За разлика от когато сте били на, да кажем, дванайсет? – мрачно се поинтересува Доно.

– Хм.

Доно пристегна колана на панталоните – все пак не се оказаха съвсем по мярка в хълбоците, – навлече туниката и се намръщи на отражението си в огледалото. Стисна по една шепа излишен плат в областта на кръста.

– Даа, така става. Шивачът би трябвало да е готов до утре вечер. Искам да съм облечен с това, когато представя доказателството в полза на иска си в двореца Ворхартунг.

Фамилната униформа в синьо и сиво щеше да стои забележително добре върху тялото на лорд Доно, трябваше да признае Иван. Може би случаят си заслужаваше да се позове на ворските си права, да си вземе пропуск и да се настани на някое дискретно място в дъното на галерията за посетители в Съвета на графовете. Просто за да види какво ще стане, ако трябваше да използва един от любимите изрази на Грегор.

Грегор...

– Грегор знае ли за всичко това? – попита внезапно Иван. – Каза ли ми за плана си преди да тръгнеш за Бета?

– Не, разбира се – отвърна Доно, седна на ръба на леглото и почна да нахлузва ботушите.

Иван усети как зъбите му изскърцват по собствена воля.

– Вие да не сте се побъркали?

– Както обича да казва един мой познат – мисля, че беше братовчед ти Майлс – винаги е по-лесно да получиш опрощение, отколкото разрешение. – Доно стана и отиде пред огледалото да провери ефекта от ботушите.

Иван се хвана за главата.

– Добре. Вие двамата... вие тримата... ме довлякохте тук, защото твърдите, че искате да ви помогна. Нека ви дам един съвет тогава. Безплатно. – Той си пое дълбоко дъх. – Мен спокойно може да ме направите на глупак и да се посмеете на воля. Не за пръв път ставам прицел на подигравките ви. Може да направите Ришар на глупак, дай боже. Може да направите на глупаци всички графове в Съвета. Направете на глупак братовчед ми Майлс – предварително благодаря. Бих се радвал да присъствам. Но недейте, ако държите поне малко на шансовете си и ако не искате всичко това да свърши като един много голям и много краткотраен майтап, недейте да правите на глупак Грегор.

Биърли замислено сви устни. Доно, който се въртеше пред

огледалото, спря и изгледа остро Иван.

– Да идем при него ли имаш предвид?

– Да. Не мога да ви накарам – решително продължи Иван, – но ако не го направите, категорично отказвам да имам каквото и да било общо с вас.

– Грегор може да провали всичко само с една дума – притеснено рече Доно. – Преди дори да сме стигнали до Съвета.

– Може – каза Иван, – но няма да го направи, освен ако няма сериозни основания. Не му давайте тези основания. Грегор не обича политическите изненади.

– Мислех, че Грегор е сравнително разбран – каза Биърли. – Като за император.

– Не – твърдо възрази Иван. – Не е. Просто не е от най-приказливите. Кое то въобще не е същото. Хич не ви трябва да знаете какъв е, когато се вбеси.

– И какъв става, когато е вбесен? – любопитно се поинтересува Биърли.

– По нищо не му личи и точно това му е страшното.

Когато Биърли понечи да зададе следващия си въпрос, Доно вдигна ръка.

– Биърли, освен заради възможността да се позабавляваш, ти довлече Иван тук заради връзките му, или поне така каза. От опит знам, че не е добре човек да пренебрегва съветите на консултантите си.

Биърли сви рамене.

– Не е като да му плащаме нещо.

– Аз обаче си събирам дължимото за стари услуги. А това си е чист разход, защото е от перо, което не мога да възстановя. – Погледът на Доно се плъзна към Иван. – Какво точно предлагаш да направим?

– Помоли Грегор за кратка среща. Преди да говориш или да се видиш с когото и да било, дори и по комтаблото. Брадичката нагоре, гледаш го право в очите... – В този момент го споходи една безбожна мисъл. – Чакай, не си спала и с него, нали?

Доновите устни – и мустаци – помръднаха развеселено.

– Не, за жалост. Пропуснах една възможност, за която сега съжалявам дълбоко, уверявам те.

– А. – Иван се отдъхна облекчено. – Добре. Тогава просто му кажи какво смяташ да правиш. Позови се на правата си. Той или ще реши да ти даде зелена улица, или ще те отреже. Ако те отреже, е, поне най-лошото ще е минало, при това бързо. Ако реши да ти даде зелена улица...

ще имаш мълчалив поддръжник, когото дори и най-подлите ходове на Ришар няма как да надцакат.

Доно се облегна на писалището на Пиер и потропа с пръсти по прашния плот. Орхидеите лежаха отгоре му забравена купчинка. Повехнали, също като мечтите Иван. Доно замислено сви устни.

– Ще можеш ли ти да ми уредиш среща?

– Аз... ами...

Погледът му стана още по-настойчив, пронизващ.

– Утре?

– Ами...

– Сутринта?

– Не сутринта – възрази Биърли.

– Рано – настоя Доно.

– Аз... швидяквомаоданапряя – изломоти най-накрая Иван.

Лицето на Доно светна.

– Благодаря ти!

Изтръгването на това неохотно обещание имаше един благотворен страничен ефект – двамата Ворутиър най-после склониха да пуснат заложника си, даже го пришпориха да си иде право въщи и да се обади на император Грегор. Лорд Доно настоя да му услужи с колата и шофьора си за няколко пресечки до апартамента му, с което попари и последната слаба надежда на Иван да го ограбят и убият в някоя тъмна столчна уличка и така да се спаси от последствията на тазвечерните разкрития.

Най-после остана л блажено сам в задното отделение на наземната кола, Иван за кратко се забаламоса с мисълта, че дневният ред на Грегор може да се окаже прекалено натоварен, за да вмъкне предложената среща. Но далеч по-вероятно беше императорът да остане толкова потресен от смелата постъпка на Иван, който обикновено беше по-тих от водата и по-нисък от тревата, че моментално да отвори пролука в ангажиментите си. Опитът на Иван показваше, че единственото нещо, по-опасно за невинните наблюдатели като него, от това да разбудиш гнева на Грегор, беше да събудиш любопитството му.

Когато най-после се прибра в малкия си апартамент, Иван заключи вратата срещу всякакви Ворутиърровци, бивши и настоящи. Целият ден беше тръпнал при мисълта как ще забавлява тук пищната лейди Дона... каква загуба на време. Не че от лорд Доно не ставаше симпатичен мъж, но на Бараяр не му трябваша още мъже. Току-виж възприели идеята на Дона и изпратили излишното мъжко население на Бета, за да бъде

обърнато в по-радваща окото форма... Иван отвратено потръпна.

С неохотна въздишка изрови картата за неограничен достъп, чието използване беше съумял да избягва през последните няколко години, и я прекара през четящото устройство на комтаблото си.

Старшият офицер на императорската охрана, мъж в строги цивилни дрехи, който не се представи – щом имаш такова право на достъп, значи знаеш кой е – отговори веднага:

– Да?

– Бих искал да говоря с Грегор, моля.

– Извинете, лорд Ворпатрил, но този канал ли искате да използвате?

– Да.

Веждите на офицера се вдигнаха изненадано, но ръката му посегна някъде встрани и образът му изчезна с примигване. Чу се извъняване. Няколко пъти.

После се появи образът на Грегор. Още беше облечен, което поуспокои Иван, който тъкмо си беше представял с ужас как вдига императора от леглото или го измъква от банята. Зад Грегор се виждаше интелектуалният на една от по-уютните дневни в Императорския дворец. На заден план се мяркаше силуетът на доктор Тоскана. Която, изглежда, си оправяше блузката. Опа! „Бъди кратък. Грегор очевидно си има по-приятни неща за правене.

Ще ми се и аз да имам.“

Безизразната физиономия на Грегор се разкриви раздражено, когато позна Иван.

– О, ти ли си? – Раздразнението му поизбледня малко. – Никога не ми се обаждаш по този канал, Иване. Мислех, че е Майлс. Какво има?

Иван си пое дълбоко дъх.

– Преди няколко часа посрещнах... Дона Ворутиър на космодрума. Върна се от Бета. Трябва да се видите.

Грегор вдигна вежди.

– Защо?

– Сигурен съм, че тя би предпочела лично да обясни. Аз нямам нищо общо.

– Вече имаш. Лейди Дона си събира дължимото от стари услуги, нали? – Грегор се намръщи и добави със застрашителна нотка: – Аз не съм ти разменна монета в любовните авантюри, Иване.

– Да, сир – пламенно се съгласи Иван. – Но трябва да говорите с... нея. Наистина, съвсем сериозно. Колкото се може по-скоро. Даже по-

скоро и от това. Утре. Сутринта. Рано.

Грегор килна глава настрани. С разбудено любопитство.

– Колко точно важно е това?

– Това ще прецените вие, сир.

– Щом ти не искаш да имаш нищо общо... – не довърши Грегор и се втрени замислено в Иван. Накрая ръката му зададе някаква команда на комтаблото и той погледна встрани към нещо над видплочата, нещо, което Иван не можеше да види. – Бих могъл да отложам... хм. Какво ще кажеш за единайсет в кабинета ми?

– Благодаря ви, сир. – „Няма да съжалявате“ звучеше като прекалено оптимистично изявление, затова Иван благоразумно си го спести. Всъщност идеята да добави каквото и да било го привличаше също толкова, колкото да скочи от ръба на пропаст без гравитационен костюм. Така че вместо това се усмихна и сведе глава в почтителен поклон.

Смръщените вежди на Грегор се смръщиха още повече, но след кратък размисъл той кимна в отговор на поклона и прекъсна връзката.

ГЛАВА 8

Екатерин седеше пред комтаблото в кабинета на вуйна си и за пореден път преглеждаше сезонното комплектуване на бараярските растения, които опасваха разклоняващите се пътечки в парка на лорд Воркосиган. Единственият сетивен ефект, за който дизайнерската програма не можеше да ѝ помогне, беше ароматът. За този трудно доловим, но дълбоко емоционален ефект Екатерина трябваше да разчита на собствения си опит и спомени.

През летните вечери бордюр от телени четки би излъчвал силен и пикантен аромат, изпълващ въздуха в радиус от няколко метра, но цветът им беше блед, а самите те – ниски и тантурести. Ако ги разнообразяваше с по някой стрък трева „пуф“, щеше да разчупи гледката, а и двете растения стигаха до пълния си разцвет по едно и също време, но натрапчивата цитрусова миризма на тревата не се връзваше никак с аромата на телените четки, да не говорим, че беше включена в изричния списък с растения, към които лорд Воркосиган беше алергичен. А – пъргав бурен! Райетата му в жълто и светлокафяво щяха да създадат интересен вертикален ефект, а слабото му сладко уханье щеше да се комбинира добре, даже апетитно, с телените четки. Да сложим по една туфа до мостчето, една тук и още една тук. Тя зададе промените в програмата и отново провери сезонното развитие на новата комбинация. „Много по-добре.“ Отпи от изстиващия си чай и погледна часовника.

Чуваше вуйна си да тропва из кухнята. Поспаливият вуйчо Вортис скоро щеше да слезе, Ники малко след него, и творческата ѝ концентрация щеше да иде на вятъра. Оставаха ѝ само още няколко дни за последни шрихи към проекта, преди да се заеме с истинските растения, при това в количества на едро. И по-малко от два часа до началото на работния ѝ ден, за което време трябваше да се изкъпе, да се облече и да отиде на обекта, за да наглежда работниците, които днес щяха да свържат и изпробват циркулацията на поточето.

Ако всичко минеше добре, можеше да започне и с подредбата на камъните покрай, над и между които щеше да бълбука и клокочи поточкът. Звукът на поточето беше още една трудна задача, за която компютърната програма не можеше да ѝ помогне, въпреки че се бе справила добре с намаляването на фоновия шум. Стените и извитите тераси вече бяха готови и при това действаша задоволително – градският шум вече

не се натрапваше толкова, а на повече от това Екатеринбург не можеше и да се надява. Дори и през зимата паркът щеше да бъде тихо и спокойно място. Покрит с одеяло от сняг, разчупвано само от голите, протегнати към небето клонки на по-високите храсти, пейзажът пак щеше да радва окоето и сърцето.

До довечера скелетът на проекта щеше да бъде завършен. Утре щеше да пристигне и плътта, под формата на десетки подемници, натоварени с нетераформирана местна почва от най-отдалечените кътчета на окръг Воркосиган. А утре вечер, точно преди вечерното гости на лорд Воркосиган, беше решила, като един вид символ, да засади първото растение – издънка от едно старо дърво-скелит от Южния континент. Щяха да минат петнайсетина и повече години преди да порасне достатъчно, за да запълни отреденото му място, но какво от това? Семейство Воркосиган бяха удържали тази земя двеста години. По всичко личеше, че още ще бъдат тук, за да видят дървото в неговата зрялост. Приемственост. Приемственост като тази човек може да си отгледа истинска градина. Или истинско семейство...

На входната врата се позвъни и Екатеринбург подскочи. Внезапно си даде сметка, че все още е с един от старите корабни комбинезони на вуйчо си, които използваше вместо пижама, а косата ѝ се е измъкнала наполовина от опашката на тила ѝ. Стъпките на вуйна ѝ долетяха откъм настлания с плочки коридор и Екатеринбург се заслуша напрегнато, готова да се скрие от поглед, в случай че посещениято е официално. О, боже, ами ако е лорд Воркосиган? Беше се събудила призори с глава, натежала от омешани идеи за градината, и беше слязла на пръсти при комтаблото, без дори да си измие зъбите... но гласът, който поздрави вуйна ѝ, беше женски и познат при това. „Розали? Тук? Защо?“

Една тъмнокоса жена на четирийсетина години надникна през портала и се усмихна. Екатеринбург ѝ махна изненадано, стана и излезе в коридора да я поздрави. Наистина беше Розали Ворвейн, съпругата на най-големия брат на Екатеринбург. Екатеринбург не беше я виждала от погребението на Тиен. Беше с консервативно ежедневно облекло, пола и сако в бронзовозелено, което отиваше на смуглата ѝ кожа, макар че моделът им беше малко старомоден и провинциален. Дъщеря ѝ Еди надничаше иззад нея, но майка ѝ се обърна и набързо ѝ даде указания:

– Тичай горе да намериш Ники. Аз трябва да поговоря с леля ти Кат за малко. – Еди още не беше стигнала до лениво-нацупената фаза на пубертета, така че изтопурка по стълбите без особено нежелание.

– Какво те води в столицата толкова рано сутрин? – попита вуйна

Вортис Розали.

– Добре ли са Хюго и другите? – добави Екатеринбург.

– О, да, всички сме добре – увери ги Розали. – Хюго не можа да се измъкне от работа, така че изпратиха мен. По-късно смятам да разведа Еди по магазините, но си беше истински подвиг да я вдигна за сутрешния влак, повярвайте ми.

Хюго Ворвейн заемаше пост в северния окръжен отдел на Имперското минно бюро в окръг Вордариан, на два часа път от Ворбар Султана с експреса. Розали сигурно бе станала по тъмно, за да е тук сега. Двамата ѝ по-големи синове, които почти бяха израснали цупливата фаза, вероятно бяха оставени да се оправят сами през деня.

– Закусила ли си, Розали? – попита вуйна Вортис. – Да ти сипя кафе или чай?

– Закусихме във влака, но един чай ще ми дойде добре, благодаря, вуйно.

Розали и Екатеринбург последваха вуйна си в кухнята да ѝ помогнат и след малко трите вече седяха около масата с димящи чаши пред себе си. Розали ги осведоми за здравето на съпруга си, за други подробности от домакинството и за постиженията на синовете си за времето след погребението на Тиен. Очите ѝ се присвиха доволно и тя се наведе съзаклятнически напред.

– Но да отговоря на въпроса ти какво ме води тук, Кат. Ти.

– Аз? – глуповато повтори Екатеринбург.

– Не се ли сещаш защо?

Екатерин се зачуди дали би било грубо, ако каже: „Не, защо трябва да се сещам?“ Реши да се задоволи с въпросително вдигнати вежди.

– Преди два дни баща ти имаше посетител.

Тонът на Розали открито подканяше към игра на отгатване, но единственото, което занимаваше мислите на Екатеринбург, беше как по-скоро да приключи със светските любезности и да се върне към работата си. Така че продължи да се усмихва неангажиращо.

Розали поклати глава с престорено отчаяние, наведе се още напред и почука с пръст по масата.

– Ти, скъпа, получи едно много добро предложение.

– Предложение за какво? – Розали едва ли ѝ носеше нов договор за парков дизайн. Нямахше начин да има предвид...

– За брак, какво друго? И то от истински ворски джентълмен, радвам се да добавя. Колко старомодно от негова страна, да прати Баба от Ворбар Султана чак при татко ти на Южния континент – старецът

останал много впечатлен. Обади се на Хюго да му каже подробностите. Решихме, че след цялата тази история с изпращането на Баба вместо с обикновен разговор по комтаблото, е редно някой да ти съобщи лично добрата новина. Всички сме толкова щастливи, че може отново да се задомиш, при това толкова скоро.

Вуйна Вортис се намръщи и вдигна пръст пред устните си.

Ворски джентълмен от столицата, старомоден и стриктно спазващ етикета, татко впечатлен, кой друг може да бъде, освен... сърцето на Екатерин сякаш спря да бие, после направо пощуря. „Лорд Воркосиган? Майлс, плъх такъв, как можа да го направиш, без първо да ме попиташ!“ Устните ѝ се разтвориха в главозамайваща смесица от бяс и въодушевление.

Нахалното дребно... Но... да избере нея, тя да е неговата лейди Воркосиган, господарка на онази великолепна къща и на фамилия му окръг – толкова много можеше да се направи с онази красива земя, така страховита и вълнуваща – и самият Майлс, о боже! Онова интригуващо, обсипано с белези дребно тяло, онази изгаряща мощ, да дойдат в нейното легло? Ръцете му я бяха докосвали два пъти – със същия резултат можеше да са оставили белези от изгаряне по кожата ѝ, така ясно си спомнеше тялото ѝ краткото им съприкосновение. Не беше, не беше се осмелявала, не беше си позволявала да мисли за него по този начин, но сега чувственото ѝ усещане за него се откъсна от грижливо поддържаните си окови и литна на воля. Одухотворените му сиви очи, живата, пъргава уста, която направо си плачеше да я нацелуваш, невероятният ѝ арсенал от изражения... можеха да бъдат нейни, само и единствено нейни. Но как смееше той да я изненадва така от засада, пред всичките ѝ роднини?

– Доволна си, нали? – Розали, която внимателно бе следила изражението ѝ, се облегна и се усмихна. – Или ще е по-вярно ако кажа развълнувана? Добре! И не съвсем изненадана, смея да кажа.

– Не... съвсем. – „Просто не можах да повярвам. Предпочетох да не вярвам, защото... защото това щеше да развали всичко...“

– Опасявахме се, че може да го сметнеш за твърде прибързано, след Тиен и така нататък. Но, според думите на Бабата, господинът искал да изпревари съперниците си.

– Той няма съперници. – Екатерин преглътна. Определено се чувстваше пред припадък, а после си спомни за уханието му и... Но как въобще си представяше той, че тя...

– Има добри надежди за следвоенната си кариера – продължи Розали:

– Да, и на мен така ми каза. – „Високомерие, че и отгоре“, беше й казал веднъж Майлс по повод амбицията си да надмине бащината си слава. Ако беше разбрала правилно, той не смяташе, че въпросното високомерие е в състояние да го забави и с крачка.

– Добри семейни връзки.

Екатерин не можа да сдържи усмивката си.

– Малко слабо казано, Розали.

– Не е толкова богат, като други с неговото положение, но е достатъчно заможен, а и ти никога не си държала твърде много на парите, поне аз съм останала с такова впечатление. Макар винаги да съм смятала, че е редно да държиш малко повече на собствените си нужди, Кат.

Е да, Екатерина беше останала с неясното впечатление, че семейство Воркосиган не е толкова богато като други графски фамилии, но Майлс имаше достатъчно пари да я удави в тях, особено при стандартите, на които беше свикнала. Повече никога нямаше да й се налага да пести от домакинския бюджет. Цялата си енергия, всичките си мисли щеше свободно да насочи към по-висши цели... пред Ники се откриваше море от възможности...

– За мен е предостатъчно, бог ми е свидетел!

Колко странно обаче от негова страна, да прати Баба чак до Южния континент, за да говори с баща й... толкова ли беше срамежлив? За малко да се трогне, после й хрумна, че тази постъпка може да се дължи чисто и просто на неведението му относно неудобство, което може да причини другиму в преследването на собствените си цели. Срамежлив или арогантен? Или и двете едновременно? Понякога ставаше толкова двойствен – чаровен като... като никой друг от хората, които тя познаваше, но и неуловим като вода в шепа.

Не просто неуловим. Хлъзгав. В някаква степен мошеник дори. Хладни тръпки ползиха по гръбнака й. Беше ли парковият проект само номер, маневра, чрез която да я държи под око? Пълното значение на което най-последно просветна пред вътрешния й взор. Може би не харесваше работата й. Може би въобще не му пукаше за парка. Може би просто я манипулираше. Познаваше себе си и знаеше, че е страшно уязвима и за най-дребното ласкателство. Хроничният й глад и за най-нищожната огризка от интерес и обич беше част от оковите, с които сама се бе държала в плен на собствения си брак. Нещо като килия „а ла Тиен“ се замержеля мрачно пред очите й, като капан с отровена любов за примамка.

Отново ли беше предала сама себе си? Така силно бе искала да е

вярно, искала бе да направи първите си стъпки към самостоятелността, да получи възможност да изпробва собствените си сили. Беше си представяла не само Майлс, а всички хора в града как се радват и дивят на нейния парк, как я затрупват нови поръчки, как поема към върха на една желана кариера...

„Не можеш да измамиш честния мъж“, гласеше поговорката. Или жена. Ако лорд Воркосиган я беше манипулирал, това не можеше да е станало без нейното пълно съдействие. Гневът ѝ се смеси със студено чувство на срам.

Розали продължаваше да бърби:

– Та значи искаш ли да съобщиш лично добрата новина на лейтенант Вормонкриеф, или предпочиташ да действаме чрез неговия Баба?

Екатерин примигна и се върна към настоящето.

– Какво? Чакай малко, за кого говориш?

Розали на свой ред се ококори насреща ѝ.

– За лейтенант Вормонкриеф. Алексей.

– Онзи мухльо? – извика Екатерина в изблик на внезапен ужас. – Розали, не ми казвай, че през цялото време си говорила за Алексей Вормонкриеф!

– Ами да – сащисана отговори Розали. – А ти за кого си мислеше, че говоря?

Професорката шумно пое дъх и се облегна назад. Екатерина беше толкова разстроена, че думите ѝ се изплъзнаха несъзнателно:

– Мислех, че говориш за Майлс Воркосиган!

Веждите на професорката скокнаха, а Розали се облещи още повече.

– Кой? О, мили боже, не говориш за онзи имперски ревизор, нали? Онзи странен дребосък, който дойде на погребението на Тиен и мълча като пукал през цялото време? Нищо чудно, че прие така новината. Не, не, не. – Тя млъкна и се вгледа по-внимателно в Кат. – Да не искаш да кажеш, че и той те ухажда? Колко неприятно!

Екатерин си пое дълбоко дъх.

– Очевидно не.

– Е, това е облекчение.

– Хм... да.

– Тоест, той е мутант, нали? Може да е от висшата ворска класа и така нататък, но семейството никога няма да те притисне да се свържеш с един мутант само заради парите му, Кат. Добре го запомни. – Тя млъкна замислено. – Макар че... една жена не получава много възможности

да стане графиня. Предполагам, с всичките тези модерни утробни репликатори, може всъщност въобще да не се наложи физически контакт. За да имаш деца, де. И могат да ги изчистят генетично. Галактическите технологии правят идеята за брак по сметка доста по-приемлива. Но не е като да си чак толкова отчаяна.

– Да – безизразно се съгласи Екатеринбург. „Само отчаяно побъркана.“ Направо ѝ идеше да го удуши. А и защо от мисълта никога да не ѝ се наложи физически контакт с него ѝ идеше да ревне с глас? Чакай, не... ако не Воркосиган беше изпратил онзи Баба, тогава цялата обвинителна пледоария, която така пламенно беше съчинила срещу него, се сричаше като кула от пясък. Той беше невинен. А тя беше луда или поне вървеше с много бързи крачки натам.

– Така де – продължи Розали с подновен ентузиазъм, – имаш Вормонкиеф например.

– Никакъв Вормонкриеф – твърдо каза Екатеринбург, като сграбчи единствената сигурна котва в този водовъртеж от объркване. – Абсолютно и категорично не. Ти не го познаваш, Розали, но той е пълен идиот, повярвай ми. Вуйно, права ли съм, кажи.

Професорката ѝ се усмихна с обич.

– Не бих се изразила така направо, скъпа, но... виж, Розали, нека кажем така – според мен Екатеринбург заслужава нещо по-добро. А и не е забил барабанът, време колкото искаш.

– Така ли мислиш? – Розали като че ли не остана много убедена, но прие казаното от възрастната жена. – Вярно, че Вормонкриеф е само лейтенант и при това баща му е по-малък син в семейството. О, боже! Какво ще кажем на горкия човек?

– Дипломацията е работа на Бабата – отбеляза Екатеринбург. – Ние просто трябва да го уведоим за становището си. Оттам нататък той да се оправя.

– Така си е – съгласи се Розали и се поотпусна. – Едно от предимствата на старата система. Е... щом Вормонкриеф не е мъжът, значи не е, и толкова. Достатъчно голяма си да знаеш какво искаш. И все пак, Кат, според мен не трябва да бъдеш прекалено високателна или да чакаш твърде дълго след като ти изтече траурът. Ники има нужда от баща. А и ти не си вече в първа младост. Нали не искаш да се превърнеш в някоя от онези полупобъркани старици, които чакат смъртта в таванските стаи на роднините си?

„В твоята таванска стая няма опасност да се настаня, Розали, каквото и да става.“ Екатеринбург се усмихна иронично, но не изрече мислите си

на глас.

– Не, само на третия етаж.

Професорката я изглежда неодобрително и Екатерина се изчерви. Не беше неблагодарна, не. Просто... о, по дяволите! Тя бутна стола си назад.

– Извинете ме. Ще ида да взема душ и да се облека. Скоро трябва да тръгвам за работа.

– Работа? – повтори Розали. – Налага ли се да отидеш? Надявах се да обядваме заедно някъде и да идем на пазар. Да отпразнуваме случая и да потърсим булчинска рокля, така поне смятах допреди малко, но не виждам защо да не го превърнем в ден за утеха. Какво ще кажеш, Кат? Според мен една разходка ще ти се отрази добре. Напоследък едва ли си излизала много.

– Не и по магазините – каза Екатерина. Спомни си последния път, когато беше ходила по магазините – на Комар, с лорд Воркосиган в едно от по-ексцентричните му настроения, преди смъртта на Тиен да преобърне живота ѝ. Не мислеше, че един ден с Розали би могъл да се мери с онова преживяване. Но по лицето на Розали се изписа смутено разочарование и Екатерина съжали за резките си думи. Жената беше станала по тъмно, за да ѝ предаде предложението на онзи глупак. – Но не виждам защо двете с Еди да не ме вземете за обяд и после да ме върнете на работа.

– Добре... къде? Ти с какво всъщност се занимаваш напоследък? Не споменавах ли нещо, че смяташ да подновиш образованието си? В последно време не общуваш много със семейството си, така че...

– Намерих си работа. Възложиха ми поръчка да проектирам градина за една от графските градски къщи и после да организирам изпълнението. – Тя се поколеба. – Градината е на лорд ревизор Воркосиган. Ще ти обясня как да стигнете дотам с Еди.

– Работиш за Воркосиган? – Розали изглеждаше изненадана, после изненадата ѝ се смени с войнствена подозрителност. – Той нали не... така де... не ти се натрапва и прочее? Хич не ме интересува чий син е, няма право да ти се натрапва. Помни, че имаш брат, който ще те защити, ако се наложи. – После замълча, навярно борейки се с представата как Хюго се обещва ужасен при новината, че е бил предложен доброволец за подобна задача. – Ако не друго, поне на мен можеш със сигурност да разчиташ, че ще му кажа какво мисля по въпроса, ако имаш нужда от помощ. – Кимна, вече на по-сигурна почва.

– Благодаря – измънка Екатерина, докато съставяше планове как да

държи Розали и лорд Воркосиган колкото се може по-далеч един от друг. – Ще те имам предвид, ако се наложи. – И избяга нагоре по стълбите.

Вече под душа, Екатерин положи усилия да се отърси от пълния хаос, който криворазбраната мисия на Розали беше забъркала в главата ѝ. Това, че Майлс... лорд Воркосиган... Майлс я привличаше физически, не беше новина всъщност. И преди беше усещала привличането, но го беше потискала. И не заради необичайното му тяло – ръстът му, белезите, енергията, различността му я очароваха сами по себе си. Зачуди се дали хората биха я сметнали за извратена, ако знаеха за странния обрат на вкусовете ѝ в последно време. Решително нагласи водата на най-ниската температура.

Но това мъртвешко потискане на всяка мисъл, намирисваща на еротика, ѝ беше наследство от годините с Тиен. Сега сама си беше господар, най-после сама господстваше над собствената си сексуалност. Тя самата – и толкова. Можеше да си мечтае колкото иска. Да гледа. Да чувства дори. Действието беше нещо съвсем друго, но, мътните го взели, можеше да иска, в усамотението на собствения си череп, и да запази този копнеж в истинската му цялост.

А и той я харесваше, харесваше я. Не беше престъпление да я харесва, дори и да беше необяснимо. Самата тя също го харесваше, да. Малко повече дори, но това си беше нейна работа и на никой друг. Можеха да карат така. Парковият проект нямаше да продължава вечно. До средата на лятото, или най-късно до есента, можеше да подготви списък с инструкции и да го предаде на хората, които се грижеха за имота. От време на време, можеше да се отбива да види как вървят нещата. Можеше дори да се срещат случайно. От време на време.

Започна да трепери от студ. Нагласи водата на най-високата температура, която можеше да изтърпи, и банята се изпълни с облаци пара.

Имаше ли нещо лошо, ако го направи свой въображаем любовник? Струваше ѝ се като непозволено навлизане в чужда територия. Как би се почувствала самата тя, в крайна сметка, ако откриеше, че играе главната роля в нечии порнографски представи? Ужасена, нали? Отвратена при мисълта, че я опипват в мислите на някой непознат. Представи си се изобразена по този начин в мислите на Майлс и провери показанията на висотомера си за отвращение. Бяха доста... ниски.

Очевидното решение беше да приведе мечтите и реалността в честно съответствие. Щом заличаването на мечтите беше невъзможно, какво ако ги направи реални? Опита се да си представи, че си има любовник.

Как всъщност си ги уреждаха тези неща хората? Тя едва събираше смелост да попита някой непознат за посоката. Как, за бога, да попиташ някого дали иска да... Но реалността, реалността криеше твърде много рискове и сега, както и преди. Да пожертва себе си и всичките си свободни мечти в нов безкраен кошмар като живота си с Тиен, да ги потопи в ново тресавище, което я всмуква бавно и се затваря завинаги над главата ѝ...

Отново свали температурата и нагласи силата на струите така, че да жият кожата ѝ като миниатюрни ледени стрели. Майлс не беше Тиен. Той не се опитваше да я превърне в своя собственост, за бога, нито да я унищожи. Само я беше наел да му направи градина. Без никакви задни мисли. А тя най-вероятно полудяваше. Надяваше се лудостта ѝ да е временна. Може би хормоните ѝ си правеха шега с нея този месец. Просто щеше да изчака, докато това не отmine и всички тези... необичайни мисли щяха да се махнат сами. И щеше да се смее на глупостта си.

Засмя се, колкото за опит. Кухото ехо се дължеше да душа, без съмнение. Тя изключи ледената вода и излезе от банята.

Нямаше причина да се засичат днес. Понякога той излизаше, сядаше за малко на стената и гледаше как напредват работниците, но никога не се намесваше. Нямаше да ѝ се налага да говори с него, поне до вечерята утре, а и тогава щеше да има много други хора, с които да си говори. Разполагаше с достатъчно време да дойде на себе си. А междувременно трябваше да се погрижи за поточето и камъните.

* * *

Кабинетът на лейди Алис Ворпатрил в Императорския дворец, където се решаваха всички въпроси около светския протокол, напоследък се беше разширил значително, от три стаи до половината от третия етаж на едно от крилата. Там Иван беше попаднал във вихрушката на цял флот секретарки и помощнички, които лейди Алис беше наела, за да помогнат с подготовката на императорската сватба. Беше му звучало като неочакван късмет – да работи на едно място с десетки представителки на нежния пол, – докато не откри, че в голямата си част те са леденооки ворски дами на средна възраст, които проявяваха към глупостите му нетърпимост по-голяма дори от тази на собствената му майка. За щастие, беше излизал с дъщерите само на две от тях, като и в двата случая не се беше стигало до ексцесии. Можеше да е и много по-зле.

За жалост обаче лорд Доно и Биърли Ворутиър бяха подрашили за срещата си с императора и се отбиха да го видят – постъпка, която

изпълни Иван със силно смущение, подсилено от факта, че се налага да го прикрива. Секретарката на лейди Алис го повика троснато във външния кабинет на отдела, където ги завари, докато отклоняваха любезно поканата да седнат и да се чувстват като у дома си. Биърли беше облечен по обичайния си начин – в костюм с наситен светлокафяв цвят, който беше консервативен само според стандартите на градските клоуни. Лорд Доно носеше типично ворските си черни туника и панталони със сиви кантове и украса, неоспоримо траурни като послание, но в същото време съзнателно подчертаващи новопридобитата му мъжествена хубост. Позастарялата секретарка току му хвърляше по някой одобрителен поглед изпод мигли. Гвардеец Забо, в пълната фамилна униформа на Ворутиър, стоеше изпънат до вратата в онази типична поза, която сякаш казваше „Не ми обръщайте внимание, аз съм просто част от мебелировката“, и тайничко намекваше за съществуването на огнени линии, които не е негова работа да прекрива.

На външните посетители не им беше позволено да се мотаят сами по коридорите на двореца, така че Доно и Биърли си имаха ескорт в лицето на главния майордом на Грегор. При появата на Иван въпросният джентълмен прекъсна разговора си със секретарката и го огледа с някакво ново уважение в погледа.

– Добро утро, Иване – сърдечно го поздрави лорд Доно.

– Добрутро, Доно, добро утро, Биърли. – Иван успя да кимне достатъчно неангажирано. – Тъ, успахте, значи.

– Да, благодаря ти. – Доно се огледа. – Тук ли е лейди Алис?

– Отиде да инспектира цватерските магазини с полковник Вортала – докладва Иван, доволен, че може едновременно да каже истината и да избегне по-нататъшното си въвличане в маневрите, намислени от лорд Доно.

– Трябва да си побъбрим с нея тия дни – замислено рече Доно.

– Мм – измънка Иван.

Лейди Дона не се беше числила към близките приятелки на Алис Ворпатрил, първо, защото беше с половин поколение по-млада, и второ, защото се движеше в различни светски среди, твърде встрани от политически активната пасмина, съставляваща антуража на лейди Алис. Лейди Дона се беше лишила, заедно с първия си съпруг, от възможността да стане графиня, макар че, познавайки въпросната лордска издънка, Иван намираще жертвата за оправдана. Във всеки случай Иван беше обуздал без никакви затруднения импулса си да поклюкарства за този нов обрат в събитията както с майка си, така и с която и да било от

здравомислещите ворски матрони, населяващи понастоящем кабинета и околностите му. А колкото и интересна да се окажеше първата среща на лорд Доно с лейди Алис, както и сложният протоколен кадрил, произлизащ от ситуацията, като цяло Иван предпочиташе да е някъде далеч от бойното поле.

– Готови ли сте, господа? – попита майордомът.

– Късмет, Доно – каза Иван и понечи да се оттегли.

– Да – каза Биърли, – късмет. Аз ще остана тук и ще си поприказвам с Иван, докато ти свършиш, става ли?

– В моя списък – обади се майордомът – фигурирате всичките. Ворутиър, лорд Ворутиър, лорд Ворпатрил, гвардеец Забо.

– О, станала е някаква грешка – услужливо отбеляза Иван. – Всъщност само лорд Доно има работа при Грегор. – Биърли кимна в потвърждение.

– Списъкът – каза майордомът – е съставен лично от императора. Последвайте ме, моля.

Обикновено напереният Биърли преглътна, но в крайна сметка всички чинно последваха майордома до първия етаж и оттам до северното крило, където се намираше личният кабинет на Грегор. Майордомът не беше поискал от него да потвърди самоличността на лорд Доно, забеляза Иван, което идваше да покаже, че в двореца вече знаеха за случилото се. Иван беше почти разочарован. Искаше му се да види и нечия друга сащисана физиономия освен своята.

Майордомът сложи ръка върху длановата ключалка на вратата, съобщи за посетителите и ги покани да влязат. Грегор изключи комтаблото си и вдигна поглед, докато групичката им се точеше през прага. Стана, мина пред писалището, облегна се на него, скръсти ръце и ги огледа един по един.

– Добро утро, господа.

Те смънкаха дружно в отговор по едно нестройно „Добро утро, сир“, с изключение на Доно, който пристъпи напред с високо вдигната брадичка и изрече с ясен глас:

– Благодаря, че ме приехте, въпреки краткото предизвестие, сир.

– Да. – каза Грегор. – Наистина кратко предизвестие. Да. – Хвърли странен поглед на Биърли, който примигна скромно. – Моля, седнете – продължи Грегор, посочи кожените канапета в дъното на стаята и майордомът се втурна да придърпа два допълнителни фотьойла. Грегор зае обичайното си място на едно от канапетата, завъртяно леко настрани, така че да гледа право в лицата на гостите си, облени от ярката, макар и

разсеяна светлина откъм северните прозорци с изглед към градината.

– Бих предпочел да остана прав, сир – любезно измърмори гвардеец Забо, но не му беше позволено да гушне вратата и потенциалния изход за бягство, която предлагаше тя – Грегор само се усмихна бегло и посочи един стол, така че Забо трябваше да седне, пък било то и на ръба. Биърли седна на друг стол и успя да направи нелоша имитация на обичайната си ленива поза с небрежно кръстосани крака. Доно седна с изправен гръб, нащрек, с раздалечени колене и лакти, изявявайки претенции за пространство, което никой не му оспорваше – разполагаше с второто канапе изцяло за себе си, поне докато Грегор не махна иронично с разворена длан и Иван, ще не ще, седна до него. Колкото се може по-далеч.

Лицето на Грегор не издаваше много, с изключение на очевидния факт, че вероятността Дона/Доно да го хване неподготвен се беше изпарила някъде през часовете след обаждането на Иван. Грегор наруши проточилото се мълчание точно преди Иван да се паникьоса окончателно и да изтърси нещо.

– Е, чия беше идеята?

– Моя, сир – спокойно отговори лорд Доно. – Покойният ми брат многократно и категорично даваше израз на становището си – както могат да потвърдят Забо и други членове на домакинството, – че не желае Ришар да заеме мястото му като граф Ворутиър. Ако не беше починал така внезапно и неочаквано, Пиер със сигурност щеше да посочи друг наследник. Аз само изпълнявам волята му.

– Значи се позоваваш на посмъртното му одобрение?

– Да. Ако се беше сетил за този вариант, щеше да го одобри. Признавам, разбира се, че Пиер нямаше основание да обмисля подобно крайно решение, докато беше жив.

– Разбирам. Продължавай. – На Иван това му беше познато – класическият метод на Грегор в стил „дай им достатъчно въже, на което да се обесят сами“. – Каква подкрепа си осигури преди да заминеш за Бета? – Той хвърли многозначителен поглед към гвардеец Забо.

– Уверих се в одобрението на моите гвар... на гвардейците на покойния ми брат, разбира се – каза Доно. – Понеже беше тяхно задължение да бранят оспорената собственост, докато се върна.

– Заклели са ти се във вярност? – Гласът на Грегор беше станал изключително мил.

Иван се сви. Да приемеш клетвата за вярност на гвардеец преди да си утвърден за граф или графски наследник беше сериозно престъпление, незачитане на една от подклаузите на закона Ворлопулус, който,

покрай други неща, беше намалил броя на графските гвардейци до взвод от някакви си двайсет души. Лорд Доно кимна едва забележимо на Забо.

– Дадохме личната си дума – обясни спокойно Забо. – Всеки човек може свободно да дава личната си дума за личните си действия, сир.

– Хм – гласеше коментарът на Грегор.

– Като се изключат гвардейците на Ворутиър, единствените други двама души, които уведомих, бяха адвокатката ми и братовчед ми Биърли – продължи лорд Доно. – Имах нужда от адвокатката си, за да направи необходимите законови постъпки, да уточни подробностите и да подготви необходимите документи. Тя, както и всичките ѝ записки, са изцяло на ваше разположение, сир. Сигурен съм, че разбирате тактическата необходимост от изненадата. Не казах на никой друг преди да замина: опасявах се, че Ришар може да разбере и да предприеме мерки.

– С изключение на Биърли – подсказа му Грегор.

– С изключение на Биърли – потвърди Доно. – Нуждаех се от доверен човек в столицата, който да следи ходовете ни Ришар, докато самият аз съм далеч и в невъзможност да реагирам.

– Лоялността ти към твоя братовчед е наистина... забележителна, Биърли – промърмори Грегор.

Биърли го погледна притеснено.

– Благодаря ви, сир.

– Както и дискретността ти. Няма да го забравя.

– Въпросът ми се стори личен, сир.

– Разбирам. Моля, продължи, лорд Доно.

Доно се поколеба за част от секундата.

– От ИмпСи предадох ли ви вече бетанското ми медицинско досие?

– Днес сутринта. С очевидно закъснение.

– Не бива да корите онова симпатично момче от ИмпСи, което ме следеше. Боя се, че колонията Бета му дойде малко в повече. А и бетанците едва ли са му го дали доброволно, особено след като лично ги помолих да не го правят. – Доно се усмихна. – Доволен съм, че не се е огънал пред трудностите. Хубаво е човек да знае, че ИмпСи не е изгубила старата си бойкост след пенсионирането на Илян.

Грегор, който го слушаше, подпрял брадичка на дланта си, махна с пръсти в израз на съгласие с казаното, на всичките му нива.

– Ако сте имали възможност да прегледате досието – продължи Доно, – значи знаете, че понастоящем имам всички анатомични атрибути

на мъжки индивид и съм способен да изпълнявам социалните си и биологически функции, които ще ми позволят да стана баща на следващия наследник на рода Ворутиър. Сега, когато изискванията за мъжки наследник са изпълнени, аз се позовавам на правото си на най-близък кръвен роднина върху графската титла и окръга на Ворутиър, а в светлината на изразените от покойния ми брат възгледи твърдя, че се ползвам и с избора на покойния граф. А също така, макар това да не е толкова важно от законова гледна точка, твърдя, че ще съм по-добър граф от братовчед ми Ришар и че ще служа на окръга си, на Империята и на самия вас покомпетентно, отколкото би могъл той. В доказателство на това прилагам работата си за управлението на окръга, която изпълнявах от името на Пиер през последните пет години.

– Ще повдигнеш ли и други обвинения срещу Ришар? – попита Грегор.

– За момента не. Единственото достатъчно сериозно обвинение не бе подкрепено от достатъчно убедително доказателство, за да бъде възбудено дело навремето... – Доно и Забо за миг се спогледаха.

– Пиер поиска ИмПСи да разследва катастрофата със скутер, при която загина годеницата му. Помня, че четох резюмето на доклада. Прав си. Няма доказателство.

Доно успя да вдигне рамене така, че да изрази съгласие с фактологията, но не и с факта.

– Колкото до по-дребните провинения на Ришар, никой не им обърна внимание навремето и дълбоко се съмнявам, че някой ще им обърне внимание сега. Няма да повдигна обвинение в непригодност – макар да съм убеден, че Ришар е непригоден – но категорично твърдя, че аз съм по-пригоден и правата ми са по-валидни от неговите. Така и ще изложа молбата си пред Съвета.

– Смяташ ли, че ще спечелиш някакви гласове?

– Смятам, че бих спечелил известен брой гласове от личните врагове на Ришар, дори ако бях кон. Колкото до останалите, смятам да се предложи на Прогресивната партия като бъдещ техен поддръжник.

– Така ли? – Грегор се оживи при последните му думи. – Графовете Ворутиър винаги са гласували с консерваторите. От Ришар се очакваше да продължи тази традиция.

– Да. Сърцето ме тегли към старата гвардия – те бяха партията на баща ми и на дядо ми. Но се съмнявам, че много от тях ще се присъединят към мен. Освен това понастоящем са малцинство. Човек трябва да е практичен.

Правилно. И макар Грегор грижливо да поддържаше фасата на императорска безпристрастност, за никого не беше тайна, че личните му предпочитания клонят към Партията на прогресистите. Иван задъвка устната си.

– Твоят иск ще разбуни Съвета в един твърде деликатен момент, лорд Доно – каза Грегор. – Вече съм превишил до максимум кредита си пред графовете с натиска, който оказах за ремонта на комарското слънчево огледало.

Доно отговори искрено:

– Не ви моля за нищо друго, сир, освен за неутралитета ви. Надявам се да не анулирате иска ми за възпрепятстване. И да не позволите на графовете да го отхвърлят без изслушване или да ме изслушат при закрити врата. Искам публичен дебат и публично гласуване.

Устните на Грегор се разкривиха – явно си представяше въпросната гледка.

– Искът ти може да създаде един твърде необичаен прецедент, лорд Доно. С който след това ще трябва да се съобразявам.

– Възможно е. Бих искал да подчертая, че играя изцяло според старите правила.

– Е... може би не точно изцяло – каза Грегор.

Биърли се обади:

– Ако позволите да изкажа мнението си, сир, мисля, че ако наистина съществуваха десетки графски сестри, изгарящи от желание да се втурнат към най-близкия галактически медицински комплекс и да се върнат на Бараяр, за да заемат мястото на братята си, то това щеше да се е случило досега. Съмнявам се, че подобен прецедент би се ползвал с особена популярност, особено след като шумът около него заглъхне.

Доно сви рамене.

– Преди да завземем Комар, достъпът до този вид медицина беше почти невъзможен. Все някой трябваше да направи първата крачка. И това едва ли щях да бъда аз, ако нещата се бяха развили различно за бедния Пиер. – Той погледна Грегор в очите. – Макар че определено няма да съм последният. Анулирането или потулването на иска ми няма да оправя нещата. Ако не друго, законното му уреждане ще принуди графовете да преразгледат възгледите си и да изменят една група от закони, които твърде дълго останаха встрани от промените в живота ни. Едва ли може да се управлява една галактическа империя с набор от закони, които не са променяни и дори преразглеждани от времето на Изолацията. С други думи, графовете ще си направят услуга.

Една съвсем бегла усмивка прекоси лицето на Грегор, не съвсем доброволно, както си помисли Иван. Лорд Доно беше избрал най-правилната стратегия по отношение на Грегор – държеше се откровено, смело и със самочувствие. Но пък лейди Дона винаги се беше отличавала с бърз ум.

Грегор огледа лорд Доно от главата до петите и каза иронично:

– Сигурно ще искаш и покана за сватбата?

Веждите на Доно подскочиха.

– Ако дотогава съм утвърден за граф Ворутиър, присъствието ми ще бъде както мое право, така и мое задължение. Ако не съм... е, здраве да е. – И след кратка пауза замислено добави: – Макар че винаги съм харесвала хубавите сватби. Самата аз имах три. Две от тях бяха пълна катастрофа. Толкова по-приятно е да наблюдаваш отстрани и да си повтаряш: „Не се жени аз! Не се жени аз!“ После цял ден се чувстваш така, сякаш са ти поникнали криле.

Грегор отвърна сухо:

– Може би следващата ти сватба ще бъде различна.

Брадичката на Доно се вирна.

– Това е повече от сигурно, сир.

Грегор се облегна назад и се загледа замислено в групичката, наречена пред него. Потропа с пръсти по страничната облегалка на канапето. Доно чакаше храбро. Биърли беше кълбо от нерви, Забо – каменна статуя. Иван прекара времето в мечти да е невидим, или никога да не беше налитал на Биърли в онзи трижди проклет бар, или никога да не се беше запознавал с Дона, или въобще да не се беше раждал. Чакаше брадвата да падне и се чудеше в коя посока да се метне.

Вместо това Грегор каза:

– И... какво е усещането?

Белите зъби на Доно блеснаха в широка усмивка, която разполови брадата му.

– Вътрешно ли? Имам повече енергия. По-силно либидо. Бих казал, че се чувствам с десет години по-млад, само дето не се чувствах по същия начин, когато бях на трийсет. По-лесно се паля. Иначе... само светът се е променил.

– Тоест?

– На Бета бях твърде зает, за да забележа каквото и да било. Но докато стигнем до Комар, ами, личното пространство, което хората бяха склонни да ми отстъпят, се беше кажи-речи удвоило, а времето, необходимо да откликнат на желанията ми, беше намаляло наполовина. А

докато качнем на космодрума във Ворбар Султана, промяната беше придобила феноменални размери. Някак не ми се вярва това да е резултат само от програмата ми за физически упражнения.

– Хм. Значи... ако искът ти за възпрепятстване бъде отхвърлен, ще се върнеш ли към предишния си пол?

– Не, поне в обозримото бъдеще. Трябва да кажа, че гледката от върха на хранителната верига изглежда повече от обещаваща. Смятам да се възползвам максимално от нея.

Възцари се ново мълчание. На Иван му беше трудно да прецени дали всички са заети да храносмилат последното изявление, или просто умовете им са дали на късо.

– Добре... – най-накрая бавно каза Грегор.

От израза на растящо любопитство в очите му кожата на Иван настърхна. „Сега ще го каже, просто знам, че ще...“

– Да видим какво ще стане. – Грегор махна леко с пръсти, сякаш да им даде начална скорост към вратата. – Дерзай, лорд Доно.

– Благодаря ви, сир – искрено отвърна Доно.

Никой не чака Грегор да повтори, че са свободни. Всички благодаразумно се отправиха към коридора преди императорът да си е променил решението. Иван имаше чувството, че очите на Грегор пробиват дупки в гърба му.

– Е – отдъхна си ухилен Биърли, когато майордомът ги поведе по коридора. – Мина по-добре, отколкото очаквах.

Доно го изгледа косо.

– Какво, да не би да си имал съмнения, Биърли? Ако питаш мен, мина точно така, както се надявах.

Биърли сви рамене.

– Да кажем, че просто не се чувствах така на място, както обикновено.

– Точно затова помолихме Иван за помощ. За което ти благодаря още веднъж, Иване.

– Няма защо – каза Иван. – Нищо не съм направил. – „Не бях виновен аз!“ Нямаше представа защо Грегор бе включил и него в списъка за тази среща – императорът дори не го беше разпитал. Макар че, също като Майлс, и Грегор имаше отвратителната способност да си вади заключения от, доколкото можеше да прецени Иван, направо от въздуха. Не искаше дори да си представя как Грегор е разгълкувал всичко това.

Синкопният тропот на ботушите им кънтеше из коридора. Влязоха в източното крило. В очите на лорд Доно се появи пресметливо

пламъче, което напомни на Иван за лейди Дона, и то по най-неприятен начин.

– Та какво казваш ще прави майка ти през идните дни, Иване?

– Заета е. Много е заета. Цялата тази дандания около сватбата, нали знаеш. Напоследък почти не я виждам, освен на работа, разбира се. Където пък всички сме много заети.

– Не искам да прекъсвам работата ѝ. Трябва ми нещо... нещо не така официално. Кога казваш си щял да я видиш извън работата?

– Утре вечер, на вечерята, която братовчед ми Майлс организира в чест на Кариин и Марк. Каза ми да си доведе дама. Аз пък му казах, че ще доведе тебе. Той се зарадва. – Иван увеси нос при мисълта за този провалил се сценарий.

– О, благодаря ти, Иване! – с готовност рече Доно. – Как така си се сетил! Приемам.

– Чакай, не, това беше преди... преди ти... преди да разбере, че ти... – запелтечи Иван и махна към лорд Доно и новата му анатомия. – Сега едва ли би се зарадвал толкова. Ще му се развали съотношението.

– Да бе, с всичките момичета Куделка накуп? Не виждам как ще стане. Макар че част от тях сигурно вече са си хванали по някой младеж.

– За това не знам, освен за Делия и Дъв Галени. А ако Кариин и Марк не са... няма значение. Но според мен Майлс се опитва да осигури превес на дамското присъствие, просто за всеки случай. Вечерята всъщност е повод да запознае приятелите си с градинарката.

– Моля? – каза Доно.

Спряха във вестибула при източния вход на двореца. Майордомът зачака търпеливо да ги изпрати, с онзи ненатрапчив и почти невидим маниер, който му се удаваше толкова добре. Иван можеше да се закълне, че попива всяка дума, за да я докладва по-късно на Грегор.

– Градинарката му. Мадам Ворсоасон. Ворската вдовица, по която си е загубил ума. Наел я е да му проектира парк. Племенница е на лорд ревизор Воргис, между другото.

– Значи е добра партия в такъв случай. Доста изненадващо обаче. Майлс Воркосиган най-после влюбен? Винаги съм си мислил, че Майлс ще си хареса някоя галактичка. Оставяше човек в впечатлението, че повечето от тукашните жени го отегчават до смърт. Въпреки че може да е като в онази стара басня за киселото грозде, така и не можах да реша. Освен ако не е самоосъществяващо се предсказание. – В усмивката на лорд Доно за миг се прокрадна лукавство.

– Проблемът е бил да открие галактичка, която да си падне по Бараяр, доколкото разбирам – сухо отбеляза Иван. – Както и да е. Лорд ревизор Вортис и съпругата му ще бъдат там, също Илян с майка ми, двамата Ворбретен, целият клан Куделка плюс Галени и Марк.

– Рене Ворбретен? – Очите на Доно се присвиха заинтригувано и той погледна Забо, който му кимна леко. – С него определено ми се ще да си поприказвам. Може да ми послужи за свързка с Прогресистите.

– Не и напоследък обаче. – Биърли подсмръкна самодоволно. – Още ли не си чул на какво се натъкна Ворбретен във фамилното си дърво?

– Чух. – Лорд Доно махна пренебрежително с ръка. – Всички си имаме своите малки генетични недъзи. Мисля, че ще е интересно двамата да си сравним записките именно в настоящия момент. О, да, Иване, непременно трябва да ме заведеш. Ще бъде идеално.

„За кого?“ С бетанското си образование и така нататък, Майлс беше възможно най-либералният представител на ворската класа и на мъжкия пол едновременно, но въпреки това Иван някак не си представяше въодушевлението му при вида на лорд Доно Ворутиър, седнал на трапезата му.

От друга страна обаче... какво от това? Ако осигуреше на братовчед си някакъв друг дразнител, току-виж отвлякъл вниманието му от дребния проблем с Вормонкриеф и майор Замори. Какъв по-добър начин да объркаш врага от това да увеличиш броя на мишените му? Не е като Иван да имаше задължението да пази лорд Доно от Майлс.

Или Майлс от лорд Доно, в този ред на мисли. Щом Доно и Биърли смятаха Иван, някакъв си обикновен капитан от ИмпСи, за ценен консултант по политическата и светска обстановка в столицата, колко поценен би бил един истински имперски ревизор? Ако Иван успееше, което изглеждаше все по-вероятно, да прехвърли вниманието на Доно към тази нова мишена, може би щеше да съумее да допълзи на сухо, без да привлече нежелано внимание. „Да.“

– Да, добре. Но да се разберем едно – това е последната услуга, която ти правя, да знаеш. – Иван си придаде суров вид.

– Благодаря – каза лорд Доно.

ГЛАВА 9

Майлс огледа щателно отражението си във високото старинно огледало, което висеше на стената в бившата спалня на дядо му, сега негова, и се намръщи. Най-хубавата му фамилна униформа в кафяво и сребърно беше прекалено официална за случая. Все щеше да му се отвори възможност да придружи Екатерин на някое място, за което униформата би била подходяща, като Императорския дворец например или Съвета на графовете, така че тя да я види и, както се надяваше, да му се възхити в нея. Изрита със съжаление излъсканите кафяви ботуши, решил да се върне към тоалета, с който беше започнал ревюто четиридесет и пет минути по-рано – един от семплите му сиви ревизорски костюми, чист и безупречно изгладен. Е, вече не толкова изгладен всъщност, защото лежеше захвърлен на леглото заедно с още една фамилна и две имперски униформи.

Ще не ще, за пореден път се съблече до голо и се намръщи притеснено на отражението си. Някой ден, ако нещата вървяха по план, щеше да му се наложи да застане пред нея както майка го е родила, в същата тази стая и до същото това легло, без нищо, което да го прикрива.

За миг го заля панически копнеж по сиво-бялата униформа на адмирал Нейсмит, скътана в дрешника на горния етаж. Не. Иван със сигурност щеше да го освирка. Още по-лошо, Илян току-виж казал нещо... с безучастен тон. А нямаше желание да обяснява присъствието на дребния адмирал пред другите си гости. Въздъхна и облече сивия костюм.

Пим отново подаде глава през вратата и се усмихна с одобрение, или с облекчение по-вероятно.

– А, вече сте готов, милорд. Аз да ги прибера тези да не ви се пречкат, а? – Скоростта, с която Пим събра останалите дрехи, окончателно убеди Майлс, че е направил правилния избор, или поне най-добрия от възможното.

Нагласи с военна прецизност яката на бялата риза, която се показваше над закопчаното до гърлото сако. Наведе се към огледалото и огледа подозрително скалпа си за предателски сиви косми, прикри няколко, чието присъствие беше разконспирирал, потисна импулса си да ги изскубне из корен, после се среса отново. „Стига вече с тия глупости.“

Слезе с бърза крачка на долния етаж за поредна проверка на

подредената маса в голямата трапезария. Масата искреше под тежестта на семейния порцелан, приборите и гората от винени чаши. Върху лепената покривка се кипреха цели три купи с елегантно подредени цветя, стратегически ниско до масата, така че да не му пречат на гледката. Надяваше се Екатерина да ги хареса. Беше прекарал цял час в ожесточени дебати с Мама Кости и Пим относно как най-добре да се подредят около масата десет жени и девет мъже. Майлс щеше да седи начело на трапезата с Екатерина от дясната си страна под прав ъгъл, Марк – срещу него в дъното с Карийн отдясно. Това решение не подлежеше на разисквания. Иван щеше да седи до дамата си, в средата на дългата страна, колкото се може по-далече от Екатерина и Карийн, с цел да се осуетят евентуалните му маневри към която и да било от другите двойки – макар Майлс да подозираше, че братовчед му ще е достатъчно зает.

Навремето Майлс беше наблюдавал завистливо кратката и пламенна връзка на Иван с лейди Дона Ворутиър. Сега като си помислеше, може би лейди Дона е била по-милостива, а Иван не толкова умел, колкото му се беше струвало тогава от гледната точка на двайсетгодишен младеж, но Иван със сигурност се беше възползвал максимално от късмета си. Лейди Алис, по онова време все още чертаеща множество планове да задоми сина си за някоя по-подходяща ворска мома, не беше приела връзката им особено добре. Но след всичките тези години на осуетено сватосване, току-виж погледнала на лейди Дона с други очи. В края на краищата, с навлизането на утробните репликатори и свързаните с тях галактически биотехнологии, възраст от четиридесет и нещо вече не беше пречка за репродуктивните планове на жените. Нито възраст от шейсет и нещо, или осемдесет и нещо... Беше ли събрал Иван смелост, зачуди се Майлс, да попита лейди Алис и Илян дали не възнамеряват да го снабдят с някое братче или сестриче, в случай че тази възможност въобще му беше минала през ума? Реши, че непременно трябва да я подхвърли на братовчед си в някой подходящ момент, за предпочитане, когато е с пълна уста.

Но не тази вечер. Тази вечер всичко трябваше да бъде свършено.

Марк се довлече в трапезарията с не по-малко намръщена физиономия от брат си. И той беше изкъпан и зализан, издокаран в костюм, шит по поръчка – черно върху черно върху черно. Тоалетът придаваше на дребното му масивно тяло изненадващо авторитетен вид. Приближи се до масата и се зачете в картичките с имената, после посегна към две от тях.

– Да не си ги докоснал – твърдо му забрани Майлс.

– Ако само сменя Дъв и Делия с граф и графиня Ворбретен, Дъв ще се озове възможно най-далече от мен – примоли му се Марк. – Самият той би предпочел това, сигурен съм. Така де, стига да седи до Делия...

– Не. Трябва да настаня Рене до лейди Алис. Това е услуга. Човекът има да води политика. Или поне би трябвало, ако му е останал грам мозък в главата. – Майлс го изглежда косо. – Ако си сериозен за Карийн, двамата с Дъв ще трябва да мелите брашно. Той ще е член на семейството.

– Все ми се струва, че чувствата му към мен са... смесени.

– Я стига, та ти му спаси живота. – „Покрай другите простотии, които свърши.“ – Виждали ли сте се, откакто се върна на Бараяр?

– Веднъж, за около трийсет секунди. Аз оставях Карийн пред тях, а той излизаше с Делия.

– И какво ти каза?

– Каза: „Здравей, Марк“.

– Съвсем нормално.

– Да му беше чул тона обаче. Нали го знаеш като почне да говори с онзи абсолютно равен тон?

– Е, да, но от него не можеш да си правиш заключения.

– Точно това имам предвид.

Майлс се ухили, после отново смръщи чело. И колко точно сериозни бяха намеренията на Марк относно Карийн? Беше внимателен с нея до степен на вманиачаване, а усещането за сексуална незадоволеност се излъчваше и от двамата като мараня от асфалт в разгара на лятото. Кой знае какво бяха преживели на Бета? „Майка ми вероятно.“ Графиня Воркосиган имаше по-добри шпиони и от ИмПСи. Но ако спяха заедно, не го правеха тук, поне според неофициалните разузнавателни доклади на Пим.

В този момент се появи и самият Пим, застана на прага и обяви:

– Лейди Алис и капитан Илян, милорд.

Тази официалност едва ли беше необходима, защото лейди Алис беше току зад лакътя на Пим, което не ѝ попречи да кимне одобрително на гвардееца, докато влизаше. Илян влезе след нея и удостои стаята с любезна усмивка. Бившият шеф на ИмПСи беше самата елегантност в човешки образ, облечен в тъмни туника и панталони, които идеално открояваха сивото по слепоочията му. Откакто разцъфтя късната им връзка, лейди Алис решително се беше заела да подобри донякъде оскъдния му цивилен гардероб. Елегантните дрехи в голяма степен отвличаха вниманието от смущаващата отнесеност, която замъгляваше от време на

време погледа му – проклет да е врагът, осакатил го по този начин.

Леля Алис се плъзна покрай масата, инспектирайки подредбата с хладнокръвие, което би взело страха и на казармен сержант.

– Много добре, Майлс – каза тя накрая. Продължението: „По-добре, отколкото очаквах от теб“ остана неизречено, но не и неразбрано от слушателите. – Макар гостите ти да са нечетен брой.

– Да, знам.

– Хм. Е, вече е късно да се направи нещо по въпроса. Искам да кажа нещо на Мама Кости. Благодаря, Пим, знам пътя – каза тя и излезе наперено през вратата за прислугата. Майлс я остави да върви, като се надяваше, че няма да открие нещо нередно в кухнята и че поне през тази най-важна в живота му вечер ще се въздържи да подхване отдавнашната си кампания, целяща да му измъкне готвачката изпод носа.

– Добър вечер, Саймън – поздрави той бившия си началник. Илян стисна сърдечно ръката му, а с Марк се здрависа без колебание. – Радвам се, че успя да дойдеш. Леля Алис обясни ли ти за Ека... за мадам Ворсоасон?

– Да, Иван също се изказа по въпроса. Нещо във връзка с хората, които падали в дупката на клозета и се връщали със златен пръстен.

– Още не съм стигнал до частта със златния пръстен – жално отбеляза Майлс. – Но той определено влиза в плана ми. С нетърпение чакам да се запознаете с нея, всичките.

– Тя е избраницата, така ли?

– Надявам се.

Усмивката на Илян се разшири.

– Желая ти късмет, синко.

– Благодаря. О, да те предупредя. Тя още е в траур. Алис или Иван обясниха ли ти...

Беше прекъснат от Пим, който се върна да съобщи, че семейство Куделка са пристигнали и той ги е въвел в библиотеката, точно според плана. Време беше да се заеме сериозно със задълженията си на домакин.

Марк, който се влачи след Майлс по целия път през къщата, поспря във вестибула пред голямата библиотека, огледа се отчаяно в стенното огледало и изпъна издутото си от шкембето сако. Ку и Дру ги чакаха усмихнати в библиотеката, а момичетата бяха нападнали рафтовете. Дъв и Делия вече се бяха настанили на едно от канапетата, свели глави над някаква книга.

Размениха си многословни поздрави и гвардеец Роик, съвсем по

разписание, се зае да поднася ордъоврите и напитките. Граф и графиня Воркосиган бяха давали тук безброй вечери и приеми, повечето с някаква скрита или явна политическа цел. Нямаше причина и Майлс да не дирижира със стил скромното си празненство. Марк беше пуснал котва в другия край на стаята и разговаряше любезно с родителите на Карийн. Лейди Алис се върна от инспекцията ся, кимна отсечено на племенника си и увисна на ръката на Илян. Майлс наостри уши по посока на входната врата.

Сърцето му задумка при гласовете и стъпките, долитащи откъм коридора, но гостите, които Пим въведе, бяха Рене и Татя Ворбретен. Момичетата Куделка моментално се скупчиха около Татя, която им се заусмихва облекчено. Нещата определено започваха добре. При следващия признак на оживление откъм входната врата Майлс остави Рене да се оправя както може с лейди Алис и тихомълком се изниза да провери кои са новопристигналите. Този път бяха лорд ревизор Вортис и жена му, и Екатеринбург, най-последно, ура!

Професорът и професорката бяха като неясни силуети в периферното му зрение, но Екатеринбург грееше като пламък. Беше облечена в семпла вечерна рокля от въглищносивкав плат с копринен отблясък, което не ѝ попречи да връчи доволно на Пим чифт мръсни градинарски ръкавици. Очите ѝ блестяха, а по страните ѝ прозираше нежна руменина. Майлс разтегли устни в любезна усмивка, колкото да прикрие вълнението си при вида на мъничкия Бараяр, който висеше на медальон върху белите ѝ гърди и който ѝ беше подарил лично той.

– Добър вечер, лорд Воркосиган – поздрави го тя. – Радвам се да доложя, че първото местно бараярско растение вече е засадено в парка ви.

– Крето означава, че ще трябва да го инспектирам, разбира се. – Той ѝ се усмихна лъчезарно. Какъв страхотен претекст да си открадне няколко минутки насаме с нея. Може би това най-последно щеше да му предостави възможността да ѝ признае... не. Все още беше твърде рано.

– Веднага щом ви представя на останалите гости, заповядайте. – Предложи ѝ ръката си и тя я прие. От топлото ѝ ухание му се зави свят.

Екатерин се поколеба при празничния шум, който се чуваше все по-ясно откъм библиотеката, ръката ѝ се стегна на лакътя му, но след миг си пое дълбоко дъх и се гмурна заедно с него в дълбокото. Вече се познаваше с Марк и момичетата Куделка – Майлс се надяваше, че те ще направят необходимото дамата му скоро да се почувства у дома си – така че най-напред той я представи на Татя. Графинята я огледа

заинтригувано и двете си размениха срамежливо по някоя и друга любезност, след което Майлс я поведе към другия край на стаята, на свой ред си пое дълбоко дъх и я представи на Рене, Илян и лейди Алис.

Толкова напрегнато следеше изражението на Илян за знак на одобрение, че за малко да пропусне ужасеното примигване на самата Екатерина, когато ѝ се наложи да се ръкува с митичната личност, управлявала с желязна ръка Службата за Имперска сигурност цели трийсет години. Тя обаче се справи достойно със ситуацията, като се изключеше едно едва доловимо потрепване в гласа. Илян, който изглеждаше в блажено неведение относно зловещия ефект на собствената си персона, ѝ се усмихна с цялото възхищение, на което Майлс можеше да се надява.

Така. Оттук нататък гостите можеха да се разхождат из библиотеката с чаши в ръка, да си говорят и да се забавляват, докато не станеше време да ги подкара към трапезарията. Всички ли бяха пристигнали? Не, Иван още го нямаше. Както и още един... дали да не изпрати Марк да провери?...

А, нямаше да е необходимо. Доктор Боргос се появи, при това без чужда помощ. Подаде глава през вратата и влезе смутено в библиотеката. За изненада на Майлс ученият беше изкъпан, вчесан и облечен в съвсем приличен костюм, пък макар и по ескобарската мода, при това без следа от обичайните лекета. Енрике се усмихна и се приближи към двамата с Екатерина. Смърдеше не на химикали, а на одеколон.

– Екатерина, добър вечер! – доволно поздрави той. – Получи ли дисертацията ми?

– Да, благодаря.

Усмивката му стана още по-срамежлива и той впери поглед в обувката си.

– Хареса ли ти?

– Много е впечатляваща. Макар да се боя, че е доста над моето ниво.

– Не мисля. Сигурен съм, че сте схванали основното...

– Ласкаеш ме, Енрике. – Тя поклати глава, но усмивката ѝ казваше: „Спокойно можеш да ме поласкаеш още малко“.

Майлс изстина. „Енрике? Екатерина? Та тя на мен не ми говори на «ти»!“ А и винаги се затваряше, щом някой ѝ направеше комплимент за красотата ѝ. Да не би Енрике да бе открил неохраняван път към сърцето ѝ, път, който бе убягнал на него?

Екатерин добави:

– Встъпителният сонет не ме затрудни много. Това ли е обичайният

стил на ескобарските научни разработки? Изглежда голямо предизвикателство.

– Не, съчиних го специално за случая. – Той вдигна отново очи към нея, после пак заби поглед надолу, този път в другата си обувка.

– Ами... доста точен е като обобщение. Някои от римите ми се сториха доста необичайни.

Енрике видимо се ободри.

Мили боже, Енрике ѝ е написал стихове? Защо той не се беше сетил за поезия? Като се изключеше очевидната причина, че му липсваше какъвто и да било талант в тази област. Зачуди се дали вместо поезия би ѝ харесало да прочете някой наистина хитър план на военна операция. Сонети, мамка му! Най-голямото му постижение в тази област бяха хумористичните петостишия.

Той погледна Енрике. Ескобарецът беше зает да отвърща на усмивката ѝ, изкълчвайки се в нещо, което навеждаше на мисълта за дълга нагърчена солета. Леденостуден ужас пропъзля бавно в сърцето му. Още един съперник? И то в собствения му дом!? „Той е гост. Гост на брат ти, във всеки случай. Не можеш да разпоредиш убийството му.“ Освен това ескобарецът беше само на някакви си двацет и четири стандартни години – в нейните очи сигурно изглеждаше като недорасло пале. „Но може тя пък да харесва палетата...“

– Лорд Иван Ворпатрил – обяви гласът на Пим откъм вратата. – Лорд Доно Ворутиър. – При странната нотка в гласа на Пим главата на Майлс се въртна към вратата още преди мозъкът му да подаде сигнал за тревога при невключеното в списъка на гостите име. „Кой?“

Иван беше застанал на почтено разстояние от придружителя си, но беше повече от ясно, че идват заедно. Лорд Доно създаваше впечатлението на навита пружина – среден на ръст, с късо подстригана черна брада, облечен в траурно облекло във ворски стил – черен костюм със сиви кантове, който стоеше като излят върху атлетичното му тяло. Да не би Иван да беше сменил госта си, без да уведоми Майлс за промяната? Трябваше да е последният идиот, за да наруши по такъв начин охранителните процедури...

Майлс тръгна към братовчед си заедно с Екатеринбургин... е, в интерес на истината и за миг не беше престанал да придържа ръката на Екатеринбургин, но пък и тя не беше направила опит да я издърпа. Мислеше, че познава по лице всички Ворутиър, които биха могли да претендират за лордска титла. Този да не беше някой далечен потомък на Пиер Кървавия или пък незаконородена издънка? Не беше млад. По дяволите, къде беше

виждал тези живи кафяви очи?...

– Лорд Доно. Здравейте. – Майлс протегна ръка и мъжът я стисна енергично. Преди поредното вдишване истината го цапардоса като тухла по главата и Майлс добави, без да трепне. – Били сте на колонията Бета, доколкото разбирам?

– Точно така, лорд Воркосиган. – Лорд Доно... тоест лейди Дона, която... както и да е, се усмихна още по-широко и белите зъби му намигнаха от центъра на черната брада.

Пламъчетата в очите на Иван угаснаха разочаровано при тази очевидна липса на изненада от страна на братовчед му.

– Или, по-право, лорд ревизор Воркосиган – продължи лорд Доно. – Мисля, че не съм имал възможността да ви поздравя за новото ви назначение.

– Благодаря – каза Майлс. – Позволете да ви представя моята приятелка мадам Екатерина Ворсоасон...

Лорд Доно целуна ръката на Екатерина мъничко по-ентузиазирано от нормалното, до степен, граничеща с фарс, на което Екатерина отвърна с плаха усмивка. После двамата подеха познатия кадрил на светски любезности. Сивите клетки на Майлс щракаха на бързи обороти. Точно така. Значи бившата лейди Дона не се беше сдобила с клонинг на брат си Пиер, зрещ някъде в утробен репликатор. Вместо това беше избрала друга тактика за борбата си срещу предполагаемия наследник на Пиер и въпросната тактика беше толкова очевидна, че чак ти спираше дъха. „Е, все някой трябваше да го пробва, рано или късно.“ А за всеки, озовал се в ролята на страничен наблюдател, представлението щеше да си струва. – Желяя ви късмет в предстоящото гласуване, лорд Доно.

– Благодаря. – Лорд Доно срещна решително погледа му. – Разбира се, късметът няма нищо общо. Бих искал да го обсъдим по-подробно, ако нямате нищо против. Не точно сега, естествено.

Предпазливостта взе връх и Майлс направи символична стъпка встрани от огневата линия.

– Надявам се разбирате, че аз съм само заместник на баща си в Съвета. А като ревизор, съм длъжен да стоя встрани от партийната политика.

– Разбирам напълно.

– Но, аа... може би Иван ще поднови познанството ви с лорд Ворбретен ей там. На самия него също му предстои вот в Съвета, така че има за какво да си поговорите. Както и с лейди Алис и капитан Илян, разбира се. Съпругата на професор Вортис също би проявила интерес, струва

ми се, а мнението ѝ може да бъде изключително ценно. Тя е признат специалист по политическата история на Бараяр. Иване... – подкани го Майлс, като му кимна с престорена безучастност.

– Благодаря ви, лорд Воркосиган. – По погледа на лорд Доно си личеше, че е уловил всички нюанси на разговора.

Майлс се зачуди дали не би могъл да се измъкне в съседната стая и да се насмее от сърце. Или щеше да е по-добре да се обади по комтаблото... Сграбчи лакътя на Иван, който тъкмо минаваше покрай него, вдигна се на пръсти и прошепна:

– Грегор знае ли вече за това?

– Да – успя да отговори Иван почти без да си отваря устата. – Погрижих се най-напред това да направят.

– Браво. И какво каза?

– Познай.

– „Да видим какво ще стане“.

– Позна от първия път.

– Ха! – Успокоен, Майлс позволи на лорд Доно да повлече Иван след себе си.

– На какво се смеете? – попита го Екатерина.

– Не се смея.

– Очите ви се смеят. Познавам.

Майлс се огледа. Лорд Доно беше сгасчил Рене, а лейди Алис и Илян надаваха любопитно ухо. Професорът и комодор Куделка се бяха отделили в един ъгъл и обсъждаха, ако се съдеше по откъслеците от изречения, стигащи до слуха на Майлс, проблемите с качествения контрол върху военните доставки. Той даде знак на Роик да им поднесе вино, дръпна Екатерина към единствения свободен ъгъл и набързо ѝ разказа за трансформацията на лейди Дона в лорд Доно и за предстоящото гласуване по иска ѝ за възпрепятстване.

– Небеса! – Очите на Екатерина се разшириха и лявата ѝ ръка скришом се плъзна към опакото на дясната, сякаш все още усещаше допира от целувката на лорд Доно. Все пак успя да сведе по-нататъшната си реакция до един бърз поглед към другия край на стаята, където лорд Доно вече бе събрал около себе си цяла тълпа, включително всичките момичета Куделка, начело с майка им. – Вие знаехте ли за това?

– Представа няхах дори. Тоест, всички знаеха, че е подала иск срещу Ришар и е заминала за Бета, но не и защо. Сега всичко си идва на мястото, макар и по доста абсурден начин.

– Абсурден? – повтори със съмнение Екатерина. – Бих казала, че се е

изисквала голяма смелост. – Отпи от виното си, после замислено добави: – И гняв.

Майлс бързо превключи на задна скорост.

– Лейди Дона винаги се е отличавала с непоносимост към глупаците.

– Наистина? – Със странен израз в очите, Екатерина се отправи през стаята към разиграващия се цирк.

Преди Майлс да е успял да я последва, Иван цъфна до лакътя му с вече преполовена чаша вино в ръка. Майлс не искаше да си говори с Иван. Искаше да си говори с Екатерина. Въпреки това измърмори:

– Страшна дама си си довел. Не бих си и помислил, че имаш такава бетанска широта на вкусовете, Иване.

Иван го изгледа злобно.

– Трябваше да се сетя, че от теб не мога да очаквам съчувствие.

– Малка изненадка, така ли?

– Само дете не припаднах в чакалнята на космодрума, мамка му! Биърли Ворутиър ми погоди този номер, змията му със змия.

– Биърли е знаел?

– И още как! От самото начало е бил в играта, доколкото разбрах.

Дъв Галени се приближи навреме, за да чуе последната реплика. Възползвайки се от факта, че комарецът за пръв път тази вечер се отдели от Делия, бъдещият му свекър и професорът побързаха да се присъединят. Майлс остави Иван да обясни кой е новодошлият. Потвърди се предположението му, че Иван не е имал и най-малка представа за случилото се, когато го беше попитал дали може да доведе Дона на вечерята, самодоволно планирайки кампанията си по посрещането, замислена като краткотрайна и бурна обсада на нейната... е, „добродетелност“ едва ли беше най-точната дума. Ох, ох, ох, да можеше да види отнякъде Иван в мига, когато е открил промяната!...

– Това и за ИмпСи ли беше изненада? – любезно попита комодор Куделка комодор Галени.

– Не знам. Моят отдел няма нищо общо. – Галени отпи решително от виното си. – Проблемът е на Вътрешния отдел.

И двамата извърнаха поглед към групичката в другия край на стаята, откъдето долетя кратък изблик на смях. Източникът му беше мадам Куделка. В отговор се чу водопад от кискане, което замлъкна съучастнически, и Оливия Куделка погледна през рамо към мъжете.

– На какво толкова се смеят? – с известно раздражение каза Галени.

– На нас вероятно – изръмжа Иван и тръгна да търси вино.

Куделка погледна невярващо към другия край на стаята и поклати глава.

– Дона Ворутиър, божичко!

Всички жени в стаята, включително и лейди Алис, се бяха скупчили със зяпнали усти около лорд Доно, който жестикулираше и им обясняваше нещо с приглушен глас. Енрике беше нападнал ордьоврите и зяпаше в захлас Екатеринбург. Илян, зарязан от Алис, разлистваше разсеяно един от илюстрираните билкови справочници, които Майлс беше пръснал на стратегически места преди гостите да дойдат.

Време беше да се сервира вечерята, твърдо реши Майлс. И всички да седнат на масата, където Иван и лорд Доно щяха да бъдат барикадирани зад стена от достатъчно възрастни и омъжени дами в комплект със съпрузите им. Отдели се, колкото да даде шепнешком нарежданията си на Пим, който излезе, за да ги предаде на персонала долу, а малко след това се върна и официално обяви вечерята за сервирана.

Гостите се събраха по двойки, излязоха от голямата библиотека и поеха на дългото пътешествие през вестибула и коридора с плочките, оттам през поредицата междинни помещения. Майлс, който вървеше най-отпред с Екатеринбург под ръка, засече Марк и Иван, които се измъкнаха с виновни физиономии от официалната трапезария. Обърнаха се кръгом и се присъединиха към другите гости. За ужас на Майлс, подозрението му се потвърди съвсем скоро, още докато минаваше покрай масата – шейсетте минути стратегическо планиране бяха отишли по дяволите, защото картичките с имената току-що бяха разбъркани от брат му и братовчед му.

Всичките му грижливо репетирани ходове включваха хора, които сега седяха в другия край на масата. Местата бяха разбъркани хаотично... не, не хаотично, осъзна той. Съвсем тенденциозно. Целта на Иван явно беше да отдалечи лорд Доно колкото се може повече от собствената си персона – сега Иван седеше на другия край на масата до Марк, а лорд Доно заемаше мястото, предназначено за Рене Ворбретен. Дъв, Дру и Ку внезапно бяха мигрирали целокупно по посока на Майлс и далече от Марк. Карийн пак си беше от дясната страна на Марк, докато Екатеринбург се бе озовала от другата страна на масата, след Илян, който беше запазил мястото си вляво от Майлс. Изглежда, никой не беше събрал кураж да пипне картичката с името на Илян. Сега Майлс трябваше да говори през Илян, за да ѝ каже каквото и да било, а за приказки „на ушенце“ и дума не можеше да става.

Лея Алис с известно смущение седна на стола от почетната дясна страна на Майлс, точно срещу Илян. Очевидно беше забелязала настъпилите промени, но уби и последната надежда на Майлс за помощ, като не каза нищо, а само вдигна многозначително вежди. Дъв Галени установи, че бъдещата му тъща седи между него и Делия. Илян хвърли поглед на картичките и помогна на Екатеринбург да се настани между него и Дъв, с което фактът стана свършен.

Майлс продължи да се усмихва. Марк, на разстояние от десет стола, беше твърде далеч, за да долови подтекста в смисъл: „Ще ти дам аз да разбереш“. Може пък така да беше по-добре.

Разговорите, макар и не онези, които Майлс беше планирал, се подновиха, докато Пим, Ройк и Янковски, влезли в ролите си на иконом и прислуга, се щураха из трапезарията, заети със сервирането. Майлс хвърляше по едно око на Екатеринбург – търсеше признаци на притеснение заради страховитите й непосредствени сътрапезници от Службата за сигурност, но изражението й си остана спокойно и любезно, докато гвардейците трупаха пред нея храна и вино.

Чак при второто ястие Майлс осъзна какво в храната го беше поставило несъзнателно нащрек. Беше поверил подробностите на Мама Кости, но менюто не беше точно като онова, което бяха съставили заедно. Някои от блюдата бяха... различни. Горещият бульон се беше преобразил в студена плодова кремсупа с украса от ядивни цветя. В чест на Екатеринбург може би? Вместо с оцетенбилков сос, салатата беше подправена с нещо бледо и гъсто като сметана. Ароматизираното билково масло, което поднесоха с хляба, нямаше точно вкус на масло...

„Буболечешко повръщано! Гошават ни с проклетото си буболечешко повръщано!“

Екатерин също се усети, малко след като Пим сервира хляба. Майлс го разбра по лекото й колебание, по краткия поглед, който хвърли изпод ресници към Енрике и Марк, и по абсолютното самообладание, с което продължи да си маже филийката преди решително да я хапе. Не показва по абсолютно никакъв начин, че знае какво дъвче.

Майлс се опита да й подсказе, че не е необходимо да го яде, като кимна скришом към малката съдинка с подправено с билки буболечешко масло и вдигна отчаяно вежди. Тя само се усмихна и сви рамене.

– Хм? – измуча въпросително с пълна уста Илян между двамата.

– Нищо, сър – побърза да го успокои Майлс. – Абсолютно нищо. – Да скочи и да се разкрещи на високопоставените си гости: „Спрете, спрете, устите ви са пълни с едно гадно буболечешко нещо!“ би било...

стряскащо. Буболечешкото повръщано не беше отровно, в крайна сметка. Ако никой не им кажеше, хич нямаше и да разберат. Отхапа от ненамазаната си филийка и прокара сухия хляб с голяма глътка вино.

Гвардейците отсервираха салатните чинии. Енрике почука с ножа си по чашата за вино, изкашля се и стана.

– Благодаря за вниманието... – Изкашля се още веднъж. – От няколко седмици се радвам на гостоприемството на лорд Воркосиган, както и всички ние тази вечер, разбира се... – Гостите закимаха в съгласие, Енрике светна и продължи доволно: – Бих искал да поднеса един благодарствен подарък на лорд... на Майлс, лорд Воркосиган – усмихна се на собствената си презицност, – и се помислих, че моментът е подходящ.

Майлс беше повече от сигурен, че какъвто и да бе подаръкът, моментът е повече от неподходящ. Обърна глава към Марк и му метна един въпросително-страховит поглед в смисъл: „Знаеш ли за какво става въпрос, по дяволите?“ Отговорът на Марк – свиване на рамене в смисъл: „Представа си нямам, съжалявам“ – никак не го успокои, а още по-малко го успокои растящата тревога, с която брат му изгледа Енрике.

Енрике извади от джоба на самото си някаква кутийка, тръгна към горния край на масата и я остави между Майлс и лейди Алис. Илян и Галени се напрегнаха в пристъп на параноя със запазената марка на Им-пСи, като последният дори плъзна стола си назад. На Майлс му се искаше да ги успокои, че е малко вероятно нещото да гръмне, но с Енрике човек никога не можеше да е сигурен. Кутиятата беше по-голяма от онази, която му беше връчил буболечешкият екип. Майлс отправи кратка молитва подаръкът да е един от кичозните комплекти позлатени шпори, които се бяха превърнали в моден хит, най-вече сред онези млади мъже, които не бяха виждали жив кон през живота си, каквото и да е, освен...

Енрике гордо вдигна капачето. Не беше по-голяма маслена буболечка, а три маслени буболечки! Три буболечки, чиито твърди крилца проблясваха в кафяво и сребърно, докато гадинките се катереха една върху друга... Лейди Алис се дръпна и изписка, а Илян скочи, разтревожен за нея. Лорд Доно се наведе любопитно напред и черните му вежди скокнаха нагоре.

Майлс усети как устата му провисва. Оглеждаше подаръка си като парализиран. Да, това наистина беше фамилният герб на Воркосиган, очертан с ярко сребърно върху трите миниатюрни отвратителни кафяви гръбчета. Сребърен, нежен като дантела кант обрамчваше закърнените крилца в удивително точна имитация на украсата по маншетите на

униформите, които носеха гвардейците му. Нюансът на фамилните цветове беше претворен до съвършенство. Известният герб се разпознаваше от пръв поглед. Най-вероятно се разпознаваше от пръв поглед от цели два метра. Сервирането и отсервирането замряха напълно, когато Пим, Янковски и Роик се струпаха зад Майлс да видят какво има в кутийката.

Лорд Доно погледна Майлс, после пак се втренчи в гадинките и предпазливо попита:

– Това... някакво оръжие ли е?

Енрике се засмя и ентузиазизирано се впусна да обяснява, че това е само новият му модел маслени буболечки, като включи и напълно ненужната информация, че именно те са източникът на подобреното буболечешко масло, което било основна съставка на супата, салатения сос и пастета. Представата, която се въртеше в главата на Майлс, как Енрике седи приведен над микроскопа с тънка четчица в ръка, се разби на пух и прах, когато Енрике обясни, че изображенията не били нанесени, о, не, разбира се, че не, а генетично заложили и щели да се предават непроменени на всяко следващо поколение.

Пим погледна буболечките, премести поглед към ръкава на униформата, която носеше с такава гордост, после пак погледна отвратителната пародия върху гръбчетата на гадинките и хвърли на Майлс поглед, пълен със сърцераздирателно отчаяние, мълчалив вик, който Майлс разчете без затруднения като: „Моля ви, милорд, умолявам ви, може ли да го изведем навън и да го убием още сега?“

От другия край на масата се чу разтревоженият шепот на Карийн:

– Какво става? Той защо мълчи? Марк, иди да погледнеш...

Майлс се облегна назад и процеди през зъби с най-тихия глас, който можа да докара:

– Не е искал да ни обиди. – „Просто така се е получило. Знакът на баща ми, на дядо ми, на Дома ми, върху гърбовете на тези усърдно размножаващи се хлебарки...“

Пим му отвърна със замръзнала усмивка и поглед, от който изскачаха мълнии. Леля Алис седеше като вкаменена. Дъв Галени беше наклонил глава встрани, с присвити очи и леко разтворени устни, отразяващи бог знае какви размишления – не че Майлс би го попитал, дори да имаше шанс да получи отговор. При лорд Доно положението беше дори по-лошо – салфетката му беше напъхана наполовина в устата, лицето му беше зачервено, а ноздрите му потрепваха. Илян наблюдаваше ставашото с отсъстващо изражение, но и с някакво задоволство в очите и

стомахът на Майлс се сви от лоши предчувствия. В този момент към групичката им се присъедини и Марк, наведе се над рамото на брат си и погледна. Лицето му пребледня и той хвърли силно разтревожен, кос поглед към Майлс. Ръката на Екатерин беше на устата ѝ, а очите ѝ бяха вперени в него, тъмни и големи.

От целокупната му, затаила дъх публика, имаше значение мнението само на един човек.

Това беше жената, чийто покоен, неоплакан съпруг беше склонен да изпада в... какви ли изблици на необуздан нрав? В какви ли пристъпи на ярост, насаме и на обществени места? Майлс преглътна многословното си мнение за Енрике, ескобарците, биоинженерството, откачените предприемачески идеи на брат си Марк и униформените воркосигански повръщащи буболечки, примигна, пое си дълбоко дъх и се усмихна.

– Благодаря, Енрике. Талантът ти е такъв, че направо не знам какво да кажа. Но сега може би ще е най-добре да прибереш момичетата. Нали не искаме да се... изморят. – Той затвори внимателно кутийката и я върна на ескобарца. През едно място от него, Екатерин издиша бавно. Веждите на лейди Алис се вдигнаха впечатлено и изненадано. Енрике се запъти щастлив към мястото си. Където продължи да обяснява и демонстрира воркосиганските си маслени буболечки на онези от гостите, които бяха пропуснали шоуто поради отдалечеността си от епицентъра му, включително граф и графиня Ворбретен, заемащи местата срещу него. Темата определено уби в зародиш всякакви разговори, като се изключи ненавременният изблик на смях, връхлетял Иван, но и него Мартя задуши с няколко остри думи.

Майлс осъзна, че храната вече не пристига с предишното си гладко темпо. Направи знак на все още сащисания Пим да се приближи и промърмори:

– Ще сервирате ли следващото блюдо, ако обичаш? – После добави шепнешком: – И първо го провери!

– Да, милорд. Разбрах. – прошепна Пим.

Следващото блюдо се оказа задушена езерна съомга от окръг Воркосиган, без буболечешки сос, само с набързо нарязани парченца лимон. Добре. Майлс задиша малко по-леко.

Екатерин най-после събра кураж да поведе разговор с един от непосредствените си сътрапезници. Човек едва ли можеше да попита един офицер от ИмпСи как му е минал работният ден, така че тя се спря на една, според нея, по-обща и неангажираща увертюра:

– Комарците са рядко явление в Имперската служба – обърна се тя към Галени. – Семейството ви одобрява ли кариерата, която сте избрали?

Очите на Галени се разшириха едва доловимо, после се присвиха към Майлс, който със закъснение си даде сметка, че краткият инструктаж, който беше дал на Екатерина преди вечерята и който беше замислен да акцентира върху подходящите теми за разговор, не включваше факта, че повечето роднини на Галени бяха загинали в един или друг комарски бунт или в последствията от тях. А специфичните отношения между Дъв и Марк бяха тема, чието зачекване дори не беше започнал да обмисля. Тъкмо се чудеше трескаво как да внуши това на Дъв по телепатичен път, когато Галени отговори:

– Новото ми семейство я одобрява. – Делия, чиято физиономия беше застинала разтревожено, се разтопи в усмивка при тези му думи.

– О! – От лицето на Екатерина стана ясно, че е усетила грешката си, но не и каква е тя. Погледна към лейди Алис, която, навярно все още зашеметена от представлението с буболечките, изучаваше замислено чинията си и не забеляза мълчаливата молба за помощ.

Като човек, който никога не оставяше девиси в беда, комодор Куделка се намеси бодро в разговора:

– И така, Майлс, като говорим за Комар, смяташ ли, че законопроектът за ремонта на слънчевото им огледало има шанс в Съвета?

О, това наистина беше елегантно. Майлс хвърли кратка благодарствена усмивка на стария си наставник и отговори:

– Да, смятам. Грегор застана твърдо зад законопроекта, точно както се бях надявал.

– Това е добре – разсъдливо вметна Галени. – Ще помогне в много отношения. – След което кимна отсечено на Екатерина в знак, че й прощава.

Трудният момент отмина. В последвалия всеобщ дух на облекчение, докато гостите се надпреварваха да дадат и своя принос във вид на политически клюки, бодрият глас на Енрике Боргос долетя катастрофално ясен от другия край на масата:

– Печалбата ще бъде толкова голяма, Карийн, че двамата с Марк спокойно ще можете да си позволите още едно от онези смайващи пътувания до Сферата, когато се върнете на Бета. Даже не едно, а колкото ви душа поиска. – Той се усмихна със завист. – Ще ми се и аз да имам с кого да отида там.

Сферата на неземните удоволствия беше един от най-известните,

или позорно известни, куполи на удоволствията на колонията Бета и славата му се беше разнесла из цялата галактика. Дори вкусовете на даден човек да не бяха чак толкова извратени, за да го насочат към Джаксън Хол, изборът на лицензирани удоволствия с осигурено медицинско наблюдение, които можеха да се закупят в Сферата, бяха достатъчни да хвърлят в ужас повечето хора. За миг Майлс се залъга с крехката надежда, че родителите на Карийн въобще не са чували за нея. Марк можеше да се престори, че това е някакъв бетански научен музей, каквото и да е, само не...

Комодор Куделка тъкмо беше отпил от виното, за да прокара последната си хапка от рибното блюдо. Струята ситни капчици стигна почти до Делия от другата страна на масата. Вино в кривото гърло на възрастен човек като него си беше за притеснение при всички случаи. Оливия го заблъска колебливо по гърба, докато той напразно се опитваше да си поеме въздух, заровил почервенялото си лице в салфетката. Дру избута стола си назад – явно се колебаеше дали да заобиколи масата и да помогне на съпруга си, или, нищо чудно, да удуши Марк със собствените си ръце. Самият Марк беше напълно безполезен за момента – смесица от вина и ужас беше отцедила кръвта от дебелиите му бузи, което никак не го разкрасяваше.

Ку успя да си поеме дъх, колкото да изсъска към Марк:

– Ти си завел моята дъщеря в Сферата?

Карийн, тотално паникьосана, избъбри:

– Беше част от терапията му!

Марк, още по-паникьосан, добави в отчаяно желание да се оправдае:

– Дадоха ни медицинско намаление...

Майлс често си беше пожелавал да присъства на момента, когато Дъв Галени най-после разбере, че Марк му е потенциален баджанак, и да види израза му. Сега си върна желанието назад, но беше твърде късно. И преди беше виждал Галени застинал, но никога толкова... препаиран. Ку дишаше отново, което би било успокоително, ако дишането му не беше по-учестено от нормалното. Оливия се изкиска нервно и бързо покри устата си с ръка. Очите на лорд Доно грееха разбиращо – той със сигурност знаеше всичко за Сферата, както в сегашното, така и в предишното си въплъщение. Професорката, която седеше до Енрике, се наведе напред и хвърли по един любопитен поглед в двете посоки на масата.

Екатерин изглеждаше разтревожена, но не и изнедана, отбеляза

Майлс. Дали Марк не ѝ беше споделил неща, които не бе сметнал за редно да сподели със собствения си брат? Или двете с Карийн бяха станали толкова близки приятелки, че да си шушнат тайни от подобно естество, както правят жените? И ако бе така, какво ли беше сметнала за редно Екатерина да сподели с Карийн за него, и имаше ли начин той да разбере?

Дру, след видимо колебание, се отпусна на стола си. Възцари се зловещо, попарващо мълчание от вида „по-късно ще го обсъдим“.

Лейди Алис не пропускаше и най-малкия нюанс – светският ѝ самоконтрол беше толкова железен, че само Майлс и Илян бяха достатъчно близо до нея, за да забележат лекото ѝ примижаване. Всепризната със способността си да налага тон, който никой не се осмеляваше да пренебрегне, най-накрая тя каза тежката си дума, а именно:

– Представянето на ремонта на огледалото като сватбен подарък се прие изключително добре от... Майлс, какво има в устата си онова животно?

Сащисаното питане на Майлс „Какво животно?“ получи отговор още преди да го е изрекъл на глас, във вид на лапички, топуркащи по излъскания под на трапезарията. Черно-бялото коте препускаше към масата, преследвано от изцяло черния представител на същото котило. Като за недорасло коте с пълна уста, то успя да издаде едно изненадващо силно и собственическо „мяу“, забуксува по широките дъбови дъски, после успя някак да се добере до безценния старинен килим, закачи си нокътчето и се преобърна през глава. Черният му съперник моментално скочи отгоре му, но не успя да му отнеме плячката. Две насекомоидни крачета мърдаха между ядно трепкащите бели мустачки, а едно закърняло крило в кафяво и сребърно потръпна предсмъртно и замря.

– Буболечицата! – изпищя ужасено Енрике и се хвърли върху черно-белия престъпник. – Пусни я, убиец такъв! – И измъкна надъвканата буболечка със съсипана ливрея от челюстите на смъртта. Черното коте се изпъна до крака му и замаха трескаво с лапка: „На мен, на мен, дай една и на мен!“

„Супер!“ – помисли си Майлс и се усмихна одобрително на котетата. „Значи повръщащите буболечки най-после си намериха майстора!“ Тъкмо съставяше план за бързо разгръщане на котешката охрана на замъка, когато умът му регистрира собствения си сигнал за тревога. Котето вече беше захапало буболечката, когато нахлу в трапезарията. Следователно...

– Доктор Боргос, откъде котката е намерила буболечката? – попита

Майлс. – Мислех, че ги държите затворени долу. Всъщност – продължи той, като хвърли поглед към Марк – вие ми дадохте тържествено обещание за това.

– Ами... – измънка Енрике. Майлс не знаеше по каква верига подскачат мислите на ескобареца, но не пропусна трепването му. – Извинете ме. Трябва да проверя нещо в лабораторията. – Усмивката му никак не изглеждаше успокоителна. Той пусна котето на стола си и бързо излезе от трапезарията.

Марк изведнъж се разбърза.

– Май ще е по-добре да ида с него – каза той и също излезе.

Изпълнен с лоши предчувствия, Майлс остави салфетката си и тихо промърмори:

– Лельо Алис, Илян, бихте ли ме заместили за малко? – И се присъедини към парада, като спря само колкото да инструктира Пим да поднесе още вино. Много вино. Веднага.

Настигна Енрике и Марк на прага на бившето перално и настояща лаборатория точно навреме, за да чуе ужасения вик на ескобареца. Избута Марк и намръщен като градоносен облак завари Енрике коленичил до една от буболечешките къщи, която бе паднала на пода. Стъкленият ѝ похлупак беше до нея. Една-единствена униформена воркосиганска буболечка с два липсващи крака от едната страна пълзеше нещастно в кръгове, но въпреки героичните си усилия не успяваше да се покатери по страничната стена.

– Какво е станало? – изсъска Майлс.

– Няма ги! – отвърна Енрике и запълзя по пода и занадничка под стелажите. – Тези проклети котки сигурно са преобърнали къщичката. Бях я извадил, за да избира буболечките за подаръка ви. Искях да са най-големите и най-хубавите. Беше си съвсем наред, когато излязох...

– Колко буболечки имаше в къщата?

– Всичките, цялата генетично подобрена група. Около двеста.

Майлс огледа лабораторията. Не се виждаше нито една униформена буболечка. После си помисли каква огромна, стара и скърцаща къща е всъщност замъкът Воркосиган. Пролуки в подовете, пролуки в стените, миниатюрни пролуки за достъп навсякъде – празнини под паркета, зад ламперията, горе в таванските стаи, вътре в старите, измазани с хоросан стени...

Буболечките работнички, беше казал Марк, просто се мотаели насам-натам, докато не умрат – и край на историята...

– Царицата още е тук, нали? И можеш да възстановиш генетичния

си източник? – Майлс бавно тръгна покрай стените, вперил очи в пода. Нищо в кафяво и сребърно не попадна под напрегнатия му поглед.

Енрике само измуча.

Майлс подбра внимателно думите си:

– Каза, че цариците не можели да се движат.

– Зрелите царици не могат да се движат, така е – обясни Енрике, изправи се и поклати глава. – Незрелите царици обаче търчат като светкавица.

Майлс обмисли внимателно думите му – отне му една десета от секундата. Повръщащи буболечки в ливреите на Воркосиган. Повръщащи буболечки в ливреите на Воркосиган из целия Ворбар Султана.

В ИмПСи ги учеха на един номер – хващаш човек за яката, завърташ леко ръка и правиш едно нещо с кокалчетата си – ако я изпълниш правилно, хватката спираше както кръвообращението, така и дишането на жертвата. Майлс разсеяно и доволно отбеляза, че въпреки новото си цивилно поприще не е загубил това си умение. Дръпна потъмняващото лице на Енрике към себе си. В този момент Карийн се появи задъхана на прага.

– Боргос. Ще откриеш и отметнеш по списък всичките проклети повръщащи буболечки до последната, и особено царицата им, в срок до шест часа преди граф и графиня Воркосиган да влязат през входната врата утре следобед. Защото пет часа и петдесет и девет минути преди родителите ми да пристигнат, ще извикам човек от службата за борба с вредителите да се погрижи за тази твоя пасмина, което означава всички неприбрани гадинки, до последната, разбра ли? Никакви изключения, никаква милост.

– Не, не! – успя да изквичи Енрике, въпреки липсата на кислород. – Не бива да...

– Лорд Воркосиган! – долетя откъм вратата потресеният глас на Екатеринбург. Ефектът му до голяма степен наподобяваше на това да те уцелят из засада с лъч на зашеметител. Ръката на Майлс се разтвори и Енрике се изправи със залитане, като си поемаше жадно дъх и гъргореше.

– Ако питаш мен, спокойно можеше да продължиш, Майлс – студено каза Карийн и влезе в лабораторията, последвана от Екатеринбург. – Енрике, идиот такъв, как можа да споменеш Сферата пред родителите ми! Капка мозък ли нямаш?

– Познаваш го от достатъчно време, така че не знам защо въобще питаш – с натежал от смъртна заплаха глас се обади Марк.

– И как... – вбесеният ѝ поглед се насочи към Марк, – как изобщо е

разбрал за това... Марк?

Марк се сви.

– Марк не ми каза, че е тайна... помислих си, че звучи много романтично. Лорд Воркосиган, моля ви! Не викайте службата за борба с вредителите! Ще върна момичетата, обещавам! Ще намеря начин... – Очите на Енрике се напълниха със сълзи.

– Успокой се, Енрике! – каза Екатерина. – Сигурна съм... – Тя хвърли един недотам убеден поглед към Майлс и продължи: – Сигурна съм, че лорд Воркосиган няма да извика хора да убият бедните ти буболечки. Ще ги намериш.

– Времето ми е ограничено, за бога... – процеди през зъби Майлс. Никак не му беше трудно да си представи как утре следобед или най-късно утре вечер обяснява на току-що завърналите се у дома вицецрал и вицецралица на какво точно се дължат тихите повръщащи звуци откъм стените. Може би трябваше да прехвърли задачата по уведомяването им на Марк...

– Ако искаш, ще остана и ще ти помогна да ги намериш, Енрике – решително предложи услугите си Екатерина. И се намръщи на Майлс.

Усещането беше като от стрела в сърцето, направо ужас. Виж, това се казваше сценарий – Екатерина и Енрике лаят героично глава до глава по пода, за да спасят бедните буболечки от злобните закани на гадния лорд Воркосиган... Колкото и да му беше неприятно, Майлс превключи на заден ход.

– След вечеря – предложи той. – След вечеря всички дойдем тук и ще помогнем. – Точно така, ако някой щеше да пълзи по пода и да лови буболечки рамо до замо с Екатерина, това щеше да е той, дяволите го взели. – Гвардейците също ще се включат. – Представи си ентусиазма на Пим при оповестяването на тази задача и стомахът му се сви. – А сега най-добре да се върнем горе, поведем любезни разговори и така нататък – продължи Майлс. – С изключение на доктор Боргос, който ще бъде зает.

– Аз ще остана да му помогна – бодро предложи услугите си Марк.

– Какво? – викна Карийн. – И ще ме оставиш да се оправям съвсем сама с родителите си? И със сестрите си... има да ме бъзикат, докато съм жива...

Майлс раздразнено поклати глава.

– Защо въобще си водил Карийн в Сферата, Марк?

Марк го нагледа невярващо.

– А ти защо мислиш, че съм я водил?

– Е... да... но все трябва да си бил наясно, че не е, хм, не е, хм... редно за една млада бараярска дама да...

– Майлс, двуличник с двуличник! – възмутено го прекъсна Карийн. – Когато баба Нейсмит ни каза, че самият ти си бил там... няколко пъти...

– Онова беше по работа – оправда се Майлс. – Няма да повярваш какво количество от интергалактическия военен и индустриален шпионаж минава през Сферата. Да не мислиш, че Бетанската служба за сигурност не следи какво става там?

– О, така значи било? – иронично каза Марк. – И сигурно очакваш да повярваме, че нито веднъж не си изпробвал услугите им, докато си чакал някоя свързка?

Майлс знаеше кога е настъпил моментът за стратегическо отстъпление, а този определено беше такъв.

– Мисля, че сега всички трябва да се върнем горе и да си дойдем вечерята. В противен случай храната ще изстине и Мама Кости много ще ни се разсърди, задето сме ѝ провалили приготвянията. Току-виж отишла да работи за леля Алис и тогава всички ще трябва да минем на готова храна.

Тази зловеща заплаха не убягна нито на Марк, нито на Карийн. Но кой всъщност беше внушил на готвачката му да изпробва рецептите с буболечешкото масло? Инициативата със сигурност не беше на Мама Кости. Цялата работа вонеше на конспирация.

Той издиша продължително и предложи ръката си на Екатерина. След миг колебание и загрижен поглед през рамо към Енрике тя го хвана под ръка и Майлс успя да ги изведе от лабораторията и да ги достави в трапезарията, без някой да се отклони по пътя.

– Наред ли е всичко долу, милорд? – попита притеснено Пим.

– По-късно ще говорим за това – отвърна Майлс със същата сила на гласа. – Поднесете следващото блюдо. И още вино.

– Да изчакаме ли доктор Боргос?

– Не. Той е зает с друго.

Пим се размърда неспокойно, но после се зае чинно със задълженията си. Леля Алис, благословено да е доброто ѝ възпитание, не попита за подробности, а моментално насочи разговора към неутрални теми – нужно беше само да спомене за императорската сватба, за да отклони в безопасна посока мислите на повечето гости. Изключение навярно правеха мислите на Марк и комодор Куделка, които току си хвърляха по някой бдителен поглед. Майлс се зачуди дали не трябва да предупреди

някак Ку, че един евентуален дуел с Марк може да се окаже изключително лоша идея, или дали такава едно предупреждение няма още повече да влоши нещата. Пим напълни чашата на Майлс преди той да има възможността да обясни, че прошепнатите му инструкции не се отнасят до самия него. Какво пък толкова. Известна... безчувственост не би му навредила, както все повече започваше да се убеждава.

Никак не беше сигурен, че Екатерина си прекарва добре – пак се беше умълчала и току хвърляше по някой поглед към овакантеното място на доктор Боргос. Засмя се само два пъти – и двата пъти на нещо, казано от лорд Доно. Бившата лейди Дона се беше превърнала в доста привлекателен мъж, осъзна Майлс след един по-подробен оглед. Остроумен, интересен, а и вероятен наследник на графска титла... и, като си помислиш, имаше едно ужасяващо по своята несправедливост предимство в креватните умения.

Гвардейците отсервираха чиниите от основното ястие – телешко филе на скара със спретната набързо гарнитура от печени чушки, придружено от силно червено вино. Появи се десертът – истински замразени скулптури от нещо с цвят на слонова кост и маслена текстура, украсени с великолепни захаросани плодове. Майлс улови Пим ръкава, докато гвардеецът минаваше покрай него, грижливо избягвайки погледа му, дръпна го към себе си и прикри устата си с ръка:

– Пим, това такава ли е, каквото си мисля?

– Нищо не можах да направя, милорд – оправда се шепнешком Пим. – Мама Кости рече, че или ще поднесе това, или ще се върна с празни ръце. Още фучи заради сосовете и каза, че иска да си поговори с вас след като гостите си тръгнат.

– Разбирам. Добре. Продължавай.

Взе лъжицата си и загреба смело. Гостите неуверено последваха примера му, с изключение на Екатерина, която огледа десерта си с изненада и очевидно задоволство, а после се наведе напред и се усмихна на Карийн, която ѝ отвърна със същото, заедно с мистериозен, но триумфиращ знак за победа. И което беше още по-лошо, нещото направо се топеше в устата, разбуждайки всеки рецептор за наслада по езика и небцето на Майлс. Последва го сладкото и силно десертно вино със златист цвят, чийто ароматен букет експлодира завладяващо в синусите му, допълвайки съвършено вкуса на замразеното буболечешко нещо. Направо му идеше да заплаче. Вместо това се усмихна решително и отпи. Грижливо планираната му вечеря закуцука някак напред.

Темата за сватбата на Грегор и Лайза му даде възможност да

разкаже един хубав, лек и забавен анекдот за това как бе поръчал и уредил транспорта на един сватбен подарък от хората в окръга му – скулптура в реални размери на яхнал кон партизанин, направена от кленова захар. Това най-после изтръгна бегла усмивка от Екатеринбург, този път в правилната посока. Зачака подходящ момент да насочи разговора към градинарска тема, която да я извади от унеса ѝ – знаеше, че Екатеринбург може да заблести, ако само ѝ подаде подходящата реплика. Със закъснение се сети, че можеше да натовари леля си Алис с тази задача, така че участието му да не бие толкова на очи, но пък в оригиналния му замисъл мястото ѝ изобщо не беше там...

Мълчанието му беше продължило твърде дълго, както се оказа. Любезно нагърбвайки със своята квота за запълване на паузи в разговора, Илян се обърна към Екатеринбург:

– Като говорим за сватби, мадам Ворсоасон, Майлс от колко време ви ухажда? Определихте ли вече дата? Ако питате мен, трябва да го вържете на каишка и да го накарате да се потруди.

Майлс буквално се смрази. Алис прехапа долната си устна. Дори Галени примижа. Оливия вдигна объркано поглед.

– Мислех, че още не трябва да споменаваме за това.

Ку ѝ прошепна:

– Тихо, миличка.

Лорд Доно, с типичната за един Ворутиър зловредна невинност, се обърна към нея и попита:

– Какво не е трябвало да споменаваме?

– О, все пак щом капитан Илян го спомена, значи всичко е наред – заключи Оливия.

„На капитан Илян миналата година му издухаха мозъка – помисли си Майлс. – И не е наред. «Наред» е единственото определение, което не важи за него...“

Погледът ѝ се кръстоса с този на Майлс и тя измънка:

– Или може би...

„Не“ – довърши мълчаливо Майлс вместо нея.

Лицето на Екатеринбург, оживено и весело допреди секунди, сега се превръщаше в мрамор. Промяната не настъпи изведнъж, но беше неумолима, невъзвратима, направо геоложка. Тежестта ѝ се стовари върху сърцето на Майлс. „Аз съм анти-Пигмалион – превръщам живи жени в бял камък...“ Познаваше този празен и затворен поглед – беше го виждал на Комар, в един ужасен ден, и се бе надявал повече никога да не го зърне на прекрасното ѝ лице.

Свитото му сърце се сблъска с алкохолната му паника. „Не мога да си позволя да я загубя, не мога, не мога.“ Инерция от настъплението, инерция от настъплението и блъф – тези две неща и преди му бяха печелили битки.

– Да, аз... хм, ами да де... мадам Ворсоасон, смятах да ви попитам... ще се омъжите ли за мен?

На цялата маса се възцари мъртва тишина.

Екатерин не реагира, поне отначало. За момент му се стори, че дори не е чула думите му, и за една бройка да се поддаде на самоубийствения импулс да повтори казаното на по-висок глас. Леля Алис скри лицето си в шепа. Майлс усети как задъханата му, ухилена усмивка заприличва на нещо друго, после се хлъзга неумолимо по лицето му. „Не, не. Трябваше да кажа... исках да кажа... бихте ли ми подали буболечешкото масло? Твърде късно...“

Тя с видимо усилие отключи гърлото си и проговори. Думите падаха от устата ѝ като парчета лед, тежко, една по една.

– Колко странно. А аз си мислех, че се интересувате от градини. Или поне вие така ми казахте.

„Ти ме излъгва“ увисни във въздуха между двамата, неизречено и силно като гръмотевица.

„Ами развикай ми се тогава. Крещи. Хвърли нещо. Стъпчи ме, няма нищо, ще ме заболи... с това мога да се справя...“

Екатерин си пое дъх и сърцето на Майлс се преобърна обнадеждено, но тя само избута стола си назад, остави салфетката си до недоядения десерт, обърна се и тръгна покрай масата. Поспря до професорката само колкото да се наведе и да прошепне:

– Ще се видим вкъщи, вуйно.

– Но, мила, ще можеш ли сама... – Професорката не довърши, открила, че говори на празното пространство – Екатерина вече крачеше към вратата. Стъпките ѝ се забързваха все повече и на прага вече почти тичаше. Професорката се обърна и вдигна ръце към Майлс в безпомощен жест, който казваше: „как можа да направиш това“, или по-скоро „как можа да направиш това, идиот такъв“.

„Остатъкът от живота ти си отива през тази врата. Направи нещо.“ Той скочи и столът му се катурна с трясък на пода.

– Екатерина, чакай, трябва да поговорим...

Хукна чак след като излезе в коридора, като спря само колкото да затръшне вратата на трапезарията и още две други между гостите и тях двамата. Настигна я в предверието тъкмо когато тя безуспешно се

опитваше да отвори входната врата – разбира се, вратата беше заключена от охранителната система на къщата.

– Екатеринбург, чакай, изслушай ме, мога да ти обясня – задъхано каза той.

Тя се обърна и го изгледа невярващо, сякаш беше някаква униформена маслена буболечка, която току-що е открила в супата си.

– Трябва да поговоря с теб. Ти трябва да поговориш с мен – отчаяно настоя той.

– Наистина – каза тя с побелели устни. – Има нещо, което наистина трябва да кажа. Лорд Воркосиган, подавам си оставката като ваш парков дизайнер. От този момент вече не сте мой работодател. Утре ще ви изпратя проекта и програмата за засаждане, които да предадете на заместника ми.

– И за какво са ми те?!

– Ако наистина сте искали от мен градина, то именно те ви трябват. Нали?

Той изпробва възможните отговори. „Да“ ставаше. „Не“ също. Я чакай малко...

– Не може ли да съм искал и двете? – с надежда изпробва той. После продължи малко по-уверено: – Не съм те лъгал. Просто не казах всичко, което мислех, защото, дявол го взел, ти не беше готова да го чуеш, защото не си и наполовина оздравяла от тормоза, на който десет години те е подлагал онзи задник Тиен, което аз го виждах, и ти го виждаше, и дори вуйна ти Вортис го виждаше, и това е истината.

По рязкото отмятане на главата ѝ разбра, че думите му не са останали нечути, но единственото, което каза, при това със студен като смъртта тон, беше:

– Моля, отворете вратата, лорд Воркосиган.

– Чакай, чуй ме...

– Достатъчно ме манипулирахте – каза тя. – Възползвахте се от моята... от моята суета...

– Не от суетата – прекъсна я умолително той. – От таланта, гордостта, хъса... за всички беше видно, че просто имаш нужда от размах, от възможност...

– Наистина сте свикнали да постигате своето, нали, лорд Воркосиган? Без значение с какви средства. – Сега гласът ѝ звучеше ужасяващо спокоен. – Да ме притиснете така пред всички.

– Не беше нарочно. Илян явно не е разбрал и...

– За разлика от всички останали? Вие сте по-лош от Вормонкриеф!

По същата логика можех да приема и неговото предложение!

– Какво е направил Алексей... искам да кажа, не, но, но... каквото и да искаш, аз искам да ти го дам, Екатерин. Всичко, от което се нуждаеш, каквото и да е то.

– Не можете да ми дадете собствената ми душа. – Тя впери поглед, но не в него, а някъде вътре в себе си, към какви дълбочини, Майлс нямаше представа. – Паркът можеше да бъде моят подарък. Вие ми отнехте и това.

Последните й думи пресякоха напирашното му многословие. Какво? Чакай, изглежда стигаха до нещо, изплъзващо се, но определено жизнено...

По алеята приближаваше голяма наземна кола. Не очакваше други гости... и как въобще бяха минали покрай охраната от ИмпСи при портата, без Пим да бъде уведомен? По дяволите, не трябваше да го прекъсват, точно сега, когато тя най-после бе започнала да се открива, или поне да открива огън...

Сякаш прочел мислите му, Пим нахълта през страничната врата в преддверието.

– Извинете, милорд... извинявайте, че нахълтвам така, но...

– Пим! – Гласът на Екатерин се беше извисил почти до вик, дрезгав и отричащ сълзите, които го подплатяваха. – Отвори тази проклета врата и ме пусни да изляза!

– Да, милейди! – Пим тракна токове и ръката му литна сякаш по своя воля към контролния панел.

Вратите се отвориха широко. Екатерин се хвърли слепешката през прага, с главата напред, право в гърдите на някакъв стреснат едър белокоп мъж, облечен в шарена риза и вехти, намачкани черни панталони. Отскочи назад при сблъсъка и странният – в нейните очи – посетител я улови за ръцете, преди да е паднала на земята. Една висока, уморена на вид жена, с омачкана пола и дълга червена коса, вързана на тила, присътпи до тях с думите:

– Какво става тук, по дяволите?

– Извинете ме, госпожице, добре ли сте? – избоботи с дрезгав баритон белокошият мъж. Изглежда пронзвашо Майлс, който тъкмо изскачаше от осветеното преддверие по петите на Екатерин.

– Не – зададено изрече тя. – Трябва... искам автотакси, моля ви.

– Екатерин, не, почакай! – успя да изрече Майлс.

– Искам автотакси, веднага!

– Охранителят при портата ще се радва да ви повика такси –

успокоително рече червенокосата жена. Графиня Корделия Воркосиган, вицецралицата на Сергияр... майката... се втрени дори по-зловещо в задъхания си син. – И ще се погрижи да се качите в него жива и здрава. Майлс, защо тормозиш тази млада дама? – И с известно съмнение добави: – Работа ли прекъсваме, или удоволствие?

Благодарение на трийсетгодишния си опит Майлс без затруднения разчете в това кодирано стенографско изречение сериозния въпрос, гласящ: „На какво по-точно се натресохме – на официален ревизорски разпит с усложнения, или на поредната ти лична издънка?“ Един господ знае как го беше разчела Екатерина. Все пак имаше и нещо хубаво в цялата тази каша – ако Екатерина никога повече не му проговореше, нямаше да му се налага да ѝ обяснява специфичното бетанско чувство за хумор на майка си.

– Имам гости за вечеря – процеди през зъби Майлс. – Гостите тъкмо си тръгват. – „А вечерята претърпя пълен провал. По всички фронтове.“ Би било безсмислено да ги пита какво правят тук. Скоковият им кораб очевидно беше влязъл в орбита по-рано от предвиденото, антуражът им е бил инструктиран да ги последва идния ден, а самите те са побързали да се приберат у дома. Та как беше планирал той тази жизненоважна и абсолютно съдбоносна среща? – Майко, татко, позволете да ви представя... тя се измъква!

Възползвайки се от шумотевицата в коридора зад Майлс, Екатерина се бе скрила в сенките и тичаше към портата. Семейство Куделка, след като съвсем правилно бяха стигнали до заключението, че вечерята е приключила, се изнасяха групово към входната врата, но разговорът от вида „чакай само да се приберем въкъщи“ беше поел по скъсената процедура. Карийн протестираше на висок глас, но комодорът я надвика:

– Прибираш се веднага! И повече да не си стъпила в тази къща.

– Трябва. Работя тук.

– Вече не, това поне е сигурно...

Ужасеният глас на Марк се включи в патърдията:

– Моля ви, сър, комодоре, мадам Куделка, не трябва да вините Карийн...

– Не можете да ме спрете! – извика решително Карийн.

Когато разбунената като кошер група се изсипа в коридора, комодор Куделка най-послед забеляза пристигналите.

– Ха... Арал! – озъби се той. – Имаш ли представа какви ги върши синът ти?

Графът примигна и любезно попита:

– Кой от двамата?

По някакъв каприз на съдбата светлината падна право върху лицето на Марк, когато до ушите му стигна това категорично потвърждение на самоличността му. И дори в хаоса на попарените си надежди Майлс с радост забеляза благоговейното изражение, прекосило за миг обезобразените от тлъстина черти на Марк. „Е, братко. Даа. Ето затова мъжете следват този мъж навсякъде...“

Оливия дръпна майка си за ръкава и прошепна настойчиво:

– Мамо, може ли да преспя при Татя?

– Да, мила, това е добра идея – разсеяно отвърна Дру; явно гледаше на нещата в перспектива. Макар Майлс да не беше сигурен дали по този начин иска да намали броя на потенциалните съюзници на Карийн, или само очакваното ниво на общите децибели.

Рене и Татя изглеждаха така, сякаш с радост биха се измъкнали тихомълком под прикриващия огън, но лорд Доно, който незнайно как се беше прикачил към тях, се забави достатъчно, за да каже бодро:

– Благодаря ви за тази незабравима вечер, лорд Воркосиган. – После кимна сърдечно на граф и графиня Воркосиган и последва двамата Ворбретен към наземната им кола. Е, операцията не беше променила зловредния усет към иронията на Дона/Доно, за жалост...

– Кой беше това? – попита граф Воркосиган. – Изглежда ми някак познат...

В същия миг Енрике, с шръкнала на всички страни коса, се появи приведен на две откъм задния вход. В едната си ръка държеше буркан, а в другата нещо, което Майлс би определил само и единствено като „смад на клечка“ – около единия край на въпросната клечка беше намотано парче памук, напоено с нещо, от което се излъчваше гадна сладникава воня и което Енрике размахваше покрай стената.

– Тук, буби, буби – каканижеше той жаловито. – Елате при татко, добрите ми момиченца... – Спря и надзърна тревожно под една масичка. – Буби-буби...

– Виж... това просто плаче за обяснение – промърмори графът, като наблюдаваше запленено действията на ескобареца.

Откъм портата се чу затръшваща се врата на такси, после и шумът от пропелерите му, докато се скриваше в нощта, завинаги. Майлс застана неподвижен, напрегнал слух сред данданията, докато не се стопи и последният шепот.

– Пим! – Графинята беше забелязала нова жертва и в гласа ѝ се промъкнаха опасни нотки. – Оставих те да се грижиш за Майлс. Би ли

ми обяснил какво става, ако обичаш?

Последва замислена пауза. С глас, пропит от простичка честност, Пим отговори:

– Не, милейди.

– Питай Марк – коравосърдечно я упъти Майлс. – Той ще ви обясни всичко. – И тръгна с наведена глава нагоре по стълбите.

– Ти, плъх страхлив! – изсъска му Марк.

Останалите гости пристъпваха неуверено от крак на крак в преддверието.

Графът предпазливо попита:

– Майлс, пиян ли си?

Майлс спря на третото стъпало.

– Не още, сър. – Не погледна назад. – Дори не съм започнал още.

Пим, ела.

И се заизкачва, взимайки по две стъпала наведнъж, към покоите си и забравата.

ГЛАВА 10

– Добър ден, Марк. – Бодрият глас на графиня Воркосиган провали и последните напразни опити на Марк да остане в безсъзнание. Той изпъшка, дръпна възглавницата от лицето си и отвори едно кръвясало око.

Прехвърли няколко възможни отговора в подпухналия си мозък. „Графиньо. Вицекралице. Майко.“ Колкото и да беше странно, „майко“ му пасна най-добре.

– Брден, майхо.

Тя продължи да го оглежда, после кимна и даде знак на прислужницата, която беше влязла след нея. Момичето остави един поднос с чай на нощното шкафче и зяпна любопитно Марк, което го изпълни с почти непреодолимия импулс да се завие презглава, въпреки че все още беше облечен с голяма част от снощния си тоалет. Прислужницата чинно се изниза от стаята му, след като графинята я освободи с нетърпящ възрания глас.

Графиня Воркосиган дръпна завесите, в резултат на което стаята се изпълни с ослепителна светлина, и седна на един стол.

– Чай? – запита тя и наля една чаша, без да изчака отговора.

– Да, може. – Марк с мъка се надигна и натрупа възглавниците зад гърба си, колкото да вземе чашата, без да я разлее. Чаят беше тъмен, силен и със сметана, точно както го обичаше, и след няколко глътки успя да отмие част от лепилото в устата му.

Графинята подозрително побутна празните туби от буболечешко масло, натрупани на шкафчето. Изглежда, ги броеше, ако се съдеше по примижаването ѝ.

– Реших, че едва ли ще искаш да закусиш.

– Така е. Благодаря. – Въпреки че мъчителната болка в стомаха му беше започнала да заглъхва. От чая, колкото и да беше невероятно.

– И на брат ти не му е до закуска. Майлс, навярно подтикван от новооткритата си мания да се придържа към ворските традиции, е предпочел виното за свой анестетик. При това успешно, ако може да се вярва на Пим. За момента сме го оставили да се наслаждава на забележителния си махмурлук насаме и без излишни коментари.

– Аа. – „Блазе му.“

– Е, все някога ще му се наложи да излезе от стаята си. Макар че според Арал това едва ли ще стане преди вечеря. – Графиня Воркосиган

си наля чай, прибави сметана и я заразбърква бавно с лъжичката. – Лейди Алис беше много сърдита на Майлс, задето напуснал бойното поле преди всичките му гости да са си тръгнали. Според нея това било срамно опущение спрямо добрите маниери от негова страна.

– Голяма каша стана. – Каша, след която всички те, изглежда, щяха да оцелеят. За жалост. Марк отпи още една очистителна глътка. – Какво стана след като... след като семейство Куделка си тръгнаха? – Майлс се беше измъкнал рано, а Марк окончателно се беше паникьосал, когато комодорът изпусна нервите си дотам, че да нарече майката на графинята „онази проклета бетанска сводница“, а Карийн изхвърча през вратата с думите, че по-скоро би се прибрала пеша вкъщи, а защо не и до другия край на континента, отколкото да се качи в една кола с такива безнадеждно старомодни, прости и затънали в невежество бараярски диваци. Марк беше избягал в стаята си, въоръжен с лъжица и десетина туби буболечешко масло, и беше заключил вратата, а Лакомник и Ревльо бяха направили всичко по силите си да успокоят обтегнатите му до скъсване нерви.

Реверсия в състояние на стрес, без съмнение би го нарекла терапевтката му. Наполовина със себеомраза, наполовина с екзалтация, Марк беше отстъпил контрола над собственото си тяло другиму, но пък пуснатият да вилнее на воля Лакомник беше блокирал далеч по-опасния Друг. Не вещаеше нищо добро, когато Убиец станеше безименен. Марк беше успял да припадне преди да се пръсне, на косъм. Сега се чувстваше изхабен, а в главата му беше мъгливо и тихо като в гора след буря.

Графинята продължи:

– Двамата с Арал проведохме един изключително полезен откъм информационна стойност разговор с професор Вортис и съпругата му – виж, това е жена с глава на раменете. Ще ми се да се бяхме запознали по-рано. После те си тръгнаха, за да се погрижат за племенницата си, а ние проведохме още един разговор, този път с Алис и Саймън. – Тя бавно отпи от чая си. – Правилно ли съм разбрала, че тъмнокосата млада дама, която връхлетя отгоре ни снощи, е била потенциалната ми снаха?

– Вече не е, ако питаш мен – мрачно рече Марк.

– Мамка му. – Графинята се намръщи на чашата си. – Майлс не е споменавал и дума за нея в своите, мисля, че с право мога да ги нарека „сводки“, които ни пращаше на Сергияр. Ако знаех и половината от нещата, които ми каза професорката, сама щях да я спра.

– Не бях аз виновен, че избяга – побърза да обясни Марк. – Майлс сам оплеска всичко. – След миг призна неохотно: – Е, и Илян му

помогна малко.

– Да. Саймън доста се притесни, когато Алис му каза как точно стоят нещата. Притесни се, че му е било казано за голямата тайна на Майлс, а той е забравил. Много съм сърдита на Майлс, защото го е поставил в такова положение. – В очите ѝ проблесна опасна искрица.

Марк се интересуваше значително повече от собствените си проблеми, отколкото от тези на Майлс, така че предпазливо попита:

– Енрике, въ... намери ли вече изчезналата си царица?

– Още не. – Графинята се размърда на стола си и го погледна развеселено. – Поговорих си надълго и нашироко с доктор Боргос, след като Алис и Илян си тръгнаха. Той ми показа лабораторията. Дело на Карийн, доколкото разбрах. Обещах му да задържа изпълнението на смъртната присъда, която Майлс е издал над момичетата му, и той се поуспокои. Бих казала, че научната му хипотеза звучи съвсем разумно.

– О, той е гениален по отношение на нещата, които го интересуват. Просто интересите му са малко, хм, ограничени, това е.

Графинята сви рамене.

– През по-голямата част от живота си съм си имала работа с вманиачени мъже, така че Енрике няма да е първият.

– Значи... си се запознала вече с нашите маслени буболечки?

– Да.

Не изглеждаше впечатлена. „Нали е бетанка, нормално е.“ Нямахте да е лошо, ако Майлс беше наследил повече от качествата ѝ.

– А, въ... и графът ли ги видя?

– Ами да, всъщност. Тази сутрин една се разхождаше по нощното ни шкафче.

Марк потръпна.

– И какво направихте?

– Захлупихме я с една чаша, така че татко ѝ да си я прибере по-късно. За жалост, Арал не забеляза навреме другата, която проучваше обувката му. Нея я изхвърлихме без много шум. Не че беше останало много за изхвърляне.

След кратко, изтръпнало мълчание Марк обнадеждено попита:

– Не беше царицата, нали?

– Боя се, че не знам. На мен ми се стори долу-горе също толкова голяма като другата.

– Значи не е била царицата. Тя е значително по-едра.

Отново се възцари мълчание.

– В едно нещо Ку е прав – най-накрая рече графинята. – Наистина

нося някаква отговорност за Карийн. И за теб. Напълно съзнавах многобройните възможности за избор, с които ще се сблъскате на Бета. Включително, и за щастие, възможността да се изберете един друг. – Тук се поколеба. – Дватама с Арал ще сме повече от доволни, ако Карийн Куделка ни стане снаха, в случай че се чудиш.

– И за миг но съм допускал обратното. Да не би да ме питаш дали намеренията ми са почтени?

– Вярвам в почтеността ти, без значение дали отговаря на най-строгата бараярска дефиниция, или се разпростира в по-широки граници – спокойно отвърна графинята.

Марк въздъхна.

– Аз обаче не мисля, че комодорът и мадам Куделка са склонни да ме посрещнат в семейството си със същата готовност.

– Ти си Воркосиган.

– Аз съм клонинг. Имитация. Евтина джаксъновска издънка. – „И луд на всичкото отгоре.“

– Дяволски скъпа джаксъновска издънка.

– Да – мрачно се съгласи Марк.

Тя поклати глава и усмивката ѝ стана малко тъжна.

– Марк, наистина искам да ви помогна, на теб и Карийн, да постигнете целите си, без значение на какви пречки ще се натъкнете по пътя си. Но трябва все пак да имам някаква представа какви са целите ви.

„Внимавай много накъде ще насочиш тази жена.“ Спрямо пречките графинята беше като лазерно оръдие срещу мухи. Марк впери смутено поглед в дебелиите си къси пръсти. Надеждата и верният ѝ спътник, страхът, пак се размърдаха в сърцето му.

– Искам... онова, което иска Карийн. Докато бяхме на Бета, мислех, че зная какво е това. Откакто се върнахме, всичко се обърка.

– Културен шок?

– Не е само културният шок, макар че и той има своя дял. – Марк затърси отчаяно думи, с които да опише чувството си за целостта на Карийн. – Мисля... мисля, че на нея ѝ трябва време. Време да бъде самата себе си, да бъде където е и която е. Без някой да я притиска или да я подплаши дотам, че да се хвърли слепешката в някоя роля, за сметка на всички други възможности, с които разполага. Ролята на съпруга е дяволски ограничаваща, поне тук, на Бараяр. Тя казва, че Бараяр искал да я затвори в кутия.

Графинята килна глава настрани, обмисляйки казаното.

– Карийн може да се окаже по-мъдра, отколкото сама предполага.

Марк се умълча, после продължи:

– От друга страна, може аз да съм бил тайният ѝ порок, докато бяхме на Бета. А тук само я карам да се чувства засрамена. Може би ѝ се иска просто да се махна от пътя ѝ и да я оставя на мира.

Графинята вдигна вежди.

– Снощи не останах с такова впечатление. На Ку и Дру им се наложи буквално да ѝ отворят пръстите един по един, така беше стиснала бравата на входната врата.

Марк се поободри малко.

– Хубаво.

– А как се отрази годината на Бета върху целите ти въобще? Тоест, като изключим плановете ти относно Карийн.

– Всъщност няма промяна – бавно отвърна той. – По-скоро ми се изясниха. Дойдоха на фокус. С известни модификации... Терапията ми помогна да постигна някои неща, които не вярвах, че някога ще мога да овладее. Кое то пък ме накара да вярвам, че и останалото не е чак толкова невъзможно.

Тя кимна одобрително.

– Училището... факултетът по икономика ми хареса. Доста знания и умения натрупах, да знаеш. Вече наистина разбирам какво правя, вместо само да се преструвам, че знам. – Той я погледна изпод вежди. – Не съм забравил Джаксън Хол. От известно време обимслям косвени прийоми, чрез които да пусна кепенците на онези касапи, тамошните клонингови лордове, проклетите да са. Лили Дърона има някои идеи за удължаваща живота терапия, които може да се окажат достойна конкуренция на техните клонингови мозъчни трансплантации. По-безопасни, почти толкова добри като резултат и по-евтини. Искане ми се да им отнема клиентите и да ги съсия финансово, дори и да не мога да ги докосна с пръст в чисто физическия смисъл. Всичките си приходи хвърлям в „Дърона Груп“, финансирам изследванията и развойната им дейност. Ако върви така, в скоро време ще притежавам контролния пакет на компанията. – Той се усмихна криво. – А в същото време държа да ми останат достатъчно пари, така че никой да няма власт над мен. И вече имам идея как да се сдобия с тях, не за една нощ, а малко по малко и сигурно. Аз, въ... не бих имал нищо против да започна нов селскостопански бизнес тук, на Бараяр.

– И на Сергияр също. Арал прояви значителен интерес към възможните приложения на твоите буболечки сред нашите колонисти там.

– Сериозно? – Марк зяпна невярващо. – Въпреки герба на

Воркосиган отгоре им?

– Хм, може би ще е разумно да им съблечете фамилните ливреи преди да поставим въпроса сериозно пред Арал – каза графинята и напразно се опита да скрие усмивката си.

– Нямах представа какво е замислил Енрике – оправда се Марк. – Трябваше обаче да видиш физиономията на Майлс, когато Енрике му ги поднесе като подарък. Почти си заслужаваше кашата... – Споменът изтръгна дълбока въздишка от гърдите му, но после той поклати глава в нов пристъп на отчаяние. – Но каква полза, ако двамата с Кариин не успеем да се върнем на Бета? Тя няма да има и пукната пара, ако родителите ѝ откажат да я подкрепят. Бих могъл да ѝ предложа да ѝ платя пътя, но... но не съм сигурен, че би било умно от моя страна.

– Ааа – проточи графинята. – Интересно. Боиш се, че Кариин ще го възприеме така, сякаш се опитваш да купиш верността ѝ?

– Ами... не знам. Тя се отнася много съвестно към задълженията си. А аз искам любима. Не длъжник. Мисля, че ще е голяма грешка, ако без да искам... я затворя в друг вид кутия. Искам да ѝ дам всичко. Но не знам как!

Неразгадаема усмивка се появи върху лицето на графинята.

– Когато си дадете всичко един на друг, тогава сделката става равностойна. Всеки печели всичко.

Марк смутено поклати глава.

– Странна сделка е това.

– Затова пък е най-добрата. – Графинята допи чая си и остави чашата. – Така. Не искам да нахлувам в личната ти територия. Но искам да запомниш, че си в правото си да потърсиш помощ. Така се прави в едно семейство.

– Вече и без това ви дължа много, милейди.

– Марк, човек не се издължава на родителите си. Просто няма как. Онова, което им дължиш, го прибират собствените ти деца, които на свой ред препредават дълга на своите и така нататък. Един вид унаследяване. А ако нямаш свои собствени деца, дългът се прехвърля към народа ти. Или към твоя бог, ако имаш такъв, или той те има.

– Това не ми звучи много справедливо.

– Семейната микроикономика не се поддава на осчетоводяване към съвкупния планетарен продукт. Това е единствената сделка, при която, ако дадеш повече, отколкото си получил, няма да фалираш, а тъкмо обратното.

Марк обмисли думите ѝ. А що за родител му беше неговият брат-

първообраз? Повече от брат, но определено не и негова майка...

– Можеш ли да помогнеш на Майлс?

– Виж, това си е истинска главоблъсканица. – Графинята приглади полата си и стана. – За разлика от Карийн, тази мадам Ворсоасон не я познавам, откакто се е родила. Нямам представа какво мога да направя за Майлс – бих могла да го погалья по главата и да го обсия със съчувствие, но по всичко личи, че той сам си е изкопал ямата и е скочил в нея. Боя се, че ще му се наложи сам и да издрапа оттам. Което няма да му се отрази зле, между другото. – Тя кимна решително, сякаш един долазил с молби за помощ Майлс вече е бил отпратен сам да търси пътя към спасението си: „Пиши ни, когато се оправиш“.

„Представата ѝ за майчинска загриженост на моменти е дяволски стряскаща“ – помисли си Марк, докато тя излизаше от стаята му.

Знаеше, че лепне от пот, че цялото тяло го сърби, че му се пикае и има спешна нужда от душ. Освен това го чакаше неотложното задължение да помогне на Енрике в лова на изчезналата царица преди тя и дечицата ѝ да са си направили гнездо в стените и да са наводнили къщата с още воркосиганскн буболечки. Вместо да направи всичко това, той се довлече до комтаблото, отпусна се внимателно на стола и се опита да се свърже с дома на семейство Куделка.

Отчаяно се зае да съставя варианти на красноречиви оправдания в четири различни нюанса, в зависимост кой отговореше на повикването – комодорът, мадам Куделка, Карийн или някоя от сестрите ѝ. Карийн не му се беше обаждала тази сутрин – спеше ли още, или му се сърдеше, или я бяха заключили в стаята ѝ? Дали родителите ѝ не я бяха зазидали в някоя стена? Или още по-лошо – дали не я бяха изхвърлили на улицата? Чакай, не, това би било добре – така би могла да дойде и да живее тук...

Репетициите му обаче бяха нахалост. „Повикването отказано“ запримигва насреща му със злобните си червени букви, като кървави драканици, увиснали над видплочата. Програмата за гласово разпознаване беше настроена да го държи настрана.

* * *

Екатерин имаше ужасно главоболие.

Заради виното снощи е, реши тя. Бяха сервирани промишлени количества, включително искрящото вино в библиотеката и различните вина към всяко от четирите блюда по време на вечерята. Нямаше представа колко точно е изпила. Пим усърдно бе доливал чашата ѝ винаги

щом нивото ѝ паднеше под двете трети. Повече от пет чаши при всички случаи. Седем? Десет? Обикновено си позволяваше по две.

Цяло чудо беше, че успя да излезе от онази огромна трапезария, без да се спъне в собствените си крака. Но пък, ако беше трезва, щеше ли въобще да събере куража... или лошите маниери, може би – да го направи? „Почерпи смелост от бутилката май, а?“

Прокара ръце през косата си, потри врата си, отвори очи и отново вдигна глава от хладната повърхност на комтаблото. Всички планове и бележки по бараярската градина на лорд Воркосиган вече бяха спретнато и логически организирани и каталогизирани. Всеки... е, всеки градинар, който имаше представа от целта на проекта – можеше да се води от тях и да довърши започнатото без особени затруднения. Беше приложена и окончателната сума на разходите. Кредитната работна сметка беше уравнена, затворена и приключена. Оставаше само да натисне клавиша за изпращане и всичко това щеше да изчезне завинаги от живота ѝ.

Плъзна ръка към изящния мъничък модел на Бараяр, който лежеше на купчинка със златната си верижка до видплочата, вдигна го и го остави да се върти пред очите ѝ. Облегна се и впери поглед в него и във всичките спомени, свързани с медальона като с невидими вериги. Злато и олово, надежда и страх, триумф и болка... Примижа, докато планетката не се превърна в неясно петно.

Спомни си деня, когато я беше купил – при онова тяхно нелепо и в крайна сметка съвсем прогизнало обикаляне по магазините в комарския купол, спомни си и лицето му, оживяло от смехотворното им приключение. Спомни си и деня, когато ѝ я беше дал, в болничната стая на трансферната станция, след победата над конспираторите. „Наградата на лорд ревизор Воркосиган, за което направихте живота му по-лесен“ беше я нарекъл той, а сивите му очи грееха. Беше ѝ се извинил, че не е истински медал, какъвто би се полагал на всеки войник, направил и половината на онова, което беше направила тя през ужасната предишна нощ. Не беше подарък. А ако беше, то значи бе направила сериозна грешка, приемайки го от ръката му, защото медальонът беше твърде скъп като за обикновена дрънкулка. Въпреки неговата глупашки широка усмивка, на вуйна Вортис, която беше наблюдавала зорко сцената, не ѝ бе мигнало окото дори. Следователно мъничкият Бараяр беше награда. Беше си я спечелила сама, беше платила за нея със синини и ожулвания, с ужаса и паниката си, подтикнали я към онази отчаяна постъпка.

„Мое си е. Няма да се откажа от него.“ Намръщи се, нахлузи верижката на врата си и пхна планетката под черната си блуза, като се

опитваше да не се чувства като виновно дете, което бърза да скрие от-мъкната курабийка.

Пламенното ѝ желание да се върне в замъка Воркосиган и да изко-рени скелита, който така грижливо и гордо беше засадила само преди няколко часа, беше прегоряло малко след полунощ. Ако не друго, щеше със сигурност да налети на охраната, ако беше тръгнала да се мотае из парка посред нощ. Току-виж Пим или Роик я уцелили със зашеметите-лите си, което щеше да ги разстрои дълбоко, бедните хорица. А после щяха да я внесат вътре, където... Гневът, виното в кръвта ѝ и развихри-лото ѝ се въображение се бяха изчерпали малко преди зазоряване и най-накрая се бяха излели в тихи, скришни сълзи, които попиха във възглав-ницата ѝ, когато къщата отдавна беше утихнала и можеше да се надява на малко усамотение.

Защо въобще да си прави труда? На Майлс изобщо не му пукаше за скелита – дори не беше излязъл да го погледне миналата вечер. Беше мъкнала растението със себе си цели петнайсет години, още откакто бе наследила седемдесетгодишния бонзай от сестрата на баба си. Дръвчето беше оцеляло след смърт, брак, десетина премествания, междувременно пътуване, полет през балкон, още смърт, още пет възлени скока и две пресаждания. Сигурно и то беше изтощено колкото нея. Нека си стои там и гние, или съхне, или бъде изкоренено от вятъра, или каквото там му е подготвила небрежната съдба. Поне го беше довякла обратно на Бараяр, за да доумре у дома си. Стига толкова. Повече нямаше да се за-нимава с него. Край.

Извика градинарските си инструкции върху видплочата и добави бележка за специалния режим на поливане и наторяване, необходим за пресадения скелит.

– Мамо! – стресна я развълнуваният глас на Ники.

– Не... не викай толкова силно, скъпи. – Завъртя се със стола и се усмихна унило на сина си. Добре че не го беше взела със себе си на снощния погром, макар че той най-вероятно би се присъединил с огро-мен ентузиазъм към бедния Енрике в лова му на маслени буболечки. Но ако Ники беше там, тя не би могла да си тръгне и да го остави. Нито да го повлече със себе си преди да си е изял десерта, което без съмнение би предизвикало гръмогласни протести от негова страна. Майчините ѝ за-дължения щяха да я приковат към стола, принуждавайки я да изтърпи каквото там страховито и притеснително светско мъчение предстоеше да се разиграе.

Ники заскача до лакътя ѝ.

– Снощи разбра ли се с лорд Воркосиган кога ще ме заведе във Воркосиган Сърло и ще ме научи да яздя коня му? Каза, че ще го питаш.

На няколко пъти беше водила Ники със себе си на парковата площадка, когато нито вуйна й, нито вуйчо й можеха да останат с него вкъщи. Лорд Воркосиган щедро му беше предложил да превърне имението в игрална площадка, дори бяха извикали най-малкия син на Пим, Артур, да му бъде другарче в игрите. Мама Кости беше спечелила за нула време стомаха, сърцето и робската вяроност на Ники, гвардеец Роик беше играл с него, а Карийн Куделка му беше позволила да й помага в лабораторията. Екатерин почти беше забравила за тази импровизирана покана, която лорд Воркосиган беше отправил, когато върна Ники при нея в края на един от онези работни дни. Тогава беше измърморила нещо любезно, но неангажиращо. Майлс я беше уверил, че въпросният кон е много стар и кротък, макар че не точно това беше източникът на колебанията й.

– Аз... – Екатерин потри слепоочитето си, където сякаш се събираше в една точка дантелата от пронизваща болка, обхванала главата й. „Щедро...?“ Или просто още един пример за Майлсовата кампания на недоловимо манипулиране, излязла вече на бял свят? – Настина мисля, че не бива да му се натрапваме по този начин. Окръгът е много далеч. Ако наистина се интересуваш от коне, все ще намерим къде да вземаш уроци по езда – някъде много по-близо до Ворбар Султана.

Ники се навъси разочаровано.

– Не знам за конете. Но той каза, че може да ми позволи да изпробвам скутера му на път за там.

– Ники, още си много малък да управляваш скутер.

– Лорд Воркосиган каза, че неговият баща му е позволил да лети, когато е бил много по-малък от мен. Каза, че татко му му казал, че трябва да знае как да поеме управлението в случай на нужда веднага щом порасне достатъчно физически. Каза, че го слагал в скута си и му давал да излита и каца съвсем сам и така нататък.

– Ти си прекалено едър, за да сядаш в скута на лорд Воркосиган! – Същото се отнасяше и за нея, между другото. Но ако двамата щяха да... престани!

– Е – Ники обмисли думите й и неохотно се съгласи: – Той е твърде дребен, наистина. Би изглеждало смешно. Но седалката на скутера му е висока точно колкото трябва! Пим ми позволи да седна на нея, докато му помагах да лъсне колите. Може ли да попиташ лорд Воркосиган, когато отидеш на работа?

– Не. Не мисля.

– Защо? – Той я погледна и сбърчи челце. – Днес защо не си отишла?

– Аз... не се чувствам много добре.

– Утре тогава? Хайде де, мамо, моля те! – Увисна на ръката ѝ, протегна вратле и я погледна с големите си влажни очи, като не спираше да се хили. Тя подпря пулсиращата си глава на ръката си.

– Не, Ники. Няма да стане.

– Защо да не стане? Ти обеща. Хайде де, толкова ще е хубаво. Не е нужно и ти да идваш, ако не искаш. Защо не, защо не, защо не? Утре, утре, утре!

– И утре няма да ходя на работа.

– Толкова ли си болна? Не ми изглеждаш чак толкова болна. – Той я огледа разтревожено.

– Не – побърза да разсее тревогата му тя, преди да е започнал да си представя разни медицински страхотии. Вече беше загубил единия си родител тази година. – Просто... вече няма да ходя в къщата на лорд Воркосиган. Напуснах.

Сега в очите му се четеше пълно объркване.

– Защо? Мислех, че ти харесва да се занимаваш с онази градина.

– Така беше.

– Тогава защо напусна?

– С лорд Воркосиган... се скарахме. Заради... заради нещо от морално естество.

– Какво? Какво естество? – В гласа му се прокрадваха нотки на объркване и неверие. Той се дръпна леко встрани.

– Открих, че той... че ме е излъгал за едно нещо. – „Той обеща никога да не ме лъже.“ Преструвал се беше, че го интересуват градините. Беше пренаредил тайно от нея живота ѝ, а после беше казал на всички във Ворбар Султана. Беше се преструвал, че не я обича. Кажи-речи ѝ беше обещал никога да не я моли да се омъжи за него. Беше я излъгал. Я се опитай да обясниш това на едно деветгодишно дете. Или на което и да било друго разумно човешко същество, без разлика на възраст и пол, горчиво добави чувството ѝ за справедливост. „Побъркала ли съм се вече?“ Всъщност Майлс не беше казал, че не е влюбен в нея, просто го беше... намекнал. Просто беше избягвал да говори по този въпрос. Уклончивост чрез извъртане.

– Ооо – проточи Ники, с широко отворени очи, най-после притихнал.

Гласът на професорката ги прекъсна като божи дар откъм портала:

– Хайде, Ники, не досаждай на майка си. Тя страда от тежък махмурлук.

– Махмурлук?! – Ники явно срещаше затруднения в съчетаването на думите „майка“ и „махмурлук“. – Каза, че е болна.

– Като пораснеш, ще разбереш, скъпи. Без съмнение сам ще откриеш разликата, или липсата на разлика между двете. А сега бягай. – Усмехнатата му баба Вортис го подкара решително в указаната посока. – Вън, вън. Иди да видиш какви ги върши дядо ти долу. Преди малко чух някакви твърде подозрителни шумове.

Ники се остави до го изгонят, като само хвърли един смутен поглед през рамо към майка си.

Екатерин отново подпря глава на комтаблото и затвори очи.

Нещо изтрака до главата ѝ и тя ги отвори – вуйна ѝ беше оставила голяма чаша студена вода на писалището, а в отворената ѝ шепа се мъреха две таблетки болкоуспокояващ.

– Вече изпих няколко тази сутрин – глупаво отбеляза Екатерина.

– По всичко личи, че действието им е отминало. Изпий всичката вода. Определено ми изглеждаш обезводнена.

Екатерин послушно изпълни нареждането, после остави чашата и стисна силно очи няколко пъти.

– Онова снощи наистина бяха граф и графиня Воркосиган, нали? – Не беше точно въпрос, а по-скоро зов за отрицателен отговор. След като едва не ги стъпка в отчаяното си бягство през вратата, чак на половината път в таксито ѝ просветна със закъснение и с искрен ужас кои всъщност бяха тези хора. Великите и известни из цялата галактика вицецрал и вицецрალიца на Сергияр. За какъв дявол се бяха облекли толкова просто? „Ужас!“

– Да. До вчера ги познавах само бегло, не бяхме говорили.

– А... снощи поговорихте ли си? – Вуйна ѝ и вуйчо ѝ се бяха прибрали почти цял час след нея.

– Да, добре си побъбрихме. Останах дълбоко впечатлена. Майката на Майлс е много разумна жена.

– Тогава защо синът ѝ е толкова... няма значение. – „Ужас.“ – Сигурно ме мислят за някаква истеричка. Не знам откъде събрах смелост да стана и да си тръгна така по средата на официална вечеря, пред всичките тези... и лейди Алис Ворпатрил... и в замъка Воркосиган. Не мога да повярвам, че го направих. – След миг на размисъл добави: – Не мога да повярвам, че той направи това.

Вуйна Вортис не попита „Какво?“ или „Кой той?“ Само нацупи замислено устни и погледна племенницата си.

– Е, не мисля, че имаше кой знае какъв избор.

– Нямах.

– В края на краищата, ако не беше си тръгнала, щеше да ти се наложи да отговориш на въпроса, поставен от лорд Воркосиган.

– Аз... не отговорих ли? – Екатерина примигна. Действията ѝ не бяха ли достатъчно красноречиви? – При онези обстоятелства? Да не си луда?

– Смяя да кажа, че той разбра каква грешка е направил в момента, в който думите излязоха от устата му, поне ако се съдеше от ужасеното му изражение. Направо се видя как цялата кръв се отцежда от лицето му. Невероятно. Но все пак се питам едно, скъпа – ако си искала да му кажеш „не“, защо не го направи? Имаше идеалната възможност за това.

– Аз... аз... – Екатерина се опита да събере мислите си, които се бяха пръснали като овце. – Нямах да е... учтиво.

След кратка пауза вуйна ѝ промърмори:

– Можеше да кажеш: „Не, благодаря“.

Екатерин потри изтръпналото си лице.

– Вуйно – въздъхна тя. – Много те обичам. Но сега те моля да си вървиш.

Вуйна ѝ се усмихна, целуна я по косата и излезе.

Екатерин се върна към на два пъти прекъсваните си размисли. Вуйна ѝ беше права, разбира се. Тя наистина не беше отговорила на въпроса на Майлс. И дори не беше забелязала, че не е отговорила.

Това главоболие ѝ беше познато всъщност, както и свитият на топка стомах, който вървеше с него, и то нямаше нищо общо с виното. При скандалите ѝ с Тиен, той никога не ѝ беше посягал, макар че стените на няколко пъти си бяха изпащали от юмруците му. Караниците им неизменно се бяха израждали в дни на смразяващ, мълчалив гняв, изпълнен с непоносимо напрежение и някаква особена тъга на двама души, хванати заедно в капана на неизменно и твърде тясно пространство, които се заобикалят отдалече. В деветдесет и девет процента от случаите тя се беше предавала първа – отстъпваше, извиняваше се, успокояваше го, готова беше на всичко, само и само болката да спре. „Синдром на разбитото сърце“ – може би това беше правилната диагноза.

„Не искам да се връщам там. Моля те, не ме карай да се връщам там.“

„Къде съм, когато съм си вкъщи, в собствената си душа?“ Не тук,

под все по-големата тежест на професорското милосърдие. Не и с Тиен, определено. Не и при собствения си баща. При... Майлс? Вярно, че с него беше преживяла мигове на изначален покой, кратки може би, но спокойни като дълбока вода. Имало беше и други моменти, когато ѝ идваше да го цапардоса с тухла по главата. Кой беше истинският Майлс? Коя беше истинската Екатерина?

Отговорът се замержеля пред вътрешния ѝ взор и я уплаши до смърт. Но тя и преди беше правила грешен избор. Доказала беше, че преценката ѝ за отношенията между мъжете и жените не струва и пукнатата пара.

Впери поглед в комтаблото. Бележка. Ще напише нещо като обяснителна бележка и ще я прати заедно с работните планове.

„Те са достатъчно ясно послание сами по себе си, не мислиш ли?“

Натисна бутон за изпращане и бавно тръгна към горния етаж с намерението да дръпне завесите, да се просне облечена на леглото и да лежи, докато не стане време за вечеря.

* * *

Майлс се довлече в библиотеката, стиснал голяма чаша със слаб чай в леко потрепващата си ръка. Светлината в голямата стая все още бе твърде ярка, макар че навън вече се стъмваше. Може би щеше да е по-добре да се свре в някой ъгъл на гаража. Или в избата. Не винарската изба обаче – от тази мисъл го побиха тръпки. Но се беше отегчил до смърт да лежи в леглото си, завит презглава или не. Един ден там му стигаше.

Спря рязко и топлият чай се разплиска по ръката му. Баща му седеше пред осигуреното комтабло, а майка му – на широката инкрустирана маса, с няколко книги и разхвърляни листове пред себе си. Двамата го погледнаха едновременно и се усмихнаха за поздрав. Сигурно щеше да е грубо да им обърне гръб и да избяга.

– Добър вечер – смутолеви някак той, потътри се между двамата на път към любимия си стол и много бавно и предпазливо се отпусна в него.

– Добър вечер, Майлс – отговори майка му.

Баща му нагласи комтаблото на пауза и го огледа с любезен интерес.

– Как мина пътуването ви от Сергияр? – продължи Майлс след около минута мълчание.

– Без нито един инцидент, за щастие – каза майка му. – До самия му край.

– А – измънка Майлс. – Това... да. – И завря нос в чашата си.

Родителите му милостиво го оставиха на мира за следващите няколко минути, но върху каквото и да беше работил всеки от тях преди нахлуването му в библиотеката, то вече явно не беше в състояние да задържи вниманието им. Не че някой си тръгна обаче.

– Липсваше ни на закуска – каза най-накрая графинята. – И на обяд. И на вечеря.

– На закуска още повръщах – обясни Майлс. – Едва ли щях да бъда добра компания.

– И докладът на Пим намекваше за същото – обади се графът.

Графинята добави сурово:

– Приключи ли вече с това?

– Да. Не ми помогна. – Майлс се изгърби още повече и протегна крака напред. – Един провален живот с повръщане в добавка си е все същият провален живот.

– Хм – изхъмка разсъдливо графът, – макар че помага, ако държиш на уединението. Ако си достатъчно отблъскващ, хората проявяват естествената склонност да те отбягват.

Жена му му хвърли една лъчезарна усмивка.

– От опит ли говориш, любов моя?

– Естествено. – Очите му й се засмяха в отговор.

Последва нова порция тишина. Родителите му не вдигнаха лагера. Очевидно не беше достатъчно отблъскващ, заключи Майлс. Може би ако прибегнеш до някое и друго заплашително оригване...

Най-накрая подхвана:

– Майко... ти си жена...

Тя му отправи бодра, окуражителна бетанска усмивка.

– Да?

– Няма значение – въздъхна той. И отново се прегърби.

Графът потри устни и го изгледа замислено.

– Имаш ли някаква работа? Злодеи за имперска ревизия или нещо друго?

– За момента не – отвърна Майлс и след кратко размишление добави: – За техен късмет.

– Хм. – Графът се пребори не много успешно с усмивката си. – Това прозвуча почти мъдро. – Поколеба се. – Леля ти Алис ни разказа в подробности как е протекла вечерята. Не ни спести и коментара си. Много държеше да ти предам, че се надява – Майлс направо чуваше нетърпящата възражение интонация на леля си, пресътворена доста

успешно от графа – повече никога да не напускаш бойното поле на друго изгубено сражение по начина, по който дезертира снощи.

А, да. Родителите му бе трябвало да почистят след него.

– Само че нямаше надежда да ме застрелят в трапезарията, ако бях останал с ариергарда.

Баща му вдигна високо вежда.

– И така да избегнеш неминуемия военен съд?

– Тъй съвестта прави всинца ни страхливци¹ – цитира напевно Майлс.

– Напълно те разбирам – каза графинята. – Гледката как една хубава жена бяга с писъци, или поне с ругатни, след като си й предложил женитба, определено ме притеснява. Макар че, според леля ти Алис, ти май не си оставил друг избор на младата дама. Не знам какво друго би могла да направи. Освен да те смачка като буболечка, предполагам.

При думата „буболечка“ Майлс потръпна.

– Точно колко несполучлив... – започна графинята.

– Беше подходът ми ли? Достатъчно несполучлив, както личи по резултата.

– Всъщност се канех да попитам точно колко несполучлив е бил предишният брак на мадам Ворсоасон?

Майлс сви рамене.

– Станах свидетел само на края му. Но от болезнените й реакции при всеки опит за близост съдя, че покойният Тиен Ворсоасон е бил от онези умели паразити, съжителството с които кара партньорите им да се чешат по главите и да се питат: „Луд ли съм? Аз ли съм луд?“. – Екатерина нямаше да изпитва подобни съмнения, ако се омъжеше за него, ха.

– Ааа – проточи майка му с тон, от който личеше, че й е просветнало. – Един от онези. Да. Знаем ги. Типаж, който не е запазен само за мъжете, между другото. Може да минат години, докато изплуваш от душевния хаос, който оставят след себе си.

– Аз не разполагам с години – възрази Майлс. – Никога не съм разполагал с години. – Стисна здраво устни при сянката на болка в очите на баща му. Е, в крайна сметка никой не знаеше колко се очаква да продължи вторият живот на Майлс. Може пък биологичният му часовник да бе зацъкнал отначало след криосъживяването. Майлс се сгърби още повече. – Най-гадното в цялата история е, че изобщо не го бях замислил така. Бях прекалил с виното, паникьосах се, когато Саймън... Въобще

1. У. Шекспир, „Хамлет“ – Б.пр.

не смятах да се нахвърля на Екатерин из засада по този начин. Беше само приятелски огън...

След кратка пауза продължи:

– Разбирате ли, бях си съставил страхотен план. Мислех, че ще постигна всичко с един-единствен брилянтен удар. Тя е страшно запалена по градини, а съпругът ѝ я остави на практика без пукната пара. И аз реших, че мога да ѝ дам начална скорост в кариерата, за която мечтае, да ѝ осигурия известен финансов комфорт, а на себе си да осигурия претекст да я виждам почти всеки ден, плюс известна преднина пред конкуренцията. Налагаше ми се направо да газя през господата, виснали с изплезени езици в гостната на Вортис, всеки път, когато се отбивах там...

– С цел да чучнеш до нея с изплезен език в гостната ѝ, доколкото разбирам? – сладко-сладко се осведоми майка му.

– Не! – отрече засегнат Майлс. – С цел да уточним подробности във връзка с парка, който я бях наел да проектира за терена в съседство.

– Значи за това е онзи кратер – каза баща му. – В тъмното ми се стори, че някой се е опитал да ни взриви и не е улучил. Даже се зачудих защо никой не ни е уведолил.

– Не е кратер. А градина под нивото на улицата. Просто още няма... още не са засадени растенията.

– Релефът на парка е много хубав, Майлс – успокои го майка му. – Днес следобед излязох да го разгледам. Поточето наистина е много симпатично. Напомня ми за планините.

– Такава беше идеята – каза Майлс, като навъсено пренебрегна промърморения коментар на баща си, който гласеше: „...след сетаганданска бомбена атака над партизанска позиция...“

В следващия миг се изпъна като струна, обзет от внезапен ужас. „Нямало растения ли!“

– О, Боже! Така и не излязох да видя скелита! Лорд Доно се появи с Иван... леля Алис каза ли ви за лорд Доно?... и аз се разсеях, после стана време за вечеря, а след това така и няхах възможност да... Някой полял ли е... О, мамка му, нищо чудно, че беше толкова ядосана. Да сбъркам така, при това два пъти!... – Той се срина обратно в локвичката си от отчаяние.

– Чакай да видим дали съм разбрала правилно – бавно каза графинята, като го изучаваше безизразно. – Хвърлил си око на тази бедна вдовица, която се бори да стъпи на крака за пръв път в живота си, и си размахал пред носа ѝ златна възможност за бъдеща кариера, само за да я привържеш към себе си и да ѝ отрежеш пътя към други романтични

оферти.

Тази формулировка на постъпките му определено не звучеше добре.

– Не... не само – задавено обясни Майлс. – Опитах се да ѝ помогна. Не си и представях, че може да напусне – градината означаваше всичко за нея.

Графинята го изгледа с ужасяващо замислено изражение, същото, което се настаняваше на лицето ѝ, когато си допуснал грешката да привлечеш пълното ѝ, неразделно внимание.

– Майлс... спомняш ли си онзи неприятен инцидент с гвардеец Естерхази и играта на пресечена топка, когато ти беше на около дванайсет?

От години не се беше сещал за това, но думите на майка му отприщиха спомена, все още омърсен от чувство на срам и ярост. Гвардеецът често играеше на пресечена топка с него, понякога се включваха Елена и Иван. Играеха в задната градина – играта беше с ниска степен на съприкосновение и носеше минимален риск за крехките му по онова време кости, но изискваше бързи рефлексии и усет за подходящия момент. Той направо хвърчеше от въодушевление при първата си победа над голям човек, в случая гвардеец Естерхази. И се разтреса от ярост, когато един случайно дочут разговор му даде да разбере, че играта е била нагласена. Беше го забравил. Не беше простил обаче.

– Бедният Естерхази решил, че победата ще ти повдигне духа, защото по онова време беше увесил нос заради нещо обидно, не помня вече какво, което децата ти били подхвърлили в училище – каза графинята. – Още помня в какъв пристъп на гняв изпадна, когато реши, че Естерхази те е оставил да победиш. Направо изпадна в истерия. Уплашихме се, че ще се нараниш.

– Той ми открадна победата – дрезгаво изрече Майлс. – Не беше по-различно от това да победи с измама. Да не говорим, че омърси с отровата на съмнението всяка следваща истинска моя победа. Имах право да съм бесен.

Майка му продължи да седи мълчаливо, сякаш чакаше нещо.

Просветна му. Дори и със здраво стиснати очи, просветлението беше толкова ярко, че го заболя главата.

– О, неее... – изпъшка Майлс, заглушавайки последните е-та във възглавничката, която стовари върху лицето си. – Аз съм ѝ направил същото!...

Безмилостната му майка го остави да се пържи, мълчанието ѝ бе

по-раняващо от всичко, което би могло да се изрече с думи.

– Аз съм ѝ направил същото... – проплака жаловито той.

Жал обаче не идеше отникъде. Той стисна възглавничката до гърдите си.

– О, Господи! Точно това съм направил. Тя сама го каза. Каза, че градината е можела да бъде нейният подарък. А аз съм ѝ го отнел. И него. Което ми се стори безсмислено, защото тя сама сложи край на договора ни... Помислих, че това е увертюра към спор. И се зарадвах, защото си помислих, че ако започне да спори с мен...

– Би могъл да победиш? – довърши суховато графът.

– Тъ... да.

– О, сине. – Графът поклати глава. – О, бедни ми сине. – Майлс и за миг не направи грешката да сметне това за израз на съчувствие. – Единственият начин човек да спечели тази война, е като я започне с безусловна капитулация.

– Това се отнася и за двете страни, между другото – вметна графинята.

– Опитях се да капитулирам! – трескаво възрази Майлс. – Но тя просто не взема пленници! Хвърлих се в краката ѝ, но тя не пожела да ме стъпче. Прекалено почтена е, прекалено... възпитана, прекалено, прекалено...

– Прекалено умна, за да слезе на твоето ниво? – подсказа графинята. – Дявол ме взел. Тази Екатерина май започва да ми харесва. А дори не ни представиха като хората една на друга. „Позволете да ви представя... тя се измъква!“ прозвуча малко... окастрено.

Майлс я погледна възмутено. Но не успя да удържи за дълго възмущението си. Вместо това тихо каза:

– Днес следобед ми изпрати всички работни планове, по комтаблото. Точно както каза, че ще направи. Нагласих го да сигнализира, ако пристигнат съобщения от нея. Само дето не се претрепах, докато стигна до машината. Но беше само информационен пакет. Дори и бележка нямаше. „Умри, плъх такъв“ би било по-добре от това... това нищо. – След напрегната пауза отчаянието му изригна: – Какво да правя сега?

– Това реторичен въпрос ли е, просто заради драматичния ефект, или наистина искаш съвет? – поинтересува се язвително майка му. – Защото няма да си губя времето с теб, освен ако най-после не си си отворил ушите.

Майлс понечи да ѝ отговори ядосано, после затвори уста. Потърси с поглед баща си за подкрепа. Графът само махна любезно към майка

му. Майлс се запита какво ли е да си част от такъв отработен тандем, отработен до степен да координираш крошетата си по телепатичен път. „Никога няма да имам възможността да разбера. Освен ако...“

– Отворил съм ги – смирено рече той.

– Хм... най-слабата дума, за която се сещам в момента, е „гаф“ и гафът си го направил ти. Дължиш извинение. Поискай го.

– Как? Тя даде ясно да се разбере, че повече не желае да говори с мен!

– Не лично, за бога, Майлс. Ако не друго, не си те представям да удържиш на импулса си да изприказваш един куп глупости и да провалиш всичко. За пореден път.

„Какво им става на всичките ми роднини, та имат толкова малко вяра в...“

– Дори и разговор на живо по комтаблото би бил твърде агресивен – продължи тя. – А да отидеш лично у тях би било още по-агресивно.

– Като се има предвид как си е постлал, със сигурност – промърмори графът. – Генерал Ромео Воркосиган, човекът-армия.

Графинята се обърна към него, колкото да притвори предупредително очи.

– Нещо, което се подава на контрол, при това в значителна степен, така мисля аз – продължи тя, вече към Майлс. – Май единственото, което ти остава, е да й напишеш бележка. Кратка, ясна бележка. Знам, че унижението не ти се удава, но предлагам да се понапънеш.

– Мислиш ли, че ще свърши работа? – Слаба искрица на надежда просветна в дъното на дълбок, дълбок кладенец.

– Въпросът не е дали ще „свърши работа“. Престани да кроиш планове срещу бедната жена. Ще се извиниш, защото го дължиш на нея и на собствената си чест. Точка. В противен случай хич не си прави труда.

– О – измънка съвсем тихичко Майлс.

– Пресечена топка – каза баща му. – Ха!

– Ножът е в целта – въздъхна Майлс. – До дръжката. Не е нужно да го въртиш. – Погледна майка си. – Бележката на ръка ли да бъде написана? Или просто да я изпратя по комтаблото?

– Мисля, че твоето „просто“ отговаря съвсем просто на въпроса ти. Ако отвратителният ти почерк е отбелязал някаво подобрение, може би ще е добре да се възползваш от него.

– Стига да не е продиктувано на секретарката ти, между другото – вметна графът. – Или още по-лошо, съчинено от нея по твое нареждане.

– Още си нямам секретарка. – Майлс въздъхна. – Грегори не ме

товари с достатъчно работа за тази цел.

– Като се има предвид, че натовареността на един ревизор зависи от възникването на кризи в Империята, дано все така да си стоиш без работа – каза графът. – Но няма съмнение, че след сватбата нещата ще се променят. Все пак кризите ще са с една по-малко, благодарение на отличната работа, която свърши на Комар, ако позволиш да отбележа.

Майлс вдигна поглед и баща му му кимна с разбиране – да, вицецарят и вицецарлицата на Сергияр със сигурност бяха сред малкото хора, уведомени за последните събития на Комар. Грегор без съмнение бе изпратил на вицецаря копие от строго секретния ревизорски доклад на Майлс.

– Ами... да. В най-добрия вариант, ако конспираторите бяха успели да осъществят първоначалния си план, през онзи ден щяха да загинат няколко хиляди невинни хора. Което би опетнило тържествата около сватбата, мисля.

– Значи си си заслужил малко почивка.

Графинята се замисли за миг.

– А какво си е заслужила мадам Ворсоасон? Накарахме вуйна й да ни разкаже за участието им от своя гледна точка. Изглежда, е било доста страховито преживяване.

– Публично изказана благодарност от името на Империята, това би трябвало да получи – каза Майлс с подновено възмущение. – Вместо това цялата история беше заровена дълбоко в секретните досиета на Империята. Никоой никога няма да разбере какво всъщност се случи. Цялата й смелост, хладнокръвните й и интелигентни действия, целият й проклет героизъм, по дяволите, беше... беше заличен. Не е справедливо.

– В момент на криза човек прави каквото трябва да направи – каза графинята.

– Не. – Майлс вдигна поглед към нея. – Някои хора го правят. Други просто се навеждат, докато бурята отmine. Виждал съм го. Знаем каква е разликата. Екатеринбург... никога няма да се огъне. Тя е способна да пробяга дистанцията, да уцели скоростта. Тя... тя е добра.

– Като оставим настрана въпроса дали говорим за жена, или за кон – рече графинята... по дяволите, Марк беше казал буквално същото, какво им ставаше на най-близките му хора? – всеки човек си има точка на огъване, Майлс. Уязвимостта на всеки смъртен. При някои обаче въпросната точка не е на обичайните места.

Графът и графинята си размениха още един от телепатичните си погледи. Беше изключително дразнещо. Майлс се размърда завистливо.

Призова раздърпаните останки от достойнството си и стана.

– Извинете ме. Трябва да ида да... поля едно растение.

Трийсет минути обикаля из голата, разровена градина в тъмното, размахвайки фенерче с едната си ръка, докато другата биваше редовно наводнявана от съдържанието на голямата чаша, преди дори да открие проклетото нещо. Скелитът му се беше сторил достатъчно жизнеспособен в саксията си, но тук изглеждаше изгубен и самотен – парченце живот с размера на палеца му сред акър неплодна земя. Освен това изглеждаше обезпокоително клюмнал. Дали не изсъхваше? Той изля чашата отгоре му – водата оформи тъмно петно в червеникавата почва.

Опита се да си представи растението пораснало – високо пет метра, стеблото му с размерите и формата на сумист, а подобните му на пипала клони се кипрят наоколо с тирбушонените си извивки. После си се представи на четиридесет и пет или петдесет години, защото това беше възрастта, до която трябваше да доживее, за да види скелита в този му вид. Щеше ли да се е превърнал дотогава в саможив чепат стар ерген, в съсухрен сакат чудак, за когото се грижат единствено отегчените му до смърт гвардейци? Или щеше да е горд, пък макар и стресиран баща на семейство, с една ведра, елегантна, тъмнокоса жена до себе си и половин дузина свръхактивни дечурлига? Може би... може би свръхактивността би могла да се намали до по-нормални нива при генетичното коригиране, макар да беше сигурен, че родителите му биха го обвинили в измама...

„Унижение.“

Качи се в кабинета си и запретна ръкави да съчини, чернова след чернова, най-добрата проклета самоунизителна бележка, която някой някога е виждал.

ГЛАВА 11

Карийн се наведе през парапета на верандата пред къщата на лорд ревизор Вортис и огледа притеснено плътно запердените прозорци на фасадата.

– Може да не са си вкъщи.

– Казах ти, че трябваше първо да се обадим – отбеляза Мартя. Но в това време откъм вътрешността се чу топуркане на бързи стъпки, които със сигурност не принадлежах на професорката, и вратата се отвори широко.

– О, здрасти, Карийн – каза Ники. – Здрасти, Мартя.

– Здравей, Ники – поздрави го Мартя. – Майка ти вкъщи ли си е?

– Да, отзад е. Искате да я видите ли?

– Да, моля те. Стига да не е твърде заета.

– Нее, ръчка нещо из градината. Влизайте. – Той им махна гостоприемно към задната градина и изтопурка обратно по стълбите.

Карийн потисна усещането, че нахлува неканена в чужда собственост, и поведе сестра си по коридора, после през кухнята към задната врата. Екатерина беше коленичила до една леха и я плевеше. Изскубнатите растения лежаха до нея на алеята, с корените и всичко останало, наредени в редици като екзекутирани затворници и се спаружваха под лъчите на залязващото слънце. Екатерина шляпна още един зелен труп в края на редичката. Заниманието ѝ изглеждаше терапевтично. На Карийн ѝ се прииска и тя да има какво да убие. Освен Мартя.

Екатерин вдигна глава и слабо подобие на усмивка проясни бледото ѝ лице. Заби градинарската си лопатка в пръстта и се изправи.

– О, здравейте.

– Здрасти, Екатерина. – И понеже нямаше желание да се хвърля директно към целта на посещениято им, добави: – Хубаво е. – Дърветата и драперията от пълзящи растения по стените превръщаха малката градина в зелен оазис в центъра на големия град.

Екатерин проследи погледа ѝ.

– Направих проекта, колкото да си убивам времето, докато живееш тук преди години. Вуйна Вортис се е постарала да я поддържа в шо-годе приличен вид. Сега бих направила някои от нещата по-различно, но... Както и да е – Махна към изящната маса и столове от ковано желязо. – Защо не седнете?

Мартя веднага се възползва от поканата, настани се и въздъхна изтерзано.

– Да ви предложа нещо? Чай?

– Благодаря – каза Карийн и също седна. – Не искаме нищо, благодаря. – В къщата нямаше прислуга, която да изпълнява подобни поръчки, така че Екатерина трябваше сама да иде в кухнята и да се погрижи за чая на гостите си. А сестрите щяха да се чудят дали да следват правилата на простолюдието и да хукнат след нея да ѝ помагат, или да се придържат към тези на обеднялата висша ворска класа, като седят, чакат и се преструват, че не забелязват липсата на прислуга. Освен това токущо бяха яли и вечерята на Карийн тежеше като буца в стомаха ѝ, макар едва да я беше докоснала.

Карийн изчака Екатерина да седне и чак тогава предпазливо подхвана:

– Отбих се просто да попитам... така де, чудех се дали... дали си чула нещо от... от Дом Воркосиган?

Екатерин застина.

– Не. Трябва ли?

– Ами... – Какво, Майлс, мономаниакът, още не ѝ се е извинил? Карийн си го беше представяла как довтасва пред вратата на Екатерина още на следващата сутрин и я оплита трескаво в пропагандната си паяжина. Не че беше чак толкова неустоим – тя например винаги го беше намирала за съвсем устоим, поне в романтичния смисъл на думата, но пък и той никога не беше насочвал вниманието си към нея. Затова пък определено беше най-непреклонното човешко същество, което познаваше. Защо се бавеше толкова? Тревогата ѝ набра сила. – Помислих си, че... надявах се... страшно се тревожа за Марк, това е. Минаха почти два дни. Надявах се, че може да си... чула нещо.

Лицето на Екатерина омекна.

– О, за Марк. Разбирам. Не. Съжалявам.

На кой не му пукаше особено за Марк. Пукнатините и крехките участъци в спечелената му с толкова труд идентичност бяха невидими за всички тях. Склонни бяха да го товарят с невъзможни отговорности и изисквания, сякаш беше, ами, Майлс например, и приемаха, че никога няма да се пречупи...

– Родителите ми ми забраниха да се обаждам на когото и да било в Дом Воркосиган, да ходя там и въобще... – обясни задавено Карийн. – Дори настояха да им обещаая тържествено, иначе въобще нямаше да ме пуснат да изляза от къщи. На всичкото отгоре ми пратиha и копой. – Тя

кимна отривисто към Мартя, чиято нацупена физиономия не отстъпваше много на сестрината ѝ.

– Не беше моя идеята да ти ставам бодигард – възрази Мартя. – Някой да ме попита случайно? Не.

– Татко и мама – особено татко – се държат, сякаш още живеем в периода на Изолацията. Направо са се побъркали. Все ти повтарят, че трябва да пораснеш, а когато наистина пораснеш, се опитват да те спрат. Да те смаят. Все едно им се иска да ме криозамразят до края на живота ми. Или да ме набутат обратно в репликатора и да го заключат. – Карийн прехапа устни. – Само че аз вече не се събирам там, благодаря.

– Е – подхвана Екатеринбург с нотка на развеселено съпричастие, – поне ще си на сигурно място. Мога да разбере какво изкушение е това за родителите ти.

– Ти сама си влошаваш положението, между другото – обърна се Мартя към Карийн с тон на сестринска критика. – Ако не се беше държала като някоя умопобъркана, дето са я заключили на тавана, нашите нямаше да се вържат толкова, бас държа.

Карийн ѝ се озъби.

– Това е вярно и в двете посоки – спокойно рече Екатеринбург. – Няма по-сигурен начин да накараш някого да се държи като дете, от този да го третираш като такова. Наистина е влудяващо. Много време ми трябваше, докато измисля как да спра да падам в този капан.

– Да, точно така – настъргено потвърди Карийн. – Разбираш за какво говоря! А ти как ги накара да спрат?

– Не можеш да ги накараш – които и да се тези „те“ в конкретния случай – да направят каквото и да било – бавно каза Екатеринбург. – Зрелостта не е награда, която ти дават, защото си бил добро дете. Може да минат... години в опити да получиш полагащото ти се уважение, сякаш е някакъв вид увеличение на заплата или по-висок пост. Само ако се справяш достатъчно добре, само ако си достатъчно послушен. Не. Трябва просто да... да си го вземеш. Да си го дадеш на себе си, предполагам. Казваш: „Съжалявам, че мислите така“ и си тръгваш. Но това никак не е лесно. – Екатеринбург вдигна поглед от скута си, където ръцете ѝ триеха разсеяно полепналата пръст, и си спомни да се усмихне. Карийн усети хладни тръпки да полазват по гърба ѝ. У Екатеринбург имаше и друго освен сдържаността, нещо, което на моменти всяваше респект у околните. В тази жена имаше неизмерими дълбочини, надолу и надолу, като кладенец до центъра на планетата. Бас държеше, че дори и Майлс не може да я върти както иска на пръста си.

„Колко трудно е да си тръгнеш?“

– Сякаш само ей толкова ги дели – тя вдигна палец и показалец, раздалечени на милиметри един от друг – от това да ме накарат да избирам между семейството и любимия. И това ме плаши, и ме въбсява. Защо да нямам и двете? Ще е твърде голям късмет ли, или какво? Дори да оставим настрана каква ужасна вина ще струпа това върху бедния Марк – той знае колко много означава семейството ми за мен. Самият той не е имал семейство и представата му до голяма степен е идеализирана, но все пак...

Пръстите ѝ затропаха нестройно по градинската маса.

– Всичко в крайна сметка опира до парите, трижди проклетни да са. Ако наистина бях зрял човек, щях да си имам свои собствени доходи. Тогаваш щях да мога да си тръгна, когато пожелаеш, а те щяха да знаят, че мога, и нямаше да са така неотстъпчиви. А сега си мислят, че ме държат на каишка.

– Да – тихо рече Екатерина. – Парите. Те са един съвсем реален фактор.

– Мама ме обвини, че мисля само от днес за утре, но не е така! Проектът с маслените буболечки – то си е като училище. Краткотрайно забавяне със страхотна перспектива в по-далечен план. Прегледах подробно анализа, който направиха Марк и Ципис. Не става въпрос за бързо забогатяване. А за голямо забогатяване. Мама и татко си нямат и представа за какво богатство става въпрос. Мислят си, че през цялото време само съм се задявала с Марк, а аз си скъсвах задника от работа и знам съвсем точно защо. А междувреме си заработих повече от една месечна заплата под формата на акции, заровени в мазето на Дом Воркосиган, а дори не знам какво става там! – Така силно стискаше ръба на масата, че пръстите ѝ бяха побелели, не ѝ стигаше и дъх, така че се наложи да млъкне за малко.

– Значи не си се чувала и с доктор Боргос, така ли? – обърна се Мартя към Екатерина.

– Ами... не.

– Направо ми дожаля за него. Така настоятелно се опитваше да се хареса на всички. Надявам се, че Майлс не е наредил да убият всичките му буболечки.

– Заплахите на Майлс не касаеха всичките му буболечки – отбеляза Карийн. – Само бегълките. Ако питаш мен, ще ми се Майлс наистина да го беше удушил. Жалко, че го спря, Екатерина.

– Аз ли!? – Устните на Екатерина се изкривиха в замислена гримаса.

– Какво толкова? – сопна се Мартя на сестра си. – Човекът само разкри на всеослушание, че си доказано хетеросексуална. Знаеш ли, ти наистина си изигра лошо картите, предвид опита, който би трябвало да си понатрупала на Бета. Ако беше използвала последните няколко седмици да пускаш по някой и друг подходящ намек пред мама и татко, като нищо можеха сега да ти благодарят на колене, задето се мотаеш около Марк. Макар че лично мен вкусът ти към мъжете наистина ме удивлява.

„Онова, което Мартя не знае за натрупания ми бетански опит – твърдо реши Карийн, – няма да ми навреди.“

– Или пък наистина щяха да ме заключат на тавана.

Мартя махна пренебрежително с ръка по повод на последното предположение.

– Доктор Боргос и без това си беше достатъчно изтормозен. Никак не е честно да затвориш един нормален човек в компанията на Клечун и Масчо и да очакваш, че ще се справи.

– Клечун и Масчо? – попита Екатерина.

Карийн, която и преди беше чувала шегата, я удостои с мъчлива-та гримаса, която заслужаваше.

– Разправяха го като виц преди време – каза Мартя. – На мен ми го каза Иван. – Екатерина продължаваше да я гледа неразбиращо, така че тя добави с неохота: – Нали се сещаш – Крачун и Малчо, тънкият и дебелият.

– Оо. – Екатерина не се засмя, макар че се поусмихна за миг. Имаше вид сякаш смила играта на думи и не е сигурна дали остатъчният вкус ѝ харесва.

– И според теб Енрике е нормален? – обърна се Карийн към сестра си.

– Е... поне внася разнообразие сред представителите на породата „лейтенант лорд Ворбожидарзажените“, които срещаш на всяка крачка във Ворбар Султана. Не те натиква в някой ъгъл и не ти проглушава ушите с брътвежите си за военна история и оръжейни новости. Вместо това те натиква в някой ъгъл и ти проглушава ушите с биология. Кой знае? Може пък в него има хляб за съпруг.

– Да бе, стига жена му да няма нищо против да се маскира като маслена буболечка, за да го примаме в леглото – язвително рече Карийн. Вдигна по два пръста като антенки до главата си и се наведе да мушне с тях Мартя.

Мартя се изкиска, но все пак каза:

– Според мен на него му трябва оправна жена, така че той спокойно да си работи по четиринайсет часа на ден в лабораторията.

Карийн изсумтя.

– Която и да е тази нещастница, най-добре ще е веднага да вземе юздите в свои ръце. Вярно, че Енрике ражда биотехнологични идеи със същата скорост, с която нашата котка ражда котенца, но е също толкова вярно, че каквото и да спечели от тях, ще го изгуби за нула време.

– Прекалено доверчив? Мислиш, че хората ще се възползват от него?

– Не, просто е прекалено отнесен. Макар че, в крайна сметка, резултатът е същият.

Екатерин въздъхна, вперила поглед някъде в далечината.

– Ще ми се да можех да работя поне четири часа, без някой да ме прекъсва.

– Ооо – проточи Мартя. – Ти си друго нещо. Ти си от хората, които измислят най-невероятни неща от едното нищо. – Тя огледа преценяващо малката градинка. – Губиш си времето с тези дреболии. Просто си родена за изследователска и развойна дейност.

Екатерин се усмихна криво.

– Да не казваш случайно, че имам нужда не от съпруг, а от съпруга? Е, ако не друго, това поне е малко по-различно от настоящите намеци на снаха ми.

– Пробвай на колонията Бета – посъветва я Карийн и въздъхна носталгично.

За известно време разговорът се отклони в тази неангажираща посока. Приглушеният градски шум долиташе над стените и покрай къщите, а косите слънчеви лъчи лазеха бавно по пътя си и не след дълго масата потъна в хладната привечерна сянка.

– Онези буболечки наистина са крайно отвратителни – каза Мартя след малко. – Никой нормален човек няма да ги купи.

При това обезкуражително наблюдение, което не чуваше за пръв път, Карийн изви гръб като настъпана котка. Буболечките работеха. Маслото им беше най-съвършената храна, измислена досега от науката. Все някъде трябваше да има пазар за него. Но хората бяха толкова предубедени...

Мартя изви устни в лека усмивка и добави:

– Макар че кафявото и сребърното бяха направо разкошни. Помислих, че Пим ще припадне от ужас.

– Ако знаех какво е намислил Енрике – скръбно рече Карийн, –

можех да го спра. Непрекъснато говореше за изненадата си, но аз не му обърнах достатъчно внимание – не знаех, че може да направи такова нещо с буболечките.

– Аз обаче можех да се досетя, ако се бях замислила – каза Екатеринбург. – Нали прегледах дисертацията му. Номерът е в подбора на микроорганизмите. – Мартя вдигна въпросително вежди и Екатеринбург обясни: – Именно подборът на създадени чрез биоинженерство микроорганизми в стомаха на буболечките върши истинската работа по разлагането на приетата храна на съставните ѝ елементи и превръщането ѝ във, ами, в каквото там избере проектантът. Енрике има десетки идеи за бъдещи нехранителни продукти, включително и широко приложение в радиационното прочистване на околната среда, което би могло да заинтересува доста хора... Както и да е, поддържането на микробната флора в равновесие – в хармония, както го нарича Енрике – е най-деликатната част. Буболечките са просто самовъзпроизвеждащ се мобилен хардуер, който е носител на микробния подбор. Формата им е произволна. Енрике просто е взел най-ефикасните функционални елементи от десетина вида насекоми, без въобще да се замисля за естетическия им вид.

– Типично. – Карийн много бавно изправи гръб. – Екатеринбург... ти обаче разбираш от естетика.

Екатерин махна с ръка.

– В известен смисъл може да се каже.

– Напротив, разбираш, и още как. Косата ти винаги е в ред. Дрехите ти винаги изглеждат по-добре от тези на всички останали, а едва ли харчиш повече пари за тях.

Екатерин поклати глава в мрачно съгласие.

– Притежаваш онова, което лейди Алис нарича „безпогрешен вкус“ – продължи Карийн, все по-въодушевено. – Тоест, погледни само тази градина. Марк, Марк разбира от пари и сделки. Майлс е експерт по стратегия и тактика, и по това как да прилъже хората да направят онова, което иска. Е, може би не винаги... – Устните на Екатеринбург се свиха, когато Карийн спомена името му, така че тя побърза да продължи: – Още не съм решила от какво разбирам аз. Ти... ти разбираш от красота. За което искрено ти завиждам.

Екатерин, изглежда, се трогна.

– Благодаря ти, Карийн. Но наистина не е кой знае...

Карийн размаха възмутено ръце.

– Не, слушай, това е важно. Мислиш ли, че ще можеш да направиш хубава маслена буболечка? Или по-скоро, да направиш маслените

буболечки хубави?

– Не съм генетик...

– Нямам предвид тази част. А дали можеш да внесеш промени в дизайн им, така че хората да не получават напъни за повръщане като ги видят. И които Енрике да приложи върху буболечките.

Екатерин свъси вежди и очите ѝ се втренчиха съсредоточено в нищото.

– Ами... явно е възможно да се промени цветът на буболечките и да се добавят разни елементи върху гръбчетата им. И това явно е нещо сравнително просто, ако съдим по скоростта, с която Енрике произведе... ъъ... воркосиганските буболечки. Трябва да се пазим от фундаментални структурни промени в коремчетата, долната челюст и така нататък, но двете двойки крила и сега нямат никакви съществени функции. Предполагам, че тях бихме могли да променим, както си поискаме.

– Да? Продължавай.

– Колкото до цветовете... добре би било да се потърсят естествени цветове, от природата. Птици, животни, цветя... огън.

– Идва ли ти нещо наум?

– Идват ми наум поне десетина неща. – Тя кривна устни нагоре. – Изглежда твърде лесно. Кажи-речи всяка промяна ще доведе до подобрене.

– Не каква да е промяна. Трябва ни нещо великолепно.

– Великолепна маслена буболечка. – Устните ѝ се извиха доволно, а в очите ѝ за пръв път тази вечер просветна непресторена бодрост. – Виж, това се казва предизвикателство.

– О, би ли се заела с това, би ли могла? Ще го направиш ли? Моля те? Аз съм акционер и имам също толкова право да те наема, колкото Марк или Енрике. На теория поне.

– За бога, Карийн, не е необходимо да ми плащаш...

– Никога – пламенно рече Карийн, – абсолютно никога не казвай на хората, че не е необходимо да ти плащат. Защото ценят само онова, за което са платили. Дай им нещо безплатно и вече решават, че им се полага по право. Вдигай цената си толкова, колкото позволява пазарът. – Поколеба се и добави притеснено: – Все пак ще приемеш да ти платим в акции, нали? Мама Кости се съгласи за консултациите по вкусовите подобрения, които направи за нас.

– Трябва да отбележа, че сладоледът беше страхотен – призна Марта. – А и пастетът не беше лош. Разковничето беше в чесьна, ако питате мен. Стига да не се замисляш откъде е дошло нещото.

– И какво, да не би някога да се замисляш откъде идват обикновеното масло и сладоледът? И месото, и кървавицата, и...

– Мога да ти гарантирам, че телешкото филе, което ядохме, е било стопроцентов ват-продукт. Леля Корделия не би позволила да се сервира нещо друго.

Карийн махна раздражено с ръка и попита:

– Колко време мислиш, че ще ти трябва, Екатерина?

– Не знам... ден-два предполагам, поне за предварителния проект. Но със сигурност ще трябва да говорим с Енрике и Марк.

– Аз не мога да ида в Дом Воркосиган – въздъхна Карийн. – Но дали не може да се срещнем тук?

Екатерин погледна Мартя, после пак Карийн.

– Не ми се иска да подливам вода на родителите ти, нито да действвам зад гърба им. Но това си е съвсем законен бизнес. Може да се срещнем тук, ако получиш разрешението им.

– Може би – каза Карийн. – Може би. Ако им дам още някой ден да се поуспокоят... В краен случай ти можеш да се срещнеш с Марк и Енрике сама. Но ми се ще и аз да присъствам, ако намеря начин. Знам, че ще мога да ги убедя, стига само да имам възможност. – Протегна ръка към Екатерина. – Решено?

Екатерин избърса развеселено засъхналата пръст от дланта си в полата, наведе се през масата и стисна ръката на Карийн.

– Решено.

Мартя възрази:

– Знаеш, че мама и татко ще ме вържат за полата ти, ако заподозрат, че и Марк ще е тук.

– Значи ще трябва да ги убедиш, че присъствието ти не е наложително. И без това си истинска досада, както добре ти е известно.

Мартя ѝ се изплези, но все пак сви рамене в знак на неохотно съгласие.

През отворения прозорец на кухнята долетяха гласове и стъпки. Карийн вдигна глава – може би вуйната и вуйчото на Екатерина се връщаха. И ако някой от тях бе говорил с Майлс или леля Корделия, или... Но за нейна изненада през вратата влетя Ники, последван с по-спокойна стъпка от гвардеец Пим, издокаран в пълната фамилна униформа, спретнат и лъскав като за графска инспекция. Пим тъкмо казваше:

– ...за това не знам, Ники. Но се чувствай поканен да идваш когато поискаш в апартамента ни и да си играеш със сина ми Артур. Всъщност снощи той пита за теб.

– Мамо, мамо! – Ники изприпка до градинската маса. – Виж, Пим е дошъл!

Изражението на Катерин се изпразни от съдържание, сякаш кепенци се бяха захлопнали пред лицето ѝ, и тя вдигна предпазливо поглед към новодошлия и каза с неутрален тон:

– Здравейте, гвардеец. – После се обърна към сина си. – Благодаря ти, Ники. Сега се прибири в къщата.

Ники си тръгна, като на няколко пъти погледна обидено назад. Катерин зачака.

Пим се изкашля, усмихна ѝ се стеснително и вдигна ръка към челото си в подобие на военен поздрав.

– Добър вечер, мадам Ворсоасон. Надявам се, че ви заварвам в добро здраве. – Очите му се плъзнаха към сестрите Куделка и той ги удостои с любезно, макар и нелишено от любопитство кимване. – Здравейте, госпожице Мартя, госпожице Карийн. Аз... не очаквах да ви заваря тук. – Имаше вид сякаш трескаво прехвърля в главата си възможни редакции на някаква репетирана реч.

Карийн не по-малко трескаво се зачуди дали би могла да се престори, че забраната да разговаря с когото и да било от Дом Воркосиган се отнася само за членовете на семейството, а не и за гвардейците. Усмихна се с копнеж на Пим. Може би той би могъл да говори с нея. Родителите ѝ не можеха да наложат параноичните си забрани на други хора, нали така? Но след кратката пауза Пим само поклати глава и насочи вниманието си към Катерин.

Извади от туниката си някакъв дебел плик. Плътната кремава хартия носеше печат с герба на Воркосиган – съвсем същия, като онзи върху гръбчетата на маслените буболечки, – а писмото беше адресирано на ръка с четлив, едър почерк, само с две думи: „Мадам Ворсоасон“.

– Мадам. Лорд Воркосиган ме прати да ви предам това лично. Каза да ви кажа, че съжالياва, задето се е забавил толкова. Заради канализацията е, да знаете. Е, милорд това не го каза, но си беше голямо преমেждие и наистина забави нещата като цяло. – Той огледа тревожно лицето ѝ, търсейки някакъв отклик на казаното.

Катерин взе подадения ѝ плик и се втренчи в него, сякаш имаше вероятност да съдържа експлозив.

Пим отстъпи крачка назад и сведе глава в официален поклон. После, след като никой не каза нищо, повторно отдаде чест и каза:

– Не исках да се натрапвам, мадам. Моля да ме извините. Ще тръгвам вече. Благодаря ви. – И се обърна кръгом към вратата.

– Пим! – Името му, откъснало се от устните на Карийн, прозвуча почти като писък. Пим се закова на място и направи обратен кръгом. – Да не си посмял да се измъкваш така! Какво става там?

– Не престъпваш ли обещанието си? – попита любопитно ухилена Мартя.

– Добре де! Добре! Ти го попитай тогава!

– Оо, аман. – Мартя се предаде с въздишка и се обърна към Пим. – Та кажи, Пим, какво е станало с канализацията?

– Не ми пука за канализацията! – извика Карийн. – Искам да знам какво става с Марк! И с акциите ми.

– Е и? Мама и татко казаха, че не ти е разрешено да говориш с никого от Дом Воркосиган, така че нямаш късмет. Аз искам да знам за канализацията.

Веждите на Пим хвъркнаха нагоре, докато осмисляше казаното, а в очите му проблесна весело пламъче. Гласът му обаче беше пропит с благочестива невинност:

– Страшно съжалявам да чуя това, госпожице Карийн. Надявам се комодорът скоро да преосмисли нещата и да вдигне карантината от Дом Воркосиган. Така, милорд ми заръча да не се размотавам много-много и да не притеснявам мадам Ворсоасон с разни несръчни опити да оправя нещата, нито да ѝ досаждам с предложения да изчакам за отговор, нито да я ядосвам, като ѝ вися на главата, докато четете писмото. Кажи-речи точно така го каза. Не ми е нареждал обаче да не разговарям с вас, млади дами, понеже не очакваше, че ще ви заваря тук.

– Аа – проточи Мартя с тон, който, поне според Карийн, прокапваше от злобничко задоволство. – Значи ти можеш да говориш с мен и Карийн, но не и с Екатерина. А Карийн може да говори с Екатерина и мен...

– Не че умирам да говоря с тебе – промърмори Карийн.

– ...но не и с теб. Това значи, че аз съм единственият човек тук, който може да говори с всички. Колко... хубаво. Та да се върнем, ако обичаш, на канализацията, драги ми Пим. Не ми казвай, че тръбите пак са се запушили.

Екатерин пхна писмото в джоба на болерото си, облегна лакът на страничната облегалка на стола, подпря брадичка на дланта си и се заслуша в разговора, свъсила вежди.

Пим кимна.

– Боя се, че стана точно това, госпожице Мартя. Късно снощи доктор Боргос – устните на Пим се свиха неодобрително при името на ескобареца – толкова бързал да възобнови издирването на липсващата

царица, че взел двудневния добив буболечешко масло – около четиридесет или петдесет килограма, както изчислихме по-късно, – което започвало да прелива от къщите им поради факта, че госпожица Карийн не била на разположение, за да се погрижи както трябва за него, и го изхвърлил цялото в канала на лабораторията. Където то попаднало в определена химическа среда, която станала причина то да се... отложи. Като мек пластилин. И да запуши напълно главната тръба, което, при повече от петдесет души в къщата – целият антураж на вицецаря и вицецарлицата пристигна вчера, плюс колегите ми гвардейци и семействата им – доведе до една доста тежка и крайно неприятна криза.

Мартя прояви лошия вкус да се изхили. Пим продължи да изглежда като превзета стара мома.

– Лорд ревизор Воркосиган – продължи гвардеецът, като хвърли скришом поглед към Екатерина – обладавайки богат военен опит с канализациите, както лично ни информира, откликна незабавно, и, въпреки жалостивите молби на майка си, свика и поведе грижливо подбрана бойна команда към мазето, за да се пребори с проблема. Командата бяхме аз и гвардеец Роиик, между другото.

– Твоята смелост и, тъ, комунални умения ме удивляват – пропя Мартя, като го гледаше с нарастващо уважение.

Пим скромно сви рамене.

– Необходимостта да газиш до колене в буболечешко масло, тоалетна хартия и, тъ, всички останали неща, които отиват в канализацията, едва ли може да бъде отказана с чест, особено когато те води човек, на когото се налага да гази, хм, доста над коленете. По причина, че милорд знаеше съвсем точно какво прави, се справихме доста бързо всъщност, за което получихме множество похвали от членовете на домакинството. Но ме изпратиха да донеса писмото на мадам Ворсоасон по-късно от предвиденото, по причина, че тази сутрин всички се успахме.

– Какво стана с доктор Боргос? – попита Мартя, при което Карийн заскърца със зъби, стисна юмруци и ядно подскочи на стола си.

– След като предложението ми да го вържем надолу с главата на тавана на мазето, докато, хм, течното ниво се покачва, бе най-несправедливо отхвърлено, графинята си поговори с него за това какво може и какво не може да се изхвърля в канализацията. – Пим въздъхна дълбоко. – Милейди е твърде добра.

Разказът очевидно бе стигнал най-после до края си, така че Карийн сръга Мартя в ребрата и изсъска:

– Питай го как е Марк.

Проточи се кратко мълчание. Пим чакаше търпеливо преводача си, а Карийн си мислеше, че само някой с неразбираемото чувство за хумор на Пим би могъл да работи за Майлс, без психическото му здраве да пострада, Накрая Мартя се предаде и троснато попита:

– Е, как е онзи, дебелият?

– Лорд Марк – отвърна Пим с леко натъртване, – на косъм спасил се от сериозни здравословни проблеми след опит да погълне... – устата му застина отворена, докато той трескаво търсеше начин да промени посоката посред изречението, – макар и видимо разстроен от злощастното развитие на събитията по-предната вечер, беше изпратен да помага на доктор Боргос в лова на буболечки.

Карийн без проблеми разчете какво се крие зад това „видимо разстроен“. „Лакомник се е измъкнал. А навярно и Ревльо.“ О, мамка му, а Марк се беше справял толкова добре с потискането на Черната банда...

Пим продължи:

– Мисля, че ще говоря от името на цялото семейство Воркосиган, ако кажа, че всички се надяваме госпожица Карийн да се върне колкото се може по-скоро и да възстанови реда. Поради липса на информация за събитията в семейството на комодора, лорд Марк не беше сигурен как да процедира, но това скоро ще се промени. – Единият му клепач потрепна в намек за намигване по посока на Карийн. А, да, Пим беше служил навремето в ИмПСи и се гордееше с този факт от биографията си – за него не беше тайна как да мисли в две посоки едновременно. Да се хвърли на земята и да гушне ботушите му с писъци: „Помощ, помош! Кажете на леля Корделия, че побърканите ми родители ме държат затворена!“ би било напълно излишно, със задоволство осъзна тя. Разузнавателната информация за вражеските планове беше попаднала в добри ръце.

– Освен това – добави Пим със същия любезен тон – тубите с буболечешко масло, натрупани в коридора на сутерена, вече създават проблеми. Вчера се сринали върху една от прислужничките. Младата дама беше дълбоко разстроена.

Дори и мълчаливо слушащата Екатерина ококори очи при така обрисваната картина. Мартя се изхили без стеснение. Карийн успя да потисне ръмженето си.

Мартя хвърли кос поглед към Екатерина и добави смело:

– А кльошавият как е?

Пим се поколеба, проследи погледа ѝ и накрая отвърна:

– Боя се, че канализационната криза го разведри само за кратко.

После отпрати поклон към трите дами едновременно, като ги остави сами да си представят що за непрогледен мрак трябва да цари в нечия душа, щом петдесет килограма буболечешко масло в главната тръба минават за разведряващи на фона на останалото.

– Госпожице Мартя, госпожице Карийн, надявам се скоро да посрещнем отново цялото семейство Куделка в Дом Воркосиган. Мадам Ворсоасон, позволете да се оттегля и моля да ме извините за неудобството, което може неволно да съм ви причинил. От името на собствения си дом, и на Артур, може ли да попитам дали на Ники все още му е разрешено да ни идва на гости?

– Да, разбира се – със слаб глас отговори Екатерина.

– В такъв случай довиждане и приятна вечер. – Той вдигна любезно ръка към челото си, тръгна към градинската порта и излезе в тясната уличка между къщите.

Мартя поклати невярващо глава.

– Откъде Воркосиган си намират хората?

Карийн сви рамене.

– Предполагам, че им се пада каймакът на империята.

– Това важи за мнозина от висшата ворска класа, но никой от другите си няма човек като Пим. Или като Мама Кости. Или като...

– Чувала съм, че Пим бил лично препоръчан от Саймън Илян, докато той още оглавяваше ИмПСи – каза Карийн.

– О, ясно. Значи мамят. Това обяснява нещата.

Ръката на Екатерина се плъзна към джоба на болерото, където се криеше красивият кремав плик, но за най-дълбоко разочарование на Карийн, не го извади и не счупи печата. Явно нямаше да го прочете пред непоканените си гостенки. Следователно беше време да си тръгват.

Карийн стана.

– Екатерина, много ти благодаря. Помогна ми повече от... – „от собственото ми семейство“, последното успя да предъвче, преди да е излязло от устата ѝ. Нямаше смисъл да вбесява Мартя, след като беше склонила на този неохотен и намусен частичен съюз срещу родителското тяло. – А онова за разкрасяването на буболечките беше съвсем сериозно. Обади ми се веднага щом имаш нещо готово.

– Още утре ще подготвя нещо, обещавам ти. – Екатерина изпрати сестрите до портата и я затвори след тях.

В края на пресечката Пим, явно чакал търпеливо облегнат на наземната кола, ги сгаци из засада.

– Тя прочете ли го? – тревожно попита той.

Карийн сръга Мартя.

– Не пред нас, Пим – каза Мартя и завъртя очи.

– По дяволите. – Пим погледна към облицованата с плочи фасада на Вортисовата къща, наполовина скрита от дърветата. – Надявах се... по дяволите!

– Как е Майлс, ама наистина? – попита Мартя, като проследи погледа му и килна глава настрани.

Пим се почеса по тила.

– Е, вече не повръща и не стене. Сега обикаля като привидение из къщата и си мърмори под нос, когато няма какво да го разсее. Бездействието го убива, ако питате мен. Тръпки ме побиваха, като го гледах с какъв ентузиазъм се захваща с канализационния проблем. От моя гледна точка де, ако ме разбирате.

Карийн го разбираше много добре. В края на краищата, накъдето и да хукнеше Майлс, Пим беше длъжен да го последва. Нищо чудно, че всичките му подчинени наблюдаваха ухаждането му със затаен дъх. Представи си разговорите, които се водеха в кухнята: „За бога, няма ли някоя да вкара дребосъка в леглото си преди да ни е пошурил всичките?“ Същност едва ли, повечето от хората на Майлс бяха достатъчно запленени от чара му и едва ли биха се изразили по толкова груб начин. Но можеше да се обзаложи, че по същността си реакцията им се свежда до същото.

Пим зарязва безрезултатното си наблюдение на къщата на мадам Ворсоасон и предложи на сестрите да ги закара. Мартя, навярно предчувствайки кръстосания родителски разпит, учтиво отклони предложението от името и на двете. Пим потегли. Следвана по петите от личния си копей, Карийн тръгна в обратната посока.

* * *

Екатерин бавно се върна при градинската маса и седна на стола си. Извади плика и втренчи поглед в него. Кремавата хартия беше впечатляващо тежка и плътна. Върху капачето се мъдреше вдлъбнатият герб на Воркосиган, впечатан дълбоко в дебелината хартия малко встрани от центъра. Не го беше поставила машина, нечия ръка го беше ударила там. Неговата ръка. Размазан с палец червеникав пигмент запълваше вдлъбнатините и правеше образа видим, в съгласие с най-строгите изисквания на висшия ворски етикет, по-официален и от восъчен печат. Екатерина вдигна плика до носа си, но и да имаше някаква следа от неговата миризма, беше твърде слаба, за да я различи със сигурност.

Въздъхна, предчувствайки очакващото я емоционално изтощение, и внимателно отвори плика. Също като адреса, листът вътре беше изписан на ръка.

„Скъпа мадам Ворсоасон“ – започваше писмото. – „Съжалявам.

Това е единайсетата чернова. Всичките започваха с тази дума, дори и ужасната версия в рими, така че май ще е най-добре да я оставя.“

Мислите ѝ набиха спирачки със скърцане и се фокусираха върху един-единствен въпрос – кой е изхвърлил кошчето му и може ли да бъде подкупен. Пим навярно и най-вероятно не. Тръсна глава да прогони тези мисли и продължи да чете.

„Веднъж ме помолихте никога да не Ви лъжа. Така да бъде. Сега ще Ви кажа истината, дори да не е най-доброто или най-умното нещо, което мога да направя, а дори не и най-унизителното.

Опитах се да Ви открадна, да Ви атакувам из засада и да пленя онава, което смятах, че никога не бихте ми дали доброволно. Вие не бяхте кораб, който да отвлека, но така и не можах да измисля друг план, освен уловките и изненадата. Макар да не бях планирал чак такава изненада като онази на вечерята. Революцията избухна преждевременно, защото слабоумният конспиратор взриви по погрешка тайния си склад с амуниции и подпали небето с намеренията си. Понякога тези инциденти раждат нови нации, но по-често завършват зле, с бесилки и гилотини. И с хора, които бягат към спасението на нощта. Не съжалявам, че Ви помолех да се омъжите за мен, защото това беше единствената искрена и истинска част сред целия дим и отломки, но ми иде да умра, заради начина, по който го направих.

Държах чувствата си в тайна от Вас, но трябваше да ги запазя в тайна и от другите, докато не отmine годината на спокойствие, за която помолехте. Но се огънах пред ужаса, че през това време може да изберете друг.“

Кой „друг“ си представяше той, че може да избере, за бога? Не беше искала никого. Вормонкриеф не подлежеше на обсъждане. Биърли Ворутиър дори не се беше престорил, че намеренията му са сериозни. Енрике Боргос? „Ужас.“ Майор Замори, е, Замори изглеждаше достатъчно мил. Но скучен.

Зачуди се кога качеството „нескучен“ се бе превърнало в основния ѝ критерий за подбор на мъжете. Някъде десетина минути след като се беше запознала с Майлс Воркосиган, може би? Проклет да е, задето ѝ беше развалил вкуса. И преценката. И... и...

Продължи да чете.

„Така че изпълвах градината като претекст да бъда близо до Вас. Нарочно и с пълно съзнание вкарах в капан най-съкровената Ви мечта. За това би било слабо да кажа, че съжалявам. За това ме е срам.

Заслужили сте си всяка възможност за израстване. По-лесно е да се престоря, че ми е убягнал сблъсъкът на интереси, в който ме поставяше желанието ми да Ви дам някои от тези възможности, но това би било поредната лъжа. Влудяваше ме да гледам прангите, които спъваха стъпките Ви, когато можехте да надбягате самото време. В живота на повечето хора тези моменти на апогей идват веднъж и за кратко.

Обичам Ви. Но страстта и копнежът ми отиват далеч отвъд тялото Ви. Исках да си присвоя силата на очите Ви, начина, по който те виждат форми и красота там, където все още ги няма, и ги извайват от нищото, за да ги пренесат в материалния свят. Исках да притежавам честта на сърцето Ви, която не се огъна пред зловещите кошмари на онези злощастни часове на Комар. Исках куража Ви, и волята Ви, и предпазливостта и спокойствието. Предполагам, че съм искал душата Ви, а това е повече, отколкото човек може да поиска.“

Тя отпусна ръка, потресена. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и отново вдигна писмото.

„Исках да Ви дам една победа. Но поради самата си природа, победите не могат да бъдат подарявани. Трябва да бъдат взети, и колкото повече са пречките и колкото по-ожесточена е съпротивата, толкова по-голяма чест носят те. Победите не могат да бъдат подаръци.

Но подаръците могат да бъдат победи, нали? Точно това казахте Ви. Градината можеше да бъде Вашият подарък, една зестра от талант, умения и въображение.

Знам, че вече е твърде късно, но позволете ми да отбележа, че тази победа би била повече от достойна за нашия Дом.

Искрено Ваш,
Майлс Воркосиган.“

Екатерин подпря глава на ръката си и затвори очи. След няколко жадни вдишвания успя да овладее препускащия си пулс.

Изправи отново гръб и препречете писмото на гаснещата светлина. Два пъти. То не изискваше, не молеше, дори не очакваше отговор. Кое-то беше добре, защото едва ли би могла да измисли и две свързани изречения в момента. Какво се очакваше от нея да прочете в това писмо? Изреченията, които не започваха в първо лице единствено число, започваха с „но“. Не беше само искрено, беше оголено до кокал.

С опакото на мръсната си ръка тя размаза преливащите сълзи по

горещите си бузи, да се охладят и изсъхнат. Обърна плика и отново се загледа в печата. В периода на Изолацията във вдлъбнатите печати като този е била втривана кръв, като знак за категоричната и лично изявена лоялност на изпращача. По-късно били изобретени меки пигментиращи пастели в цяла палитра от цветове с различно значение. Бордото и цикламеното бяха запазени за любовни послания, розовото и светлосиньото – за писма, оповестяващи раждане, черното – за смърт. Печатът, който Екатерин изучаваше в момента, беше оцветен с най-консервативния и традиционен цвят – керемиденочервено.

Което се дължеше на факта, осъзна тя, примигвайки стреснато през сълзи, че е била използвана истинска кръв. Съзнателно търсена мелодрама от страна на Майлс или навик до степен на безусловен рефлекс? Не се и съмняваше, че мелодрамата не му е чужда. Даже започваше да подозира, че Майлс не пропуска случай да ѝ се наслади от дъното на душата си. Но докато гледаше петното и си го представяше как убожда палеца си и размазва капката кръв върху печата, все повече я обземаше ужасяващата увереност, че за него този акт е бил естествен и безусловен като дишането. Можеше дори да се обзаложил, че има един от онези кинжали с врязан в дръжката печат, каквито висшите лордове са носели навремето. Техни имитации можеха да се купят в антиквариатите и магазините за сувенири, с притъпени остриета, разбира се, защото отдавна никой не ги използваше по предназначение. Истинските печатни кинжали бяха реликви от времето на Изолацията и в редките случаи, когато някой от тях се появяше на пазара, цената му стигаше до десетки и стотици хиляди марки.

Майлс вероятно използваше своя, за да отваря писмата си или да си чисти мръсотията под ноктите.

Кога и как всъщност бе отвличал кораб? Беше повече от сигурна, че не си е изсмукал това сравнение от пръстите.

Напуши я неканен смях. Ако пак го видеше някога, щеше да му каже, че хора, които са работили за Секретни операции, не бива да пишат писма, докато ги разпитват с фаст-пента.

Макар че ако той наистина се гърчеше в злокачествен пристъп на откровеност, какво да кажем за частта, която започваше с „Обичам те“? Тя обърна отново писмото и препрочете откъса. Четири пъти. Напрегнатите, едри, четливи букви затрепкаха пред очите ѝ.

Нещо липсваше обаче, осъзна тя, докато четеше за пореден път писмото. Признанията изобилстваха, но никъде нямаше призив за опрощение, нито покаяние, нито молба да я види или чуе отново. Нищо, на

което тя да откликне по какъвто и да било начин. Беше много странна тази недоизказаност. Какво ли означаваше? Ако беше някакъв вид таен код на ИмПСи, тя не разполагаше с шифъра.

Може би не молеше за прошка, защото не вярваше, че е възможно да я получи. Сигурно не е лесно да се чувстваш така... Или пък просто бе прекалено арогантен, за да се моли? Гордост или отчаяние? Кое от двете? Макар да подозираше, че може да има по равно и от едното, и от другото... „Не пропускайте разпродажбата – подсказа ѝ някакъв вътрешен глас, – само тази седмица, два гряха на цената на един!“ Това... това звучеше съвсем „а ла Майлс“, никак си.

Спомни си за познатите до болка горчиви кавги с Тиен. Как беше мразила този отвратителен танц между скандала и одобряването и колко често беше поемала по краткия път. Щом така и така накрая ще си простите един на друг, защо да не бъде сега и да се спестиш дните на болезнено напрежение? Директно от греха към опрощението, прескачайки междинните стъпки на покаянието и възмездието... Просто давай напред, просто го направи. Но те не бяха отишли много напред. Сякаш винаги се връщаха към началната точка. Може би именно затова хаосът се беше повтарял, отново и отново, в безкрайна затворена система. Може би не бяха научили достатъчно добре урока си, пропускайки междинните стъпки.

Когато си допуснал сериозна грешка, как продължаваш напред? Как да продължиш успешно от злощастната позиция, в която се озовал, напред, а не назад? Защото пътят назад е на практика невъзможен. Времето заличава пътеката, останала след стъпките ти.

Но пък тя и не искаше да се връща назад. Не искаше да знае малко, отколкото вече беше научила, не искаше да се смалява. Не искаше да върне тези думи в небитието – ръката ѝ несъзнателно смачка писмото и го притисна до гърдите ѝ, после грижливо го заглади върху плота на масата. Просто искаше болката да спре.

Когато го видеше следващия път, трябваше ли да отговори на злополучния му въпрос? Или поне да знае какъв точно е отговорът? Имаше ли начин да каже „Прощавам ти“, без това да означава „Да, до края на живота ми“, някакво място по средата, където да застане? Още сега и тук отчаяно се нуждаеше от място по средата, където да застане.

„Не мога да отговоря сега. Просто не мога.“

Буболечките. Можеше да се заеме с буболечките, ако не друго...

Гласът на вуйна ѝ, който я викаше, проби омагьосания кръг на мислите ѝ. Вуйна ѝ и вуйчо ѝ явно се бяха върнали от ресторанта. Тя набута

трескаво писмото в плика, скри го в джоба на болерото си и разтърка енергично очи. Опита се да нагласи някакво изражение, каквото и да е изражение, на лицето си. Усещаше ги като маски, до едно.

– Идвам, вуйно – извика тя и стана да прибере лопатката, да извърли плевелите и да влезе в къщата.

ГЛАВА 12

Когато на вратата се позвъни, Иван се опитваше едновременно да изсърба първото си за деня кафе и да закопчае маншетите на униформата си. Гости, толкова рано? Веждите му се вдигнаха озадачено и той тръгна към коридора да отвори.

Прозяваше се, прикрил устата си с ръка, когато вратата се плъзна пред Биърли Ворутиър, така че той удари бутона за затваряне твърде късно и Биърли успя да провере крак през прага. Уви, обезопасителният сензор спря вратата преди да е премазала крака му. „Колко жалко – помисли си Иван, – че вратата на апартамента ми е обточена с гумен предпазител, вместо, да речем, с наточена като бръснач стомана.“

– Добро утро, Иване – проточи Биърли през пролуката с широчина на мъжка обувка.

– Какво правиш тук толкова рано, по дяволите? – подозрително го попита Иван.

– Толкова късно – поправи го Биърли с тънка усмивка.

Е, това изглеждаше малко по-смислено. Повторният оглед показва, че Биърли наистина изглежда в лоша форма, с набола брада и зачервени очи. Иван рече твърдо:

– Не ща да чувам нищо повече за братовчед ти Доно. Върви си.

– Всъщност съм дошъл заради твоя братовчед, Майлс.

Иван погледна към церемониалния меч, който стърчеше от металната кутия за чадъри, пригодена от излязъл от употреба артилерийски снаряд. Зачуди се дали ако го забие достатъчно силно в нахалния крак на Биърли, така че той да го дръпне инстинктивно назад, ще си спечели достатъчно време, за да затвори и заключи. Но кутията беше твърде далеч и нямаше как да я достигне, без да свали ръката си от бутона за затваряне.

– И за братовчед си Майлс също не ща да чувам.

– Става въпрос за нещо, което според мен ще му е от полза да знае.

– Хубаво. Тогава върви да му го кажеш.

– Аз... бих се въздържал от подобна постъпка, с оглед на някои неща.

Прецизно настроените Иванови детектори за глупости започнаха да мигат в червено в някаква ниша на мозъка му, която обикновено не беше активна по това време на денонощието.

– О? Какви неща?

– Ами, нали знаеш... деликатност... загриженост... семейна лоялност...

Иван изпръхтя презрително.

– ...фактът, че той държи един ценен глас в Съвета на графовете... – бодро продължи Биърли.

– На твоя Доно му трябва гласът на чичо Арал – посочи Иван. – Технически погледнато. Той се върна във Ворбар Султана преди четири дни. Върви да тормозиш него. – „Ако ти стиска.“

Биърли оголи зъби в страдалческа усмивка.

– Да, Доно ми разказа всичко за зрелищното пристигане на вицекраля и за не по-малко зрелищното отпътуване на вечерящите. Не знам как си успял да се измъкнеш в добро здраве.

– Накарах гвардеец Роик да ме пусне през задната врата. – рязко каза Иван.

– А, разбирам. Много здравомислещо, без съмнение. Но, както и да е, преди време граф Воркосиган обяви официално, че прехвърля гласа си на своя син в девет от десет вота.

– Това си е негова работа. Не моя.

– Да имаш още от това кафе? – Биърли хвърли изпълнен с копнеж поглед към чашата в ръката му.

– Не – излъга Иван.

– В такъв случай навярно ще бъдеш така добър да ми направиш. Хайде, Иване, апелирам към човечността ти. Ношта беше дълга и уморителна.

– Сигурен съм, че все ще намериш някое заведение във Ворбар Султана, където да ти сервират кафе. На път за вкъщи. – Май щеше да се наложи да прибегне до меча...

Биърли въздъхна, облегна се на касата на вратата и скръсти ръце, сякаш в очакване на дълъг разговор. Кракът му не помръдна от мястото си.

– Чувал ли си се въобще с братовчед си, лорд ревизора, преа последните няколко дни?

– Не.

– И това какво ти говори?

– Когато Майлс реши, че трябва да ми говори нещо, сигурен съм, че ще ме уведоми. Както винаги.

Устните на Биърли се свиха, но той бързо ги върна в предишното им положение.

– Опита ли се да говориш с него?

– Толкова глупав ли ти изглеждам? Нали са ти казали за вечерята. Той претърпя пълен провал. Дни наред ще се цупи на целия свят. Нека леля Корделия му държи главата под вода този път, много благодаря.

Биърли вдигна вежди, явно взел последното за остроумна метафора.

– Хайде, хайде. Малката простъпка на Майлс не е непоправима, поне според Доно, а той е по-добър познавач на женската душа от нас, нали така? – Лицето му отрезвя, а клепачите се спуснаха наполовина над очите. – Но нищо чудно да стане точно такава, ако не се направи нещо.

Иван се поколеба.

– Какво искаш да кажеш?

– Кафе, Иване. А онова, дете имам да ти го казвам, не е, повтарям, не е за коридор в жилищна кооперация.

„Ще съжалявам за това.“ Мърморейки си сърдито под нос, Иван натисна бутона за отваряне и отстъпи встрани.

Връчи на Биърли чаша с кафе и го остави да седне на дивана. Коего най-вероятно беше, стратегически погледнато, грешка от негова страна. Ако Биърли отпиваше достатъчно бавно, можеше да проточи визитата си до безкрайност.

– Имай предвид, че бързам за работа – каза той и седна на единствения удобен стол, срещу дивана.

Биърли отпи с благодарност.

– Ще карам накратко. Само чувството ми за ворски дълг ме спира да не хукна към леглото си още сега.

В интерес на бързината и ефикасността Иван остави последното му изявление без коментар. Махна на Биърли да продължи, по възможност кратко и ясно.

– Снощи присъствах на малка частна вечеря с Алексей Вормонкриеф – започна Биърли.

– Колко вълнуващо – изръмжа Иван.

Биърли размаха пръсти.

– На моменти наистина ставаше интересно. Вечерята беше в Дом Вормонкриеф, с домакин – чичото на Алексей, граф Борис. Една от онези малки интимни сбирки зад кулисите, които са в основата на партийната политика, както знаеш. Изглежда, самодоволният ми братовчед Ришар най-после научил за завръщането на лорд Доно и се разбързал към града да разследва доколко истина се съдържа в слуховете. Онова, което открил, го стреснало не на шега, достатъчно, за да се втурне

презглава да си осигурява необходимите гласове за предстоящия вот. И понеже граф Борис има влияние над значителна част от гласовете на Консервативната партия в Съвета, Ришар, бидейки възплъщение на ефективността, започнал кампанията си от него.

– Давай по същество, Биърли – въздъхна Иван. – Какво общо има всичко това с братовчед ми Майлс? С мен определено няма нищо общо – действащите офицери не участват в политическите игри, както знаеш.

– О, да. Този факт ми е добре известен. Сред гостите бяха зетят на Борис, Сигюр Ворбретен, както и граф Томас Вормюир, който наскоро, изглежда, е имал някакъв сблъсък с братовчед ти като имперски ревизор.

– Откачениятът с фабриката за бебета, която Майлс затвори? Да, чух за това.

– До снощи познавах Вормюир съвсем бегло. Лейди Дона обичаше да упражнява мерника си в компанията на съпругата му, в доброто старо време. Големи клюкарки са тези момичета. Както и да е, съвсем според очакванията, Ришар откри кампанията си още със супата, а докато стане време да сервират салатите, вече беше сключил сделка с граф Борис – гласове в полза на Ришар в замяна на бъдещата му подкрепа за консерваторите. По този начин през остатъка от вечерята, от ордьоврите до десерта през виното, има възможността да се отплесва към други теми. Граф Вормюир се разпростря надълго и широко върху неудовлетворението си от имперската ревизия, което пък направи братовчед ти тема на разговор.

Иван примигва.

– Чакай малко. Ти каква работа си имал да се мотаеш около Ришар? Мислех, че си от противниковата страна.

– Ришар си мисли, че шпионирам Доно в негова полза.

– А така ли е? – Ако Биърли играеше двойна игра, Иван горещо се надяваше да си опари и двете ръце.

Биърли се усмихна като сфинкс.

– Мм, да речем, че му казвам онова, което трябва да знае. Ришар е особено горд с хитростта си да ме внедри в лагера на Доно.

– Не знае ли, че си накарал лорд пазителя на ораторския кръг да блокира попълзновенията му срещу Дом Ворутиър?

– Не знае. Успях да остана зад кулисите при онзи случай.

Иван потърка слепоочията си. Питаше се кого от братовчедите си лъже Биърли. Не си въобразяваше – от разговорите с този човек наистина го заболяваше главата. Надяваше се Биърли да го мъчи махмурлук.

– Продължавай. И по-накратко.

– Чуха се и доста от обичайните консерваторски злословия относно разходите по предложението за ремонт на комарското слънчево огледало. Нека комарците си го платят, те си го повредиха, нали така, и други в същия дух.

– Те ще си го платят. Не знаят ли каква част от данъчните постъпления в бюджета ни идват от комарската търговия?

– Изненадваш ме, Иване. Не подозирах, че обръщаш внимание на такива неща.

– Не обръщам. – побърза да отрече Иван. – Това всички го знаят.

– Разговорът на инцидента на Комар отново извади на бял свят името на нашия любим маломерен лорд ревизор и скъпият ми Алексей се възползва от възможността да се разтовари от личната си тежоба. Изглежда, хубавата вдовица Ворсоасон му е теглила шута. И то след доста разходи и усилия от негова страна. Нали знаеш по колко взимат Бабите, кожата ти съдират.

– О! – Лицето на Иван просветна. – Браво на нея.

Явно жената отказваше на всички. Вече имаше неоспоримо доказателство, че любовният провал на Майлс не е по вина на Иван, ура!

– След което Сигюр Ворбретен, представи си, разказа една тенденциозно изопачена версия на организираната от Майлс вечеря, допълнена с живо описание на това как мадам Ворсоасон избягала като ужилена след катастрофалното публично предложение на Майлс за женитба. – Биърли наклони глава встрани. – Дори и да приема версията на Доно за вярна, пак не разбирам какво го е прихванало Майлс. Винаги съм го смятал за достатъчно умел по женската част.

– Паникьоса се – каза Иван. – Поне аз така смятам. Бях в другия край на масата. – Замисли се за миг. – Случва се и на най-добрите. – Смръщи вежди. – Откъде, по дяволите, е разбрал Сигюр за цялата тази история? Аз поне не съм я разказвал на никого. Лорд Доно ли се е разприказвал?

– Каза само на мен, сигурен съм. Но не забравяй, че на въпросната вечеря са присъствали деветнайсет души. Плюс гвардейците и прислугата. Вече целият град говори за това и с всяко повтаряне историята зазвучава все по-драматично и пикантно, ако питаш мен.

На Иван не му беше трудно да си го представи. Не му беше трудно да си представи и как слухът стига до ушите на Майлс, без проблем си представяше и последствията. Примижа болезнено.

– Майлс... Майлс ще убие някого.

– Странно е, че го казваш точно ти. – Биърли отпи от кафето си и изгледа Иван с напълно лишени от изражение очи. – Като събереш комарското разследване на Майлс, смъртта на администратор Вореоасон, последвалото предложение за брак, което Майлс прави на вдовицата му, както и драматичният начин – според Сигюр, макар че Доно го описа по-скоро като изпълнен с достойнство, – по който тя го е отхвърлила на всеослушание, плюс пет ворски консерватори, които отдавна имат зъб на Арал Воркосиган и политическата му линия, възбудени с помощта на няколко бутилки вино от окръг Вормонкриеф, получаваш новородена теория с главно „г“. Която бе доразвита с главоломна скорост и пред очите ми прерасна в клевета с главно „к“. Беше направо очарователно.

– О, мамка му! – прошепна Иван.

Биърли го изгледа втренчено.

– Значи схващаш за какво ти говоря? Боже, Иване! Какви неочаквани дълбини откривам в теб. Ти можеш да си представиш разговора, а аз трябваше да го изтърпя от началото до края. Алексей дърдореше като латерна за проклетия мутант, който смеел да ухажва една ворска дама. Вормюир и неговото мнение колко дяволски удобно било съпругът ѝ да загине в предполагаем инцидент посред разследването на Воркосиган. Сигюр и злополучната му реплика, че не били повдигнати никакви обвинения, при което граф Борис го изгледа, сякаш е жалко изоставено пале, каквото той си е, и избоботи, че разбира се, че нямало да има – Воркосиган държали ИмПСи в подчинение от трийсет години и единственият въпрос бил дали съпругата и Воркосиган са действали заедно. При което Алексей скача в защита на любимата си – този човек определено не разбира от намеци – и я обявява за невинна и нищо неподозираща, докато непочтителното предложение на Воркосиган най-после не ѝ отворило очите. Това, че избягала, било доказателство! Доказателство! Всъщност го повтори три пъти, но вече бе доста пиян – че тя, най-малкото, вече била осъзнала, че Майлс хитро се е отървал от любимия ѝ съпруг, за да си разчисти пътя към нея, а тя би трябвало да знае най-добре, защото е била там. И можел да се обзаложи, че сега тя ще е склонна да преосмисли предложението му! Понеже Алексей е всепризнат глупак, лордовете не останаха напълно убедени от аргументите му, но все пак склониха да оправдаят вдовицата поради липса на доказателства и в името на семейната солидарност. И така нататък.

– Не можа ли да ги спреш?

– Опитих се да ги вразумя, доколкото ми беше възможно, без, както се изразявате вие, военните, да си компрометирам прикритието. Но те

така се бяха захласнали по собствената си прозорливост, че въобще не ми обърнаха внимание.

– Ако повдигнат обвинение в убийство срещу Майлс, той ще обърне пода с тях. Мога да ти гарантирам, че няма да им се размине.

Биърли сви рамене.

– Не че Борис Вормонкриеф не би се възрадвал на един углавен процес срещу сина на Арал Воркосиган, но, както им посочих, не разполагат с достатъчно доказателства, нито ще получат такива по... каквито и да са там причини. Не. Едно обвинение може да бъде оборено. Едно обвинение може да бъде отхвърлено в съда. Едно фалшиво обвинение може да навлече на подбудителите си неприятности със закона. Няма да има обвинение.

Иван не беше толкова сигурен. Самият намек за престъпление вече обръщаше вятъра срещу Майлс.

– Но едно намигване – продължи Биърли, – едно прошепване, едно изхилване, шега, някой пикантен, злобен виц... как да спреш нещо толкова неуловимо? Все едно да се сражаваш с мъгла.

– Мислиш, че консерваторите ще използват това, за да започнат кампания по очерняне? – Иван изтръпна.

– Мисля... че ако лорд ревизор Воркосиган иска да ограничи щетите, трябва да мобилизира всичките си ресурси. Пет недебелели езика в момента си отспиват след снощния пир. До довечера ще са се разприказвали отново. Не бих си позволил да препоръчвам стратегии на милорд ревизора. Той е голямо момче. Но като един вид, да речем, любезност, му предоставям предимството на вътрешната информация. Как ще се възползва от нея, зависи само и единствено от него.

– Това не е ли работа по-скоро за ИмпСи?

– О, ИмпСи! – Биърли махна пренебрежително с ръка. – Сигурен съм, че няма да останат настрана. Но... дали наистина е работа на ИмпСи? Мъгла, Иване. Мъгла.

„Вредно е за здравето“, беше казал Майлс по повод на комарското си разследване, с глас, от който лъхаше такава ужасяваща убеденост, че Иван го бяха побили тръпки. Той сви предпазливо рамене.

– Че аз откъде да знам?

Леката усмивка на Биърли не се промени, но подигравката пролича в очите му.

– Откъде ли, наистина.

Иван погледна часовника. Боже!

– Трябва да вървя на работа или майка ми ще побеснее – бързо рече

той.

– Да, лейди Алис без съмнение вече е в двореца и те чака. – Усетил намека като никога, Биърли стана. – Сигурно няма начин да използваш влиянието си, за да ми уредиш покана за сватбата?

– Никакво влияние нямам аз – каза Иван, като побутваше Биърли към вратата. – Ако дотогава лорд Доно е станал граф Доно, може би ще убедиш него да те вкара.

Биърли махна с ръка в знак, че е разбрал, и се отдалечи, прозявайки се, по коридора. Иван стоеше зад затворилата се със съскане врата и разтриваше челото си. Представи си как съобщава на Майлс новината, донесена от Биърли, ако разстроеният му братовчед вече беше изтрезнял, разбира се. Представи си как се хвърля зад най-близкото канапе за прикритие. Още по-добре, представи си как дезертира от цялата тази история, отдавайки се, примерно, на живота на лицензирана мъжка проститутка в Сферата на насладите. Бетанските мъжки проститутки имаха за клиенти жени, нали? Майлс беше ходил там и му беше разказал някои неща. Дори дебелият Марк и Карийн бяха ходили там. Само той никога не беше стъпвал в Сферата, дявол го взел. Животът е несправедлив и толкова.

Тръшна се на стола пред комтаблото и набра личния код на Майлс. Включи се някаква отговаряща програма, нова при това, която свърхофициално го уведоми, че се е свързал с лорд ревизор Воркосиган, тра-ла-ла. Само дето не беше. Иван остави съобщение на братовчед си да се свърже с него по спешен личен въпрос и прекъсна връзката.

Майлс сигурно още дори не беше станал. Иван послушно обеща на съвестта си, че по-късно пак ще опита да се свърже и че ако и тогава не успее, довечера ще си навлече лично задника в замъка Воркосиган и ще говори с Майлс. Въздъхна, навлече туниката на непарадната си зелена униформа и тръгна към Императорския дворец и задълженията си.

* * *

Марк позвъни на вратата на семейство Вортис, пристъпи от крак на крак и изскърца със зъби от тревога. Енрике се оглеждаше очарован. Висок, слаб и стреснат по природа, ескобарецът караше Марк да се чувства като тлъста жаба. Трябваше по-рано да се замисли за нелепата картинка, която представляваха двамата един до друг... Екатеринбург отвори вратата и се усмихна гостоприемно.

– Лорд Марк, Енрике. Заповядайте. – Влязоха в хладния вестибюл, което беше добре дошло след нетърпимата следобедна жега навън.

– Благодаря – пламенно рече Марк. – Толкова много благодаря за това, мадам Ворсоасон... Екатерин... задето уреди тази среща. Благодаря ти. Благодаря ти. Нямах представа колко много означава това за мен.

– За бога, не на мен трябва да благодариш. Идеята беше на Карийн.

– Тя тук ли е? – Марк се заоглежда за любимата си.

– Да, двете с Мартя дойдоха преди няколко минути. Насам... – Екатерин ги поведе надясно, в претъпкан с книги кабинет.

Карийн и сестра ѝ седяха пред комтаблото. Карийн беше прекрасна, макар устните ѝ да бяха стиснати, както и юруците. Вдигна глава при появата им и се усмихна. Марк се хвърли напред, спря, измънка нечленоразделно името ѝ и сграбчи ръцете ѝ. Тя също стисна неговите.

– Вече ми е разрешено да говоря с теб – каза Карийн и тръсна сърдито глава, – но само по работа. Не знам от какво толкова ги е страх. Ако искам да ти пристана, трябва просто да изляза от къщи и да извървя шест пресечки.

– Аз, аз... по-добре да не казвам нищо в такъв случай. – Марк пусна неохотно ръцете ѝ и отстъпи крачка назад. Очите му я изпиваха, сякаш беше вода в пустиня. Имаше уморен и напрегнат вид, но иначе изглеждаше добре.

– А ти добре ли си? – Тя го огледа изпитателно.

– Добре съм. Засега. – Марк ѝ върна една увехнала усмивка и погледна бегло към Мартя. – Здравсти, Мартя. Ти какво правиш тук?

– Аз съм официалната придружителка – уведоми го тя с гримаса не по-малко сърдита от тази на сестра ѝ. – На същия принцип като да сложиш охрана при сградата, след като конете вече са откраднати. Виж, ако ме бяха изпратили на Бета, можеше и да има някаква полза. За мен, най-малкото.

Енрике се сгъна на стола до Мартя и каза с наскърбен тон:

– Ти знаеше ли, че майката на лорд Марк е била капитан от Бетанския изследователски корпус?

– Леля Корделия ли? – Мартя сви рамене. – Да.

– Капитан от Бетанския астрономически изследователски корпус! И никой не си направи труда да го спомене! Капитан от изследователския корпус! И никой да не ми каже.

Мартя го изглежда неразбиращо.

– Важно ли е?

– Дали било важно?! Важно е! Ама и вие сте едни!

– Било е преди трийсет години, Енрике – уморено вметна Марк. От два дни слушаше вариации по темата. Графинята се беше сдобила с още

един поклонник в лицето на Енрике. Новият му култ определено му беше спасил живота от посегателствата на другите единоверци в домакинството след инцидента с канализацията.

Енрике стисна ръце между коленете си и впери поглед във въздуха над главата си.

– Дадох ѝ да прочете дисертацията ми.

Карийн попита ококорено:

– Тя разбра ли нещо от нея?

– Естествено, че разбра! Била е командир от Бетанския изследователски корпус, за бога! Имаш ли някаква представа как ги подбират там, какво умеят тези хора? Ако бях завършил аспирантурата си с почести, вместо с онова глупаво недоразумение с ареста, можех да се надявам, само да се надявам, да ми приемат молбата: а дори и тогава не бих имал никакъв шанс да преборя всичките бетански кандидати, ако не бяха извънпланетарните им квоти, които осигуряват няколко места за небетанци – пламенно възкликна Енрике. – Каза, че ще препоръча работата ми на вниманието на вицекраля. Каза също, че сонетът ми е много оригинален. Съчиних наум една секстина в нейна чест, докато ловях буболечки, но не ми остана време да я запиша. Капитан от Корпуса!

– Това не е... нещото, с което леля Корделия е най-известна, на Баяр поне – отбеляза Мартя след кратък размисъл.

– Тя си губи времето тук. Всички жени си губят времето тук. – Енрике се намуси. Мартя се завъртя към него заедно със стола си и му отпрати неразгадаем поглед, придружен от вдигнати вежди.

– Как върви събирането на буболечките? – разтревожено попита Карийн.

– Открихме сто и дванайсет. Царицата все още липсва. – Енрике потри нос с подновено притеснение.

– Енрике, благодаря, че ми изпрати толкова бързо видеомодела на маслената буболечка – вметна Екатерина. – Това значително ускори работата ми по дизайна.

Енрике ѝ се усмихна.

– Удоволствието беше мое.

– Е, може би ще е най-добре да ви покажа резултатите – каза Екатерина. – Няма да отнеме много време, а после може да ги обсъдим.

Марк положи телесата си на последния свободен стол и се загледа жално към Карийн през дялящото ги разстояние. Екатерина седна на стола пред комтаблото и извика първия си модел. Той представляваше цветно триизмерно изображение на маслена буболечка, раздута до

четвърт метър на дължина. Всички освен Енрике и Екатерина се дръпнаха отвратно.

– Това, разбира се, е маслена буболечка в основния ѝ вид – започна Екатерина. – Така, досега съм изработила само четири модификации, защото лорд Марк каза, че времето ни е ограничено, но мога да направя още. Ето първия и най-лесен модел.

Буболечката в лайнюкафяво и гнойнобяло изчезна, заменена от много по-класен модел. Крачката и тялото на буболечката бяха черни като лачена кожа и лъскави като ботушите на дворцов гвардеец. Тънко бяло райе минаваше по края на черните закрънели крила, които бяха удължени и скриваха бледия пулсиращ корем.

– Ооо – проточи Марк, изненадан и впечатлен. – Как е възможно такива дребни промени да имат такъв поразителен ефект?

– А ето и нещо по-свежо.

Крачетата и тялото на втората буболечка също бяха лаченочерни, но закрънелите крила бяха по-закръглени, като ветрила. Извити райета в цветовете на дъгата следваха едно след друго, от виолетово в центъра, през синьо, зелено, жълто и оранжево, до червено в краищата.

– О, това определено е по-добре! – възкликна Мартя. – Даже си е направо хубаво.

– Не мисля, че следващият модел ще е много практичен – продължи Екатерина, – но исках да ви покажа целия набор от възможности.

В първия момент Марк взе изображението за току-що разцъфтяла розова пъпка. Телцето на буболечката беше в матовозелено с нежно червено по ръбчетата. Закрънелите крила приличаха на розови листенца, в нежно бледожълто, тук-там с розов оттенък като по страните на срамежливо девойче. Коремчето също беше в жълто и се сливаше с цвета отгоре до степен на неразличимост. Ъглите и косъмчетата на крачетата бяха подчертани в малки притъпени трънчета.

– О! Оооо! – рече Карийн и очите ѝ се разшириха. – Искам тази! Гласувам за тази!

Енрике изглеждаше направо зашеметен, с провиснала долна челюст.

– Божке. Да, може да се направи...

– Този модел би могъл да се окаже подходящ за – предполагам така бихте ги нарекли – фермерските или стационарните буболечки – каза Екатерина. – Крилата-венчелистчета обаче може да се окажат твърде деликатни и неудобни за свободните буболечки, тези, които сами трябва да си търсят храна. Може да се разкъсат и повредят. Но докато работех,

ми хрумна, че на един по-късен етап може да въведете няколко модела, а не само един. Различни пакети, може би, за различните варианти на микробен синтез.

– Точно така – каза Енрике. – Точно така.

– Ето и последния – каза Екатерина и зададе командата.

Крачетата и тялото на буболечката бяха в наситено, искрящо синьо. Двете закърнели половинки се разтвориха, а после се събраха във формата на сълза. Центърът им беше в яркожълто, преливащо в наситено оранжево-червено, после в светлосиньо, оттам в тъмносиньо, което завършваше с кант от потрепващо многоцветие като дъга. Коремчето, което почти не се виждаше, беше в богато тъмночервено. Създанието приличаше на пламък, на факла в здрача, на скъпоценен камък в корона. Четиримата зрители се наведоха едновременно напред и насмалко да паднат от столовете си. Мартя дори протегна ръка. Екатерина се усмихна съдържано.

– Аууу – проточи Карийн. – Виж, това се казва великолепна буболечка!

– Нали точно това си поръча – промърмори Екатерина. Зададе някаква команда на комтаблото и статичната буболечка оживя. Закърнелите крила се разтвориха и нежните крица отдолу заискриха в дантела от светлина, като червени искри над огън.

– Ако Енрике измисли начин крилцата да флуоресцират на подходящата вълнова дължина, биха могли да светят в тъмното. Група такива буболечки би представлявала доста зрелищна гледка.

Енрике се наведе оживено напред.

– Виж, това се казва идея! Така ще е много по-лесно да ги ловиш на места с лошо осветление... Но ще е за сметка на значимо количество биоенергия, което ще се отрази на количеството масло, което произвеждат.

Марк опита да си представи цял боен ред от тези великолепни буболечки, блещукащи, искрящи и просветващи в здрача. Направо му идеше да се разтопи.

– Мисли за това като за рекламния ни бюджет.

– На кой модел да се спрем? – попита Карийн. – На мен най-много ми хареса цветето...

– Ще трябва да гласуваме – каза Марк. Зачуди се дали би могъл да убеди още някого да гласува за лъскавия черен модел. Чиста проба буболечка-наемен убиец, точно на това му приличаше. – Вот на акционерите с право на глас – побърза да се подсигури той.

– Наехме консултант по естетическите въпроси – посочи Енрике. – Може би трябва да се вслушаме в нейния съвет. – И погледна Екатерин.

Екатерин разпери ръце.

– Аз мога да ви осигуря само естетическите решения. Можех само да гадая доколко технически изпълними са моделите на биогенетично ниво. Може би има несъответствие между визуалния ефект и времето, необходимо за постигането му.

– Някои от догадките ти са много добри. – Енрике придърпа стола си до комтаблото и започна да извиква един подир друг видеомоделите.

– Времето е важно – каза Карийн. – Времето е пари, времето е... времето е всичко. Първата ни цел трябва да е някакъв продаваем продукт, който да изкараме на пазара, така че да завъртим капитала и да вложим пари в основното производство. По-нататъшните подобрения ще трябва да почакаат.

– И да махнем буболечките от мазето на замъка Воркосиган – промърмори Марк. – Може би... може би черният модел ще стане най-бързо?

Карийн поклати глава, а Мартя каза:

– Не, Марк.

Енрике стигна до великолепната буболечка и въздъхна замечтано.

– Тази ще е – обяви той.

Едното ъгълче на устата на Екатерин кривна леко нагоре, после се смъкна в началното си положение. Редът, но който им беше представила моделите, явно не беше случаен, реши Марк. Карийн вдигна глава.

– По-бързо ли ще стане от буболечката-цвете?

– Да – каза Енрике.

– Подкрепям предложението.

– Сигурна ли си, че черната не ти харесва? – жално попита Марк.

– Загуби гласуването, Марк – каза му Карийн.

– Няма начин, притежавам петдесет и един процента... ооо! – С акциите, които беше дал на Карийн и готвачката, той на практика беше паднал под мажоритарния си дял. Смяташе да ги изкупи обратно, по-късно...

– Печели великолепната буболечка – обяви Карийн. После добави: – Екатерин каза, че няма нищо против да ѝ платим в акции, също като на Мама Кости.

– Задачата ми не беше толкова трудна... – понечи да се възпротиви Екатерин.

– Млък – решително я прекъсна Карийн. – Не ти плащаме за

трудността, а за качеството. Стандартната такса на консултант по творческите въпроси. Плащай, Марк.

С известна неохота – не защото работата на Катерин не си заслужаваше заплащането, а поради съвсем прозаичното нежелание да се раздели с още една част от собствения си контролен пакет – Марк отиде при комтаблото и издаде разписка за акции, платими за извършена услуга. Накара Кариин и Енрике да я приподпишат, изпрати копие до офиса на Ципис в Хасадар и официално поднесе оригинала на Катерин.

Тя се усмихна малко смутено, благодари му и остави документа настрана. Е, дори да приемаше несериозно таксата си, поне работата, за която ѝ плащаше, беше приела съвсем присърце. Също като Майлс, изглежда, и тя беше от онези хора, които бяха принципно неспособни на друга скорост освен „нулева“ и „на пълна газ“. Всичко трябва да се прави перфектно за прослава на Бога, както обичаше да казва графинята. Марк хвърли още един поглед на великолепната буболечка, която Енрике отново беше пуснал в режим на движение. Даа.

– Мисля – каза Марк и погледна за последно Кариин с копнеж в очите, – че сега ще е най-добре да си тръгваме. Времето не чака и така нататък. Ловът на буболечките прекъсна работата ни изцяло. А за изследователската и развойна дейност въобще да не говорим... едва успяваме да се погрижим за наличните буболечки.

– Приеми го като разчистване на производствения брак – посъветва го Мартя без грам съчувствие. – Преди въпросният брак да е изпълзъл нанякъде.

– Вашите са позволили на Кариин да дойде тук. Мислиш ли, че биха я пуснали да се върне на работа?

Кариин изкриви лице в гримаса на безнадеждност.

Мартя нацупи устни и поклати глава.

– Поуспокоиха се малко, но не чак толкова. Мама не казва много, но татко... Татко винаги се е гордял с факта, че е добър баща, ако разбираш какво искам да кажа. Бетанската Сфера и... и ти, Марк, просто не фигурирате в бараярския му наръчник. Може бе твърде дълго е бил военен. Макар че, ако трябва да бъде честна, той едва понася мисълта за годежа на Делия, а тя играе според старите правила, за разлика от вас. Поне доколкото на него му е известно.

При последната ѝ реплика Кариин вдигна питащо вежди, но Мартя не навлезе в подробности.

Вместо това погледна към комтаблото, където великолепната буболечка пламтеше под екзалтирания поглед на Енрике.

– От друга страна... на мен нашите не са ми забранили да ходя в замяка Воркосиган.

– Мартя... – прошепна невярващо Карийн. – О, наистина ли? Би ли отишла там?

– Е, може би. – Тя погледна Марк изпод мигли. – Мислех си, че може би и аз бих се съгласила да взема някоя и друга от тези акции.

Марк вдигна вежди. Мартя? Практичната Мартя? Самият той да се заеме с лова на буболечки и да върне Енрике при генетичните му кодове, вместо да съчинява сонети наляво и надясно? А Мартя да поеме грижите за лабораторията, да се занимава с доставките и доставчиците, при това без опасност да изхвърли буболечешко масло в мивката? Голяма работа, че го смята за някаква гигантска, отвратителна и тлъста маслена буболечка, която сестра ѝ по необясними причини си е взела за домашен любимец. Не хранеше и най-малкото съмнение, че Мартя е напълно способна да вземе нещата в свои ръце...

– Енрике?

– Да? – измърмори Енрике, без да вдига глава. Марк привлече вниманието му, като се пресегна да изключи видплочата, след което му каза за предложението на Мартя.

– О, да, би било чудесно – лъчезарно се съгласи ескобарецът и се усмихна обнадеждено на Мартя.

Сделката беше сключена, макар Карийн да имаше вид, сякаш идеята да дели акции със сестра си вече не ѝ харесва чак толкова. Мартя реши да тръгне с тях още сега и Марк и Енрике станаха да си вземат движдане.

– Ще се оправиш ли? – тихичко попита Марк Карийн, докато Ектерин прехвърляше буболечешките модели на преносим носител, така че Енрике да ги вземе със себе си.

Тя кимна.

– Да. А ти?

– Справям се някак. Колко време ще мине, как мислиш? Докато цялата тази бъркотия приключи?

– За мен вече е приключила. – В изражението ѝ се прокрадваше смущаваща приповдигнатост. – Аз вече приключих със споровете, макар да не съм сигурна, че нашите го осъзнават. Писна ми. Докато живея в къщата на родителите си, ще продължавам да следвам правилата им, както ми повелява честта, колкото и нелепи да са те. Веднага обаче щом намеря начин да отида другаде, без да правя компромис с дългосрочните си цели, ще се махна. Завинаги, ако се наложи. – Устата ѝ се сви

решително. – Смятам, че този момент ще настъпи скоро.

– Оо! – рече Марк. Не беше съвсем сигурен какво има предвид тя, нито какво смята да прави, но думите ѝ звучаха... зловещо. Мисълта, че Карийн може да загуби семейството си заради него, направо го ужасяваше. Бяха му трябвали години и изтощителни усилия да си спечели свой дом. Кланът на комодора му се беше струвал толкова спокоен пристан... – Много... много е самотно така. Да си аутсайдер.

Тя сви рамене.

– Голяма работа.

Бизнес срещата се разтури. Последен шанс... Вече бяха в настлания с плочи коридор, когато Марк най-после събра куража да се обърне смутено към домакинята, която ги изпращаше:

– Мога ли да предам някакво съобщение от теб? За Дом Воркосиган де? – Като се имаше предвид инструктажът, който Майлс му беше дръпнал на тръгване, нямаше начин да не го чака на вратата.

Нов пристъп на бдителност накара Екатеринбург да отклони поглед. Ръката ѝ се плъзна нагоре по болерото, там, където беше сърцето ѝ, и Марк долови тихото шумолене на скъпа хартия под мекия плат. Зачуди се дали би имало благотворно смиряващ ефект върху Майлс, ако му каже къде се съхранява литературното му упражнение, или само би подобрило настроението му до дразнещи висоти.

– Предай му – най-накрая рече тя, без да уточнява на кого, което не беше и необходимо – че приемам извинението му. Но не мога да отговоря на въпроса му.

Марк чувстваше, че братският дълг го задължава да каже някоя добра дума за Майлс, но болезнената съдържаност на Екатеринбург му действаше потискащо. Накрая успя да измъкне предпазливо:

– Той наистина се измъчва.

Това доведе до едно съвсем кратко кимване и бегла, съдържана усмивка.

– Да. Знам. Благодаря ти, Марк. – И сложи точка на темата.

Карийн тръгна вдясно по тротоара, а останалите поеха наляво, където ги чакаше взетата на заем кола. Марк понечи да се върне назад, вперил поглед в отдалечаващата се млада жена. Тя продължи да крачи напред с наведена глава и не се обърна.

* * *

Майлс, който нарочно беше оставил вратата на апартаментата си отворена, чу Марк да се връща, изскочи в коридора и се наведе през

парапета, вперил хищнически поглед във входното фойе с черно-бели те плочки. От пръв поглед можа само да прецени, че Марк изглежда прегрят – нещо неизбежно при черните му дрехи и огромното количество тлъстини в горещ ден като този. Викна настойчиво на брат си:

– Говори ли с нея?

Марк погледна нагоре и вдигна иронично вежди. По всичко личеше, че прехвърля наум изкусителни варианти на отговор, но накрая се спря на нещо простичко и благоразумно:

– Да.

Ръцете на Майлс стиснаха дървения парапет до болка.

– Тя какво каза? Дали е прочела писмото ми, как мислиш?

– Както може би си спомняш, ти недвусмислено ме заплаши със смърт, ако ми хрумне да я попитам дали е прочела писмото ти, или по какъвто и да било друг начин подхвана темата.

Майлс махна нетърпеливо с ръка.

– Направо. Знаеш, че имах предвид да не я питаш направо. Просто се чудех дали не си подразбрал... нещо.

– Ако можех да разбера какво мисли една жена само като я погледна, щях ли да изглеждам така? – Марк посочи лицето си и се намръщи страховито.

– Откъде да знам, по дяволите? Не мога да преценя за какво мислиш, само защото изглеждаш намусен. Ти по принцип си изглеждаш намусен. – „Последния път беше в резултат на лошо храносмилане.“ Макар че при Марк стомашните проблеми обикновено бяха смущаващо свързани с патологичните му емоционални състояния. Майлс със закъснение се сети да попита: – Ами... Карийн? Добре ли е?

Марк се намръщи.

– В известен смисъл. Да. Не. Може би.

– Извинявай.

Марк сви рамене. После пак вдигна очи към брат си, който се беше залепил като удавник за една от колоните, и поклати глава с раздражение и съчувствие едновременно.

– Всъщност Екатеринбург наистина ми каза да ти предам нещо.

Майлс за малко да падне през парапета.

– Какво, какво?

– Каза да ти предам, че приема извинението ти. Поздравления, скъпи братко – изглежда, си спечелил състезанието по пълзене на хиляда метра. Сигурно ти е присъдила допълнителни точки за стил, само това мога да кажа.

– Да! Да! – Майлс удари с юмрук но парапета. – Какво друго? Каза ли нещо друго?

– Ти какво друго очакваш?

– Не знам. Нещо. „Да, можеш да ми се обадиш“, или „Не, да не е посял да прескочи повече прага ми“ – нещо. Някакъв намек поне, Марк!

– Не знам бе. Ще ти се наложи сам да си търсиш намеците.

– Мога ли? Тоест тя не ти е казала направо, че не иска да я притеснявам повече?

– Каза, че не можела да отговори на въпроса ти. Сам си го разгадавай, нали си специалист по шифрите. Аз си имам проблеми! – Марк поклати глава и тръгна към асансьора.

Майлс се върна в стаята си и се хвърли в големия стол до еркерния прозорец, който гледаше към градината в задния двор. И така, надеждата отново се изправяше с олюляване на крака, като прясно съживен криотруп, замаян и примигващ от светлината. Но не и, твърдо реши Майлс, със симптоми на криоамнезия. Този път не. Живееше, следователно се учеше.

„Не мога да отговора на въпроса ти“ не му звучеше като „Не“. Не звучеше и като „Да“, разбира се. Звучеше като... като още един, последен шанс. По силата на някакво божествено чудо му бе позволено да си изпробва късмета още веднъж. Допълзи обратно до първото квадратче и започни наново, точно така.

Как да подходи към нея? „Край на поезията, това поне е сигурно. Явно не съм роден под влиянието на планета, отговаряща за поетичното слово.“ Ако се съдеше по резултата от вчерашните му усилия, които тази сутрин благо разумно беше извадил от кошчето и беше изгорил заедно с другите си злополучни чернови, всяка поезия, излязла изпод перото му, беше обречена на провал. И даже по-лошо – ако по някаква случайност напишеше нещо приемливо, тя най-вероятно би поискала още от същото, и какво щеше да прави той тогава? Представи си Екатерина, в някакво бъдещо нейно превъплъщение, как вика сърдито: „Ти не си поетът, за когото се омъжих!“ Край на преструвките. Интригите с цел бърза печалба просто нямаше да свършат работа в дългосрочен план.

Откъм вестибюла се чува гласове – явно имаха посетител и Пим го пускаше в къщата. Гласът не му беше познат, поне от това голямо разстояние – беше мъжки, така че най-вероятно търсеха баща му. Престана да му обръща внимание и се отпусна в стола си.

„Тя приема извинението ти. Тя приема извинението ти.“ Животът,

надеждата и всички хубави неща се разкриваха пред него.

Непризнатата паника, която от седмици го стискаше за гърлото, по-загуби силата си, докато той се взираше в огряната от слънцето градина. Сега, когато пришпорвалото го чувство за неотложност си беше отишло, току-виж успял да намали темпото дотам, че да се превърне в нещо толкова обикновено и незабележимо като неин приятел. Какво би искала тя?...

Може би да я покани да излязат на разходка, на някое приятно място. Не в парк все пак, не още, като се има предвид ситуацията. Някоя гора, плаж... когато разговорът зацikli, да има какво да разсейва окото. Не че се страхуваше от липса на думи. Сега, когато можеше да говори откровено, без ограниченията на премълчания и лъжи, възможностите пред него се умножаваха до стряскащи размери. Толкова много имаше да й казва...

Пим се изкашля от прага и Майлс рязко завъртя глава.

– Лорд Ришар Ворутиър е дошъл да ви види, лорд Воркосиган – обяви Пим.

– Лорд Ворутиър е достатъчно, ако обичаш, Пим – поправи го Ришар.

– Братовчед ви, милорд. – С любезно кимване Пим покани Ришар в дневната на Майлс. Ришар, комуто нюансът не убягна, изгледа гвардееца подозрително.

Майлс не беше виждал Ришар от около година, но Ворутиър не се беше променил много – малко поостарял може би, или поне такава впечатление създаваше наедриялата му талия и оредялата коса. Беше облечен в накичен с ширити и еполети костюм в синьо и сиво, който напояваше за фамилните цветове на Ворутиър. Тоалетът му наистина беше по-подходящ за ежедневна употреба от внушителната официалност на същинската униформа, като в същото време успяваше да внуши правото му върху традиционното облекло на графски наследник, без директно да претендира за това. Ришар все така изглеждаше постоянно раздражен от нещо – в това отношение нямаше промяна. Огледа бившите по-кои на генерал Пьотър и се намръщи.

– Да не би внезапно да ти е притрябвал имперски ревизор, Ришар? – подкачи го Майлс: неочакваното нахлуване не му се бе понаравило особено. Искаше да се заеме със следващото си писмо до Екатеринбург, а не да се разправя с Ворутиър. С никой Ворутиър.

– Какво? Не, разбира се! – Ришар се направи на възмутен, после примигна, сякаш едва сега си е спомнил за новия статут на Майлс. – Не

с теб дойдох да се видя. Дойдох да говоря с баща ти за предстоящото гласуване на Съвета във връзка с нелепия иск на лейди Дона. – Ришар поклати глава. – Той отказа да ме приеме. Казал да говоря с теб.

Майлс вдигна вежди и погледна Пим. Пим каза:

– Графът и графинята, по причина на светските си задължения до-вечера, в момента почиват в покоите си, милорд.

Майлс се беше видял с родителите си на обяд и никак не му се бяха сторили уморени. Но предната вечер баща му му беше казал, че смята да използва сватбата на Грегор като ваканция и да си почине от задълженията си на вицекарал, а не да възобновява задълженията си на граф, така че давай в същия дух, момче, добре се справяш. Графинята го беше подкрепила ентузиазизирано.

– Все още замествам баща си в Съвета, Ришар, така е.

– Помислих, че като е тук, ще поеме нещата. Е, добре де. – Ришар изгледа Майлс подозрително, сви рамене и тръгна към еркерния прозорец.

„Изцяло си на мое разположение, а?“

– Заповядай, седни. – Майлс посочи стола срещу себе си, от другата страна на ниската масичка. – Благодаря ти, Пим, свободен си.

Пим кимна и се оттегли. Майлс не предложи да почерпи госта си, нито нещо друго, което да забави Ришар по пътя му към съществената част на разговора, каквато и да беше тя. Ришар със сигурност не се беше отбил заради удоволствието от компанията му, не че компанията му струваше и пукната пара в момента. „Екатерин, Екатерин, Екатерин...“

Ришар седна и каза с тон, който явно трябваше да мине за съчувствен:

– Разминах се с дебелия ти клонинг в коридора. Сигурно е голямо изпитание за всички ви. Не можете ли да направите нещо с него?

Майлс не можа да прецени от думите му кое смята за по-обидно – пълнотата на Марк или самото му съществуване. От друга страна, понастоящем Ришар също се бореше със свой роднина, направил притеснителен избор на телесна форма. Но, ако не друго, Майлс поне си припомни защо, макар и да не се стремеше изрично да отбягва този свой во-рутиъровски не достатъчно далечен братовчед, поне не търсеше компа-нията му.

– Е, той си е наше изпитание. Какво искаш, Ришар?

Ришар тръсна глава, сякаш да отстрани незначителната тема за Марк.

– Дойдох да говоря с граф Воркосиган за... макар че сега като се

замисля – разбрах, че ти всъщност си се виждал с лейди Дона след завръщането ѝ от колонията Бета?

– Лорд Доно ли имаш предвид? Да. Иван ни... запозна. Ти още ли не си виждал, въ, братовчед си?

– Не съм. – Ришар се усмихна презрително. – Не знам кого си въобразява, че ще преметне. Не е много умна нашата Дона – ни рак, ни риба.

Последното се стори на Майлс подходящ повод за известно злорадство, така че той вдигна многозначително вежди и поде вдъхновено:

– Е, какво да ти кажа, зависи какво точно разбираш под „ни риба, ни рак“. На Бета добре си вършат работата. Дона е ползвала услугите на клиника с много добра репутация. Не съм запознат с подробностите като, да речем, Иван, но съм убеден, че трансформацията е пълна и съвсем истинска, от биологична гледна точка. А никой не би могъл да отрече, че Доно е истински вор, както и че е най-големият законен и жив графски потомък. Налице са две от трите задължителни условия, а колкото до останалото, е, времената се променят.

– Господи, Воркосиган, не може да говориш сериозно. – Ришар стисна отвратено устни. – Девет поколения Ворутиър са служили на империята и да се стигне до това? До тази безвкусна шега?

Майлс сви рамене.

– Това ще го реши Съветът на графовете, както знаеш.

– Нелепо е. Дона не може да наследи титлата. Помисли за последствията. Едно от първите задължения на всеки граф е да си осигури наследник. Коя нормална жена ще се ожени за нея, според теб?

– Всеки влак си има пътници, както се казва. – Обнадеждаваща мисъл. Да, и щом дори Ришар бе успял да си завъди жена, едва ли беше толкова трудно. – А и осигуряването на наследник съвсем не е единственото изискване. Много графове не са успявали да си произведат такъв, по една или друга причина. Да вземем бедния Пиер например.

Ришар му хвърли раздражен, бдителен поглед, който Майлс предпочете да не забележи, а вместо това продължи:

– Лично на мен ми се стори, че Доно прави доста добро впечатление на дамите.

– Това е само от проклетата женска солидарност, Воркосиган. – Ришар се поколеба смутено. – Та казваш, че Иван я е довел?

– Да. – С какво точно Доно беше извил ръцете на Иван, та да го доведе като свой гост на вечерята, Майлс все още не знаеше, но не намери за нужно да сподели тези си размишления с Ришар.

– Той я чукаше навремето, не знам дали знаеш. Както и половината

мъже във Ворбар Султана.

– Чувал съм... това-онова. – „Върви си, Ришар. Точно сега не ми се слушат подмазваческите ти опити да остроумничиш.“

– Чудя се дали още... е! Е, никога не съм предполагал, че Иван Ворпатрил може да обърне резбата, но човек се учи, докато е жив!

– Хм, Ришар... мисля, че сам си противоречиш – почувства се задължен да му посочи Майлс. – Няма логика да намекваш, че братовчед ми Иван е хомосексуалист, защото чука Доно, не че го прави, ако питаш мен, без това автоматично да означава, че Доно на практика е мъж. В който случай искът му за графската титла на Ворутиър е напълно оправдан.

– Мисля – надутото рече Ришар след кратък размисъл, – че братовчед ти Иван може да се окаже един много объркан млад мъж.

– Не и в това отношение, уверявам те – въздъхна Майлс.

– Това всъщност няма значение. – Ришар размаха нетърпеливо ръце, отстранявайки от разговора темата за сексуалността на Иван, била тя хетеро или хомо.

– Прав си, няма.

– Виж, Майлс. – Ришар протегна ръце в жест, апелиращ към здравия разум на събеседника му. – Знам, че вие от семейство Воркосиган неизменно покрепяте Прогресивната партия след смъртта на Пьотър, също както ние от семейство Ворутиър винаги сме подкрепяли консерваторите. Но тази приумица на Дона подкопава основите на самата сила на ворската класа. Ако ние, ворите, не заставаме единодушно зад някои фундаментални въпроси, ще дойде време, когато цялата ворска класа въобще няма да има върху какво да застане. Разбирам, че мога да разчитам на твоя глас.

– Всъщност още не съм решил как да гласувам.

– Ами време е да решиш. Вотът приближава.

Добре де, добре, разбрано. Фактът, че Майлс намираше Доно за много по-забавен от Ришар, сам по себе си не беше достатъчна причина да го класира за графската титла. Щеше да се наложи да отстъпи крачка назад и да прецени нещата безпристрастно. Майлс въздъхна и се насили да обърне по-сериозно внимание на Ришаровата презентация.

Ришар го подхвана от друг ъгъл:

– Има ли някой въпрос, поставен пред Съвета, който в момента да те интересува по-специално?

Намекът беше за сделка с гласове, или по-точно за сделка с бъдещи гласове, защото, за разлика от гласа на Майлс, този на Ришар за

момента беше само мъгла. Майлс обмисли думите му.

– В момента не. Имам личен интерес към ремонта на комарското слънчево огледало, защото смятам, че ще бъде добра инвестиция за Империята, но по всичко личи, че Грегор и без мен си е осигурил мнозинство по този въпрос. – „С други думи, ти нямаш какво да ми предложиш, Ришар. Дори и на теория.“ Но след кратък размисъл все пак добави: – Между другото, какво мислиш за проблема на Рене Ворбретен?

Ришар вдигна рамене.

– Че е сериозен. Вината не е негова, но какво може да се направи?

– Да се препотвърди правото на Рене – спокойно подсказа Майлс.

– Невъзможно – убедено възрази Ришар. – Той е сетаганданец.

– И по силата на какъв критерий един нормален човек може да опише Рене Ворбретен като сетаганданец? – каза Майлс.

– По критерия на кръвта – без колебание заяви Ришар. – За щастие, съществува неопетнен клон на рода Ворбретен, чийто представител да заеме мястото му. Мисля, че с времето Сигюр ще стане много добър граф.

– Обещал ли си гласа си на Сигюр?

Ришар се изкашля.

– След като питаш – да.

Което означаваше, че Ришар вече си е осигурил подкрепата на граф Вормонкриеф. Нямахше как да помогне на Рене с този малък и сплотен кръг. Майлс се усмихна, без да казва нищо.

– Това забавяне на утвърждаването ми е истинско престъпление – продължи след малко Ришар. – Три месеца отидоха на вятъра, а междувременно окръг Ворутиър кара на автопилот, докато Дона си разиграва коня с пошлата си малка шегичка.

– Хм, операциите от този род не са нито леки, нито безболезнени. – Ако съществуваше техноизтезание, по което Майлс да се счита за експерт, това беше съвременната медицина. – В известен смисъл Доно е убил Дона в името на тази възможност. Според мен той гледа на нещата повече от сериозно. И след като е пожегвал толкова много, едва ли ще предаде наградата с лека ръка.

– Ти нали не... – Ришар изглеждаше потресен. – Не смяташ да гласуваш за нея, нали? Едва ли вярваш, че баща ти би одобрил подобна позиция!

– Работата е там, че ако аз заста на зад Доно, значи и баща ми заста. Аз съм неговият Глас.

– Дядо ти ще се обърне в гроба!

Устните на Майлс се разтеглиха в лишена от хумор усмивка.

– Не знам, Ришар. Лорд Доно оставя отлично първо впечатление у хората. Може да се окаже, че е добре дошъл навсякъде, първия път от любопитство, втория – заради личните му достойнства. Никак няма да се учудя.

– Ти затова ли я прие на вечеря, от любопитство? Трябва да кажа, че така не помагаш на семейство Ворутиър. Пиер беше странен... показвал ли ти е някога колекцията си от шапки, обточени със златно фолио? Сестра му е същата стока. Би трябвало да я заключат на някой таван, заради тази й ужасяваща приумица.

– А ти би трябвало да преодолееш предразсъдъците си и да се срещнеш с лорд Доно. – „Можеш да тръгнеш още сега, ако питаш мен.“ – Той определено се хареса на лейди Алис.

– Лейди Алис няма глас в Съвета. – Ришар изгледа смръщено Майлс. – А на теб той... тя... хареса ли ти се?

Майлс сви рамене, но прецени, че е длъжен да отговори откровенно:

– Не бих се изразил толкова категорично. А и той не беше основната ми грижа онази вечер.

– Да – натъртено рече Ришар. – Чух всичко за твоя проблем.

„Какво?“ Ето че Ришар най-после беше успял да привлече цялото му внимание.

– И какъв е, казваш, този мой проблем? – тихо се поинтересува той.

Устните на Ришар се изкривиха в горчива усмивка.

– Понякога ми напомняш за братовчед ми Биърли. Той е много обигран в светските прийоми, но не е и наполовина толкова изкусен, колкото се преструва. За теб обаче бих предположил, че ще имаш достатъчно здрав тактически усет да запечаташ изходите преди да заложиш капан като този. – След миг все пак призна неохотно: – Макар че вдовицата на Алексей определено ми се издигна в очите, задето е имала куража да ти се опъне.

– Вдовицата на Алексей? – прошепна Майлс. – Не знаех, че Алексей е женен, още по-малко, че е починал. Коя е щастливата дама?

Ришар го погледна в смисъл „не се прави на глупак“. След което явно му светна, че най-после е успял да измъкне Майлс от вбесяващото му безразличие, и усмивката му придоби странна конфигурация.

– Било е малко твърде очевидно, не мислиш ли, милорд ревизор? Малко твърде очевидно? – Облегна се назад и примижа срещу Майлс.

– Боя се, че загубих нишката на разговора – рече Майлс хладно. Естествено като дишането се включи условният му рефлекс, и лицето,

стойката и жестовете му превключиха на работен режим „а ла секретни служби“, изпразвайки се от съдържание, неразкриващи нищо и неназрапващи се.

– Така удобната смърт на твоя администратор Ворсоасон? Според Алексей вдовицата не е подозирала как – и защо – е загинал съпругът ѝ. Но ако се съди по драматичната ѝ реакция на предложението ти, явно вече е разбрала, или поне такава е мнението на цял Ворбар Султана.

Майлс удържа изражението си, пропускайки на повърхността само една бегла усмивка.

– Ако говориш за Тиен, покойния съпруг на мадам Ворсоасон, той загина при злополука с дихателната си маска. – Не добави „Аз бях там“. Не му звучеше много... умно в случая.

– Дихателна маска значи? Не е трудно да се уреди. Самият аз се сещам за три или четири начина, и то без да си напрегам въображението.

– Само мотивът не е достатъчен за обвинение в убийство. Или... щом така бързо ги схващаш тези работи... какво според теб се е случило през нощта, когато е загинала годеницата на Пиер?

Ришар вирна брадичка.

– Мен ме разследваха и ме оправдаха. За разлика от теб. Виж, не знам дали това, дето го приказват за теб, е вярно, нито ме интересува. Но се съмнявам, че на теб подобно разследване би ти харесало.

– Не. – Усмивката на Майлс беше като циментирана върху лицето му. – На теб обаче ти хареса, нали?

– Не – простичко отговори Ришар. – Не ми беше приятно разни дребни досадни копеленца от сигурността да си пъкват сопеливите носове в личните ми дела, които изобщо не им влизат в работата... нито да се лигавя като някой идиот, докато ме разпитваха с фаст-пента... Простолюдието си умира от кеф, когато успее да притисне някой вор в ъгъла, сам го знаеш. А за някой от твоя ранг направо ще им потекат лигите. Но пък теб май нищо не те заплашва, нали си в Съвета, над всички нас. Само някой много смел и много глупав човек би повдигнал обвинение там – и какво ще спечели? Никой нищо няма да спечели.

– Да. – Подобно обвинение би било задушено в зародиш, по причини, за които Ришар дори не предполагаше – а Майлс и Екатерина щяха да се сблъскат с вулгарните клюки и слухове, които неминуемо биха последвали едно такова развитие. Никой нищо нямаше да спечели.

– Освен може би младият Алексей и вдовицата Ворсоасон. От друга страна... – Ришар изгледа Майлс многозначително. – Ти определено би спечелил, ако подобно обвинение не бъде повдигнато. Кое то ме

навежда на мисълта за един възможен сценарий, при който всички печелят.

– Така ли?

– Стига, Воркосиган. И двамата с теб сме от стари ворски родове. Глупаво е да се дърлим, когато би трябвало да сме на една и съща страна. Интересите ни вървят ръка за ръка. Такава е традицията. Не се прес-трувай, че баща ти и дядо ти не са били експерти по политическите сделки.

– Дядо ми... се е учил на политическа наука от сетаганданците. А след тях е изкарал аспирантура при лудия император Юри. Баща ми се е учил от дядо ми. – „А аз бях обучен и от двамата. Това е единственото предупреждение, което ще получиш, Ришар.“ – Когато съм се родил, за дядо ми партийната политика на Ворбар Султана е била само приятен начин да си убива времето и да се забавлява на стари години.

– Точно това имах предвид. Смятам, че се разбираме доста добре.

– Нека все пак проверим. Правилно ли разбирам, че ми предлагаш да не повдигаш срещу мен обвинение в убийство, ако в Съвета гласувам за теб, а не за Доно?

– На мен и двете ми се струват добри неща.

– А ако някой друг повдигне подобно обвинение?

– Първо трябва да има интерес и второ – кураж. Една малко вероятна комбинация, не мислиш ли?

– Трудно е да се каже. „Цял Ворбар Султана“ ми звучи като твърде многобройна публика на тихата ми семейна вечеря. Ти например къде чу тази... измислица?

– На една тиха семейна вечеря – самодоволно го уведоми Ришар, очевидно доволен от смущението на Майлс.

И по какъв маршрут беше пътувала тази информация? Пробойна в Службите ли стоеше зад приказките на Ришар? Потенциалните последствия се простираха далеч отвъд един съдебен спор за графско наследство. В ИмпСи бая щяха да се изпотят, докато разберат кой, как и защо е отговорен за това.

„Цял Ворбар Султана.“ Мамка му!

Майлс погледна Ришар право в очите и се усмихна.

– Знаеш ли, Ришар, радвам се, че се отби. Преди да си поприказваме така задушевно, не бях твърдо решил как да гласувам по въпроса за окръг Ворутиър.

Ришар изглеждаше доволен от гладкия начин, по който се нареждаха нещата.

– Сигурен бях, че можем да се разберем.

Опитът да се подкупи или изнуди имперски ревизор се третираше като държавна измяна. Опитът да се подкупи или изнуди окръжен граф в боричкането за гласове, предхождащо всеки важен вот, се смяташе по-скоро за нормална бизнес практика – по традиция графовете очакваха от себеподобните си да се защитават в тази игра или да си спечелят славата на пълни глупаци. Ришар беше дошъл да говори с Майлс в качеството му на човек, притежаващ право на глас в Съвета, а не в качеството му на имперски ревизор. Да смени ролята си посред сделката, а с това и правилата на играта, му се струваше непочтено. „Освен това не бих искал да се лиша от удоволствието да го унищожа лично.“ Ако ИмпСи откриеше още нещо в добавка, това щеше да си е работа на ИмпСи. А в ИмпСи нямаха чувство за хумор. Имаше ли Ришар и най-малка представа какъв лост се опитва да задейства? Майлс си измисли усмивка и я лепна на лицето си.

Ришар също се усмихна и стана.

– Е, имам и други срещи следобед. Благодаря, лорд Воркосиган, за подкрепата. – Протегна ръка. Майлс я пое без колебание, стисна я крепко и се усмихна. Продължи да се усмихва чак до вратата на апаратамента си, където Пим се появи да ескортира госта до изхода, продължи да се усмихва, докато ботушите на госта потракваха надолу по стълбите, продължи да се усмихва, докато не чу входната врата да се затваря.

После усмивката му мутира в ръмжене. Обиколи три пъти стаята като подивял, оглеждайки се за нещо, което да не е прекалено старинно или ценно и което да счупи, без да го гризе съвестта, не откри нищо, което да отговаря на тези изисквания, и се задоволи да изтегли печатния кинжал на дядо си от калъфа му и да го запрати към вратата на спалнята си. Успокоителното вибриращо жужене на забитото в дървото острие трая твърде кратко. След минута Майлс вече беше овладял дишането и ругатните си, а лицето си беше загладил до любезна физиономия. Студена може би, но много любезна.

Влезе в кабинета си и седна пред комтаблото. Подмина без внимание второто за деня „спешно“ съобщение от Иван и вкара кода на осигурената си линия. С известна изненада установи, че още при първия опит го свързаха директно с шефа на ИмпСи генерал Гай Алегре.

– Добър ден, милорд ревизор – каза Алегре. – С какво мога да ви услужа?

„С грил за печене.“

– Добър ден, Гай. – Майлс се поколеба, а стомахът му се сви

отвратено при мисълта за предстоящата задача. Нямаше начин да го избегне. – Едно твърде неприятно развитие във връзка с комарския случай... – нямаше нужда да уточнява за кой комарски случай става въпрос, – току-що беше представено на вниманието ми. На пръв поглед въпросът е личен, но може да има последствия за сигурността. Изглежда, срещу мен е повдигнато обвинение в съда на столичните клюки, че съм взел пряко участие в смъртта на онзи идиот Тиен Ворсоасон. Предполагаемият мотив е желанието ми да ухажвам съпругата му. – Майлс преглътна. – Втората част за жалост е вярна. В последно време аз – „Как да формулирам това?“ – се опитвах да я ухажвам. Не твърде настойчиво... е, може би мъничко.

Алегре вдигна вежди.

– Наистина? Преди малко ми донесоха нещо във връзка с това.

„Пфу! Какво, за бога?“

– Така ли? Твоите момчета не си губят времето. – „Противното на което би означавало, че слухът наистина е плъзнал из целия град.“ Да, логично беше Майлс да не разбере пръв.

– Всичко, свързано с този случай, подлежи на незабавното ми внимание.

Майлс изчака няколко секунди, но Алегре не каза нищо повече.

– Така, ето какво мога да прибавя към онова, което вече знаеш. Ришар Ворутиър току-що благородно ми предложи да се въздържа от повдигането на обвинение в убийство срещу мен по повод смъртта на Тиен Ворсоасон, в замяна на вота ми в Съвета на графовете, който предстои да гласува утвърждаването му като граф Ворутиър.

– Хм. А ти какво му отговори?

– Стиснах му ръката и той си тръгна с убеждението, че съм му в кърпа вързан.

– А така ли е?

– Не, по дяволите! Ще гласувам за Доно и ще размажа Ришар като хлебярка, каквато той всъщност е. Но много бих искал да знам дали става въпрос за изтичане на информация, или за измислица с независим източник. Това е от голямо значение за бъдещите ми ходове.

– Не знам доколко може да се разчита на това, но в доклада на нашия информатор няма данни за изтичане на информация. Няма ключови детайли, които да не са обществено достояние например. Малко преди да се обадиш пузнах един от аналитиците ни по следата.

– Добре. Благодаря ти.

– Майлс... – Алегре стисна замислено устни. – Не се и съмнявам,

че за теб това е повече от неприятно. Но се надявам, че ответният ти удар няма да привлече повече от необходимото внимание към комарския случай.

– Ако информацията е изтекла от Службите, за това ще трябва да се погрижите вие. Ако е най-обикновена злостна клюка... – „Какво, по дяволите, трябва да направя по въпроса?“

– Ако мога да попитам, какво смяташ да правиш?

– Първото нещо ли? Ще се обадя на мадам Ворсоасон и ще я уведомя какво се задава. – От мисълта за това го обля студена, лепкава пот. Трудно можеше да си представи нещо по-различно от простичката обич, която копнееше да й даде. – Това я засяга... и ще й навреди не по-малко, отколкото на мен.

– Хм. – Алегре потри брадичката си. – За да избегнем размътването на вече и без това мътната вода, ще те помоля да отложиш въпросния разговор, докато аналитикът ми не прецени и нейната роля в цялата история.

– Нейната роля? Нейната роля е на невинна жертва!

– Не го отричам – успокоително рече Алегре. – Притеснявам се не толкова от нелоялност, колкото от възможна небрежност от нейна страна.

В ИмпСи още отначало им беше трудно да преглътнат факта, че Екатерина – една свободна гражданка, върху която нямаха никакъв контрол – е в центъра на най-строго пазената тайна на годината, а може би и на столетието. Въпреки че именно тя им беше решила проблема, неблагодарниците му с благодарници.

– Не е небрежна. Даже е изключително внимателна.

– По твоя преценка.

– По моята професионална преценка.

Алегре кимна.

– Да, милорд. Бихме се радвали да докажем това. В крайна сметка едва ли бихте искали ИмпСи да се... обърка?

Майлс изсумтя, после се примири.

– Разбира се, че не.

– Ще се погрижа аналитикът ми да ти се обади веднага щом изключим мадам Ворсоасон от разследването – обеща Алегре.

Майлс стисна безсилно юмрук, после неохотно отпусна ръка. Екатерина не излизаше много – може пък да минеха няколко дни преди слухът да стигне до ушите ѝ от бог знае какъв източник.

– Добре. Дръж ме в течение.

– Непременно.

Майлс прекъсна връзката.

Постепенно – и твърде неприятно за стомаха му – го споходи просветлението, че рефлексът му, който се задействаше автоматично при всяка опасност от разкритие на комарските тайни, го е подвел. И в резултат той беше реагирал неправилно на заплахата на Ришар Ворутиър. „Десет години навици от ИмпСи, пфу!“ Майлс преценяваше Ришар като нафукан бабаит, а не като психопат. Ако му се беше противопоставил веднага, Ришар може би щеше да се огъне, да отстъпи и да не рискува напразно един потенциален глас в своя полза.

Е, вече беше късно да тича подире му и да се опитва да преповтори разговора с друга интонация. Вотът на Майлс срещу Ришар щеше да демонстрира публично колко безсмислено е да изнудваш един Воркосиган.

И щеше да му създаде кръвен враг в Съвета... Щеше ли изобличеният в измама Ришар да изпълни заплахата си, или щеше да я забрави? „Ще му се наложи, по дяволите!“

От гледна точка на Екатерина, Майлс току-що се беше измъкнал от последната яма, която сам си беше изкопал. Искаше да е заедно с нея, но не, мили Боже, на подсъдимата скамейка по обвинение за смъртта на покойния ѝ съпруг, колкото и предварително обречено да беше то. Тя едва сега започваше да се отърсва от кошмара на брака си. Едно официално обвинение и последствията му, без значение каква щеше да е присъдата, щяха да я повлекат обратно през травмите на последните десет години, и то по най-отвратителния възможен начин, да я хвърлят във водовъртеж от стрес, покруса, унижение и изтощение. Една борба за надмощие в Съвета на графовете не беше градина, в която любовта има шансове да разцъфти.

Разбира се, целият този мрачен сценарий можеше да даде на късо, ако Ришар загубеше битката за графската титла на Ворутиър.

„Но Доно няма никакъв шанс.“

Майлс изскърца със зъби. „Вече има.“

Миг по-късно той зададе друг код и зачака нетърпеливо.

– Здравей, Доно – измърка Майлс, щом едно лице се оформи над видплочата. Мрачното, пък макар и поплесенясало великолепие на един от салоните в Дом Ворутиър се появи смътно на заден план. Но лицето, фокусираше се в последните секунди, не беше на Доно, а на Оливия Куделка, която му се ухили лъчезарно. На бузата ѝ имаше петно от мръсотия, а под единия си лакът стискаше три навити пергамента. – О...

Оливия. Извинявай. Лорд Доно там ли е?

– Тук е. Има среща с адвокатката си. Ей сега ще го повикам. – И изчезна от обхвата на приемателя, чу се само гласът ѝ в далечината: – Хей, Доно! Познай кой те търси!

След малко се появи и брадатото лице на Доно, който вдигна въпросително вежда към събеседника си.

– Добър ден, лорд Воркосиган. Какво мога да направя за вас?

– Здравей, лорд Доно. Просто ми хрумна, че по една или друга причина, не успяхме да довършим разговора си онази вечер. Исках да те уверя, в случай че си таял някави съмнения, че претенциите ти към графската титла на Ворутиър се ползват с пълната ми подкрепа и че можеш да разчиташ на гласа на моя окръг.

– Благодаря ви, лорд Воркосиган. Много се радвам да чуя това. – Доно се поколеба за миг. – Макар... да съм и малко изненадан. Останах с впечатлението, че предпочитате да останете встрани от цялото това боричкане.

– Предпочитах, да. Но току-що ме посети братовчед ти Ришар. И успя да ме смъкне до собственото си ниво за удивително кратко време.

Доно сви устни, после се опита да не се усмихва прекалено широко.

– Понякога Ришар наистина действа по този начин на хората.

– Бих искал да си определим една среща с теб и с Рене Ворбретен. Тук, вкъщи, или където вие пожелаете. Мисля, че едно малко стиковане на стратегиите може да се окаже изключително благотворно и за двамата ви.

– Ще се радвам да чуя съветите ви, лорд Воркосиган. Кога?

След неколкоминутно сравняване на ангажиментите и разместване на някои от тях, последвано от конферентен разговор с Рене в Дом Ворбретен, срещата беше уговорена за последващия ден. Майлс би се радвал и на същата вечер, или веднага дори, но трябваше да признае, че така ще разполага с време да обмисли проблема в подробности и на спокойствие. Каза по едно сърдечно довиждане на своите, както се надяваше, бъдещи колеги и прекъсна връзката.

Посегна да въведе следващия код, но ръката му спря на половината път, а после бавно се дръпна назад. Беше изпитвал затруднения с формулировката на новото начало и преди тази мина да избухне в лицето му. В момента не можеше да каже нищо на Екатеринбург. Ако ѝ се обадеше, за да си говорят за други неща, обикновени, приятни, дребни нещица, като в същото време знае и си мълчи за проблема, би означавало да я излъже отново.

Но какво, по дяволите, щеше да ѝ каже след като Алегре му даде зелена улица?

Стана и се заразхожда из стаите.

Годината на траур, за която Екатерина беше помолила, можеше да послужи не само за изцелението на собствената ѝ душа. След една година споменът за мистериозната смърт на Тиен щеше да е поизбледнял в паметта на обществото, а вдовицата му можеше спокойно да се върне към светския живот, без с това да предизвика нечии злостни коментари, и да бъде спокойно ухажвана от мъж, когото познава от достатъчно дълго. Но не. Изгарян от нетърпение, поболял се от ужас да не я загуби преди дори да е имал шанса да я спечели, той насили обстоятелствата и продължи да ги насилва, докато не полетя в пропастта.

Да, и ако не се беше разприказвал за намеренията си из целия град, Илян никога нямаше да се обърка и да изрече онази своя злополучна реплика, а обреченият на грешни интерпретации инцидент по време на вечерята никога нямаше да се случи. „Искам да имам машина на времето, така че да се върна назад и да се застрелям.“

Трябваше да признае, че целият този сценарий е чудесна почва за политическа дезинформация. Докато работеше в Секретни операции, беше ликувал бурно и при много по-дребни грешки, допускани от враговете му. Ако ролите бяха разменени и беше ловец вместо жертва, би гледал на случилото се като на дар божи.

„Ти сам се вкара в капана, идиот такъв.“

Ако само си беше държал устата затворена, можеше да се измъкне чист и от онази полулъжа за градината. Екатерина още щеше да работи за него и... спря и се замисли върху последното сред водовъртеж от противоречиви чувства. „Пресечена топка.“ Щеше ли един определен нещастен период от юношеството му да бъде по-малко нещастен, ако не беше разбрал за онази доброжелателна измама? „Кое предпочиташ – да се чувстваш като глупак или да бъдеш глупак?“ Знаеше какъв отговор би дал за себе си. Трябваше ли да очаква нещо по-малко достойно от Екатерина?

„Точно това направи. Глупак.“

Във всеки случай обвинението, изглежда, касаеше само него. Ако Ришар казваше истината, разписката се кал беше пощадила Екатерина. „И ако ти не я замесиш отново, така и ще си остане.“

Седна на стола си. Колко дълго трябваше да стои далеч от нея, преди пикантната клюка да се забрави? Година? Години? Завинаги?

По дяволите, единственото му престъпление беше, че се бе влюбил

в една смела и красива жена. Толкова лошо ли беше това? Искал бе да ѝ даде целия свят, или поне такава част от него, каквато му беше по силите. Как стана така, че добрите му намерения се превърнаха в това... в тази каша?

Чу Пим да крачи във вестибюла долу, после да говори с някого. По стълбите затракаха ботуши и Майлс реши да каже на Пим, че не си е вкъщи. Вместо Пим обаче през вратата нехайно подаде глава Иван. Майлс изпъшка.

– Здравсти, братчед – бодро рече Иван. – Боже, още изглеждаш съсипан!

– Не си в крак със събитията, Иване. Съсипаха ме повторно.

– О? – Иван го погледна въпросително, но Майлс махна с ръка. Иван сви рамене. – Е, какво има? Вино, бира? Сандвичетата на Мама Кости?

Майлс посочи наскоро презаредения бюфет до стената.

– Сипи си каквото искаш.

Иван си сипа чаша вино и попита:

– Ти какво ще пиеш?

„Хайде да не започваме отново с това.“

– Нищо. Благодаря.

– Е, както искаш. – Иван отиде до прозореца. – Не видя ли съобщенията, които ти оставих?

– Видях ги. Извинявай. Денят беше ужасен. – Майлс се намръщи. – Боя се, че в момента не съм добра компания. Току-що ме спипаха по бели гащи, познай кой. Ришар Ворутиър, представи си. Все още не мога да се опомня.

– Хм. – Иван хвърли поглед към вратата и отпи жадно от виното. После се изкашля. – Ако имаш предвид слуха за убийство, е, ако беше отговорил на проклетите съобщения, нямаше да те спипат по бели гащи. Опитвах се да те предупредя.

Майлс се втренчи ужасено в братовчед си.

– Господи, и ти ли? Всички ли в проклетия Ворбар Султана знаят за тази трижди проклета простотия?

Иван сви рамене.

– За всички не знам. Майка още не го е споменала, но може да е решила, че е твърде наивно, за да му обръща внимание. Каза ми го Биърли Ворутиър, за да ти го кажа на тебе. Рано сутринта, забележи. Той обожава клюки от този род. Бил е твърде развълнуван, за да го запази само за себе си, предполагам, освен ако не налива масло в огъня за собствено

забавление. Или пък играе някаква своя хитра игра. Убий ме, ако знам на чия страна е.

Майлс заразтрива челото си.

– Господи!

– Както и да е, държа да отбележа, че слухът не съм го пуснал аз. Схващаш ли?

– Да. – Майлс въздъхна. – Май да. Направи ми една услуга – чуеш ли го от някого, отричай до дупка. Става ли?

– Като че ли някой ще ми повярва. Всички знаят, че открай време си ми стъпил на врата. А не е и като да съм бил пряк свидетел. Не знам повече от другите. – След кратък размисъл добави: – Всъщност знам дори по-малко.

Майлс обмисли алтернативите. Смърт? Смъртта би била много по-милостива, а и би го спасила от това пулсиращо главоболие. Но винаги съществуваше рискът някой заблуден доброволец да го съживи отново, в по-лоша форма отвсякога. Освен това трябваше да живее поне докато не даде гласа си срещу Ришар. Огледа замислено братовчед си.

– Иване...

– Не съм виновен – моментално почна Иван, – не е моя работа, не можеш да ме принудиш, а ако искаш да съм на твое разположение, ще трябва да се пребориш с майка ми. Ако ти стиска. – И кимна решително, доволен от това си изклинчване.

Майлс се облегна назад и дълго го оглежда.

– Прав си – каза той накрая. – Твърде често съм злоупотребявал с лоялността ти. Извинявай. Забрави какво казах.

Иван, с пълна с вино уста, го зяпна потресен. Все пак успя да преглътне.

– Какво имаш предвид да забравя какво си казал?

– Имам предвид да забравиш. Няма причина да те въвличам в тази грозна история, точно обратното. – Майлс се съмняваше, че този път Иван би спечелил кой знае какво от родството си с него, дори и някоя малка победа на честта, от онези, които искряха за кратко преди да бъдат погребани во веки веков в архивите на ИмпСи. Пък и в момента не се сещаше с какво Иван би могъл да му помогне.

– Няма ложа нужда? Да забравя? Какво си намислил?

– Боя се, че нищо. Този път няма как да ми помогнеш. Все пак благодаря за предложението.

– Нищо не съм ти предлагал – отбеляза Иван и присви очи. – Намислил си нещо.

– Нещо, не. Нищо – да. – Размишленията не го бяха довели до нищо друго освен до твърдото убеждение, че идните няколко седмици щяха да бъдат неприятни и то по начин, с какъвто не се беше сблъсквал досега. – Благодаря ти, Иване. Извини ме, но няма да те изпращам.

– Е... – Иван вдигна чашата си, пресуши я и я остави на масичката.
– Хубаво. Обади се ако... имаш нужда от нещо.

После излезе от стаята, като му хвърли един сърдит поглед. Майлс го чу как си мърмори възмутено, докато слиза по стълбите:

– Нямамо нужда. Да съм забравел. За кой, по дяволите, се мисли?

Майлс се усмихна криво и се сгърби в стола си. Чакаше го много работа. Но беше прекалено уморен, за да помръдне дори.

„Екатерин...“

Името ѝ сякаш се изплъзна през пръстите му като дим, отнесен от вятъра.

ГЛАВА 13

Екатерин седеше на сгряната от предобедното слънце маса в задната градина на вуйна си и се опитваше да подреди според местонахождението и заплащането обявите за временна работа, които беше свалила от комтаблото. Нищо не беше свързано с ботаниката. Писалката ѝ се плъзна към полето на листа и нахвърли поредната ѝ идея за симпатична маслена буболечка, после тя се зае да скицира плана на задната градина, внасяйки някои промени, като повдигнати лехи например, така че да се улесни поддържането им. Ранните симптоми на сърдечна недостатъчност, които забавяха движенията на вуйна ѝ, предстоеше да бъдат отстранени тази есен, когато щеше да бъде готов трансплантантът ѝ. От друга страна, след операцията професорката най-вероятно щеше да се върне към нормалната си преподавателска натовареност. Една градина с местни бараярски видове в кашпи... не. Екатерина решително насочи вниманието си към списъка с обявите.

Вуйна ѝ цял ден влизаше и излизаше от къщата в градината, така че Екатерина не вдигна глава, докато професорката не каза с определено неразгадаем тон:

– Екатерина, имаш посетител.

Екатерин вдигна поглед и едва се удържа да не подскочи. Зад вуйна ѝ стоеше Саймън Илян. Добре де, все пак беше седяла до него цяла вечер, макар че тогава бяха в замъка Воркосиган, а там всичко изглеждаше възможно. Страховитите легенди не би трябвало да се въздигат от небитието и да се появяват небрежно в нечия градина посред бял ден, сякаш някой случаен минувач – Майлс най-вероятно – е хвърлил драконов зъб, това митологично семе на раздора, в тревата.

Не че Илян изглеждаше точно страховит. Беше много по-нисък и слаб, отколкото си го беше представяла. Рядко се беше появявал по новините. Беше облечен със скромен цивилен костюм, какъвто всеки вор с консервативен вкус би избрал за предобедно или делово посещение. Усмивна ѝ се предпазливо и ѝ махна да седне, когато тя понечи да се изправи.

– Не, не, моля ви, мадам Ворсоасон...

– Няма ли... да седнете? – успя да изрече Екатерина, докато потъваше обратно зад прикритието на масата.

– Благодаря. – Илян седна с известна скованост, сякаш не се

чувстваше твърде удобно. Може би имаше стари белези като тези на Майлс. – Чудех се дали бих могъл да поговоря насаме с вас. Мадам Вортис, изглежда, смята това за добра идея.

Вуйна й кимна.

– Екатеринбург, скъпа, тъкмо се канех да тръгна за университета. Искаш ли да остана за малко?

– Няма да е необходимо – глухо рече Екатеринбург. – Ники какво прави?

– Играе на комтаблото ми.

– Добре.

Вуйна Вортис влезе в къщата; Илян се прокашля и каза:

– Не бих искал да ви се натрапвам, нито да ви губя времето, мадам Ворсоасон, но държа да се извиня за неудобството, което ви причиних онази вечер. Чувствам голяма вина и се боя, че може да съм... да съм навредил с нещо, макар и несъзнателно.

Тя се намръщи подозрително, а дясната й ръка подръпна ширита по ръба на болерото й.

– Майлс ли ви изпрати?

– А... не. В случая съм посланик на самия себе си, уверявам ви. Задължението е изцяло мое. Ако не бях изръсил онази глупост... Не успях да схвана напълно деликатността на ситуацията.

Екатерин въздъхна горчиво. Беше съгласна.

– Мисля, че ние двамата бяхме единствените двама души в стаята, които не са били информирани.

– Боях се, че може да са ми казали и да съм забравил, но изглежда, просто не съм бил в списъка на посветените. Още не мога да свикна с това. – Намек за тревожност проблясва в очите му и превърна усмивката му в лъжа.

– Вината въобще не беше ваша, сър. Някой... се препъна в собствените си сметки.

– Хм. – Устните на Илян потрепнаха съчувствено при тези й думи. Той прокара пръст по масата. – Знаете ли... като говорим за посланици... в началото мислех, че трябва да дойда тук и да кажа някоя добра дума за Майлс. Смятах, че му го дължа, след като така обърках нещата. Но колкото повече мислех за това, толкова повече си давах сметка, че нямам и най-малката представа що за съпруг ще излезе от него. Не бих посял да ви го препоръчам. Той беше ужасен подчинен.

Веждите й литнаха изненадано нагоре.

– Мислех, че кариерата му в ИмпСи е била успешна.

Илян сви рамене.

– Мисиите му за ИмпСи бяха неизменно успешни, често отвъд най-смелите ми мечти. Или кошмари... Той, изглежда, смяташе, че всяка заповед, която си заслужава да се изпълни, е редно да се превиши. Ако имаше начин да му инсталирам някакво контролиращо устройство, то щеше да е реостат. За да намалявам енергията му с някоя и друга степен... може би така щях да го запазя за по-дълго. – Илян плъзна замислен поглед из градината, но според Екатерина не градината виждаше с вътрешното си зрение. – Нали знаете онази стара народна приказка, в която графът се опитва да се отърве от нежелания ухажор на единствената си дъщеря, като му поставя три невъзможни задачи?

– Да...

– Никога не опитвайте това с Майлс. Просто... недейте.

Екатерин се опита да заличи неволната усмивка от лицето си, но не успя. Усмивката на Илян сякаш затопли очите му.

– Трябва да кажа – по-уверено продължи той, – че Майлс не е от бавнозагриващите. Ако сте склонна да му дадете втори шанс, ами... той може и да ви изненада.

– Приятно? – сухо попита тя.

Беше негов ред безуспешно да преглътне усмивката си.

– Не непременно. – Отново погледна встрани от нея и кривата му усмивка стана замислена. – През годините съм имал много подчинени, които направиха безупречна кариера. Съвършенството не поема рискове, ако ме разбирате. За Майлс могат да се кажат много неща, но не и че някога е бил съвършен. Да си негов командващ офицер беше голяма привилегия и голямо изпитание, и аз съм благодарен и удивен едновременно, че и двамата излязохме живи от този тандем. Накрая... кариерата му завърши с катастрофален провал. Но преди да завърши, той промени света.

Екатерин не смяташе, че бившият шеф на ИмпСи се изразява образно. Той я погледна и махна леко с разтворени ръце, сякаш се извиняваше, че някога е държал светове в тях.

– Смятате ли го за велик човек? – сериозно го попита Екатерина. „И трябва ли самият ти да си велик, за да разпознаеш величието у другите?“ – Като баща му и дядо му?

– Мисля, че е велик човек... по един напълно различен начин от баща си и дядо си. Макар често да съм се страхувал, че ще разбие сърцето си в опити да бъде като тях.

Думите на Илян й напомниха за оценката, която вуйчо й беше дал

на Майлс малко след като тя се бе запознала с него на Комар. Щом един гений смяташе Майлс за гений и един велик човек го смяташе за велик човек... може би трябваше да потърси мнението на някой наистина добър съпруг.

Нечии гласове долетяха откъм къщата през отворените прозорци, твърде приглушени, за да се различат думите. Единият беше нисък и бумтящ мъжки глас. Другият беше на Ники. Не звучеше като комтабло-то или видеото. Вуйчо Вортис ли се беше върнал? Не беше ли казал, че ще се върне чак за вечеря?

– Трябва да отбележа – продължи Илян, като размаха замислено пръст във въздуха – че винаги е имал невероятен нюх за хората, които наема. Всъщност така и не разбрах дали умее да ги подбира добре, или сам да ги създава впоследствие. Кажеше ли, че някой е точният човек за дадена работа, неизменно се оказваше прав. По един или друг начин. Ако смята, че от вас ще излезе добра лейди Воркосиган, значи несъмнено е прав. Макар че – в тона му се прокрадва известна строгост, – ако все пак свържете съдбата си с неговата, мога лично да ви гарантирам, че повече никога няма да имате контрол върху бъдещето. Не че човек по принцип е в състояние да го контролира.

Екатерин кимна в неохотно съгласие.

– Когато бях на двайсет, избрах живота си. И не познах.

Илян се засмя горчиво.

– О, на двайсет! Боже! Да. Когато на двайсет години положих клетвата си пред император Ецар, бях планирал военната си кариера до последната подробност. Служба в корабен екипаж, на трийсет – капитан на кораб, на петдесет – адмирал, а на шейсет щях да се пенсионирам, два пъти по-добър, отколкото съм бил на двайсет. Допуснал бях и възможността да ме убият, разбира се. Всичко беше предвидено. Животът ми пое по различно отклонение още на следващия ден, когато, вместо на кораб, ме назначиха в ИмпСи. После отново промени посоката си, когато внезапно ме повишиха в шеф на Имперската сигурност в разгара на война, която изобщо не бях предвиждал, и в подчинение на едно момче император, което десет години преди това дори не беше родено. Животът ми се оказа една дълга поредица от изненади. Преди година дори не бих могъл да си представя положението, в което се намирам днес. Или да мечтая дори за щастие. Разбира се, лейди Алис... – Лицето му се смекчи при споменаването на името ѝ и той замълча за миг с тайнствена усмивка на устните. – Напоследък стигнах до заключението, че принципната разлика между рая и ада са хората, които ти правят компания

там.

Можеше ли да се съди за един човек по приятелите му? Можеше ли да съди за Майлс по този признак? Иван беше чаровен и смешен, лейди Алис – изтънчена и страховита, Илян, въпреки зловещото си минало, беше мил по свой си начин. Клонираният брат на Майлс, Марк, въпреки горчивата си язвителност, изглежда, наистина му беше брат. Карийн Куделка беше страховтна отвсякъде. Семейство Ворбретен, другите от клана Куделка, Дъв Галени, Ципис, Мама Кости, Пим, дори Енрике... Майлс, изглежда, събираше около себе си приятели с чар, характер и невероятни способности също толкова небрежно и несъзнателно, както кометите водят след себе си своите опашки от светлина.

Тя си даде сметка колко малко приятели беше имал някога Тиен. Той презираше колегите си и говореше с пренебрежение за познатите си. Беше си казвала, че съпругът ѝ не умее да се сприятелява или че просто е твърде зает. След края на ученическите си години Тиен не беше завързал нито едно истинско приятелство. Лека-полека и тя беше започнала да споделя изолацията му – „сами заедно“ беше най-точното определение за техния брак.

– Мисля, че сте напълно прав, сър.

Откъм къщата гласът на Ники се извиси и изтъня внезапно:

– He! He! – Закачаше се за нещо с вуйчо ѝ ли? Екатерина вдигна глава и се заслуша, смръщила неспокойно чело.

– Извинете ме за секунда – каза тя и хвърли кратка усмивка към Илян. – Трябва да ида да видя какво става. Веднага се връщам...

Илян кимна и учтиво се престори, че вниманието му е изцяло привлечено от градината.

Екатерин влезе в кухнята и спря като закована. Гласът, който беше чула, не беше на вуйчо ѝ, а на Алексей Вормонкриеф.

Ники седеше присвит в голямото кресло на вуйчо Вортис в ъгъла. Вормонкриеф се бе навел над него, с напрегнато лице и стиснати юмруци.

– Да се върнем на онези превръзки, които си видял на китките на лорд Воркосиган в деня след смъртта на баща ти – тъкмо казваше Вормонкриеф. – Какво представляваха? Колко големи бяха?

– Не знам. – Ники сви притеснено рамене. – Бяха си просто превръзки.

– А раните под тях какви бяха?

– Не знам.

– Добре де, порезни ли бяха? Изгаряния и мехури, като от плазмена

пушка? Помниш ли да си ги виждал след това?

Ники отново сви рамене.

– Не знам. Целите му китки бяха като ожулени. Още има белези от тях. – Гласчето му звучеше стегнато, сякаш всеки момент щеше да заплаче.

Лицето на Вормонкриеф се оживи.

– Не го бях забелязал. Той май много внимава да носи дълги ръкави, нали? Нищо че е лято. А имаше ли и други рани, по лицето например? Синини, драскотини, подуто око, да кажем?

– Не знам...

– Сигурен ли си?

– Лейтенант Вормонкриеф! – остро го прекъсна Екатеринбург. Вормонкриеф подскочи и се обърна. Ники вдигна поглед и лицето му се отпусна облекчено. – Какво правите?

– А, Екатеринбург! Мадам Ворсоасон. Дойдох да ви видя.

Той махна към обточения с библиотечни рафтове салон.

– Тогава защо не дойдохте в градината, където бях?

– Възползвах се от възможността да поговоря с Ники и съм много доволен, че го направих.

– Мамо! – зададено рече Ники от своето кресло-барикада. – Той казва, че лорд Воркосиган е убил татко!

– Какво?! – Екатеринбург се втренчи във Вормонкриеф, зашеметена дотам, че за миг забрави да диша.

Вормонкриеф разпери безпомощно ръце и я погледна сериозно.

– Тайната е разкрита. Истината се знае.

– Каква истина? Кой я знае?

– Целият град приказва за това, не че някой би се осмелил – или пък би се загрижил особено – да направи нещо по въпроса. Страхливи клокари, такива са повечето. Но картинката става все по-ясна. Двама мъже излизат в комарската пустош. Единият се връща, очевидно с доста странни наранявания. „Злополука с дихателна маска“, как ли не. Но аз веднага разбрах, че вие не сте имали причина да го заподозрете в нечестна игра, докато Воркосиган не е свалил гарда си и не ви е предложил брак по време на онази вечеря. Нищо чудно, че сте избягали с писъци.

Екатерин отвори уста. Спомени за кошмара се заблъскаха в главата ѝ. „Онова, в което го обвиняваш, е физически невъзможно, Алексей. Аз знам. Нали аз ги открих в онази пустош, както живия, така и мъртвия.“ После я засипа порой от други съображения, тези, свързани със сигурността. Само няколко брънки по веригата от събития делеяха смъртта на

Тиен от хората и нещата, за които никои не смееше да говори.

– Въобще не беше така. – Думите ѝ прозвучаха по-неубедително, отколкото беше възнамерявала.

– Мога да се обзаложа, че Воркосиган така и не е бил разпитан с фаст-пента. Прав ли съм?

– Той е бивш служител на ИмпСи. Съмнявам се, че може да бъде подложен на такъв разпит.

– Колко удобно! – Вормонкриеф изкриви лице в иронична гримаса.

– Мен ме разпитаха с фаст-пента.

– Отхвърлили са варианта за съучастие, да! Знаех си!

– Какво... съучастие? – Думите заседнаха в гърлото ѝ. Смушаващите подробности от безмилостния разпит с наркотика на истината, на който я бяха подложили след смъртта на Тиен, се заблъскаха безредно в главата ѝ. Вормонкриеф беше закъснял с това свое сензационно обвинение. От ИмпСи се бяха сетили за този сценарий още преди тялото на Тиен да е изстинало. – Да, зададох ми всички въпроси, които един съвестен следовател би задал на близък роднина в случай на смърт при неизяснени обстоятелства. – „И повече.“ – И какво от това?

– При неизяснени обстоятелства, да, още тогава сте подозирали нещо, знаех си! – И махна с ръка, пресичайки опита ѝ да замени това зле подбрано „при неизяснени обстоятелства“ с „при злополука“, – Повярвайте ми, аз напълно разбирам ужасната ви дилема. Вие не смееете да обвините всемогъщия Воркосиган, лорда мутант. – Вормонкриеф се намръщи. – Бог знае какви неприятности би могъл да ви навлече. Но, Екатерина, аз също имам влиятелни роднини! Дойдох да ви предложа... и на Ники... своята защита. Вземете ръката ми... доверете ми се... – той разпери ръце и тръгна към нея – и с общи усилия, кълна се, ще можем да изправим онова дребно чудовище пред съда!

Останала без думи, Екатерина се огледа трескаво за някакво оръжие. Единственото що-годе подходящо, на което се спря погледът ѝ, беше машата край камината, но дали да го цапне с нея по главата, или да му я навре в тъпия задник?... Ники вече плачеше на глас, с тънички, наксани хлипове, а Вормонкриеф стоеше между тях. Тя понечи да се шмугне покрай него – твърде неразумно, както се оказа, защото Вормонкриеф се възползва от възможността да я грабне любовно в прегръдките си.

– Ау! – извика той, когато тя размаза носа му с удар, събрал цялата сила и тежест на ръката ѝ. Ударът не заби костта на носа в мозъка му и не го уби на място, както пишеше в книгите – Екатерина не бе и очаквала подобен ефект, – но ако не друго, му потече кръв и носът му започна да

се подува. Вормонкриеф сграбчи китките ѝ. Екатерин се дърпаше и борееше като обезумяла.

Гласът ѝ най-после се върна и тя изкрещя с цяло гърло:

– Пусни ме, идиот тъп!

Той я зяпна невярващо. Повъзстановила равновесието си с намерение да изпробва дали онова нещо с коляното в слабините сработва по-добре от удара в носа, Екатерин тъкмо вдигаше крак от пода, когато я спря убийствено хладният глас на Илян:

– Дамата те помоли да я пуснеш, лейтенант. Не би трябвало да ѝ се налага да те моли два пъти. Или дори... веднъж.

Очите на Вормонкриеф се ококориха, когато позна бившия шеф на ИмпСи. Ръцете му се отвориха рязко, а пръстите му се размахаха леко, сякаш да се отърсят от вината си. Устните му се раздвижиха в няколко последователни и неуспешни опита да произведат звук, преди да се включат и останалите части от говорния му апарат.

– Капитан Илян! Сър! – Понечи да отдаде чест, после до главния му мозък стигна фактът, че Илян е в цивилни дрехи, и вместо към челото, ръката му зави към лицето и се зае да проучи пораженията, нанесени на носа му. Вормонкриеф се втрени потресено в кръвта, размазана по пръстите му.

Екатерин го заобиколи, смести се до Ники в креслото на вуйчо си и притисна хлипащото дете до гърдите си. Ники трепереше. Тя зарови нос в чистата му момчешка коса, после погледна гневно Вормонкриеф.

– Как смееш да идваш тук неканен и да разпитваш сина ми без мое позволение! Как смееш да го тормозиш и плашиш така! Как смееш!?

– Много добър въпрос, лейтенант – каза Илян. Очите му бяха твърди, студени и изобщо не бяха мили. – Би ли бил така добър да отговориш и да задоволиш любопитството и на двама ни?

– Виждате ли, виждате ли, сър, аз, аз, аз...

– Аз видях едно – каза Илян със същия леденостуден глас. – Видях, че влезе в дома на имперски ревизор, непоканен и без да оповестиш пристигането си, в отсъствие на самия ревизор, и подложи на физическо насилие член на неговото семейство. – Мигновена пауза, в която сацисаният Алексей сграбчи носа си, сякаш в опит да скрие вещественото доказателство. – Кой е командващият ти офицер, лейтенант Вормонкриеф?

– Но тя ме уда... – Вормонкриеф преглътна, после пусна носа си и застана мирно. Лицето му позеленя. – Полковник Ушаков, сър. Операции.

С изключително зловещ жест Илян откачи един аудиосекретар от колана си и повтори информацията в микрофона му, заедно с пълното име на Алексей, датата, часа и мястото на простъпката. После върна аудиосекретаря на щипката му с тихо прищракване, което отекна гръмовно в настъпилата тишина.

– На полковник Ушаков му предстои разговор с генерал Алегре. А колкото до теб, свободен си, лейтенант.

Вормонкриеф се оттегли заднишком. Ръката му се вдигна към Екатерина и Ники в един последен, напразен жест.

– Екатерина, моля те, позволи ми да ти помогна...

– Ти лъжеш! – озъби му се тя, все така притиснала Ники до себе си. – Лъжеш и мърсиш. Повече никога да не си стъпил тук!

Искреното, макар и стреснато объркване на Алексей беше по-вбесяващо, отколкото биха били гневът или негодуванието му. Възможно ли бе да не е разбрал и една дума от онова, което му беше казала? Все така потресен, той се измъкна във вестибюла и излезе от къщата. Екатерина стисна зъби, докато слушаше как тропотът на ботушите му заглъхва по алеята пред входната врата.

Илян остана както си беше, облегнат на портала, скръстил ръце и вперил поглед в нея.

– Колко време стояхте там? – попита го тя, след като дишането ѝ се успокои достатъчно.

– Хванах частта за разпита с фаст-пента. Всички онези ключове думи – ИмпСи, съучастие... Воркосиган. Моля да ме извините за подслушването. Старите навици умират трудно. – Усмивката му се върна, но топлотата ѝ се забави доста повече.

– Е... благодаря, че ме отървахте от него. Военната дисциплина е чудесно нещо.

– Да. Чудя се колко време ще му е нужно да се сети, че нямам власт над него, нито над някой друг. Е, няма значение. За какво всъщност бръщолевеше противният нам Алексей?

Екатерин поклати глава и се обърна към Ники.

– Ники, миличък, какво стана? Колко време стоя тук онзи човек?

Ники подсмръкна, но вече не трепереше толкова.

– Позвъни на вратата малко след като вуйна Вортис излезе. Пита ме разни неща за когато лорд Воркосиган и дядо Вортис бяха отседнали у нас на Комар.

Илян, с ръце в джобовете, бавно се приближи.

– Спомняш ли си някои от тях?

Ники разкриви лице.

– Дали лорд Воркосиган е оставал за дълго насаме с мама... аз откъде да знам? Ако са били сами, значи аз не съм бил с тях, нали? Какво съм виждал да прави лорд Воркосиган. Да си яде вечерята, най-вече. Казах му за пътуването с въздушната кола... той ме пита няколко пъти за дихателните маски. – Ники преглътна, погледна уплашено майка си и ръката му се вкопчи в нейната. – Каза, че лорд Воркосиган е направил нещо на маската на татко! Мамо, вярно ли е?

– Не, Ники. – Прегръдката ѝ се стегна. – Не е имало как да стане. Аз ги открих, така че знам. – Веществените доказателства бяха неоспорими, но колко още можеше да му каже, без да наруши секретността? Фактът, че лорд Воркосиган е бил прикован за китките към един парапет, неспособен да направи каквото и да било на нечия дихателна маска, включително и на своята, водеше моментално към въпроса кой го е приковал там и защо. Фактът, че имаше безброй неща за онази кошмарна нощ, които Ники не знаеше, водеше моментално към въпроса колко още не му е било казано – защо, мамо; как, мамо; какво, мамо; защо, защо, защо...

– Измислили са го – яростно заяви тя. – Измислили са го, защото лорд Воркосиган ме помоли да се омъжа за него и аз му отказвах.

– Какво?! – Ники я погледна неразбиращо. – Помолил те е? Уха! Но ти ще бъдеш графиня! Ще имаш пари и така нататък. – Поколеба се. – И си му отказала? Защо? – Челцето му се набръчка. – Тогава ли напусна и работата си? Затова ли му беше толкова ядосана? За какво те е излъгал? – В очите му се прокрадна съмнение и Екатеринбург усети как телцето му отново се напруга. Идеше ѝ да закреши.

– Няма нищо общо с татко ти – твърдо каза тя. – Това... което ти е казал Алексей... е просто инсинуация срещу лорд Воркосиган.

– Какво е „инсинуация“?

– Клевета. Когато някой разпространява лъжи за някого, лъжи, които навреждат на честта му. – В периода на Изолацията хората са се дуелирали с шпаги за такива неща, мъжете де. Ползата от дуелите внезапно придоби смисъл за нея, за пръв път в живота ѝ. В момента нямаше нищо против да убие някого, само дете не знаеше накъде да насочи шпагата си. „Целият град приказва...“

– Но... – Лицето на Ники беше изопнато, смутено. – Ако лорд Воркосиган е бил с татко, защо не му е помогнал? В училището на Комарни учеха как да си помагаме с дихателните маски в случай на опасност...

По лицето му виждаше как се зараждат въпросите. Ники имаше нужда от факти, от истината, която да се изправи срещу образите, родени от уплашеното му въображение. Но не тя решаваше кои държавни тайни да разкрие.

Докато още бяха на Комар, двамата с Майлс се бяха разбрали, че ако любопитството на Ники стане твърде настойчиво, Екатерина ще го заведе при лорд ревизор Воркосиган, който да му каже от висотата на имперския си сан, че от съображения за сигурност подробностите около смъртта на Тиен ще трябва да почакаат, докато Ники порасне. Никога не си беше помисляла, че темата ще приеме такава форма и че човекът с имперския сан ще се окаже обвиняем за смъртта на бащата на Ники. Елегантното им решение внезапно се беше оказало... нито елегантно, нито решение. Стомахът ѝ се сви на топка. „Трябва да говоря с Майлс.“

– Е, ами... – промърмори Илян. – Ето ти пример, Ники, за грозната страна на политиката... За съжаление, по-лош момент от този, здраве му кажи.

– Вие сега ли чувате за това? Откога се разправя наляво и надясно?

Илян се намръщи.

– За мен е нещо ново. Лейди Алис обикновено ме държи в течение на всички интересни разговори, които циркулират из столицата. Снощи трябваше да организира заедно с Лайза прием в двореца, така че разузнаването ми изостава с един ден... но по всичко личи, че историята се е раздухала след вечерята у Майлс.

Екатерин вдигна ужасено очи към лицето му.

– Дали Майлс е чул вече за това, как мислите?

– А... вероятно не. Кой би му казал?

– За всичко съм виновна аз. Ако не бях избягала като някоя истеричка... – Екатерина премълча остатъка от мисълта си при вида на силното смущение, изписало се по лицето на Илян. Да, явно смяташе, че и той има дял в тази злощастна верига от събития.

– Трябва да поговоря с някоя хора – каза Илян.

– А аз трябва да поговоря с Майлс. Трябва да поговоря с Майлс още сега.

Илян отговори с обичайната си съдържана любезност.

– Колата и шофьорът ми ме чакат. Искате ли да ви закарам, мадам Борсоасон?

Но къде да паркира бедния Ники? Вуйна Вортис щеше да се върне чак след няколко часа. А не искаше той да присъства на това... о, какво толкова, по дяволите, ставаше дума за замъка Воркосиган. Там имаше

достатъчно хора, при които можеше да го прати – Мама Кости, Пим, дори Енрике. Опа – беше забравила! Графът и графинята си бяха вече у дома. Добре де, какво толкова! След още миг на трескаво колебание тя каза:

– Да.

Прати Ники да си obuе обувките, остави бележка на вуйна си, заключи и последва Илян до колата му. Ники беше пребледнял и се умълчаваше все повече.

Пътуването беше кратко. Чак когато наближиха, Екатерина се сети, че дори не е проверила дали Майлс си е вкъщи. Трябваше да му се обади по комтаблото, но Илян ѝ беше предложил да я закара и... Минаха покрай голата, спекла се под слънцето бараярска градина, хлътнала под нивото на тротоара. В другия край на пустинния терен една самотна дребна фигура седеше на закривения ръб на повдигната леа.

– Спрете!

Илян проследи погледа ѝ и даде знак на шофьора. Екатерина вдигна купола и изскочи навън още преди колата да е спряла напълно.

– Мога ли да ви помогна с още нещо, мадам Ворсоасон? – извика след нея Илян, когато тя се отдръпна встрани, за да направи път на Ники.

Тя се наведе към него и прошепна отровно:

– Да. Вижте сметката на Вормонкриеф!

Той я поздрави зловещо с ръка до челото.

– Ще направя всичко според скромните си възможности, мадам.

Колата потегли и Екатерина и Ники прекрачиха ниската оградна верига и закрачиха към градината.

Почвата беше жива част от всяка градина, сложна екосистема от микроорганизми, но почвата тук щеше да загине под слънцето и да се отмие от дъждовете, ако някой не се погрижеше да я засади с растения... Майлс седеше до единственото растение в цялата тази безжизнена пустош – малкия скелит, който беше разсадила от своето дръвче. Трудно беше да се прецени кой от двамата изглежда по-отчаян и самотен. До Майлс имаше голяма празна чаша, а самият той се взираше загрижено в растението и в мокрото петно върху пръстта около него. При звука на приближаващите им стъпки вдигна поглед и устните му се разтвориха. Лицето му се изкриви в мимолетен израз на ужас и вълнение – чувства, които той потисна веднага и замени с изражение на предпазлива любезност.

– Мадам Ворсоасон – почна Майлс. – Какво... Добре дошли. Добре

дошли. Здравей, Ники.

Тя не можа да се сдържи – първите думи, които излязоха от устата ѝ, нямаха нищо общо с репетираните в наземната кола:

– Не сте поливали върху стеблото, нали?

Той погледна въпросното стебло, после отново погледна нея.

– А... не трябва ли?

– Само около корените. Не прочетохте ли инструкциите?

Той отново погледна виновно към растението, сякаш очакваше да намери етикетче, което е пропуснал.

– Какви инструкции?

– Онези, които ви изпратих – допълнението. О, няма значение! – Тя притисна с пръсти слепоочията си, търсейки някаква последователност в обърканите си мисли.

Ръкавите му бяха навити заради жегата. Грапавите червеникави белези около китките му се виждаха ясно на силната светлина, както и тънките бледи линии нагоре по ръцете, останали му от по-отдавнашна хирургическа намеса. Ники притеснено се втрени в тях. Майлс най-после се съвзе от шока на самото ѝ присъствие тук и забеляза тревожната ѝ възбуда.

Гласът му загуби част от изразителността си:

– Предполагам, че не сте дошли заради градината.

– Да. – Нямаше да е лесно... а може би щеше. „Той знае. И не ми е казал.“ – Чухте ли вече за това... за това чудовишно обвинение, което е в устата на всички?

– Вчера – мрачно отговори той.

– Защо не ме предупредихте?

– Генерал Алегре ме помоли да изчакам, докато в ИмпСи направят оценка на ситуацията. Ако този... грозен слух има отражение върху сигурността, няма да съм в правото си да действам изцяло по свое усмотрение. Ако няма... пак си остава трудна работа. С обвинение бих могъл да се боря. Това е нещо по-неуловимо. – Хвърли поглед наоколо. – Както и да е, след като вече сте уведомена за това, молбата на генерала губи смисъл и се считам свободен от задължението, което поех. Мисля, че ще е по-добре да продължим разговора си вътре.

Екатерин огледа изоставената градина, открита към небето и града.

– Да.

– Ако обичате. – Той махна към сградата, но не ѝ подаде ръка. Екатерина и Ники го последваха мълчаливо по пътеката до охраняваната порта на имението.

Заведе ги на „своя“ етаж, в онази весела слънчева стая, където двамата бяха обядвали преди няколко седмици. Когато влязоха в Жълтия салон, Майлс ги покани да седнат на изящното канапе с цвят на иглика, а самият той се настани на стол с права облегалка срещу тях. Около устата му се бяха врязали бръчки на напрежение, които Екатерина не беше виждала от онези кошмарни дни на Комар. Той се наведе напред с ръце, стиснати между коленете, и попита:

– Как и кога разбрахте за това?

Тя почна да му разказва – доста объркано, поне в нейните уши – за нахлуването на Вормонкриеф, подпомагана на моменти от Ники. Детето заекваше на всяка втора дума, но Майлс го изслуша мълчаливо, с уважение и внимание, които, изглежда, поуспокоиха Ники въпреки ужасното естество на темата. Наложил му се обаче да засмуче устни, прикривайки усмивката си, докато Ники живописно разказваше как Вормонкриеф се е сдобил с разкъравения си нос:

– И си омаца цялата униформа! – завърши разказа си Ники, при което Екатерина примигна стреснато, осъзнавайки, че е станала обект на изпълнени с мъжко възхищение погледи от страна и на двамата си събеседници.

Но мигът на ентузиазъм отмина бързо. Майлс потри чело.

– Ако зависеше от мен, още сега бих отговорил на част от въпросите ти, Ники. За съжаление обаче, преценката ми се явява преценка на заподозрян. Да нарека положението си „сблъсък на интереси“ би било слабо казано. – Той въздъхна и се облегна в твърдия си стол, но небрежната му поза беше твърде необедителна. – Първото, което бих искал да подчертая, е, че за момента обвинението засяга само мен. За щастие, разписката се помия някак ви е пропуснала. И бих искал това да си остане така. Ако... не се виждаме, никой не би имал повод да окаля и вас.

– Но така вие ще се озовете в още по-лоша позиция – каза Екатерина. – Ще изглежда така, сякаш вярвам на лъжите на Алексей.

– А в другия случай ще изглежда, че двамата с вас сме били съучастници в смъртта на Тиен. Не знам как бих могъл да обърна това в наша полза. Затова пък знам как да намаля щетите наполовина.

Екатерина се намръщи. „И да те оставя сам да посрещнеш ударите?“ След малко каза:

– Предложеното от вас разрешение е неприемливо. Ще трябва да измислите друго.

Очите му се впериха изпитателно в лицето ѝ.

– Както желаете...

– За какво говорите? – настоя Ники, свъсил объркано вежди.

– Виждаш ли. – Майлс вдигна пръсти към устните си и погледна момчето. – Изглежда, причината, поради която политическите ми противници ме обвиняват, че съм повредил дихателната маска на баща ти, е желанието ми да ухажвам майка ти.

Ники набръчка носле, докато осмисляше казаното.

– Ти наистина ли си я помолил да се омъжи за теб?

– Ами, да. По един доста... неискрен начин. – Наистина ли се изчервяваше? Хвърли й кос поглед, но Екатерина нямаше представа какво е прочел на лицето й. Нито как го е интерпретирал. – Но сега се боя, че ако двамата с нея продължим да се виждаме, хората ще решат, че заедно сме заговорничели срещу баща ти. Тя пък се бои, че ако не продължим да се виждаме, хората ще го приемат като доказателство, че според нея аз наистина съм – извинявай, ако това ти звучи грубо – че наистина съм го убил. Или, с други думи, отиваш по дяволите, ако го направиш, отиваш по дяволите и ако не го направиш.

– Те да вървят по дяволите – дрезгаво рече Екатерина. – Не ми пука какво мислят, говорят или правят онези невежи идиоти. Да се задавят дано със злобните си клоки. – Ръцете й се стиснаха в юмуци в скута й. – Интересува ме само какво мисли Ники. – „Пукни, Вормонкриеф!“

Воркосиган я погледна, вдигнал вежда.

– И смятате, че тази версия няма да стигне и до него, както стана с първата?

Ники отново се беше умърлушил и местеше неуверено поглед между двамата. Моментът не беше подходящ, реши Екатерина, да му прави забележка, че си е качил краката върху хубавия диван.

– Добре – тихо каза Майлс. – Така да бъде. – Кимна й едва забележимо. Екатерина потрепна при неканената представа за рицар, който спуска забралото си, готов да се впусне в турнирната битка. Майлс погледна Ники и навлажни устни. – А... какво мислиш ти за всичко това, Ники?

– Не знам. – След краткия си пристъп на словоохотливост Ники отново се затваряше. Лошо.

– Нямам предвид фактите. Все още не разполагаш с достатъчно факти, върху които да си изградиш мнение. Опитай с чувствата. Тревогите. Например, страх ли те е от мен?

– Не – измънка Ники, обвини ръце около коленете си и втренчи поглед в обувките си върху тапицерията от нежна жълта коприна.

– Страх ли те, че може да се окаже вярно?

– Не може да е вярно – ожесточено възрази Екатеринбург. – Беше физически невъзможно.

Ники вдигна очи.

– Но той е работил за ИмпСи, мамо! Агентите на ИмпСи могат да направят всичко и да го направят да изглежда така, както те искат!

– Благодаря ти за този... вот на доверие, Ники – сериозно рече Майлс. – Мисля, че... Всъщност, Екатеринбург, Ники е прав. Сещам се за няколко възможни сценария, които не биха били в противоречие с веществените доказателства, които видяхте вие.

– Посочете ми един – презрително каза тя.

– Според най-елементарния може да съм имал съучастник. – И той завъртя леко пръсти, доста зловещо, имитирайки как някой развива вентила на кислородната бутилка на прикован човек. Ники, разбира се, не схвана значението нито на жеста, нито на намека. – И това е само най-простият сценарий. Щом аз мога да се сетя, значи могат и други. А не се съмнявам, че някои от тях не биха се поколебали да споделят гениалните си хрумвания с вас.

– И вие сте го предвидили? – попита тя с усещането, че крайниците ѝ изтръпват.

– Десет години в ИмпСи се отразяват на мисленето. И някои от промените не са приятни.

Приливната вълна от гняв, довела я тук, започваше да се отдръпва, оставяйки я на пустинен бряг. Не беше възнамерявала да говори толкова открито пред Ники. Но Вормонкриеф беше унищожил и последния ѝ шанс да защити сина си чрез неведение. Може би Майлс беше прав. Щеше да им се наложи да се справят с това. Те тримата трябваше да се справят с това и да продължат да се справят, без значение дали са готови, или не, дали са достатъчно пораснали, или не.

– Колкото и да си играе човек с фактите, рано или късно стига до тук. Рано или късно нещата опират до доверието. Или до липсата на доверие. – Той се обърна към Ники, очите му бяха неразгадаеми. – Истината е следната. Ники, не съм убил баща ти. Той излезе от купола с почти празни резервоари на дихателната си маска, които не провери, а после беше възпрепятстван да се прибере навреме. Аз допуснах две непроситими грешки, които ми отнеха възможността да му помогна. Съжалявам, но вече е късно да ги поправа. Единственото нещо, което мога да направя като компенсация, е да се погрижа за... – Млъкна рязко и изгледа тревожно Екатеринбург. – Единственото нещо е да се погрижа вие с

майка ти да сте добре и да не се нуждаете от нищо.

Екатерин го изгледа. Тя и Ники бяха били последната грижа на Тиен, иначе той нямаше да я остави без пукната пара, да се опозори и да зареже сина си със сериозно генетично заболяване. В един миг по време на погребението беше попитала Ники кой е най-хубавият му спомен от баща му. Детето беше посочило онази чудесна едноседмична почивка на морето, където ги беше завел Тиен. Екатерина, която знаеше, че билетите за теснолинейката и престоя им в хотела бяха платени от брат й Хюго, си бе замълчала. Дори и от гроба, помисли си горчиво тя, Тиен протягаше костелива ръка и смазваше стремежа й към покой. Може би предложението на Воркосиган да сподели отговорността щеше да се отрази благотворно върху оформящия се мироглед на сина й.

Устните на Ники бяха стиснати, а очите му – премрежени от непролети сълзи – явно обмисляше откровените до болка думи на Майлс.

– Но... – започна той и млъкна.

– Сигурно ти идват наум десетки въпроси – кротко каза Майлс. – Ще ми кажеш ли някои от тях? Или поне един-два?

Ники сведе поглед, после отново вдигна глава.

– Но... но... защо не е проверил дихателната си маска? – Поколеба се, после бързо продължи: – Защо не си му дал от своя кислород? Какви са били двете ти грешки? За какво си излъгал мама, та тя се беше вбесила толкова? Защо не си могъл да го спасиш? И от какво са тези рани по китките ти? – Ники си пое дълбоко дъх, погледна уплашено Майлс и извика с изтъняло гласче: – Трябва ли да те убия като капитан Ворталон?

Майлс беше следил внимателно пороя от въпроси, но последният, изглежда, го свари неподготвен.

– Извинявай. Като кого?

– Капитан Ворталон е любимият герой на Ники от холовидеото – обясни Екатерина смутено. – Той е скоков пилот, преживява какви ли не галактически приключения заедно с принц Ксав и доставя незаконно оръжие за Съпротивата по време на сетаганданското нашествие. Имаше цяла поредица за това как преследва група колаборационисти, които са убили коварно баща му, лорд Ворталон, и на които отмъщава, като ги избива един по един.

– Този съм го пропуснал, и аз не знам защо. Сигурно съм бил някъде другаде. Позволявате му да гледа цялото това насилие, на крехка възраст като неговата? – Погледът му внезапно се беше оживил.

Екатерин вирна брадичка.

– Казвах, че е образователна програма, заради историческата

достоверност на действието.

– Когато бях на годините на Ники, се бях вманиачил на тема лорд Ворталия Храбри, легендарния герой от времето на Изолацията. Всъщност като се замисля, всичко започна от една холовидео поредица, марка че преди да загубя интерес успях да убедя дядо ми да ме заведе в архивите и да ми намери оригиналните документи от онова време. Оказа се, че Ворталия не е чак толкова легендарен, а истинските му приключения съвсем не са били толкова героични. Май и сега ще мога да изпея всичките девет куплета на песента, която вървеше със...

– Недейте, моля ви! – изпъшка тя.

– Е, можеше да е и по-лошо. Добре че не сте му позволили да гледа „Хамлет“.

– Какво е „Хамлет“? – веднага попита Ники. Вече не стискаше така силно коленете си.

– Друга велика драма за отмъщение на същата тема, само че е древна театрална пиеса от Старата Земя. Принц Хамлет се връща у дома от колежа... между другото, на колко години е твоят капитан Ворталон?

– Стар е – каза Ники. – На двайсет.

– Е, това решава проблема ти. Хората не очакват от теб да тръгнеш да си отмъщаваш, преди да си пораснал поне дотолкова, че да се бръснеш. Няма нужда да се притесняваш за това поне още няколко години.

Екатерин понечи да възкликне възмутено по повод на този твърде неподходящ черен хумор, но навреме забеляза видимото облекчение, изписало се на лицето на Ники. Накъде биеше Майлс? Замълча, затаи дъх и го остави да продължи.

– Та в пиесата принц Хамлет се прибира у дома за погребението на баща си и открива, че майка му се е оженила за чичо му.

Ники се ококори.

– Оженила се е за брат му?!

– Да. И Хамлет получава информация, че баща му е убит от чичо му. За съжаление не е сигурен дали информаторът му го лъже, или казва истината. Така че през следващите пет действия той се мятта слепешката насам-натам и кажи-речи всички герои измират, докато той се помайва в двоумение.

– Това е тъпо! – презрително отсъди Ники, вече свалил крака на пода. – Защо просто не е използвал фаст-пента?

– Уви, тогава още не е била изобретена. В противен случай пиесата щеше да е много по-кратка.

– А. – Ники се смръщи замислено, без да откъсва очи от Майлс. –

Ти можеш ли да използваш фаст-пента? Лейтенант Вормонкриеф... каза, че не можеш. И че това било „много удобно“. – При последните си думи Ники изимитира съвсем точно самодоволната физиономия на Вормонкриеф.

– Върху себе си, имаш предвид? Не. Реакцията ми на фаст-пентата е необичайна и не може да се разчита на резултатите от разпита. Коего беше много удобно, докато работех за ИмПСи, но точно сега никак не е добре. Даже е дяволски неудобно, ако трябва да бъдем точни. Но нямаше да ми разрешат да бъда публично разпитан и оправдан за смъртта на татко ти дори да имаше смисъл, заради известни съображения за сигурност, които засягат случая. Дори и на четири очи няма да ми разрешат, само пред теб например, по същите причини.

Ники помълча малко, после без никакво предисловие каза:

– Лейтенант Вормонкриеф те нарече „лорд мутант“.

– Много хора го правят. Зад гърба ми.

– Той не знае, че и аз съм мутант. Такъв беше и татко. Не те ли вбесява, когато те наричат така?

– Когато бях на твоите години, ме притесняваше доста. Но вече не ми прави впечатление. Сега разполагаме с технология за генно изчистване и няма опасност да предам нещо лошо на децата си, дори и да бях десет пъти по-тежко увреден. – Той се постара да не поглежда към Екатерина. – Ако приемем, че успее да убеди някоя смела жена да се омъжи за мен, разбира се.

– Лейтенант Вормонкриеф нямаше да ни иска... нямаше да иска мама, ако знаеше, че съм мутант, бас държа.

– В такъв случай настоятелно те съветвам да го осветлиш по въпроса колкото се може по-скоро – отвърна Воркосиган съвсем сериозно.

И – о чудо! – с това си спечели кратка дяволито-лукава усмивка от Ники.

Това ли беше номерът? Тайни, толкова зловещи, че са погребани в мълчание, мисли, толкова плашещи, че звънките детски гласчета замлъкват пред тях, да бъдат изритани на открито с мрачното намигване на черен хумор? И внезапно зловещото вече не виси така неумолимо над главата ти, страхът се свива страховито и всеки може да казва каквото си иска. И непосилният товар изглежда някак по-лек.

– Ники, съображенията за сигурност, за които ти споменах, ми пречат да ти кажа всичко.

– Да бе, знам. – Ники се прегърби отново. – Щото съм на девет.

– На девет, на деветнайсет или на деветдесет не би имало значение

в този случай. Но все пак смятам, че е възможно да ти кажа доста повече от това, което знаеш в момента. Бих искал да ти уредя среща с един човек, който има властта да реши каква част от подробностите е подходящо и безопасно да чуеш. Той също е загубил рано баща си при трагични обстоятелства, така че разбира как се чувстваш. Ако си съгласен, ще ти уредя среща с него.

Кого имаше предвид? Сигурно бе някой от високопоставените служители на ИмпСи. Но ако съдеше по собствените си неприятни сблъсъци с хората от ИмпСи на Комар, Екатерин не мислеше, че някой от тях доброволно би споделил познанията си за посоките към центъра на лабиринта, особено пък лабиринт като този.

– Става... – бавно каза Ники.

– Добре. – Слабо облекчение блесна в очите на Майлс и загасна. – Междувременно... нищо чудно пак да чуеш тази клюка. От някой голям, може би, или твой връстник, който е чул възрастните да го обсъждат. Твърде вероятно е историята да претърпи най-невероятни и грозни трансформации. Знаеш ли как да се справиш с това?

За миг лицето на Ники се изкриви в ожесточена гримаса и той замахна с юмрук.

– Ще ги фрасна по носа!

Екатерин примигна виновно. Реакцията ѝ не убягна от вниманието на Майлс.

– Вярвам, че реакцията ти ще е по-зряла и обмислена – многозначително посъветва той Ники, като същевременно държеше Екатерин под око. Проклет да е, дето я караше да се смее в момент като този! Тя изхълца задавено, потискайки смеха си, и устните на Майлс потрепнаха доволно.

После той продължи съвсем сериозно:

– Аз ти предлагам вместо това просто да кажеш на въпросния човек, че в слуха няма нищо вярно, и толкова. Ако настояват за подробности, кажи им да говорят с майка ти или с дядо ти Вортис. Ако и след това не те оставят на мира, иди да доведеш майка си или дядо си – или баба си. Не е нужно аз да ти казвам колко грозна е цялата тази история. Никой здравомислещ, почтен възрастен човек не би те въвлякъл в нея. За съжаление, това няма да те предпази от нездравото любопитство на нездравомислещи възрастни.

Ники кимна.

– Като лейтенант Вормонкриеф. – Облекчението, предоставено му благодарение на този етикет, който да лепне на мъчителя си, се изписа

по лицето му.

„Съюзени срещу общия враг.“

– Най-меко казано, да.

Ники се замисли. След като го остави да помисли малко, Майлс предложи да слязат в кухнята за малка закуска, като добави, че кашонът с новородените котета тъкмо днес е преместен на вече традиционното си място до печката. Дълбочината на стратегията му стана видна, когато Мама Кости, след като нахрани както Екатеринбург, така и Ники с лакомства, способни да разтопят и камък, заведе детето в другия край на дългото помещение, осигурявайки по този начин кратко почти-усамотение на Майлс и Екатеринбург.

Екатерин, седнала на високо столче до Майлс, опря лакти на кухненския плот и погледна към другия край на стаята. Мама Кости и очарованият Ники клечаха до печката, свели глави над кашона с пухкави мяучещи топчици.

– С кого смятате, че трябва да се срещне Ники? – тихо попита тя.

– Нека първо се уверя, че е склонен да участва в плана ни и че може да отдели време – предпазливо отговори Майлс. – Двамата с Ники ще отидете заедно, разбира се.

– Разбирам, но... Ники е склонен да се затваря пред непознати. Обяснете на приятеля си, че само защото Ники минава на едностранни отговори, още не значи, че не умира от любопитство.

– Ще се погрижа да разбере.

– Има ли опит с деца?

– Доколкото знам, не. – Майлс й отправи печална усмивка. – Но може пък да се зарадва на възможността да се поупражни малко.

– При дадените обстоятелства не мисля, че е вероятно.

– При дадените обстоятелство се боя, че сте права. Но вярвам в прещенката му.

Стотиците други въпроси, които стояха между двамата, явно щяха да почакаат, защото Ники се върна на бегом с новината, че очите на всички котета били сини. От близкото до истерия състояние, разкривило лицето му, когато бяха пристигнали тук, не беше останала и следа. Кухнята се явяваше като точен барометър на душевното му състояние – след приятната разтуха на храната и котетата той очевидно беше много по-спокоен. Фактът, че подобни неща могат да отвлекат вниманието му, беше красноречив, реши Екатеринбург. „Права бях да дойда при Майлс. Как ли се сети Илян?“

Екатерин остави Ники да се изприказва, после взе думата:

– Трябва да тръгваме. Баба ти Вортис ще се чуди какво е станало. – Бележката, която ѝ беше нахвърлила набързо, казваше къде отиват, но не и защо. Освен това тя с нетърпение, макар не и с удоволствие, чакаше да обясни на вуйчо си и вуйна си цялата тази отвратителна каша... но те поне знаеха истината и със сигурност щяха да споделят гнева ѝ.

– Пим може да ви закара – веднага предложи Майлс. Този път не се опита да я задържи тук, забеляза тя. Бързо схващаше, наистина.

С обещанието да ѝ се обади веднага щом уреди срещата на Ники, Майлс лично ги настани в задното отделение на наземната кола и изчака, докато минат през портата. Ники мълча и по обратния път, но сега мълчанието му беше различно.

След малко той обърна глава към нея и я изгледа преценяващо.

– Мамо... ти защо отказа на лорд Воркосиган? Защото е мутант ли?

– Не – веднага отговори тя, твърдо. Веждите му се свъсиха. Ако не получеше по-подробен отговор, най-вероятно щеше да си съчини свой, осъзна тя с мълчалива въздишка. – Разбираш ли, когато ме нае да му направя градината, не е било защото е искал градина или защото е смятал, че ме бива за тази работа. Просто е смятал, че така ще има възможност да ме вижда често.

– Е – каза Ники, – това е хитро. Искам да кажа, че така и стана, нали?

Екатерин се съдържа да не му се сонне. За него работата ѝ не означаваше нищо... а кое означаваше? Щом можеш да казваш всичко на всекиго...

– Ще ти хареса ли, ако някой ти обещае да ти помогне да станеш скоков пилот и ти залегнеш над учебниците с цялото си сърце, а после се окаже, че този човек просто те е подвел, за да направиш нещо друго?

– Ами...

– Ядосах се, защото се беше опитал да се възползва от мен и от положението ми по начин, който намирах за обиден. – След кратка, замислена пауза, тя безпомощно добави: – Това, изглежда, е в стила му. – Беше ли това стил, с който би могла да свикне и с който да живее? Или беше стил, който да го научи да не използва спрямо нея, пък било то и по трудния начин? Тя да свикне, или той да се научи? „А може би по малко и от двете?“

– Значи... ти харесваш ли го? Или не?

„Харесване“ определено не беше ярната дума за този миш-маш от радост, гняв и копнеж, за това дълбоко уважение, примесено с равно количество раздражение, всички плаващи в тъмно езеро от стара болка.

Миналото и бъдещето, вкопчили се ожесточено в главата ѝ.

– Не знам. Понякога го харесвам, и то много.

Друга дълга пауза.

– Влюбена ли си в него?

Представата си за любовта между възрастните Ники черпеше главно от холовидеото. Някаква част от съзнанието ѝ веднага преведе въпроса като кодиран вариант на друг въпрос, а именно: „Накъде се каниш да скочиш и какво ще стане с мен?“ И все пак... вярно, че Ники не можеше да сподели и дори да си представи сложността на романтичните ѝ надежди и страхове, но със сигурност знаеше, че такива истории следва да завършат с щастлив край.

– Не знам. Понякога. Поне така ми се струва.

Той я удостои с онзи свой поглед, който казваше: „Всички възрастни са луди“. В крайна сметка Екатеринбург можеше само да се съгласи с него.

ГЛАВА 14

Майлс беше поръчал и получил от архива на двореца Ворхартунг копия на маса документи, сред които всички дела за наследство, гледани от Съвета през последните двеста години. Заедно с документите, които беше изровил от собствения архив на Дом Воркосиган, папките покриваха две маси и едно писалище в библиотеката. Тъкмо се беше зачел в едно сто и петдесет годишно досие, разказващо за семейната трагедия на четвъртия граф Ворлакиал, когато гвардеец Янковски се появи на вратата откъм малкото преддверие и съобщи:

– Комодор Галени, милорд.

Майлс изненадано вдигна глава.

– Благодаря, Янковски. – Гвардеецът кимна отсечено и се оттегли.

Галени прекоси голямата библиотека и огледа хаоса от листове, пергаменти и папки с бдителното око на бивш историк.

– Доста си зает, а? – поинтересува се той.

– Да. Ти нали си защитил докторат по барааярска история. Да се сещаш за някоя наистина интересна битка за наследство?

– Лорд Полунощ, конят – веднага откликна Галени. – Информацията никога не му достигала и непрекъснато повтарял „иини“.

– Този вече го проучих. – Майлс махна към купчината в другия край на инкрустираната маса. – Какво те води тук, Дъв?

– Идвам по официална работа на ИмпСи. По въпроса за анализа, за който сте помолили, милорд ревизор, във връзка с някои слухове относно покойния съпруг на мадам Ворсоасон.

Майлс се намръщи.

– Закъсня. Вчера щеше да ми свърши доста по-добра работа. Не виждам какъв е смисълът мен да ме възпират със заповед, а онзи идиот Вормонкриеф да изтърси всичко пред Екатерин и Ники – в собствения им дом, за бога! – и да ги подложи на тормоз отгоре на това.

– Да. Илян казал на Алегре. Алегре каза на мен. Ще ми се аз да имах на кого да кажа... До среднощ още получавах доклади от информаторите и ги сравнявах. Чак късно вчера успях да определя някаква прилична степен на благонадеждност.

– О, не! Да не би Алегре лично да те е натоварил с тази... клюкарска история? Сядай, сядай. – Майлс му махна към един от столовете и комарецът го придържа до масата.

– Естествено, че ще ме натовари. Нали присъствах на злополучната ти вечеря, която, изглежда, е задвижила цялата история, и, още по-важно, аз съм един от малкото осведомени хора по комарския случай. – Галени изсумтя уморено и погледът му автоматично се плъзна по документите върху масата. – Да не мислиш, че Алегре би допуснал някой външен човек в тесния ни кръг, особено щом може да го избегне, като натовари мен.

– Хм, имаш право. Не знам как си намерил време обаче.

– Трудно – горчиво отбеляза Галени. – Откакто ме повишиха в шеф на комарския отдел, почти всеки ден работя по половин смяна допълнително, след вечеря. Твоята история си я удържах от времето за сън. Сега обмислям дали да не зарежа обедите и вечерите и просто да си закача над бюрото хранителна тръба, от която да смуча, пристърже ли ми стомахът.

– Ако питаш мен, Делия няма да те търпи още дълго.

– Да, това също е вярно – раздразнено потвърди Галени.

Майлс изчака малко, но Дъв не се разпростря по темата. А имаше ли нужда всъщност? Майлс въздъхна.

– Съжалявам – каза накрая.

– Както и да е. От гледна точка на Службата за сигурност новините са добри. Досега няма данни да е изтекла секретна информация за обстоятелствата около смъртта на Тиен Ворсоасон. Никакви имена, никакви намеци за... техническа дейност, няма дори слухове за финансови злоупотреби. Засега се запазва благоприятната тенденция на пълна липса откъм каквито и да било комарски конспиратори в който и да било от няколкото сценария, в които ти си главният злодей, убиецът на Ворсоасон.

– Няколко сценария!... Колко версии циркулират – не, не ми казвай. Само ще вдигна кръвното. – Майлс изскърца със зъби. – И какво, значи съм се отървал от Ворсоасон – човек два пъти по-едър от мен – с помощта на някакъв дяволски трик от арсенала на ИмпСи, така ли?

– Може и така да се каже. В единствената съчинена досега версия, която включва и съучастници, поддържащите роли се падат на подли и корумпирани служители на ИмпСи. На които си плащал от джоба си.

– Това може да го измисли само човек, на когото никога не се е налагало да попълва някой от засуканите приходо-разходни формуляри на Илян – изръмжа Майлс.

Галени сви рамене и се усмихна.

– А има ли... не, нека аз го кажа – рече Майлс. – Няма данни от

домакинството на Вортис да е изтекла някаква информация.

– Никакви – потвърди Галени.

Майлс измърмори няколко доволни ругатни под сурдинка. Знаеше, че не е подценил Екатеринбург.

– Направи ми една лична услуга и се погрижи да подчертаеш този факт в копието от анализа, което ще пратиш на Алегре, става ли?

Галени разпери пръсти в предпазлив жест, който не обещаваше нищо.

Майлс бавно издиша. Няма изтичане на информация, няма държавна измяна, само празна злоба и кофти стечение на обстоятелства. Както и опит за изнудване. Беше разстроило него, щеше да разстрои родителите му, когато стигнеше и до тях, а това щеше да е скоро, разстроило беше двамата Вортис, Ники, Екатеринбург. Бяха посмели да разстроят Екатеринбург... Майлс грижливо отклони вниманието си от клокочещия в стомаха му гняв. Гневът нямаше място в това. За разлика от прецизното планиране и безмилостните действия.

– И какво планира да направи ИмпСи по въпроса, ако въобще планира нещо? – попита накрая той.

– Засега колкото се може по-малко. Не е като да си нямаме други неща на главата. Разбира се, ще продължаваме да следим входящата информация за неща, които биха могли да върнат общественото внимание там, където не го искаме. Не е много, но този сценарий с убийството ни направи поне една услуга. За онези, които не вярват, че смъртта на Тиен Ворсоасон е била обикновена злополука, слухът предоставя достоверно звучаща засекретена версия, която обяснява защо разследването е било прекратено преждевременно.

– Обяснява значи – озъби се Майлс. „Ясно ми е накъде отиват нещата.“ Скръсти упорито ръце. – Това означава ли, че не мога да разчитам повече на вас?

– Ами... – проточи Галени. Доста продължително. Накрая, поради липса на повече въздух в дробовете, му се наложи да каже нещо. – Не точно.

Майлс оголи стиснатите си зъби и зачака Галени, който пък чакаше него.

Майлс пръв не издържа:

– По дяволите, Дъв, да не би да очаквате просто да си седя и да изям тия лайна в суров вид?

– Стига, Майлс, не ти е за пръв път. Мислех, че вие, от Секретни операции, се чувствате в свои води сред въпросните лайна.

– Не и когато са в собственото ми сандъче с пясък. Не и в собствения ми дом. Акциите ми с Дендари бяха на принципа „удряй и бягай“. Вонята оставаше далеч зад гърба ни.

Галени сви рамене без капка съчувствие.

– Трябва също така да отбележа, че това са първоначални резултати. Само защото досега няма данни за изтичане на информация, още не значи, че... в един момент от небето няма да завалят лайна.

Майлс бавно издиша.

– Добре. Кажете на Алегре, че има своя жертвен козел. Ммеее. – След миг добави: – Но няма да се преструвам на виновен. Беше злополука с дихателна маска. Точка.

Галени махна с ръка в знак, че приема думите му.

– От ИмПСи няма да се оплачат.

„Наистина е добре – напомни си Майлс, – че няма пробив в секретността по комарския случай.“ Но това слагаше край на слабата му, неизречена надеждица, че може да повери Ришар и подлизурковците му на лишените от нежност грижи на ИмПСи.

– Докато само си приказват, така да е. Но кажете на Алегре, че ако се стигне до официално обвинение в убийство срещу мен в Съвета... – „Тогава какво?“

Галени присви очи.

– Имаш ли основание да смяташ, че някой може да повдигне такова обвинение? Кой?

– Ришар Ворутиър. Той един вид... ми го обеща на четири очи.

– Обаче не може. Освен ако не убеди някой от членовете да го повдигне вместо него.

– Може, ако надвие лорд Доно и бъде утвърден за граф Ворутиър.

– Майлс... ИмПСи не може да огласи доказателствата около смъртта на Ворсоасон. Дори и пред Съвета на графовете.

Майлс разчете последното като „особено пред Съвета на графовете“. И понеже познаваше тази непредсказуема институция, нямаше как да не се съгласи.

– Да. Знам.

Галени попита неспокойно:

– Какво смяташ да правиш?

Майлс си имаше по-основателни причини от опънатите нерви на висшите служители на ИмПСи, за да потуши без много шум цялата тази история. Две причини – майка и син. Ако го изпиташе добре, надвисналата над главите им юридическа каша въобще нямаше да засегне

Екатерин и нейния Ники.

– Нищо повече – нито по-малко – от записаното в служебната ми характеристика. Малко политика. В бараярски стил.

Галени го изглежда подозрително.

– Не знам, но... ако наистина си решил да излъчваш невинност, ще трябва да се постараяш повече. Много... нервничиш.

Майлс... изнервничи.

– Има вина и вина. Не съм виновен за предумишлено убийство. Виновен съм, че прецаках работата. И не съм единственият, между другото – много сме. Начело с онзи глупак Ворсоасон. Ако само беше... по дяволите, всеки път щом слезеш от совалката в някой комарски купол, те карат да седнеш на едно столче и ти прожектират образователен филм за дихателните маски и поддържането им. А той беше живял там почти една година! Знаел е. – Майлс се умълча за миг, после продължи: – Не че аз не сглуших, като излязох от купола, без да уведомя своите хора.

– Работата е там, че никой не те обвинява в небрежност.

Устните на Майлс се извиха горчиво.

– Ласкаят ме, Дъв. Ласкаят ме.

– По този въпрос не мога да ти помогна – каза Галени. – Имам си достатъчно проблеми.

– Шах и мат. – Майлс въздъхна.

Галени го гледа дълго, после каза без предисловие:

– Сега за твоя клонинг.

– Брат.

– Да, за него. Знаеш ли... имаш ли представа... какви са му намеренията относно Карийн Куделка?

– Кой пита – ИмпСи или Дъв Галени?

– Дъв Галени. – Галени замълча, този път за дълго. – След... съмнителната услуга, която той ми направи, когато за пръв път се срещнахме на Земята, бях доволен, че оцеля и се измъкна. Дори не се изненадах прекалено, когато разбрах, че се е появил тук, нито – след като се запознах с майка ти, – че семейството ти го е приело. Дори се бях примирил с вероятността да се срещаме – от време на време. – Гласът му трепна едва доловимо. – Но не бях очаквал, че ще мутира в мой баджанак!

Майлс вдигна вежди в израз на частично съпричастие. Въздържа се да реагира грубо, като да се изкиска например.

– Бих отбелязал, че в известен, макар и изключително чудат смисъл, вие вече сте сродени. Той ти е доведен брат. Създаден е по поръчка на баща ти и според някои интерпретации на галактическите закони за

клонирането това го прави негов син.

– От тази мисъл ми се завива свят. И ме заболява главата. – После сащисано се втренчи в Майлс, – Марк не се смята за мой доведен брат, нали?

– Засега не съм насочил вниманието му към тази законова постановка. Но само си помисли, Дъв, колко по-лесно би било за теб, ако ти се налага да го представяш само като свой баджанак. Така де, много хора имат баджанаци, от които се срамуват, то си е чиста проба житейска лотария. Всичко живо ще ти съчувства.

Галени му хвърли поглед, в който се четеше изключително слабо веселие.

– Просто ще сте некръвни роднини – каза Майлс с малко гадна усмивка. – А с леко разтегляне на семейните връзки аз също ще съм ви роднина. Много мило, нали?

Всъщност... ако Екатерина някога го приемеше, той моментално щеше да се превърне във вуйчо и зет, сдобивайки се с трима шуреи едновременно, всичките със съпруги – шуренайки, както и с цяла глутница племенници и племеннички. Да не говорим за тъста и така нататък. Зачуди се дали някой от тях ще се окаже достатъчно шантав, за да се срамува от него. Или... една нова и неприятна мисъл... дали той нямаше да се превърне в ужасния зет, от когото всички се срамуват...

– Мислиш ли, че ще се оженят? – сериозно го попита Галени.

– Не. Сигурен съм обаче, че и с лост не можеш да отлепиш Марк от Карийн. И макар Карийн да има основателни причини да не бърза, не мисля, че който и да било от членовете на семейство Куделка знае как да предаде нечие доверие.

Последното си спечели леко потрепване на веждите и онова почти недоловимо омекване на физиономията, което неминуемо застигаше Дъв, споменеше ли някой любимата му Делия.

– Боя се, че ще трябва да се примириш с Марк като с постоянен фактор в живота си – заключи Майлс.

– Уф – беше единственото, което каза Галени. Трудно беше да се прецени дали въпросното междуметие изразява примирение, или стомашна болка. Във всеки случай той стана и си тръгна.

* * *

Марк тъкмо влизаше във вестибула с черните и бели плочки откъм асансьорите в задния коридор, когато се засече с майка си, която слизаше по централното стълбище.

– О, Марк – доволно рече графиня Воркосиган, сякаш тъкмо него бе искала да види. Той спря послушно и я изчака да слезе. Тя огледа спретнатото му облекло – любимия му черен костюм, разнообразен с – по негово мнение – незаплашително тъмнозелена риза. – Излизаш ли?

– След малко. Тъкмо се канех да намеря Пим и да го помоля да ми послужи с един от гвардейците си за шофьор. Имам делова среща с един приятел на лорд Ворсмит. Човекът е в хранителния бизнес и обеща да ми обясни как работи бараярската система на разпространение. Може в бъдеще да ни стане клиент, та реших, че ще е добре, ако пристигна с наземна кола, съвсем по воркосигански.

– Добра идея.

По-нататъшният ѝ коментар бе осуетен от появата на две момчета, които завиха на бърз ход иззад ъгъла – синът на Пим, Артур, понесъл миризлива пръчка с памук, на върха, и момчето на Янковски, Денис, гушноло голям буркан. Децата изтрополиха нагоре по стълбите покрай графинята, като я поздравиха с по едно задъхано: „Здравейте, милейди!“

Тя ги изгледа и веждите ѝ се вдигнаха развеселено.

– Нови попълнения за каузата на науката? – попита тя Марк, след като момчетата се скриха с топуркане и кикотене в дъното на коридора.

– За каузата на предприемачеството. На Мартя ѝ хрумна гениална идея. Определи възнаграждение за всяка заловена маслена буболечка и пушна момчетата на гвардейците по петите им. По марка на парче, плюс премия от десет марки за царицата. Енрике се върна към работата си и по цял ден реже гени на филийки, лабораторията е в идеален ред, а аз най-после мога да насоча вниманието си към финансирането на проекта. Прибираме буболечките по две до три на час, така че би трябвало да приключим с това до утре, или най-късно до вдругиден. Слава богу, засега никое от децата не се е сетило да се вмъкне в лабораторията и да освободи още буболечки, така че да поднови икономическия ресурс. Може би ще е добре да измайсторя някакви заключалки за къщите им.

Графинята се засмя.

– Я стига, лорд Марк, не обиждай чувството им за чест. Та те са деца на нашите гвардейци.

– Аз бих се сетил за това, когато бях на техните години.

– Ако буболечките не бяха на васалния им лорд, може би и те щяха да се сетят. – Усмивна се, но усмивката ѝ бързо увехна. – Като говорим за обиди... Исках да те питам дали си чул онези злостни слухове, които се разпространяват за Майлс и неговата мадам Ворсоасон.

– Последните няколко дни почти не съм излизал от лабораторията.

А Майлс рядко слиза долу, кой знае защо. Какви злостни слухове?

Тя присви очи, хвана го под ръка и го поведе към малкия вестибюл пред библиотеката.

– Илян и Алис ме дръпнаха настрана снощи, на вечерята у Воринис, и ме осведомиха какво става. Добре че го чух най-напред от тях. По-късно още двама от гостите настояха да ми разкажат алтернативните си версии... всъщност единият търсеше потвърждение. Другият, изглежда, се надяваше, че ще предам думите му на Арал, понеже самият той не смеел да ги повтори в лицето му, това дребно безгръбначно нищожество. Изглежда, из столицата циркулират слухове, че докато е бил на Комар, Майлс по някакъв начин се е отървал от покойния съпруг на Екатеринбургин.

– Е – разсъдливо отвърна Марк, – ти знаеш за това повече от мен. Вярно ли е?

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре.

– Интересува ли те наистина?

– Не особено. От всичко, което успях да разбера – между редовете най-вече, защото Екатеринбургин не говори много за него, – Тиен Ворсоасон си е бил чиста загуба на храна, вода, кислород и време.

– Майлс казал ли ти е нещо, което... което да породи у тебе съмнения за смъртта на Ворсоасон? – попита тя и седна до огромното старинно огледало, което красеше външната стена.

– Всъщност, не. – призна Марк, дръпна един стол и се настани срещу майка си. – Макар да останах с впечатлението, че се смята за виновен в известна небрежност. Ако питаш мен, щеше да е много по-интересно, ако наистина ѝ беше направил услугата да я отърве от онова копеле, мъжа ѝ.

Графинята замислено въздъхна.

– Понякога, Марк, въпреки безспорните успехи на бетанската ти терапевтка, влиянието на Джаксън Хол, изглежда, взема надмощие.

Той невъзмутимо сви рамене.

– Съжалявам.

– Трогната съм от неискреността ти. Само бъди така добър да не повтаряш тези твои, без съмнение, искрени думи пред Ники.

– Може и да съм отраснал на Джаксън Хол, мадам, но не съм пълен глупак.

Тя кимна, явно успокоена. Понечи да заговори отново, но в този момент двойните врати на библиотеката се отвориха широко и влязоха комодор Дъв Галени и Майлс.

Щом забеляза графинята, комодорът спря и я поздрави учтиво. Поздравът му към Марк беше също толкова любезен, но комодорът изглеждаше някак нащрек, сякаш Марк току-що се е възстановил от отвратителна кожна болест, а той самият е прекалено възпитан, за да коментира белезите. Марк го поздрави по същия начин.

Галени не се застоя. Майлс изпрати госта си и пак тръгна към библиотеката.

– Майлс! – повика го графинята, стана и го последва. Марк провлачи крака след тях, защото не беше сигурен дали майка им вече е приключила с него, или напротив. Тя настигна Майлс при едно от канапетата до камината. – Разбрах от Пим, че твоята мадам Ворсоасон е била тук вчера, докато двамата с Арал бяхме навън. Била е тук, а аз съм я изпуснала!

– Не беше точно светско посещение – каза Майлс. Нямаше накъде да мърда, така че се примири и седна на канапетото. – А едва ли можех да я задържа, докато двамата с баща ми се върнете – в полунощ.

– Има някаква логика в думите ти – каза майка му и окончателно затръшна капана, като седна решително на канапетото срещу него. Марк се настани предпазливо до нея. – Кога все пак ще ни бъде разрешено да се запознаем с нея, това питам аз?

Той я погледна нащрек.

– Не... сега. Ако нямаш нищо против. В момента нещата между нас са в доста деликатно, хм, положение.

– Деликатно – потвори като ехо графинята. – Това не е ли значително подобрене спрямо опропадения живот, придружен с повръщане?

Мигновена надежда проблясна в очите му, но той поклати глава.

– За момента е трудно да се каже.

– Разбирам. Но единствено защото Саймън и Алис бяха така добри да ни го обяснят снощи. Може ли да попитам защо трябваше да чуем за тази отвратителна клюка от тях, а не от теб?

– О, съжалявам – промърмори Майлс. – Самият аз чух за това едва онзи ден. Напоследък пътищата ни се разминават, затънали сте в светски задължения и така нататък.

– Знаеш го от два дни и си мълчиш? Сега разбирам на какво се дължи внезапният ти интерес към колония Хаос, който така ентусиазирано проявяваше последните два пъти, когато се оказвахме заедно на масата.

– Е, наистина ми беше интересно как вървят нещата на Сергияр. Но трябваше да изчакам и анализа на ИмПСи.

Графинята погледна към вратата, през която преди малко беше

излязъл комодор Галени, и изхъмка:

– Аха. Това обяснява идването на Дъв.

– Именно – кимна Майлс. – Ако ставаше дума за изтичане на секретна информация, работата щеше да е съвсем друга.

– А такова няма?

– Така изглежда. По всичко личи, че си имаме работа с една изцяло политически мотивирана художествена измислица, сътворена въз основа на изцяло случайно стечение на... случайности. С автори – малка група графове от Консервативната партия и техни блюдолизци, които в последно време съм засегнал по един или друг начин. Реших да се справя с това... политически. – Лицето му застина в мрачна и сурова гримаса. – По мой си начин. Всеки момент очаквам Доно Ворутиър и Рене Ворбретен, между другото. Имаме да обсъдим някои неща.

– А, съюзници? Добре. – Очите ѝ се присвиха доволно.

Той сви рамене.

– Нали точно това е политиката, повече или по-малко. Или поне за мен е така.

– Това е по твоята част. Оставям го на теб и теб на него. Но какво ще стане с теб и Екатерина? Смяташ ли, че вие двамата ще издържите на натиска?

– Тримата. Не изключвай Ники. Още не знам.

– Мислех си – каза графинята, като го наблюдаваше внимателно – дали да не поканя Екатерина и Карийн на чай. По женски.

Израз на тревога, ако не и на откровена паника, се изписа на лицето на Майлс.

– Аз... рано е. Просто... е рано.

– Рано? – разочаровано рече графинята. – Тогава кога?

– На Карийн техните няма да ѝ разрешат да дойде – вметна Марк. – Нали... мислех, че са прекъснали отношенията си с нас. – Трийсетгодишно приятелство, унищожено от него. „Добра работа, Марк. Кое ще е следващото? Случайно да подпалиш замъка Воркосиган?“ Това поне би решило проблема с плъзналите навсякъде буболечки...

– Ку и Дру ли? – попита графинята. – Е, разбира се, че ще ме отбягват! Сигурно не смеят да ме погледнат в очите след онова изпълнение на вратата.

Марк не беше сигурен как да интерпретира това, макар че Майлс изсумтя смутено.

– Тя ми липсва – каза Марк и ръцете му се свиха безпомощно в скута. – Имам нужда от нея. След няколко дни трябва да започнем с

представянето на продуктите от буболечешкото масло пред потенциални клиенти на едро. Смятах, че ще мога да разчитам на Карийн. Аз... аз не се справям много добре с продажбите. А Мартя е прекалено... директна. Карийн обаче няма грешка. Може да продаде каквото поиска на когото поиска. Особено на бараярските мъже. Те само дете не лягат по гръб и не размахват лапи във въздуха – направо е невероятно. А и, и... мога да запазя спокойствие, когато тя е с мен, без значение колко хора ме дразнят в момента. О, искам да се върне... – Последните думи се изплъзнаха от устата му като приглушен стон.

Майлс погледна майка си, после Марк и поклати глава в развеселено отчаяние.

– Не се възползваш достатъчно от бараярските си ресурси, Марк. Разполагаш, току под носа си, с най-могъщата потенциална Баба на планетата, а дори не си я вкарал в играта!

– Но... какво би могла да направи тя? При тези обстоятелства?

– На Ку и Дру ли? Даже не ми се мисли.

Майка му се усмихна, но после скръсти ръце и огледа замислено голямата библиотека.

– Но, майко... – заекна Марк, – дали ще можеш? Би ли опитала? Не смятах да те моля, след всички неща... които се изприказваха онази вечер, но наистина съм отчаян. – „Отчаяно отчаян.“

– Аз пък не смятах да се натрапвам, без да съм изрично помолена – каза му графинята и зачака, удостоверявайки го с широка, подканяща усмивка.

Марк, изглежда, премисляше казаното. Устата му оформи на два пъти непривичната дума, за упражнение, преди той да оближе устни, да си поеме дъх и да я изстреля в празното пространство:

– Помощ?

– Ами, разбира се, Марк, ще се радвам да ти помогна! – Усмивката ѝ незнайно как придоби вид на хладно оръжие. – Мисля, че знам какво трябва да направим – трябва да седнем тук заедно, петимата – ти, аз, Карийн, Ку и Дру – точно тук, да, точно тук, в тази библиотека, и да си поговорим хубавичко.

Представата за подобна сбирка го изпълни с наченки на ужас, но той стисна колене и кимна.

– Да. Тоест... ти ще говориш, нали?

– Всичко ще мине добре – увери го тя.

– Но как ще ги накараш да дойдат тук?

– Мисля, че спокойно можеш да оставиш това на мен.

Марк хвърли поглед на брат си, който се подсмиваше. Изглежда, въобще не подлагаше думите ѝ на съмнение.

Гвардеец Пим се появи на вратата и каза:

– Извинете, че ви прекъсвам, милейди. Милорд, граф Ворбретен току-що пристигна.

– А, добре. – Майлс скочи, бързо отиде до дългата маса и се зае да събира листове, бележки и папки. – Заведи го в апартамента ми и кажи на Мама Кости да задейства нещата.

Марк се възползва от възможността:

– Пим, ще ми трябват колата и шофьор след – погледна часовника си, – десетина минути.

– Ще имам грижата, милорд.

Пим излезе да изпълни нарежданията. Майлс, с решителен израз и куп документи под мишка, излетя след гвардееца си.

Марк погледна неуверено графинята.

– Тръгвай – усмихнато му рече тя. – А като се върнеш, мини през кабинета ми да ми разкажеш как е минала срещата.

Даже звучеше заинтригувана.

– Дали не би искала да инвестираш в проекта ни? – предложи ѝ той в изблик на оптимизъм.

– Ще поговорим за това. – Тя му се усмихна с неподправена обич, което я правеше един от много малкото хора във вселената, от които можеше да очаква подобно нещо. Тайничко развълнуван, той забърза навън.

* * *

Охранителят от ИмпСи при портата пропусна Иван, после се върна в будката си, призован от бибипкането на комвръзката си. Иван отстъпи встрани, изчакайки железните порти да се разтворят широко и да пропуснат лъскавата бронирана наземна кола, която изтреща надолу по улицата. Краткотрайна надежда разцъфна в гърдите му при мисълта, че може да се е разминал с Майлс, но неясният силует, който му помахаше през затъмнения заден купол на колата, беше прекалено закръглен. Марк излизаше някъде, а не Майлс. Когато Пим го въведе в апартамента на Майлс, Иван завари братовчед си да седи до прозореца с граф Рене Ворбретен.

– О, извинете – каза Иван. – Не знаех, че си зает.

Но вече беше късно да се оттегли. Майлс, който се бе обърнал изненадано към него, овладя неприязненото си изражение, въздъхна и му

махна да влезе.

– Здравсти, Иване. Какво те води тук?

– Майка ми ме прати да ти дам тази бележка. Представа нямам защо просто не ти се обади по комтаблото, но шансът да се измъкна не беше за изпускане, така че не седнах да споря с нея. – Иван му подаде тежкия плик с емблемата на двореца, подпечатан с личния герб на лейди Алис.

– Да се измъкнеш? – попита развеселено Рене. – А аз си мислех, че си се сдобил с една от най-приятните службици, на които могат да се надяват офицерите във Ворбар Султана.

– Ха! – мрачно възкликна Иван. – Искаш ли я? Все едно работиш в един кабинет с цял отбор бъдещи тъщи в предсватбена истерия, всяка от които е вманиачена на тема контрол. Не знам откъде майка е намерила толкова много ворски драконки. Обикновено човек се сблъсква с тях поединично, при това заобиколени от цяло семейство, което да тормозят. Да ги събереш всичките накуп, при това обединени от обща цел, просто не е редно. – Той си придърпа един стол между Майлс и Рене и седна на ръба му, в красноречиво временна поза. – В моя случай йерархията е обърната наопаки – двайсет и три командирки и един подчинен – аз. Искам да си се върна в Операции, където началниците ми не започват всяка своя безумна заповед със заплашителното предисловие „Иванчо, миличък, такъв си ми добричък, нали ще...“ Какво ли не бих дал да чуя един хубав, басов, стопроцентово мъжки рев „Ворпатрил!“... От някой друг освен от графиня Воринис, де.

Ухиленият Майлс понечи да отвори плика, но после спря и се заслуша – Пим говореше с някого в преддверието долу.

– А, добре. Точно навреме – каза Майлс.

За особено неприятна изненада на Иван, посетителите, които Пим въведе в покоите на господаря си, бяха лорд Доно, Биърли Ворутиър и гвардеец Забо. И тримата поздравиха Иван с отвратително лъчезарни усмивки. Лорд Доно разгърси сърдечно ръката на граф Рене и седна до ниската масичка срещу Майлс. Биърли подпря лакти на гърба на Доновия фотьойл и огледа присъстващите. Забо си придърпа обикновен стол като на Иван, седна малко по-встрани от благородниците и скръсти ръце на гърдите си.

– Извинете ме за секунда – каза Майлс и отвори плика. Извади бележката на лейди Алис, плъзна поглед по нея и се усмихна. – И така, господа. Ето какво пише леля ми Алис. „Скъпи Майлс... – следват обичайните любезности, после – Кажи на приятелите си, че според графиня

Ворсмит, Рене може да разчита на гласа на съпруга ѝ. Колкото до Доно, ще трябва да понатиснем малко, но темата за бъдещето му като убеден поддръжник на Прогресивната партия може да даде плодове. Лейди Мери Ворвил също докладва за благоприятен вятър в платната на Рене, благодарение на милите спомени, които баща ѝ, граф Ворвил, пази от военновременните си приключения с покойния му баща. Първоначално смятах, че ще е неделикатно да лобирам в полза на лорд Доно пред графиня Ворпински, но тя ме изненада с доста ентузиазираното си одобрение на трансформацията, предприета от лейди Дона.“

Лорд Доно се засмя високо въпреки опита си да се съдържи и Майлс спря да чете и вдигна въпросително вежда.

– С граф, по онова време лорд, Ворпински бяхме доста добри приятели за известно време – обясни Доно с немалка доза самодоволство. – Това беше след теб, Иване. Мисля, че тогава ти беше на Земята заради онази задача в посолството.

За облекчение на Иван Майлс не попита за подробности, а само кимна разбиращо и продължи да чете, възпроизвеждайки много точно интонацията на лейди Алис:

– „Една лична визита на Доно при графинята, която да я убеди в реалността на промяната и в нейната необратимост – «необратимост» е подчертано, – може да бъде от полза на този фронт.

Според доклада на лейди Вортугалов няма много надежда нито за Рене, нито за Доно, що се касае до свекър ѝ. Тя обаче – ха, слушайте само, – е преместила рождения ден на първия внук на графа с два дни напред, което случайно съвпада с деня, за който е насрочен вотът, и е поканила графа да присъства на отварянето на репликатора. Лорд Вортугалов също ще бъде там, разбира се. Освен това лейди Вортугалов спомена, че съпругата на графския заместник, който ще гласува вместо него в Съвета, вехне от копнеж да получи покана за императорската сватба. Смятам да отпусна една от резервните на лейди ВорТ., която да я даде на персона по свой избор. Заместникът на графа няма да гласува против желанието на господаря си, но може да се случи така, че да закъснее значително за въпросното сутрешно заседание или въобще да не се яви. Това не е плюс за вас, но може да се окаже неочакван минус за Ришар и Сигюр.“

Рене и Доно бяха започнали да си водят бележки.

– „Старият Ворхалас храни лична симпатия към Рене, но няма да гласува срещу интересите на Консервативната партия. И понеже безкомпромисната честност на Ворхалас не отстъпва по безкомпромисност

на другите му разбирания, боя се, че каузата на Доно е обречена по отношение на него.

За Вортейн също няма надежда – не си хабете силите на този фронт. Аз обаче получих достоверна информация, че съдебното дело относно ползването на водните източници по границата между неговия окръг и този на съседа му, граф Ворволинкин, все още не е решено, а спорът се води с грозно ожесточение, от което страдат и двете семейства. Обикновено не бих допуснала, че е възможно да смразим граф Ворволинкин с Консервативната партия, но няколкото думи, прошепнати в ухото му от неговата снаха, лейди Луиза, която той много обича, че гласът му за Доно и Рене сериозно ще вбеси – подчертано – противника му, довели до наистина невероятен резултат. Можете спокойно да го включите в списъка на поддръжниците си.“

– Виж, това е неочакван подарък – доволно рече Рене и започна да пише още по-усилено.

Майлс обърна листа и зачете отново:

– „Саймън ми разказа за отвратителното поведение на“ – е, това не е важно, така, така, ха, – „изключително лош вкус“ – подчертано, благодаря ти, лельо Алис, такаа. – „И, най-накрая, скъпата ми лейди Воринис ме увери, че гласът на окръг Воринис също ще бъде в полза на двамата ти приятели. С обич, лейди Алис.

P.S. Няма извинение това да се свърши надве-натри в последната минута. Екипът ми, начело с мен, държи цялата тази каша да се разчисти възможно най-скоро, така че поканите да бъдат изпратени на когото трябва и навреме. В интерес на бързото решаване на тези неотложни въпроси, чувствай се свободен да товариш Иван с всякакви дребни задачи, за които сметнеш, че може да ти бъде от полза.“

– Какво?! – възкликна Иван. – Това последното си го измисли! Дай да видя... – Със самодоволна усмивка Майлс бутна писмото към Иван, който се наведе над рамото му да прочете последното изречение. Беше написано с безупречния почерк на майка му. По дяволите!

– Ришар Ворутиър седеше ей там – каза Майлс и посочи стола на Рене, – когато ми каза, че лейди Алис нямала глас в Съвета. Фактът, че е присъствала активно на ворбарсултанската политическа сцена повече години от всички нас, взети заедно, изглежда, му убягва. Толкова ползе. – Усмивката му стана още по-широка.

Обърна се и погледна Пим, който влезе в дневната, бутайки количка за сервиране.

– Да ви предложи нещо освежаващо, господа?

Иван живна, но за негово разочарование на количката за сервиране беше сервиран чай. Е, и кафе, както и поднос със сандвичевите уникати на Мама Кости, които приличаха на декоративна хранителна мозайка.

– Вино? – подсказа обнадеждено той на братовчед си, когато Пим се зае да налива напитките. – Или бира поне?

– По това време? – каза Рене.

– Моят ден започна отдавна – увери го Иван. – Повярвай ми.

Пим му подаде чаша кафе.

– Това ще ви освежи, милорд.

Иван неохотно пое чашата.

– Когато дядо ми провеждаше политически консултации в този апартамент, винаги познавах дали заговорничи със съюзници, или преговаря с противници – каза Майлс. – Когато присъстващите бяха негови приятели, ги гощаваше с чай, кафе и закуски, така че да са във форма и да слушат внимателно. Когато си имаше работа с другия сорт, винаги се сервираше стряскащо изобилие и богат асортимент от алкохолни напитки. С напредването на срещата качеството спадеше, но дотогава гостите вече не бяха в състояние да направят разликата. Не пропусках случай да се вмъкна, когато ординарецът му вкарваше количката с виното. Ако си кротувах, обикновено не ме забелязваха и не ме гонеха от стаята.

Иван придърпа стола си по-близо до подноса със сандвичите. Биърли зае също толкова стратегическа позиция от другата страна на количката. Останалите гости взеха поднесените им от Пим чаши и засърбах. Майлс приглади на коляно един лист с надраскан на ръка дневен ред.

– Първа точка – започна той. – Рене, Доно, лорд пазителят на ораторския кръг определи ли вече времето и реда на гласуване по исковете ви?

– Един след друг са – отвърна Рене. – Моят е пръв. Трябва да си призная, че нямах търпение да се свърши, така че съм доволен.

– Наистина е добре, но не по причината, за която си мислиш ти – каза Майлс. – Рене, когато те призоват в Кръга, ти трябва да го отстъпиш на лорд Доно. Който, след като гласуването по иска му приключи, ще ти го върне. Ясно е защо, нали?

– Да. – каза Рене. – Извинявай, Майлс, не знам къде ми е бил умът.

– Аз... май не схващам съвсем – каза лорд Доно.

Майлс започна да изброява на пръсти вариантите.

– Ако те утвърдят за граф Ворутиър, Доно, ти можеш веднага да заемеш мястото си и да дадеш гласа на окръг Ворутиър в полза на Рене, като по този начин увеличиш с един гласовете за него. Но ако Рене мине

пръв, мястото на окръг Ворутиър все още няма да е заето и гласът няма да се зачете. И ако Рене загуби – да речем с един глас, – ти също ще загубиш гласа на окръг Ворберетен при твоето гласуване.

– Ааа – проточи Доно. – И смяташ, че опонентите ни са си направили същата сметка? Оттам и ползата от смяна на реда в последния момент.

– Именно – потвърди Майлс.

– Те няма ли да се досетят за намеренията ни?

– Поне доколкото знам, те все още не подозират, че действате заедно – отговори му Биърли, като сведе глава в леко подигравателен поклон.

Иван му се намръщи.

– И колко време ще мине, докато го узнаят? Откъде да сме сигурни, че няма да изпееш на Ришар всичко, което чуеш и видиш тук?

– Няма да го направи – каза Доно.

– Така ли? Ти може и да си сигурен на чия страна е Биърли, аз обаче не съм.

Биърли се ухили самодоволно.

– Да се надяваме, че Ришар споделя объркването ти.

Иван поклати глава, отхапа половината от един пухкав еклер с пълнеж от скариди, който направо се разтопи в устата му, и го прокара с глътка кафе.

Майлс се наведе, бръкна под стола си и извади папка с полупрозрачни листове голям формат. Взе горните два и подаде по един на Доно и Рене.

– Винаги съм искал да го изпробвам – доволно рече той. – Тези ги намерих на тавана снощи. Дядо ми ги използваше като тактически помагала, а, ако не се лъжа, този номер го е научил от баща си. Сигурно бих могъл да съставя компютърна програма, която да прави същото. Това са планове на банките в залата на Съвета.

Лорд Доно вдигна своя лист към светлината. Два реда празни квадрати се извиваха в полудъга.

– Банките не са надписани – каза той.

– Предполага се, че щом си опрял до плановете, значи знаеш кой къде седи – обясни Майлс. Отдели отде един лист и му го подаде през масата. – Занеси си го къщи, попълни квадратите и ги запомни, става ли?

– Става и още как – каза Доно.

– Според теорията целта на тези скици е да сравниш два свързани и

последователни вота. Оцветяваш в определени цветове всяко квадратче, тоест всеки окръг – да кажем червено за „не“, зелено за „да“, празно за тези, които още не са решили или за чиито намерения нямаш информация – и налагаш скиците една върху друга. – Майлс сложи на масата шепта цветни моливи. – Съвпадна ли два зелени или два червени квадрата, повече не се занимаваш със съответния граф. Или няма нужда да се занимаваш с него, или няма смисъл. Където се получи празно върху празно, или празно върху цвят, или червено върху зелено, там трябва да концентрираш усилията си в лобирането.

– Аа – смънка Рене, взе два молива, наведе се над масата ѝ започна да оцветява. – Колко просто и елегантно! Често съм се опитвал да правя същото наум.

– Ако си имаш работа с три или пет свързани вота, всеки с гласове на шейсет души, не виждам кой и как може да ги съпостави наум.

Доно, нацупил замислено устни, запълни десетина квадратчета, после придърпа стола си към този на Рене, за да запише останалите имена в съответните квадрати. Рене, както забеляза Иван, оцветяваше много усърдно, като внимаваше да не излиза от очертанятията. Доно драскаше с енергични, бързи движения. Когато приключиха, наложиха двата листа малко накриво един върху друг.

– Дяволите ме взели! – възкликна Доно. – Направо ти се набиват в очите, нали?

После снижиха гласове и се заеха да направят списък на хората, подлежащи на обработка. Иван бръсна трохите от скаридения еклер, полепнали по униформения му панталон. Биърли се размърда, колкото да внесе предпазливи предложения относно една-две леки корекции в разпределението на маркираните и немаркирани квадрати, основаващи се на негови впечатления, които той – о, съвсем случайно, да не си помислите – бил събрал, пребивавайки в компанията на Ришар.

Иван проточи врат и се зае да преброи единичните и двойни зелени квадрати.

– Още доста има да се пънете – каза той. – Без значение колко малко гласове получат Ришар и Сигюр и без значение колко от поддръжниците им бъдат възпрепятствани по един или друг начин в деня на гласуването, пак ви трябва мнозинство от трийсет и един гласа, или ще кажете чао на окръзите си.

– Работим по въпроса, Иване – каза Майлс.

Ако се съдеше по блясъка в очите и опасно жизнерадостното му изражение, братовчед му беше превключил на режим „пълна газ“, реши

Иван. И се кефеше, при това. Зачуди се дали скоро Илян и Грегор няма горко да се каят за деня, в който бяха свалили Майлс от любимите му секретни галактически операции и го бяха приземили у дома. Грешка – правилният въпрос беше колко скоро ще започнат да се каят.

Размишленията му бяха прекъснати по възможно най-неприятния начин, когато палецът на братовчед му се спусна решително към две от празните квадратчета, които Иван се бе надявал да убягнат от вниманието му.

– Граф Ворпатрил – каза Майлс. – Аха. – И се усмихна на Иван.

– Защо гледаш мен? – попита Иван. – Не е като да си прием всяка вечер пиенето с Фалко Ворпатрил. Ако искаш да знаеш, когато го видях за последен път, старецът ми каза, че съм безнадежден лентяй и че съм срам за майка ми, за него самия и за всички дядковци Ворпатрил. Е, не каза „дядковци“, каза „здравомислещи“. Което си е все същото.

– О, Фалко те намира за поносимо забавен – безмилостно опроверга Майлс личния опит на братовчед си. – Но което е по-важно, за теб няма да е проблем да уредиш една среща на Доно със стареца. А нищо не пречи да кажеш и някоя добра дума за Рене.

„Знаех си аз, че ще се стигне до това, рано или късно.“

– Щях да рискувам здравето си даже ако му бях представил лейди Дона като своя годеница. Той по принцип не си пада много по семейство Ворутиър. Да му представя лорд Доно като бъдещ колега... – Иван потръпна и впери очи в братовчедия мъж, който отвърна на погледа му с многозначителна извивка на устните.

– Годеница ли, Иване? – поинтересува се Доно. – Не знаех за тези ти намерения.

– Е, сега вече нямам шанс, нали? – троснато рече Иван.

– Да, сега, както и през последните пет години, когато тъпеех в провинцията. Аз бях там. Къде беше ти? – Доно пресече с вирната брадичка жалния опит на Иван да протестира. А от едва доловимия проблясък на горчивина в кафявите очи на бившата лейди Дона го побиха тръпки. Доно забеляза неудобството му и разтегли устни в бавна и доста злобна усмивка. – Наистина, Иване, вината е изцяло твоя. Много бавно действаш.

Иван се сви като ударен. „По дяволите, тази жена... мъж... особа ме познава прекалено добре...“

– Както и да е – продължи Доно, – налага му се да избира между Ришар и мен, така че във всички случаи ще си има работа със семейство Ворутиър. Единственият въпрос е кого от двамата ще предпочете.

– А аз не се съмнявам в способността ти да изтъкнеш всички

недостатъци на Ришар – вметна Майлс.

– Някой друг може и да може. Не аз обаче – каза Иван. – Офицерите на действителна служба не бива да се забъркват в партийната политика, така че точка по въпроса. – Той скръсти ръце и изправи снага – или поне горната част от нея, по причина че седеше – като символ на ненакърнимото си достойнство.

Майлс почука по писмото на майка му.

– Да, но имаш законна заповед от назначения ти началник. В писмен вид при това.

– Майлс, ако не изгориш това проклето писмо след срещата, значи съвсем си се побъркал! Толкова пари, че не знам как не е избухнало в пламъци от само себе си! – Написана на ръка, предадена на ръка, без електронно или каквото и да било друго копие където и да било – директивата „унищожи след като прочетеш“ беше повече от ясна.

Зъбите на Майлс се оголиха в усмивка.

– Учиш ме как да си гледам работата ли, Иване?

– Категорично отказвам да имам повече нещо общо с това. Когато се съгласих да доведа Доно на вечерята ти, му заявих, че това е последната услуга, която му правя, и държа на думата си.

Майлс го изгледа. Иван се размърда неспокойно. Надяваше се Майлс да не се сети да звънне в двореца за потвърждение. По-безопасно беше да се опъне на майка си в нейно отсъствие, отколкото очи в очи. Нагласи на лицето си непреклонна физиономия, намести се в стола си и зачака – с известно любопитство – какво ще измисли Майлс, във вид на изнудване, подкуп или тактика от позиция на силата, за да го убеди в правотата си. Да заведе Доно у Фалко Ворпатрил щеше да е наистина неудобно. Тъкмо обмисляше как да се представи пред Фалко като напълно незаинтересован страничен наблюдател, когато Майлс каза:

– Добре. А сега да минем на...

– Казах не! – отчаяно извика Иван.

Майлс го погледна с лека изненада.

– Чух те. И се съгласих – няма да те използваме. Повече за нищо няма да те моля. Успокой се.

Иван се облегна назад, обзет от дълбоко облекчение. А не от, увери сам себе си той, дълбоко разочарование. И със сигурност не от дълбока тревога. „Но... но... но... противното дребно джудже се нуждае от мен, кой иначе ще му извади кестените от огъня...“

– А сега да минем на следващата точка – продължи Майлс, – която е свързана с мръсните номера.

Иван го зяпна ужасено. „Десет години като най-довереният агент на Илян в секретните операции на ИмпСи...“

– Не го прави, Майлс!

– Какво да не правя? – спокойно се поинтересува Майлс.

– Каквото си намислил. Просто недей. Не искам да имам нищо общо с това.

– Канех се да кажа – продължи Майлс, като му хвърли един изключително безизразен поглед, – че ние, понеже сме на страната на истината и справедливостта, не е нужно да се принизяваме до такива мошеничества като, да речем, подкупи, убийства или по-леки форми на физическо насилие, или – ха! – изнудване. Пък и тези неща са склонни да... се връщат върху главите на вдъхновителите си. – Очите му засвяткаха. – Трябва обаче да бъдем нащрек за подобни ходове от страна на опонентите ни. Като се започне с очевидното – приведете пълния състав на гвардейците си в бойна готовност, погрижете се колите ви да се охраняват от чуждо вмешателство и, последно, но не и по важност, погрижете се да си подсигурите алтернативни маршрути и начини на придвижване до двореца Ворхартунг в деня на гласуването. И още нещо: преценете от колко хора можете да се лишите и пратете най-доверените и изобретателните от тях да се погрижат дискретно за благополучното пристигане на поддръжниците ви.

– Щом няма да се принизяваме, как ще наречеш онази игричка с утробния репликатор на семейство Вортугалов? – възмутено настоя Иван.

– Ще я нарека пример за напълно неочакван късмет. Никой от тук присъстващите няма нищо общо с това – спокойно отвърна Майлс.

– Значи не е мръсен номер, стига да не може да се проследи до нас, така ли?

– Точно така, Иване. Бързо схващаш. Дядо би се... изненадал.

Последното, изглежда, беше накарало лорд Доно да се замисли, защото той се облегна назад и започна да поглажда брадата си. От леката му усмивка по гърба на Иван полазиха тръпки.

– Биърли. – Майлс погледна към другия представител на рода Ворутиър, който гризеше лениво един сандвич и или слушаше, или дремеше, в зависимост от това как интерпретира човек притворените му очи. Сега ги отвори и се усмихна. Майлс продължи: – Да си чувал нещо в тази връзка от страна на Ришар или Сигюр, което трябва да знаем?

– Досега поне, изглежда, се ограничават с обичайните средства. Още не си дават сметка, че им дишат във врата.

Рене Ворбретен ги изгледа със съмнение.

– Мислиш ли? Поне според моя списък не изглежда така. А когато и ако си дадат сметка – а мога да се обзаложа, че Борис Вормонкриеф няма да остане за дълго в неведение по въпроса – как смяташ, че ще реагират?

Биърли разклати ръка в смисъл „и така, и така“.

– Граф Вормонкриеф е уравнивесен човек. Каквото и да стане, това няма да е последното му гласуване. Тепърва има да ни радва с присъствието си в Съвета. Не че е безразличен към съдбата на Сигюр, но не мисля, че би пресякъл линията заради него. Ришар... е, за него това гласуване е всичко, нали така? Самата мисъл, че му се налага да положи усилия, го вбесява от самото начало. Ришар е непредсказуем по принцип и става все по-непредсказуем с всеки ден. – Тази характеристика, изглежда, не притесняваше Биърли, даже напротив – той като че ли черпеше някаква лична наслада от нея.

– Е, дръж ни в течение, ако настъпи някаква промяна – каза Майлс.

Биърли сведе глава с ръка на сърцето и с тънка усмивка на устните.

– Живея, за да служа.

Майлс вдигна очи и го изгледа пронизващо. Иван се зачуди дали старият девиз на ИмпСи, прозвучал така саркастично в устата на Биърли, всъщност не приляга твърде добре като обръщение към човек, вложил толкова много от себе си в служба на империята. Потръпна при мисълта за предстоящата размяна на реплики, в случай че Майлс реши да накаже Биърли за тази му проява на безвкусен хумор, но за негово облекчение Майлс подмина казаното без коментар. След още няколко минути, през които присъстващите си разпределиха подлежащите на обработка графове, срещата приключи.

ГЛАВА 15

Екатерин изчака на тротоара, хванала Ники за ръка, докато вуйчо Воргис се сбогуваше със съпругата си, а шофьорът слагаше куфара му в задното отделение на наземната кола. След тазсутрешната среща вуйчо й щеше да потегли директно към космодрума, а оттам с бърз куриерски кораб до Комар, където трябвало да се занимае с няколко технически въпроса, както й беше обяснил самият той. Това пътуване, изглежда, беше кулминацията на дългите часове, които беше прекарал напоследък в Имперския научен институт. Във всеки случай професорката не беше останала изненадана от заминаването му.

Екатерин се замисли за склонността на Майлс да омаловажава нещата. Едва не беше припаднала снощи, когато вуйчо й ги беше извикал двамата с Ники и ги беше уведолил кой точно е „високопоставеният човек“ на Майлс, онзи, който можел да си поговори с Ники, защото сам бил загубил рано баща си. Бъдещият император Грегор не бил навършил още пет години, когато храбрият принц Серж се разхвърчал на парченца в Ескобарска орбита по време на отстъплението, сложило край на онази злополучна военна авантюра. Добре все пак, че никой не й беше казал преди аудиенцията да бъде потвърдена, защото съвсем щеше да се побърка от притеснение. С раздражение си даде сметка, че ръката й, стиснала твърде силно ръчичката на Ники, е хлъзгава от студена пот. Детето се водеше по възрастните и тя трябваше да изглежда спокойна, заради него.

Накрая всички се настаниха в задното отделение, помахаха на професорката и потеглиха. Екатерина бе започнала да забелязва повече подробности. Първия път, когато се беше возила в луксозната кола, която Империята предоставяше на вуйчо й за постоянно ползване, не й беше хрумвало да се запита на какво се дължи необичайният й, гладък, но и някак тежък ход, нито беше обърнала внимание на любезния млад шофьор. Сега знаеше, че първото се дължи на факта, че колата е бронирана, а любезността на младия мъж прикрива бдителност на офицер от ИмпСи. Въпреки маскировъчната си неспособност да се гизди според модата на висшата ворска класа, вуйчо й се движеше в същия тесен елитен кръг, в който се движеше и Майлс, при това със същата лекота – при Майлс това беше естествено следствие на факта, че е прекарал там целия си живот, при вуйчо й – защото инженерското му око преценяваше

хората по други критерии.

Вуйчо Вортис се усмихна с обич на Ники и го потупа по ръката.

– Не се плаши, Ники – успокоително избоботи той. – Грегор е добър човек. Всичко ще мине добре, а и ние ще сме до теб.

Ники кимна не много уверено. „Изглежда блед, но това е заради черното му костюмче“ – каза си Екатерина. Единствените му наистина хубави дрехи. За последно го беше обличал на погребението на баща си – факт, натоварен с неприятна ирония, в който Екатерина си наложи да не се вглежда. Беше се поколебала дали и тя да не облече роклята си от погребението, но после реши, че всяко нещо си има граници. Всекидневният ѝ тоалет в черно и сиво не изглеждаше в първа младост, но щеше да свърши работа. Поне беше чист и изгладен. Косата ѝ беше опъната строго назад, а плитката – навита в стегнат кок на тила. Тя вдигна ръка към издутината на малкия Бараяр, скрит под черната ѝ блуза с висока яка, и го докосна, сякаш да почерпи тайно увереност.

– И ти не се плаши – каза ѝ вуйчо Вортис.

Тя се усмихна вяло.

Разстоянието от университетското градче до Императорския дворец беше кратко. Охранителите прегледаха документите им и ги пропуснаха през високите порти от ковано желязо. Дворецът беше огромна каменна сграда, няколко пъти по-голяма от замъка Воркосиган, на четири етажа и във формата – придобита след два века достроявания и няколко радикални промени в архитектурния стил – на не съвсем правилен квадрат. Наземната кола спря пред една от по-малките колони на източното крило.

Някакъв висш служител в ливреята на рода Ворбара ги посрещна и ги поведе по дълъг кънтящ коридор, пресичащ северното крило. Както Ники, така и Екатерина се оглеждаха – Ники открито, а Екатерина скришно. Вуйчо Вортис, изглежда, не забелязваше достойния за музей декор – беше минавал по този коридор достатъчно често, за да представи докладите си пред владетеля на три свята. Майлс живял тук, докато станал на шест години, беше ѝ обяснил той. Дали се е чувствал потиснат от мрачната тежест на толкова много история, или я е смятал за лична игрална площадка? „Познай от пръв път.“

Мъжът в ливреята ги въведе в изящен кабинет, голям почти колкото първия етаж на къщата на професора. Близо до вратата един познат и в същото време непознат човек стоеше облегнат със скръстени ръце на огромно писалище с вградено комтабло. Император Грегор Ворбара беше сериозен, строен, симпатичен мъж с тясно лице и одухотворен израз.

„Явно не е фотогеничен“ – веднага реши Екатерина, сравнявайки истинския човек с образа, познат ѝ от холовидеото. Беше облечен в тъмносин костюм, почти напълно лишен от военна декорация, освен по тънките странични кантове на панталона и високата яка на туниката. Майлс стоеше срещу него, облечен в обичайния си безупречен сив костюм, не чак толкова безупречен в случая, по причина на леко разтворените му крака и ръцете, напъхани в джобовете на панталона. Млъкна, недовършил изречението си, и вдигна тревожни очи към лицето на Екатерина. После кимна отсечено и подканящо на колегата си ревизор. Професорът нямаше нужда от подканяне.

– Сър, позволете да ви представя племенницата си, мадам Екатерина Ворсоасон, и нейния син, Николай Ворсоасон.

На Екатерина ѝ беше спестен задължителния реверанс, в чието изпълнение нямаше опит, защото Грегор пристъпи напред и разтърси крепко ръката ѝ, сякаш беше една от равните му, сред които беше пръв.

– Мадам, за мен е чест, – Обърна се към Ники и също му стисна ръката. – Добре дошъл, Ники. Жалко, че първата ни среща е по такъв труден повод, но се надявам да я последват други, по-приятни такива. – Тонът му не беше нито студен, нито покровителствен, а съвсем пряк. Ники съумя да се здрависа като възрастен, макар че не спря да се кокори.

Екатерина и преди се беше срещала с високопоставени мъже – в повечето случаи те или гледаха през нея, или покрай нея, или в нея с ленивото естетическо одобрение, с което самата тя беше разглеждала статуетките в коридора отвън. Грегор я гледаше право в очите, сякаш можеше да прозре вътре в черепа ѝ. Беше едновременно смущаващо до болка и странно успокояващо. Той посочи към другия край на стаята, където имаше няколко наредени в квадрат кожени канапета и фотьойли, и каза любезно:

– Заповядайте, моля.

Високите прозорци гледаха към градина от низходящи тераси, чиято лятна зеленина лъщеше в пълния си блясък. Екатерина седна с гръб към градината, Ники се отпусна до нея. Хладната северна светлина падаше върху лицето на високопоставения им домакин, който си беше избрал фотьойл директно срещу тях. Вуйчо Вортис седна помежду им, а Майлс си придърпа един стол с твърда облегалка и се настани малко встрани от останалите. Скръстените му ръце и отпуснатата поза говореха за спокойствие, така че Екатерина нямаше представа защо долавя в поведението му напрежение, нервност и униние. Сякаш си беше надянал маска. Стъклена маска...

Грегор се наведе напред.

– Лорд Воркосиган ме помоли да се срещна с теб, Ники, заради неприятните слухове, които избуяха напоследък във връзка със смъртта на баща ти. При така стеклите се обстоятелства майка ти и дядо ти Вортис се съгласиха, че подобна среща е необходима.

– Държа да отбележа – вметна Вортис, – че никога не бих въвлякъл детето в това, ако не бяха онези идиоти с развързани езици.

Грегор кимна с разбиране.

– Преди да започна, искам да ти кажа нещо. Ти може и да не го осъзнаваш, Ники, но в дома на дядо ти Вортис живеете при определено ниво на наблюдение от съображения за сигурност. По негова молба обикновено то е ограничено и дискретно, доколкото позволяват обстоятелствата. Само два пъти през последните три години наблюдението е било на по-високо и по-осезаемо ниво, във връзка с някои особено необичайни и трудни негови разследвания.

– Баба Вортис ни показва външните видеокамери – предпазливо рече Ники.

– Те са част от наблюдението – обясни дядо Вортис.

Най-невинната част, според подробния инструктаж, който един любезен офицер от ИмпСи в цивилни дрехи беше провел на Екатеринбург ден след като двамата с Ники се нанесоха при вуйчо й.

– Всички комтабла също са или подсигурени, или под наблюдение – уточни Грегор. – И двете ви превозни средства се държат на охранявани места. При всяко неоторизирано нахлуване ИмпСи има указания да реагира в рамките на две минути.

Ники се ококори.

– Да се чуди човек как е влязъл Вормонкриеф – не се съдържа да промърмори Екатеринбург.

Грегор се усмихна извинително.

– Вуйчо ви отказа всеки посетител в дома му да бъде претърсван от ИмпСи. А Вормонкриеф е бил в списъка с познатите лица, благодарение на предишните си посещения. – После насочи вниманието си към Ники. – Но ако продължим разговора си днес, ти автоматично ще прекрачиш невидимата граница – от ниска степен на наблюдение по съображения за сигурност към една значително по-висока степен. Докато живееш в дома на дядо си Вортис или ако... някога отидеш да живееш в дома на лорд Воркосиган, едва ли ще забележиш някаква разлика. Но всяко по-продължително пътуване извън столицата ще трябва да бъде съгласувано с определен офицер от Службата за сигурност, а потенциалните ти

пътувания извън планетата ще бъдат ограничени. Броят на училищата, в които можеш да учиш, ще намалее значително, като ще останат само онези с ограничен достъп и, съжалявам че трябва да го кажа, с по-високи учебни такси. Затова пък няма да се тревожиш за евентуален сблъсък с обикновените престъпници. А ако все пак през охраната се промъкнат някакви – тук той хвърли бегъл поглед към Екатеринбург, – хипотетични похитители, то ще значи, че са професионалисти от висока проба и са изключително опасни.

Екатерин затаи дъх.

– Майлс не спомена за това.

– Бих казал, че Майлс дори не се е сетил за това. През по-голямата част от живота си той се е намирал под абсолютно същата степен на защита. Рибата мисли ли за водата?

Екатерин хвърли поглед към Майлс. На лицето му се беше изписа-ло много странно изражение, сякаш току-що се е блъснал в стена от силово поле, за чието съществуване дори не е подозирал.

– Пътувания извън планетата. – Ники се хвана за единствената точка от този стряскащ списък, която имаше някакво значение за него. – Но... аз искам да стана скоков пилот.

– Смятам, че докато пораснеш достатъчно, за да учиш за скоков пилот, ситуацията ще се е променила – каза Грегор. – Ограниченията се отнасят най-вече за следващите няколко години. Все още ли искаш да продължим?

Не беше попитал нея. Беше попитал Ники. Тя затаи дъх, устоявайки на импулса да му подсказе верния отговор.

Ники облиза устни.

– Да – каза той. – Искам да знам.

– Второ предупреждение – каза Грегор. – Когато си тръгнеш оттук, въпросите ти няма да са по-малко от сега. Просто ще бъдат други. Всичко, което ти кажа, ще е вярно, но няма да е пълно. А когато приключи, ще знаеш всичко, което може да ти бъде казано за момента, както заради собствената ти безопасност, така и заради сигурността на Империята. Все още ли искаш да продължим?

Ники кимна мълчаливо. Беше като хипнотизиран от излъчването на този човек. Същото важеше и за Екатеринбург.

– Трето и последно. Дългът ни на вори понякога ни застига на твърде крехка възраст. Онова, което предстои да ти кажа, ще стовари на плещите ти товар от мълчание, който би затруднил и възрастен човек. – Той погледна към Майлс и Екатеринбург, после и към вуйчо Воргис. –

Макар че ще го споделяш с майка си и баба си и дядо си Вортис. Но сега, навярно за пръв път, ще трябва да дадеш дума с цялата тежест на подобна клетва. Готов ли си?

– Да – прошепна Ники.

– Кажи го.

– Кълна се в думата си на Ворсоасон... – Ники се поколеба, вперил тревожен поглед в лицето на Грегор.

– Да запазя този разговор в тайна.

– Да запазя този разговор в тайна.

– Много добре. – Грегор беше явно доволен от развитието на нещата. – Ще го кажа възможно най-просто и ясно. Когато през онази нощ лорд Воркосиган и баща ти излезли от купола и отишли в експерименталната станция, изненадали там група крадци. И били изненадани на свой ред. Както баща ти, така и лорд Воркосиган били улучени с лъч на зашеметител. Крадците избягали, като преди това оковали и двамата за китките към един парапет извън станцията. Никой от тях не бил достатъчно силен, за да счупи оковите, макар че и двамата се опитали.

Ники погледна крадешком към Майлс, който беше наполовина по-дребен от Тиен и съвсем малко по-едър от него самия. На Екатерин й се стори, че вижда как се въртят колелцата в главата му. Щом баща му, толкова по-едър и силен, не е могъл да се освободи, кой би обвинил Майлс, че се е провалил в същото?

– Крадците не са искали баща ти да умре. Не са знаели, че резервоарите на дихателната му маска са почти празни. Никой не е знаел. Това се потвърди по-късно, при разпитите с фаст-пента. Юридическият термин за такъв вид смърт е непредумишлено убийство, между другото.

Ники беше блед, но се държеше. Попита несмело:

– И лорд Воркосиган... не е могъл да сподели маската си с него, защото е бил завързан...

– Бяхме на около метър един от друг – каза безизразно Майлс. – Никой не можеше да стигне до другия. – Той разпери ръце настрани. При движението ръкавите му се вдигнаха нагоре, оголвайки китките и неравните розови белези от връзалата се до кокал верига. Разбираше ли Ники, че той едва не бе разкъсал ръцете си, за да помогне, безстрастно се запита Екатерин. Майлс си смъкна смутено ръкавите и сложи ръце на коленете си.

– А сега по-трудната част – каза Грегор, с което моментално си върна пълното внимание на Ники. Детето навярно се чувстваше така, сякаш двамата са единствените живи хора във вселената.

„Нима ще продължи? Не... не, спри дотук...“ Нямаше представа каква част от паниката се е изписала на лицето ѝ, но Грегор отклони вниманието си от Ники, колкото да ѝ кимне разбиращо.

– Това е онази част, която майка ти никога не би ти казала. Баща ти завел лорд Воркосиган в станцията по определена причина – защото се бил оставил крадците да го подкупят. Но после се разкалял и поискал лорд Воркосиган да го обяви за имперски свидетел. Крадците се разгневили от предателството му. Оковали го по този жесток начин към парапета като наказание, задето се е опитал да възстанови честта си. Залепили за гърба му информационен диск с доказателства за участието му, така че спасителите да го намерят, а после се обадили на майка ти да отиде и да го прибере. Но – понеже не знаели за полупразните му резервоари – ѝ се обадили твърде късно.

Сега Ники изглеждаше сащисан и някак смален. „О, бедни ми сине! Никога не бих окаляла честта на Тиен в твоите очи. Нали именно в твоите очи се пази честта на всички ни...“

– По причина на други факти във връзка с крадците, които никой няма право да обсъжда с теб, всичко това е държавна тайна. Що се отнася до останалия свят, татко ти и лорд Воркосиган са излезли сами, не са се срещали с никого, разделили са се в тъмното, след като са слезли от скутера, и лорд Воркосиган е намерил баща ти твърде късно. Ако някой си мисли, че лорд Воркосиган има нещо общо със смъртта на баща ти, ние няма да спорим с него. Можеш да казваш, че не е вярно и че не желал да разискваш въпроса. Но не се оставяй да те въвлекат в спор.

– Но... – каза Ники, – но това не е честно!

– Трудно е – каза Грегор, – но е необходимо. Дали е честно или не, просто няма значение. За да ти спестят най-трудната част, майка ти, дядо ти Воргис и лорд Воркосиган са ти разказали официалната версия, а не истинската. За което не мога да ги виня.

Погледите им, неговият и на Майлс, се срещнаха. Веждите на Майлс потрепнаха леко в неразгадаем израз, на което Грегор отвърна с бегло, иронично кимване. Устните на императора изгънаха в нещо, което не беше точно усмивка.

– Всички крадци са под имперска опека, в строго охраняван затвор. Никой от тях няма да излезе скоро оттам. Справедливостта, която можеше да се въздаде, беше въздадена докрай и повече няма какво да се направи. Ако баща ти не беше загинал, сега също щеше да бъде в затвора. Смъртта заличава всички дългове на честта. В моите очи той е заплатил за престъплението си и е очистил името си. Повече не може да се желае.

Всичко това беше много, много по-жестоко от онова, което Екатерина беше допускала, което беше се осмелявала да допусне, че Грегор или който и да било друг ще стовари върху крехките рамене на сина й. Лицето на вуйчо й беше сурово и дори Майлс изглеждаше смутен.

Не – това беше смекчената версия. Тиен не се беше опитвал да възстанови честта си. Просто беше разбрал, че престъплението му е разкрито, и се беше опитал да избегне последствията. Но ако Ники извикаше „Не ми пука за честта! Искам татко да се върне!“, можеше ли тя да го обвини? Стори й се, че сянка на този вик прелетя през очите му.

Ники погледна към Майлс.

– Какви бяха двете ти грешки?

Майлс отвърна спокойно, а какви усилия му струваше това, Екатерина не би искала и да гадае дори.

– Първо, не уведомих партньорите си от Импси, че напускам купола. Когато татко ти ме заведе в станцията, и двамата очаквахме да получим съдействие и признание за престъпленията, а не враждебна конфронтация. После, когато изненадахме... крадците, аз не извадих навреме зашеметителя си, забавих се с една секунда. Те стреляха първи. Колебание на дипломат. Една секунда закъснение. Най-много съжаляваме за нещата, които са ни се изплъзнали на косъм.

– Искам да видя китките ти.

Майлс вдигна маншетите си и протегна ръце, първо с дланите надолу, после с дланите нагоре, така че Ники да ги огледа отвсякъде.

Детето набръчка челце.

– И на теб ли ти свършваше кислородът?

– Не. Моите резервоари бяха заредени. Проверих ги преди да си сложа маската.

– О! – Ники се отпусна назад с потиснат и замислен вид.

Всички чакаха. След минута Грегор внимателно попита:

– Имаш ли още въпроси?

Ники мълчаливо поклати глава.

Смръщил замислено чело, Грегор погледна часовника си и стана, като даде знак на останалите да не скачат на крака. Отиде при писалището си, порови в едно от чекмеджетата и се върна на мястото си. Наведо се през масата и подаде на Ники една кодова карта.

– Вземи, Ники. Това е за теб. Пази я добре.

Картата нямаше никакви означения. Ники я огледа предпазливо от двете страни, после погледна въпросително Грегор.

– Тази карта ще ти дава достъп до личния ми канал за връзка.

Много малко от приятелите и роднините ми се ползват с тази привилегия. Когато я сложиш в четящото устройство на комтаблото си, ще се появи един човек, който ще поиска да се представиш, и ако съм на разположение, ще прехвърли обаждането ти до комтаблото, което е най-близо до мен. Не е нужно да му казваш за какво се обаждаш. Ако покъсно се сетиш за още въпроси – което е напълно нормално при количеството информация, с което те натоварих наведнъж – или ако просто ти се прииска да си поговориш с някого за това, можеш да използваш картата и да ми се обадиш.

– О! – възкликна Ники, огледа картата още веднъж и грижливо я прибра в джобчето на туниката си.

Грегор като че ли се поотпусна, също като вуйчо Вортис, от което Екатерина отсъди, че аудиенцията е приключила. Размърда се, очаквайки знака да тръгнат, но тогава Майлс вдигна ръка – винаги ли трябваше да има последната дума?

– Грегор... макар да оценявам жеста ти на доверие, задето не прие оставката ми...

Веждите на вуйчо Вортис се стрелнаха нагоре.

– Нали не си си подал оставка като ревизор заради тази глупост, Майлс?!

Майлс сви рамене.

– Традицията повелява един имперски ревизор не само да е честен, но и да изглежда такъв. Морален авторитет и така нататък.

– Не винаги – спокойно каза Грегор. – Наследих няколко дяволски лукави стари лисици от дядо си Ецар. А колкото до пращядо ми, макар да са го наричали Дорка Справедливия, според мен главният му критерий за избор на ревизори е била способността им да тероризират ефективно васалните му графове, някои от които определено не са били цвете за мирисане. Можеш ли да се представиш какви железни нерви трябва да са имали Гласовете на Дорка, за да се опънат например на граф Пиер Кървавия?

Майлс се усмихна на картината, която рисуваше въображението му.

– Ако се съди по ентузиазираното страхопочитание, с което дядо ми си спомняше за стария Пиер... направо не ми се мисли.

– Ако общественото доверие към теб в ролята ти на ревизор е пострадало толкова много, то графовете и министрите ми ще трябва сами да ти потърсят сметка. Без моето съдействие.

– Което е малко вероятно – изръмжа вуйчо Вортис. – Историята наистина е неприятна, момчето ми, но едва ли ще се стигне дотам.

Майлс не изглеждаше толкова убеден.

– Ти вече направи каквото можеше да се очаква от теб по официалните канали – каза Грегор. – Повече не желая да ме занимаваш с това, Майлс.

Майлс кимна с неохота, макар и с известно облекчение, както се стори на Екаторин.

– Благодаря, сир. Канех се да кажа, че се притеснявам и за последиците от личен характер. Които ще се усложнят преди да стигнат до дъното и да отмрат от само себе си. Напълно ли си сигурен, че искаш да застана в сватбения ти кръг при целия този шум около персоната ми?

Грегор го погледна право в очите с едва доловим намек за раздразнение.

– Няма да се отървеш толкова лесно от светските си задължения. Ако генерал Алис не поиска да те отстрани, ще стоиш до мен в сватбения ми кръг.

– Не съм се опитвал да се отърва!... от нищо. – Възмущението му се поукури към края на изречението при вида на суровата усмивка, изписала се на лицето на Грегор.

– Делегирането на права и задължения е едно от най-приятните неща в професия като моята. Погрижи се да се разбере, че всеки, който се противопоставя на присъствието на доведения ми брат в сватбения ми кръг, може да отнесе оплакването си до лейди Алис, заедно с всички свои предложения за основни промени в грижливо съставения ѝ сценарий, които... посмее да ѝ постави.

Майлс не успя съвсем да скрие злобната си усмивчица преди да е стигнала до устните му, макар че се опита храбро. Доста храбро. Е, не чак толкова.

– Бих си платил, за да присъствам на подобно нещо. – После усмивката му отново се стопи. – Но всичко това няма да утихне, докато...

– Майлс! – прекъсна го Грегор и вдигна ръка. В очите му грееше нещо средно между присмех и раздразнение. – Под носа си имаш един от най-великите живи източници на бараярски политически опит за последното столетие. Баща ти си е имал работа с много по-грозни политически боричкания от това, със или без оръжия, още преди ти да се родиш. С него трябва да споделиш проблемите си. Кажи му, че съм казал да ти изнесе онази лекция за честта и репутацията, която изнесе на мен. Всъщност... кажи му, че го моля и настоявам. – Махна с ръка и стана от фотьойла, с което сложи край на темата. Останалите побързаха да последват примера му и също се изправиха.

– Лорд ревизор Вортис, искам да поговоря с вас преди да си тръгнете. Мадам Ворсоасон... – той отново хвана ръката ѝ, – ...ще си поговорим отново, когато не съм толкова притиснат откъм време. Съображенията за сигурност ви лишиха от обществено признание, но надявам се, разбирате, че сте си спечелили личен кредит на честта, платим от Империята, и че можете да се възползвате от него винаги когато пожелаете.

Екатерин примигна, дотолкова стресната, че понечи да възрази. Със сигурност Грегор им беше отделил време в претоварения си график само заради Майлс, нали? Но пък тези завоалирани намеци за другите събития на Комар бяха всичко, което можеха да си позволят в присъствието на Ники. Успя да кимне отсечено и да измъкне благодарност за времето и загрижеността на императора. Ники, имитирайки доста тромаво примера ѝ, направи същото.

Вуйчо Вортис им каза довиждане и остана да довърши разговора си с императора преди да потегли към кораба за Комар. Майлс ги придружи до коридора, където каза на мъжа в ливреята:

– Аз ще ги изпратя, Жерар. Обади се за колата на мадам Ворсоасон, моля те.

После пое по дългия обратен път през двореца. Екатерина погледна през рамо към частния кабинет на императора.

– Това беше... това надхвърли очакванията ми. – Сведе поглед към Ники, който вървеше между двамата. Лицето му беше застинало, но не набръчкано като пред сълзи. – Беше по-убедително. – „По-жестоко.“

– Да – каза Майлс. – Внимавай какво си пожелавааш... Имам сериозни основания да се доверявам на неговата преценка по този въпрос повече отколкото на всякоя друга. Но... май не съм единствената риба, която не се замисля за водата. Хората очакват от Грегор да понесе ежедневен натиск, който би докарал, ами, мен например, до пиянство, лудост или смъртоносна раздразнителност. От своя страна, той ни надценява и ние... правим всичко възможно да не го разочароваме.

– Той ми каза истината – обади се Ники. После замълча за миг, без да забавя крачка. – Доволен съм.

Екатерин не каза нищо. И тя беше доволна.

* * *

Майлс откри баща си в библиотеката.

Граф Воркосиган седеше на едно от канапетата край камината с четиричесто устройство в ръка. Ако се съдеше по донякъде официалното му облекло – тъмнозелени туника и панталони, напомнящи за униформата,

която беше носил през по-голямата част от живота си – Майлс реши, че баща му се кани да излиза, без съмнение за някоя от многобройните официални вечери, които вицецралят и вицецралицата бяха длъжни да изтърпят и изядат преди сватбата на Грегор. Кое то му напомни за страховития списък с ангажименти, връчен му от лейди Алис. Но дали смееше да смекчи тези предстоящи светски и кулинарни изпитания като вземе Екатерина със себе си, беше въпрос без ясен отговор.

Майлс се тръшна на канапето срещу баща си. Графът вдигна очи и го изгледа с предпазлив интерес.

– Здравсти. Изглеждаш изцеден.

– Да. Преди малко приключи един от тежките разговори в ревизорската ми кариера. – Майлс потри тила си, който все още беше напрегнат до болка. Графът вдигна любезно вежди. Майлс продължи: – Помолих Грегор да осветли Ники Ворсоасон по въпроса с плъзналите слухове, до степен, каквато сметне за разумна. Той обаче вдигна левата пред Ники много повече, отколкото бихме я вдигнали аз или Екатерина.

Графът се облегна назад и остави четящото устройство до себе си.

– Смяташ ли, че е прекрачил границата по отношение на сигурността?

– Не, в интерес на истината, не – призна Майлс. – Ако някой отвлече Ники, за да го разпитва, то значи знае колкото него или дори повече. За десет минути под въздействието на фаст-пента ще си каже всичко, без да навреди на никого. Може дори да го върнат жив и здрав. Или не... Сега не представлява по-голям риск за сигурността от преди. Нито самият той е в по-голям риск, което да се използва като натиск върху Екатерина. – „Или върху мен.“ – Истинския размах на конспирацията се пази в дълбока тайна, на най-високо ниво. Не това е проблемът.

– И проблемът е?...

Майлс опря лакти на коленете си и се загледа в неясните отражения на лицето си, които му се кривяха от върховете на излъсканите му бутуши.

– Мислех, че заради принц Серж, Грегор ще знае как – или дали – едно дете следва да бъде уведомено, че баща му е бил престъпник. Ако можем да наречем принц Серж престъпник заради тайните му порочи.

– Аз мога. – прошепна графът. – Престъпник и на крачка от лудостта по времето, когато умря. – Тогавашният адмирал Воркосиган беше станал пряк свидетел на катастрофалното ескобарско нашествие, при това от най-високите етажи на властта, спомни си Майлс. Баща му го погледна открито в лицето и се усмихна мрачно. – Онова случайно

попадение на ескобарския кораб беше най-големият политически късмет, достигал някога Бараяр. Макар че сега като се замисля, съжалявам, заедно оплескахме така нещата с Грегор навремето. Да разбирам ли, че той се е справил по-добре?

– Мисля, че Грегор се справи с Ники... добре. Във всеки случай Ники поне не го грози закъснелият удар, който разтърси света на Грегор. Разбира се, в сравнение със Серж, Тиен е нищо и никакъв продажен глупак. Но беше грозна гледка. Не бива едно деветгодишно дете да се изправя пред нещо толкова гадно и така близко до сърцето му. Какво ще стане с него сега?

– Ами... ще стане на десет – каза графът. – Човек прави онова, което трябва да направи. Или израстваш, или потъваш. Трябва да вярваш, че ще израсне.

Майлс забарабани с пръсти по меката странична облегалка на канапето.

– Започвам да разбирам стратегията на Грегор. Като призна за финансовите престъпления на Тиен, той привлече Ники на наша страна, в тесния кръг на посветените. Сега Ники също има интерес да поддържа официалната версия, за да защити репутацията на покойния си баща. Странно. Точно това ме води при теб, между другото. Грегор каза – моли и настоява, ни повече, ни по-малко! – да си ми изнесъл лекцията за честта и репутацията, която си изнесъл на него. Сигурно е била незабравима.

Графът свъси чело.

– Лекция ли? А, да. – Усмихна се бегло. – Значи я е запомнил, добре. Понякога се чудиш, с младите хора, дали казаното от теб им влиза в главите, или просто си хабиш думите на вятъра.

Майлс се размърда неспокойно, чудеше се дали някаква част от последната забележка не се отнася и за него. Добре де, каква част от въпросната забележка?

– И? – подкани го той.

– Аз не бих я нарекъл лекция. По-скоро полезно различие, което прояснява мислите. – Протегна ръка с дланта нагоре, сякаш балансираше нещо. – Репутацията е онова, което хората знаят за теб. Честта е онова, което сам знаеш за себе си.

– Хм.

– Триене се получава, когато между двете се появи разлика. По въпроса за смъртта на Ворсоасон ти как оценяваш самия себе си?

„Как успява да стигне до центъра само с един удар?“

– Не съм сигурен. Нечистите помисли броят ли се?

– Не – твърдо рече графът. – Само съзнателните действия.

– А действията от глупост?

– Това е сива зона и не ми казвай, че за пръв път се озоваваш във въпросния полумрак.

– Живял съм там през по-голямата част от живота си, сър. Не че от време на време не съм изскачал и в ослепителния светлик на компетентността. Проблемът ми е с поддържането на височината.

Графът вдигна вежди и се усмихна криво, но милостиво се въздържа от потвърждение.

– Така. В такъв случай изглежда, че непосредственият ти проблем се отнася по-скоро до репутацията.

Майлс въздъхна.

– Имам чувството, че ме гризат плъхове от всички страни. Дребни, подривни плъхове, които изчезват преди да съм се обърнал и да съм им смазал главичките.

Графът зараглежда съсредоточено ноктите си.

– Можеше да е и по-лошо. Няма по-празно чувство от това честта ти да е разбитата парченца в краката ти, а неопетнената ти обществена репутация да те обсипва с награди. Това наистина може да унищожи душата на човек. Обратното просто е много, много неприятно.

– Много – горчиво се съгласи Майлс.

– Хм. Добре. Мога ли да предложа няколко успокоителни разсъждения?

– Ако обичате, да, сър.

– Първо, все някога и това ще отmine. Въпреки несъмнената щекотливост на комбинацията от секс, убийство, конспирация и още секс, накрая хората ще се отегчат и някой друг беден човечец ще направи друга ужасна грешка, която ще стане обществено достояние и ще привлече вниманието на хората към новата жертва.

– Какъв секс?! – отчаяно промърмори Майлс. – Никакъв секс не е имало. По дяволите! Иначе всичко това поне щеше да си струва. Дори не съм я целунал още!

Устните на графа потрепнаха.

– Моите съболезнования. Второ, предвид на тази толкова вълнуваща клюка, всяко друго не толкова вълнуващо обвинение, повдигнато срещу теб, няма да направи впечатление никому. В близкото бъдеще поне.

– О, супер. Това означава ли, че отсега нататък мога да си

разигравам коня на воля, при условие че не стигам до предумишлено убийство?

– Ако щеш вярвай. – Част от доброто настроение на графа помръкна, поради какъв спомен, Майлс нямаше представа, но после усмивката му се върна отново. – Трето, няма такова нещо като контрол над мислите – ако имаше, досега да съм се възползвал сто пъти от него. Да се опиташ да се оформиш или да реагираш според онова, което всеки идиот на улицата си въобразява – на основата на недостатъчно логика и още по-малко информация, само ще те влуди и нищо повече.

– Мнението на някои хора наистина е от значение.

– Да, понякога. Ти вече определил ли си чие, в този случай?

– На Екаторин. На Ники. На Грегор. – Майлс се поколеба. – Това е всичко.

– Какво, бедните ти стареещи родители не са в списъка?

– Би било жалко, ако загубя доброто ви мнение за мен – бавно рече Майлс. – Но в този случай не вие... Не знам как точно да се изразя. Ако използвам терминологията на майка ми – не срещу вас съм прегрешил. Така че опрощението ви не играе.

– Хм – каза графът и изгледа Майлс с хладно одобрение. – Интересно. Така. Колкото до четвъртата ти утешаваща мисъл, позволи ми да отбележа, че тук – махна с ръка, обхващайки Ворбар Султана и Бараяр като продължение на столицата – да си създадеш репутация на ловък и опасен човек, който не би се поколебал да убие, за да защити своето, не е чак толкова лошо. Току-виж дори се оказало полезно за теб.

– Полезно! Това означава ли, че прозвището Касапина на Комар ви е било от полза, сър? – възмути се Майлс.

Очите на баща му се присвиха, отчасти в израз на мрачен хумор, отчасти в знак, че оценява добре премерения удар.

– С годините се убедих, че е проклетие от смесено... естество. Но да отговоря на въпроса ти – да, наистина съм се възползвал от тежестта на тази си репутация, от време на време, за да притисна някои по-податливи на давление хора. И защо не – бях си платил за нея. Саймън казва, че се е сблъскал със същото явление. След като наследил ИмПСи от Негри Великия, трябвало само да си седи спокойно и да си държи устата затворена, за да вземе страха на опонентите си.

– Работил съм със Саймън. На него му иде отвътре да взима страха на хората. А не защото има чип в главата, нито заради призрака на Негри. – Майлс поклати глава. Единствен баща му, със своята съвършена непринуденост, можеше да гледа на Саймън Илян като на обикновен

имперски служител. – Както и да е. Хората може и да са смятали Саймън за зловец, но никога не са го мислили за корумпиран. Нямаше да е и наполовина толкова страшен, ако не внушаваше убедително пълната си незаинтересованост от, ами, от всички човешки апетити. – Млъкна, замислен за смразяващия управленски стил на бившия си командир и наставник. – По дяволите, щом... щом враговете ми не са склонни да ми признаят поне минимално количество морал, поне да признаеха, че съм достатъчно компетентен, за да планирам едно престъпление като хората! Ако исках да убия някого, нямаше да забъркам такава отвратителна каша. Дори не биха си помислили, че е станало убийство, ха!

– Вярвам ти – успокои го графът. После кривна глава във внезапен пристъп на любопитство. – А... правил ли си го някога?

Майлс се почеса по бузата.

– Имаше една мисия, на която ме изпрати Илян... не ми се говори за това. Беше много трудна и неприятна задача, но се справихме някак. – Очите му се впериха замислено в една точка върху килима.

– Така значи. Бях го помолил да не ти възлага убийства.

– Защо? Боял си се да не прихвана лоши навици? Както и да е, онова беше доста по-сложно от обикновено убийство.

– Обикновено е така.

Майлс замълча за миг, вперил невидещ поглед пред себе си.

– В общи линии, това, което ми казваш, се свежда до онова, което ми каза и Галени. Трябва да си стоя, да го изям и да се усмихвам.

– Не – каза баща му, – не е нужно да се усмихваш. Но ако наистина искаш съвет от опита, който съм натрупал с годините, той е следният – пази честта си. А репутацията ти нека се сгромолява на воля. Важното е да надживееш копелетата.

Майлс вдигна заинтригувано поглед към лицето на баща си. Не помнеше времето, когато косата му е била черна. Сега беше почти напълно побеляла.

– Знам, че през годините си имал спадове и възходи. Първия път, когато репутацията ти е пострадала жестоко – как се справи тогава?

– О, първия път... това беше много отдавна. – Графът се наведе напред и потупа замислено с нокът по устните си. – Сега се сещам, че сред наблюдателите на определена възраст – малкото оцелели от онова поколение – бледият спомен за въпросния епизод може и да навреди на каузата ти. Какъвто бащата, такъв и синът? – Графът го погледна загрижено. – Това определено е последица, която никога не бих могъл да предвидя. Разбираш ли... след самоубийството на първата ми съпруга

плъзнаха упорити слухове, че аз съм я убил. Защото ми е била невярна.

Майлс примигна. Беше чувал това-онова, но точно тази подробност от старата история не беше стигала до слуха му.

– А, тя... тя беше ли? Невярна?

– О, да. Стана голям скандал. Бях наранен, объркан – което се проявя в изблици на саморазрушителен гняв – и жестоко осакатен от бараярското си и ворско възпитание. Момент от живота ми, когато определено бих имал полза от няколко сеанса при бетански терапевт, вместо лошия бараярски съвет, който ми даде... няма значение. Не знаех... не можех да си представя, че съществува и такава алтернатива. Времената бяха мрачни, стари... други. Мъжете още се биеха на дуели, макар че по онова време дуелите вече бяха забранени.

– Но ти... ти нали не...

– Дали съм я убил ли? Не. Освен ако не приемем, че думите могат да убиват. – Сега беше ред на графа да отклони поглед и да присвие очи. – Макар че никога не установих със сигурност дали не го е направил дядо ти. Той уреди брака ни. Знаем, че се е чувствал отговорен.

– Като знам какъв беше дядо, тази вероятност не изглежда съвсем невероятна. Ти попита ли го някога?

– Не. – Графът въздъхна. – Какво щях да правя, ако ми беше отговорил утвърдително?

Арал Воркосиган е бил на колко, на двайсет и две по онова време? Преди повече от половин век. „Тогаво е бил много по-млад, отколкото съм аз сега. Боже, бил си е направо дете.“ Причерня му – целият му свят сякаш се завъртя бавно и настина в някаква нова и наклонена ос, с променена перспектива.

– И... ти как оцеля?

– Имах късмета на глупаците и лудите, предполагам. Със сигурност бях и двете. Не ми пукаше. Злобни клюки? Щях да им докажа, че ме подценяват, и да им дам нещо два пъти по-гадно, което да предъвкват. Мисля, че ги сачисах до степен да замлъкнат. Представи си един склонен към самоубийство откачен, който няма какво да губи и който се влачи залитайки в мъгла от алкохолно опиянение и враждебност. Въръжен. Накрая ми писна от самия мен толкова, колкото навярно им е било писнало и ни другите, и просто престанах.

Обърканото момче вече го нямаше, останал беше само сериозният стар човек, който да го съди милостиво. Това обясняваше защо, макар част от разбиранията му да бяха стопроцентово бараярски, баща му никога не беше отварял дума за уреден брак, който да разреши

романтичните проблеми на Майлс, нито беше коментирал по какъвто и да било начин интимните връзки на сина си. Майлс вирна брадичка и удостои баща си с крива усмивка.

– Вашата стратегия не ми е по вкуса, сър. От алкохола повръщам. Не се чувствам ни най-малко склонен към самоубийство. И определено имам какво да губя.

– Не съм ти го препоръчвал – меко каза графът. Облегна се назад. – По-късно... много по-късно, когато и аз имах какво да губя, вече бях спечелил майка ти. И нейното добро мнение беше единственото, от което имах нужда.

– Да? Ами ако именно нейното добро мнение е било изложено на риск? Какво щеше да направиш тогава? – „Екатерин...“

– Щях да се просна на лакти и колене, предполагам. – Графът поклати глава и бавно се усмихна. – Та... кога все пак ще ни бъде позволено да се запознаем с тази жена, която има такъв съживителен ефект върху теб? С нея и с нейния Ники. Защо не ги поканиш на вечеря тия дни?

Майлс потръпна.

– Не... никакви вечери повече. Поне в близките дни.

– Едва успях да я зърна, за съжаление. Малкото, което видях, ми хареса обаче. Не е прекалено слаба. Не се набодох на стърчащи кокалаци, когато се блъсна в мен. – Граф Воркосиган се ухили за миг. Бащата на Майлс споделяше архаичния бараярски идеал за женска красота, който включваше способността да се оцелява във времена на глад. Майлс трябваше да признае, че и сам има слабост, макар и символична, към този начин на мислене. – А е и атлетична в границите на разумното. Очевидно би могла да те надбяга. Така че ти предлагам следващия път да прибягнеш към прикоткване, а не към гонитба.

– Опитвам се – въздъхна Майлс.

Графът погледна към сина си, наполовина развеселено, наполовина сериозно.

– Този твой парад на създания от нежния пол действия доста обърквашо на двама ни с майка ти, да знаеш. Все не можем да решим дали от нас се очаква да се привържем към тях, или не.

– Какъв парад? – възмути се Майлс. – Водил съм у дома само едно от галактическите си гаджета. Едно. Не бях аз виновен, че не се получи.

– Плюс няколкото, въ, забележителни дами, разкрасяващи докладите на Илян, които не стигнаха до този етап.

На Майлс му се стори, че усеща как очите му се кръстосват по своя воля.

– Но той откъде... Илян въобще не знаеше... няма начин да ти е казал за... Не! Не ми казвай. Не искам да знам. Но се кълна, че следващия път, когато го видя... – Той се облещи страховито на графа, който му се хилеше, без въобще да помръдва лицевите си мускули. – Но пък Илян няма да помни. Или ще се престори, че не помни. Дяволски удобна е тази негова избирателна амнезия. – После добави: – Както и да е, вече споменах за по-важните пред Екатерина, така че няма значение.

– О? Изповядваше ли се, или се хвалеше?

– Разчиствах палубите. Честността... е единственият начин, с нея.

– Честността е единственият начин с всеки, когато сте толкова близки, че си живеете един на друг в кожата. Та... е ли тази твоя Екатерина поредната ти нетрайна симпатия? – Графът се поколеба, присвил очи. – Или е онази, която ще обича сина ми завинаги и с цялата необходимост за това ожесточеност... ще се грижи умело и с обич за дома и именията му... ще бъде до него във времена на опасност, гибел и смърт... и ще насочва ръчичките на внуците ми, когато запалват погребалното ми приношение?

Майлс поспря за миг, колкото да се възхити от способността на баща си да сипе изречения като горното. Напомняше му за бойна совалка, изсипваща лазерно насочени снаряди право в целта.

– Това ще е... това ще е приходната част на баланса, сър. Всичко от горекананото. – Преглътна. – Надявам се. Ако пак не оплескам нещата.

– Та кога все пак ще се запознаем с нея? – разсъдливо повтори въпроса си графът.

– Още нищо не е сигурно. – Майлс се изправи с чувството, че моментът да се оттегли с достойнство му се изплъзва със страшна сила между пръстите. – Ще ви уведомя.

Този път обаче графът заряза полуироничното си чувство за хумор. Вместо това впери поглед в сина си; очите му бяха все така топли, но вече напълно сериозни.

– Радвам се, че си я срещнал сега, когато си достатъчно пораснал, за да знаеш какво искаш.

Майлс го удостои с полувоенен поздрав, като вдигна небрежно два пръста до челото си.

– И аз, сър.

ГЛАВА 16

Екатерин седеше пред комтаблото на вуйна си и се опитваше да съчини резюме, което да прикрие липсата ѝ на практически опит пред отговорника на един разсадник, който снабдяваше обществените паркове и градини на столицата. Нямаше да посочи лорд ревизор Воркосиган като източник на препоръки и толкова. Вуйна Вортис беше излязла на сутрешните си занятия в университета, а Ники беше на разходка с Артур Пим под надзора на по-голямата сестра на Артур, и чак когато второто позвъняване на входната врата я откъсна от задачата ѝ, Екатерина си даде сметка, че е съвсем сама в къщата. Щяха ли похитителски настроени вражески агенти да звънят на предната врата? Майлс сигурно щеше да знае отговора на този въпрос. Представи си Пим на вратата на Дом Воркосиган, как хладно уведомява нарушителите, че трябва да заобиколят и да потропат на входа за шпиони... който без съмнение щеше да е оборудван с подходящото количество високотехнологични капани. Потисна новоизлюпената си параноя, стана и излезе в коридора.

За нейно облекчение и радост на стъпалата пред къщата стояха не сетагандански шпиони, а брат ѝ Хюго Ворвейн, заедно с някакъв симпатичен мъж, когото с известно затруднение разпозна като Василий Ворсоасон, първи братовчед на Тиен. Беше го виждала само веднъж, на погребението на Тиен, където бяха разговаряли съвсем за кратко, колкото той да ѝ прехвърли настойничеството над Ники. Лейтенант Ворсоасон заемаше някакъв пост в контрола на движението към големия военен космодрум на окръг Ворбретен. Когато го беше видяла за пръв и последен път, той беше облечен в непарадната зелена униформа на службите, както се полагаше за мрачната тържественост на случая, но днес бе предпочел по-небрежното цивилно облекло.

– Хюго, Василий! Това се казва изненада... влизайте, влизайте! – Тя ги въведе в предния салон на професорката. Василий ѝ кимна любезно и отказа предложените му чай или кафе – били пили вече. Хюго стисна сърдечно ръцете ѝ и ѝ се усмихна някак загрижено, преди да седне. Беше над четирийсет и комбинацията от чиновническата му работа в Имперското минно бюро и грижите на жена му Розали го бяха поразширили в кръста. На него обаче му отиваше – това внушаваше приятно чувство за солидност и увереност. Но в гърлото ѝ заседна топка при вида на напрегнатото му лице.

– Наред ли е всичко?

– При нас всичко е наред – натърти той на необичайно място.

Полазиха я студени тръпки.

– Татко...?

– Не, не, и той е наред – побърза да я успокои Хюго и махна нетърпеливо с ръка. – За момента единственият член на семейството, за когото се безпокоим, си ти, Кат.

Екатерин го зяпна объркано.

– Аз? Аз съм си добре. – После седна тежко в голямото кресло на вуйчо си в ъгъла. Василий си придърпа един от изящните столове и приседна тромаво на ръба му.

Хюго ѝ предаде поздравии от семейството – от Розали, Еди и другите – после се огледа разсеяно и попита:

– Вуйчо и вуйна Вортис тук ли са?

– Не, няма ги. Вуйна скоро ще се върне от университета.

Хюго смръщи чело.

– Всъщност се надявах да се видим с вуйчо Вортис. Кога ще се прибере?

– О, той замина за Комар. Някакви последни технически подробности около катастрофата със слънчевото огледало. Едва ли ще се върне преди сватбата на Грегор.

– Чия сватба? – попита Василий.

Пфу, покрай Майлс и тя беше започнала да го прави. Не беше на „ти“ с Гре... с императора, не беше, и точка.

– Сватбата на император Грегор. Като имперски ревизор, вуйчо Вортис ще присъства, разбира се.

Устните на Василий оформиха едно малко „о“ на просветление в смисъл „този Грегор“.

– Няма начин някой от нас да присъства, предполагам – въздъхна Хюго. – Аз, разбира се, не се интересувам от такива неща, но Розали и приятелките ѝ направо са оглупели по тази сватба. – След кратко колебание добави без особена връзка с горното: – Вярно ли е, че на парада Конната гвардия ще мине по взводове с всичките си униформи – още от времето на Изолацията, управлението на Ецар, та до наши дни?

– Да – каза Екатерина. – А над реката ще има заря всяка вечер. – Завистливо огънче просветна в очите на Хюго при тази новина.

Василий се изкашля и попита:

– Ники тук ли е?

– Не... отиде с едно приятелче да гледат състезанието с лодки по

реката. Организират го всяка година – в памет на освобождението на града от силите на Влад Ворбара по време на Десетгодишната война. Разбрах, че тази година шоуто ще е грандиозно – нови костюми и възстановка на атаката на Стария Звезден мост. Момчетата бяха много развълнувани. – Не добави, че очакваха да подсладят преживяването и с особено добрата гледка от балкона на Дом Ворбретен, благодарение на един от тамошните гвардейци, който беше приятел на Пим.

Василий се размърда неспокойно.

– Може пък така да е по-добре. Мадам Ворсоасон... Екатеринбург... всъщност ние дойдохме тук по конкретен повод, по много сериозен въпрос. Бих искал да поговорим откровено.

– Това... обикновено е най-добрият начин да се разговаря – отвърна Екатеринбург и погледна въпросително брат си.

– Василий дойде при мен... – започна Хюго, но не довърши. – Защо ти не й обясниш, Василий?

Василий се наведе напред, стиснал ръце между коленете си, и каза тежко:

– Разбирате ли, става въпрос за следното. До мен достигна твърде обезпокоителна информация, от мой познат във Ворбар Султана, за това, което се случва тук... което наскоро е станало обществено достояние... твърде обезпокоителна информация за вас, за покойния ми братовчед и за лорд ревизор Воркосиган.

– О – безизразно изрече тя. Значи Старите стени, или онова, което беше останало от тях, не ограничаваха клуките в рамките на столицата – лигавата следа на злословието се беше проточила чак до провинциалните окръжни градчета. А беше смятала, че тази противна игра е забавление, запазено изключително за висшата ворска каста. Облегна се назад и смръщи чело.

– Понеже това, изглежда, засяга и двете семейства – и, разбира се, понеже информация от такова естество следва да бъде потвърдена и от втори източник – аз я сведох до знанието на Хюго, търсейки съвет, и с надеждата, че той ще успокои страховете ми. За жалост сведенията, предоставени от снаха ви Розали, успяха само да ги засилят.

„Сведения за какво?“ Сигурно би могла да изкаже някое и друго предположение по въпроса, но реши да не помага на обвинението.

– Не разбирам.

– Беше ми казано... – Василий млъкна и облиза нервно устни, – че фактът за отговорността на лорд ревизор Воркосиган относно саботирането на дихателната маска на Тиен в нощта, когато той загина на Комар,

е станал публична тайна сред висшите ворски кръгове.

Това лесно можеше да го обори.

– Излъгали са те. Тази история е свободно съчинение на една малка гадна клика от политически врагове на лорд Воркосиган, с цел да го злепоставят и да му окажат давление във връзка с един спор за графско наследство, който съвсем скоро ще се гледа в Съвета на графовете. Тиен сам се е саботирал – никога не се грижеше за нещата си. Това са само приказки. Никой не е повдигнал официално обвинение.

– Че кой би могъл? – разсъдливо възрази Василий. Но надеждата, че го е вразумила, увехна още при следващите му думи: – Както ми беше обяснено, едно такова обвинение трябва да се повдигне в Съвета, пред и от равните нему. Баща му може и да се е оттеглил на Сергияр, но Центристката му коалиция е достатъчно силна, за да задуши в зародиш всяко подобно действие.

– За което искрено се надявам. – Можеше да бъде задушено, и още как, но не по причината, която имаше предвид Василий. Тя го погледна студено, стиснала устни.

Хюго се намеси притеснено:

– Да, но същият човек е информирал Василий, че лорд Воркосиган се е опитал да те принуди да приемеш предложението му за женитба.

Тя въздъхна с растящо раздражение.

– Да ме е принудил? Няма такова нещо.

– Ааа – проточи Хюго ободрено.

– Наистина ме помоли да се омъжа за него. Доста... несръчно.

– Боже, значи наистина е вярно? – Хюго сякаш загуби ума и дума. Това, изглежда, го ужаси значително повече от обвинението в убийство – което си беше двойна обида, реши Екатеринбург. – Ти си му отказала, естествено!

Ръката ѝ се плъзна към лявата страна на болерото – към вече не толкова твърдите очертания на листа, който държеше сгънат там. Не би оставила писмото на Майлс да се мотае наоколо, където всеки би могъл да го прочете, пък и... от време на време сама го препрочиташе и искаше да ѝ е подръка. От време на време. Шест до дванайсет пъти на ден...

– Не точно.

Челото на Хюго се събърчи.

– Какво искаш да кажеш с това „не точно“? Мислех, че на този въпрос се отговаря с „да“ или „не“.

– Ами... трудно е да се обясни. – Поколеба се. После реши, че да навлиза в подробности пред първия братовчед на Тиен за това как

десетте години съжителство с личния хаос на покойния са изхабили душата ѝ, не е в списъка с предстоящите ѝ задачи. – И е прекалено лично.

Василий подсказа с надежда:

– В писмото се казваше, че изглеждате объркана и съсипана.

Екатерин присви очи.

– И кой точно интригант ви е снабдил с тази... информация?

– Ваш приятел... според собствените му думи... който е дълбоко загрижен за безопасността ви.

Приятел? Професорката ѝ беше приятел. Карийн, Марк... Майлс, но той едва ли сам би се оклеветил, така... Енрике? Ципис?

– Не мога да си представя, че някой от приятелите ми би казал подобно нещо.

Притеснената физиономия на Хюго се сгърчи още по-притеснено.

– В писмото се казва също, че лорд Воркосиган те притиска от всички посоки. Че по някакъв начин е завладял ума ти.

„Не. Само сърцето ми, струва ми се.“ Умът ѝ си беше съвсем на мястото. Всичко друго обаче, изглежда, се бунтуваше.

– Той е много привлекателен мъж – призна тя.

Хюго се спогледа сащисано с Василий. И двамата бяха видели Майлс на погребението. Разбира се, тогава Майлс се бе държал сдържано и официално, а и още беше уморен от събитията на Комар. Не бяха го виждали, когато се открие – изплъзващата се усмивка, светналите, умни очи, духовитостта му, думите му, страстта му... ошашавената му физиономия при вида на маслените буболечки в ливреите на Воркосиган... тя не успя да сдържи усмивката си при спомена за последното.

– Кат – измънка смутено Хюго, – та той е мутант. Едва ти стига до рамото. Гърбав е... не знам защо хирурзите не са коригирали това. Странен е.

– О, хирурзите са го рязали десетки пъти. Първоначалните му увреди са били много, много по-тежки. Избелелите стари белези от корекциите още си личат, по цялото му тяло.

Хюго я запна.

– По цялото му тяло?

– Хм. Така предполагам. Поне по онези части, които съм виждала. – Прехапа език миг преди да добави: „Горната половина“. Една напълно ненужна представа, включваща Майлс в леглото – съвсем гол и увит като подарък в чаршафите – и самата нея до него, бавно разучаваща релефа му, отвлече за миг вниманието ѝ. Примигна да я прогони, с надеждата, че очите ѝ не са се кръстосали. – Трябва да признаеш, че е

симпатичен в лице. Очите му са... много живи.

– Главата му е прекалено голяма.

– Не, просто тялото му не е достатъчно голямо за нея. – Как беше стигнала дотам да обсъжда анатомията на Майлс с Хюго, между другото? Майлс не беше някой окуцял кон, който възнамеряваше да купи въпреки съветите на ветеринаря, по дяволите. – Както и да е, това въобще не е наша работа.

– Наша е, ако той... ако ти... – Хюго засмука долната си устна. – Кат... ако нещо те заплашва или някой те изнудва, или нещо друго, знай, че не си сама. Все ще намерим помощ отнякъде. Ти може и да си зарязала семейството си, но ние не сме те изоставили.

„Толкова по-жалко.“

– Благодари ти за тази преценка на характера ми. – натърти тя. – Смяташ ли, че вуйчо ни лорд ревизор Воргис не е в състояние да ме защити, ако се стигне дотам? Или вуйна Воргис?

Василий се обади малко смутено:

– Сигурен съм, че вуйчо ви и вуйна ви са много мили хора – в края на краищата нали ви прибраха с Ники в дома си, – но ми беше дадено да разбера, че и двамата са от типа на отнесените интелектуалци. Възможно е да не разбират опасността. Моят информатор твърди, че изобщо не ви пазят. Позволяват ви да ходите където поискате, когато поискате, съвсем безотговорно, и да влизате в контакт с разни съмнителни персони.

Въпросната „отнесена“ вуйна беше един от водещите бараярски експерти по всички кървави детайли на политическата история от времето на Изолацията, владееше писмено и говоримо четири езика, имаше око за подробностите, достойно за анализатор от ИмПСи – професия, с която в момента се занимаваха четирима от бившите ѝ студенти – и имаше тридесетгодишен опит с млади хора и с проблемите, които сами си навличат. Колкото до вуйчо Воргис...

– Анализът на грешки определено не ми звучи като отнесена научна дисциплина. Особено когато включва и многогодишен опит в разследване на саботажни. – Пое си въздух, с намерението да се разпростре по темата.

Василий стисна устни.

– Столицата се слави с нездравословната си атмосфера. Твърде много богати, влиятелни мъже – и техните жени – с твърде малко задръжки в апетитите и пороците си. Ворбар Султана е опасно място за едно малко момче, особено когато майка му се впуска в... любовни

авантюри. – Екатерина още пелтечеше вътрешно по повод на последното, когато Василий сниши глас и добави с тон на едва сдържан ужас: – Дори чух – така говорят хората, – че тук, във Ворбар Султана, имало един лорд от висшата ворска каста, който преди бил жена, и ѝ трансплантирали мозъка в мъжко тяло.

Екатерин примигна.

– О, да. Това трябва да е лорд Доно Ворутиър. Познавам го. Не са му трансплантирали мозъка – боже, какви ужасии измислят хората! Подложил се е на съвсем обикновена бетанска процедура за смяна на пола.

И двамата се облешиха насреща ѝ.

– Ти си виждала това същество? – възкликна Хюго. – Къде?

– Хм... в замъка Воркосиган всъщност. Доно ми се стори много приятен човек. Мисля, че ще се справи чудесно с управлението на окръг Ворутиър, в случай че Съветът му присъди графската титла на покойния му брат. – После след миг на горчиви размишления добави: – Като се вземе всичко предвид, горещо се надявам да успее. Виж, това би било плесник в лицето на Ришар и неговите клюкари!

Хюго, който бе изслушал думите ѝ с растящо смущение, вметна:

– Трябва да се съглася с Василий. Самият аз се тревожа, задето те оставихме тук, в столицата. Всички ние искаме да си в безопасност, Кат, цялото семейство. Признавам, че вече не си младо момиче. Редно е да си имаш собствен дом и опеката на стабилен съпруг, който да се грижи за добруването ти, твоето и на Ники.

„Може пък желанието ти да се сбъдне.“ И все пак... тя се беше противопоставила на въоръжени терористи и беше оцеляла. Беше спечелила. Дефиницията ѝ за „безопасност“ беше... не беше толкова ограничаваща, вече не.

– Мъж от твоята собствена класа – убедително продължи Хюго. – Някой подходящ за теб.

„Мисля, че вече съм го намерила. А с него върви и къща, в която не се удрям в стените всеки път щом протегна ръце. Дори и да се протягам безкрай.“

Тя килна глава настрани.

– И каква точно е класата ми според теб, Хюго?

Той я зяпна объркано.

– Нашата класа. Солидни, честни, лоялни вори. Колкото до жените – скромни, праволинейни, с гордо изправен гръб...

Внезапно я обзе пламенно желание да бъде нескромна,

неправолинейна и преди всичко... с не изправен гръб. Всъщност направо си умираше гърбът ѝ да е в хоризонтално положение. Хрумна ѝ, че известно несъответствие в ръста би било без значение, когато човек – или двама души – са в леглото...

– Смяташ, че трябва да си имам къща?

– Ами да, определено.

– А не планета?

Хюго изглеждаше потресен.

– Какво? Не, разбира се!

– Знаеш ли, Хюго, досега не си бях давала сметка за това, но на мирогледа ти определено му липсва... мащаб. – Майлс смяташе, че би могла да си има планета. Замълча и бавна усмивка плъзна по устните ѝ. В края на краищата неговата майка си имаше планета. Въпросът, изглежда, опираше до това на какво си свикнал. Нямаше смисъл да го казва на глас – те нямаше да схванат шегата. И как по-големият ѝ брат, на когото се беше възхищавала, макар и отдалече, поради разликата във възрастта, беше станал толкова тесногръд? Не... Хюго не се беше променил. Логичното заключение я зашемети като юмрук в стомаха.

– По дяволите, Кат – каза Хюго. – В началото взех тази част от писмото за празни приказки, но по всичко личи, че този мутант наистина ти е размътил главата.

– И ако е вярно... той има страховити съюзници – каза Василий. – В писмото се казва, че Воркосиган е вербувал самия Саймън Илян да те вкара в капана вместо него. – Устните му се изкривиха неуверено. – Ако трябва да бъде откровен, точно тази част ме накара да се запитам дали не ме правят на глупак.

– Наистина се запознах със Саймън – призна Екатерина. – Стори ми се доста... приятен човек.

Недоумяващо мълчание посрещна тези ѝ думи. Екатерина добави с известно неудобство:

– Аз, разбира се, си давам сметка, че той се е променил много след оттеглянето си по здравословни причини от Импси. Видно е с просто око какъв голям товар се е смъкнал от плещите му. – С известно закъснение тази вътрешна информация си дойде на мястото. – Чакайте малко... та кой, казахте, ви е изпратил този миш-маш от лъжи и слухове?

– Строго поверително е – предпазливо каза Василий.

– Бил е онзи идиот Алексей Вормонкриеф, нали? Ах! – Истината ѝ просветна, ослепително, като блясъка на атомна бомба. Но да се разкрещи, да почне да сипе ругатни и да чупи каквото ѝ попадне, би

постигнало точно обратния резултат. Стисна облегалките на креслото, за да прикрие треперенето на ръцете си. – Василий, Хюго е трябвало да ви каже... аз отхвърлих предложението за женитба на Алексей. И той, изглежда, е намерил начин да отмъсти за този удар върху суетата си. – „Тъпак смотан!“

– Кат – бавно рече Хюго, – обмислих и тази интерпретация на въпроса, повярвай ми. Признавам, че Алексей е малко, въ, пада си малко идеалист, но щом ти не го харесваш, няма да тръгна да защитавам каузата му – макар че лично аз го намирам за съвсем приемлив кандидат. Но прочетох писмото му и то ми се стори съвсем искрено в загрижеността си за теб. Малко по-надъхано от нормалното, да, но какво друго може да се очаква от един влюбен мъж?

– Алексей Вормонкриеф не е влюбен в мен. Той е неспособен да види по-далеч от върха на собствения си ворски нос и няма представа коя съм и какво представлявам всъщност. Ако натъпчеш дрехите ми със сено и сложиш една перука отгоре, той дори няма да забележи разликата. Просто действа според начина, програмиран от културната му и класова принадлежност. – Е, добре де, и според по-фундаменталното си биологическо програмиране, но пък не само той страдеше от този феномен, нали така? Склонна беше да признае на Алексей известна доза неподправен сексуален апетит, но обектът на тези му апетити определено беше произволен. Ръката ѝ се плъзна отново към левия вътрешен джоб на болерото и думите на Майлс отекнаха, връзвайки се през хаоса, който вилнееше в главата ѝ: „Исках да притежавам силата на очите Ви...“

Василий махна нетърпеливо с ръка.

– Всичко това е без значение за мен, ако не и за брат ви. Вече не сте мома за женене, която баща ви да варди наред с другите си съкровища. Аз обаче съм длъжен да се погрижа за безопасността на Ники, в случай че я преценя за застрашена.

Екатерин замръзна.

Василий ѝ беше прехвърлил настойничеството върху Ники само по силата на думата си. Можеше да си го върне също толкова лесно. И после тя, а не той, трябваше да подаде иск в съда – в неговия окръжен съд – и да докаже не само че тя е способна, а и че той е неспособен да се грижи за детето. Василий не беше осъждан престъпник, нито пияница, нито прахосник, нито скандалджия. Беше просто неженен офицер, съвестен и работлив контрольор на орбитален трафик, един обикновен, честен човек. Нямахше и най-малкия шанс да спечели срещу него. Само ако Ники беше момиче, а не момче, правата щяха да бъдат на нейна страна...

– Едно деветгодишно момче може да се окаже непосилен товар за човек, който живее във военна база – най-после успя да изрече тя, сравнително спокойно.

Василий, изглежда, се постресна.

– Е, надявам се, че няма да се стигне дотам. В най-лошия случай смятах да го оставя при баба му Ворсоасон, докато нещата се оправят.

Екатерин стисна зъби за миг, после каза:

– Ники, разбира се, е свободен да ходи на гости на баба си винаги когато тя го покани. На погребението тя ми даде да разбере, че заради влошеното си здраве не е в състояние да приема гости това лято. – Облиза устни. – Бихте ли ми обяснили какво разбирате под „най-лошия случай“, моля? И какво имате предвид под „оправяне на нещата“?

– Ами – Василий вдигна извинително рамене – да дойда тук и да ви заваря на практика сгодена за човека, убил бащата на Ники, би било доста неприятно, не мислите ли?

Това означаваше ли, че е бил готов да отведе Ники още същия ден, ако съмненията му се бяха потвърдили?

– Казах ви. Смъртта на Тиен беше резултат от злополука и обвинението е чисто злословие. – Начинът, по който беше отминал думите й без грам внимание, за миг ужасно й напомни за Тиен – беше ли забравата семейна черта на всички Ворсоасон? Въпреки опасността да го обиди тя му се озъби. – Смятате, че ви лъжа или че просто съм глупава? – Опитта се да се овладее. Беше се изправяла срещу далеч по-страховити хора от добронамерения, но заблуден Василий Ворсоасон. „Но не и срещу такива, които с една дума да ми отнемат Ники.“ Стоеше на ръба на дълбока, тъмна пропаст. Ако паднеше сега, борбата да се измъкне щеше да е толкова мръсна и болезнена, че трудно можеше да си я представи. Не биваше да дава основание на Василий да й отнеме Ники. „Да се опита да й отнеме Ники.“ А тя можеше да го спре... как? Законът беше на негова страна.

Подбра думите си изключително предпазливо:

– Та какво имате предвид под „оправяне на нещата“?

Хюго и Василий се спогледаха неуверено. Накрая Василий смънка:

– Извинете?

– Не бих могла да знам дали съм прекрачила чертата ви, освен ако не ми покажете къде сте я прекарали.

– Това не е много любезно от твоя страна, Кат – каза Хюго. – Ние просто искаме да защитим интересите ти.

– Вие дори не знаете какви са интересите ми. – Не беше вярно,

Василий беше сложил пръст в най-болезнената ѝ рана. Ники. „Преглът-ни гнева си, жено.“ Преди беше експерт по самоизяждането. Но някъде по пътя беше изгубила вкус към това.

Василий подхвана слепешката:

– Ами... със сигурност бих искал гаранция, че Ники няма да бъде излаган на влиянието на неподходящи хора.

Тя го удостои с тънка усмивка.

– Няма проблем. С най-голямо удоволствие ще изключа Алексей Вормонкриеф от кръга на познатите си.

Той я изгледа смутено.

– Имах предвид лорд Воркосиган. Както и политическия и светски кръг, в който той се движи. Поне... поне докато този тъмен облак не се разнесе от небосклона на репутацията му. В края на краищата него го обвиняват в убийството на братовчед ми.

Гневът на Василий произтичаше от кланова лоялност, а не от лична скръб, напомни си Екатерин. Би се учудила, ако двамата с Тиен са се виждали повече от три пъти в живота си.

– Извинете ме – спокойно каза тя. – Ако срещу Майлс не бъде повдигнато обвинение – а аз не мисля, че ще бъде – как може да бъде очистено името му според вас? Какво трябва да стане?

За миг Василий, изглежда, се смути. Хюго вметна предпазливо:

– Не искам да си изложена на развала, Кат.

– Знаеш ли, Хюго, точно това е най-странното – каза му Екатерин с мила усмивка, – но незнайно как лорд Воркосиган е пропуснал да ми прати покана за която и да било от оргиите си. Направо съм съкрушена. Може пък още да не е настъпил сезонът на оргиите във Ворбар Султана, как мислиш? – Останалото го преглътна. Сарказмът беше лукс, който тя – и Ники – не можеха да си позволят.

Хюго удостои думите ѝ със стиснати устни и смръщено чело. Двамата с Василий се спогледаха. Явно всеки се опитваше да прехвърли мръсната работа на другия, при това толкова очевидно, че Екатерин би се засмяла, ако положението не беше трагично. Накрая Василий измънка под нос:

– Тя е твоя сестра...

Хюго си пое дълбоко дъх. Беше Ворвейн и знаеше дълга си. „Всички ние от рода Ворвейн знаем дълга си. И ще продължаваме да живеем според него, докато умрем. Без значение колко глупав или болен, или безсмислен е той, да! Вижте мен, в края на краищата. Единайсет години спазвах клетвата си пред Тиен...“

– Екатеринбург, мисля, че на мен се пада бремето да кажа това. Докато не утихне тази работа със слуховете за убийството, изрично те моля да не окуражаваш този Майлс Воркосиган и да не се виждаш повече с него. В противен случай ще трябва да се съглася с Василий, че отстраняването на Ники от цялата тази ситуация е напълно оправдано.

„Отстраняването на Ники от майка му и любовника ѝ, искаш да кажеш.“ За последната година Ники беше загубил баща си, загубил беше и всичките си приятели с преместването на Бараяр. Тъкмо започваше да привиква към непознатия столичен град, където се бе озовал не по своя воля, започваше да завързва предпазливи нови приятелства и да се отърсва от онази каменна бдителност, която бе задушавала усмивката му през последните месеци. Представи си как отново го откъсват от дома му и от нея – защото точно до това щеше да се стигне, нали, не столицата, а нея Василий подозираше в развала – и го вдвояват на трето непознато място за една година, сред непознати възрастни хора, за които той не носи радост, а само неприятни задължения... не. Не.

– Извинете ме. Искам да ви съдействам. Просто не успявам да накарам никой от вас да уточни на какво точно се очаква от мен да съдействам. Напълно разбирам какво ви тревожи, но как може да се оправи то? Дефинирайте ми „оправи“. Ако под това разбирате враговете на Майлс да спрат да разправят гадни неща за него, значи може да отнеме доста време. Работата му е такава, че ежедневно го противопоставя на влиятелни хора. А той не е от тези, които прекланят глава вместо да отвърнат на атаката.

– Избягвай го за известно време, ако не друго – предложи Хюго не съвсем уверено.

– За известно време. Добре. Ето че постигнахме някакъв напредък. За колко време по-точно?

– Ами... трудно ми е да преценя.

– Една седмица?

Василий се обади засегнато:

– Повече от това, разбира се!

– Един месец?

Хюго размаха объркано ръце.

– Не знам, Кат! Докато не забравиш тези странни идеи, които си си вътълпила за него.

– А, значи до края на времето. Хм. Не съм съвсем сигурна дали това е достатъчно точно, или не. Мисля, че не е. – Пое си дъх и каза неохотно, защото срокът беше толкова дълъг и в същото време вероятно

удовлетворителен за тях: – Докато изтече годината ми на траур?

– Най-малко! – каза Василий.

– Добре. – Присви очи и се усмихна, защото усмихването щеше да свърши по-добра работа от писъците. – Ще приема думата ви на вор, Василий Ворсоасон.

– Аз, аз, въз... – измънка Василий, внезапно озовал се притиснат в гъгла. – Ами... дотогава все ще се е уредило нещо. Така де.

„Отстъпих твърде много и твърде бързо. Трябваше да пробвам до Зимния празник.“ После се сети за още нещо и добави:

– Запазвам си обаче правото да му кажа – и да му кажа защо. Лично.

– Това дали е разумно, Кат? – попита Хюго. – По-добре му се обади по комтаблото.

– Би било постъпка на страхливец.

– Не можеш ли да му изпратиш бележка?

– Категорично не. Особено с такава... новина. – Какъв гаден отговор би било това на писмото, което Майлс беше подпечатал със собствената си кръв.

Хюго отстъпи пред предизвикателството в очите ѝ.

– Една среща тогава. Но кратка.

Василий сви рамене в знак на неохотно съгласие.

След това се възцари напрегнато мълчание. Екатерина знаеше, че е редно да ги покани на обяд, само че нямаше желание да ги покани дори да продължат да дишат въздуха в къщата. Да, освен това трябваше да се напъне и да успокои Василий. Разтри слепоочията си, които пулсираха от болка. Когато Василий даде несмел знак за желанието си да избяга от салона на професорката, мънкайки нещо за някаква работа, която трябвало да свърши, Екатерина не го спря по никакъв начин.

Заклучи входната врата след тях и се върна в салона. Сви се на кълбо в креслото на вуйчо си, неспособна да реши дали да иде да си легне, дали да крачи като затворен звяр из къщата, или да иде да плеви. Всъщност плевелите в градината още не се бяха съвзели след последния пристъп на депресия, причинен ѝ от Майлс. Оставаше най-малко час преди вуйна ѝ да се върне от университета и Екатерина да изплаче гнева и паниката си на рамото ѝ. Или в скута ѝ.

Трябваше да признае на Хюго едно, реши тя, докато обмисляше отново разговора. Изглежда, възможността малката му сестричка да стане графиня не го беше изкушила, нито беше намекнал, че това е наградата, която я мотивира. Членовете на рода Ворвейн стояха над такива

материални амбиции.

Преди няколко години беше купила на Ники една доста скъпа роботизирана играчка – домашен любимец. Той си игра с нея няколко дни, а после я заряза. Играчката стоя забравена на лавицата, докато един ден, след неуспешен опит да я почисти, Екатерин му предложи да я изхвърлят. Неочакваните френетични протести на Ники и сърцераздирателният му плач се бяха запечатали в паметта ѝ.

Сравнението беше смущаващо. Беше ли Майлс играчка, на която не беше обръщала внимание, докато не се бяха опитали да ѝ я отнемат? Дълбоко в гърдите ѝ някой пищеше и хлипаше. „Не ти командваш тук. Аз съм зрелият човек, по дяволите!“ И все пак Ники си беше запазил роботизирания любимец...

Щеше да съобщи лично на Майлс лошата новина за запрещението, наложено ѝ от Василий. Но не точно сега, о, не точно сега. Защото, освен ако петното върху репутацията му не се очистеше внезапно и като по чудо, това можеше да е последната им среща – за дълго, дълго време.

* * *

Карийн гледаше как баща ѝ потъва в меката тапицерия на наземната кола, която леля Корделия беше изпратила да ги вземе, как се намества раздражено, като най-напред слага бастуна в скута си, а после – отстрани до бедрото. Карийн обаче не вярваше, че неудобството му се дължи изцяло и само на старите бойни рани.

– Ще съжаляваме за това, сигурен съм – кисело каза той на майка ѝ, за пети или шести път, докато тя се настаняваше до него. Задният купол се затвори над тримата, отрязвайки пътя на следобедното слънце, и наземната кола потегли гладко и безшумно. – Паднем ли ѝ в ръчичките, за десет минути ще ни разбърка мозъците и после ще си седим, ще кимаме като някакви глупаци и ще се съгласяваме с всяко безумие, което излезе от устата ѝ.

„О, дай боже, дай боже!“ Карийн стисна здраво устни и се постара да седи съвсем неподвижно. Опасността още не беше отминала. Комодорът можеше всеки момент да нареди на шофьора да завие обратно и да ги върне у дома.

– Стига, Ку – каза майка ѝ. – Това не може да продължава вечно. Корделия е права. Време е да стигнем до някакво разумно решение на проблема.

– А! Точно там е работата – разумно. Една от любимите ѝ думи. Вече се чувствам така, сякаш са ми насочили плазмена пушка ей тук. – Той

се ръгна с пръст в гърдите, сякаш червената точка вече играеше по зелената му униформа.

– Всичко това е много неприятно – каза майка ѝ – и на мен започна да ми писва. За теб не знам, но аз искам да се видя със старите си приятели и да разбере как вървят нещата на Сергияр. Не може да се затворим като отшелници заради тази история.

„Да бе, само аз мога.“ Карийн стисна зъби още по-силно.

– Е, аз обаче не искам онзи дебел, дребен, смахнат клонинг... – комодорът се поколеба, ако се съдеше по мърдането на устните му, които прередакираха най-малко два пъти следващите му думи – да се навърта около дъщеря ми. Обясни ми защо му трябва две години бетанска терапия, ако не е луд, а? А?

„Не го казвай, момиче, не го казвай.“ Вместо това тя загриза кокалчетата си. За щастие, пътят беше кратък.

Гвардеец Пим ги посрещна и удостои баща ѝ с едно от онези официални кимвания, които напомняха за военен поздрав.

– Добър ден, комодоре, мадам Куделка. Добре дошли, госпожице Карийн. Милейди ще ви приеме в библиотеката. Оттук, ако обичате... – Карийн можеше да се закълне, че когато се обърна да ги придружи, единият му клепач потрепна в нейната посока, но този намек за намигване беше единственият знак, който ѝ даде – съвсем в реда на нещата, като се имаше предвид настоящата му роля на иконом с безизразно лице.

Пим ги въведе през двойната врата и тържествено обяви появата им. После се оттегли дискретно, но – понеже го познаваше – Карийн долови съзнателното послание, излъчващо се на вълни от него, а именно – че ги изоставя на съдбата, която са си заслужили.

Част от мебелите в библиотеката бяха пренаредени. Леля Корделия чакаше в голямо кресло, може би съвсем случайно напомнящо на трон. От лявата и дясната ѝ страна имаше два по-малки фотьойла, един срещу друг. Марк седеше в единия, облечен в най-хубавия си черен костюм, обръснат и зализан, като на злополучната вечеря, организирана от Майлс. Скочи на крака и застана мирно – стойка, която не му прилягаше особено – като явно не можеше да реши кое ще е по-зле: да кимне сърдечно или да не прави нищо. Накрая стигна до компромисното решение да си стои така, с вид на натъпкано със слама чучело.

Срещу леля Корделия се мъдреше един съвсем нов член на мебелировката. Е, „нов“ не беше съвсем точно – въпросната мебел беше стар опърпан диван, явно прекарал най-малко петнайсет от последните години в някое от таванските помещения. Карийн си го спомняше смъртно от

детските им игри на криеница. Когато го беше видяла за последен път, отгоре му бяха натрупани прашни кашони.

– А, ето ви и вас – посрещна ги сърдечно леля Корделия и махна към втория фотьойл. – Карийн, защо не седнеш тук? – Карийн изприпка в указаната посока, стиснала ръцете си над лактите. Марк приседна на ръба на своя фотьойл и я погледна тревожно. Показалецът на леля Корделия се вдигна като лазерен мерник и посочи първо родителите на Карийн, после стария диван. – Ку и Дру, вие седнете... там.

Двамата се втреничиха в безобидния стар диван с необясним ужас.

– Оо! – задавено възкликна комодорът. – О, Корделия, ако ще удриш под кръста... – Понечи да се обърне към изхода, но не успя по причина на съпругата си, чиято ръка го стисна като менгеме над лакътя.

Погледът на графинята понижи рязко температурата си. С глас, който Карийн рядко я бе чувала да използва, тя повтори:

– Седнете. Там. – Това дори не беше гласът на графиня Воркосиган. Беше нещо по-старо, по-твърдо, дори по-ужасяващо самоуверено. Беше старият ѝ глас на корабен капитан, осъзна Карийн, а нейните родители бяха живели десетилетия сред строгата йерархия на военната система.

Седнаха, сякаш някой ги съгна на две.

– Така. – Графинята се облегна назад с доволна усмивка.

Последва дълго мълчание. Карийн чуваше тиктакането на старомодния механичен часовник в малкото преддверие. Марк я погледна умоляващо: „Имаш ли представа какво, по дяволите, става тук?“ Тя му отвърна по подобен начин: „Не, а ти?“

Баща ѝ на три пъти сменя местоположението на бастуна си, после го изпусна на килима, придърпа го с тока на ботуша си и го заряза на пода. Едно мускулче потрепваше на бузата му, сякаш той скърцаше със зъби. Майка ѝ кръстоса и разкръстоса крака, намръщи се, погледна стъклените врати в другия край на стаята, после впери поглед в ръцете си, стиснати здраво в скута ѝ. Приличаха на двама тийнейджъри, хванати да... хм. На двама тийнейджъри, хванати да се чукат на дивана в хола, ако трябваше да е точна. Уликите сякаш се посипаха безшумно като пера в главата на Карийн, докато всичко си дойде на мястото. „Нали не мислиш, че...“

– Но, Корделия – избухна внезапно майка ѝ, сякаш продължаваше на глас някакъв разговор, воден до този момент телепатически – искаме децата ни да се справят по-добре от нас. Да не допускат нашите грешки!

„О. Ооо. Оооо!“ Шах! Какво ли не би дала да научи историята, която се криеше зад този победен ход! Баща ѝ беше подценил графинята,

осъзна Карийн. Беше ѝ отнело не повече от три минути.

– Е, Дру – разсъдливо рече леля Корделия, – струва ми се, че желанието ти е изпълнено. Карийн със сигурност се е справила по-добре. Нейният избор и нейните действия са били обмислени внимателно и отвсякъде. Доколкото мога да преценя, тя не е допуснала нито една грешка.

Баща ѝ размаха пръст към Марк и изпелтечи:

– Това... това е грешка.

Марк се прегърби и събра защитно ръце пред корема си. Графинята леко свъси чело. Челюстите на комодора се стегнаха.

Графинята каза студено:

– Марк ще го обсъдим след малко. Сега ми позволете да привлече вниманието ви към факта колко интелигентна и добре информирана е дъщеря ви. Разбира се, за разлика от вас, на нея не ѝ се е налагало да планира живота си сред емоционалната изолация и хаоса на една гражданска война. Вие ѝ осигурихте тези по-добри възможности и не мисля, че съжалявате за това.

Комодорът сви рамене в знак на неохотно съгласие. Майка ѝ въздъхна в израз на носталгия с отрицателен знак – не с копнеж по паметното минало, а с облекчение, че е оцеляла от него.

– Да вземем един неслучаен пример – продължи графинята. – Карийн, ти се сдоби с контрацептивен имплантант преди да започнеш да експериментираш сексуално, нали?

Леля Корделия си беше бетанка до мозъка на костите... как само ръсеше такива неща, ей така, между другото. Карийн и брадичката ѝ се изправиха да срещнат предизвикателството.

– Разбира се – спокойно каза тя. – Освен това ми срязаха химена и изкарах курса по полова просвета, който разглежда съответните анатомични и физиологични въпроси, а госпожа Нейсмит ми купи първия чифт обици и двете се почерпихме да отпразнуваме повода.

Баща ѝ разтърка почервяващото си лице. Майка ѝ изглеждаше... обзета от завист.

– Поправи ме, ако греша – продължи леля Корделия, – но твоите първи стъпки в сексуалността едва ли могат да бъдат описани като лудешко, тайно боричкане в тъмното, изпълнено с объркване, страх и болка, нали?

Майка ѝ потъна още повече в дълбините на носталгията си с обратен знак. Същото важеше и за Марк.

– Не, естествено! – Точно тези подробности Карийн не би искала да

обсъжда с родителите си, макар че умираше да си побъбри за всичко това с леля Корделия. По онова време беше твърде стеснителна, за да започне с истински мъж, така че нае хермафродит, лицензиран терапевт по приложна сексуалност, препоръчан ѝ от съветничката на Марк. ЛТПС-то любезно ѝ беше обяснил, че хермафродитите са изключително популярни сред младите хора именно по тази причина. Всичко се беше получило наистина много добре. Марк, който беше кръжал тревожно около комтаблото си в очакване на следкоитусния ѝ доклад, искрено се беше зарадвал на успеха ѝ. Разбира се, неговите първи стъпки в собствената му сексуалност бяха включвали толкова отвратителни травми и изтезания, че беше съвсем естествено да се притеснява до смърт. Сега тя му се усмихна окуражително. – Ако на Бараяр е така, то гласувам за Бета!

Леля Корделия каза замислено:

– Не е чак толкова просто. И двете общества се мъчат да разрешат един и същ фундаментален въпрос – да гарантират, че ще има кой да се грижи за всички родени деца. Бетанците предпочитат да го правят директно, с помощта на технологията, като заключват с биохимичен катинар репродуктивните способности на всеки индивид. Сексуалното поведение изглежда напълно свободно на цената на пълен обществен контрол върху репродуктивните му последици. Задавали ли сте си някога въпроса как се постига това? Би трябвало. Така, Бета може да контролира яйчниците. Бараяр, особено по време на Изолацията, е бил принуден да контролира жената, прикрепена към тях. Прибавете нуждата на Бараяр да увеличи населението си, за да оцелее, не по-малко критична от тази на Бета да го ограничи по същата причина, плюс специфичните ви полово-пристрастни закони за наследяване и – ами, ето какъв е резултатът.

– Боричкане в тъмното – изсумтя Карийн. – Не, благодаря.

– Въобще не трябваше да я пращаме там. С него – едно измърмори баща ѝ.

– Беше решено Карийн да замине да учи на Бета още преди да се е познавала с Марк – отбеляза леля Корделия. – Кой знае? Ако Марк не беше там да... да я изолира, тя можеше да срещне някой готин бетанец и той да я придума да остане там.

– Или то – измърмори Карийн. – Или тя.

Баща ѝ стисна устни.

– Тези пътувания твърде често се оказват еднопосочни. Виджала съм собствената си майка лице в лице не повече от три пъти за

последните трийсет години. Ако Кариин остане с Марк, поне ще сте спокойни, че ще се връща често на Бараяр.

На майка ѝ това, изглежда, ѝ направи силно впечатление и тя погледна към Марк по нов начин. Той се осмели да ѝ метне една обнадяваща, услужлива усмивка.

Баща ѝ каза:

– Искам Кариин да е добре. В безопасност. Щастлива. Финансово осигурена. Какво лошо има в това?

Устните ни леля Корделия се извиха в нещо като усмивка.

– Добре? В безопасност? И аз това исках за момчетата си. Не винаги успявах да го постигна, но в общи линии... Колкото до щастието... Не мисля, че можеш да дадеш това някому, ако той го няма заложено в себе си. Напълно възможно е обаче да дадеш някому нещастие... както сами сте се убедили напоследък.

Сърдитата гримаса на баща ѝ придоби инатлива отсянка, което попари импулса на Кариин да аплодира многословно този начин на мислене. По-добре Бабата да се справи с това...

Графинята продължи:

– Колкото до последното... хм. Някой говорил ли е с вас относно финансовото състояние на Марк? Кариин, или Марк... или Арал?

Баща ѝ поклати глава.

– Мислех, че е без пукната пара. Реших, че семейството му отпуска издръжка, като на всяка друга ворска издънка. И че той я прахосва с лека ръка... като всяка друга ворска издънка.

– Не съм без пукната пара – напрегнато възрази Марк. – Става въпрос за временен проблем с ликвидността. Когато планирах бюджета си за този период, не знаех, че ще подхвана нов бизнес.

– С други думи, си без пукната пара – каза баща ѝ.

– Всъщност – каза леля Корделия – Марк се издържа сам. Спечели първия си милион на Джаксън Хол.

Баща ѝ отвори уста, после я затвори и впери невярващ поглед в домакинята си. Кариин се надяваше, че комодорът няма да се сети да поиска по-подробна информация за методите, чрез които Марк беше спечелил богатството си.

– Марк инвестира парите си в разнообразен портфейл от повече или по-малко спекулативни начинания – любезно продължи леля Корделия. – Семейството го подкрепя – самата аз наскоро си купих акции от проекта му с маслените буболечки – и той винаги може да разчита на нас в спешни случаи, но определено не му трябва издръжка.

Марк изглеждаше едновременно благодарен и малко уплашен от тази майчинска защита, сякаш беше... ами... така де. Сякаш никои не го беше правил преди.

– Щом е толкова богат, защо плаща на дъщеря ми с разписки? – настоя на своето комодорът. – Защо просто не изтегли пари отнякъде?

– Преди падежа? – възкликна Марк с тон на искрена погнуса. – И да загубя лихвите?

– И не са разписки – вметна Карийн. – Акции са!

– Марк няма нужда от пари – каза леля Корделия. – Има нужда от онова, което знае, че не може да купи с пари. От щастие например.

Марк – смутен, но достатъчно гъвкав – предложи:

– Значи ли... че искат от мен да платя за Карийн? Нещо като зестра? Колко? Веднага ще...

– Не, глупчо такъв! – ужасено извика Карийн. – Това да не ти е Джаксън Хол! Тук не можеш да купуваш и продаваш хора. Пък и зестрите са се давали от семейството на момичето, а не обратното.

– Това ми звучи доста сбъркано – каза Марк и свъси вежди. – Противно на всяка логика. Сигурна ли си?

– Да.

– Не ми пука дали момчето има милион марки – започна баща ѝ натъртено и, както подозираше Карийн, не съвсем искрено.

– Бетански долари – разсеяно го поправи леля Корделия. – Джаксънците държат на твърдата валута.

– Галактическата котировка на бараярската имперска марка се покачва със стабилен темп след войната за Центъра Хеген – започна да обяснява Марк. Беше писал курсова работа на тази тема през последния семестър, а Карийн му беше помогнала със стилистичната редакция. Като нищо можеше да плещи за това с часове. За щастие, леля Корделия вдигна пръст и спря този заплашителен изблик на отприщена от обтегатите му нерви демонстрация на ерудираност.

Родителите ѝ, изглежда, правеха някакви свои сметки, ако се съдеше по отнесените им физиономии.

– Добре де – подхвана наново комодорът, този път не така натъртено. – Не ми пука дали момчето има четири милиона марки. Пука ми за Карийн.

Леля Корделия сбра замислено пръсти.

– И какво по-точно искаш от Марк, Ку? Да предложи брак на Карийн?

– Ами... – измънка комодорът, притиснат до стената. Онова, което

баща ѝ искаше, поне според Карийн, беше Марк да го отнесе глутница хищници, пък било то и заедно с четирите му милиона марки в неликвидни инвестиции, но едва ли можеше да го каже на майка му.

– Да, ще ѝ предложи, разбира се, стига да иска – моментално се отзова Марк. – Просто не мислех, че го иска, все още. Искаш ли го?

– Не – твърдо каза Карийн. – Не... още, поне. Чувствам се така, сякаш тъкмо съм започнала да опознавам себе си, да раста. Не искам да спирам.

Веждите на леля Корделия се вдигнаха.

– Така ли виждаш брака? Като край и заличаване на личността ти?

Карийн със закъснение си даде сметка, че думите ѝ могат да се тълкуват като обида за част от присъстващите.

– За някои хора наистина е така. Защо иначе всички приказки свършват с женитбата на графската дъщеря? Не ти ли е хрумвало някога, че това е доста зловещо? Така де, някога да си чела приказка, в която майката на принцесата да прави нещо друго, освен да умира млада? Така и не можах да реша дали това е предупреждение, или инструкция.

Леля Корделия притисна пръст към устните си да прикрие напирашката усмивка, но майката на Карийн изглеждаше искрено разтревожена.

– Човек израства по различен начин, след това – замислено рече тя. – Не като в приказка. „И живели честито до края на дните си“ не казва всичко.

Веждите на баща ѝ се смъкнаха и той каза с неочаквана вялост:

– Аз си мислех, че живеем добре...

Майка ѝ го потупа окуражително по ръката.

– Разбира се, любов моя.

Марк заяви храбро:

– Ако Карийн иска да се ожена за нея, ще го направя. Ако не иска, няма. Ако иска да се махна от нея, ще се махна... – Последното беше придружено със скришен ужасен поглед в нейна посока.

– Не! – извика Карийн.

– Ако иска да мина през града на ръце и заднишком, ще се опитам. Каквото поиска – довърши Марк.

Замисленото изражение на майка ѝ навеждаше на мисълта, че ако не друго, поне харесва отношението му...

– Искаш да се сгодите, така ли? – попита тя Карийн.

– Това е почти същото като женитба, тук, на Бараяр – каза Карийн. – Пак изричаш клетви.

– Вие се отнасяте сериозно към тези клетви, доколкото разбирам? –

попита леля Корделия и вдигна вежда към седящите на мистериозния диван.

– Разбира се.

– Мисля, че зависи от теб, Карийн – каза леля Корделия с тънка усмивка. – Какво искаш ти?

Ръцете на Марк побеляха от напрежение върху коленете му. Майка ѝ затаи дъх. Баща ѝ изглеждаше така, сякаш все още разсъждава разтревожено върху подтекста на онази реплика за „живели честито...“.

Това беше леля Корделия. И въпросът ѝ не беше реторичен. Карийн седеше мълчаливо и трескаво търсеше истината сред хаоса в главата си. Нищо по-малко или различно от истината нямаше да свърши работа. Но къде бяха думите, които да го изразят? Онова, което искаше, просто не беше сред традиционните бараярски опции... аха. Да. Изправи гръб и погледна в очите леля Корделия, после майка си и баща си, накрая и Марк.

– Не искам годеж. Искам... онова, което аз искам... е опция върху Марк.

Марк изправи гръб с прояснено лице. Ето че сега тя говореше на език, който и двамата разбираха.

– Това не е бетанско – с известно объркване в гласа каза майка ѝ.

– Да не е някоя смахната джаксънианска измислица? – подозрително попита баща ѝ.

– Не. Това е нов обичай. Лично мой. Току-що го измислих. Но става. – Брадичката ѝ се вирна.

Устните на леля Корделия потрепнаха развеселено.

– Хм. Интересно. Добре. В качеството си на, хм, агент на Марк по този въпрос, бих посочила, че една добра опция не е непременно с отворен край, нито е еднопосочна. Опциите си имат крайни срокове. Клаузи за подновяване. Компенсации.

– Взаимна – намеси се задъхано Марк. – Взаимна опция!

– Това, изглежда, ще реши въпроса с компенсациите, да. А за крайния срок?

– Искам една година – каза Карийн. – До следващия Летен празник. Искам най-малко една година, за да видим как ще се справим. Не искам нищо от никого – тя се ококори на родителите си, – освен да бъде оставена на мира!

Марк закима трескаво.

– Съгласен, съгласен!

Баща ѝ посочи Марк и каза:

– Той би се съгласил с всичко!

– Не – разсъдливо каза леля Корделия. – Ще установите, че той не би се съгласил с нищо, което би направило Карийн нещастна. Или би я поставило в опасност.

Смръщената физиономия на баща ѝ придоби опасен резец.

– Така ли? А какво ще кажеш за опасността от него? Цялата тази бетанска терапия не е била без причина!

– Наистина – съгласи се леля Корделия и кимна сериозно. – Но вярвам, че е била успешна... Марк?

– Да, мадам! – Седеше, си на фотьойла и отчаяно се опитваше да изглежда излекуван с главно „И“. Не успя да го докара съвсем, но усилията му очевидно бяха искрени.

Графинята добави тихо:

– Марк е не по-малко ветеран от нашите войни от всеки друг бараярец, когото познавам, Ку. Просто е бил мобилизиран на по-ранна възраст и това е всичко. По своя си странен и самотен начин, той се е борил също толкова сърцато и е рискувал не по-малко. И е загубил също толкова много. Сигурно можеш да му отпуснеш толкова време да се изцери, колкото ти трябваше и на теб?

Комодорът отклони поглед.

– Ку, не бих насърчавала тази връзка, ако смятах, че ще застраши децата ни.

Той я погледни.

– Ти ли? Сякаш не те познавам! Доверяваш се на този и онзи отвъд всяка разумна граница.

Тя срещна спокойно погледа му.

– Да. И точно затова постигам резултати, надхвърлящи най-смелите очаквания. Както може би си спомняш.

Той нацупи нещастно устни и заподритва бастуна си. На това нямаше какво да отговори. Но една неразгадаема усмивчица пропъзля по устните на майка ѝ, докато го наблюдаваше как се гърчи вътрешно.

– Е – бодро рече леля Корделия, прекъсвайки проточилото се мълчание. – Вярвам, че постигнахме някакво съгласие. Карийн да има опция над Марк, и обратното, до следващия Летен празник, когато навярно ще трябва да се съберем отново и да обсъдим резултатите, както и да обмислим евентуално подновяване на сделката.

– И какво, трябва просто да гледаме отстрани, докато тези двамата... продължават? – извика баща ѝ в последен немощен опит за негодувание.

– Да. За да им осигурим същата свобода на действие, на която, въз, вие двамата – тя кимна към родителите на Карийн – се радвахте през същия период на живота си. Трябва да призная, че ти имаше много по-малко трудности с „продължаването“, благодарение на факта, че всички роднини на годеницата ти живееха извън Ворбар Султана.

– Помня, че изпитваше ужас от братята ми – каза майка ѝ и неразгадаемата ѝ усмивчица стана малко по-широка. Очите на Марк се разшириха учудено.

Карийн се зачуди на тази необяснима подробност от семейната история – от личен опит знаеше, че вуйчовците ѝ имат златни сърца. Баща ѝ скръцна със зъби, но очите му се смекчиха, когато погледна майка ѝ.

– Съгласна – твърдо каза Карийн.

– Съгласен – моментално откликна Марк.

– Съгласна – каза леля Корделия и вдигна вежди към двойката на дивана.

Майката на Карийн каза:

– Съгласна. – И зачака какво ще каже съпругът ѝ, със същата странна, многозначителна усмивка в очите.

Той ѝ отправи един продължителен и ужасен поглед, който казваше: „И ти ли?“

– Мина на тяхна страна!

– Да, струва ми се. Няма ли да се присъединиш към нас? – Усмивката ѝ стана още по-широка. – Знаем, че сега го няма сержант Ботари да ти светне един в зъбите и да помогне да те отвлечем, напук на всичките ти разумни аргументи. Но щяхме да имаме дяволски лош късмет, ако бяхме отишли да приберем главата на Претендента без теб – каза тя и стисна ръката му малко по-силно.

След сякаш безкрайно проточил се миг комодорът откъсна очите си от нейните и се обърна към Марк, свъсил свирепо чело.

– Нали ти е ясно, че ако я нараниш, лично ще те гоня до дупка?

Марк кимна нетърпеливо.

– Допълнението ти към договора се приема – измърмори леля Корделия със светнали очи.

– Съгласен съм тогава! – сопна се комодорът. Цялото му изражение сякаш казваше: „Виждале ли какво правя за вас бе, хора“. Но не пушна ръката на жена си.

Марк гледаше Карийн с въодушевление. Не ѝ беше трудно да си представи как цялата Черна банда скача триумфално някъде в главата му, а лорд Марк им шътка от страх да не привлекат вниманието върху

себе си.

Карийн си пое дълбоко дъх, за кураж, пъкна ръка в джоба на болерото си и извади бетанските си обици – онези, които я обявяваха за зрял човек с контрацептивен имплантант. Наложил се да натисне малко, но след миг обичите вече висяха на ушите ѝ. Това не беше, помисли си тя, декларация за независимост, защото все още живееше в паяжина от зависимости. Беше по-скоро декларация за Карийн. „Аз съм, която съм. А сега да видим как ще се справя.“

ГЛАВА 17

Гвардеец Пим, леко задъхан, въведе Екатерин в преддверието, подърпна високата яка на туниката си и се усмихна по обичайния си дружествен начин.

– Добър ден, Пим – каза Екатерин. – Трябва да се видя с лорд Воркосиган.

– Да, мадам.

Онова „Да, милейди!“ в същото това преддверие, онази злополучна вечер, когато се обърка всичко, беше било грешка на езика, разкриваща много, със закъснение осъзна Екатерин. Не го беше забелязала тогава.

Пим настрои комуникатора на китката си.

– Милорд? Къде сте?

Откъм комуникатора се чу неясно тупване, после и приглушеният глас на Майлс:

– В таванското в северното крило. Защо?

– Мадам Ворсоасон е тук да ви види.

– Веднага слизам... не, чакай. – Кратка пауза. – Доведи я горе. Това тук ще ѝ хареса, бас държа.

– Да, милорд. – Пим махна към задния вход. – Оттук. – Докато вървяха към малкия асансьор, добави: – Малкият Ники не е с вас днес, мадам?

– Да. – Сърцето ѝ прескочи при мисълта, че трябва да обясни защо. Не каза нищо повече.

Асансьорът спря на петия етаж. Не беше стигнала дотук при онази първа, паметна обиколка на къщата. Последва Пим по един незастлан коридор, през две двойни врати, зад които се простираше огромно помещение с нисък таван, от единия до другия край на северното крило. Покривни греди, ръчно издялани от огромни дървета, се кръстосваха над главата ѝ, с жълтеещ хоросан в междините. Портативни осветителни тела висяха от тях по протежение на два централни прохода, оформили се сред натрупаните на високи купчини вещи.

Част от тях бяха обичайните тавански боклуци – стари мебели и лампи, изхвърлени дори от жилищните помещения на прислугата, рамки на картини, петносани огледала, опаковани квадрати и правоъгълници, които може би съдържаха част от останалите без рамки платна, навити на рула гоблени. Още по-стари газени лампи и свещници.

Тайнствени кутии от дърво, картон или облицовани с напукана кожа, очукани дървени сандъци с инициалите на отдавна мъртви хора, прогорени под заключалките им.

Другото беше по-интересно. Връзка ръждясали кавалерийски пики, обвити с избелели флагове в кафяво и сребърно, натикани в ръчно издялана стойка. Рамка със закачалки, на които висяха плътно една до друга гвардейски униформи, пак в кафяво и сребърно. Огромно количество конски такъми – седла, юзди и сбруи с ръждясали звънчета, разнищени пискюли, потъмнели сребърни обкови и олющени разноцветни мъниста, ръчно бродирани покривала и чулове за седлата със семейното „ВК“ и варианти на герба според интерпретацията на ръката, която ги бродираше. Десетки мечове и кинжали, забити в капациите на сандъците и раклите като стоманени букети.

Майлс, по риза, седеше сред боклуците в средата на едната пътека, почти в дъното на дългото помещение, заобиколен от три отворени сандъка и няколко наполовина сортирани купчини документи. Единият от сандъците, явно току-що отворен, преливаше от всякакви излезли от употреба енергийни оръжия, чиито пълнители, надяваше се Екатерина, отдавна бяха изпразнени. Друг, по-малък сандък, изглежда, беше източникът на част от документите. Майлс вдигна глава и ѝ се усмихна развълнувано.

– Нали ви казах, че таванските помещения си струва да се видят. Благодаря ти, Пим.

Пим кимна и се оттегли, като преди това не пропусна да отдаде чест на господаря си с кратък жест, който Екатерина вече разпознаваше като пожелание за късмет.

– Не сте преувеличавали – съгласи се Екатерина. Що за птица беше онова препарирано същество, което висеше с главата надолу в ъгъла и им се корореше страховито със злобните си стъклени очи?

– Единственият път, когато качих Дъв Галени тук, той само дето не припадна. Пред очите ми се превърна в стария професор Галени и с часове, не – с дни, ми три сол на главата, задето не сме каталогизирали всичките тези боклуци. И досега се пени, направя ли грешката да му припомня за това. Човек би си помислил, че стаята за документи със специален климатик, която баща ми поръча да оборудват, ще е достатъчна. – Той ѝ махна да се настани върху една дълга полирана ракла от орех.

Екатерина седна и му се усмихна мълчаливо. Би трябвало да му съобщи лошата новина и да си тръгне. Но той очевидно беше в настроение

за разговори и ѝ беше жал да го разстрои точно сега. Кога гласът му се беше превърнал в милувка за слуха ѝ? Нека поприказва още малко...

– Както и да е, попадна ми нещо, което може да ви се стори интересно... – Ръката му посегна към някакъв предмет, покрит с дебело бяло платно, после махна към сандъка с оръжията. – Всъщност, и това е доста интересно, макар че е повече по частта на Ники. Харесва ли гротескното? Аз щях да го сметна за страхотна находка, когато бях на неговата възраст. Не знам как не съм го намерил... о, разбира се, дядо сигурно е бил прибрал ключовете. – Вдигна торба от грубо кафяво платно и сръчка с пръст съдържанието ѝ. – Ако не се лъжа, вътре има сетагандански скалпове. Искате ли да ги видите?

– Да ги видя, може би. Да ги пипна – не.

Той отвори услужливо торбата и я поднесе към нея. Изсъхналите жълтеникави, подобни на пергамент ивици със запазили се тук-там кичури коса, наистина приличаха на човешки скалпове. Тя подсвирна оценяващо и попита:

– Дядо ви лично ли ги е взел?

– Хм, възможно е, макар да ми изглеждат твърде много за един-единствен човек, дори това да е генерал Пьотър. По-вероятно е партизаните му да са му ги носели като трофеи. Дотук добре, но какво е можел да направи с тях след това? Не е можел просто да ги изхвърли, все пак са били подаръци.

– Какво ще правите с тях?

Той сви рамене и върна торбата в сандъка.

– Ако Грегор реши да нанесе елегантна дипломатическа обида на Сетаганданската империя, което не влиза в плановете му понастоящем, може да им ги върнем с многословни извинения, предполагам. За друга употреба в момента не се сещам.

Затвори капака, разрови купчинката механични ключове до коляното си, откри нужния и заключи сандъка. Надигна се на колене, обърна една щайга с дъното нагоре пред Екатерин, сложи отгоре ѝ покрития предмет и махна платното.

Беше красиво старо седло, подобно на старомодните кавалерийски модели, но по-леко, като за дама. По тъмната му кожа бяха щамповани листа и цветя със сложен рисунък. Зеленото кадифе на меката горна част беше силно протрито, изсъхнало и сцепено на места, така че ватата на подплънката прозираше в процепите. Кленови и маслиненни листа, вдълбани в кожата и деликатно оцветени в по-тъмен тон, обвиваха в овал едно „В“, с по-малки „Б“ и „К“ от двете му страни. Бродерия с

изненадващо ярки цветове повтаряше растителните мотиви и по чула.

– Трябва да има и юзда към него, но още не съм я открил – каза Майлс, плъзгайки пръсти по инициалите. – Било е на баба ми по бащина линия. Съпругата на генерал Пьотър, принцеса и графиня Оливия Ворбара Воркосиган. Явно доста го е използвала. Майка ми така и не се остави да я убедят в предимствата на ездата – аз пък така и не разбрах защо, – а и баща ми не е много запален по конете. Така че се падна на дядо да ме научи и да запази жива традицията. Но след като пораснах, рядко ми оставаше време да я поддържам. Не казахте ли, че яздите?

– Не съм яздила от дете. Баба ми ми купи пони – макар да подозирам, че го е купила колкото заради мен, толкова и за да си осигури тор за градината. Родителите ми нямаха място за него в града. Беше дебело и злонравно, но аз направо го обожавах. – Екатерин се усмихна на спомена. – Рядко използвах седло.

– Мислех си дали да не го дам на поправка, така че отново да влезе в употреба.

– Употреба? Мястото му определено е в някой музей! Ръчно изработено... сто процента оригинално... с историческа стойност... дори не ми се мисли до каква цена може да стигне на един търг!

– Ааа... същото каза и Дъв. Не е било просто ръчно изработено, а по поръчка, специално за принцесата. Сигурно подарък от дядо ми. Представете си само онзи човек, не просто занаятчия, а творец, как подбира кожата, разкроява я, съшива я, вдълбава образите. Представям си го как втрива маслото в кожата и си мисли, че трудът на неговите ръце ще бъде използван от неговата графиня, ще предизвиква завист и възхищение у приятелките ѝ и ще бъде част от... от това цялостно произведение на изкуството, какъвто е бил животът ѝ. – Пръстът му се плъзна по листата около инициалите.

Оценката на Екатерин за стойността на седлото се покачваше главоломно, докато слушаше разказа му.

– Трябва най-напред да го дадете за оценка, за бога!

– Защо? За да го изложат в някой музей? Баба ми не се нуждае от такава оценка. Да го продам на някой колекционер, който трупа произведения на изкуството, сякаш са пари? Нека трупа пари, и без това хора от този сорт само това искат всъщност. Единственият колекционер, достоен за него, би бил някой лично вмениачен на тема принцесата-графиня, един от онези хора, които се влюбват отчаяно въпреки еднопосочния ход на времето. Не. Длъжен съм пред създателя му да го използвам по предназначение, за онова, за което той го е направил.

Уморената, отрудена домакиня в нея – пестеливата съпруга на Тиен – беше ужасена. Скритата някъде в гърдите ѝ душа прозвъня като камбана в резонанс с думите на Майлс. Да. Точно така трябваше да бъде. Мястото на седлото беше под някоя елегантна дама, а не под стъклен похлупак. Градините трябваше да бъдат виждани, помирисвани, преброждани, плевени и прекопавани. И сто обективни мерки не даваха сбора от значението на една градина – правеше го единствено насладата на потребителите ѝ. Само употребата ѝ придаваше някакво значение. Откъде беше научил това Майлс? „Дори само за това бих могла да те обичам...“

– Така. – Той се ухили в отговор на усмивката ѝ и си пое дълбоко дъх. – Бог ми е свидетел, че трябва да се заема с някакви физически упражнения, иначе цялата тази кулинарна дипломация, с която се занимавам напоследък, ще обезсмисли опитите на Марк да се разграничи от мен. В града има няколко парка с алеи за езда. Само че не е много забавно да яздиш сам. Дали бихте желали да ми правите компания? – попита той и примигна донякъде безхитростно.

– Много бих искала – искрено отговори тя, – но не мога. – По очите му видя как в главата му изникват дузина контрааргументи, готови да щурмуват пролуката във вражеската линия. Вдигна ръка преди да ги е изрекъл на глас. Трябваше да сложи край на тази разглезваща я доза фалшиво щастие преди то да е прекършило волята ѝ. Принуденото ѝ съглашение с Василий ѝ позволяваше само да вкуси от Майлс, а не да му се наслади до насита. Не да се натъпче до пръсване... Обратно към грубата реалност. – Изникна нещо ново. Василий Ворсоасон и брат ми Хюго дойдоха да ме видят вчера. Подтикнати, очевидно, от едно противно писмо с автор Алексей Вормонкриеф.

И заразказва накратко за посещението им. Майлс я слушаше внимателно, с безизразно лице. Като никога не я прекъсна.

– Обяснихте ли им как стоят нещата? – бавно попита той, когато тя поспря, за да си поеме дъх.

– Опитих се. И само се вбесих, защото те просто... не обърнаха внимание на думите ми и предпочетоха да вярват на противните клюки, внушени им от онзи глупак Алексей. Хюго искрено се тревожи за мен, предполагам, но Василий е затънал до гуша в криворазбрения си семеен дълг и преувеличените си представи за декадентската развала на столицата.

– Ааа – тихо отрони Майлс. – Романтик, разбирам.

– Майлс, те бяха готови да отведат Ники веднага! А аз нямам

никакво законово основание да се боря за попечителство. Дори да изправа Василий пред окръжния съд в окръг Ворбретен, не бих могла да докажа, че е неподходящ за настойник... защото не е такъв. Просто е твърде лековерен. Но се сетих – със закъснение, едва снощи – за новия статут на Ники във връзка със съображенията за сигурност. Дали от Им-пСи не биха направили нещо, за да спрат Василий?

Майлс се намръщи и веждите му се свъсиха.

– Вероятно... не. Не е като да иска да отведе Ники извън планетата. От Им-пСи няма да имат възражения, ако Ники отиде да живее във военна база – нещо повече, навярно биха го сметнали за по-безопасно място, както от къщата на вуйчо ви, така и от замъка Воркосиган. По-анонимно. Не мисля, че биха се зарадвали и на един съдебен процес, който отново да привлече вниманието към комарската афера.

– Биха ли направили нещо, за да не се стига дотам? И в чия полза?

Той издиша замислено през зъби.

– Във ваша, ако ги помоля, но ще бъде напълно в техен стил да го направят по начин, който да поддържа максимално параванната история – а именно като такава определят слуховете за убийството малките им еднопистови мозъчета, както ме уведомиха преди няколко дни. Не смея да се намесвам – само ще влоша положението. Чудя се дали някой... чудя се дали някой е предвидил това?

– Знам, че Алексей дърпа конците на Василий. Мислите ли, че някой дърпа конците на Алексей и се опитва да ви подмами към някакъв самоунищожителен публичен ход? – А това би превърнало нея в последната брънка от веригата, посредством която тайният враг на Майлс се опитваше да го изкара на незащитима позиция. Извод, от който я побиха тръпки. Но само ако тя – и Майлс – реагираха така, както очакваше врагът.

– Аз... хм. Възможно е. – Продължи да мръщи чело. – Много по-добре ще е вуйчо ви да изясни нещата вътре в семейството. Все още ли го очаквате да се прибере от Комар преди сватбата?

– Да, но само ако неговите така наречени „дребни технически подробности“ не се окажат много по-сложни, отколкото очакваше преди да замине.

Майлс изкриви лице в израз на съпричастност и разбиране.

– Значи в такъв случай няма гаранции. – Замълча за миг. – Окръг Ворбретен, а? Ако се стигне дотам, Рене Ворбретен ми дължи услуга и мога без много шум да го накарам да, тъ, да уреди нещата. Може да прескочите окръжния съд и да се обърнете директно към него. Което ще

ни спести и намесата на ИмпСи. Това, разбира се, няма да свърши работа, ако Сигюр спечели графската титла на окръг Ворбретен.

– Не искам да се стига дотам. Ники и без това си има достатъчно тревоги. Не искам да го товаря допълнително. – Седеше напрегната и трепереща, дали от страх или гняв, или от отровната им комбинация, ѝ беше трудно да прецени.

Майлс се изправи, приближи се и седна предпазливо до нея на ореховата ракла, после я погледна изпитателно.

– По един или друг начин накрая всичко ще си дойде на мястото. След два дни предстои гласуването на двата иска за наследство в Съвета на графовете. Мине ли вотът, ще изчезне и политическата мотивация да се вдига шум около обвинението срещу мен, и цялата тази история ще започне да заглъхва. – Това щеше да прозвучи много утешително, ако не беше добавил: – Поне така се надявам.

– Не трябваше да предлагам карантината ви да трае, докато свърши годината ми на траур. Първо трябваше да изпробвам Василий със Зимния празник. Сетих се твърде късно. Не мога обаче да рискувам Ники, просто не мога. Преживяхме твърде много, за да го изгубя сега.

– Мисля, че инстинктите ви водят добре. Дядо ми обичаше да цитира една кавалерийска поговорка: „Трябва да прекосиш тежкия терен възможно най-леко“. Просто ще се снишим за известно време, така че да не тревожим бедния Василий. А когато вуйчо ви се върне, ще му обясним как стоят нещата. – Той я погледна косо. – Или пък може просто да не се виждаме за една година.

– Това би ми било изключително неприятно – призна тя.

– Е, значи този вариант го изключваме. – Той се усмихна.

– Но аз дадох дума, Майлс. Не исках, но го направих.

– Били сте принудена. Тактическото отстъпление не е лоша стратегия при изненадваща атака. Първо трябва да оцелееш. След това да избереш свой терен за битка. И след това да контраатакуваш.

По някакъв начин, не благодарение на нея, бедрото му се беше озовало до нейното – не я докосваше съвсем, но тя усещаше топлината и твърдостта му дори през двата слоя плат – сивия и черния. Нямахме как да положи глава на рамото му за утеха, но би могла да плъзне ръка около кръста му и да отпусне буза на темето му. Би било приятно усещане, балсам за душата. „Не трябва да го правя.“

„Напротив, трябва. Сега и винаги...“ Не.

Майлс въздъхна.

– Поредният удар, нанесен ми от собствената ми репутация. А аз си

мислех, че единствените хора, чието мнение означава нещо, сте вие с Ники и Грегор. Не се бях сетил за Василий.

– Аз също.

– Баща ми ми даде следната дефиниция – каза, че репутацията е онова, което другите хора знаят за теб, а честта е онова, което сам знаеш за себе си.

– Това ли имаше предвид Грегор, когато ви каза да говорите с него? Баща ви, изглежда, е мъдър човек. Бих искала да се запозная с него.

– И той иска да се запознае с вас. Разбира се, веднага след като ме снабди с дефиницията си, ме попита аз как се оценявам по отношение на честта и репутацията. Той има... има око за това.

– Мисля, че... знам какво е имал предвид. – Би могла да обвие пръсти около ръката му, която лежеше отпусната върху бедрото му толкова близо до нейната. Със сигурност би я усещала топла и насърчителна в дланта си... „И преди си предавала себе си от глад за физическа близост. Недей.“ – В деня, когато умря Тиен, аз се превърнах от човек, който е дал, и е спазвал, клетва до живот, в човек, който я е стъпкал в прахта и е продължил напред. Клетвата ми бе означавала страшно много за мен или поне... бях жертвала страшно много в замяна за нея. И досега не знам дали част от вината не е моя. Не мисля, че Тиен би се втурнал така глупашки навън онази нощ, ако не го бях изненадала с новината, че го напускам. – За миг замълча. Таванското помещение тънеше в тишина. Дебелите стари каменни зидове не пропускаха шумовете на града. – Не съм каквато бях преди. Не мога да се върна назад. Не ми харесва много онова, в което съм се превърнала. И все пак... удържам. Но нямам представа как да продължа. Никои никога не ми е давал карта на този път.

– А, да. Онзи път – каза Майлс. В гласа му нямаше и помен от недоумение – говореше като човек, който много добре знае за какво става въпрос.

– Към края единствено клетвата ми не беше станала на прах. Когато се опитах да поговоря за това с вуйна Вортис, тя ме успокои, че не съм направила нищо лошо, защото всички знаели, че Тиен е задник. Разбирате ли... това няма нищо общо с Тиен, бил той светец или чудовище. Ставаше въпрос за мен и за моята дума.

Той сви рамене.

– И какво толкова му е неразбираемото? За мен е повече от очевидно.

Тя обърна глава и сведе поглед към лицето му, извърнато към нея с

израз на търпеливо любопитство. Да, той наистина разбираше... и в същото време не се опитваше да я успокои, като подценява тревогите ѝ, нито като я убеждава, че са без значение. Усещането беше като да отвориш врата, за която си мислел, че води към килер, а тя ти разкрива нова земя, която се простира докдето ти стига погледът. „Ооо.“

– Опитът ми показва – каза той, – че проблемът с клетвите от вида „по-добре да умра, отколкото да ги престъпя“ е, че в крайна сметка, при наличие на достатъчно време и ерозия, те разделят света на два вида хора – мъртви и клетвопрестъпници. Въпрос на оцеляване.

– Да – тихо се съгласи тя.

„Той знае. Знае всичко, чак до горчилката от съжаление за сторено или нестореното, която покрива разкаляното дъно на кладенеца, обитаван от душата. Откъде го знае?“

– Смърт пред безчестие. Е, поне никой няма основание да се оплаче, че съм нарушил реда им... Знаете ли... – Понечи да отклони поглед, после я погледна право в очите. Лицето му беше побледняло. – Не се оттеглих от ИмпСи точно по здравословни причини. Илян ме уволни. Защото бях фалшифицирал един доклад за пристъпите си.

– О! – каза тя. – Това не го знаех.

– Знам, че не сте го знаели. Не се хваля наляво и надясно с този факт, по очевидни причини. Така отчаяно се опитвах да запазя кариерата си – адмирал Нейсмит беше всичко за мен, животът, честта и до голяма степен идентичността ми – а вместо това я провалих. Не че сам не си бях постлал за това. Адмирал Нейсмит започна като лъжа, лъжа, която по-късно изкупих, като го превърнах в истинска личност. И сработваше наистина добре, за известно време. Малкият адмирал ми даваше всичко, което някога смятах, че искам. Скоро започнах да вярвам, че всички грехове могат да бъдат изкупени по този начин. Излъжи сега, пък после ще оправяш нещата. Същото, което се опитах да направя и с вас. Дори и любовта не е по-силна от навика, нали?

Сега тя наистина се осмели да плъзне ръка около кръста му. Нямаше причина и двамата да гладуват... За миг той застина като човек, който предлага храна на диво животно и се опитва да го примамва към себе си. Тя дръпна смутено ръката си.

Екатерин си пое дъх и каза несмело:

– Навици. Да. Имам чувството, че съм наполовина осакатена от старите си рефлексии. – „Стари белези на ума.“ – Тиен... сякаш непрекъснато е само на една мисъл от мен. Дали смъртта му ще изbledнее някога, как мислите?

Той не я погледна. Не смееше ли?

– Не мога да отговоря вместо вас. Моите собствени призраци вярват заедно с мен, неканени, но вездесъщи. Плътноста им постепенно изтънява, или пък аз свиквам с тях. – Обходи с поглед таванското помещение, издиша шумно и добави: – Казвал ли съм ви как стана така, че убих дядо си? Великия генерал, оцелял след сетаганданците, Лудия Юри и всичко, което столетието е можело да хвърли отгоре му?

Тя отказа да се хване на въдицата и да реагира с каквото там потрес заслужаваше според него драматичното му изявление, а само вдигна въпросително вежди.

– Разочаровах го до смърт – в деня, когато се провалих на приемните изпити за Академията и се простих с първата си възможност за военна кариера. Той умря същата нощ.

– И разбира се – сухо рече тя, – причината сте били вие. Няма начин да е имало нещо общо с факта, че дядо ви е бил кажи-речи на сто години.

– Да, да, знам. – Майлс вдигна рамене и я погледна изпитателно изпод тъмните си вежди. – Точно както вие знаете, че смъртта на Тиен беше злополука.

– Майлс – каза тя след дълга, замислена пауза – да не би да се опитваш да се надпреварваш с мен по призраци?

Думите ѝ, изглежда, го потресоха и устните му се отвориха да отречат възмутено, но в крайна сметка възмущението му се стопи до едно затихващо: „Ооо“. Той удари леко чело в рамото ѝ, сякаш си блъскаше главата в стена. Когато отново заговори, накъсаният му глас не прикриваше съвсем добре искрената му тревога:

– Как можеш да ме търпиш? Дори аз не мога да се търпя!

„Мисля, че това беше истинската изповед. Изглежда, си стигнахме един на друг до дъното.“

– Шш. Шшш.

Сега той взе ръката ѝ и пръстите му се свиха около нея с топлотата на прегръдка. Тя не се дръпна стреснато, макар че странна тръпка пролази по гръбнака ѝ. „Да се подлагаш на глад не е ли също предателство, срещу самия себе си?“

– Ако използвам бетанската психологическа терминология на Карийн – каза тя леко задъхано, – имам Нещо във връзка с клетвите. Когато си станал имперски ревизор, отново си положил клетва. Въпреки че вече си бил престъпил една. Как го понесе?

– Ами... – Той се огледа разсеяно. – Когато са ти връчвали честта,

не са ли ти дали от модела с бутон за рестартиране? Моят е ето тук – казва той и посочи към пъпа си.

Тя не можа да се сдържи – смехът си проби път с лакти през горчилката и отекна в ниския таван. Нещо вътре в нея, натегнато до точката на пречупване, се отпусна при този смях. Когато я караше да се смее така, беше като да пуснеш светлина и въздух до рани, които са прекалено черни и болезнени, за да ги докоснеш, а със светлината и въздуха идваше и надеждата за изцеление.

– За това ли служи? Не знаех.

Той се усмихна и отново хвана ръката ѝ.

– Една много мъдра жена веднъж ми каза, че човек просто продължава напред. Не съм чувал добър съвет, който в крайна сметка да не се свежда до това. Дори и съветите на баща ми.

„Искам да бъда с теб винаги, така че да ме размиваш, докато не се почувствам добре.“ Той гледаше дланта ѝ в своята, сякаш му се искаше да я целуне. Бяха достатъчно близо един до друг, за да усеща тя всяко негово и свое дихание, хармоничния им ритъм. Мълчанието се проточи. Беше дошла да се откаже от него, а не да го целува и гали... ако продължаваха в същия дух, щеше да направи точно това. Уханието му изпълваше ноздрите ѝ, устата ѝ, и сякаш нахлуваше с кръвта до всяка клетка на тялото ѝ. Интимността на плътта изглеждаше лесна след много по-трудната интимност на умоте.

Накрая, с цената на неимоверно усилие, тя се отдръпна – и с навярно не по-малко усилие той пусна ръката ѝ. Сърцето ѝ препускаше като след крос. Каза, с надеждата, че гласът ѝ звучи нормално:

– Значи според теб трябва да изчакаме вуйчо да се прибере и да се заеме с Василий. Наистина ли мислиш, че тази глупост е замислена като капан?

– На такъв мирише. Не съм съвсем сигурен обаче от каква дълбочина извира вонята. Възможно е да си имаме работа само с Алексей, който е решил да ме извади от състезанието.

– Но пък човек се замисля за това кои са приятелите на Алексей. Разбирам. – Опита да заговори делово: – Е, смяташ ли да закоवेश Ришар и Сигюр в Съвета вдругиден?

– Има нещо в тази връзка, което трябва да ти кажа. – Погледна встрани, потупа устните си с пръст и я погледна отново. Все още се усмихваше, но очите му бяха сериозни, почти безизразни. – Струва ми се, че направих стратегическа грешка. Сигурно се досещаш, че Ришар Ворутиър се възползва от слуховете и се опита да ме принуди да гласувам

за него?

– Помислих си, че нещо от този сорт може да е станало, зад кулисите – отвърна тя колебливо. – Но не предполагах, че е било толкова директно.

– Грубо всъщност. – Той се намръщи. – Тъй като изнудването не е сред любимите ми похвати, отвърнах на удара, като заложих цялото си влияние, доколкото го имам, на Доно.

– Браво!

Той се усмихна, но поклати глава.

– Двамата с Ришар се озовахме в безизходно положение. Ако той спечели графската титла, моето открито противопоставяне го принуждава, повече или по-малко, да изпълни закана си, за което ще разполага и с правото, и с властта. Няма да действа незабавно – предполагам, че ще му трябват няколко седмици, докато набере съюзници и мобилизира ресурсите си. А ако има и най-малкия усет за тактика, ще изчака да мине сватбата на Грегор. А оттам нататък ти е ясно какво следва.

Стомахът ѝ се сви. Беше ѝ повече от ясно, но...

– Може ли да се отърве от теб, като те обвини в убийството на Тиен? Мислех, че всяко подобно обвинение ще бъде анулирано.

– Ако по-разумните сред приятелчетата му не го разубедят... става сложно. Всъщност, колкото повече мисля за това, толкова по-зле ми изглежда. – Разтвори ръка с дланта нагоре върху коляното си и започна да брои на пръсти. – Покушението отпада. – Ако се съдеше по гримасата му, това беше предназначено да прозвучи като шега. Почти. – Грегор не би го позволил за нещо по-дребно от държавна измяна, а, за жалост, Ришар е лоялен към Империята. Той, изглежда, наистина вярва, че съм убил Тиен, което го прави почтен човек, в известен смисъл. Вариантът да дръпнем Ришар настрана и да му кажем истината за Комар отпада директно. Бих казал, че ни очаква сложно маневриране около липсата на доказателства и присъда в този смисъл, че от ИмпСи може да изфабрикуват някакви доказателства, но направо ми се завива свят, като си помисля какви може да са. Нито моята, нито твоята репутация ще им бъдат първостепенен приоритет. А ти със сигурност ще се озовеш под светлината на прожекторите, рано или късно, а аз... няма да съм в състояние да контролирам всичко, което се случва.

Екатерин беше стиснала зъби до болка. Прокара език по устните си, за да отпусне напрегнатите мускули на челостта си.

– Бях специалист по издръжливостта. В старите дни.

– Надявах се да ти донеса нови дни.

Нямаше представа как да отвърне на това, така че само сви рамене.

– Има и друг избор. Друг начин да отклони този... тази кал.

– Какъв?

– Мога да отстъпя. Да прекратя кампанията. Да гласувам въздържал се... не, това едва ли ще е достатъчно. Да гласувам в полза на Ришар, тогава. Да отстъпя публично.

Тя си пое рязко дъх. „Не!“

– Грегор ли те помоли да го направиш? Или ИмпСи?

– Не. Засега поне. Но се чудех дали... ти не би искала да го направиш.

Тя погледна встрани и бавно си пое дъх, издиша – и така три пъти. Когато го погледна отново, каза:

– Мисля, че след това и на двама ни ще се наложи да използваме този твой бутон за рестартиране.

Той изслуша думите ѝ с каменна физиономия, като се изключеше едва забележимото потрепване в крайчеца на устата му.

– Доно няма достатъчно гласове.

– Стига да получи твоя... ще е достатъчно за мен.

– Стига да разбираш какви са вероятните последствия.

– Разбирам.

Нямаше ли нещо, с което да помогне на каузата му? Е, тайните врагове на Майлс едва ли биха дърпали толкова много конци, ако не искаха да предизвикат някакъв прибързан и необмислен ход. Неподвижност тогава, и мълчание – не на уплашена жертва, а на ловец, който чака в засада. Тя погледна изпитателно Майлс. Беше си сложил обичайната жизнерадостна маска, но напрежението прозираше под нея...

– Просто от любопитство – кога за последен път използва пристъпния си стимулатор?

Той не я погледна в очите.

– Преди... доста време. Бях прекалено зает. Знаеш, че ме поваля на легло за цял ден.

– А по-добре ли е да те повали насред залата на Съвета в деня на Страшния съд? Не. Чака те гласуване, ако не се лъжа. Ще го използваш довечера. Обещай ми!

– Да, мадам – смирено рече той. Неразгадаемото пламъче в очите му подсказваше, че не е толкова съкрушен, колкото се опитваше да внуши физиономията му на сритано куче. – Обещавам.

„Обещания.“

– Трябва да тръгвам.

Той стана, без да спори.

– Ще те изпратя. – Тръгнаха ръка за ръка по пътеката сред капаните на захвърлената история.

– Как стигна дотук?

– С такси.

– Да кажа ли на Пим да те закара?

– Да.

Накрая двамата потеглиха заедно в задното отделение на широката стара бронирана кола. Говореха за дребни неща, сякаш разполагаха с всичкото време на света. Пътуването беше кратко. Не се докоснаха, докато той ѝ държеше вратата да слезе. Колата потегли. Затъмненият купол скри... всичко.

* * *

Мускулите на Иван, задвижващи усмивката му, сдаваха багаж. Дворецът Ворхартунг тънеше в пишна украса за приема, който Съветът на графовете даваше в чест на комарската делегация, пристигнала за сватбата на Грегор, която комарците упорито наричаха „сватбата на Лайза“. Светлини и цветя красяха главното преддверие, широките стълби към галерията на Съвета и просторната зала, където беше сервирана вечерята. Приемът свърши двойна работа – освен в чест на сватбата беше в чест и на решението за разширяване на слънчевото огледало, което беше одобрено, или наложено силом, в зависимост от политическите възгледи на присъстващите, миналата седмица в Съвета. Императорски дар за булката от наистина планетарен мащаб.

Богатата вечеря беше последвана от речи и холовидео презентация, която демонстрира не само плановете за огледалото, което беше жизненоважно за бъдещето на комарското тераформиране, а и неоповестяван досега проект за нова скокова станция, която предстоеше да бъде построена от съвместен бараярско-комарски консорциум, включващ „Индустрии Тоскана“ и „Ворсмит ООД“. Майка му го беше натоварила с грижата за една комарска наследница, която трябваше да забавлява на това интимно соаре от петстотин души. Уви, въпросната наследница беше надхвърлила шейсетте, омъжена и леля на бъдещата императрица.

Тази жизнерадостна сивокоса дама се радваше на голям дял от „Индустрии Тоскана“, на няколко хиляди комарски планетарни акции с право на глас и на неомъжена внучка, която явно боготвореше, и изобщо не се стряскаше от факта, че е заобиколена от множество представители на висшата ворска каста. Иван се възхити на портретните холоснимки на

внучката и се съгласи, че момичето е чаровно, красиво и, по всичко личи, изключително интелигентно. Но понеже освен това било само на седем години, предпочели да го оставят у дома. След като чинно разведе леля Ана и свитата ѝ от подлизурковци из двореца, като ѝ посочваше най-забележителните му архитектурни и исторически качества, Иван съумя да натика цялата групичка обратно сред тълпата от комарци около Грегор и Лайза и се зае да планира бягството си. Докато леля Ана, извирила глас да надвика глъчката, информираше майка му колко „сладко момче“ бил синът ѝ, той се сля на заден ход с тълпата и си запробива път към сервитьорите, разставени на пост покрай стените с подноси, които се огъваха под тежестта на коктейлите.

Едва не събори двама влюбени, които си пробиваха път по страничната пътечка и бяха толкова заети да се зяпат, че не виждаха къде вървят. Лорд Уилям Ворташпула, наследник на граф Ворташпула, наскоро бе обявил годеща си с лейди Кася Воргоров. Каси изглеждаше чудесно – блеснали очи, поруменели страни, дълбоко деколте – по дяволите, беше ли взела мерки да уголеми бюста си, или просто беше доузряла през последните две години? Иван още си блъскаше главата над последното, когато тя улови погледа му. Тръсна глава, при което цветята, вплетени в правата ѝ кестенява коса, подскочиха, вирна самодоволно нос, стисна по-здраво ръката на годеника си и подмина Иван. Лорд Ворташпула измрънка кратко подобие на поздрав преди да бъде завлечен от половинката си.

– Хубаво момиче – обади се нечий дрезгав глас до лакътя на Иван и той стреснато се обърна. Далечният му братовчед граф Фалко Ворпатрил го гледаше изпод невероятно рошавите си сиви вежди. – Жалко, че я изпусна, Иване. Заряза те за по-висока титла, а?

– Каси Воргоров не ме е зарязала – разгорещи се Иван. – Дори не съм я ухаждал.

Басовият смях на Фалко изразяваше твърде неприятно за Иван недоверие.

– Майка ти ми каза, че Каси много си падала по теб, навремето. Изглежда, напълно се е възстановила. Каси, не майка ти, горката жена. Макар че лейди Алис, изглежда, също е превъзмогнала разочарованието си от злополучните ти любовни връзки – каза той и погледна към другия край на салона, където се тълпеше групата около императора и където Илян кавалерстваше на лейди Алис по обичайния си ненатрапчив начин.

– Нито една от любовните ми връзки не е била злополучна, сър –

намусено каза Иван. – Всички приключиха по взаимно приемлив начин. Решението да не се обвързвам е мое.

Фалко само се усмихна. Иван, понеже не желаше да захапва повече въдицата, се поклони любезно на въззрастния, но изпъчен като младо момче граф Ворхалас, който се беше приближил до стария си колега Фалко. Фалко беше или прогресивен консерватор, или консервативен прогресист, спечелил си лошата слава на фурнаджийска лопата, ухажвана и от двете страни. Откакто Иван се помнеше, Ворхалас беше ключовата фигура на Консервативната партия, която се явяваше вечна опозиция на предвожданата от Воркосиган Центристка машина. Не беше лидер на партията, но репутацията му на човек с желязна последователност го правеше фигурата, която всички останали взимаха за пример.

Ивановият братовчед Майлс избра точно този момент да се появи на пътеката, усмихнат и с ръце в джобовете на воркосиганската фамилна униформа в кафяво и сребърно. Иван напрегна мускули, готов да се шумгне встрани от огневата линия, в случай че Майлс си търсеше доброволци за каквато там небогоугодна интрижка замисляше евентуално в момента, но братовчед му само го поздрави небрежно. Измърмори по едно „добър вечер“ на двамата графове, а на Ворхалас кимна почтително – жест, който старият човек му върна след миг на колебание.

– Какви са ти плановете, Воркосиган? – поинтересува се Фалко. – Ще ходиш ли на приема в Дом Ворсмит след края на тукашното мероприятие?

– Не, приема ще го покрие останалата част от екипа. Аз ще бъда на партито на Грегор. – Поколеба се, после се усмихна любезно. – Освен, може би, ако вие двамата сте склонни да преразгледате иска на лорд Доно и предпочетете да идем някъде и да го обсъдим?

Ворхалас само поклати глава, но Фалко се изсмя високо.

– Откажи се, Майлс. Безнадеждно е. Господ ми е свидетел, че се стараеш с всички сили – аз поне все в теб се препъвам, където и да ида през последната седмица – но се боя, че Прогресистите ще трябва да се задоволят с победата си за слънчевото огледало.

Майлс хвърли поглед към оредяващата тълпа и сви рамене. Доста се беше потрудил да осигури одобрението на проекта, внесен от Грегор, помисли си Иван, като същевременно лобираше интензивно за Доно и Рене. Нищо чудно, че изглеждаше изцеден.

– Всички инвестирахме в собственото си бъдеще с това решение. Мисля, че разширяването на огледалото ще започне да носи плодове на империята много преди да е завършило тераформирането.

– Хм – смънка неутрално Ворхалас. Той беше гласувал въздържал се по въпроса за огледалото, но Грегор си беше осигурил мнозинство и това обезмисли гласа му.

– Ще ми се Екатерина да беше тук тази вечер и да види това – с копнеж добави Майлс.

– Ти защо не я доведе впрочем? – попита Иван. Не проумяваше стратегията, избрана от Майлс по този въпрос – смяташе, че за обсадената двойка би било много по-добре да отправи открито предизвикателство към общественото мнение и така да го пречупи с постоянството си, вместо да прекланя малодушно глава пред него. Пък и фукливата храброст би била много повече в стила на Майлс.

– Ще видим. След утре. – После добави под сурдинка: – Ще ми се проклетото гласуване вече да беше минало.

Иван се ухили и на свой ред сниши глас:

– И това да го чуя от бетанската ти уста? Наполовина бетанска. Мислех, че одобряваш демокрацията, Майлс. Или вече не ти харесва чак толкова?

Майлс се поусмихна, но отказа да захапе въдицата. Пожела лека нощ на събеседниците си и се отдалечи с известна вдървеност в походката.

– Момчето на Арал не изглежда добре – отбеляза Ворхалас, загледан след него.

– Е, все пак се уволни по здравословни причини от Службата – подсети го Фалко. – Цяло чудо е, че се задържа там и толкова. Предполагам, че старите му проблеми са му представили сметката.

Това беше вярно, помисли си Иван, но не в смисъла, който влагаше Фалко. Физиономията на Ворхалас беше замръзнала в сурово изражение, навярно от мисълта за пренаталните солтоксинови увреждания на Майлс и ролята на семейство Ворхалас в нанасянето им. На Иван му доляя за стареца и каза:

– Не, сър. Беше ранен по време на акция. – Всъщност сивкавият отенък на кожата и затрудненията в движението навеждаха на мисълта, че Майлс наскоро е имал пристъп.

Граф Ворхалас го погледна и се намръщи замислено.

– Да те питам, Иване. Ти го познаваш добре. Какво мислиш за грозните слухове, които циркулират из града – за него и за покойния съпруг на онази жена... Ворсоасон?

– Мисля, че са стопроцентова измислица, сър.

– Алис казва същото – отбеляза Фалко. – А ако някой знае

истината, това е тя.

– Вярно е. – Ворхалас погледна към антуража на императора в другия край на обления в светлини претъпкан салон. – Освен това е вярно, че тя е стопроцентова лоялна на семейство Воркосиган и би излъгала без колебание, за да защити интересите им.

– Наполовина сте прав, сър – сухо рече Иван. – Тя е стопроцентова лоялна.

Ворхалас махна успокоително с ръка.

– Не е нужно да ме иронизираш, момче. Предполагам, че никога няма да узнаем със сигурност. С възрастта човек се научава да живее с полуистини.

Иван преглътна ядния си отговор. Граф Ворхалас беше шестият човек тази вечер, отправил му подобни, повече или по-малко директни въпроси относно делата на братовчед му. Ако на Майлс му се беше наложило да изтърпи и половината на това, никак не беше чудно, че изглежда смазан. Макар че, нацупено си помисли Иван, едва ли бяха много хората, достатъчно смели да му зададат подобен въпрос в лицето – което означаваше, че Иван обира целия огън, предназначен за Майлс. Типично, просто типично.

Фалко каза на Ворхалас:

– Ако няма да ходиш у Ворсмит, защо не дойдеш у нас? Там поне ще можем да пийнем по нещо, без да висим прави. Отдавна искам да си поговорим на спокойствие за онзи хидропроект.

– Благодаря, Фалко. Това звучи много по-привлекателно за старите ми кокали. Нищо не вдъхва такова уморително вълнение сред колегите ни от перспективата голяма сума пари да смени притежателя си.

От което Иван заключи, че големите промишлени фирми в окръг Ворхалас не са успели да се закачат за новото и изключително перспективно комарско начинание. Оцъклената безчувственост, пълзяща по нервните му окончания, нямаше нищо общо с алкохолното предозирание – напротив, означаваше, че е пил твърде малко. Тъкмо се канеше да продължи пътя си към бара, когато пред погледа му попадна една още обещаваща разсейка.

Оливия Куделка. В дантелена рокля в бяло и бежово, която успяваше да подчертае още повече русата ѝ стеснителност. И беше сама. Временно поне.

– Извинете ме, господа. Съзирам приятел в нужда. – Иван избяга от сивокосите старци и се спусна към плячката си с лъчезарна усмивка на уста и ум на бързи обороти. Нежната Оливия винаги беше убягвала

някак от скенера му, затъмнена от по-големите си и по-дръзки сестри Делия и Мартя. Но Делия беше избрала Дъв Галени, а Мартя беше отблъснала ухажването му по твърде недвусмислен начин. Може би... може би беше прибързал, прекратявайки попълзновенията си към семейното дърво на Куделка.

– Добър вечер, Оливия. Каква хубава рокля! – Да, жените отделяха толкова време и внимание на дрехите си, че подобна оценяваща реплика винаги вършеше работа като за начало. – Забавляваш ли се?

– О, здрасти, Иване. Да, разбира се.

– Едва сега те видях. Майка ми ме прикачи да се подмазвам на едни комарци.

– Дойдохме доста късно. Това ни е четвъртото място за тази вечер.

„Ние?“

– И другите ли са тук? Видях Делия и Дъв, разбира се. В тълпата около Грегор са и май няма да се измъкнат скоро.

– Така ли? О, добре. Ще трябва да им кажем здрасти преди да си тръгнем.

– Къде ще ходиш след това?

– На приема в Дом Ворсмит. Голяма тъпканица ще е, но може да се окаже изключително полезно.

Докато Иван се мъчеше да разгадае последното загадъчно изречение, Оливия вдигна поглед и зърна някого. Устните ѝ се разтвориха и очите ѝ грейнаха, което за един твърде неприятен момент напомни на Иван за Каси Воргоров. Той проследи разтревожено погледа ѝ. Но видя само лорд Доно Ворутиър, който тъкмо се сбогуваше със старата си приятелка графиня Вормюир. Графинята, в елегантна червена рокля, която допълваше поразително черния тоалет на Доно, го потупа по ръката, засмя се и се отдалечи. Графиня Вормюир все още беше скарана със съпруга си, доколкото знаеше Иван. Което го накара да се запита колко ли време прекарва с нея Доно и как. От което пък мозъкът му се сви като убуден.

– Дом Ворсмит, казваш? Може и аз да дойда. Няма начин да не извадят хубавото вино за повод като този. Как ще стигнете там?

– С наземна кола. Искаш ли да те закараме?

„Идеално.“

– Ами да, благодаря ти. – Беше дошъл тук с майка си и Илян – той, за да спаси боята на бързата си кола от опасностите на претъпкания паркинг, а майка му – за да е сигурна, че синът ѝ що се появи където трябва и ще изпълни каквото му е наредено. Не беше предполагал, че

отсъствието на собствената му кола ще се окаже тактическо преимущество. Усмихна се сърдечно на Оливия.

Доно се приближи към тях с доволна усмивка, която притеснително напомни на Иван за изгубената лейди Дона. Доно не беше сред хората, в чиято компания Иван държеше да го виждат повече от крайно необходимото. Може би щеше да успее да сведе до минимум светските задължения на Оливия и да я отведе оттук възможно най-бързо.

– Празненството, изглежда, е на път да се разтури – каза Доно на Оливия и кимна на Иван. – Да се обади ли Забо да докара колата?

– Първо трябва да се видим с Делия и Дъв. После можем да тръгваме. О, предложих на Иван да го закараме до Дом Ворсмит. Ще се побрем, нали?

– Разбира се. – Доно се усмихна лъчезарно на Иван.

– Тя взе ли пакетчето? – попита Оливия Доно и хвърли поглед към червената рокля, която се мяркаше сред тълпата.

Усмивката на Доно се разшири за миг, превръщайки се в забележително по своята зловредност ухилване.

– Мда.

Докато Иван все още се опитваше, и не успяваше, да измисли как да се отърве от персоната, осигуряваща транспорта, Биърли Ворутиър се провря между масите и се стовари отгоре им. По дяволите! От трън та на глог, че и по-висок.

– Здравсти, Доно – поздрави Биърли братовчед си. – Още ли смяташ да завършиш вечерта у Ворсмит?

– Да. И теб ли искаш да закараме?

– Не. Имам други планове. Но ще съм ти признателен, ако ме хвърлиш до вкъщи.

– Разбира се.

– Бая си поговорихте с графиня Вормюир на балкона. Припомняхте си добрите стари времена, а?

– О, да. – Доно се усмихна бегло. – Това-онова, нали знаеш.

Биърли го изгледа настойчиво, но Доно се направи на ударен и не навлезе в подробности.

– Успя ли да се добереш до граф Ворпински следобед? – попита Биърли.

– Да, най-накрая, както и до двама други. Вортейн е безнадежден, но понеже бях с Оливия, поне се държа учтиво. Ворфолс, Ворхалас и Ворпатрил отказаха дори да ме приемат, за съжаление. – Доно хвърли донякъде многозначителен поглед към Иван изпод черните си вежди. –

Е, за Ворфолс не съм сигурен. Никой не отвори вратата и може наистина да не си е бил вкъщи. Нямахме как да преценим.

– И как изглежда понастоящем разпределението на гласовете?

– На кантар, Биърли. Нещо, за което дори не смеех да мечтая, честно казано. И от тази несигурност направо ми се свива стомахът.

– Ще ти мине. Тъж... на кантар в чия полза? – попита Биърли.

– Не в наша. За съжаление. Е... – въздъхна Доно, – друго едва ли можеше и да се очаква.

Оливия рече натъртено:

– Името ти ще остане в историята. – Доно притисна ръката ѝ върху лакътя си и ѝ се усмихна благодарно.

Биърли сви рамене, което по неговите стандарти се равняваше на успокоителен жест.

– Никой не знае какво може да се случи и да обърне нещата.

– До утре сутринта? Не много, страхувам се. Зарът вече е хвърлен, повече или по-малко.

– Горе главата. Остават ни още няколко часа да обработим гостите в Дом Ворсмит. Просто бъди нашрек. Аз ще ти помогна. Ще се видим там...

И така, вместо да си пообщува насаме с Оливия, Иван се озова натъккан с нея, Доно, Забо и още двамина от гвардейците на Ворутиър в задното отделение на официалната кола на покойния граф Пиер. Пиеровото возило беше едно от малкото превозни средства, които можеха да бъдат Майлсовата реликва от времето на Регентството, както по мухлясал от старомодност лукс, така и по параноичната си степен на бронираност, благодарение на която най-високата му скорост приличаше на кладушкащо се търкаляне през гъста кал. Не че не беше удобна – по космическите станции Иван беше нощувал в хотелски стаи, които бяха помалки от задното ѝ отделение. Но незнайно как Оливия се беше озовала между Доно и Забо, а Иван споделяше телесна топлина с двамата гвардейци.

Бяха преполовили пътя до Дом Ворсмит, когато Доно престана да се взира смръщено през купола, наведе се рязко към интеркома и нареди на шофьора си:

– Йорис, отбий към апартамента на граф Ворфолс. Да видим дали този път ще ни отвори.

Колата се заклати и направи обратен завой. След няколко минути жилищната кооперацията на Ворфолс се изпречи пред погледа им.

Родът Ворфолс беше рекорда по избиране на губещата страна във

всички бараярски войни от последното столетие, включително колаборационистична политика спрямо сетаганданците и подкрепа за погрешната страна във Вордарианското претендентство. Донякъде необщителният им сегашен представител, потиснат от многобройните поражения на предците си, живееше на ръба на мизерията в столичния град, препитавайки се от наема, който един предприемчив селянин с грандиозни амбиции му плащаше за проветривата стара семейна къща. Вместо регламентирания взвод от двайсет гвардейци Ворфолс държеше само един, също толкова потиснат и застаряващ човечец, който изпълняваше двойна служба като всички останали в прислугата на графа. И все пак упоритият и продиктуван от най-различни опасения отказ на Ворфолс да се присъедини към която и да било фракция, партия или проект, без значение колко добронамерени изглеждат, поне означаваше, че няма да гласува автоматично в полза на Ришар. „А гласът си е глас – помисли си Иван, – без значение колко ексцентричен е притежателят му.“

Тесен многоетажен гараж, пристроен към сградата, осигуряваше подслон за колите на живущите срещу солена такса, без съмнение. Местата за паркиране в столицата обикновено се даваха под наем с цена на квадратен метър. Йорис вмъкна наземната кола на Пиер през тесния вход и моментално наби спирачки – всички места за посетители на първото ниво бяха заети.

Иван преосмисли плана си да остане с Оливия в уютната кола, когато тя скочи да придружи Доно. Доно остави Йорис да чака някое място да се освободи и ескортиран от Оливия и гвардейците си, излезе през входа за пешеходци и заобиколи към входната врата на кооперацията. Разкъсван между любопитството и предпазливостта, Иван се помъкна след тях. С отсечен жест Забо остави един от хората си на пост до входа, а друг до асансьора на третия етаж, така че когато стигнаха до апартамента на Ворфолс, се бяха стопили до не толкова внушителната групичка от четирима.

Над номера на апартамента имаше дискретна медна табелка, завинтена накриво. Шрифтът на надписа „Дом Ворфолс“ трябваше да мине за внушителен, но предвид обстоятелствата изглеждаше просто трогателен. Което припомни на Иван често повтаряното твърдение на леля му Корделия, че управниците са държавници само в представите на поданиците си. Лорд Доно натисна звънеца.

След няколко минути от интеркома прозвуча нечий сърдит глас. Малкото квадратче на екрана си остана тъмно.

– Какво искате?

Доно погледна Забо и прошепна:

– Това Ворфолс ли е?

– Май да – измърмори Забо. – Не е достатъчно треперлив за стария му гвардеец.

– Добър вечер, граф, Ворфолс – спокойно каза Доно в интеркома. – Аз съм лорд Доно Ворутиър. – Махна към придружителите си. – Вярвам, познавате Иван Ворпатрил и моя главен гвардеец Забо. И госпожица Оливия Куделка. Отбих се да поговорим за утрешното гласуване, касаещо графската титла на моя окръг.

– Много е късно – каза гласът.

Забо завъртя очи.

– Не бих искал да нарушавам почивката ви – притисна го Доно.

– Добре. Вървете си.

Доно въздъхна.

– Разбира се, сър. Но преди да си тръгнем, поне бихте ли ми казали как смятате да гласувате утре?

– Не ми пука кой Ворутиър ще получи титлата. Цялото семейство е малоумно. Господ да ви убие и двамата.

Доно си пое дълбоко дъх и продължи да се усмихва.

– Да, сър, но помислете за последствията. Ако се въздържите и вотът се провали, ще трябва да се проведе отново. И отново и отново, докато не се стигне до мнозинство. Нека също така ви обърна внимание, че братовчед ми Ришар е много неспокоен човек, избухлив, любител на фракционерството и политическите боричкания – нима бихте искали такъв колега в Съвета?

Интеркомът мълча толкова дълго, че Иван се зачуди дали Ворфолс не се е върнал в леглото.

Оливия се наведе в обхвата на камерата и каза усмихнато:

– Граф Ворфолс, ако гласувате за лорд Доно, няма да съжалявате. Той ще служи усърдно както на окръг Ворутиър, така и на Империята.

След малко гласът се обади отново:

– Ти си едно от момичетата на комодор Куделка, нали? Това означава ли, че Арал Воркосиган поддържа тази идиотщина?

– Лорд Майлс Воркосиган, който замества баща си в Съвета, ме подкрепя напълно – отговори Доно.

– Доста си неспокоен май.

– Без съмнение – любезно се съгласи Доно. – Та как все пак смятате да гласувате?

Още една пауза.

– Не знам. Ще си помисля.

– Благодаря ви, сър. – Доно им даде знак да тръгват и малката свита го последва към асансьора.

– Това не прозвуча много окончателно – отбеляза Иван.

– Имаш ли представа колко окуражително звучи „Ще си помисля“ на фона на някои от отговорите, които получих? – жално отвърна Доно. – В сравнение с някои от колегите си граф Ворфолс е извор на либералност. – Подбраха гвардееца и слязоха с асансьора. Когато стигнаха до приземния етаж, Доно добави: – Трябва да признаеш, че Ворфолс е почтен човек. Има не един и два непочтени начина да изстиска средства от окръга си, за да живее малко по-охолно тук, но не го прави.

– Ха! – обади се Забо. – Ако аз бях един от васалите му, щях даже да го насърча да открадне нещо, по дяволите! По-добре ще е от този фарс. Ворите просто не живеят така. Човек с неговото положение все трябва да поддържа някаква фасада.

Излязоха от сградата – Забо отпред, Доно и Оливия незнаяно как озовали се един до друг, Иван след тях, следван на известно разстояние от двамата гвардейци. Когато влязоха в гаража през входа за пешеходци, Забо спря рязко и каза:

– Къде е колата, по дяволите? – Вдигна китка към устните си и повика шофьора по комуникатора: – Йорис?

Оливия неспокойно каза:

– Ако някой друг е дошъл да паркира, Йорис е трябвало да мине през целия гараж, до най-горното ниво, после да се спусне до изхода от другата страна и да заобиколи пресечката. Тук няма място да се обърне такава кола.

– Не и без... – започна Забо. Прекъсна го тихо жужене, долетяло сякаш отникъде, звук добре познат за слуха на Иван. Забо падна като отсечено дърво.

– Зашеметител! – изрева Иван и се хвърли зад най-близката колана вдясно. Огледа се за Оливия, но тя се беше метнала в обратната посока заедно с Доно. Още два добре насочени изстрела повалиха скочилите вляво и вдясно гвардейци, макар че единият успя да стреля веднъж напосоки преди да се строполи на земята.

Иван, клекнал между колоната и една очукана наземна кола, изруга безсилно – беше невъоръжен, – и подаде глава да разбере откъде са дошли изстрелите. Колони, коли, слабо осветление, сенки... по-нагоре по рампата нечий силует се отдели от сянката на една колона и се скри между паркираните нагъсто возила.

Правилата при престрелка със зашеметители бяха прости. Сваляш всичко, което се движи, и ги сортираш по-късно, като се надяваш, че никой от пострадалите няма слабо сърце. Иван можеше да вземе зашеметителя на изпадналия в безсъзнание гвардеец на Доно, стига да успееше да се протегне достатъчно, без да привлече огъня...

Някой прошепна откъм рампата:

– Накъде тръгна той?

– Към входа. Гоф ще се погрижи за него. Ти гледай да гръмнеш онзи проклет офицер.

Което означаваше, че нападателите са най-малко трима. Добре, нека са четирима. Най-малко четирима. Проклинайки претъпкания гараж, Иван отстъпи заднишком на ръце и колене от колоната и се опита да намери пролука между редицата коли и стената към входа. Ако стигнеше до улицата...

Сигурно беше отвлечане. Ако беше замислено като покушение, нападателите им щяха да изберат смъртоносно оръжие и досега групичката им да е оплескала стените на гаража с кръв. В тесния процеп между две коли, надолу към края на рампата вляво от Иван, се мерна нечий бял силует – вечерната рокля на Оливия. Иззад колоната там се чу тъп удар, последва го гаден звук – като от тиква, разплескала се върху цимент.

– Браво! – долетя гласът на Доно.

Майката на Оливия, напомни си Иван, навремето беше служила като личен бодигард на невръстния император. Пробва да си представи образователните сеанси майка-дъщеря, провеждащи се в уютната атмосфера на дома на Куделка. Беше повече от сигурен, че програмата не се изчерпва само с уроци как се бърка кекс.

Една облечена в черно фигура хукна през празното пространство.

– Ето го! След него! Не, не... трябва да остане в съзнание!

Тичащи стъпки, борба и тежко дишане, удар, задавен вик... като се молеше всички да са достатъчно заети, Иван се хвърли към зашеметителя на гвардееца, грабна го и се шмугна обратно зад прикритието си. Откъм издигащата се рампа вдясно долетя рев на кола, която се придвижваше бързо и незаконно на заден ход към тях. Иван рискува да хвърли едно око иззад бронята на прикриващата ги кола. Очуканият пикап наби рязко спирачки на завоя и широко отворените му задни врати се разлюляха. Двама мъже заблъскаха Доно към него. Устата му зееше, краката му се плетяха, а на лицето му бяха изписани болка и удивление.

– Къде е Гоф? – излая шофьорът, извил врат към двамата си другари и плячката им. – Гоф! – извика той.

– Къде е момичето? – попита единият от тях.

Другият каза:

– Зарежи момичето. Хайде, помогни ми да го натикаме отзад. Ще свършим работата, ще го оставим и ще сме се измели преди да е изтичала за помощ. Малка, заобиколи и се погрижи за високия офицер. Той не беше предвиден в картинката. – Издърпаха Доно в пикапа – не, само наполовина вътре. Един от мъжете извади от джоба си шише, свали капачката и го остави до вратата на пикапа, така че да му е подръка. Какво ставаше, по дяволите?... „Това не е отвличане.“

– Гоф? – извика неуверено към сенките човекът, изпратен да сгащи Иван, докато подтичваше превит на две покрай колите.

Изключително неприятното, предвид обстоятелствата, жужене на вибронож пропя откъм ръката на мъжа, наведен над Доно. Залагайки всичко на една карта, Иван скочи и стреля.

Уцели без проблеми мъжа, който търсеше Гоф – човекът се разтrese, падна и не мръдна. Хората на Доно носеха тежки зашеметители и не без причина, очевидно. Иван успя само да опърли единия от другите двама. Те зарязаха Доно и се хвърлиха зад пикапа. Доно се свлече на пода на гаража и се сви на топка. При всичката стрелба наоколо това решение едва ли беше по-лошо от спринт към изхода, но Иван съвсем ясно си представяше какво ще стане, ако пикапът тръгне назад.

По-нагоре по рампата, от другата страна на пикапа, изплющяха още два изстрела.

Тишина.

След малко Иван извика предпазливо:

– Оливия?

Отговори му някъде от горния край на рампата с изтънялото гласче на малко момиче:

– Иване? Доно?

Доно се разтrese на пода и изпъшка.

Иван предпазливо се изправи и тръгна към пикапа. Като изчака няколко секунди, навярно да види дали Иван няма да привлече нова стрелба, Оливия се надигна иззад прикритието си и затича надолу по рампата към него.

– Откъде взе зашеметителя? – попита той, когато Оливия изскочи иззад пикапа. Беше боса, а вечерната ѝ рокля се димпеше около хълбоците, натъпкана в чорапогашника.

– От Гоф – каза тя и разсеяно си оправи полите. – Доно! О, не! – Напъха зашеметителя в деколтето си и коленичи до облечения в черно

мъж. Когато вдигна ръката си, тя беше покрита с кръв.

– Само ми поряза крака – изохка Доно. – Не уцели. О, боже! Оооох!

– Лежи неподвижно, любов моя! – заповяда Оливия. Огледа се трескаво, скочи и надзърна в тъмното товарно отделение на пикапа, после решително отпра дантелената фуста на вечерната си рокля. Продължи да я дера на ивица, като остави едната по-широка за тампон. Наложил го върху дългия плитък прорез по дължината на Доновото бедро и го превърза стегнато, за да спре кръвенето.

Иван заобиколи пикапа, хвана двете жертви на Оливия за яките и ги извлече така, че да са му под око. Междувременно Оливия беше вдигнала Доно да седне и в момента главата му почиваше между гърдите ѝ, а тя го галеше по косата. Доно беше блед, трепереше и дишаше неравномерно.

– Удари те в слънчевия сплит, нали? – попита Иван.

– Не. По-надолу – изохка Доно. – Иване... помниш ли, че винаги, когато някой от вас, момчетата, го срихта в топките, по време на спортна среща или нещо друго, помниш ли как се смеех, докато нещастникът се превиваше? Съжалявам. Не знаех. Съжалявам...

– Шшт – успокои го Оливия.

Иван приклепна да погледне отблизо. Първата помощ, оказана от Оливия, си беше свършила работата – бежовата коприна беше напоена с яркочервена кръв, но кръвенето определено беше намалало. Доно нямаше да им умре в ръцете от загуба на кръв. Нападателят беше срязал панталона му. Виброножът лежеше захвърлен на пода. Иван стана и внимателно огледа бутилката. Извърна глава при силната миризма на течен бинт. Замисли се дали да не го даде на Оливия, за да спре окончателно кръвенето, но бог знае какви гадории можеше да са прибавили към лекарството. Вместо това затвори грижливо шишето и огледа сцената.

– Изглежда – с разтреперан глас рече той, – че някой е искал да обърне знака на бетанската ти хирургическа операция, Доно. Да те дисквалифицира точно преди гласуването.

– И аз стигнах до същия извод – измърмори Доно.

– Без упойка. Течният бинт сигурно е трябвало да спре кръвенето. За да са сигурни, че ще оцелееш да видиш провала си.

– Това е ужасно! – отвратено извика Оливия.

– Това – въздъхна Доно – е работа на Ришар. Най-вероятно. Не мислех, че ще стигне толкова далеч...

– Това... – почна Иван и млъкна. Навъси се, випил поглед във виброножа, и го подритна с върха на ботуша си. – Не казвам, че одобрявам

постъпката ти, Доно, или онова, което се опитваш да направиш. Но това просто не е редно.

Доно плъзна ръце към слабините си.

– По дяволите – въздъхна той. – Даже не го бях изпробвал още. Пазех се. Поне веднъж в живота си исках да съм девствен за първата си брачна нощ...

– Можеш ли да станеш?

– Шегуваш ли се?

– Не. – Иван се огледа неспокойно. – Къде остави Гоф, Оливия?

– До третата колона – посочи тя.

– Добре. – Иван отиде да го довлече при останалите, като се чудеше къде ли се е дянала колата на Пиер. Гоф също беше в безсъзнание, но изглеждаше доста по-зле от жертвите на зашеметителя, вероятно заради зеленкавия оттенък на кожата си и странната мека подутина на главата. По обратния път той спря до Забо да повика Йорис по комуникатора му. Не получи отговор, но пък се увери, че пулсът на главния гвардеец е равномерен.

Доно се размърда, но още не беше готов да се изправи. Иван се намръщи, огледа се и изтича нагоре по рампата.

Зад следващия завой откри колата на Пиер, изтласкана встрани и напреко на бетонната пътека. Нямаше представа как бяха подмамили Йорис да излезе, но младият гвардеец лежеше зашеметен пред колата. Иван въздъхна и го завлече в задното отделение, после върна внимателно колата на заден ход и я спря до пикапа.

Доно вече не беше толкова прежълтял и седеше съвсем леко приведен напред.

– Трябва да го заведем на лекар – разтревожено каза Оливия.

– Да. Ще ни трябват лекарства – съгласи се Иван. – Стимуланти за някои – хвърли поглед към Забо, който помръдна и изпъшка, но не успя да се добере до съзнание – и фаст-пента за други. – Навъси се към купчината тела от другата страна. – Някоя от тези мутри да ти е позната, Доно?

Доно примижа.

– Никога не съм ги виждал.

– Наемници, предполагам. Наети чрез бог знае колко посредници. Може да минат дни преди градската полиция или ИмпСи, в случай че се заинтересуват, да стигнат до дъното на тази история.

– Дотогава гласуването ще е минало – въздъхна Доно.

„Не искам да имам нищо общо с това. Не е моя работа. Не е моя

вината.“ И все пак случилото се беше политически прецедент, който нямаше да се хареса никому. Беше си направо безобразно. Беше просто... нередно, и толкова.

– Оливия – внезапно каза Иван, – можеш ли да караш колата на Доно?

– Мисля, че да...

– Добре. Помогни ми да ги натоварим вътре.

С помощта на Оливия, Иван успя да натовари тримата зашеметени гвардейци на Ворутиър в задното отделение при нещастния Йорис, а обезоръжените мутри метнаха в собствения им пикап. Иван заключи вратите отвън, после взе виброножа, незаконните зашеметители и шишето с течния бинт. Оливия помогна нежно на Доно да доуцука до колата си и го настани на предната седалка с ранения крак навън. Иван задържа поглед върху двойката – русата глава сведена към черната, въздъхна дълбоко и поклати глава.

– Накъде? – извика Оливия, докато натискаше контролните бутони за спускане на купола.

Иван се метна в кабинката на пикапа и викна през рамо:

– Към Дом Ворпатрил!

ГЛАВА 18

В голямата зала на Съвета на графовете цареше хладна атмосфера въпреки ярките, многоцветни петна, които слънцето хвърляше върху дъбовия паркет през стъклописа на източните прозорци. Майлс мислеше, че е подранил, но Рене го беше изпреварил и вече седеше на банката на окръг Ворбретен. Майлс подреди документите и схемите си върху своята банка на първия ред и отиде при Рене, чието място беше на втория ред, вдясно.

Рене изглеждаше достатъчно спретнат в тъмнозелената фамилна униформа с оранжеви кантове, но лицето му беше посърнало.

– Е – каза Майлс с престошена бодрост, за да повдигне духа му. – Започва се.

Рене се усмихна едва-едва.

– Работата е на кантар. Няма да успеем, Майлс – каза той и почука с пръст по схемата, същата като онази върху банката на Майлс.

Майлс вдигна крак върху пейката, на която седеше Рене, наведе се напред с подчертано нехайство и хвърли поглед на документите.

– Надявах се да се справим по-добре – призна той. – Но предварителният ни разчет не е окончателен. Никога не се знае кой ще промени решението си в последния момент и ще наклони везните.

– За съжаление, това е вярно и в двете посоки – жално отбеляза Рене.

Майлс сви рамене и реши за в бъдеще да планира много по-голям резерв при подобни гласувания. „Демокрация, пфу!“ Усети трепета на старата и до болка позната адреналинова атака преди всяко сражение, но без гарантирания катарзис да застреля някого по-късно, ако нещата наистина се объркат. От друга страна, и него беше малко вероятно да го гръмнат тук. „Мисли за предимствата.“

– Постигна ли някакъв напредък снощи, след като тръгна с Грегор? – попита го Рене.

– Мисля, че да. Стоях до два през нощта, преструвах се, че пия, и спорех с приятелите на Хенри Ворволк. Струва ми се, че успях да ти осигуря Воргарин. Доно... не се котираше толкова добре. Как минаха нещата снощи у Ворсмит? Успяхте ли с Доно да прилъжете някого в последния момент?

– Аз успях – каза Рене, – но Доно така и не се появи.

Майлс се намръщи.

– Така ли? Мислех, че ще ходи на приема. Двамата заедно можехте да постигнете повече, дори и без мен.

– Човек не може да бъде на две места едновременно. – Рене се колеба. – Братовчед му Биърли лобираше за него през цялото време. Накрая отиде да го търси и не се върна.

– Хм. – Ако... не, по дяволите. Ако Доно е бил убит, досега щеше да се е разчуло и залата щеше да се пръска по шевовете. Ключарската агенция на гвардейците във Ворбар Султана щеше да се е погрижила за това, или от ИмПСи щяха да се обадят, или нещо друго. Все щеше да е чул отнякъде. Щеше ли?

– Татя е тук. – Рене въздъхна. – Каза, че нямало да издържи да чака у дома, без да знае... ако въобще има „у дома“ след заседанието.

– Всичко ще бъде наред.

Майлс отиде до подиума в средата на залата и вдигна глава към извитата галерия с богато резбован дървен парапет – тя започваше да се пълни с любопитни роднини на графовете и с други хора, които имаха правото или достатъчно силното желание да си осигурят пропуск. Татя Ворбретен също беше там, на задния ред, по-посърнала и от съпруга си, заедно с една от сестрите на Рене. Майлс вдигна оптимистично палец към нея, макар оптимизмът да не беше сред доминиращите му чувства в момента.

Залата също започваше да се пълни. Пристигна групичката на Борис Вормонкриеф, включително младият Сигюр Ворбретен. Двамата с Рене си размениха по едно учтиво, предпазливо кимване. Сигюр не изяви претенции към банката на Рене, а седна близо до тъст си. Беше облечен неутрално, в консервативно ежедневен облекло – явно не беше събрал кураж да се появи във фамилната униформа на рода Ворбретен. Изглеждаше нервен, което би подобрило настроението на Майлс, ако не знаеше, че Сигюр по принцип си изглежда така. Майлс се върна на банката си и се зае да успокоява собствените си нерви, като отмята пристигналите. Рене се приближи до него.

– Къде е Доно, за бога? Няма как да му отстъпя Кръга, ако закъсне.

– Не се паникьосвай. Консерваторите сами ще го ударят на процедурни въпроси, докато не пристигнат всичките им хора. Някои от които няма да пристигнат. Ако трябва, ще взема думата и ще дрънкам разни глупости, но междувременно нека оставим обструкциите на тях.

– Добре – каза Рене и се върна на мястото си. Оплете пръсти върху

банката, сякаш не знаеше къде другаде да ги дене.

Дяволите го взели, Доно имаше двайсет добре обучени гвардейци. Нямахме начин да изчезне и никой да не забележи липсата му. Един потенциален граф би трябвало да е способен сам да намери пътя до залата на Съвета. Не би трябвало да му е нужен Майлс, за да го хване за ръчичката и да го доведе. Лейди Дона беше известна с модните си закъснения и с драматичните си появи. Би трябвало да е зарязала и тези си навици на Бета, заедно с останалия си багаж. Майлс забарабани с пръсти по банката, изви се леко встрани, така че Рене да не го вижда, и включи комуникатора на китката си.

– Пим?

– Да, милорд? – веднага се отзова Пим от поста си на паркинга пред двореца, където охраняваше колата на Майлс и без съмнение си приказваше сладко-сладко с другите гвардейци, натоварени със същото задължение. Е, не с всички – граф Ворфолс винаги пристигаше сам и с автотакси. Само дето днес още не беше пристигнал.

– Искам да се обадиш от мое име в Дом Ворутиър и да разбереш дали лорд Доно е тръгнал за насам. Ако нещо го задържа, погрижи се да отстраниш пречките и гледай да дойде възможно най-скоро. Съдействай му всячески, разбра ли? След това ми докладвай.

– Разбрано, милорд. – Мъничкият светлинен индикатор на комуникатора примигна и угасна.

Ришар Ворутиър влезе с маршова стъпка в залата, войнствен и наперен в спретната униформа на Дом Ворутиър, която сама по себе си даваше глас на претенциите му за графската титла. Подреди записките си на банката на окръг Ворутиър – на втория ред в центъра, – огледа залата и бавно тръгна към Майлс. Синьото и сивото на униформата му стоеше добре, но когато се приближи до банката му, Майлс с тайно задоволство отбеляза, че страничните шевове са били отпускани наскоро. Колко ли точно години я бе държал Ришар в гардероба си и бе чакал този момент? Майлс го поздрави с усмивка, предназначена да прикрие гнева му.

– Казват – изръмжа Ришар, – че когато купиш един честен политик, той си остава купен. Ти, изглежда, не попадаш в тази категория, Воркосиган.

– Би трябвало да избираш по-мъдро враговете си – изсъска в отговор Майлс.

Ришар изсумтя.

– Същото се отнася и за теб. Аз не блъфирам. Както сам ще се

убедиш преди денят да е свършил. – След тези думи Ришар се отправи към групичка мъже, събрали се около банката на Вормонкриеф.

Майлс овладя раздразнението си. Поне бяха разрошили перушината на Ришар – в противен случай едва ли би реагирал така. Къде, по дяволите, беше Доно? Нахвърли разсеяно няколко скици на наемнически ръчни оръжия в полето на схемата, докато си мислеше как никак не му се иска Ришар Ворутиър да седи току извън полезрението му през следващите четиридесет години.

Залата продължаваше да се пълни, ставаше по-топла и по-шумна, оживяваше. Майлс стана и започна обиколка на помещението, като поздравяваше съюзниците си от Прогресивната партия и спираше да добави по някоя последна дума в подкрепа на Рене и Доно пред онези, които фигурираха в списъка му като колебаещи се. Появи се и Грегор, една минута преди обявения начален час – влезе през малката врата към личната му конферентна зала зад императорския подуим. Зае обичайното си място на обикновения си военен лагерен стол, с лице към графовете, и кимна на лорд пазителя на ораторския кръг. Майлс прекъсна поредния си разговор и се върна на мястото си. Стана време и лорд пазителят призова за ред в залата.

Още нямаше и помен от Доно, по дяволите! Но и в другия отбор липсваха играчи. Както беше предсказал Майлс, поредица от графове, членове на Консервативната партия, се позоваха на правото си на двеминутна реч и започнаха да си предават един на друг Кръга, с дълги паузи и шумолене на документи. Всички графове, опитни в това упражнение, погледнаха часовниците си, преброиха присъстващите и се настана удобно. Грегор наблюдаваше безучастно, без намек за нетърпение да проличи по хладното му тясно лице.

Майлс прехапа долната си устна – пулсът му започваше да се ускопява. Съвсем като битка, да, съвсем като битка беше този миг на хвърлени зарове. Каквото и да беше оставил несвършено, вече беше късно да го оправя. „Напред. Напред. Напред!“

* * *

Пристъп на паника стисна Екатерин за гърлото, когато отвори вратата и видя, че на верандата стоят Василий и Хюго. Последва го пристъп на гняв, задето бяха убили радостта, с която посрещаше преди роднините си. Удържа се, на косъм да не запелтечи възмутено, че е спазила условията им. „Поне изчакай да те обвинят.“ Овладя кипящите си чувства и каза негостоприемно:

– Да? Сега пък какво искате?

Те се спогледаха и Хюго каза:

– Може ли да влезем?

– Защо?

Ръцете на Василий се стиснаха в юмруци, после се отпуснаха и той отри потна длан в панталона си. Днес беше облечен в лейтенантската си униформа.

– Въпросът не търпи отлагане.

На лицето му отново се беше изписало онова неспокойно изражение, което сякаш казваше: „Помощ, аз съм в разюзданата столица!“ Екатерина силно се изкушаваше да им затръшне вратата и да остави Василий на милостта на каквито там канибали населяваха, според него, столичните улички... или салони. Но Хюго добави:

– Моля те, Екатерина. Въпросът наистина не търпи отлагане.

Тя отстъпи намусено встрани и им махна да влязат. Не седнаха.

– Ники тук ли е? – веднага попита Василий.

– Да. Защо?

– Искам незабавно да го приготвиш за път. Искам да го изведе от столицата колкото се може по-скоро.

– Какво?! – само дето не изпищя Екатерина. – Защо? Сега пък какви лъжи са ти помътили мозъка? Не съм се виждала, нито съм говорила с лорд Воркосиган, с изключение на едно кратко посещение онзи ден, колкото да му кажа, че съм заточена. И ти се съгласи! Хюго ми е свидетел!

Василий размаха ръце.

– Не е това. Разполагам с нова и още по-смушаваща информация.

– Ако е от същия източник, значи си по-голям глупак, отколкото смяхах, че е възможно, Василий Ворсоасон.

– Проверих я, като се обадох на самия лорд Ришар. През последните два дни научих много повече за тази опасна ситуация. Веднага щом Ришар Ворутиър бъде утвърден за граф на окръг Ворутиър, тази сутрин, той възнамерява да повдигне обвинение в убийство в Съвета на графовете срещу лорд ревизор Воркосиган във връзка със смъртта на братовчед ми. Стане ли това, ще се лее кръв.

Стомахът на Екатерина се сви на топка.

– О, не! Глупакът му с...

Вуйна Вортис, привлечена от разговора на висок глас, се появи откъм кухнята навреме, за да чуе последното. Ники, който я следваше по петите, сподави ентузиазирания си вик при вида на изопнатите лица на

възрастните.

– Здравей, Хюго – каза вуйна Вортис. После добави неуверено: – И, тъ... Василий Ворсоасон, нали? – Екатерина им беше предала, на нея и на Ники, само в най-общи линии последния си разговор с тях. Ники се беше възмутил и поуплашил. Вуйна Вортис беше подкрепила мнението на Майлс, че ще е най-добре да изчакат завръщането на съпруга ѝ и тогава да се опитат да оправят недоразумението.

Хюго ѝ кимна почтително и продължи тежко:

– Трябва да се съглася с Екатерина, но това само потвърждава тревогите на Василий. Не мога да си представя какво го е прихванало Ворутиър да предприеме такъв ход, докато самият Арал Воркосиган е в града. Човек би си помислил, че ще има достатъчно ум да изчака вицекраля да се върне на Сергияр и тогава да напада наследника му.

– Арал Воркосиган! – извика Екатерина. – Да не мислиш, че Грегор ще си седи и ще гледа спокойно как някой обижда един от личните му Гласове? Да не говорим каква ще е реакцията му, ако някой се опита да разпали публичен скандал две седмици преди сватбата му... Ришар не е глупак, той е луд. Или пък е воден от някаква сляпа паника, но за какво толкова има да се паникьосва?

– Доколкото знам, той си е луд – каза Василий. – Нали е Ворутиър, в края на краищата. Ако това прерасне в някоя от кръвопролитните улични схватки между висшите вори, каквито помним от миналото, никой в столицата няма да е в безопасност. Искам да отведа Ники преди да е приключило гласуването. Ще затворят монорелсовия, както по време на Претендентството. – Той погледна към вуйна Вортис за потвърждение на този факт.

– Е, това е вярно – призна тя. – Но дори и откритите военни действия по време на Претендентството не разрушиха цялата столица. Ударите бяха ограничени, в повечето случаи.

– Но е имало сражение около университета – възрази той.

– Да, в известен смисъл.

– Ти видя ли го? – попита разгорещено Ники.

– Само колкото да го заобиколим, миличък – каза му тя.

Василий добави намусено:

– Ти също можеш да ни придружиш, Екатерина – разбира се, и вие, мадам Вортис – или още по-добре, можеш да потърсиш убежище при брат си. – Той посочи Хюго. – Възможно е, като се има предвид, че отношенията ти с лорд Воркосиган са публична тайна, ти самата да се превърнеш в мишена.

– А не ти ли е идвало наум, че враговете на Майлс са те насочили към същата тази мишена? Че си се оставил да те манипулират, да те използват за свой инструмент? – Екатерина си пое дълбоко дъх, с надеждата да се поуспокои. – Хрумвало ли е на някого от вас, че Ришар Ворутиър може и да не спечели вота? Че може да присъдят графската титла на лорд Доно?

– На тази луда жена? – с удивление възкликна Василий. – Невъзможно!

– Нито е луд, нито е жена – каза Екатерина. – И ако той стане граф Ворутиър, цялата ви паника се обезсмисля.

– Това не е възможност, върху която бих заложил своя живот или този на Ники, мадам – вдървено рече Василий. – Ако предпочетеш да останеш тук и да поемеш риска, е, аз няма да споря с теб. Що се отнася до Ники обаче, дългът ми е да го защита.

– Също и моят – хладно каза Екатерина.

– Но, мамо – обади се Ники, явно опитвайки се да дешифрира този спор на бързи обороти – лорд Воркосиган не е убил татко.

Василий се поприведе и му отправи една горчива, съпричастна усмивка.

– Откъде можеш да знаеш, Ники? – меко попита той. – Откъде изобщо може да знае някой? Точно в това е проблемът.

Ники стисна устни и погледна неуверено майка си. Явно не беше сигурен точно колко частна трябва да си остане частната аудиенция и разговорът с императора – а същото важеше и за нея.

Трябваше да признае, че тревогата на Василий е заразителна. Хюго определено вече го тресеше. И макар да беше минало много време, от както боричканията между графовете бяха заплашили за последен път стабилността на империята, това нямаше да ѝ помогне особено, ако извадеше лошия късмет да попадне в престрелка преди имперските войски да са пристигнали на помощ.

– Василий, до императорската сватба остават броени дни и столицата гъмжи от агенти на службите. Всеки – от какъвто и да било ранг, – който даде и най-малкия знак за подстрекателство към безредици, ще се окаже размазан толкова бързо, че даже няма да разбере какво го е ударило. Опасенията ти са... преувеличени. – Искаше да каже „безпочвени“. Но какво щеше да стане, ако Ришар наистина спечелеше титлата и вървящото с нея право да повдига обвинения срещу колегите си в Съвета?

Василий поклати глава.

– Лорд Воркосиган си е създал опасен враг.

– Лорд Воркосиган също е опасен враг! – Прехапа език, но твърде късно.

Василий я изгледа продължително, поклати глава и се обърна към

Ники:

– Ники, събери си нещата. Ще дойдеш с мен.

Ники вдигна главица към Екатерина и уплашено каза:

– Мамо?

Какво точно беше казал Майлс за капана на собствените ти навици?

Не един и не два пъти беше отстъпвала пред желанията на Тиен по въпроси, засягащи Ники, дори когато не беше съгласна с него, защото той беше бащата на Ники, защото имаше правото да взема решения, но най-вече защото да принуждава Ники да избира между двамата си родители й беше изглеждало почти толкова жестоко, колкото да го разкъса на парчета. Никога не беше използвала сина си като пионка в конфликтите с Тиен. Фактът, че Ники се явяваше заложник на Тиен заради специфичния бараярски закон на настойничество над синовете, беше оставал на заден план, макар и като стена, която неведнъж бе притискала гърба й.

Но, дяволите го взели, никога не беше полагала клетва пред Василий Ворсоасон. Той нямаше право над половината сърчице на сина й. Какво ако, вместо играч и пионка, двамата с Ники се превърнеха в съюзници, обсадени, но равни? Какви биха били възможностите им тогава?

Тя скръсти ръце и не каза нищо.

Василий посегна да хване Ники за ръката. Ники се шмугна зад Екатерина и извика:

– Мамо, не се налага да тръгвам, нали? Довечера щях да ходя при Артур! Не искам да тръгвам с Василий! – Гласчето му беше изтъняло от тревога.

Василий вдиша дълбоко и направи опит да възстанови равновесието и достойнството си.

– Мадам, овладейте детето си!

Тя го изгледа продължително.

– Защо, Василий? – каза накрая, с глас като коприна. – Мислех, че ми отнемаш правата върху него. Явно нямаш доверие в преценката ми относно сигурността и добруването му. Тогава защо очакваш аз да го контролирам?

Вуйна Вортис явно усети ударението, защото примижа оценяващо. Хюго, баща на три деца, също не го пропусна. Тя току-що беше

снабдила Ники с мълчаливо разрешение да прави каквото си иска. Ергенът Василий не разбра нищо.

– Василий, наистина ли смятате, че е мъдро да... – почна вуйна Вортис.

Василий протегна ръка, този път по-строго.

– Ники! Тръгвай. Трябва да хванем влака в единайсет и пет от Северната гара!

Ники скри ръце зад гърба си и храбро каза:

– Няма.

Василий продължи с тон на последно предупреждение:

– Ще дойдеш, та дори ако се наложи да те нося!

Ники отвърна задъхано:

– Ще викам. Ще кажа на всички, че ме отвлечаш. Ще им кажа, че не си ми баща. И всичко това ще е вярно!

Хюго изглеждаше все по-притеснен.

– За бога, не докарвай детето до истерия, Василий. Могат да пицят с часове, започнат ли веднъж. И всички те зяпат, сякаш си въплъщение на Пиер Кървавия. Разни дребни стари дами почват да ти четат конско и...

– Като тук присъстващата – прекъсна го вуйна Вортис. – Господа, позволете да ви разубеда...

Изтормозеният и почервенял Василий посегна отново, но Ники беше по бърз и този път се скри зад професорката.

– Ще им кажа, че ме отвлечаш с цел морално разложение! – заяви той иззад солидното си прикритие.

Василий се обърна към Хюго и възкликна потресено:

– Той откъде знае за тези неща?

Хюго махна отегчено.

– Сигурно го е чул някъде. Децата често повтарят неща, без да ги разбират, нали знаеш.

Василий явно не знаеше. Лоша памет, може би?

– Ники, виж – подхвана разсъдливо Хюго, като се наведе малко, за да надзърне към момчето, свило се в убежището си зад кипящата от гняв професорка. – Щом не искаш да тръгнеш с Василий, какво ще кажеш да ни дойдеш на гости за известно време, на мен, вуйна Розали, Еди и момчетата?

Ники се поколеба. Екатерин също. Това можеше и да проработи, с още едно побутване, но Василий се възползва от моментното разсейване и отново посегна да хване ръката на Ники.

– Ха! Пипнах те!

– Ааа! Ааа! Ааа! – запищя Ники.

Може би поради липсата си на родителски опит, който би му помогнал да различи истинската болка от крясъците за ефект, Василий инстинктивно се дръпна назад, когато Екатерин тръгна към него с мрачна физиономия, и хватката му се поотпусна. Ники се отскубна и хукна към стълбите.

– Няма да тръгна! – изкрещя Ники през рамо, докато тичаше нагоре по стъпалата. – Няма, няма! Не можеш да ме накараш. Мама не иска да тръгна! – На последното стъпало се обърна и изкрещя трескаво, докато Василий, решил да го гони, тичаше към стълбището: – Ще съжаляваш, че разстрои майка ми!

Хюго, с десет години по-голям и с много повече житейски опит, поклати безпомощно глава и бавно тръгна след Василий. Вуйна Вортис, силно разстроена, ако се съдеше по пепелявия цвят на лицето ѝ, завършваше колоната. На горния етаж се тресна врата.

Екатерин изтича със свито сърце по коридора. Василий се беше навел към ключалката на вуйчовия ѝ кабинет и дърпаше дръжката на вратата.

– Ники! Отвори! Веднага отключи, чуваш ли? – После се обърна умолително към Екатерин. – Направи нещо!

Екатерин се облегна на стената, скръсти ръце и бавно се усмихна.

– Познавам само един човек, успявал някога да прикотка Ники иззад заключена врата. И той не е тук.

– Накарай го да излезе!

– Ако наистина настояваш да поемеш настойничеството над него, Василий, то това си е твой проблем – хладно го осведоми Екатерин. „Първият от много“ остана неизречено, но повече от ясно.

Хюго изкачи задъхано последното стъпало и каза:

– Накрая се успокояват и излизат. Ако в стаята няма храна, ще е по-скоро.

– Ники – съдържано рече професорката – знае къде дядо му Вортис му крие курабийките си.

Василий изправи рамене и огледа тежката дървена врата със стабилни железни панти.

– Бихме могли да я разбием, струва ми се – колебливо рече той.

– Няма да разбивате нищо в моята къща, Василий Ворсоасон! – каза вуйна Вортис.

Василий се обърна към Екатерин.

– Тогава ми донеси отвертка!

Екатерин не помръдна.

– Сам си я намери. – Не добави на глас „смотаняк тъп“, но посланието ѝ като че ли стигна до адресата си.

Василий се изчерви ядно, но пак се наведе към ключалката.

– Какви ги върши той вътре? Чувам гласове.

Хюго също се наведе.

– Използва комтаблото, струва ми се.

Вуйна Вортис хвърли поглед по коридора към вратата на спалнята си. От нея се влизаше в банята, а от банята – в кабинета на професора. Е, щом вуйна Вортис не възнамеряваше да посочи този алтернативен и неохраняван маршрут на двамата мъже, залепили ухо на вратата, защо да го прави Екатерина?

– Чувам два гласа. На кого би могъл да се обажда по комтаблото, за бога? – попита Василий с пренебрежителен тон. Явно не очакваше отговор.

Екатерин внезапно се сети и дъхът ѝ спря.

– О, боже! – възкликна тя.

Вуйна Вортис я погледна. В миг на паника, Екатерина се замисли дали да не се втурне през банята и да изключи комтаблото преди да е станало късно. Но ехото на един засмян глас се вмъкна в мислите ѝ. „Да видим какво ще стане.“

„Да. Да видим.“

* * *

Един от графовете, поддържащи Борис Вормонкриеф, каканижеше монотонно от Ораторския кръг, Майлс започваше да се чуди колко ли още ще продължи тази тактика на забавяне. Грегор определено изглеждаше отегчен.

Личният гвардеец на императора се появи откъм малката конферентна зала, качи се на подиума и прошепна нещо в ухото на господаря си. Грегор като че ли се изненада, каза няколко думи на гвардееца и го освободи. После даде дискретен знак на лорд пазителя на Ораторския кръг, който побърза да се приближи до него. Майлс се напрегна, очаквайки Грегор да сложи край на обструкциите и да нареди начало на гласуването, но лорд пазителят само кимна и се върна на мястото си. Грегор стана и излезе през вратата зад подиума. Графът, взел думата, погледна встрани при това раздвижване, поколеба се, после продължи. „Може да не е нещо важно“ – каза си Майлс. – „Дори и на императорите

им се налага да отидат до тоалетната.“

Възползва се от момента и включи комуникатора на китката си.

– Пим? Какво става с Доно?

– Току-що получих потвърждение от Дом Ворутиър – отвърна Пим.

– Доно е тръгнал насам. Капитан Ворпатрил го придружава.

– Чак сега?

– Явно се е прибрал преди няма и час.

– Какво е правил цяла нощ? Едва ли би избрал точно нощта преди вота да гони фусти с Иван – от друга страна, може да бе искал да докаже нещо... Няма значение. Само се погрижи да стигне тук жив и здрав.

– Имаме грижата, милорд.

Грегор наистина се върна след долу-горе толкова време, колкото би му било необходимо да пусне една вода. Седна на мястото си, без да прекъсва оратора, но хвърли странен и донякъде развеселен поглед към Майлс. Майлс го погледна въпросително, но Грегор не му даде друга улика, а нагласи на лицето си обичайната безизразна маска, която можеше да прикрие всичко, от пълно отегчение до пъклен гняв.

Майлс нямаше намерение да възрадва противниците си, като си загрize ноктите пред очите им. Консерваторите много скоро щяха да изчерпят запаса си от оратори, освен ако не пристигнеха нови попълнения. Майлс преброи още веднъж присъстващите, или по-скоро празните банки. Присъствието беше високо, нали предстоеше важно гласуване. Вортугалов и заместника му още ги нямаше, точно както беше обещала лейди Алис. Липсваха също Ворхалас, Ворпатрил, Ворфолс и Вормюир, макар че тяхното отсъствие беше доста по-загадъчно. Тъй като три, а навярно и всичките им четири гласа бяха в кърпа вързани на консерваторите, отсъствието им не беше загуба. Майлс почна да рисува завит гирлянд от ножове, саби и малки експлозии в другото поле на схемата си и зачака.

* * *

– ...сто осемдесет и девет, сто и деветдесет, сто деветдесет и една – броеше Енрике с тон на дълбоко задоволство.

Карийн заряза работата си с лабораторното комтабло и хвърли поглед на ескобарския учен. С помощта на Мартя той довършваше окончателния инвентарен списък на откритите буболечки с воркосиганската ливрея, като едновременно с това ги настаняваше в почистената им до блясък стоманена къщичка, кацнала върху лабораторната маса.

– Само девет липсват – щастливо заключи Енрике. – По-малко от

пет процента, което е приемлива загуба при злополука от такъв злощастен характер. Важното е, че имам теб, скъпа.

Той се обърна към Мартя и се пресегна през нея да вземе буркана с Воркосиганската маслена царица, която ликуващата по-малка щерка на гвардеец Янковски им беше донесла предната вечер. Енрике наведе буркана и изтръска внимателно буболечката върху дланта си. Според измерванията на Енрике царицата беше пораснала с близо два сантиметра покрай изпитанията на бягството си и сега покриваше цялата му длан, че и отгоре. Той я вдигна пред лицето си, приближи нос до нея, целувайки въздуха пред муцунката ѝ, като в същото време галеше закрънелите ѝ крила с върха на пръста си. Буболечката впи до кръв щипките си в ръката му и забръмча.

– Издават този звук, когато са щастливи – каза Енрике на Мартя в отговор на скептичния ѝ поглед.

– О, така ли? – Мартя не беше много възхитена.

– Искаш ли да я погалиш? – предложи той и протегна подканящо към нея ръката си с гигантската буболечка.

– Ами... защо не? – Мартя повтори експеримента му и също бе възградена с бръмчене. Усмихна се накриво.

Кариин си помисли, че всеки мъж, чиято представа за добре прекарано време се заключава в храненето, галенето и грижите за същество, което отвърща на обичта му с враждебни звуци, би се разбирал идеално с Мартя. След още няколко окуражителни гукания Енрике сложи царицата в къщичката, където поколението ѝ от работнички моментално се зае да я чисти, глези и храни.

Кариин въздъхна разнежено и се върна към задачата да дешифрира бележките на Марк върху ценовия анализ на първите пет хранителни продукта. Да ги кръсти щеше да е истинско предизвикателство. Идеите на Марк бяха твърде постни, а да пита Майлс нямаше никакъв смисъл, защото язвителните му предложения бяха все от рода на „Изповръщана ванилия“ и „Хрускави хлебarki“.

Сградата беше съвсем притихнала тази сутрин. Гвардейците, които Майлс не беше взел със себе си, бяха тръгнали с вицецаря и вицецарицата на някаква официална закуска в чест на бъдещата императрица. По-голямата част от прислугата беше освободена до обяд. Марк се беше възползвал от възможността – заедно с Мама Кости, която се беше превърнала в техен постоянен консултант по развойната дейност – и двамата бяха отишли да огледат една малка фабрика за опаковане на млечни продукти. Ципис беше открил подобно предприятие в Хасадар, което се

местеше в по-голям град, и беше привлякъл вниманието на Марк към изоставените мощности като възможна основа за пилотната фабрика, където да започнат производството на продуктите от буболечешко масло.

Тазсутрешното пътуване на Кариин до работното ѝ място се беше оказало кратко. Предната вечер беше настояла да преспи за пръв път в замъка Воркосиган. За нейна радост към двамата с Марк не се отнесоха нито като към деца, нито като към престъпници, нито като към идиоти, а с уважението, полагащо се на всяка двойка зрели хора. Бяха затворили вратата на стаята му и бяха правили онова, което не влизаше в работата на никой друг, освен на тях двамата. Тази сутрин Марк беше тръгнал по задачите си, подсвирквайки си доволно – и фалшиво: явно споделяше братовата си пълна липса на музикален слух. Кариин си тананикаше доста по-мелодично.

Някой тихо почука на рамката на вратата и я изтръгна от мислите ѝ. На прага стоеше едно момиче от прислугата. Изглеждаше доста притеснено. Като цяло, прислугата избягваше коридора към лабораторията. Някои се бояха от буболечките. Повечето се страхуваха от нестабилните редове еднолитрови туби с масло, които понастоящем се издигаха и покрай двете стени, на височина над главата на средновисок човек. От опит знаеха, че озовеш ли се в този коридор, рискуваш да те завлекат в лабораторията и да те накарат да дегустираш новите продукти. Тази последна заплаха беше svela до минимум обикновено шумното и понякога натрапчиво присъствие на прислугата. Младата дама на прага, припомни си Кариин, страдаше и от трите вида страх едновременно.

– Госпожице Куделка, госпожице Куделка... доктор Боргос, имате посетители.

Прислужницата отстъпи встрани да направи път на двама мъже. Единият беше слаб, другият... голям. И двамата бяха с измачкани от път костюми по ескобарската мода, която Кариин беше опознала от опит благодарение на сътрудничеството си с Енрике. Слабият мъж, младеещ на средна възраст или млад с излъчване на застаряващ, трудно беше да се прецени, стискаше папка. Едрият просто си едрееше.

Слабият пристъпи напред и се обърна към Енрике:

– Вие ли сте доктор Енрике Боргос?

Енрике се оживи при звука на ескобарския акцент, без съмнение приятен повеи от дома след дългото му самотно заточение сред бараярци.

– Да?

Слабият вдигна свободната си ръка в израз на радост.

– Най-после!

Енрике се усмихна стеснително и нетърпеливо едновременно.

– О, значи сте чули за работата ми? Да не сте случайно... инвеститори?

– Не бих казал. – Слабият се усмихна зловещо. – Аз съм наблюдаващ офицер Оскар Густиоз, това е помощникът ми, сержант Муно. Доктор Боргос... – Густиоз сложи ръка на рамото на Енрике, – арестувам ви по нареждане на Планетарния съд на Ескобар за измама, кражба в големи размери, неявяване в съда и нарушаване на гаранцията.

– Но – запелтечи Енрике, – това е Бараяр! Не можете да ме арестувате тук!

– О, мога, и още как – сурово рече Густиоз, шляпна папката върху лабороторното столче, което Мартя току-що беше овакантила, и я отвори. – Имам официална заповед за арест от съда – каза той и започна да прехвърля листовете, всичките с един куп печати, надраскани на ръка резолюции и намачкани от често разлистване – предварително съгласие за екстрадиране, издадено от бараярското посолство на Ескобар, заедно с три междинни молби, всичките одобрени, окончателно съгласие от Имперската канцелария тук, във Ворбар Султана, предварителни и окончателни заповеди от графската служба на окръг Ворбара, осемнадесет самостоятелни разрешения за транспортиране на затворник от бараярските имперски скокови станции по маршрут оттук до Ескобар, и последно, но не и по значение, разрешително от градската полиция на Ворбар Султана, подписано от самия лорд Ворбон. Трябваше ми повече от месец да си пробия път през цялата тази бюрокрация и не възнамерявам да остана дори и един час повече на тази забравена от бога планета. Можете да си вземете една чанта багаж, доктор Боргос.

– Но... но Марк е платил гаранцията на Енрике! – извика Карийн. – Ние го откупихме. Сега той е наш!

– Нарушаването на гаранцията не заличава криминални обвинения, госпожице – студено я осведоми ескобарският офицер. – Само се прибавя към тях.

– Но... защо арестувате Енрике, а не Марк, нали той го е измъкнал незаконно от Ескобар? – попита Мартя: мъчеше се да проумее цялата тази информация. Впери поглед в разтворената папка.

– Не им давай идеи, ако обичаш – изсъска й Карийн.

– Ако говорите за опасния луд, известен като лорд Марк Пиер Воркосиган, госпожице, опитах. Повярвайте ми, опитах. Седмица и

половина се опитвах да получа нужните документи. Той се ползва с трети клас дипломатически имунитет, което го спасява от кажи-речи всичко, с изключение на предумишлено убийство. В допълнение на това открит, че трябва само да произнесе правилно фамилията му, за да се натъкна на непроницаема стена от мълчание при всеки бараярски чиновник, секретарка, служител в посолство и бюрократ, с когото си имах работа. За известно време си мислех, че полудявам. Накрая се примирих с положението.

– И лекарствената терапия помогна малко, сър – любезно отбеляза Муно.

Густиоз му се облещи страховито.

– Вие обаче няма да ми се измъкнете – обърна се Густиоз към Енрике. – Една чанта. Веднага.

– Не може просто да нахлуете тук и да го отведете без предупреждение! – възмути се Карийн.

– Имате ли представа какви усилия положих, за да съм сигурен, че някой няма да го предупреди? – попита Густиоз.

– Но ние се нуждаем от Енрике! Той е всичко за новата ни компания! Целият ни изследователски и развоен отдел! Без Енрике няма да има никакви ядъщи бараярска растителност маслени буболечки!

Без Енрике нямаше да имат зараждаща се бубомаслена индустрия – акциите ѝ нямаше да струват пукната пара. Цялата ѝ работа това лято, трескавите усилия на Марк да организира начинанието щяха да отидат на вятъра. Никакви печалби, никакви доходи... никаква самостоятелност на зрели хора... никакъв горещ секс с Марк... нищо освен дългове, безчестие и самодоволни роднини, които се редят на опашка да ѝ опяват, че ѝ били казвали...

– Не можете да го отведете!

– Напротив, госпожице – каза офицер Густиоз и си взе папката. – Мога и ще го направя.

– Но какво ще стане с Енрике на Ескобар? – попита Мартя.

– Чака го съд – осведоми ги Густиоз с тон на дълбоко задоволство, – последван от затвор, стига да се сбъднат горещите ми молитви. Моля се за голяма, много голяма присъда. Надявам се да му добавят и съдебните разноски. Контрольорът ще изпищи на умряло, когато му представя документите за разноските си. Ще е като ваканция, така каза шефката ми. До две седмици ще си се върнал, така каза. Не съм виждал жена си и децата си от два месеца...

– Но това е глупаво! – възмути се Мартя. – Защо да го затваряте в

някакъв кафез на Ескобар, когато може да допринесе истинска полза за човечеството тук? – Изглежда, и тя пресмяташе главоломно спадащата стойност на акциите си.

– Това е проблем между доктор Боргос и разлютените му кредитори – каза Густиоз. – Аз просто си върша работата.

Енрике изглеждаше дълбоко разстроен.

– Но кой ще се грижи за бедните ми момиченца? Вие не разбирате!

Густиоз се поколеба, после каза малко притеснено:

– В заповедите ми не се споменава за хора, които са на ваша издръжка. – Замести смутено поглед от Мартя към Карийн и обратно.

– Как влязохте тук, между другото? – попита Мартя. – Как минахте през охраната на ИмпСи?

Густиоз размаха смачканата си папка.

– Страница по страница. Отне ми четиридесет минути.

– Охраната настоя да ги провери една по една – обясни сержант Муно.

Мартя се обърна към прислужницата:

– Къде е Пим?

– Отиде с лорд Воркосиган, госпожице.

– Янковски?

– И той.

– Другите?

– Всички други отидоха с господаря и господарката.

– По дяволите! А Роик?

– Той спи, госпожице.

– Доведи го тук.

– Няма да му хареса да го събудят като не е дежурен, госпожице... – неспокойно рече прислужницата.

– Доведи го!

Момичето неохотно тръгна към вратата.

– Муно – каза Густиоз, който наблюдаваше развитието на нещата с растящо безпокойство. – Сега. – И посочи Енрике.

– Да, сър. – Муно хвана Енрике за лакътя. Мартя сграбчи Енрике за другата ръка.

– Не! Чакайте! Не можете да го отведете!

Густиоз се намръщи към отстъпващата прислужница.

– Тръгвай, Муно.

Муно дръпна. Мартя дръпна в обратната посока. Енрике извика от болка. Карийн грабна първия оръжиеподобен предмет, който ѝ попадна

пред погледа – метален метър, – и мина в гръб на сражаващите се. Густиоз пхна папката с документи под мишницата си и посегна да дръпне Мартя.

– Бързо! – изкрещя Карийн на прислужницата и се опита да спъне Муно, като пхна метъра между коленете му. Всички се въртяха около оста на разпънатия Енрике и планът ѝ се увенча с успех. Муно пусна Енрике, който падна върху Мартя и Густиоз. Размахал отчаяно ръце да възстанови равновесието си, Муно цапна стърчащия извън лабораторната маса ъгъл на отворената буболечешка къща.

Неръждаемата метална кутия хвъркна във въздуха. Сто деветдесет и две сацисани буболечки в сребърно и кафяво се озоваха изстреляни в тревожно цвъртяща и бясно размахваща крилца траектория. Понеже притежаваха аеродинамичния потенциал на миниатюрни тухли, маслените буболечки заваляха като дъжд върху боричкащите се хора и завършиха жизнения си път сред хрущене под краката им. Къщата им издрънча на пода заедно с Муно. Густиоз, в опит да се защити от неочакваната въздушна атака, изпусна папката си и листовете с разноцветни печати се присъединиха към полета на буболечките. Енрике зарева като обладан от зъл дух. Муно само запищя, като трескаво отърсваше буболечките от себе си и напразно се опитваше да се покатери на високото лабораторно столче.

– Видяхте ли какво направихте! – кресна Карийн на ескобарците. – Вандализъм! Нападение! Унищожаване на собственост! Унищожаване на ворска лордска собственост, на самия Бараяр! Сега вие го загазихте!

– Божке! – извика Енрике, изопнал се на пръсти в отчаян опит да намали касапницата по пода. – Момиченцата ми! Бедните ми момиченца! Гледайте къде стъпвате, безмозъчни убийци такива!

Царицата, която по причина на теглото си беше описала по-къса траектория, се свря под лабораторната маса.

– Какви са тези ужасни неща? – изписка Муно, най-последно успял да се покатери на нестабилното столче.

– Отровни буболечки – злобно го осведоми Мартя. – Ново бараярско тайно оръжие. Навсякъде, където те докоснат, плътта ти се подува, почернява и окапва. – С тези си думи, тя направи храбър опит да пусне една цвъртяща буболечка в панталоните на Муно, но той ужасено размаха ръце.

– Не е вярно! – отрече възмутено Енрике, както си стоеше на пръсти.

Густиоз клечеше на пода и бясно събираше документите си, като

едновременно с това се стараеше да не докосва, нито да бъде докоснат от пълзящите буболечки. Когато най-после се изправи, лицето му беше придобило тъмночервен оттенък.

– Сержант! – изрева той. – Слез оттам! Хвани затворника! Тръгваме веднага!

Муно, засрамен от публичното си отстъпление, внимателно слезе от столчето, сграбчи професионално Енрике и го изтика през вратата на лабораторията. В това време Густиоз събра последните документи и ги натика как да е в папката.

– Нали щях да си събирам една чанта? – проплака Енрике, докато Муно го влачеше по коридора.

– Ще ти купя четка за зъби на космодрума, дяволите те взели – изпъшка Густиоз, подтичвайки след тях. – И комплект бельо. Ще ги купя от собствения си джоб. Всичко ще направя, само да се махнем оттук!

Карийн и сестра ѝ се сблъскаха на вратата и изгубиха ценни секунди, докато се измъкнат през прага. Когато най-после изскочиха в коридора, бъдещото им биотехнологично състояние се препъваше между мъчителите си в другия му край, като продължаваше да настоява, че маслените буболечки са безобидни и полезни симбиотични животинки.

– Не можем да го пуснем! – извика Мартя.

Няколко туби с буболечешко масло се търкулнаха върху размахалата ръце Карийн, удариха я по главата, после по рамото и тупнаха на пода.

– Ох! – Тя взе две от тежашите по килограм и отгоре пластмасови опаковки, впери поглед в отдалечаващите се мъже и вдигна едината туба. Мартя, която се пазеше от тубите, търкалящи се от купчината покрай другата стена, погледна ококорено сестра си, кимна в знак, че е разбрала, и на свой ред грабна снаряд от пода.

– Готови – прошепна Карийн, – За стрелбаа...

ГЛАВА 19

На хората от ИмпСи не им отне по-малко от две минути да пристигнат в дома на лорд ревизор Вортис. Отне им почти четири минути. Чула входната врата да се отваря, Екатерина се зачуди дали би било грубо да посочи този факт на младия капитан, който се качваше по стълбите с решителна физиономия, следван от навъсен сержант. Нямаше значение – Василий, под все по-раздразнения поглед на Хюго, продължаваше да крещи без полза през ключалката, като ту заплашваше, ту се опитваше да прикотка Ники. В стаята от другата страна на заключената врата се беше възцарило пълно мълчание.

Хюго и Василий се обърнаха и се втренчиха невярващо в новопристигналите.

– На кого се е обадил? – измънка Василий.

Офицерът от ИмпСи не им обърна внимание, а поздрави учтиво вуйна Вортис, чиито очи се разшириха само за миг.

– Мадам професор Вортис. – След което кимна и на Екатерина. – Мадам Ворсоасон. Моля да ми простите за нахлуването. Бях информиран, че е възникнал проблем. Наредено ми е да задържа всички присъстващи.

– Мисля, че разбирам, капитан, въ... Сфалерос, нали? – тихо каза вуйна Вортис.

– Да, мадам. – Той сведе глава в кратък поклон, после се обърна към Хюго и Василий. – Представете се, моля.

Хюго пръв дойде на себе си.

– Казвам се Хюго Ворсоасон. По-голям брат съм на тази дама. – И посочи Екатерина.

Василий застана мирно, без да откъсва поглед от очите на Хор върху петлиците на капитана от ИмпСи.

– Лейтенант Василий Ворсоасон. Понастоящем придаден към Орбиталния контрол на движението, форт Китера. Аз съм настойник на Ники Ворсоасон. Капитане, много съжалявам, но се боя, че са ви повикали по фалшива тревога.

Хюго неспокойно вметна:

– Знам, че не е трябвало да ви вика, но той е само на девет години, сър, и беше разстроен заради семеен проблем. Няма причина за тревога. Ще го накараме да се извини.

– За това не знам, сър. Имам си заповеди. – Обърна се към вратата, извади малко парче хартия от ръкава си, погледна надрасканите отгоре му бележки, прибра го и почука отсечено. – Господин Николай Ворсоасон?

Гласът на Ники се чу отвътре:

– Кой е?

– Капитан Сфалерос, ИмпСи. Моля да ме придружите.

Ключалката изскърца и вратата се отвори. Ники, ликуващ и ужасен едновременно, вдигна глава към офицера, после сведе поглед към смъртоносните оръжия, които висяха в кобури на колана му, и изскряка:

– Слушам, сър!

– Оттук, моля. – Капитанът посочи към стълбите и сержантът отстъпи встрани.

– Защо ме арестувате? – попита Василий. – Нищо лошо не съм направил!

– Не сте арестуван, сър – търпеливо му обясни капитанът. – Задържан сте за разпит. – После се обърна към вуйна Вортис и добави: – Това, разбира се, не се отнася до вас, мадам. Но сте поканена да придружите племенницата си.

Вуйна Вортис докосна устните си и в очите ѝ припламна любопитство.

– Така и ще направя, капитане. Благодаря.

Капитанът кимна отсечено на сержанта, който побърза да предложи ръката си на вуйна Вортис, за да я придружи по стълбите. Ники се шумгна покрай Василий и стисна до болка ръката на майка си.

– Но – измрънка Хюго, – но, но, защо?

– Не ми беше казано защо, сър – отговори капитанът с тон, в който нямаше нито извинение, нито загриженост. Смили се само колкото да добави: – Ще трябва да попитате на място, предполагам.

Екатерин и Ники последваха вуйна Вортис и сержанта. Хюго и Василий се присъединиха неохотно към парада. На най-долното стъпало Екатерина погледна босите крака на Ники и изписка:

– Обувки! Ники, къде са ти обувките? – Последва кратко забавяне, докато тя обиколи в галоп долния етаж и намери едната под комтаблото на вуйна си, а другата до кухненската врата. Стисна ги в ръка и изскочи на верандата да настигне останалите.

Голяма, немаркирана, лъскава черна въздушна кола се кипреше вклинена в тясно пространство на тротоара, единият ѝ гъгл беше смачкал малка леха с латинки, другият бе на косъм от една смокиня.

Сержантът помогна на двете жени и на Ники да се настанят в задното отделение и изчака встрани, докато Хюго и Василий се качат. Капитанът се присъедини към тях. Сержантът се качи отпред и колата рязко се издигна във въздуха, като отнесе няколко листа, клонки и парчета кора от смокинята. После зави на висока скорост и на височина, запазена за спешни случаи, минавайки много по-близо до покривите на сградите, отколкото Екатерина беше свикнала да лети.

Преди Василий да е овладял достатъчно дишането си, за да попита къде ги водят, и точно след като Екатерина успя да натика краката на Ники в обувките му, колата стигна над двореца Ворхартунг. Градините около двореца грееха с ярките цветове на лятото, а реката лъщеше и бълбукаше в стръмната долина под него. Графските знамена се вееха в ярки редици по бойниците – знак, че Съветът заседава. Екатерина осъзна, че се оглежда трескаво над главата на Ники за флага в кафяво и сребърно. Небеса, ето го там, сребърните очертания на листото и планината искряха на слънцето. Няколкото паркинга за наземни и въздушни коли бяха претъпкани. Гвардейци в петдесетина различни ливреи, ярки като огромни птици, седяха или се облягаха лениво на возилата и си приказваха. Въздушната кола на ИмпСи кацна безпроблемно на едно голямо и като по чудо празно пространство току до страничния вход.

Чакаше ги мъж на средна възраст в ливрея с личните цветове на Грегор Ворбара. Един техник провери всички с ръчен скенер, дори и Ники. После мъжът в ливреята ги преведе през два тесни коридора и покрай многобройни охранители, чиито оръжия и защитни облекла бяха в дълг към историята, но не и към технологията. Въведе ги в малка, облицована с ламперия стая, в която имаше конферентна маса с холовидео, комтабло, кафемашина и кажи-речи нищо друго.

Мъжът в ливреята обиколи масата, като насочваше посетителите зад кой стол да застанат.

– Вие, сър, вие, сър, вие, сър, вие, мадам. – Издърпа стол само за вуйна Вортис, като промърмори: – Сигурно предпочитате да седнете, мадам професор Вортис. – Хвърли последен поглед на подредбата, кимна доволно и се изниза през една малка врата в другия край на стаята.

– Къде сме? – прошепна Екатерина на вуйна си.

– Досега не съм била в тази стая, но мисля, че се намираме точно зад императорския подум в Залата на Съвета – прошепна ѝ тя в отговор.

– Той каза – смутолеви Ники виновно, – че му се струвало твърде

сложно да го разреши по комтаблото.

– Кой го е казал, Ники? – нервно попита Хюго.

Екатерин погледна покрай него, когато малката врата се отвори отново. Император Грегор, също облечен в униформата на Дом Ворбара, влезе в стаята, усмихна й се и сериозно кимна на Ники.

– Моля, не ставайте, професор Вортис – меко добави той, когато професорката понечи да се изправи. Василий и Хюго, и двамата с вид на ударени по главата, застанаха мирно. Грегор се обърна към капитана от ИмпСи: – Благодаря, капитан Сфалерос. Можете да се върнете на поста си.

Капитанът козирува и се оттегли. Екатерина се запита дали капитанът някога ще разбере защо е бил натоварен с това странно задължение, или днешните събития завинаги ще си останат загадка за него.

Мъжът с ливреята, който бе последвал Грегор в стаята, издърпа стола за господаря си. Грегор покани останалите да се настанят и седна.

– Приемете извиненията ми – обърна се към тях той – за това доста неочаквано пътуване, но наистина не мога да отсъствам от днешното заседание. Всеки момент може да започнат по същество. Надявам се. – Той сбра пръсти пред себе си. – А сега, дали някой би бил така добър да ми обясни защо Ники смята, че са се опитали да го отвлекат против волята на майка му?

– Напълно против волята ми – заяви Екатерина, за протокола.

Грегор вдигна вежди към Василий. Василий сякаш се беше парализирал. Грегор добави насърчително:

– Накратко, ако обичате, лейтенант.

Военната дисциплина извади Василий от вцепенението му.

– Да, сир – заекна той. – Беше ми казано... лейтенант Алексей Вормонкриеф ми се обади рано тази сутрин да ми каже, че ако днес лорд Ришар Ворутиър бъде утвърден за граф, ще повдигне в Съвета обвинение за убийство срещу лорд Майлс Воркосиган за смъртта на братовчед ми Тиен. Алексей каза... боеше се, че може да се стигне до размирици в столицата. аз се притесних за безопасността на Ники и реших да го преместя на по-безопасно място, докато нещата... докато нещата се успокоят.

– Това ваша идея ли беше, или ви я подсказа Алексей?

– Аз... – Василий се поколеба, после се намръщи. – Всъщност Алексей го предложи.

– Разбирам. – Грегор вдигна поглед към мъжа с ливреята, който чакаше до стената, и каза малко по-рязко: – Жерар, отбележи си. Това е

третият път за последния месец, когато твърде дейният лейтенант Вормонкриеф привлича вниманието ми по въпроси с политически привкус. Припомни ни да му намерим пост някъде в Империята, където няма да е толкова деен.

– Да, сир – измърмори Жерар. Не си записа нищо, но едва ли имаше и нужда, помисли си Екатерина. Не ти трябваше паметен чип в главата, за да помниш нещата, казани от Грегор, тях просто ги запомняш.

– Лейтенант Ворсоасон – рязко рече Грегор, – боя се, че клюките и слуховете играят централна роля в театъра на столичната сцена. Отделянето на истината от лъжите запълва работното време на изненадващо голям брой от персонала на ИмпСи. Вярвам, че се справят добре с тази си задача. Професионалното мнение на моите аналитици от ИмпСи гласи, че клеветата срещу лорд Воркосиган се корени не в събитията на Комар – за които аз съм добре информиран, – а е по-късен продукт на група от, хм, недоволни е твърде силна дума, от подразнени мъже, споделящи определена политическа цел, която, според тях, би спечелила от злепоставянето на лорд Воркосиган.

Грегор остави Василий и Хюго да смелят това и след няколко секунди продължи:

– Паниката ви е преждевременна. Дори аз не знам какъв ще е резултатът от днешното гласуване. Но можете да бъдете сигурен, лейтенант, че роднините ви се ползват с личната ми протекция. Няма да позволя нищо лошо да се случи с членовете на домакинството на лорд ревизор Вортис. Загрижеността ви е похвална, но не е необходима. – Гласът му стана мъничко по-хладен. – Лековерността ви не е толкова похвална. Погрижете се да коригирате това, моля.

– Слушам, сир – успя да каже Василий. Така се беше ококорил, че очите му всеки момент сяха да се търкулнат в скута му. Ники се ухили срамежливо на Грегор. Грегор му отвърна, не чак с откровено намигване, а като разшири съвсем леко очи, но това свърши същата работа и Ники доволно се облегна назад.

Екатерин подскочи, когато някой почука на вратата към коридора. Мъжът в ливреята отиде да отвори. След кратък тих разговор той отстъпи встрани да направи път на друг офицер от ИмпСи, майор в непарадна зелена униформа. Грегор вдигна поглед и му даде знак да се приближи. Майорът хвърли поглед на странните му гости и се наведе да прошепне нещо в ухото на императора.

– Добре – каза Грегор. – Добре. Крайно време беше. Доведи го право тук. – Офицерът кимна и с бърза крачка се отпрати към вратата.

Грегор се усмихна на гостите си. Професорката му отвърна с лъчезарна усмивка, Екатеринбург – със срамежлива. Хюго също се усмихна, безпомощно, но изглеждаше по-скоро зашеметен. Грегор определено въздействаше по този начин на хората при първа среща.

– Боя се, че за известно време ще бъда доста зает – каза Грегор. – Ники, уверявам те, че поне днес никой няма да те отдели от майка ти. – Очите му се плъзнаха към Екатеринбург при тези му думи и той кимна леко в добавка, жест, предназначен само за нея. – Ще се радвам да изслушам другите ви притеснения след заседанието на Съвета. Гвардеец Жерар ще ви намери места в галерията. Ники може би ще оцени образователната стойност на представлението. – Екатеринбург не беше съвсем сигурна дали това е покана, или заповед, но със сигурност беше неустойимо. Грегор вдигна ръка в знак да станат. Всички се заизправяха, с изключение на вуйна Вортис, която бе удостоена с любезното съдействие на гвардееца. Жерар им даде знак да го последват към вратата.

Грегор се наведе напред и добави с приглушен глас към Василий, точно преди той да се обърне и да последва останалите:

– Мадам Ворсоасон се ползва с пълното ми доверие, лейтенант. Добре би било да се ползва и с вашето.

Василий успя да измучи нещо, което прозвуча като „Рзбрах, сир!“, после всички излязоха в коридора. Хюго едва ли би могъл да изгледа сестра си с по-голямо удивление, дори ако ѝ беше пораснала втора глава.

На половината път по тесния коридор им се наложи да минат един зад друг, за да направят път на майора, който се връщаше. Екатеринбург се стресна, познала в придружаващия го мъж Биърли Ворутиър, с изопнато от напрежение и умора лице. Биърли беше небръснат, а елегантното му вечерно облекло беше измачкано и мръсно. Очите му бяха подпухнали и кръвясали, но веждите му се повдигнаха, когато се размина с нея, и дори успя да сгъне иронично снага в поклон с ръка на сърцето, без да забави крачка.

Хюго обърна глава и се загледа след отдалечаващата се дългнеста фигура на Биърли. После попита:

– Познаваш ли го този?

– Един от ухажорите ми – веднага отговори Екатеринбург, решила да се възползва максимално от възможността. – Биърли Ворутиър. Братовчед както на Доно, така и на Ришар. Обеднял, непредпазлив и мистериозен в най-висша степен, но много духовит... ако си падаш по доста неприятното му чувство за хумор.

Като остави Хюго да дешифрира намека, че за една беззащитна вдовица съществуват далеч по-големи опасности от вниманието на проблемния маломерен графски наследник, тя последва гвардееца в един явно частен асансьор. Асансьорът качи групичката им до втория етаж, където ги чакаше друг тесен коридор, свършващ с дискретна врата към галерията. Един охранител от ИмпСи стоеше на пост до нея. Друг заемаше съответната позиция за кръстосан огън в дъното на галерията.

Галерията над залата на Съвета беше почти пълна и жужеше от тихите разговори на добре облечени жени и мъже в зелените униформи на службите или в шити по поръчка костюми. Екатерина внезапно се почувства опърпана и твърде забележима в траурните си черни дрехи, особено когато гвардеецът на Грегор им осигури места в средата на първия ред, като любезно, но без да дава обяснения, помоли петимата млади господа, седнали там, да се преместят. Никой не понечи да му възрази. Екатерина им се усмихна извинително, докато се изнизваха покрай нея. На свой ред те я изгледаха любопитно. Настани Ники на безопасно място между себе си и вуйна Вортис. Хюго и Василий седнаха от дясната ѝ страна.

– Били ли сте тук преди? – прошепна Василий, като зяпаше с окорени очи също като Ники.

– Не – каза Екатерина.

– Веднъж ни водиха тук от училище – призна Хюго. – Тогава Съветът не заседаваше, разбира се.

Единствено вуйна Вортис, изглежда, не се беше стреснала от обкръжението, но пък тя неведнъж беше ползвала архивите на двореца Ворхартунг в качеството си на историк, дори преди да назначат съпруга ѝ за имперски ревизор.

Екатерин огледа нетърпеливо залата, ширнала се под погледа ѝ като театрална сцена. Заседанието определено не страдеше от липса на кворум и сцената грееше от цветовете на графовете, накиприли се с най-елегантните версии на фамилните си униформи. Затърси сред цветната какофония една дребна фигура, чиято униформа – в сравнение с някои – оставаше почти забележима с елегантната си окраска в кафяво и сребърно... ето го! Майлс тъкмо ставаше от банката си, на първия ред вдясно от Екатерина. Тя стисна перилото на балкона, полуотворила устни, но той не погледна нагоре.

Нямаше начин да му извика, макар че в момента никой не заемаше Ораторския кръг – реплики от галерията не бяха позволени по време на заседание, а никой освен графовете и свидетелите, които те пожелаеха

да призват, не можеше да слиза долу. Майлс се движеше с лекота сред високопоставените си колеги, на път към банката на Рене Ворбретен. Колкото и труд да беше положил Арал Воркосиган да вкара увредения си наследник в това събрание, по всичко личеше, че тук вече са свикнали с него. Промените бяха възможни.

Рене вдигна глава към галерията и пръв я видя, след което дръпна Майлс да погледне нагоре. Лицето на Майлс се вдигна към нея и очите му се разшириха в смесица от радост, смущение и, след като зърна Хюго и Василий, тревога. Екатерина се осмели да му махне успокоително – разтвори леко ръка пред гърдите си и бързо я свали в скута си. Майлс ѝ отвърна със странния си, ленив поздрав, чрез който съумяваше да изрази удивително разнообразие от бележки под линия – в този случай дълбоко уважение, подправено с бдителна ирония. Погледът му се плъзна към вуйна Вортис, веждите му се вдигнаха обнадеждено, после ѝ кимна за поздрав, който тя му върна по същия начин.

Ришар Ворутиър говореше с някакъв граф от първия ред, когато видя поздрава на Майлс и проследи погледа му до галерията. Ришар вече се беше наконтил със синьо-сивите цветове на своя Дом, пълна графска униформа, твърде самонадеяно от негова страна, възмутено реши Екатерина. След миг явно я позна и се смръщи злобно. Тя на свой ред изгледа студено този съавтор, най-малкото, на настоящите ѝ неприятности. „Знам те какъв си. И не ме е страх от теб.“

Грегор още не се беше върнал от частната си конферентна зала – за какво толкова си говореха с Биърли Ворутиър? И Доно го нямаше, осъзна тя, докато очите ѝ шареха по мъжете долу. Енергичната му фигура би изпъквала във всяка тълпа, дори и тази. Имаше ли някаква тайна причина за отвратителната самоувереност на Ришар?

Но тъкмо когато стомахът ѝ започваше да се свива на тревожен възел, десетки лица долу се обърнаха към вратите на залата. Точно под нея група мъже прекрачиха прага. Дори от този ъгъл Екатерина позна брадация лорд Доно. Беше облечен с кадетска униформа в синьо-сивите фамилни цветове, почти същата като тази на Ришар, но по-точно пресметнатата, с кантовете и украсата на графски наследник. Странно, но лорд Доно накуцваше и се движеше вдървено, сякаш го измъчваше някаква болка. За нейна изненада, до него вървеше Иван Ворпатрил. За другите не беше сигурна, макар че разпозна някои от униформите им.

– Вуйно! – прошепна тя. – Кои са всичките тези графове с Доно?

Вуйна Вортис седеше с изправен гръб и озадачена физиономия.

– Онзи с бялата грива в синьо и златно е Фалко Ворпатрил. По-

младият е Ворфолс, онзи особняк от Южното крайбрежие, нали се сещаш. Възрастният господин с бастуна е, небеса, самият граф Ворхалас. Другият е граф Воркалонер. След Ворхалас, него го смятат за най-непреклонното старо куче в Консервативната партия. Предполагам, че тях чакаха всички. Сега нещата би трябвало да се раздвижат.

Екатерин погледна към Майлс. Облекчението му от появата на Доно се надцакваше с тревогата му от пристигането на най-мощните Ришарови поддръжници, всичките закуп. Иван Ворпатрил се отдели от групичката и се отправи към банката на Рене с откровено самодоволно изражение. Екатерина се облегна назад с разтуптяно сърце, като отчаяно се опитваше да дешифрира шахматната партия, разиграваша се долу, макар че до ушите ѝ стигаше само по някоя и друга дума от приглушените разговори сред банките.

* * *

Иван си отпусна няколко секунди на чисто наслаждение при вида на пълното сачисване, изписало се на физиономията на братовчед му, самодоволния имперски ревизор. „Да, бас държа, че този път ти е трудно да разбереш какво става.“ Редно беше, предположи той, да изпитва известна вина, задето не беше отделил няколко минути сред трескавото тазсутрешно търчане насам-натам, за да се свърже с Майлс и да му каже какво става, но пък тогава вече бе късно и осведомеността на Майлс беше без значение. За още няколко секунди Иван щеше да е крачка пред Майлс в собствената му игра. „Наслади им се.“ Рене Ворбретен обаче изглеждаше също толкова смутен, а с него Иван нямаше сметки за уреждане. Стига толкова.

Майлс вдигна очи към братовчед си със смесено изражение на задоволство и ярост.

– Иване, идиот та... – започна той.

– Не го казвай! – Иван вдигна ръка да го прекъсне, преди тирадата му да е станала неуправляема. – Току-що ти спасих задника, за пореден път. И какво получавам за благодарност, за пореден път? Нищо. Нищо освен обиди и презрение. Низката орис на моя живот.

– Пим докладва, че водиш Доно. За което искрено ти благодаря – каза Майлс през зъби. – Но защо си довел тях, по дяволите? – Врътна глава към четиримата графове от Консервативната партия, които се придвижваха през залата към банката на Борис Вормонкриеф.

– Само гледай – промърмори Иван.

Когато граф Ворхалас се изравни с банката на Ришар, Ришар му се

усмихна.

– Крайно време беше, сър! Радвам се да ви видя!

Усмивката му обаче изчезна, когато Ворхалас го отмина, без дори да обърне глава – Ришар можеше със същия успех да е невидим, ако се съдеше по вниманието, което Ворхалас обърна на поздрава му. Воркалонер, на крачка след колегата си, поне се намръщи на Ришар, с което призна съществуването му, макар и по твърде неочакван начин.

Иван притаи доволно дъх в очакване. Ришар пробва отново, когато покрай банката му мина белокосият Фалко.

– Радвам се, че успяхте, сър...

Фалко спря и го погледна студено. И каза с глас, който, макар и нисък, се чу чак в другия край на залата:

– Радостта ти няма да трае дълго. Има си неписани правила, Ришар. Ако си решил да престъпиш етиката, гледай да си достатъчно добър в играта, която си подхванал, така че да не те разкрият. Ти не си достатъчно добър. – След което изсумтя и последва колегите си.

Ворфолс изсъска към Ришар на минаване край банката му:

– Как смееш да ме забъркваш в интригите си, като използваш моя дом за изпълнението им? Ще се погрижа да си платиш за това. – И продължи с маршова стъпка след Фалко.

Очите на Майлс се бяха облещили, а устните му се разтворяха все по-доволно.

– Тежка нощ, а, Иване? – прошепна той, забелязал накуцването на Доно.

– Няма да повярваш.

– Пробвай.

С приглушен глас Иван попълни набързо информацията на Майлс и стреснатия Рене:

– Кратката версия е следната. Банда платени мутри се опитаха да обърнат знака на Доновата бетанска хирургия с помощта на вибронож. Сkochиха ни на излизане от кооперацията на Ворфолс. Планът им беше да обезвредят гвардейците на Доно, но не бяха предвидили мен и Оливия Куделка. Вместо това ние обезвредихме тях и аз ги доставих, заедно с веществените доказателства, на Фалко и стария Ворхалас, а те поеха нещата оттам. Разбира се, никой не се направи труда да информира Ришар. Оставихме го в информационно затъмнение. Подозирам, че преди да е свършил денят, на Ришар ще му се иска онзи вибронож да му е подръка, за да пререже с него собственото си гърло.

Майлс замислено сви устни.

– Доказателство? Ришар сигурно е действал чрез цял куп посредници. Ако наистина е имал пръст в смъртта на Пиеровата годеница, значи знае как се прави. Няма да е лесно да го обвиним.

Рене добави разтревожено:

– Кога ще можем да се доберем до доказателствата?

– Можеше да отнеме седмици, но за наш късмет марионетката на Ришар се обяви за имперски свидетел. – Иван си пое дълбоко дъх, в най-високата точка на триумфа си.

Майлс килна глава встрани.

– Марионетката на Ришар?

– Биърли Ворутиър. Явно е помогнал на Ришар да организира покушението. Но нещата се объркали. Наемниците на Ришар следели Доно и трябвало да му скочат, когато пристигне в Дом Ворсмит, обаче решили, че ще им е по-лесно да го направят в гаража на Ворфолс. На Биърли му беше излязла пяна на устата, когато най-после се свърза с мен, рано тази сутрин. Нямахше представа къде са се дянали пионките му, бедният истеричен конспиратор. Аз се бях погрижил за тях. За пръв път видях Биърли да изгуби ума и дума. – Иван се ухили доволно. – После пристигнаха хора от ИмПСи и го отведоха.

– Колко... неочаквано. Не така се представях ролята на Биърли в тази история. – Майлс сбърчи чело.

– Аз пък през цялото време си мислех, че твърде много му се доверяваш. Нещо около Биърли ме смущаваше от самото начало, но все не можех да го напипам...

Ворхалас и приятелчетата му се бяха скупчили около банката на Борис Вормонкриеф. Ворфолс изглеждаше най-запален, жестикулираше гневно и току мятеше погледи през рамо към Ришар, който наблюдаваше разтревожено сцената. Вормонкриеф стисна зъби и се намръщи. На два пъти поклати глава. Младият Сигюр изглеждаше ужасен.

Приглушените дебати затихнаха, когато император Грегор влезе през малката врата и зае предишното си място на подиума. Даде знак на лорд пазителя на Ораторския кръг и той побърза да се приближи до него. Казаха си нещо и после лорд пазителят огледа залата и тръгна към Иван.

– Лорд Ворпатрил – кимна любезно той. – Време е всички да заемат местата си. Грегор всеки момент ще даде начало на гласуването. Освен ако не очаквате да ви призоват за свидетел, трябва да заемете мястото си в галерията.

– Веднага – весело рече Иван.

Майлс вдигна палец към Рене и побърза да се върне на банката си. Иван тръгна към вратата. Мина бавно покрай банката на окръг Ворутиър, където Доно тъкмо казваше лъчезарно на Ришар:

– Мърдай, приятел. Мутрите ти се провалиха снощи. Градските охранители на лорд Ворбон ще те чакат с отворени обятия на вратата, когато гласуването приключи.

Ришар крайно неохотно се премести в другия край на пейката. Доно седна тежко, кръстоса крака – в глезените, забеляза Иван – и разпери небрежно лакти.

Ришар изръмжа през зъби:

– Ще ти се. Но получа ли графската титла, Ворбон и с пръст не може да ме пипне. А котерията на Воркосиган ще е заета да преглъща неговите престъпления и няма и да помисли да хвърля камъни по мен.

– Камъни ли, скъпи ми Ришар? – измърка Доно в отговор. – Де такъв късмет. Аз лично предвиждам свлачище – върху главата ти.

Иван продължи към двойната врата, която охранителите побързаха да му отворят. Наистина добре си бе свършил работата. Погледна през рамо. Грегор го гледаше. Нещо повече – удостои го с лека усмивка и едва забележимо кимване.

От което Иван не се почувства удовлетворен. Почувства се гол. С твърде голямо закъснение си припомни думите на Майлс, че наградата за добре свършена работа обикновено е още по-трудна такава. Поспря в коридора пред залата и за миг се замисли дали да не свърне надясно към градините, вместо наляво към стълбите за галерията. Но точно тази връзка не би пропуснал за нищо на света. Свърна наляво.

* * *

– Огън! – извика Карийн.

Две туби с буболечешко масло полетяха във висока траектория към другия край на коридора. Карийн очакваше да се разплескат с тъп звук върху мишените, като камъни, само малко по-меки. Но няколкото най-горни реда туби бяха от новата доставка на Марк, закупени отнякъде си на едро. По-евтината и по-тънка пластмаса нямаше здравината на първите контейнери. Удариха не като камъни, а като гранати.

При сблъсъка си с плешките на Муно и тила на Густуоз тубите се разкъсаха и буболечешкото масло се разплиска по стените, тавана, пода и мишените. Понеже вторият залп беше във въздуха преди първият да удари, изненаданите ескобарци се обърнаха точно навреме, за да поемат следващите бомби буболечешко масло с гърдите си. Рефлексите на

Муно бяха достатъчно бързи, за да избегне третата туба, която се пръсна на пода и заля всички до коленете с бяло, стичащо се масло.

Мартя съвсем се беше разгорещила, крещеше като умопобъркана и мяташе туба след туба. Не всички туби се разкъсваха – някои попадаха в целта си със съвсем задоволително тупване. Муно ругаеше и размахваше ръце; успя да свали още няколко от снарядите, но после се подлъга да пусне Енрике, за да грабне две туби от купчината в своята част на коридора и да замери на свой ред сестрите Куделка. Мартя прилекна и се спаси от предназначенията за нея бомба, другата експлодира в краката на Карийн. Опитът на Муно да осигури преграден огън за групата си се обърна срещу него, когато Енрике се свлече на колене и залази обратно по коридора към крещящите валкирии, нагърбили се да го защитят от враговете.

– Влезте в лабораторията! – извика Карийн. – И заключете вратата! Оттам можем да се обадим за помощ!

Вратата в другия край на коридора, зад ескобарските нашественици, се отвори с трясък. Сърцето на Карийн се разтупка обнадеждено при вида на гвардеец Роик. Подкрепления! Роик беше прелестно наконтен с ботуши, прилепнали долни гащи и кобур с зашеметител.

– Какво ста... – започна той, но го прекъсна един последен злополучен залп от приятелски огън, метнат напосоки от Мартя, който се взриви в гърдите му.

– Ау, извинявай! – извика тя и затисна уста с шепа.

– Какво става тук? – изрева Роик, като напразно се мъчеше да извади зашеметителя си – ръцете му се пързалиха по буболечешкото масло. – Събудихте ме! За трети път ме будят тази сутрин! Тъкмо бях заспал! Заклех се, че ще убия следващото копеле, което ме събуди!...

Карийн и Мартя утихнаха за миг, завладени от чисто естетическа наслада при вида на широките рамене, басовия глас и щедрите атлетични извивки на младия Роик. Мартя въздъхна. Ескобарците, разбира се, нямаха представа кой е този огромен гол и разгневен варварин, изникнал най-неочаквано между тях и единствения известен им път за бягство. Отстъпиха няколко крачки назад.

– Роик, опитват се да отвлекат Енрике! – извика Карийн.

– Тъй ли? Добре – каза Роик и присви кръвясалите си очи. – Само гледайте да отнесат и всичките му дяволски буболечки заедно с него...

Паникьосаният Густюз опита да се шмугне покрай Роик към вратата, но вместо това се блъсна в него. Двата се подхлъзнаха върху буболечешкото масло и се проснаха на пода сред дъжд от свръхофициална

документация. Тренираните, макар и недоспали рефлексии на Роик влязоха в действие и той се опита да прикове нападателя си към пода – трудна задача при щедрите количества смазка, с която бяха омазани и двамата. Верният Муно сгърби рамене и се хвърли на прибежки срещу новата серия от преграден огън в храбър опит да докопа Енрике. От своя страна, Енрике размахваше хаотично ръце насреща му, сякаш си имаше работа с нахална муха. Миг по-късно и двамата забуксуваха, плъзнаха се и се сгромолясаха на хлъзгавия под. Ала Муно успя да сграбчи единия глезен на Енрике и го повлече по коридора.

– Не можеш да ни спреш! – изохка Густюз, наполовина под Роик. – Имам законно нареждане!

– Господине, аз не искам да ви спирам! – изкрещя Роик.

Карийн и Мартя се хвърлиха към ръцете на Енрике и го задърпаха в обратната посока. Тъй като никой нямаше опора, наддръпването се обезсмисли. Карийн рискува да пусне едната ръка на Енрике, заобиколи го с подскоци и ритна Муно по китката. Ескобарецът извреца и отскочи. Двете жени и ученият се запрепъваха един през друг, но все пак се провряха някак през вратата на лабораторията. Мартя успя да я затвори и заключи миг преди рамото на Муно да се блъсне в нея от външната страна.

– Комтаблото! – прошепна задъхано тя през рамо на сестра си. – Обади се на лорд Марк. Обади се на някого!

Карийн изтри с кокалчета буболечешкото масло от очите си, метна се към стола пред комтаблото и трескаво набра личния код на Марк.

* * *

Майлс завъртя глава – беше твърде далеч, за да чуе каквото и да било – и впери настойчив поглед в Иван, който се появи на първия ред на галерията и безцеремонно разкара някакво младшо лейтенантче от мястото му. Младият офицер, превъзходен както по чин, така и по живо тегло, отстъпи неохотно мястото си и се присъедини към правостоящите в дъното. Иван се настани до професорката и Екатерин. Последва разговор на тих глас. Ако се съдеше по разточителните жестове и самодоволната физиономия на Иван, братовчед му удостояваше дамите с разказ за героичните си приключения.

„По дяволите, ако бях там, и аз можех да спася лорд Доно...“ А може би не.

Майлс позна брата на Екаретин, Хюго, и Василий Ворсоасон, седнали от другата ѝ страна. Беше ги видял на погребението на Тиен. Защо

бяха дошли в града – пак да тормозят Екатерин заради Ники? Сега, докато слушаха Иван, изглеждаха напълно сачисани. Екатерин разгорещено каза нещо. Иван се засмя неловко, после се обърна и махна на Оливия Куделка, която тъкмо седеше на задния ред. Не беше честно да си будувал цяла нощ и да изглеждаш свеж като краставичка. Беше се преоблякла, заменяйки снощната официална рокля със свободно копринено сако и модерни панталони по комарската мода. Ако се съдеше по бодрата ѝ усмивка, явно не беше пострадала при сражението. Ники развълнувано попита нещо. Професорката му отговори и впери хладен и неодобрителен поглед в тила на Ришар Ворутиър.

Какво, по дяволите, правеше цялото семейство на Екатерин в галерията? Как беше убедила Хюго и Василий да дойдат тук? И имаше ли Грегор пръст в това и доколко? Можеше да се закълне, че е видял гвардеец в ливреята на Ворбара, който си тръгваше, след като ги беше придружил до местата им... Лорд пазителят на Ораторския кръг удари с дръжката на кавалерийското копие с флагчето на Ворбара върху дървената плочка, вградена в пода за тази цел. Кънтящият звук смълча залата. Вече нямаше време да хукне към галерията и да разбере какво става. Майлс с мъка откъсна вниманието си от Екатерин и се приготви да си свърши работата. Работата, която щеше да реши дали ги чака кошмар, или сбъднати мечти... Лорд пазителят извика:

– Негово императорско величество дава думата на граф Вормонкриеф. Пристъпете в Кръга и огласете петицията си, милорд.

Граф Борис Вормонкриеф стана, потупа зет си по рамото и се отпрати към Ораторския кръг под цветните прозорци, с лице към полукръга свои колеги в Съвета. Изложи сбито официалната си молба Сигюр да бъде утвърден за законен наследник на окръг Ворбретен, по причина резултатите от генното сканиране на Рене, с които колегите му се били запознали много преди гласуването. Не каза нищо по повод казуса на Ришар, който беше следващата точка в дневния ред. От съюзничество към дистанциране, да, слава Тебе, Боже! Лицето на Ришар си остана все така безизразно. Борис се върна на банката си.

Лорд пазителят отново удари с копието.

– Негово императорско величество дава думата на граф Ворбретен. Пристъпете в Кръга и се позовете на правото си на опровержение, милорд.

Рене стана, но не понечи да напусне банката си.

– Милорд пазител, отстъпвам временно Кръга на лорд Доно Ворутиър. – И си седна.

Залата зажува. Всички обсъждаха размяната и логиката зад нея. Майлс забеляза, за свое дълбоко и прикрито задоволство, че Ришар, изглежда, не бе очаквал такова развитие. Доно стана, докуцука до Ораторския кръг и се обърна към графовете на Бараяр. Кратка и широка белозъба усмивка проблесна откъм брадата му. Майлс проследи погледа му до галерията тъкмо навреме, за да види Оливия – беше станала и размахваше окуражително ръка.

– Сир, милорд пазителю, милорди. – Доно навлажни устни и се впусна в официалния текст на петицията си относно графската титла на окръг Ворутиър. Припомни на всички присъстващи, че са получили заверени копия от пълното му медицинско досие, както и писмени свидетелски декларации, удостоверяващи новата му полова принадлежност. После накратко преповтори аргументите си за право на наследяване по мъжка линия, по личен избор на предишния граф и по силата на досегашния си опит в управлението на окръг Ворутиър като помощник на покойния си брат Пиер.

Лорд Доно стоеше разкрачен, стиснал ръце зад гърба си, уверен, с вдигната брадичка.

– Както някои от вас вече знаят, снощи беше направен опит да ви бъде отнето правото на решение по този въпрос. Да се реши бъдещето на Бараяр не в тази зала на Съвета, а в тъмните улички на столицата. Бях нападнат. За щастие, не бях ранен сериозно. Мъжете, които ме нападнаха, в момента са в ръцете на лорд Ворбон, получихме и свидетелски показания от друг източник, достатъчно уличаващи, за да оправдаят ареста на братовчед ми Ришар в подозрение за конспирация с цел въпросното осакатяване. Хората на Ворбон го чакат отвън. Дали на излизане от тази зала Ришар ще бъде арестуван от тях, или ще ги подмине спокойно под защитата на имунитета си, зависи изцяло от вас. Във втория случай ще трябва да въздадете справедливост за престъплението му покъсно. През Кървавите векове управлението чрез насилие е подsigурило Бараяр с множество колоритни исторически инциденти, достойни за театрална сцена. Не мисля обаче, че бихме искали да пренесем театъра и в истинския живот. Стоя пред вас готов да служа на моя император, на империята, на окръга си и на неговите хора. Стоя и чакам законът да се произнесе. – Кимна тържествено на граф Ворхалас, който му кимна на свой ред. – Господа, аз свърших.

Доно се върна на мястото си.

Преди години – още преди Майлс да се роди – един от синовете на лорд Ворхалас бил екзекутиран за дуелиране. Графът решил да се

примири с присъдата и оттогава неведнъж беше давал ясно да се разбере, че очаква същата вярност към закона и от своите колеги. Резултатът беше морално въздействие с остри зъби – никой не смееше да се противопостави на Ворхалас по проблемите на етиката. Ако Консервативната партия имаше гръбнак, който да я държи изправена, това беше старият Ворхалас. А по всичко личеше, че Доно току-що си е вързал Ворхалас в кърпа. Или пък Ришар го беше направил вместо него... Майлс издиша през зъби, едва сподавяйки вълнението си. „Добре казано, Доно, браво, браво. Страхотно!“

Лорд пазителят удари отново с копието и призова Ришар да отговори на Доновата петиция. Ришар изглеждаше гневен. Отпрати се към Ораторския кръг, като мърдаше устни. Обърна се към залата, пое си дълбоко дъх и подхвана официалното встъпление към опровержението си.

Шумолене откъм галерията привлече вниманието на Майлс – явно пристигаха закъснели зрители. Погледна нагоре и очите му се разшириха при вида на майка му и баща му, на реда точно зад Екатерина и професорката – благодаряха на една стресната двойка вори, които моментално бяха направили място на вицекраля и вицецарлицата. Явно се бяха измъкнали от официалната закуска навреме, за да присъстват на гласуването, и все още бяха с официалните си дрехи – граф Арал със същата фамилна униформа в кафяво и сребърно като Майлс, а графинята с богато бродиран бежов костюм и със сплетена на множество плитки червена коса: завиваха се в няколко реда по главата ѝ като венци. Иван изви врат, изненада се, кимна за поздрав и измърмори нещо под нос. Професорката, наострила ухо за думите на Ришар, го сръчка да мълчи. Екатерина още не беше погледнала назад. Стискаше перилото на балкона и се взираше напрегнато в Ришар, сякаш само с волята си можеше да спуска някоя артерия в говорния център на мозъка му. Но той продължаваше да говори, приближавайки се към края на аргументите си.

– Това, че аз винаги съм бил наследникът на Пиер, е видно от факта, че самият той така и не назова друг за това място. Признавам, че двамата не бяхме в най-топли отношения, за което аз винаги съм съжалявал дълбоко, но както много от вас знаят от опит, Пиер беше, тъ, труден човек. Но дори и той разбираше, че не би могъл да посочи друг наследник освен мен. Доно е една лоша шега на лейди Дона, която ние търпяхме твърде дълго. Тя е типичен пример за онази галактическа развала – погледът и ръката му литнаха по посока на Майлс-мутанта, сякаш да внуши, че тялото на противника му е външната и видима форма на

вътрешна и невидима отрова – срещу която ние трябва да се борим, да, казвам „да се борим“ и го казвам смело и високо, да се борим, за да запазим чистотата на нашия роден свят. Лейди Дона е заплаха за нашите съпруги, дъщери и сестри. Тя е подстрекателство към бунт срещу най-дълбоките и фундаментални основи на нашия ред. Тя е обида за честта на империята. Моля ви да сложите край на глупавото ѝ перчене с твърдостта, която то заслужава.

Ришар се огледа, трескаво търсейки сигнали на одобрение от страховитото безучастните си слушатели, и продължи:

– Колкото до смешната заплаха на лейди Дона да потърси справедливост за предполагаемото нападение срещу нея – което, между другото, може да е дошло откъде ли не, защото позьорството ѝ разгневи много хора – тук, в тази зала, ами, нека го направи, така казвам аз. И кой ще ѝ свърши мръсната работа в този случай, кой ще изложи казуса ѝ пред вас? – Протегна рязко ръка към Майлс, който седеше на банката си с протегнати напред крака и слушаше с възможно най-хладнокръвната физиономия, която съумяваше да докара. – Човек, върху когото тегне обвинение в далеч по-тежки престъпления, включително предумишлено убийство.

Ришар явно се беше уплашил не на шега. Опитваше се да спусне димната си завеса прекалено рано. Което не попречи на Майлс да се задави с въпросния дим. „Проклет да си, Ришар!“ Не би могъл да остави без отговор подобно предизвикателство, нито за миг дори.

– Процедурен въпрос, милорд пазител. – Без да променя стойката си, Майлс извиси глас, така че привлечените му думи да се чуят из цялата зала. – Аз не съм обвинен. Оклеветен съм. Законовото различие между двете неща е видно с просто око.

– Изпълнен с ирония ще бъде денят, когато ти се опиташ да повдигнеш криминално обвинение в тази зала – парира Ришар, ужилен, надяваше се Майлс, от заплашителния намек за контраобвинение.

Граф Ворхалас извика от банката си на задния ред:

– Възползвам се от случая, сир, милорд пазител, милорди, да заявя, че след като видях доказателствата и изслушах предварителните разпити, ще се радвам лично да повдигна обвинение срещу лорд Ришар.

Лорд пазителят се намръщи и потропа предупредително с копието. Исторически погледнато, допуснеше ли се графовете да заговорят един през друг, пререканията скоро прерастаха в надвикване и юмручен бой, а в по-раншни времена, когато не бе имало скенери за оръжие, се беше стигало до мелета и дуели, за които днес можеше да се прочете в

аналите. Но император Грегор, който следеше развитието със също толкова безизразна физиономия, не понечи да се намеси.

Ришар продължаваше да губи равновесие – личеше си по почервявящото му лице и тежкото му дишане. Майлс изтръпна, когато той посочи нагоре към Екатерин.

– Смел злодей е онзи, който може да стои без капчица срам, когато съпругата на жертвата му го гледа отгоре... макар че едва ли би могла да го гледа отдолу, нали?

Хората заобръщаха лица към бледата, облечена в черно жена в галерията. Изглеждаше смразена и уплашена, сега, когато неканеното внимание на Ришар я беше лишило от защитната окраска на обикновен зрител и я беше захвърлило под светлината на прожекторите. Ники до нея се вдърви. Майлс стисна облегалките на седалката си – само това можеше да направи, за да не хукне през залата и да стисне Ришар за гърлото, за да го удуши на място. И без това нямаше да свърши работа. Неговите методи на борба бяха различни – по-бавни, но, закле се той, по-ефективни в крайния резултат. Как смееше Ришар да напада Екатерин на публично място, да нахлува в най-дълбоките ѝ тревоги, да манипулира най-интимните ѝ чувства, само за да обслужи собствената си жажда за власт?

Кошмарът, от който Майлс се беше страхувал, вече поставяше клеймото си върху защитата му. Принуждаваше го да насочи вниманието си не само към истината, но и към привидностите, да претегля всяка своя дума преди да е излязла от устата му и да преценява ефекта ѝ върху слушателите, които можеха да се превърнат и в негови бъдещи съдии. Ришар беше загубил точка покрай непохватното си нападение срещу Доно. Можеше ли да си я върне, като стъпче Майлс и Екатерин? По всичко личеше, че се кани да опита.

Лицето на Екатерин беше съвсем застинало, само устните ѝ бяха побелели. Някаква благоразумна част от съзнанието на Майлс не се сдържа и си отбеляза как изглежда тя, когато е наистина разгневена, за бъдещи справки.

– Грешите, лорд Ришар – сонпа му се тя, свела поглед към него. – И явно не за пръв път.

– Греша значи? – отвърна на удара Ришар. – Тогава защо сте избягали в ужас след публичното му предложение за брак, ако не е било защото сте осъзнали, със закъснение, неговата роля в смъртта на покойния ви съпруг?

– Това не е ваша работа!

– Човек се чуди на какъв ли натиск ви е подложил оттогава, за да си спечели такава услужливост от ваша страна... – Мазната му, похотлива усмивка подкани слушателите да си представят най-лошото.

– Само глупак може да си помисли такава нещo!

– Доказателството си е доказателство, мадам.

– Това ли е вашата представа за доказателство? – озъби му се Екатерина. – Добре. Законовата ви теория е лесно да се обори...

Лорд пазителят удари силно с копието си.

– Реплики от галерията не са позволени – започна той, вдигнал поглед към нея.

Зад Екатерина, вицекралят на Сергияр сведе поглед към лорд пазителя, потупа многозначително носа си с показалец и плъзна едва забележимо два пръста пред гърлото си, като кимна към Ришар: „Не. Остави го сам да се обеси.“ Иван хвърли поглед през рамо, ухили се и се обърна напред. Очите на лорд пазителя отскочиха към Грегор, на чието лице имаше само най-бегла усмивка и почти никакво друго указание. Лорд пазителят продължи по-неуверено:

– Но на директни въпроси от Ораторския кръг може да се отговаря.

Въпросите на Ришар бяха по-скоро реторични, за ефект, отколкото директни. Приел, че Екатерина ще запази мълчание заради мястото си на галерията, той не беше очаквал да си има работа с директни отговори. Физиономията на Ришар наведе Майлс на представата за човек, който е тормозил лъвица и внезапно е открил, че животното не е вързано. Накъде щеше да скочи тя? Майлс затаи дъх.

Екатерин се наведе напред, стиснала до болка перилото на балкона.

– Нека сложим край на това, лорд Воркосиган!

Майлс подскочи на пейката си и се обърна изненадан.

– Мадам? – Сведе глава в поклон. – На вашите услуги...

– Добре. Ще се ожениш ли за мен?

Някакъв рев, като от бурно море, нахлу в главата на Майлс. За миг в залата имаше само двама, а не двеста души. Ако това беше някакъв неин план да впечатли графовете с невинността му, щеше ли да проработи? „На кой му пука? Грабни момента! Грабни жената! Не я оставяй да ти избяга отново!“ Едното крайче на устните му се кривна нагоре, после и другото. Накрая широка усмивка озари цялото му лице. Той се приведе леко напред.

– Ами, да, мадам. Определено. Сега ли?

Тя като че ли се постресна от представата, на която думите му, изглежда, я бяха навели – как напускат моментално залата и той се

възползва от предложението ѝ преди да е имала време да се откаже. Е, той беше готов, дори тя да не беше... Екатерин му махна да се отпусне.

– Ще го обсъдим по-късно. Първо уреди този въпрос.

– С удоволствие. – И той се ухили стръвно на Ришар, който стоеше, зинал като риба. „Двеста свидетели. Сега вече не може да се откаже...“

– Толкоз за това ви доказателство, лорд Ришар – завърши Екатерин. Облегна се назад и махна с ръка, сякаш изтупва прах, после добави, оперделено не под носа си: – Глупак!

Император Грегор изглеждаше развеселен. Ники се въртеше ентузиазирано и повтаряше нещо, което звучеше като: „Давай, давай, мамо!“ Галерията жужеше от сподавен смях. Иван само потри уста с opakото на ръката си, макар че очите му примижаваха от смях. Хвърли поглед към местата зад Екатерин, където вицецралицата имаше вид, сякаш се дави, а вицецралят се покашляше дискретно, овладял някак напушилия го смях. Врълетяна от внезапно стеснение, Екатерин потъна в седалката си, като не смееше да погледне дори към брат си Хюго или към Василий. Обаче погледна надолу към Майлс и устните ѝ се смекчиха в безпомощна усмивка.

Майлс ѝ се ухили като побъркан. Изпълненият с черна ненавист поглед на Ришар се плъзна покрай него, сякаш отразен от силово поле. Грегор даде знак на лорд пазителя да задвижи нещата.

Ришар вече изцяло беше загубил нишката на аргументите си, както и началната скорост, главната си роля и симпатията на публиката. Онези, които не гледаха Екатерин, гледаха Майлс и се забавляваха искрено, напук на грозната драма, режисирана от Ришар, който все пак успя да завърши някак речта си и напусна Кръга.

Лорд пазителят прикани графовете да гласуват. Грегор, който беше в началото на списъка в качеството си на граф Ворбара, не гласува въздържал се, а пасува, запазвайки си правото да даде своя глас последен, в случай че се стигне до патова ситуация – императорска привилегия, на която се позоваваше рядко. Майлс се зае да отмята гласовете, но докато стане време да извикат неговото име, вече се беше отплеснал и запълваше полето на схемата си с множество вплетени „Лейди Екатерин Найл Воркосиган“ и „Лорд Майлс Нейсмит Воркосиган“, изографисани с найхубавия му почерк. Наложил се ухиленият до уши Рене Ворбретен да го подсети да гласува, което предизвика нов изблик на смях откъм галерията.

Нямаше значение – Майлс разбра кога се е стигнало до магическата цифра от трийсет и един гласа по шума, надигнал се в залата и

галерията, когато следящите вота стигнаха до заключението, че печели Доно. Някои от сигурните поддръжници-консерватори на Ришар гласуваха въздържали се, повлияни от решителния глас на граф Ворхалас в подкрепа на лорд Доно, и Ришар получи само десетина гласа. Крайният резултат на Доно беше трийсет и два гласа, не точно безапелационна победа, но с един повече от минималния изискван според закона брой. Грегор, с очевидно задоволство, гласува въздържал се, с което по никакъв начин не повлия на резултата.

Сащисаният Ришар се изправи зад банката на окръг Ворутиър и извика отчаяно:

– Сир, обжалвам това решение!

И наистина, той нямаше друг избор – само повторното гласуване можеше да го спаси от градската полиция, която го чакаше пред залата.

– Лорд Ришар – отвърна официално Грегор. – Отказвам да изслушам обжалването ви. Моите графове се произнесоха и решението им остава. – Кимна на лорд пазителя, който нареди на дежурните в залата сержанти да ескортират Ришар до вратата и очакващата го там съдба преди да се е окопитил достатъчно от шока, за да се впусне в отчаяни и безсмислени протести или физическа съпротива. Майлс стисна зъби в дивашко задоволство. „Ще ме предизвикваш, а, Ришар? Е, сам си го изпроси.“

Е... Ришар всъщност си го беше изпросил, когато бе нападнал Доно посред нощ и се беше провалил. Благодарностите бяха за Иван, Оливия и, по един особен начин, за тайния Ришаров съюзник Биърли. С приятели като Биърли на кого му трябваша врагове? И все пак... имаше нещо в Ивановата версия на събитията от предната нощ, което не се връзваше съвсем. „По-късно. Ако един имперски ревизор не може да стигне до дъното на тази история, значи никой не може.“ За начало щеше да разпита Биърли, който понастоящем най-вероятно се намираше на сигурно място под опеката на ИмпСи. Или още по-добре – да започне с... Майлс присви очи, но трябваше да се откаже от мислите си, защото Доно отново се изправи.

Граф Доно Ворутиър застана в Ораторския кръг, благодари спокойно на новите си колеги и официално върна думата на Рене Ворбретен. След което, с лека и изключително доволна усмивка, се върна на мястото си, където влезе в неоспоримо и еднолично владение на банката на окръг Ворутиър. Майлс полагаше неимоверни усилия да не извие врат назад и да не зяпне към галерията, но току хвърляше по някой скришен поглед към Екаторин. Така улови и момента, когато майка му най-после

се наведе напред между Екатерина и Ники да ги поздрави.

Екатерин се обърна и пребледня. Бъдещите ѝ свекър и свекърва ѝ се усмигнаха с искрена радост и ѝ изказаха, надяваше се Майлс, също толкова ентузиазирани уверения, че е добре дошла в семейството.

Професорката също се обърна и възкликна изненадано. След това обаче двете с вицецралицата си стиснаха съзаклятнически ръцете. Майлс се попритесни от тази жизнерадостна майчинска конспирация, демонстрирана от двете възрастни дами. Възможно ли бе през цялото време между домовете им да е текла разузнавателна информация по тайни канали? „Какво ли е казвала за мен майка ми?“ Може би трябваше да поразпита вицецралицата. После размисли и се отказа.

Вицецрал Воркосиган също протегна ръка, малко неловко, над рамото на Екатерина, и разтърси сърдечно нейната. Погледна покрай нея към Майлс, усмигна се и каза нещо, което Майлс не чу, и толкова по-добре. Екатерина се справи елегантно с предизвикателството, как иначе, и представи брат си и сачисания Василий на бъдещите си високопоставени роднини. Майлс незабавно реши, че ако Василий отново посмее да тормози Екатерина заради Ники, ще го хвърли безмилостно и без грам разкаяние на вицецралицата за една доза бетанска терапия, от която да му се завие свят.

Уви, тази крайно интересна пантомима беше прекъсната от Рене Ворбретен, който стана и зае мястото си в Ораторския кръг. Зрителите в галерията насочиха вниманието си към залата долу. Под топлия поглед на Екатерина, Майлс си придаде делови вид, или най-малкото съсредоточен. Не беше заблудил баща си, разбира се. Арал Воркосиган много добре знаеше, че на този етап от гласуването всичко вече е решено и остава само да се позира за пред публиката.

Рене направи храбър опит да прикове интереса на слушателите си, което не беше лесно след бурните събития, предшестващи речта му. Припомни десетте си години вярна служба на своя окръг, както и тази на дядо му преди него, и насочи вниманието на колегите си към военната кариера на баща си и смъртта му по време на сражение във войната за Центъра Хеген. Гордо изложи молбата си да бъде преутвърден и се върна на мястото си с усмивка, от която лъхаше напрежение.

И отново лорд пазителят заизвиква имената по списъка, и отново Грегор пасува. Този път Майлс проследи гласуването. Спокойно и уверено, граф Доно даде първия в кариерата си глас от името на окръг Ворутиър.

Сигюр се справи по-добре от Ришар, но не достатъчно добре –

гласовете за Рене наброиха трийсет и един почти в самия край на гласуването. И толкова си останаха. Грегор отново гласува въздържал се, за да не влияе на резултата. Граф Вормонкриеф поиска, доста формално, обжалване и Грегор не учуди никого като отказа да го изслуша. Вормонкриеф и Сигюр, който изглеждаше изненадващо облекчен, понесоха поражението значително по-добре от Ришар и дори стиснаха ръката на Рене. Рене застана отново в Кръга да благодари с няколко думи на колегите си, след което го отстъпи на лорд пазителя. Лорд пазителят потропа с копието по дъсчицата и обяви заседанието за закрито.

Майлс не хукна презглава към галерията единствено защото неговите хора там станаха и тръгнаха през тълпата към стълбището, водещо към задния вход. Можеше да разчита, че майка му и баща му ще доведат Екатерин при него, нали? Пък и без това се беше оказал заклещен сред тълпа от графове, които го обсипваха с поздравления, коментари и шеги. Които той пък почти не чуваше, а отговаряше на всичко с „Благодаря... благодаря“, понякога без никаква връзка с онова, което му казваха.

Най-накрая чу баща си да го вика и завъртя рязко глава. Излъчването на вицекраля беше такова, че тълпата помежду им сякаш се стопи. Екатерин надничаше срамежливо към множеството мъже в униформи, свила се между страховитите си придружители. Майлс се приближи до нея и стисна до болка ръцете ѝ, взирайки се питащо в прекрасното ѝ лице – „Вярно ли е, истина ли е?“

Тя му се ухили – идиотски, прекрасно. „Да, о, да!“

– Да те повдигна малко? – предложи му Иван.

– Млъкни, Иване – каза му Майлс през рамо. После се огледа за най-близката пейка. – Имаш ли нещо против? – прошепна ѝ той.

– Мисля, че така се прави...

Усмивката му се разшири неимоверно и той скочи на пейката, притисна Екатерин към себе си и я целуна собственически в устата. Тя също го прегърна, също толкова силно. Лекичко трепереше.

– Моето на мен. Да – прошепна пламенно в ухото му тя.

Той скочи от пейката, но не пусна ръката ѝ. Ники, на когото почти не се наложи да вдига поглед, огледа преценяващо Майлс.

– Ще направиш моята майчица щастлива, нали?

– Определено ще се опитам, Ники. – Кимна му сериозно, влагайки цялото си сърце. Ники му кимна на свой ред, също толкова сериозно, сякаш казваше: „Сключихме сделка“.

Оливия, Татя и сестрата на Рене пристигнаха, пробивайки си решително път през разпръскващата се тълпа, и се хвърлиха да прегръщат

Рене и Доно. След тях задъхан пристигна и един мъж в графска униформа в карминено и зелено. Закова се на място, огледа смутено залата и изпъшка:

– Закъснях!

– Кой е този? – прошепна Екатерина на Майлс.

– Граф Вормюир. Изглежда, е пропуснал заседанието.

Вормюир се повлече към банката си в другия край на залата. Граф Доно го проследи с поглед и бегла усмивка. Иван се приближи до Доно и каза под нос:

– Добре де, трябва да знам. Как отклони Вормюир?

– Аз ли? Нямам нищо общо с това. Но щом толкова настояваш, смятам, че е прекарал сутринта, сдобрявайки се с графинята.

– Цяла сутрин? На неговата възраст?

– Е, с помощта на един хубав малък бетански афродизиак. Доколко то знам, може да удължи мъжкото внимание с часове. Без неприятни странични ефекти, при това. Понатрупал си годинки, Иване, може и ти да поискаш да го изпробваш.

– Имаш ли още?

– Аз не. Говори с Хелга Вормюир.

Майлс се обърна към Хюго и Василий с малко студена усмивка. Екатерина стисна по-силно ръката му и той на свой ред стисна успокоително нейната.

– Добро утро, господа. Радвам се, че присъствахте на това историческо заседание на Съвета. Бихте ли се присъединили към нас за обяд в замъка Воркосиган? Сигурен съм, че има някои въпроси, които следва да обсъдим в по-спокойна обстановка.

Сачисването на Василий заплашваше да придобие постоянен характер, но той успя някак да кимне и да измърмори едно благодаря. Хюго погледна сплетените ръце на Майлс и Екатерина и се усмихна със смутено примирение.

– Може би идеята е добра, лорд Воркосиган. При положение, че скоро ще, въ... се сродим. Вярвам, че този годеж беше обявен пред достатъчно свидетели, за да бъде обвързващ...

Майлс сви ръката на Екатерина около лакътя си и я притисна по-близо до себе си.

– И аз така вярвам.

Лорд пазителят си проби път до групичката им.

– Майлс. Грегор иска да говори с теб и с тази дама преди да си тръгнете. – Кимна усмихнато на Екатерина. – Спомена нещо за задача в

качеството ти на ревизор...

– Ааа. – Без да пуска ръката ѝ, Майлс поведе Екатерин през оредяващата тъпна към подиума, където Грегор разговаряше с неколцина мъже, възползвали се от момента да представят тревогите си на императорското му внимание. Грегор им даде знак да се отстранят, обърна си към Майлс и Екатерин и слезе от подиума.

– Мадам Ворсоасон – кимна ѝ той. – Смятате ли, че ще се нуждаете от по-нататъшното ми съдействие за разрешаването на... домашните ви неприятности?

Тя му се усмихна с благодарност.

– Не, сир. Мисля, че двамата с Майлс можем да поемем нещата в свои ръце, след като зловещият политически аспект на проблема беше отстранен.

– И аз бях останал със същото впечатление. Поздравления и на двамата. – Устата му си остана сериозна, но очите му се смееха. – А – каза той и махна на един секретар, който извади официален на вид документ: две страници калиграфски почерк и множество печати. – Ето, Майлс... виждам, че Вормюир най-сетне е пристигнал. Ще те оставя да му предадеш това.

Майлс хвърли поглед на текста и се ухили.

– Както бяхме говорили. Удоволствието е мое, сир.

Грегор ги удостои с една от редките си усмивки и избяга от свитата си, като се шумгна през малката врата към частната си зала.

Майлс подреди страниците и се отправи към банката на Вормюир.

– Имам нещо за вас, графе. Негово императорско величество разгледа молбата ви за утвърждаването ви за настойник на всичките ви прекрасни дъщери. Това е документ за съгласието му.

– Ха! – викна триумфално Вормюир и грабна документите от ръката на Майлс. – Какво ви казах! Дори и императорските адвокати трябва да преклонят глава пред кръвните връзки, нали? Браво! Браво!

– Честито. – Майлс се усмихна и бързо повлече Екатерин в обратната посока.

– Но, Майлс – прошепна тя, – това не значи ли, че Вормюир печели? И че ще продължи с отворителния си конвейер за деца?

– При определени условия. Ела насам – добре ще е да се измъкнем от залата преди да е стигнал до втора страница...

Майлс подкани гостите, които беше поканил на обяд, да излязат в просторния коридор, като едновременно с това инструктира Пим по комуникатора на китката си да докара колата. Вицекралят и

вицекралицата се извиниха – щели да дойдат по-късно, след като си побъбрят с Грегор.

Всички млъкнаха стреснато, когато от залата се изви потресен вой:

– Зестри! Зестри! Сто и осемнайсет зестри...

* * *

– Роик – зловещо каза Марк, – защо тези нарушители са още живи?

– Не можем просто да отестрелваме посетителите, милорд – опита да се извини Роик.

– Защо не?

– Това да не ви е Изолацията? Освен това, милорд – Роик кимна към раздърпаните ескобарци, – те, изглежда, разполагат с официално разрешение.

По-дребният ескобарец, представил се като наблюдаващ офицер Густуиоз, вдигна сноп лепкави листове като доказателство и го развя многозначително, при което пръснаха няколко последни бели капки. Марк отстъпи и внимателно бръсна случайната капка, попаднала на предницата на хубавия му черен костюм. И тримата мъже изглеждаха така, сякаш неотдавна се били потопени във вана с кисело мляко. Докато оглеждаше Роик, Марк си спомни легендата за Ахил, само дето марианатата от буболечешко масло, изглежда, покриваше и двете пети на гвардееца.

– Ще видим. – Ако бяха наранили Карийн... Марк се обърна и почука на заключената врата на лабораторията. – Карийн? Мартя? Добре ли сте?

– Марк? Ти ли си? – долетя през вратата гласът на Мартя. – Най-после!

Марк огледа вдлъбнатините по дървото и се намръщи, присвил очи, на двамата ескобарци. Густуиоз се сви, а Муно си пое дъх и се напрегна. Откъм лабораторията се чуха стържещи звуци, като от влачене на обемисти предмети. След още миг ключалката изскърца, вратата заяде, после се отвори рязко и Мартя подаде глава.

– Слава Богу!

Марк се вмъкна нетърпеливо покрай нея да намери Карийн. Тя за малко да се строполи в прегръдките му, после и двамата решиха, че идеята не е добра. Макар и да не бе така повсеместно омазана като мъжете, косата, ризата и панталоните ѝ бяха щедро омазани с буболечешко масло. Тя се наведе предпазливо и го поздрави с успокоителна целувка.

– Нараниха ли те, любима? – настойчиво я попита Марк.

– Не – отвърна тя леко задъхано. – Добре сме. Марк, те искат да отведат Енрике! Целият ни бизнес ще отиде на вятъра без него!

Енрике, разрошен и лепкав, кимна уплашено в потвърждение.

– Ще оправя нещата. – Някак...

Тя прокара пръсти през косата си. Половината ѝ руси къдрици шръкнаха безредно нагоре от засъхващото масло, гърдите ѝ се повдигаха и спадаха с всяко дихание. Марк беше прекарал по-голямата част от предобедата в борба със забележително неприличните асоциации, които се пораждаха в мозъка му при вида на оборудването за пакетиране на млечни продукти. Успявал бе да се съсредоточи върху непосредствената си задача единствено благодарение на мисълта за следобедната дрямка, която си беше обещал да прекара в компания. Всичко беше планирал. Романтичният сценарий обаче не включваше ескобарци. По дяволите, ако на него му предоставеха Карийн и дузина туби с буболечешко масло, би измислил значително по-интересно приложение на последното от това да ѝ го маже по косата... Което и направи, и което може би щеше да осъществи на практика, но първо трябваше да се отърве от тези проклети неканени ескобарски ловци на избягали затворници. Излезе в коридора и им каза:

– Е, не можете да го отведете. Първо на първо, аз му платих гаранцията.

– Лорд Воркосиган... – почна разлютеният Густоиз.

– Лорд Марк – веднага го поправи той.

– Какъвто и да сте. Ескобарският съд не се занимава, както изглежда, смятате, с търговия на роби. Не знам как го правите на тази забравена от бога планета, но на Ескобар гаранцията гарантира, че подсъдимият ще се яви в съда, а не е някаква транзакция за сделка с човешко месо.

– Точна такава е там, откъдето аз идвам – промърмори Марк.

– Той е от Джаксън Хол – обясни Мартя. – Не е бараярец. Не се стряскайте. Преодолял го е, почти.

Притежаването е девет десети от... нещо си. Докато не се увереше, че може да си върне Енрике, Марк не желаше да го изпуска от поглед. Трябваше да има някакъв начин да блокира по законен път екстрадирането му. Майлс сигурно щеше да знае как, но... Майлс беше дал ясно да се разбере какво му е отношението към буболечките. Едва ли щеше да е най-подходящият съветник. Но графинята си беше купила акции...

– Майка ми! – каза Марк. – Да. Искам да изчакате поне докато майка ми се прибере и поговори с вас.

– Вицекралицата е дама с голяма популярност – предпазливо рече

Густиоз – и за мен ще е чест да ѝ бъде представен... някой друг път. Трябва да хванем орбиталната совалка.

– Орбитални совалки има на всеки кръгъл час. Можете да хванете следващата. – Можеше да се обзаложи, че ескобарците не горят от желание да се срещнат с вицекраля и вицецралицата. И от колко ли време наблюдаваха замъка Воркосиган, щом бяха подбрали точно този момент на оскъдно присъствие, за да се вмъкнат и да осъществят долния си план?

Някак – може би защото Густиоз и Муно бяха добри в работата си – целият този разговор се придвижваше бавно по коридора, даде си сметка Марк. Зад тях оставаше лигава следа, сякаш мигрираше стадо чудовищни охлюви.

– Трябва да видя документите ви, разбира се.

– Документите ми са изрядни, уверявам ви – заяви Густиоз и притисна омазаните листа към лепкавата си гръд, докато се качваше по стълбите. – И във всеки случай нямат нищо общо с вас!

– Друг път нямат. Аз платих гаранцията на доктор Боргос, значи имам законен интерес. Платил съм си за него!

Стигнаха трапезарията. Муно беше успял някак да стисне с огромната си лапа лакътя на Енрике. Мартя му се намръщи страховито и сграбчи собственически другата ръка на учения. Разтревоженият поглед на Енрике стана двойно по-разтревожен.

Спорът продължи, на все по-висок глас, през няколко преддверия. Във вестибюла с черните и бели плочки Марк решително спря, застана начело на групичката, между Енрике и вратата, с разкрячени крака и вид на разярвен булдог, и изръмжа:

– Щом сте по следите на Енрике от два месеца, още половин час ед-ва ли е от значение. Ще изчакате!

– Ако посмеете да ме възпрепятствате при изпълнение на служебните ми задължения, ще намеря начин да си платите за това, обещавам ви! – озъби му се Густиоз. – Не ми пука кои са ви роднините!

– Започнете разправия в замъка Воркосиган и със сигурност ще установите, че не е без значение кои са ми роднините!

– Кажы му, Марк! – извика Карийн.

Енрике и Мартя също надигнаха глас в общата врява. Муно стисна по-здраво пленника си и изгледа притеснено Роик, после Мартя и Карийн – още по-притеснено. Докато почервявяващият Густиоз продължаваше да реве, прецени Марк, нямаше да тръгне наникъде. Поемеше ли си дълбоко дъх обаче и превключеше ли на първа скорост, нещата щяха

да опрат до физическа разправа и Марк никак не беше сигурен кой ще вземе надмощие. Някъде в нишите на мозъка му Убиец виеше и драскаше като надушил прясна кръв вълк.

Густиоз си пое дълбоко дъх, но после най-неочаквано спря да крещи. Марк се напрегна, замаян от загубата на център/идентичност/безопасност, когато Другият се хвърли напред като приливна вълна.

И изведнъж шумът спря, сякаш някой му беше отрязал захранването. Повей на топъл летен въздух раздвижи косъмчетата по тила на Марк, когато двойните врати зад него се отвориха широко. Той се завъртя кръгом.

Като в рамка, голяма група хора набиха спирачки на прага и ги зяпнаха удивено. Майлс, великолепен в пълната си воркосиганска униформа, стоеше в средата с Екатерин Ворсоасон под ръка. Ники и професорката оформяха единия фланг. Другият се състоеше от двама мъже, които Марк не познаваше, единият в лейтенантска непарадна униформа, другият – набит екземпляр в цивилни дрехи, и двамата еднакво обещени при вида на омацаните с масло разлутени посрещачи. Пим надничаше над главата на Майлс.

– Кой е този? – прошепна неловко Густиоз. И нямаше никакво съмнение за кого говори.

Карийн му се сопна:

– Лорд Майлс Воркосиган. Имперски ревизор лорд Воркосиган! Сега се насадихте на пачи яйца!

Погледът на Майлс бавно се плъзна по странната групичка във вестибула – Марк, Карийн и Мартя, непознатите ескобарци, Енрике – тук примижа леко, – после нагоре и надолу по забележителната дължина на гвардеец Роик. След дълъг, много дълъг момент, Майлс стисна зъби.

– Гвардеец Роик, по всичко личи, че сте без униформата си.

Роик застана мирно и преглътна.

– Аз... аз не бях дежурен, милорд.

Майлс пристъпи напред и ето че Густиоз и Муно на свой ред застанаха мирно – Марк би дал всичко да разбере как го прави това брат му. Макар че Муно не пусна ръката на Енрике.

Майлс посочи Марк.

– Това е брат ми, лорд Марк. Запознайте се и с Карийн Куделка и сестра ѝ Мартя. И с доктор Енрике Боргос от Ескобар... гост на брат ми. – После посочи към хората, дошли с него. – Лейтенант Василий Ворсоасон. Хюго Ворвейн – кимна той към набития мъж. – Брат на Екатерин. – Така поставеното ударение говореше достатъчно за подтекста:

„Надявам се всичко това да не е издънката, на каквато прилича“. Карийн примижа.

– Останалите се познавате. Боя се, че не съм се срещал с двамата господа. Може би са гости, които си тръгват, Марк? – любезно подсказа Майлс.

Язовирната стена поддаде. Половин дузина хора започнаха един през друг да обясняват, да се оплакват, да се извиняват, да молят, да настояват, да обвиняват и да се оправдават. Майлс слуша няколко минути – което твърде неприятно напомни на Марк за ужасяващото спокойствие, с което брат му се справяше с огромното количество информация, прииждаща в шлема му по време на командвано от него сражение – после, най-накрая, рязко вдигна ръка. И като по чудо се възцари мълчание, като се изключоха няколко последни думи на Мартя, но и те затихнаха бързо.

– Да видим дали съм разбрал правилно – каза той. – Вие двамата, господа – той кимна към бавно съхнещите ескобарци, – искате да отведете доктор Боргос и да го затворите? Завинаги?

Марк потръпна при обнадеждената нотка в гласа на Майлс.

– Не завинаги – със съжаление призна наблюдаващ офицер Густюз. – Но определено за много дълго. – Направи пауза и протегна документите. – Имам всички необходими заповеди и разрешителни, сър!

– Ааа – проточи Майлс и огледа лепкавата купчина. – Наистина. – Поколеба се. – Вие, разбира се, ще ми позволите да ги прегледам, нали?

Извини се на хората, дошли с него, стисна ръката на Екатеринбург – чакай малко, те нали уж не си говореха? Предния ден Майлс беше крачил напред-назад, обгърнат от облак негативна енергия, като ходеща черна дупка – Марк получаваше главоболие само като го погледнеше. Сега обаче, под целия този дебел слой ирония, Майлс направо сияеше. Какво ставаше, по дяволите? Карийн също оглеждаше двойката с растящо любопитство.

Марк зарязва временно тази загадка, когато Майлс покани Густюз да се приближи до масичката под едно огледало. Вдигна вазата с цветя и я връчи на Роик, който се втурна да я поеме с такава жертвоготовност, че за малко да се препъне в собствените си крака, и прикани Густюз да остави на плота документите за екстрадирането както си бяха на купчина.

Бавно – а Марк въобще не се и съмняваше, че брат му използва всички тези театрални трикове, за да си спечели време за мислене – Майлс заразгряща листовете. Целокупната публика във вестибула го

наблюдаваше в пълно мълчание, като омагьосана. Той внимаваше да докосва документите само с върховете на пръстите си, като от време на време поглеждаше нагоре към Густуиоз, което не след дълго окончателно изнерви ескобареца. Кажичи-речи при всяко второ посягане му се налагаше да разлепва листовите.

– Мм-хм – каза той. – Мм-хм. – И: – Всичките осемнайсет, да, много добре.

Стигна до края на купчината и постоя замислен за миг с пръсти върху документите, така че обикалящият като привидение около него Густуиоз нямаше как да си ги прибере. Погледна въпросително изпод вежди към Екатерина. Тя му отвърна с доста разтревожен поглед и му се усмихна нащрек.

– Марк – каза той. – Доколкото разбрах, си платил на Екатерина за дизайнерските ѝ проекти с акции, а не с пари в брой?

– Да – каза Марк. – И на Мама Кости също – побърза да отбележи той.

– И на мен! – вметна Карийн.

– И на мен! – не закъсня да добави Мартя.

– Компанията беше във временен недостиг на оборотни средства – предпазливо обясни Марк.

– И на Мама Кости значи. Хм. О, боже. – Майлс се вижда в нищото известно време, после се обърна и се усмихна на Густуиоз.

– Наблюдаващ офицер Густуиоз.

Густуиоз изпъна гръб, сякаш заставаше мирно.

– Всички тези документи наистина изглеждат законни и в ред.

Майлс вдигна купчината с два пръста и я върна на офицера. Густуиоз взе документите, усмихна се и вдиша.

– Обаче – продължи Майлс – имате пропуск в юрисдикцията. Доста съществен при това. Охранителят от ИмПСи на портата въобще не е трябвало да ви пуска. Е, момчетата са войници, а не адвокати. Не мисля, че бедният ефрейтор следва да бъде наказан. Ще поговоря все пак с генерал Алегре да включат и това в инструктажа им.

Густуиоз го гледаше с ужас и неверие.

– Имам разрешение от Империята, от околопланетарното космическо пространство, от окръг Ворбара и от град Ворбар Султана. За каква друга юрисдикция ми говорите?

– Замъкът Воркосиган е официалната резиденция на графа на окръг Воркосиган – любезно му обясни Майлс. – В това си качество сградата и прилежащият към нея терен се смятат за собственост на окръг

Воркосиган, също като при посолствата. За да отведете този човек оттук в град Ворбар Султана, в окръг Ворбара, на Бараяр, в Империята, ви трябва всичките тези документи – той махна към лепкавата купчина, – плюс разрешително за екстрадиране, заповед от графски Глас – точно като това, което имате от окръг Ворбара – от окръг Воркосиган.

Густиоз трепереше.

– И къде – дрезгаво попита той – мога да намеря най-близкия графски Глас на окръг Воркосиган?

– Най-близкия? – бодро повтори Майлс. – Ами, изглежда, това съм аз.

Наблюдаващият офицер го гледа дълго. После преглътна.

– Добре, сър – смирено рече той. – Може ли да получа заповед за екстрадирането на доктор Енрике Боргос от, от, въ... от графския Глас?

Майлс погледна Марк. Марк отвърна на погледа му кръвнишки. „Ах ти, кучи сине, направо си умираш от кеф, нали?“

Майлс въздъхна – продължително и с голяма доза съжаление – пред ококорената си публика, после отсечено каза:

– Не. Молбата ви се отхвърля. Пим, моля те, придружи господата до портата, след това информирай Мама Кости, че за обяд ще останат, хм – погледът му обходи вестибюла, – десет души, и нека побърза, доколкото ѝ е възможно. Гвардеец Рои... – Впери поглед в младия мъж, който още стискаше вазата с цветята и го гледаше уплашено. Майлс само поклати глава. – Иди да се изкъпеш.

Пим, висок и респектиращ със зрялата си възраст и пълната гвардейска униформа, тръгна заплашително към ескобарците, които се пречупиха пред погледа му и го оставиха да ги подкара към вратата.

– Все някога ще трябва да излезе от тази къща, по дяволите! – извика Густиоз през рамо. – Не може цял живот да се крие тук!

– Ще го транспортираме до окръга с официалната въздушна кола на графа – извика му на свой ред Майлс. Беше в прекрасно настроение.

Вратите се затръшнаха и заглушиха нечленоразделния крясък на Густиоз.

– Проектът за буболечешкото масло наистина е много интересен – лъчезарно рече Екатерина на двамата мъже, които бяха дошли с нея и Майлс. – Трябва да видите лабораторията.

Карийн размаха трескаво ръце.

– Не сега, Екатерина!

Майлс изглежда предупредително брат си и покани гостите в противоположната посока.

– Докато сервират обяда, може би ще ви е интересно да разгледате библиотеката. Професорке, бихте ли били така добра да покажете на Хюго и Василий някои от книгите с историческа стойност, докато аз се погрижа за някои неща? Иди с баба си, Ники. Много ви благодаря... – Стисна Екатерин за ръката, задържайки я при себе си, докато компанията се отправяше към библиотеката.

– Лорд Воркосиган – извика Енрике с глас, разтреперан от облекчение. – Не знам как да ви се отплатя!

Майлс вдигна ръка да го спре преди да се е отприщил в благодарности.

– Ще измисля нещо.

Мартя, която разчиташе нюансите в гласа на Майлс по-добре от Енрике, се усмихна саркастично и хвана ескобареца за ръката.

– Тръгвай, Енрике. Най-добре ще е да започнем да ти отработваме дълга като слезем долу и почистим лабораторията, не мислиш ли?

– О! Да, разбира се... – Тя го задържа решително към лабораторията. Гласът му долетя откъм коридора: – Дали ще хареса маслените буболечки, които проектира Екатерин?...

Екатерин сведе очи и се усмихна с обич на Майлс.

– Добро представление, любов моя.

– Да бе – намусено се съгласи Марк. Откри, че не може да вдигне поглед от ботушите си. – Знам какво мислиш за целия този проект. Бъх... благодаря.

Майлс леко се изчерви.

– Ами... не можех да рискувам да разгневя готвачката си, нали разбираш. Тя, изглежда, е осиновила ескобареца. Сигурно е заради ентусиазма, с който ми яде храната.

Веждите на Марк се смъкнаха в пристъп на внезапно подозрение.

– Графската резиденция наистина ли се смята за част от окръга на графа? Или просто си го изсмука от пръстите?

Майлс се ухили.

– Провери сам. А сега, ако ме извините, ще ида да поуспокоя страховете на бъдещите си роднини. Доста им се струпа тази сутрин. И искам да те помоля за една лична услуга, скъпи братко. Би ли могъл, ако обичаш, да не ме засипваш с нови кризи, поне до довечера?

–?! – Карийн зяпна развълнувано. – О, Екатерин, браво! Майлс, ти... ти, плъх такъв! Кога успяхте?

Майлс се ухили, този път от сърце, а не по сценарий.

– Тя ми предложи и аз се съгласих. – Вдигна лукав поглед към

Екатерин и продължи: – Трябваше да ѝ дам добър пример, в края на краищата. Виждаш ли, Екатерина, така трябва да се отговаря на едно предложение за женитба – директно, категорично и най-вече положително!

– Ще го имам предвид – каза му тя. Лицето ѝ беше безизразно като на покерджия, но очите ѝ се смееха. Той я поведе към библиотеката.

Карийн ги проследи с поглед, въздъхна с романтично задоволство и се притисна към Марк. Добре де, значи е заразително. И какво от това? Майната му на черния костюм. Той плъзна ръка около кръста ѝ.

Карийн прокара ръка през косата си.

– Искам да взема душ.

– Можеш да използваш моя – веднага си предложи услугите Марк.

– Ще ти изтъркам гърба...

– Всичко можеш да ми изтъркаш – обеща му тя. – Мисля, че си разтегнах някой и друг мускул, докато дърпахме Енрике.

Дявол го взел, току-виж успял да спаси следобеда, въпреки всичко. Ухилен до уши, той я поведе към стълбището.

В краката им царичката на Воркосиганските маслени буболечки изпъзля от една сянка и бързо-бързо хукна по плочките. Карийн изписка, а Марк се метна след огромната буболечка. Спря по корем под масичката до стената тъкмо навреме да види как сребърният кант на задничето ѝ се шумгува между перваза на лапмерията и една разхлабена плочка.

– Бог ми е свидетел, че тези гадинки са пъргави като котки! Може би трябва да накараме Енрике да ги направи, знам ли, по-бавни или нещо такова. – Той се изправи. – Шмугна се под ламперията. – И оттам сигурно в гнездото, което си беше свила някъде в стените. Карийн надникна неуверено под масичката.

– Да кажем ли на Майлс?

– Не – твърдо рече Марк, хвана я за ръка и я поведе към стълбите.

ЕПИЛОГ

От гледна точка на Майлс, двете седмици до императорската сватба се изнизаха бързо, макар той да подозираше, че Грегор и Лайза са ги прекарвали в зона на релативистично изкривяване на времето, където дните се точат бавно, а човек старее бързо. Случеше ли се да се сблъска с Грегор, произвеждаше подходящите съчувствени звуци и се съгласяваше, че това публично мъчение е непосилен товар, но, вярно, товар, какъвто всекиму се налага да носи, присъщ на човешкия род, горе главата, давай напред и така нататък. Вътре в главата му обаче се въртеше непрестанен контрапункт като малки въздушни мехурчета, които току изскачаха на повърхността: „Виж! Сгоден съм! Нали е красавица? Тя ми предложи. Освен това е умна. И ще се омъжи за мен. Моя, моя, цялата моя. Сгоден съм! Ще се жения! За тази жена!“ – кипеж, който външно се изразяваше, надяваше се той, само под формата на хладна приветлива усмивка.

Уреди се да вечеря три пъти в дома на семейство Вортис, а Екатерин и Ники на два пъти идваха в замъка Воркосиган, преди седмицата на сватбата да му се стовари на главата и да експроприира не само обедите и вечерите, а и закуските му. И все пак разписанието му не беше толкова обременително като разписанията на Грегор и Лайза, които лейди Алис и ИмпСи бяха запълнили до минутата. Майлс покани Екатерин да го придружава на всичките му светски задължения. Тя му вдигна вежди и благоразумно си избра три. Едва по-късно Карийн му посочи, че една дама не би могла да се появява до безкрайност с един и същ тоалет пред хората – проблем, който Майлс с радост би се заел да разреши, стига да се беше сетил, че съществува. Може пък така да беше по-добре. Искаше Екатерин да сподели с него удоволствията, а не изтощението.

Облакът от добросърдечни поздравления, обгърнал ги след зрелищния им годеж, притъмня само веднъж, на вечеря в чест на Ворбарсултанската пожарна, която включваше и награждаване на пожарникарите, проявили изключителна смелост или бърза мисъл през последната година. На излизане с Екатерин под ръка Майлс завари вратата наполовина запречена от подпийналия лорд Вормуртос, един от претърпелите поражение поддръжници на Ришар. По това време залата почти се беше опразнила, а малкото останали гости разговаряха на групички. Сервитьорите вече раздигаха масите. Вормуртос се облегна на рамката със

скръстени ръце и не понечи да им направи път.

– Извинете ме – учтиво го помоли Майлс, при което Вормуртос сви устни с подчертана ирония.

– Защо не? Всички други ви извиниха. Изглежда, че ако имаш достатъчно воркосиганска кръв, може да ти се размине дори и убийство.

Екатерин застина. Майлс се поколеба за част от секундата, обмисляйки различни варианти на отговор – обяснение, ярост, протест? Да спори в коридора с един пийнал глупак? Не. „Аз съм син на Арал Воркосиган, в края на краищата.“ Затова, вместо да прибегне към някоя от горните възможности, той вдигна немигащ поглед към Вормуртос и прошепна:

– Ако наистина вярваш в това, защо тогава си ми застанал на пътя?

Пиянската ухилена усмивка на Вормуртос се отцеди, заменена от закъсняла бдителност. С насилено нехайство, което не докара много убедително, той се отмести и им махна с ръка да минат. А когато Майлс оголи зъби в крива усмивка, отстъпи крачка назад. Майлс премести Екатерина от другата си страна и излезе през вратата, без да поглежда назад.

Докато вървяха по коридора, Екатерина хвърли поглед през рамо и с тон на безстрастно наблюдение промърмори:

– Разкара се. Знаеш ли, някой ден чувството ти за хумор ще те вкара в големи неприятности.

– Нищо чудно – въздъхна Майлс.

* * *

Според Майлс императорската сватба не се различаваше много от десантна операция, само дето, слава богу, не той я командваше. Сега беше ред на лейди Алис и на полковник лорд Вортала Младши да получават нервни кризи. Майлс трябваше да е доволен. От него се искаше само да се усмихва и да изпълнява нареждания, докато всичко това приключи.

Добре поне че беше лято, защото единственото място, достатъчно голямо за всички кръгове от свидетели (като се изключеше зашеметително грозният градски стадион), беше бившият параден плац, сега обрасла с гъста трева поляна до южното крило на двореца. Балната зала беше резервен вариант в случай че завали дъжд, което, ако питаша Майлс, си беше чиста проба терористичен план, заплашващ със смърт от прегряване и кислородна недостатъчност по-голямата част от управителното тяло на Империята. За да са в тон със снежните виелици, означавали годежа по време на Зимния празник, би трябвало да се извие

торнадо, но за всеобщо облекчение денят не вещаеше катаклизми.

Сутринта започна с поредната официална закуска, този път на Грегор с младоженческата му свита. Грегор изглеждаше малко изнервен, но и твърдо решен да издържи.

– Как си? – попита го Майлс.

– Ще издържа някак вечерята – увери го Грегор. – След това ще удавим хайката в езеро от вино и ще избягаме.

Дори и Майлс не знаеше кое убежище са избрали Грегор и Лайза за първата си брачна нощ – някоя от къщите, които Ворбара притежаваха в провинцията, селското имение на приятел или например боен кораб в орбита. В едно обаче беше сигурен – нямаше да има някоя от онези нелепи серенади с тракаши чайници, тенджери и подсвирквания, които по традиция организираха на новобрачните двойки. Грегор беше подбрал най-ощетените си откъм чувство за хумор офицери от ИмпСи да охраняват бягството му.

Майлс се прибра да се преоблече в най-хубавата си фамилна униформа, накичена с грижлива селекция военни отличия, които иначе не слагаше никога. Екатерина щеше да го гледа от третия кръг свидетели, заедно с вуйчо си, вуйна си и останалите имперски ревизори. Едва ли щеше да я види преди изричането на клетвите – мисъл, която му подсказа какви ли размери трябва да е придобило нетърпението на Грегор.

Когато се върна, се присъедини към баща си, Грегор, Дру и Ку, граф Хенри Ворволк и съпругата му, и към останалите от първия кръг, които чакаха на определеното им място в една от залите. Вицекралицата беше отишла да помогне на лейди Алис. Двете жени и Иван пристигнаха минути преди началото. Когато светлината на лятната вечер потъмня до златно, конят на Грегор, великолепен черен жребец с лъснати до блясък кавалерийски такъми, бе заведен до западния вход. Един от гвардейците на Ворбара го последва, повел прекрасна бяла кобила, приготвена за Лайза. Грегор се метна на седлото. В парадната си униформа в червено и синьо изглеждаше едновременно внушителен и трогателно изнервен. Заобиколен от ескорта си, той бавно потегли през поляната, по пътеката сред хората, към бившите казарми, сега преустроени на стаи за гости, където беше настанена делегацията от Комар.

Дойде ред Майлс да влезе в ролята си, която изискваше да потропа на вратата и да поиска, изричайки строго официални реплики, булката да бъде изведена навън. От широко отворените и украсени с цветя прозорци го наблюдаваше орляк кикотещи се комарки. Направи крачка назад, когато Лайза и родителите ѝ излязоха. Облеклото на булката,

отбеляза си той с ясното съзнание за подробния разпит, на който щяха да го подложат по-късно, включваше бяло копринено жакетче със засукано лъскаво вземо, тежка бяла копринена пола-панталон и бели кожени ботушки, плюс воал с гирлянди от цветя, които се спускаха като водопад по гърба на Лайза. Няколко напрегнато усмихнати гвардейци в ливреите на Ворбара се погрижиха целият този ансамбъл да бъде качен без инциденти на гърба на забележително кротката кобила – Майлс подозираше, че кротостта ѝ поне отчасти се дължи на съответните медикаменти. Грегор обърна коня си, наведе се към Лайза и стисна за миг ръката ѝ, при което двамата си размениха еднакво сащисани усмивки. Бащата на Лайза, нисък и кръгъл комарски олигарх, който не се беше доближавал до кон преди упражненията за днешната церемония, хвана храбро повод да на кобилата и кавалкадата пое по обратния път през тълпата благопожелатели към южната поляна.

Схемата на церемонията беше очертана посредством малки планински вериги от оцветен ориз, възлизащ на стотици килограми, според информацията на Майлс. Малкият централен кръг очакваше двойката младоженци, обграден от шестолъчна звезда за главните свидетели и серия концентрични кръгове за гостите. Първият – за роднините и близките приятели, следващият – за графовете и техните графини, следващият – за висшите правителствени служители, висшите военни и имперските ревизори, следващият – за чуждопланетните делегации. Зад тях се бяха наблъскали обикновени граждани досами стените на двореца, че и на улицата отвън. Кавалкадата се раздели, булката и женихът слязоха от конете и влязоха в кръга от противоположни посоки. Конете бяха отведени, а на Майлс и Лайзината секундантка бяха връчени официалните торби с ориз, чието съдържание трябваше да изсипят на земята, затваряйки кръга около младоженците, което те успяха да направят, без да изпуснат торбите или да посипят твърде много ориз по краката си.

Майлс зае мястото си на определения му връх от звездата, неговите родители и родителите на Лайза застанаха от двете му страни, а комарската приятелка и секундантка на Лайза – срещу него. Понеже на него не му се налагаше да помни репликите на Грегор, Майлс оползотвори времето, докато двамата младоженци повтаряха клетвите си – на четири езика, – в изучаване на радостта, изписала се по лицата на вицецаря и вицецарлицата. Май досега не беше виждал баща си да плаче на публично място. Добре де, този необичаен феномен може и да се дължеше донякъде на съзливото настроение, обзело всичко живо днес, но част със сигурност си беше от чиста проба политическо облекчение. Това поне

беше причината той да трие влагата от очите си. Дяволски ефективно публично представление си беше тази церемония... Майлс преглътна и пристъпи напред да разрита ориза и да отвори кръга, така че новоизлюпените съпрузи да излязат от него. Възползва се от привилегията и възможността пръв да стисне ръката на Грегор и да се вдигне на пръсти, за да целуне поруменялата страна на булката. А после, най-сетне, настана време за купон, задълженията му приключиха, можеше да се откачи от кукичката и да тръгне да търси Екатерина сред множеството. Запробива си път през хората, които масово загребваха с шепи от ориза и го тъпчеха по джобовете си като сувенир – а той проточваше врат да зърне една елегантна жена в сива копринена рокля.

* * *

Кариин сграбчи Марк за лакътя и въздъхна доволно. Кленовата амброзия се беше превърнала в хит.

Доста умно от страна на Грегор, помисли си Кариин, да раздели астронимическата цена на сватбения прием с графовете си. Всеки окръг бе поканен да вдигне в дворцовата градина павилион, в който да се предлагат най-различни местни деликатеси и напитки (одобрени, разбира се, от лейди Алис и ИмпСи). Получаваше се нещо като окръжен панаир, или по-скоро, панаир на окръзите, но съревнованието определено беше извадило на показ най-доброто от Бараяр. Павилионът на окръг Воркосиган беше на лично място, в северозападния ъгъл, на върха на една пътечка, която се спускаше към ниските градини. Граф Арал беше дарил хиляда литра от окръжното си вино – традиционна и популярна сред графовете постъпка.

А на една маса до винения бар лорд Марк Воркосиган и „МПВК Индустрии“ предлагаха на сватбарите първия си хранителен продукт. Мама Кости и Енрике, закичени с фирмени значки, ръководеха отбор от прислугата на Дом Воркосиган, чиято задача бе да предлага щедри количества кленова амброзия на висшите вори толкова бързо, колкото можеха да я подават през масата. В края на плота, обкичена с цветя, се мъдреше телена клетка с две дюзини чистак нови Великолепни буболечки, искрящи в синьо, червено и златно, заедно с кратка обяснителна табелка, чийто текст Кариин беше редактирала, отстранявайки както техническите залитания на Енрике, така и натрапчивата комерсиалност на Марк, и която обясняваше как точно е създадена амброзията. Добре де, вярно, че преименуваното буболечешко масло, което раздаваха в момента, не беше произведено от новите буболечки, но това беше дребна

техническа подробност и нищо повече. Майлс и Екатерин се появиха сред тълпата заедно с Иван. Майлс забеляза Карийн, която му махаше настойчиво, и тръгна към нея. На лицето му пак се беше настанила полупобърканата доволна физиономия, с която се разхождаше вече от две седмици. Екатерин, на първия си прием в Императорския дворец, изглежда, страдаше от пристъп на страхопочитание. Карийн грабна чаша с амброзия и я вдигна към приближаващото трио.

– Екатерин, направо се влюбиха във Великолепните буболечки! Поне половин дузина жени се опитаха да си откраднат буболечка, за да я прибавят към украсата от цветя в косите си. Наложиха се Енрике да заключи клетката, за да ограничи загубите. Каза, че се за демонстрация, а не са тестери.

Екатерин се засмя.

– Радвам се, че успях да излекувам резистентността на клиентите ви!

– О, да, и още как! А и с този дебют на императорската сватба всички ще полудеят по тях! Опита ли вече кленовата амброзия, Майлс?

– Опитвал съм и преди, благодаря – кисело каза Майлс.

– Иване! Непременно трябва да я опиташ!

Иван се понамръщи, но учтиво доближи лъжичка сладолед до устата си. Изражението му се промени.

– Божке, каква е подправката? Направо е страхотно! – И устоя на опита на Карийн да си върне чашата.

– Кленова медовина – изчурулика щастливо Карийн. – Идея на Мама Кости. Наистина се получи!

Иван преглътна и спря с лъжица във въздуха.

– Кленова медовина? Най-отвратителното алкохолно питие, варено някога от хората, достойно само за партизани преди атака и подлагашо на кански мъки стомаха ти?

– Човек свиква с вкуса ѝ – промърмори Майлс.

Иван си гребна пак.

– Комбинирано с най-отвратителния хранителен продукт на света... Как, за бога, е постигнала такъв резултат? – Огреба остатъка от мекия златист сладолед и огледа чашата, сякаш обмисляше дали да не я оближе с език. – Забележително ефикасно, при това. Хем се наядаш, хем се напиваш... нищо чудно, че се редят на опашка!

Марк вметна със самодоволна усмивка:

– Току-що си поприказвах хубавичко с лорд Ворсмит. Без да навлизам в детайли, мога да кажа, че началният ни недостиг на оборотен

капитал, изглежда, намери своето разрешение. Екатеринбург! Вече съм в състояние да изплатя акциите, които ти дадох за дизайнерския проект. Какво ще кажеш, ако ти предложи два пъти повече от номиналната им стойност?

Екатерин изглеждаше развълнувана.

– Това е чудесно, Марк! И толкова навреме. И е повече, отколкото съм очаквала...

– Искаш да кажеш – прекъсна я твърдо Карийн – „не, благодаря“, и точка. Да не си луда да си продаваш акциите, Екатеринбург! Ако ти потрябват пари в брой, просто ще представиш акциите като допълнителна гаранция за заем. После, на следващата година, когато цената им се покачи не знам колко пъти, продаваш част от акциите, изплащаш си заема, а останалите запазваш като инвестиция с висока възвръщаемост. Докато Ники порасне, току-виж си спечелила достатъчно, за да му платиш училището за скокови пилоти.

– Не е задължително да го правиш по този начин... – започна Марк.

– Точно така ще постъпя аз с моите. Смятам да си платя с тях обратния път до колонията Бета! – Не ѝ се налагаше да моли и за едно десетаче родителите си – новина, която те бяха възприели малко по-изненадано, отколкото беше добре за самочувствието ѝ. После се бяха опитали да ѝ предложат, твърде настоятелно, известна сума като месечна издръжка, колкото да възстановят равновесието, реши Карийн, или пък за да вземат надмощие. Беше отклонила предложението им с най-голямо удоволствие. – И на Мама Кости казах да не продава.

Екатерин присви очи.

– Разбирам, Карийн. В такъв случай... благодаря ти, лорд Марк. Ще обмисля предложението ти.

Марк измърмори нещо под нос, но не посмя да поднови натиска под зоркия ироничен поглед на брат си.

Карийн се върна щастлива зад масата, където Мама Кости тъкмо разчупваше печата на поредната петлитрова туба с кленова амброзия.

– Как върви? – попита Карийн.

– С това темпо до час ще са омели всичко – докладва готвачката. Носеше дантелена престилка върху най-хубавата си рокля. Голяма и сложно изплетена огърлица от свежи орхидеи, която ѝ бе подарил Майлс, се съревноваваше за място върху гърдите ѝ с фирмената значка. Имаше повече от един начин да си осигуриш покана за императорската сватба...

– Идеята ти за кленовата медовина наистина поприглади

перушината на Майлс – каза й Кариин. – Не познавам много други хора, които наистина пият това нещо.

– О, идеята не беше моя, Кариин – каза Мама Кости. – Лорд Ворко-сиган го предложи. Кленовите насаждения и пивоварната за медовината са негови... Знае той как да помогне на онези бедни хорица в планините Дендари, ако питаш мен.

Широката усмивка на Кариин стана още по-широка.

– Ясно. – Метна скришен поглед към Майлс, който стоеше доволно с дамата си под ръка и се преструваше на безразличен към проекта на брат си.

В съгъстващия се здрач из градините на двореца заблещукаха малки цветни светлинки. В клетката си Великолепните буболечки размахаха крилца и на свой ред заискриха, сякаш в отговор.

Марк гледаше Кариин, която се връщаше от масата им с буболечко масло – цялата руса и бяла и прозрачно розова и направо да я схрускаш – и въздъхна с наслада. Пъхнатите му в джобовите ръце напи-паха зрънцата ориз, които Кариин беше настояла да й запази при разтурването на сватбения кръг. Загреба шепа и я протегна към нея с въпроса:

– И какво следва да правим сега с всичкия този ориз, Кариин? Да го посадим, или какво?

– О, не – каза тя, когато той я придърпа към себе си. – Той е просто за спомен. Повечето хора ще го сложат в малки торбички и един ден ще се опитат да впечатлят с него внуците си: „И аз бях на сватбата на стария император.“

– Това са вълшебни зрънца – вметна Майлс. – Умножават се. До утре – или още до довечера – из целия град ще се продават малки торбички с уж сватбен ориз за радост на лековерните. С тонове.

– Така значи? – Марк се замисли. – Знаеш ли, човек може да прави това и съвсем законно, с малко изобретателност. Взимаш шепата си сватбен ориз, смесваш го с чувал обикновен ориз, пакетираш го в малки торбички... така клиентът пак ще получи истински императорски сватбен ориз, в известен смисъл, но ще има за много...

– Кариин – прекъсна го Майлс, – направи ми една услуга. Провери джобовете му преди да си тръгне оттук и конфискувай всичкия ориз, който намериш там.

– Не съм казал, че аз ще го направя! – възмутено се оправда Марк. Майлс му се ухили и той си даде сметка, че пак са го подхлъзнали. Усмихна му се глуповато в отговор, прекалено екзалтиран от всичко тази вечер, за да устиска за повече от няколко секунди всяка емоция с

температура по-ниска от тази на всеопрощаващото добродушие.

Кариин вдигна очи и Марк проследи погледа ѝ до комодора в парадната му червено-синя униформа и мадам Куделка, в нещо зелено и веещо се като на Лятна царица, които се приближаваха към тях. Комодорът размахваше наперено бастуна си, но на лицето му се беше настанил любопитно самовглъбен израз. Кариин изтича да им сипе от амброзията.

– Как сте? – поздрави Майлс двойката.

Комодорът разсеяно отвърна:

– Аз съм малко... хм. Малко... хм...

Майлс вдигна вежда.

– Малко „хм“?

– Оливия – каза мадам Куделка – току-що обяви годежа си.

– Помислих си аз, че е дяволски заразно – каза Майлс и се ухили лукаво на Екатерина.

Екатерин му върна разтапяща усмивка, после се обърна към двамата Куделка:

– Поздравления. Кой е късметлията?

– Това е... хм... точно с това ще трябва да свикнем – въздъхна комодорът.

Мадам Куделка каза:

– Граф Доно Ворутиър.

Кариин се върна с чашите амброзия навреме, за да чуе последното. Подскочи и изписка доволно. Марк хвърли поглед към Иван, който само поклати глава и поsegна за още амброзия. От цялата компания единствен той не възкликна с една или друга степен на изненада. Изглеждаше начумерен, да. Изненадан – не.

След кратка смилателна пауза Майлс каза:

– Винаги съм си мислел, че едно от момичетата ви ще си хване граф.

– Да – рече комодорът, – но...

– Убедена съм, че Доно ще знае как да я направи щастлива – обади се Екатерина.

– Хм.

– Тя иска голяма сватба – каза мадам Куделка.

– Както и Делия – допълни комодорът. – Оставих ги да се карат коя да вземе по-ранната дата. И първа да нанесе удар на оскъдния ми бюджет. – Той обходи с поглед градините и все по-шумните гости. Вечерта едва започваше, така че повечето все още бяха във вертикално

положение. – Това тук им пуска какви ли не мухи в главите.

Майлс каза замислено:

– Май наистина трябва да поговоря с Дъв.

Комодор Куделка пристъпи по-близо до Марк и сниши глас.

– Марк, аз... дължа ти извинение. Не исках да бъда толкова груб.

– Няма нищо, сър – каза Марк, изненадан и трогнат.

Комодорът добави:

– Значи се връщаш на Бета през есента... добре. На твоята възраст човек няма защо да бърза... да се задомява де.

– И ние така решихме, сър. – Марк се поколеба. – Знаем, че още не ме бива много по семействата. Но съм решен да се науча.

Комодорът го удостои с кратко кимване и крива усмивка.

– Добре се справяш. Продължавай в същия дух.

Ръката на Кариин стисна неговата. Марк преглътна и внезапно, кой знае защо, си помисли, че човек не само може да има семейство, а да има и повече от едно. Цял куп роднини...

– Благодаря ви, сър. Ще се постарая.

В този момент се появиха и Оливия и Доно, ръка за ръка, Оливия – в любимото си игличеножълто, Доно – тържествено великолепен в сивото и синьото на Дом Ворутиър. Тъмнокосият Доно беше всъщност малко по-нисък от бъдещата си невеста, – за пръв път забеляза Марк. Всички момичета Куделка бяха много високи. Но излъчването на Доно беше толкова силно, че човек просто не забелязваше разликата в ръста.

Присъединиха се към групичката им с думите, че поне петима души им били казали да опитат кленовата амброзия преди да е свършила. Останаха да приемат поздравленията на присъстващите, докато Кариин изприпка да донесе нови чаши. Дори и Иван се справи подобавашо с това си светско задължение и им поднесе поздравленията си.

Когато Кариин се върна, Оливия й каза:

– Току-що говорих с Татя Ворбретен. Толкова е щастлива – двамата с Рене ще си имат момченце! Ембрионът е бил прехвърлен в утробния репликатор тази сутрин. Засага е напълно здравичко.

Кариин, майка й, Оливия и Доно доближиха глави и за кратко разговорът придоби ужасяващо акушерски характер. Иван се дръпна встрани.

– Става все по-лошо и по-лошо – сподели той с Марк с кух глас. – Преди губех старите си гаджета едно по едно в оковите на брака. Сега ми се измъкват на двойки.

Марк сви рамене.

– Не мога да ти помогна, братовчед. Но ако искаш съвет от мен...

– Ти да ми даваш съвет на мен относно любовния ми живот? – възмутено го прекъсна Иван.

– Получаваш толкова, колкото даваш. Дори и аз го проумях накрая. – Марк му се ухили.

Иван изсумтя и понечи да тръгне към ниските градини, но после спря като закован, защото видя как граф Доно махна на братовчед си Биърли Ворутиър.

– Тоя пък какво прави тук? – промърмори Иван.

Доно и Оливия се извиниха и си тръгнаха, вероятно за да споделят новината за годежа си с новата плячка. Иван, след кратко мълчание, подаде празната си чаша на Карийн и ги последва.

Комодорът остърга с лъжичката последните остатъци амброзията от чашата си и погледна навъсено след Оливия, увиснала радостно на ръката на новоизлюпения си годеник.

– Графиня Оливия Ворутиър – измърмори под нос той, очевидно в опит да приспособи както говорния си апарат, така и съзнанието си към тази нова идея. – Моят зет, граф... по дяволите, той е кажи-речи достатъчно стар да ѝ бъде баща.

– Майка със сигурност – промърмори Марк. Комодорът го изгледа сърдито.

– Разбираш ли – каза той след миг, – по принципа на подобие, предполагам, винаги съм смятал, че момичетата ми ще си вземат умни, обещаващи млади офицери. А аз на стари години ще се обзаведа с цял щаб от зетьове генерали. Е, все пак имам Дъв за успокоение. И той не е млад, но поне е достатъчно умен, чак да ти настръхнат косите. Е, може пък Мартя да ни снабди с бъдещ генерал.

Мартя с джодженовозелената си рокля преди известно време беше спряла при масата с буболечешко масло да провери на какъв успех се радва операцията, и там си беше останала да помага в раздаването на амброзията. Двамата с Енрике се наведоха да вдигнат поредната туба и ескобарецът се засмя на нещо, която беше казала. Бяха се споразумели, когато Марк и Карийн се върнат на Бета, Мартя да поеме нещата в свои ръце, като бизнес управител, и да надзирава пуската на фабриката в окръг Воркосиган. Марк подозираше, че накрая Мартя ще сложи ръце на контролния пакет акции. Но това нямаше значение – нали буболечките бяха само първият му опит в предприемачеството. „Мога много повече.“ Енрике щеше да се зарови в лабораторията си. Двамата с Мартя щяха, без съмнение, да научат много от съвместната си работа.

Марк опита на вкус следното евентуално изречение: „А това е баджанак ми, доктор Енрике Боргос...“ Премести се така, че комодорът да се озове с гръб към масата, където Енрике зяпаше Мартя с нескрито възхищение и разливаше амброзия по пръстите си. Непохватните млади интелектуалци се подмладявали с възрастта, беше му казала веднъж Карийн. Така че ако едната Куделка беше избрала военен, другата – политик, а третата – икономист, комплектът щеше да стане пълен, ако четвъртата избереше учен... И в резултат на стари години Ку щеше да се сдобие не само с генерален щаб, а със света. Марк милостиво реши да запази тези размишления за себе си.

Ако до Зимния празник бизнесът потръгне, можеше да подари на Ку и Дру една екскурзия до Сферата, просто за да окуражи зараждащата се у комодора търпимост към по-либерални разбирания. А че това щеше да им даде възможност да идат до колонията Бета и да видят Карийн, би било неустоим подкуп, според него поне...

* * *

Иван стоеше и наблюдаваше търпеливо, докато Доно привършваше сърдечния си разговор с братовчед си Биърли. След това Доно и Оливия влязоха в двореца през широко отворените стъклени врати, от които върху широката алея, застлана с каменни плочи, се изливаше поток светлина. Биърли си взе чаша вино от подноса на един минаващ покрай него сервитьор, отпи и се облегна замечтано на балюстрадата с изглед към спускащите се надолу градински алеи.

Иван пристъпи към него и каза приятелски:

– Здравей, Биърли. Защо не си в затвора?

Биърли го погледна и се усмихна.

– Защо ли, Иване? Защото съм имперски свидетел, не знаеше ли? Тайните ми показания бутнаха скъпия Ришар във фризера. Всичко е опростено.

– Доно ти е простил за онова, което се опита да му направиш?

– Идеята беше на Ришар, не моя. Винаги се е гордял, че е човек на действието. Не беше трудно да го подмамя да пресече линията, от която няма връщане назад.

Иван се усмихна през зъби и стисна Биърли за лакътя.

– Хайде да се поразходим.

– Къде? – неспокойно попита Биърли.

– Някъде, където няма толкова хора.

Първото уединено местенце, до което ги отведе пътеката – каменна

скамейка в ниша сред храстите – беше заето от една двойка. Мъжът беше младши офицер, когото Иван познаваше от щаба на Операции. Отне му около петнайсет капитански секунди да изгони двойката. Биърли изгледа сценката с престолено възхищение.

– Напоследък демонстрираш смайваща властност, Иване.

– Сядай, Биърли. И престани с глупостите. Ако ти е възможно.

Усмехнат, но с предпазливост в погледа, Биърли се настани удобно и кръстоса крака. Иван зае позиция между него и изхода.

– Защо си тук, Биърли? Грегор ли те покани?

– Доно ме вмъкна.

– Браво на него. Направо да не повярваш. Аз например не го вярвам въобще.

Биърли вдигна рамене.

– Истина е.

– Какво стана всъщност онази вечер, когато нападнаха Доно?

– Божичко, Иване! Упорството ти започва ужасяващо да ми напомня за по-ниския ти братовчед.

– Лъжеше и преди, и сега лъжеш, но не мога да преценя за какво точно. От тебе ме заболява главата. И смятам да споделя това си усещане.

– Хайде, хайде... – Очите на Биърли просветваха под цветните светлинки, макар че лицето му беше наполовина в сянка. – Съвсем просто е. Казах на Доно, че съм агент провокатор. Вярно, помогнах да заложат капана. Онова, което пропуснах да спомена – на Ришар, – беше, че съм подсигурил и взвод от градската полиция, който да се намеси и да прекрати нападението, След което, по сценарий, Доно трябваше да се появи залитайки в Дом Ворсмит пред половината Съвет на графовете. Великолепен публичен спектакъл, който със сигурност щеше да ни осигури голяма подкрепа заради едното съчувствие.

– И Доно ти е повярвал на приказките?

– Да. За щастие, бях в състояние да представя полицаите като свидетели за добрите ми намерения. Не съм ли умен? – Биърли се наду.

– Същото се отнася и за Доно, като си помисля. Заедно ли го измислихте това, да подлъжете Ришар в капана?

– Не. Замислил го бях като изненада, макар и не чак такава, каквато... каквато се получи. Исках да съм сигурен, че реакцията на Доно ще е напълно убедителна. Нападението трябваше да започне – и да има свидетели – за да уличи Ришар и да елиминира евентуалната му защита в стил „Ама аз само се шегувах“. Нямах да свърши работа, ако самият

Ришар се окажеше чисто и просто – и доказуемо – жертва на капан, заложен от политическия му съперник.

– Мога да се закълна, че не се преструваше на притеснен до смърт, когато се свърза с мен онази нощ.

– Изобщо не се преструвах. Цялата ми прекрасна хореография беше отишла по дяволите. Макар че, благодарение на теб и Оливия, резултатът беше същият. Май трябва да съм ти признателен. Животът ми би бил... изключително неприятен в момента, ако онези бандюги си бяха свършили работата.

„Колко точно неприятен, Биърли?“ Иван замълча за миг, после попита тихо:

– Грегор ли нареди това?

– Да не би да храниш някакви романтични представи за достоверна опровержимост, Иване? Господи, не! Доста усилия положих да държа ИмпСи далеч от плановете си. Побъркваха се от старание покрай приближаваната сватба. Ако знаеха, щяха да поискат моментално да арестуват конспираторите. Което нямаше да е и наполовина толкова ефективно от политическа гледна точка.

Дори Биърли да лъжеше... Иван хич не щеше и да знае.

– Ако ще играеш такива игрички, гледай да си сигурен, че ще спечелиш, както казва Майлс. Първо правило. Второ правило не съществува.

– И на мен ми каза същото – въздъхна Биърли.

Иван се поколеба.

– Майлс е говорил с теб за това?

– Преди десетина дни. Някой някога обяснявал ли ти е значението на израза „deja vu“?

– Скастрил те е, така ли?

– Имам си свои източници на обикновено скастрияне. Беше по-лошо. Той... той ме критикува. – Биърли потръпна деликатно. – От гледната си точка на ръководител тайни операции, нали го знаеш. Надявам се никога да не го преживея отново. – Той отпи от виното си.

Иван за малко да се подведе към съпричастно съгласие. Но не съвсем. После се нацупи и попита:

– Е, Биърли... кой ти е свързката?

Биърли примигна насреща му.

– Какво?

– Всеки таен информатор си има свързка. Не е полезно за работата да те виждат как влизаш и излизаш от щаба на ИмпСи. Току-виж те

запомнил тъкмо човекът, когото ти възложат да разработваш утре или другата седмица. Откога си на тази работа, Биърли?

– Каква работа?

Иван замълча и се намръщи. Изобщо не беше в настроение за глупости.

Биърли въздъхна.

– От почти осем години.

Иван вдигна вежда.

– Вътрешни работи... контраразузнаване... цивилен щатен служител... какъв е статутът ти? РС-6?

Биърли изкриви устни.

– РС-8.

– Ооо? Браво на теб.

– Е, така си е. Разбира се, беше РС-9. И пак ще бъде, сигурен съм. Някой ден. Просто ще трябва да скучая публично и да спазвам правилата за известно време. Например ще трябва да докладвам за този разговор.

– Чувствай се свободен да го направиш. – Ето че най-накрая всичко си беше дошло на мястото, сметките излизаха, в чисти колонки, без разни странни излишъци. Така, значи Биърли Ворутиър беше един от мръсните ангели на Илян... вече на Алегре вероятно. Със сигурност го бяха смъррили за всичките тези ловки измами в полза на Доно. Но кариерата му щеше да оцелее. Ако Биърли беше разхлабен винт, то в недрата на ИмпСи също толкова сигурно имаше и някой много умен мъж с отвертка. Офицер от калибъра на Галени, ако ИмпСи имаше този късмет. Току-виж дори се отбил да се види с Иван след всичко това. Запознанството им несъмнено щеше да е интересно. И което беше най-хубаво, Биърли Ворутиър си беше негов проблем, а не на Иван. Усмихна се облекчено и стана.

Биърли взе чашата си и също се усмихна.

Мозъкът на Иван продължаваше да различава сценария въпреки строгите му заповеди да престане. Една чаша вино в собствения му стомах сигурно щеше да свърши работа. Но не можа да се съдържи и попита отново:

– И кои все пак е свързката ти? Трябва да е някой, когото познавам, дявол го взел!

– Как да ти кажа, Иване. Човек ще си помисли, че при толкова много улики досега е трябвало и сам да се досетиш.

– Добре де... трябва да е някой от средите на висшите вори, защото

явно това е твоята специалност. Някой, с когото се срещаш често, но не е сред постоянната ти компания. Някой, който поддържа ежедневен контакт с ИмпСи, но по ненаатрапчив начин. Някой, на когото никоой не би обърнал особено внимание. Незабележим канал, връзка, за която никоой не би и помислил. Скрита на очевидно място. Кой?

Биърли се усмихна.

– Виж, това не мога да ти кажа.

И се отдалечи. Иван забърза да настигне един сервитър с поднос с пълни с вино чаши. После се обърна да проследи с поглед Биърли, който, разигравайки превъзходна имитация на подпийнал градски клоун – не на последно място защото си беше подпийнал градски клоун – спря да удостои с едно от своите поклончета лейди Алис и Саймън Илян, които тъкмо излизаха от двореца, за да се разходят на чист въздух по широката алея. Лейди Алис му отвърна с хладно кимване.

Виното направо влезе в кривото гърло на Иван.

* * *

Завлякоха Майлс да позира с останалите главни сватбари за видеоснимки. Екатерин се опита да овладее нервността си, оставена в приятната компания на Марк и Карийн, но се отпусна облекчено чак когато зърна Майлс да слиза по стълбите от северната алея и да се отправя към нея. Императорският дворец беше огромен, стар и красив, малко плащещ и натъпкан с история, и на нея никак не ѝ се вярваше, че някога ще почувства лекотата, с която Майлс току изскачаше от разни странични входове, сякаш дворецът му беше бащиния. И все пак... придвижването из това удивително място ѝ се беше сторило по-лесно този път и тя не се съмняваше, че при следващото ѝ посещение ще е още по-лесно. Или светът не беше толкова огромно и страховито място, както я бяха накарали да повярва, или... тя не беше толкова малка и безпомощна, както я бяха учили. Ако силата беше илюзия, не беше ли илюзия и слабостта?

Майлс се хилеше. А когато хвана ръката ѝ и я уви около лакътя си, направо се изкиска зловещо.

– Не знаех, че можеш да се смееш така злодейски, любов моя...

– Прекалено хубаво е, прекалено хубаво е, и толкоз. Трябваше веднага да те намеря и да ти кажа. – Отведе я встрани от претъпкания с роднини павилион на Воркосиган и тръгнаха по широка алея, която се изкачваше през Северната градина на стария император Ецар. – Токущо разбрах какъв е новият пост на Алексей Вормонкриеф.

– Надявам се да е в деветия кръг на ада! – отмъстително рече тя. –

Този глупак почти успя да ми отнеме Ники!

– Почти толкова добро място. Кажичи-речи същото, на практика. Изпратили са го на остров Кирил. Надявах се да го натоварят с метеорологичните прогнози, но новата му длъжност е да отговаря за прането. Е, човек не може да има всичко...

Екатерин се намръщи.

– Това не ми звучи като достатъчно наказание...

– Просто не разбираш. Остров Кирил – наричат го Лагера на вечния лед – е най-лошият военен пост в Империята. Зимна тренировъчна база. Това е арктически остров, на петстотин километра от целия свят, включително най-близката жена. Не можеш дори да избягаш с плуване, защото ще замръзнеш само за няколко минути във водата. Тресавищата те изяждат жив. Виелици. Вледеняваща мъгла. Ветрове, които могат да отнесат наземна кола. Студ, мрак, пияници, направо не ти е работа... навремето прекарах там цяла вечност... всъщност само два месеца. Войниците идват и си отиват след края на тренировъчната смяна, но постоянният състав няма къде да мръдне. О, наистина справедливо наказание...

Впечатлена от думите му, тя попита:

– Наистина ли е толкова зле?

– О, да! Че и отгоре. Ха! Ще трябва да му пратя каса хубаво бренди – в чест на императорската сватба, просто да му дам начална скорост. Или... по-добре не. Ще му пратя каса лошо бренди. И без това там никой вече не прави разлика.

Екатерин прие уверенията му за настоящите и бъдещите неприятности на мъчителя си и продължиха да се разхождат. Всички главни сватбари, включително и Майлс, скоро щяха да бъдат повикани за официалната вечеря и за известно време двамата щяха да бъдат разделени – той на високата маса между императрица Лайза и нейната комарска секундантка, тя – при лорд ревизор Вортис и вуйна си. Щяха да последват множество отегчителни речи, но Майлс изложи решителните си планове как двамата да се съберат след десерта.

– Е, какво ще кажеш? – попита той, загледан замислено в градините и празненството, вихрещо се все по-буйно в тях. – Искаш ли голяма сватба?

Сега вече тя разпозна зараждащия се театрален блясък в очите му. Но графиня Корделия я беше инструктирала как да се справи с това и Екатерина сведе срамежливо ресници.

– Не би било редно преди да е свършила годината ми на траур. Но

ако нямаш нищо против да почакаш до следващата пролет, може да я направим толкова голяма, колкото искаш.

– Ясно – измърмори той. – Есента също е подходящо време за сватби...

– Сватба в тесен семеен кръг през есента? Нямам нищо против.

Майлс все щеше да намери някакъв начин да направи сватбата незабравима, за това тя нямаше опасения. Освен това подозираше, че може би ще е по-добре, ако не му оставя много време да се увлече в плановете.

– Може би в градината на Воркосиган Сърло? – каза той. – Нея още не си я виждала. Или в градината, която проектира ти? – Погледна я косо.

– Разбира се – мило рече тя. – Сватбите на открито ще са истински хит през следващите няколко години. Лорд и лейди Воркосиган ще бъдат съвсем по модата.

Той се ухили. Неговата... нейната... тяхната бараярска градина щеше да е още твърде гола през есента. Но затова пък щеше да е пълна с филизи, надежда и живот, който чака под земята пролетните дъждове.

Спряха. Екатерина впери очарован поглед в сетаганданската дипломатическа делегация, която тъкмо се качваше по стълбите, виещи се откъм окъпаните в светлини езерца в ниското. Посланикът и великолепната му съпруга бяха придружени не само от губернатора – висш на Ро Сета, най-близката до Бараяр планета от сетаганданската империя, но и от една истинска висша от имперската столица. Въпреки мълвата, че висшите дами никога не пътуват, тя беше пратена като личен делегат от императора Флечир Джая и неговата императрица. Придружаваше я гем-генерал от най-висок чин. Никой не знаеше как изглежда тя, защото навсякъде се движеше в личен силов мехур, тази вечер с оттенък на искрящо розово в унисон с празничната атмосфера. Гем-генералът, висок и представителен, беше облечен с официалната кървавочервена униформа на Сетаганданската императорска гвардия, чийто цвят би трябвало да е в крещяща дисхармония с мехура, но не беше.

Посланикът погледна Майлс, махна му любезно за поздрав и каза нещо на гем-генерала, който кимна. За изненада на Екатерина, гем-генералът и розовият мехур се понесоха към тях.

– Гем-генерал Бенин – каза Майлс с най-авторитетния си ревизорски глас. Очите му гreeха от любопитство и колкото и да беше странно, удоволствие. Поклони се дълбоко и искрено пред мехура. – И висша Пел. Радвам се да ви видя – така да се каже – отново. Надявам се

необичайното за вас пътуване да не е било прекалено уморително.

– Всъщност не, лорд ревизор Воркосиган. Оказа се доста приятно. – Гласът ѝ идваше от трансмитер в мехура. За огромно удивление на Екатерина за миг мехурът стана почти прозрачен. Седнала на плаващия си стол зад перленото сияние, една висока руса жена на неопределена възраст и в лека тъмнорозова рокля се появи за секунди. Беше зашеметяващо красива, но нещо в ироничната ѝ усмивка противоречеше на младо-то лице. След миг екранът се замъгли.

– За нас е чест, че сте тук, висша Пел – официално рече Майлс, докато Екатерина примигваше с усещането за временна слепота. И внезапно се почувства като последната повлекана. Но възхищението в очите на Майлс гореше за нея, а не за розовото видение. – Позволете да ви представя годеницата си, мадам Екатерина Найл Ворвейн Ворсоасон.

Офицерът измърмори учтивите си поздравления, след това обърна замисления си поглед към Майлс, докосна устните си със странно церемониален жест и каза:

– Негово императорско величество висш Флечир Джая ме помоли, в случай че ви срещна, лорд Воркосиган, да ви предам личните му съболезнования за смъртта на вашия близък приятел адмирал Нейсмит.

Майлс не отговори веднага. Усмивката му сякаш замръзна за миг.

– Наистина. Смъртта му беше голям удар за мен.

– Негово императорско величество също така добави, че се надява адмирал Нейсмит да си остане покойник.

В очите на Майлс внезапно блеснаха искри.

– Предайте на Негово императорско величество от мен следното – надявам се да не възникне необходимост от възкресението му.

Гем-генералът се усмихна сурово и удостои Майлс с едва забележимо накланяне на главата.

– Ще предам думите ви съвсем точно, милорд. – Кимна и на двамата и последва останалата част от делегацията.

Екатерин, все още загледала със страхопочитание след мехура с блондинката, промърмори:

– Какво беше всичко това?

Майлс засмука долната си устна.

– Не е неочаквано, боя се, макар че ще го предам на генерал Алере. Бенин просто потвърди нещо, което Илян подозира от повече от година. Самоличността ми от секретни операции е изчерпала възможностите си, поне що се отнася до сетаганданците. Е, адмирал Нейсмит с различните си клонинги, истински и измислени, ги държа в неведение

по-дълго, отколкото смятах, че е възможно.

Кимна отсечено, без недоволство, въпреки пробягалото за миг по лицето му съжаление. После стисна по-силно ръката ѝ.

Съжаление... А какво, ако двамата с Майлс се бяха срещнали на двайсет, вместо да се срещнат тя и Тиен? Било е възможно – по онова време тя беше студентка във Ворбарсултанския университет, а той – новоизлюпен офицер, сновящ между столицата и провинцията. Ако пътищата им се бяха пресекли, дали Екатерина би си спечелила един не така горчив живот?

„Не. По онова време сме били различни.“ Пътували бяха в различни посоки – пресечните им точки щяха да са кратки, те щяха да са безразлични един към друг и нямаше да подозират нищо. А и тя не можеше да си представи да си няма Ники и да не е научила онова, което бе научила по време на десетте години затъмнение. „Корените растат дълбоко в мрака.“

Можеше да стигне дотук само по пътеката, по която беше дошла, а тук, с Майлс, с този Майлс, ѝ беше хубаво и беше щастлива. „Аз съм неговата утеха и той е моята утеха и любов.“ Признаваше загубените години, но в онова десетилетие нямаше нищо, към което си заслужаваше да се върне, нямаше дори и съжаление. Ники и наученото бяха изминали разстоянието с нея. Време беше да продължи напред.

– А – каза Майлс, когато видя, че един сервитьор се приближава към тях, и се усмихна. – Май ни викат за вечеря. Ще тръгваме ли, милейди?

КРАЙ

© 1999 Лоис Макмастер Бюджолд
© Милена Илиева, превод от английски

Lois McMaster Bujold
A Civil Campaign, 1999

Сканиране и OCR: Mandor, 2002
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1313>]